

Độc Sủng Chi Dâu

Contents

Độc Sủng Chi Dâu	3
1. Chương 1	4
2. Chương 2	7
3. Chương 3	11
4. Chương 4	15
5. Chương 5	19
6. Chương 6	21
7. Chương 7	24
8. Chương 8	27
9. Chương 9	29
10. Chương 10	33
11. Chương 11	36
12. Chương 12	39
13. Chương 13	42
14. Chương 14	46
15. Chương 15	48
16. Chương 16	50
17. Chương 17	53
18. Chương 18	55
19. Chương 19	57
20. Chương 20	58
21. Chương 21	60
22. Chương 22	62
23. Chương 23	64
24. Chương 24	67
25. Chương 25	70
26. Chương 26	75
27. Chương 27	77
28. Chương 28	81
29. Chương 29	82
30. Chương 30	85
31. Chương 31	87
32. Chương 32	93
33. Chương 33	95
34. Chương 34	98
35. Chương 35	100
36. Chương 36	102
37. Chương 37	104
38. Chương 38	107
39. Chương 39	111
40. Chương 40	113
41. Chương 41	116

42. Chương 41.2	118
43. Chương 42	120
44. Chương 43	123
45. Chương 44	125
46. Chương 45	127
47. Chương 46	130
48. Chương 47	132
49. Chương 48	134
50. Chương 49	136
51. Chương 50	138
52. Chương 51	140
53. Chương 52	142
54. Chương 53	144
55. Chương 54	147
56. Chương 55	149
57. Chương 56	151
58. Chương 57	152
59. Chương 58	155
60. Chương 59	157
61. Chương 60	160
62. Chương 61	161
63. Chương 62	164
64. Chương 63	167
65. Chương 64	169
66. Chương 65	171
67. Chương 66	174
68. Chương 67	177
69. Chương 68	179
70. Chương 68	180
71. Chương 69	182
72. Chương 70	184
73. Chương 71	187
74. Chương 72	189
75. Chương 73	191
76. Chương 74	193
77. Chương 75	195
78. Chương 76	198
79. Chương 77	202
80. Chương 78	204
81. Chương 79	206
82. Chương 80	208
83. Chương 81	210
84. Chương 82	212
85. Chương 83	214
86. Chương 84	217
87. Chương 85	219
88. Chương 86	222
89. Chương 87	224
90. Chương 88	227
91. Chương 89	229
92. Chương 90	232
93. Chương 91	234
94. Chương 92	236
95. Chương 93	238

96. Chương 94	241
97. Chương 95	244
98. Chương 96	247
99. Chương 97	249
100. Chương 98	251
101. Chương 99	253
102. Chương 100	255
103. Chương 101	257
104. Chương 102	259
105. Chương 103	260
106. Chương 104	263
107. Chương 105	265
108. Chương 106	267
109. Chương 107	269
110. Chương 108	271
111. Chương 109	274
112. Chương 110	276
113. Chương 111	278
114. Chương 112	280
115. Chương 113	282
116. Chương 114	284
117. Chương 115	286
118. Chương 116	290
119. Chương 117	292
120. Chương 118	294
121. Chương 119	296
122. Chương 120	299
123. Chương 121	301
124. Chương 122	303
125. Chương 123	305
126. Chương 124	308
127. Chương 125	309
128. Chương 126	311
129. Chương 127	314
130. Chương 128	316

Độc Sủng Chị Dâu

Giới thiệu

Vị hôn phu Bắc Khả Hâm ngay trước đêm tân hôn, chết bất đắc kì tử tại giường của người phụ nữ kh

1. Chương 1

Chương 1: Ngay ngày tân hôn đã trở thành quả phụ.

“ Tôi không phải chồng của cô.” Thanh âm dễ nghe vang lên, thế nhưng ngữ khí lại lạnh như băng, hoàn toàn mang theo ý khinh thường.

Trong chiếc xe xa hoa, âm nhạc vang vang, tràn ngập mùi hương nhàn nhạt thơm ngát, hệ thống điều hòa chạy rì rì thổi ra một trận hơi lạnh, tài xế lão luyện nắm vô lăng lái xe, bảo trì thói quen trầm mặc. Trong kính chiếu hậu, một đôi nam nữ trẻ tuổi mặc lễ phục đám cưới đang sóng vai ngồi hàng ghế sau.

Vừa nói chuyện là một chàng trai khoảng 25 tuổi gì đó, mặc âu phục màu bạc sang trọng, cổ mang cà vạt vắt xanh, ngũ quan tuấn mỹ, khí chất hẳn là một loại thiên bẩm cao ngạo, phẳng phất như thể hẳn có thể coi thường hết thấy.

Lại xem xét người con gái bên cạnh, áo cưới ôm lấy khuôn ngực trắng toát, lộ ra hai vú no đủ như ẩn như hiện, lấp lóe một chuỗi kim cương sáng loáng chói mắt vừa vặn trên cổ, làn da non mịn như trẻ con khiến cho người ta hâm mộ, nhưng ánh mắt lại hướng lên trời, có chút không phù hợp với nam nhân tiêu sái lạnh lùng bên cạnh cùng chiếc xe sang trọng đắt tiền. Làn da thì đẹp, nhưng này mất một mí, cái mũi bẹt, cái cằm tròn trịa, còn có gò má như bí đỏ, thật sự có chút xin lỗi người xem....., cũng khó trách vừa rồi chàng trai kia nói chuyện ngữ khí lại khinh thường như vậy.

Trong lòng cô dâu chấn động, giật mình nhìn chăm chăm vào nam tử khí suất, kinh ngạc vô cùng khiến cô lắp bắp, nói không nên lời: “ Anh, anh nói cái gì?!”

Cô dâu thật muốn tự tát mình một cái, trong lúc này lại phi thường có thể nói lắp..... Sai lầm, sai lầm, tuyệt đối là sai lầm!

Lông mày chàng trai không khỏi nhăn lại nhướn lên, hiện rõ thái độ không vui, ánh mắt kia lạnh lùng liếc qua khuôn mặt của cô dâu, quả thực chương mắt nói: “ Cô không nghe thấy sao? Tôi nói tôi không phải chồng của cô!”

Đừng nói là không phải chồng, trông thấy cái mặt như thế này, hẳn cũng sẽ không nghĩ cùng cô phát sinh quan hệ gì. Thật sự là chán ghét, vừa rồi tại hôn lễ, vì ngũ quan cô dâu xấu xí như vậy nên người ta rúc rích cười thầm rồi chỉ trỏ bêu môi, hẳn đều là thu trong đáy mắt, tức giận đến cực điểm, chưa từng mất mặt như vậy! Nay lại còn nói lắp, nữ nhân này rốt cục sao lại là vị hôn thê của anh hai cơ chứ ?!

Cô dâu tim đập loạn cả nửa ngày, sau đó, dần dần mới bắt đầu khiếp sợ, nội tâm nặng nề, vì cái gì mà lại có cảm giác... Ách... một chút.... Đau nhói?

Đã sớm đoán trước được là sẽ có kết quả này, không phải sao? Bởi vì ngũ quan cô, từ nhỏ đến lớn, đối với cô mà nói, loại ngữ khí này, vẻ mặt này, ít nhiều luôn mang theo ngữ khí châm chọc, khinh thường, cô đã tập mãi thành thói quen, cô thường tự nói với chính mình, vì cuộc sống chính là được sinh ra trên đời này, nhất định phải sống sao cho vui vẻ, tiêu sái, bề ngoài tính làm gì? Hừ, dù sao thân thể cô cũng có thể thỏa mãn dục vọng nam nhân (ngoại trừ bl hắc hắc), a, nhưng điều kiện tiên quyết là, trước đừng nhìn mặt cô.... Nhưng không thể phủ nhận, hôm nay, cô phát hiện chú rể này, người chồng tương lai này quả thật là vĩ đại như thế, nếu mang ra so với cô, quả thực chính là một trời một vực, thậm chí căn bản là không có cách nào để so sánh, kết quả như thế nào, nghĩ tới lại thấy đau lòng, nhưng mà, cô cũng không nghĩ tới hẳn lại vung cho cô một nhát đau như vậy.

Nếu không muốn cùng cô kết hôn, vừa rồi trong hôn lễ tại sao không đại khái vứt bỏ cô luôn đi, lúc ấy hẳn lại làm ra vẻ không có việc gì, thế nhưng đợi đến lúc trên đường về nhà, mở lời nói những câu này!

“Nhưng chúng ta đã vào giáo đường.... kết hôn.”

Ngữ khí của Tầm Thiên Hoan ung dung, cười nhẹ nhàng, tiếng cười trong trẻo, tràn đầy mùi vị châm chọc, đúng vậy, cô cũng là đang châm chọc bọn họ! Loại người trông mặt mà bắt hình dong này, bề ngoài hoa lệ, kỳ thật phẩm chất bất quá thô bỉ, thông tục, cô khinh thường!

Toàn bộ mọi người đều biết, tất cả phương tiện truyền thông cũng đã đưa tin, ngày hôm nay Tổng tài tập đoàn Bắc thị Bắc Khả Hâm cùng con gái của Tầm gia bước vào thánh đường, tuyên thệ những lời hứa hẹn, kết làm vợ chồng..... Việc đã đến nước này, cô cũng muốn xem hần muốn giải quyết như thế nào chuyện này? Hừ!

Hần khê mở môi mông: “ Cô nghe kỹ cho tôi, tôi là Bắc Khả Uy, Bắc Khả Uy, không phải Bắc Khả Hâm!”

Tầm Thiên Hoan không khỏi buồn cười: “ Anh...không phải đùa tôi đấy chứ?!”

Bắc Khả Uy mặt không đổi sắc, chỉ cảm thấy thân hần càng lúc càng tỏa ra làn khí lạnh lùng, mục quang âm u, thanh âm lạnh như băng: “ Tôi chưa từng cùng cô nói đùa, anh hai của tôi.. anh ấy đã..... qua đời.”

“Oanh...”

Sắc mặt Tầm Thiên Hoan cả kinh, lập tức cầm nín, trong nội tâm phát run, run rẩy kéo dài lan ra toàn thân, tỏa tới từng cơ quan trên cơ thể, tới từng một tế bào.....

Tầm Thiên Hoan bật thốt lên: “ Anh gạt người! Muốn vứt bỏ tôi cũng không cần dùng loại lí do này!”

Bắc Khả Uy lãnh đạm liếc cô nói:” Cô muốn tin hay không thì tùy!”

Giật mình sững sờ một lát, rõ ràng chỉ là vài phút đồng hồ, mọi chuyện lại thay đổi hoàn toàn.....

Tầm Thiên Hoan run rẩy khóe môi, thanh âm rời rưng, rưng động nói: “ Chuyện khi nào?”

“Đêm qua.”

“Chết như thế nào?”

“Chảy máu não mà chết.”

“Tại sao lại như vậy?”

“Lần này là ngoài ý muốn.”

“Ngoài ý muốn mất một mạng người?” Tầm Thiên Hoan nhướng mày: “ Vậy khi anh ấy chết, có nói gì không? Có người nào bên cạnh không?”

Sớm không chết, muộn không chết, hết lần này đến lần khác không chết lại ngay trước ngày đám cưới chết, không phải sợ Tầm Thiên Hoan cô mà chết chứ? Sớm biết hần chết như vậy cô đã hủy bỏ hôn ước “ Chỉ phúc vi hôn” nực cười này!

Đúng vậy, hôn ước của cô cùng Bắc Khả Hâm chính là một hôn ước hoang đường “ Chỉ phúc vi hôn”! Thiệt là, hiện tại đã là thế kỉ 21, vậy mà vẫn còn loại hôn ước buồn cười này, cô dâu cùng chú rể thậm chí chưa gặp mặt qua bao giờ, hết lần này đến lần khác nàng chính là cái cô dâu như vậy, nếu không phải vì mẹ cô lấy cái chết ra để bức bách thì cô sao lại có thể ngoan ngoãn đi chịu tội thế này!

Bắc Khả Uy thản nhiên nói :” Có a, tình nhân của anh ấy.”

Tầm Thiên Hoan kinh ngạc nhìn Bắc Khả Uy, nhất thời á khẩu không trả lời được.

Tình nhân?!

Đêm trước tân hôn lại cùng tình nhân ở chung một chỗ? Cái này, cái này tính là cái gì?!

“Vậy anh ấy có nói gì không?”

Kỳ thật cô muốn hỏi chính là, trước khi chết, có phải là nên giải trừ hôn ước hay không?

Bắc Khả Uy không thèm đếm xỉa, rút điện thoại ra, nhìn đồng hồ, từ trong miệng nói ra: “ Cô muốn biết trước khi chết anh hai có nói gì, vậy tốt nhất hãy tìm hỏi tình nhân của anh ấy đi, lúc ấy có mỗi anh ấy cùng tình nhân, khi chúng tôi chạy tới khách sạn thì anh ấy đã chết.”

Bắc Khả Uy hời hợt trả lời, Tầm Thiên Hoan lại nghe được rất rõ ràng, cũng đem sự tình để ý ném qua đầu. Thì ra là có chuyện như vậy.....

Tầm Thiên Hoan nghiêng răng nghiêng lợi, thật đúng là đáng chết a! Đêm trước tân hôn cùng tình nhân thuê phòng khách sạn, tiện đà chết trên giường..... Không phải là không có năng lực sao? Hay là chúng dục quá độ?

Hừ..... Bất kể là loại đàn ông đó, vô năng như vậy, chết ở trên giường, thật sự là siêu cấp mất mặt!!

Tầm Thiên Hoan tức giận đỏ cả mặt chuyển qua Bắc Khả Uy: “ Như vậy Bắc Khả Hâm chết, các người vì cái gì còn muốn tiếp tục hôn lễ này?! Các người đem tôi thành cái gì? Đem tôi đặt đất à?”

Ánh mắt lợi hại của Bắc Khả Uy liếc qua Tầm Thiên Hoan nói: “ Hôn lễ này phải cử hành đúng hạn!”

Đường đường là tổng tài tập đoàn Bắc thị lại chết trên giường trong khách sạn ngay đêm trước ngày cưới, mà người ngủ bên chính là tình nhân của hắn, nếu truyền đi, không phải tất cả báo chí truyền thông sẽ nhân cơ hội tung tin giật gân ngất trời? Thêm mắm thêm muối, nói ngoa, châm ngòi thổi gió, nghe nhằm đồn bậy..... Bắc gia bọn họ sẽ trở thành món điểm tâm trên bàn cơm, mục tiêu chỉ trở, thế nào cũng sẽ trở thành trò cười cho thiên hạ sao? Quả thật như vậy, Bắc gia còn mặt mũi nào nữa?! Bắc thị làm sao còn chỗ đứng trên thương trường?

Tầm Thiên Hoan chảy mồ hôi lạnh ròng ròng: “ Sau đó thì sao?”

Khuôn mặt hắn tuần mi mà lạnh như băng, tựa như bông tuyết ngoài cửa sổ, thoát nhìn thì đẹp nhưng lại lạnh buốt: “ Tại một tháng sau, các giới sẽ chảy ra một tin tức: Tân hôn không lâu, tổng tài Bắc thị bạo bệnh mà qua đời!”

“Vậy tôi phải làm sao?” Tầm Thiên Hoan nhịn không được ngữ khí phẫn nộ.

Bọn họ biết rất rõ ràng Bắc Khả Hâm đã chết rồi, lại còn...lại còn làm cho cô trở thành vợ của Bắc Khả Hâm, cũng chính thức trở thành quả phụ! Cô-Tầm Thiên Hoan-đối với Bắc gia hắn mà nói, rất cuộc tính là cái gì a?! Đáng giận! Quá mức phẫn nộ!!

Không đếm xỉa đến Tầm Thiên Hoan đang tức giận, Bắc Khả Uy đạm mạc nói:” Cô là người thừa kế thứ nhất tất cả tài sản của anh trai tôi.”

Tầm Thiên Hoan giờ phút này trong đầu lửa giận tăng đến đỉnh điểm: “ Tiền, tiền, tiền, Bắc gia các người cho là có vài đồng tiền là giỏi lắm à? Các người cho là có vài đồng tiền là có thể giải quyết được mọi việc à? Các người cũng nông cạn quá đi, đây là hạnh phúc cả đời của tôi cả đời mà chống đỡ bằng mấy đồng tiền à?!”

Bắc Khả Uy nhìn không chớp mắt về phía trước, đối với Tầm Thiên Hoan bên cạnh tức giận bất bình phẳng phất như không khí, chỉ bình thản nói ra: “ Tài sản thừa kế của anh trai tôi là hơn một triệu, mà cô, có thể lấy được ít nhất một nửa tài sản của anh ấy.”

Ách.....

Tầm Thiên Hoan ngơ ngẩn, đôi mắt một mí ngẩn ngơ chớp chớp, miệng há thật to, nước miếng tùy thời cũng có thể theo khóe miệng chảy ra.....

Một triệu.....

Giảm đi một nửa, thì phải là năm trăm ngàn!!

Ông trời a!! Năm trăm ngàn!! Cô phải dùng chín ngón tay tiêu sài mới có thể thấm tháp a! Như vậy, có năm trăm ngàn, cô không phải muốn mua cái gì thì mua cái đó sao? Ách.... Không biết năm trăm ngàn chồng lên thì cao bao nhiêu nhỉ ?

Tầm Thiên Hoan nghiêm sắc mặt: “ Anh không phải trêu chọc tôi chơi đấy chứ?!”

Bắc Khả Uy lạnh lùng liếc Tầm Thiên Hoan: “ Nói nhiều cho cô thêm một câu tôi cũng chẳng lợi lộc gì!”

Hắn-Bắc Khả Uy- là người nói một là một, hai là hai, cô lại cho là anh đùa giỡn cô? Thật sự buồn cười đến cực điểm! Cô cũng không nhìn xem mình là cái dạng gì?

Tầm Thiên Hoan lúng ta lúng túng bĩu môi, nhưng rất nhanh trên mặt lại nở nụ cười, thịt thừa hai bên gò má cũng run lên.....

Năm trăm ngàn.....

Bắc Khả Uy nhíu mày,khóe môi giật giật, như là rất không nguyện ý nói nhưng lại không thể không nói: “ Còn có, trong một tháng này, thân phận của tôi là Bắc Khả Hâm, chồng của cô.”

Có trời biết, nói ra những lời này, hắn là mất bao nhiêu nước miếng, phải biết rằng, chỉ cần nhìn khuôn mặt bí đỏ của cô, hắn đã thấy buồn nôn rồi.....

Tầm Thiên Hoan kinh hãi mở to hai mắt: “ Anh nói cái gì?”

2. Chương 2

Chương 2

Đèn đuốc sáng trưng trong phòng, cửa phòng ngủ cũng không đóng chặt, để lại một khe hở nhỏ, lại từ khe cửa lộ ra.....

Vốn đã tràn ngập không khí thần bí, mập mờ trong phòng, trước hết lọt vào tai chính là từng đợt rên rỉ mất hồn kiêu mị, còn vãn vương cả thanh âm găm nhẹ nam tính. Nghe qua liền biết rõ người ở bên trong đang làm cái gì, chính là, theo lẽ thường tình, bình thường lúc này hắn là chỉ mở đèn mờ ảo, kiến tạo không gian lãng mạn, nhưng mà, trong căn phòng này, ngọn đèn lại sáng quắc, chủ nhân dường như cố ý đem tất cả đèn đều bật lên, vì vậy, trên giường, hai thân thể trần trụi dây dưa thành linh loạt vào tầm mắt.....

Tầm Thiên Hoan nhắm hai mắt, trong miệng không ngừng bật ra những thanh âm rên rỉ khoái hoạt, khuôn mặt kiêu mị nhìn đến người đàn ông đang luật động mãnh liệt trên thân mình, tấm lưng mềm mại dán trên giường cũng bởi vậy mà lúc lên lúc xuống, một luồng sóng khoái cảm lan khắp toàn cơ thể cô, dúi theo chiều đẩy đưa mà có chút cong lên, đến cuối cùng dần dần ôm lấy phần eo cùng đường cong khiêu gợi..... Cùng với những cú thúc quá mức mãnh liệt, mỗi một cái cơ hồ đều muốn đem cô đánh bại, thống khổ mang theo khoái cảm cùng song hành tồn tại khiến cô kim lòng không được ưỡn cong người, hai bàn tay xấp nhập mái tóc của anh.....

Nghehnh đón một hồi cao trào, người đàn ông phía trên thể nhưng lại không có muốn rời khỏi cơ thể cô, chỉ là trần trụi nằm trên người cô, có chút hưởng thụ tàn dư của khoái cảm vừa rồi, nam căn cũng chỉ so với lúc đầu mềm hơn một chút, Tầm Thiên Hoan thật hoài nghi, vừa rồi động tác kích động như vậy, đến cùng có phải hay không do anh tại động? Như thế nào cảm giác anh lúc nào cũng không chút mệt mỏi? Vấn đề này..... cô suy nghĩ kĩ đã vài năm.

Cao trào qua đi, thân thể Tầm Thiên Hoan mềm nhũn, liếc qua người đàn ông nằm trên nói: “ Anh còn nằm trên này làm gì nữa chứ?”

Anh chậm rãi ngẩng đầu, hé ra khuôn mặt tuấn mỹ hỏn hển hít thở không thông khắc sâu trong mắt cô. Anh nhìn cô cười cười, nụ cười này đẹp đến nghiêng nước nghiêng thành, Tầm Thiên Hoan không khỏi ngẩn người, ngẫm lại chính mình khuôn mặt như bí đỏ, thật hổ thẹn a!

Âu Dương Tịch tà tà môi, nói: “ Anh còn muốn.”

Tầm Thiên Hoan kích tình qua đi, ngả đầu xuống gối, mục quang chiếu thẳng lên trần nhà: “ Em từ bỏ.”

Âu Dương Tịch ngừng khí có chút quái dị, đôi bàn tay lặng yên không nặng không nhẹ xoa nắn hai vú no đủ của cô: “ Thật sự?”

Tầm Thiên Hoan làm sao không rõ ý tứ trong lời nói, ý tứ chính là cho dù cô không cần, anh cũng sẽ khiêu khích đến khi cô nói muốn mới thôi!

Tầm Thiên Hoan nháy mắt mấy cái, duỗi ra một đầu ngón tay: “ Một lần cuối cùng...”

Ngụ ý, cô hay là cho anh muốn làm gì thì làm một lần nữa...

Âu Dương Tịch mân môi mỏng, ngay sau đó vui vẻ, đột nhiên rời khỏi cô, hạ thể bỗng nhiên trống rỗng làm Tầm Thiên Hoan không khỏi cau mày, đã thấy Âu Dương Tịch cúi người, ánh mắt chăm chú dừng lại ở hoa viên thần bí của cô, lúc này còn rõ ràng dấu vết hoan ái vừa rồi, thân thể nghiêng xuống, đầu lưỡi tham tiến trong sâu kín hoa viên ẩm ướt, dùng kỹ xảo liếm láp hoa tâm.....

Tầm Thiên Hoan nhin không được lại rên rỉ: “ Ân a”

Kĩ xảo khiêu khích của Âu Dương Tịch, Tầm Thiên Hoan cũng không phải lần đầu tiên lĩnh giáo, có thể nói là vô số lần, nhưng là, mỗi một lần, cô dường như muốn quên hết tất cả, ngoan ngoãn mặc anh dẫn dắt kiểm chế lấy dục vọng của mình. Vì vậy, dần dần cô cũng lười cự tuyệt anh, chỉ cần một đêm anh không đòi hỏi làm quá mức, cô liền chiều theo anh đi, anh muốn gì liền mặc anh muốn, dù sao sung sướng cũng là chính mình.....

Lại là sau một hồi mãnh liệt, thẳng đến khi một cổ chất lỏng ấm áp dừng mãnh bắn vào trong cơ thể, mang đến một luồng sóng khoái cảm như bay vào đám mây.....

Cao trào lại một lần nữa qua..... Tình cảm mãnh liệt cũng dần dần tan.....

Liếc ánh mắt đặt trên người Âu Dương Tịch, cô dứt khoát hạ giọng trực xuất: “ Uy, anh sẽ không còn muốn chơi xấu trên người em a?”

Âu Dương Tịch bĩu môi, trên mặt có vài phần bất mãn, nhưng vẫn là bất đắc dĩ rút ra khỏi thân thể cô. Sau đó xoay người một cái nằm bên cạnh cô, cùng cô nhìn trần nhà trắng tinh. Trần nhà hôm nay anh và cô đã nhìn nhiều năm, mỗi lần tình cảm mãnh liệt qua đi cũng vẫn xem, hiện tại vẫn vậy.

Âu Dương Tịch hai tay gối ra sau đầu, khước mắt dư quang xem xét cô: “ Thiệt là, mỗi lần đều không thỏa mãn anh.”

Anh hiện tại cũng không dám dừng lại ánh mắt quá lâu trên cơ thể cô, sợ là nếu không ngừng, sẽ lại khiến.....

Tầm Thiên Hoan trợn mắt nhìn anh: “ Em van anh, cái gì gọi là mỗi lần đều không thỏa mãn anh? Nào có ai như anh tinh lực dư thừa như vậy? Cả đêm nhiều lần như vậy? Còn chưa có thỏa mãn? Em xem anh dứt khoát tính đi làm trai bao đi! Ha ha...”

Tiếng cười chưa bảo trì được ba giây, đã bị bạc môi ngang ngạnh nuốt mất thanh âm của cô, khê cắn môi dưới mềm mại, mang theo vài phần trừng phạt.....

Chính là, hôn thì hôn, tay của anh bắt đầu không an phận, một đường chạy xuống đỉnh nhũ hoa, chuẩn xác nắm bắt điểm mẫn cảm của cô, một tay khác nhích sang bên cạnh dần dần dời xuống.....

Tầm Thiên Hoan vi kinh, nhân lúc anh còn chưa khiêu khích hoa viên của cô, trước hết phải tranh thủ thời gian mau chóng dùng sức đẩy anh đang lúc không hề phòng bị ra, giờ hai tay lên, thực thành khẩn nói: “ Hảo hảo hảo, em đầu hàng, em đầu hàng, là em sai rồi, là em không nên nói anh đi làm trai bao, em sai rồi, em sai rồi.”

“Phốc” Âu Dương Tịch bật ra tiếng cười.....

Tầm Thiên Hoan lập tức ỉu xìu mặt xuống, bĩu môi: “ Chỉ biết khi dễ người ta.”

Âu Dương Tịch đưa ra vẻ mặt vô tội: “ Anh nào có.”

Tầm Thiên Hoan không thuận theo buông tha: “ Rõ ràng là có.”

Âu Dương Tịch đột nhiên thần thần bí bí ghé sát vào cô: “ Vậy em nói anh khi dễ em ở đâu?”

Tầm Thiên Hoan đáy lòng thở dài, nam nhân này, như thế nào trong đầu chỉ có cái này sao?

Tầm Thiên Hoan cau mày nói: “ Tịch, em thật sự không hiểu nổi, vì cái gì ân ái ái ái mà anh cứ mở đèn?”

“ Bởi vì anh muốn nhìn em.”

Tầm Thiên Hoan chỉ còn kém không có ngắt đi, nói: “ Muốn nhìn thân thể em, em không có lời nào để nói, chính là, mặt của em...hay là thôi đi, anh cũng biết bình thường em đều lười soi gương!”

Một khi soi gương, sẽ dọa chính mình nhảy dựng, và mồ hôi, vốn dĩ người xấu xí trong gương kia chính là mình nha! Không nhìn, không nhìn! Chậm rãi quên đi a!

“Anh chính là yêu thích nhìn em lúc ân ái a.”

Không nghĩ tiếp tục cái đề tài này.Tầm Thiên Hoan ôn hòa nói: “ Anh hôm nay tinh lực giống như dư thừa a!”

Tuy nhiên bình thường cũng là tinh lực mười phần như vậy. Tầm Thiên Hoan trong lòng tranh thủ bổ sung một câu.

Âu Dương Tịch một tay chống đầu, nghiêng người chăm chú nhìn Tầm Thiên Hoan, nói: “ Em cũng không biết mấy ngày nay anh đều nhịn, em nói anh hôm nay có thể không muốn em sao?”

Nói đến đây, Tầm Thiên Hoan cũng là nhịn không được thở dài, nhưng là vẫn không có nói gì, có cái gì để nói?

Tân hôn ngày đầu tiên được làm quả phụ, bước vào biệt thự hoa lệ lộng lẫy đến không thể tưởng tượng, nhưng lại yên tĩnh đến mức có thể làm cho người ta hít thở không thông, lại còn phải đối mặt với chú em chỉ biết phô bộ mặt khổ-Bắc Khả Uy, cô đây là “ kẻ cầm ăn hoàng liên, khổ mà không nói được”, nếu không phải một lòng nghĩ về năm trăm ngàn vô cùng mê người kia, sao cô có thể ngoan ngoãn ở lại Bắc gia?

Hừ hừ, nhẫn nhịn! Nhiều nhất nhẫn nhịn một tháng, một tháng sau, năm trăm ngàn đến tay, cô tức khắc vỡ mộng rồi đi, thoát khỏi tên chồng quá cố cùng mấy cái quý gì của anh ta!

Chính là, ở trong cái nhà trống rỗng, tĩnh mịch ghê người, cô ở đây, nhất định sẽ phát điên.....

Qua hồi lâu, chỉ nghe Âu Dương Tịch hiếm khi có được thanh âm ôn nhu mà chuyên chú: “ Thiên Hoan, rời cái nhà kia đi a.”

Tầm Thiên Hoan không cần suy nghĩ ngay lập tức đáp: “ Không cần.”

Âu Dương Tịch nghe câu trả lời không đắn đo của cô, liền nói: “ Em ở lại nơi đó làm cái gì? Người chồng kia của em không phải đã chết rồi sao? Người đã chết, em còn ở lại làm gì? Vì cái gì không đem chân tướng nói ra! Lại vẫn phải cùng Bắc Khả cái gì đó giả làm vợ chồng!”

Tầm Thiên Hoan thẳng thắn: “ Đương nhiên là vì tiền nha! Tiền này không cần phải làm, tự nhiên mà có, nghe cho rõ, là năm trăm ngàn a, có ngàn vạn triệu này, em Truy Thiên Hoan đời này không cần âu sầu lo lắng, đến lúc đó, em mời anh cùng KiKi bữa tiệc lớn!”

Âu Dương Tịch hướng đôi mắt đẹp tinh mịch: “ Thiên Hoan, Tiền đối với em quan trọng đến như vậy sao?”

“ Như thế nào lại không quan trọng? Người sống trên đời này chẳng phải là vì tiền sao, mỗi người chín hướng mười phương lẫn xả quanh năm suốt tháng, cũng không phải vì kiếm tiền sao. Lần này có cơ hội tốt như vậy để cho không em năm trăm ngàn, anh nói em có thể không cầm sao? người ngốc cũng biết sẽ cầm!”

Âu Dương Tịch mục quang vội vàng nhìn cô:” Chính là em không biết như vậy ủy khuất sao? Em căn bản không có cùng người kia kết hôn, lại phải vì hấn thủ tiết! Hiện tại còn có một người chồng giả, từ nay về sau, chờ công khai Bắc Khả Hâm chết, em liền trở thành quả phụ thực....”

Tầm Thiên Hoan không kiên nhẫn xen lời anh:” Được rồi, được rồi, anh nói em cũng biết, vì tiền, những cái này em có thể nhẫn! Nhanh công bố cái chết của anh ta cũng tốt, em cũng muốn nhanh lấy năm trăm ngàn, sau đó, một cước đá tên Bắc Khả ụy nông cạn kia!”

Âu Dương Tịch bật thốt lên nhân tiện nói: “ muốn tiền anh có thể cho em!”

Tầm Thiên Hoan lúc đầu sững sờ liếc nhìn anh, sau đó cất tiếng cười to: “ Chỉ bằng anh? Cả ngày chơi bởi lêu lổng, không có công việc đàng hoàng, anh nói tiền anh ở đâu ra? Cuộc sống bình thường em còn phải chiều cổ anh!”

Âu Dương Tịch nhất thời không phản bác được, muốn nói cái gì nhưng lại thôi, đơn giản là cố gắng nhin xuống, cái gì cũng đều không nói.

Tầm Thiên Hoan chớp mắt, nhìn Âu Dương Tịch nói:” Tịch, anh có phải hay không yêu mến em?”

Âu Dương Tịch lập tức mở to hai mắt, trợn trừng: “ Nói bậy!”

Tầm Thiên Hoan cười nheo khóe mắt, duỗi ra bàn tay nhỏ bé vỗ vỗ gò má tuấn mỹ: “ Ngoan ngoan, chúng ta chính là bằng hữu, nhiều nhất chỉ có thể coi là bầu bạn, anh cũng không thể yêu em a.”

Âu Dương Tịch khoát tay, đem bàn tay nhỏ của cô vươn ra: “ Anh biết rồi!”

Tầm Thiên Hoan cùng Âu Dương Tịch trần trụi nằm trên giường, ánh đèn sáng ngời chiếu rọi khắp căn phòng.

“Hai vị, xem ra đùa rất tận hứng a?”

Bỗng nhiên một thanh âm phong tình vạn chủng, kiều mị tận xương, của nữ nhân truyền từ cửa vào. Nhìn đến cửa, liền thấy một nữ nhân mặc chiếc áo màu đen khiêu gợi, lộ ra eo thon cùng bụng phẳng lì xinh đẹp, hai vú no đủ hấp dẫn, như ẩn như hiện, đùi thon dài mềm mại, quần jean vừa vặn phủ lên vền vền đôi mông săn chắc, một thân ăn mặc này thật đúng là làm cho người ta tức giận a! Có thể nói nam nhân nào đã gặp cô, hạ thân ắt sẽ rục rịch, thậm chí còn đem cô đặt dưới thân, nghĩ đến chuyện cướp đoạt.....

Cô gái này không hề cố kỵ đứng ở cửa phòng, con người câu hồn nhìn thấy cảnh tượng trên giường khiết quang vô hạn, ẩn ẩn lập lòe hào quang, bờ môi không tự chủ được cong lên: “ Ai nha, thật là, Thiên Hoan à, chỉ cần liếc mắt nhìn, tớ đã nhin không được.”

Tầm Thiên Hoan vuốt ve bụng mình, miên cưỡng nói:” Kiki, cậu rốt cuộc tan tầm nha.”

Nguyên lai người này đúng là Kiki mà lúc nãy Thiên Hoan vừa nhắc đến, bằng hữu tốt nhất của Tầm Thiên Hoan cùng Âu Dương Tịch.

“Đúng nha, tớ mỗi ngày đều phải đi làm đến giờ này mới được về nhà! Thật muốn được một ngày giống như cậu, không cần phải đi làm, an phận làm Thiếu phu nhân ở trong căn biệt thự to rộng! Tớ thấy thật kỳ quái, tại sao chuyện tốt như vậy lại rơi vào đầu cậu?” KiKi nói, chậm rãi bò lên giường. Tầm Thiên Hoan tiện tay vươn ra chích bàn tay của Kiki, nghịch ngợm nói: “Cậu đừng nói như vậy được không? Tớ còn đang trong kì nghỉ trắng mặt nha, đâu phải không có việc làm đâu. Bất quá, chúc danh Thiếu phu nhân này thật cao quá, tớ gánh không nổi, nên mới nghỉ hay là tạm thời về đi làm, đợi đến lúc mọi chuyện được công khai, tiền tới tay, tớ nếu không đi làm cũng không muộn, nếu lỡ như năm trăm ngàn không tới tay, tốt xấu gì tớ vẫn còn phần công tác, bát cơm không bị ném đi. Nhưng là tớ không muốn phải mang danh làm hại chồng làm tình quá độ đến mức xuất huyết não”.

KiKi tùy ý vuốt tóc sang một bên, vui vẻ nói: “ Bất quá, tớ tán thành cậu trở lại đi làm, tại Bắc gia, cũng không được tự do tự tại đi dạo phố. Hơn nữa, mấy ngày nay, không có cậu ở đây, tớ quả thực có chút buồn chán.”

Thiên Hoan cười cười nói: “Tốt lắm, hai người hiện tại ở đây nói chuyện “tâm tình” đi, tớ đi tắm”

Kiki khóe mắt mà mị liếc Tầm Thiên Hoan nói: “ Ha ha, chỉ biết Thiên Hoan muội muội của chúng ta thực thức thời!”

“Đừng trái một câu Thiên Hoan muội muội phải một câu Thiên Hoan muội muội, tớ với cậu sinh cùng năm cùng tháng nha!”

“Đáng tiếc, tớ sinh sớm hơn cậu một giờ, tớ còn so với cậu lớn hơn, muốn trách thì trách cậu lúc ấy trong bụng mẹ sao không ra sớm hơn chút đi.”

Tầm Thiên Hoan liếc cô một cái nói: ” Không thềm nói với cậu nữa.”

Nói xong, Tầm Thiên Hoan liền nhảy xuống giường, trần truồng đi ra cửa phòng, vào phòng tắm, một hồi sau trong phòng tắm truyền đến tiếng nước.....

3. Chương 3

Chương 3

Một ngày mới bắt đầu, ánh nắng tươi sáng lan tỏa ra khắp mọi nơi, xuyên thấu qua mấy nhánh cây. Một tia nắng xuyên qua ô cửa kính tiến vào căn phòng, chiếu thẳng lên tấm lưng của hai cơ thể đang say giấc nồng trên chiếc giường rộng lớn.

Tầm Thiên Hoan hai tay khoanh trước ngực, dựa ở cửa ra vào, liếc qua một màn đặc sắc này, trong ánh mắt hiện ra một tia khác thường, sau đó không chút do dự xoay người. Chỉ một lúc sau, Tầm Thiên Hoan lại xuất hiện ở cửa ra vào, trên tay mang một đĩa thức ăn, lười nhác từng bước đi đến bên giường, thấy đôi nam nữ vẫn đang ngủ say, Tầm Thiên Hoan nhếch môi một cái, đến bên giường ngồi xổm, đem món ăn thơm lừng trên tay quơ quơ qua chóp mũi Âu Dương Tịch, nhẹ nhàng lướt qua, chỉ thấy mũi theo phản ứng tự nhiên mà hít hà. Tầm Thiên Hoan thỏa mãn cười cười, sau đó, lại đem cái đĩa dao động trước chóp mũi Kiki. Lông mi xinh đẹp giật giật, cái mũi cũng đi theo cái đĩa của Tầm Thiên Hoan Cuối cùng, trong khi hai người mắt còn nhắm, thân thể lại bất tri bất giác đi tìm cái đĩa trong tay Tầm Thiên Hoan mà đứng lên, liếm liếm môi, nước miếng cũng theo khóe môi mà chảy

Kiki kìm lòng không được: “Thơm quá a...”

Âu Dương Tịch vừa nuốt nước bọt vừa nói: “Ta đoán, là Thiên Hoan làm món ” hồng quần cá chép” (thực xin lỗi Hoa nhi không bjk món này ạ)

Nói xong, vẫn không quên nuốt nuốt nước miếng.

“Mũi hai người cũng khá nha, có thể so với mũi chó đó.”

Kiki bỗng nhiên mở hai mắt, nhìn chằm chằm Tầm Thiên Hoan nói: “Cậu đây là khen hay là châm chọc bọn tớ a?”

Tầm Thiên Hoan đảo vòng con mắt: “Cậu thử nói xem?”

Kiki mặc dù rất không cam lòng, nhưng là cũng không thể không thừa nhận, cô rất yêu thích, vô cùng yêu thích tài nghệ nấu ăn của Tầm Thiên Hoan, vì vậy, đành phải bịu môi.

Âu Dương Tịch bước xuống giường, ghé sát vào Tầm Thiên Hoan, bờ môi gọi cảm cong lên, tà mị nói: “Thiên Hoan của anh nấu ăn là ngon nhất a. Anh rất thích. Bất quá cơ thể em anh càng...”

Còn không đợi Âu Dương Tịch nói xong, Truy Thiên Hoan liền sáng lạn cười nói: “Anh đã đủ tinh lực như vậy, chỉ bằng món cơm này, hôm nay miễn đi.”

Nói xong, Tầm Thiên Hoan liền bưng chén đĩa, tiêu sái đứng dậy, hướng cửa trước mà đi.

Âu Dương Tịch hoảng hốt, lập tức nhảy xuống giường đuổi theo, nói: “Uy, Thiên Hoan, đừng như vậy a, ha ha, nói đùa với em thôi mà, anh hiện tại rất đói, em không phải thật muốn bỏ đói anh đấy chứ?”

Tầm Thiên Hoan phụng phịu, đơn giản chỉ không để ý đến anh, mang đồ ăn cất kỹ, sau đó, lại hướng đến phòng bếp, trước khi bước vào còn quay đầu liếc Âu Dương Tịch như muốn nói: Chính là không để cho anh ăn.

Âu Dương Tịch Bất đắc dĩ nhún nhún vai, thẳng thắn: “Nữ nhân thế kỉ 21 này thật là nhẫn tâm a!”

Kiki bước đến gần khuôn mặt uể oải của Âu Dương Tịch, thương tiếc vỗ vai anh: “Cái này còn phải xem đối với người nào, hiểu chưa? Cực kỳ đáng thương nha...”

Sau đó uốn éo thân hình mềm mại như nước đi ra khỏi phòng.

Âu Dương Tịch lại thở dài, vừa trông thấy Tầm Thiên Hoan một lần nữa từ phòng bếp bưng mĩ vị đến, đôi mắt đẹp sáng ngời, lập tức nghênh đón: “Thiên Hoan chính là nỗi danh tấm lòng lương thiện hiền lành, làm sao có khả năng bỏ đói anh phải không?”

Tầm Thiên Hoan hướng anh cười hềnh hề, sau đó chuyển hướng nói: " Em hôm nay muốn hưng ác một chút."

Âu Dương Tịch ủ rũ: " Không thể nào?"

Tầm Thiên Hoan quay đầu lại, ra vẻ phong tình vạn chủng nói: "Anh thử nói xem?"

Âu Dương Tịch sững sờ, sau đó thâm ý cười cười, thần bí nói: "Em hôm nay thật không muốn cho anh ăn?"

Tầm Thiên Hoan quật cường nói: "Đương nhiên!"

Âu Dương Tịch trừng mắt nói: "Chính là, anh muốn."

Tầm Thiên Hoan cũng trừng mắt lại: " Chuyện đó không liên quan đến em."

Âu Dương Tịch lại ngay lập tức nói: "Anh đói bụng, mà bụng đói thì sẽ ăn quàng."

Tầm Thiên Hoan nhìn anh, hừ một tiếng, xoay người ra chỗ khác, không hề để ý.

Thật muốn bỏ đầu nam nhân này ra xem bên trong tốt cùng là cái gì, cả ngày chính là chỉ nghĩ được chút ít tâm niệm gì đó, hở ra là không biết đạo lý, đi khắp nơi lừa gạt nữ nhân đồng bào đáng thương, từ thiếu nữ ôn nhu, đơn thuần, đáng yêu đến nữ nhân vũ mị, phong tao khiêu gợi, anh đều ăn sạch!

Thậm chí... thậm chí, chính mình còn quỳ gối dưới thân thể anh..... Ông trời, thật sự là quá không có đạo lý a....

Đang lúc Tầm Thiên Hoan đầy lòng ai oán vô biên, Âu Dương Tịch đã bước đến sau lưng cô, cúi đầu ghé sát vào tai cô, nhẹ nhàng nói: " Thật sự à?"

Tầm Thiên Hoan hít một hơi, mục quang tức giận, nói: "Âu Dương Tịch, em thật sự đề nghị anh đi làm trai bao đi!"

Âu Dương Tịch mỉm cười: "Anh cũng đang suy nghĩ."

Tầm Thiên Hoan hít một hơi càng sâu, cắn giận nói: "Một ngày nào đó, anh sẽ miệt mài quá độ mà chết!"

Âu Dương Tịch ra vẻ nghĩ ngợi sâu sa một lát rồi nói: "Ân..... Thiên Hoan, em thật sự là hiểu anh nhất a, Âu Dương Tịch anh có chết cũng phải làm ma phong lưu, haha, bất quá, nếu là bên người có em thì vẫn tốt hơn."

"Được được được, em hận nhất chính là đàn ông miệt mài quá độ mà chết, nhất là chết trên giường của đứa con gái khác."

Âu Dương Tịch cười cười: "Em nói em còn chưa thấy mặt vị hôn phu kia a?"

"Biết rõ là tốt."

Âu Dương Tịch vui vẻ: "Em yên tâm, Âu Dương Tịch anh chết như thế nào cũng có thể nhưng chính là không có khả năng miệt mài quá độ mà chết."

Truyện Thiên Hoan chớp chớp mắt: " Cũng không hẳn là nhất định sẽ vậy."

Sau lưng bỗng truyền đến tiếng Kiki: "Phi phi phi, mới sáng ngày ra đã gắt gỏng là điềm xấu nha!"

Tầm Thiên Hoan cùng Âu Dương Tịch cười cười, mà Âu Dương Tịch vẫn như cũ ôm chặt Tầm Thiên Hoan, cũng không có ý buông, hơn nữa, đôi bàn tay còn bắt đầu di động ở hông cô khiến cho không khí trong phòng lập tức trở nên mập mờ.

Tầm Thiên Hoan lại một lần nữa đầu hàng nói: " Hảo hảo hảo, Tịch, em đầu hàng, được chưa? Anh thích ăn bao nhiêu thì ăn a, thật không công bằng, mỗi lần đều dùng loại phương pháp này để đối phó em!"

Tầm Thiên Hoan cắn giận, bị khi dễ mà chẳng có nơi để xả giận.

"Nếu có một ngày, Tịch cục cưng cũng dùng loại phương pháp này để " đối phó " tớ thì tốt rồi..."

Kiki nói, làm như hâm mộ rồi lại thở dài.

Chương 4: Thiếu niên tuần mĩ đến chơi.

Chăn chú quan sát, tốt quá, trong mâm còn một quả cà cuối cùng, với dưa bắp lầy....

Một đôi dưa khác bỗng xuất hiện nhanh chóng vượt lên tranh mất, người nào đó khoai chí bỏ quả cà vào miệng.

Lần thứ hai

Lần thứ ba

Tầm Thiên Hoan rút cuộc nhịn không được nữa, bèn ném dưa xuống bàn, phì phò tức giận quát: ” Hai người cũng thật quá đáng, cái gì cũng đều ăn hết, tớ còn ăn cái gì a?! Tớ cứ với ra gấp cái gì là lại bị hai người đoạt mất!”

Năm giây sau chỉ thấy hai người nhếch miệng cười gian.

Tầm Thiên Hoan hừ một tiếng, lắc đầu cho qua, không thèm để ý tới hai con quỷ chết đói này nữa.

Kiki tủm tủm cười, nịnh nọt: “Thiên Hoan, việc này sao có thể trách chúng tớ? Cũng tại cậu nấu ăn quá ngon, cậu xem, chúng tớ đều đã vét sạch bách rồi a!”

Âu Dương Tịch tranh thủ phụ họa: “Đúng vậy, đúng vậy, là em nấu ăn quá ngon a!”

Đối với mấy lời nịnh nọt của hai người này, Tầm Thiên Hoan vẫn bất động thanh sắc, tà tà liếc nhìn bọn họ nói: “A? Đây là người sao? Không đúng không đúng, làm sao lại được gọi là “Người”, không giống mình, không giống mình, có chút giống sói hơn nha.”

Sói hoang cũng được, sói dữ cũng được...

Âu Dương Tịch cùng Kiki ngẩn người nhìn nhau, bất quá, một lát sau lại lập tức gật đầu cười hì hì nói: “Dạ dạ dạ...”

Nhìn qua hai người vì đồ ăn mà bán linh hồn, Tầm Thiên Hoan quyết định không thèm để ý, triệt để ăn uống, giải quyết xong, mới thở ra hột hơi, đang định nói cái gì thì chuông cửa lại vang lên.

Cả ba đều nhìn ra phía cửa ra vào, sau đó người nhìn ta, ta nhìn người, ngáo ngơ nhìn nhau.

Sẽ là ai chứ?

Tầm Thiên Hoan vô ý thức đứng dậy hướng cửa đi tới... Ba giây sau, Tầm Thiên Hoan lại giống như bay chạy vào, về mặt bối rối.

Âu Dương Tịch hỏi: “Làm sao vậy?”

Kiki trêu ghẹo: “Không phải là gặp quỷ chứ?”

Tầm Thiên Hoan trừng mắt liếc cô: ”Đừng đùa nữa, em trai của tớ đến, tớ vào phòng ngủ trốn đây.”

Nhìn Tầm Thiên Hoan mặt xám xịt chạy vào phòng ngủ, mục quang Âu Dương Tịch và Kiki mới thu về.

Kiki hứng thú nói: “Ồ, thì ra là Tiểu Đồng Đồng tới...” ngữ khí vũ mị quái dị.

Âu Dương Tịch không quên nhắc nhở cô: ” Đừng có ý đồ gì với cậu ấy, đó là em trai của Thiên Hoan.”

Kiki liếc qua Âu Dương Tịch, lơ đãng, sau đó lắc mông ra mở cửa.

Ngoài cửa là một nam sinh khoảng 20 tuổi, khuôn mặt tuần tú, môi hồng răng trắng, vóc dáng thon dài, dong dỏng, một thân quần áo trắng tinh, làm cho người ta vừa nhìn đã có cảm giác chính là tiểu nam sinh ngây thơ suốt đời. Chỉ có điều, biểu hiện của cậu lại quá mức lạnh lùng, lãnh đạm, làm như không có chuyện gì, lại như đang trốn chuyện gì có chút không phù hợp với vẻ ngoài thư sinh kia.....

Cậu chính là em trai của Tầm Thiên Hoan, chính là em trai cùng Tầm Thiên Hoan lớn lên khác nhau một trời một vực.

Mấy lần Kiki đều nửa đùa nói cô cùng em trai đến cùng có phải là chị em ruột hay không? Nếu không, tại sao một đằng thì như thiên sứ, còn một đằng thì lại... không khác gì..... ách.... khuôn mặt bí đỏ.....

Có thể như thế nào không phải chị em ruột chứ? Lúc đó tuy là cô chỉ mới bốn tuổi nhưng vẫn nhớ rõ mẹ cô mang bầu còn mang cô đi trên đường, đương nhiên, tiểu bảo bảo trong bụng chính là tuần mĩ thiếu niên, em trai của cô – Tầm Tân Đồng!

Tầm Thiên Hoan lén lút mở cửa hé ra một chút, thăm dò tình hình xem tiểu tử kia sao lại đến nơi này? Bất quá, có thể khẳng định, mục đích cậu tới đây chín mươi chín phần trăm chính là vì người chị gái là nàng đây a!

Chỉ thấy Kiki mở cửa.

Tầm Tân Đồng lảng lạng đứng ở ngoài, hướng Kiki gật đầu nhẹ cười nhạt.

Kiki vuốt vuốt tóc, ần ần mang theo mị ý, liếc cậu thiếu niên đẹp trai nói: “Ồ, Tiểu Đồng Đồng hôm nay sao lại rảnh rỗi đến đây? Là cơn gió nào nha? Bất quá, gió này thổi ngược cũng tốt, chị đây thực sự rất nhớ Tiểu Đồng Đồng nha.”

Tầm Tân Đồng có chút nhếch môi, ngữ khí vững vàng nói: ” Chị Kiki, tên em gọi là Tầm Tân Đồng.”

“Chị biết rõ.”

“Em không phải là Tiểu Đồng Đồng.”

Kiki ngẩn người, lập tức cười nói:” Tầm Tân Đồng cùng Tiểu Đồng Đồng còn không phải là giống nhau sao? Haha, Tiểu Đồng Đồng nghe rất êm tai!”

Tầm Tân Đồng cười nhạt, nói: “Em không thích.”

Kiki lại giật mình, chuyển sang khuôn mặt tươi cười, nói: “Chẳng qua chỉ là cách xưng hô mà thôi, chỉ cần không nhận lầm người, tên gì mà không giống nhau? Ai nha, đừng đứng ở bên ngoài như thế, mau vào đi.”

Kiki kêu gọi thân thể, sấn lấy Tầm Tân Đồng lôi vào, trong khi chỉ cần kéo cậu tiến đến là được, Tầm Tân Đồng mục quang lóe lên, cũng không nói gì, liền đi theo.

Tránh trong phòng ngủ, Tầm Thiên Hoan nhất thời tức giận nghiêng răng nghiêng lợi, nhỏ bạn này, thừa dịp cô không có ở đó liền ăn đậu hũ em trai cô! Hừ hừ, làm chị gái tất nhiên phải bảo vệ em, đang chuẩn bị xông ra, thân thể lập tức liền cứng đờ.

Không nên không nên, bây giờ cô không thể đi ra, rốt cuộc tiểu tử này đến đây làm cái gì chứ? Không phải là cha mẹ phải tới chăm cô a? Chính là, cô rời khỏi Bắc gia mới có một ngày, không biết có phải chú em chết tiết kia đã gọi điện về nhà tìm cô? Nếu là cha mẹ cô gọi tới Bắc gia, Bắc Khả Uy cũng chắc chắn tìm có nói cô không có ở đó.... Cho nên, cha mẹ cô hẳn là không biết nhanh đến vậy! nhưng, Tầm Tân Đồng tiểu tử này đến đây làm gì?

Nghi vấn của cô, Âu Dương Tịch đã thay lời giúp.

Vừa thấy Tầm Tân Đồng tuần tú đi tới, Âu Dương Tịch hướng cậu cười nói:” Tiểu tử ngươi như thế nào lại rảnh đến đây? Có chuyện gì?”

Kiki nắm tay Tầm Tân Đồng này giờ, vẫn là không buông ra, tiếp lời: “Tịch, sao người ta vừa mới tới nhà đã hỏi như vậy? Không có việc gì, cậu ấy cũng không thể tới sao? Cậu ấy dù sao cũng là em trai của Thiên Hoan, em trai của bằng hữu tốt của chúng ta a...”

Kiki nói một tràng, Âu Dương Tịch nhàn nhạt trả lời một câu như tự nhủ: ” Thì ra cậu vẫn còn biết rõ a.”

Nữ nhân này, chỉ biết câu dẫn nam nhân, đến cả em trai Thiên Hoan cũng không buông tha.

Tầm Tân Đồng cũng không quanh co lòng vòng, trực tiếp đi vào vấn đề: “Em tới tìm chị gái.”

Tầm Thiên Hoan rụng rờ chân tay, quả nhiên không ngoài dự đoán, cô vẫn là nên lảng lảng nhòm từ khe cửa này.

“Tìm chị cậu sao?” Gương mặt Kiki kinh ngạc không thôi, nói:” Chị cậu không phải ở Bắc gia sao?”

Tầm Tân Đồng cười nhạt: “Em vừa gọi điện thoại đến, chị ấy không có ở đó.”

Kiki càng ngạc nhiên, mắt mở to, nháy cũng không nháy mắt, nhìn chăm chăm vào Tầm Tân Đồng:” Làm sao có thể? Nha đầu kia chạy đi đâu rồi?”

Tầm Thiên Hoan mím môi cười, diễn xuất của Kiki càng ngày càng tiến bộ nha.

Âu Dương Tịch cũng hợp thời nói: “ Hay là cô ấy đi chơi? Cô dâu mới cưới ra ngoài đi dạo cũng là bình thường a.”

Tầm Tân Đồng còn nói: “Em gọi điện chị ấy cũng không có nhắc máy.”

Tầm Thiên Hoan vô ý thức lấy điện thoại trong túi ra, xem xét một hồi, a, đúng vậy, trong màn hình đích xác là có cuộc gọi nhớ.

Tầm Tân Đồng tiếp tục nói: “Bình thường lúc nào chị ấy không nghe điện thoại đều là ở nơi này. Em là em trai của chị ấy, nên em là người rõ ràng nhất.”- Âu Dương Tịch cùng Kiki liếc mắt nhìn nhau, không nói gì.

4. Chương 4

Chương 3

Một ngày mới bắt đầu, ánh nắng tươi sáng lan tỏa ra khắp mọi nơi, xuyên thấu qua mấy nhánh cây. Một tia nắng xuyên qua ô cửa kính tiến vào căn phòng, chiếu thẳng lên tấm lưng của hai cơ thể đang say giấc nồng trên chiếc giường rộng lớn.

Tầm Thiên Hoan hai tay khoanh trước ngực, dựa ở cửa ra vào, liếc qua một màn đặc sắc này, trong ánh mắt hiện ra một tia khác thường, sau đó không chút do dự xoay người. Chỉ một lúc sau, Tầm Thiên Hoan lại xuất hiện ở cửa ra vào, trên tay mạng một đĩa thức ăn, lười nhác từng bước đi đến bên giường, thấy đôi nam nữ vẫn đang ngủ say, Tầm Thiên Hoan nhếch môi một cái, đến bên giường ngồi xổm, đem món ăn thơm lừng trên tay quơ quơ qua chóp mũi Âu Dương Tịch, nhẹ nhàng lướt qua, chỉ thấy mũi theo phản ứng tự nhiên mà hít hà. Tầm Thiên Hoan thỏa mãn cười cười, sau đó, lại đem cái đĩa dao động trước chóp mũi Kiki. Long mi xinh đẹp giật giật, cái mũi cũng đi theo cái đĩa của Tầm Thiên Hoan Cuối cùng, trong khi hai người mắt còn nhắm, thân thể lại bất tri bất giác đi tìm cái đĩa trong tay Tầm Thiên Hoan mà đứng lên, liếm liếm môi, nước miếng cũng theo khoe môi mà chảy

Kiki kim lòng không được: “ Thơm quá a....”

Âu Dương Tịch vừa nuốt nước bọt vừa nói:” Ta đoán, là Thiên Hoan làm món ” hồng quần cá chép” (thực xin lỗi Hoa nhi không bjk món này ạ)

Nói xong, vẫn không quên nuốt nuốt nước miếng.

“ Mũi hai người cũng khá nha, có thể so với mũi chó đó.”

Kiki bỗng nhiên mở hai mắt, nhìn chăm chăm Tầm Thiên Hoan nói: “Cậu đây là khen hay là châm chọc bợn tở a?”

Tầm Thiên Hoan đảo vòng con mắt: “Cậu thử nói xem?”

Kiki mặc dù rất không cam lòng, nhưng là cũng không thể không thừa nhận, cô rất yêu thích, vô cùng yêu thích tài nghệ nấu ăn của Tầm Thiên Hoan, vì vậy, đành phải bịu môi.

Âu Dương Tịch bước xuống giường, ghé sát vào Tầm Thiên Hoan, bờ môi gợi cảm cong lên, tà mị nói: ” Thiên Hoan của anh nấu ăn là ngon nhất a. Anh rất thích. Bất quá cơ thể em anh càng...”

Còn không đợi Âu Dương Tịch nói xong, Truy Thiên Hoan liền sáng lạn cười nói: ” Anh đã đủ tinh lực như vậy, chỉ bằng món cơm này, hôm nay miễn đi.”

Nói xong, Tầm Thiên Hoan liền bưng chén đĩa, tiêu sái đứng dậy, hướng cửa trước mà đi.

Âu Dương Tịch hoảng hốt, lập tức nhảy xuống giường đuổi theo, nói: " Uy, Thiên Hoan, đừng như vậy a, ha ha, nói đùa với em thôi mà, anh hiện tại rất đói, em không phải thật muốn bỏ đói anh đấy chứ?"

Tầm Thiên Hoan phụng phịu, đơn giản chỉ không để ý đến anh, mang đồ ăn cất kỹ, sau đó, lại hướng đến phòng bếp, trước khi bước vào còn quay đầu liếc Âu Dương Tịch như muốn nói: Chính là không để cho anh ăn.

Âu Dương Tịch Bất đắc dĩ nhún nhún vai, thẳng thắn: " Nữ nhân thế kỉ 21 này thật là nhẫn tâm a!"

Kiki bước đến gần khuôn mặt uể oải của Âu Dương Tịch, thương tiếc vỗ vai anh: " Cái này còn phải xem đối với người nào, hiểu chưa? Cực kỳ đáng thương nha..."

Sau đó uốn éo thân hình mềm mại như nước đi ra khỏi phòng.

Âu Dương Tịch lại thở dài, vừa trông thấy Tầm Thiên Hoan một lần nữa từ phòng bếp bưng mĩ vị đến, đôi mắt đẹp sáng ngời, lập tức nghênh đón: " Thiên Hoan chính là nổi danh tấm lòng lương thiện hiền lành, làm sao có khả năng bỏ đói anh phải không?"

Tầm Thiên Hoan hướng anh cười hềm hề, sau đó chuyển hướng nói: " Em hôm nay muốn hung ác một chút."

Âu Dương Tịch ử rử: " Không thể nào?"

Tầm Thiên Hoan quay đầu lại, ra vẻ phong tình vạn chủng nói: "Anh thử nói xem?"

Âu Dương Tịch sững sờ, sau đó thâm ý cười cười, thần bí nói: "Em hôm nay thật không muốn cho anh ăn?"

Tầm Thiên Hoan quật cường nói: "Đương nhiên!"

Âu Dương Tịch trừng mắt nói: "Chính là, anh muốn."

Tầm Thiên Hoan cũng trừng mắt lại: " Chuyện đó không liên quan đến em."

Âu Dương Tịch lại ngay lập tức nói: "Anh đói bụng, mà bụng đói thì sẽ ăn quàng."

Tầm Thiên Hoan nhìn anh, hừ một tiếng, xoay người ra chỗ khác, không hề để ý.

Thật muốn bỏ đầu nam nhân này ra xem bên trong tốt cùng là cái gì, cả ngày chính là chỉ nghĩ được chút ít tâm niệm gì đó, hờ ra là không biết đạo lí, đi khắp nơi lừa gạt nữ nhân đồng bào đáng thương, từ thiếu nữ ôn nhu, đơn thuần, đáng yêu đến nữ nhân vũ mị, phong tao khiêu gợi, anh đều ăn sạch!

Thậm chí... thậm chí, chính mình còn quỳ gối dưới thân thể anh..... Ông trời, thật sự là quá không có đạo lí a....

Đang lúc Tầm Thiên Hoan đáy lòng ai oán vô biên, Âu Dương Tịch đã bước đến sau lưng cô, cúi đầu ghé sát vào tai cô, nhẹ nhàng nói: " Thật sự a?"

Tầm Thiên Hoan hít một hơi, mục quang tức giận, nói: "Âu Dương Tịch, em thật sự đề nghị anh đi làm trai bao đi!"

Âu Dương Tịch mỉm cười: "Anh cũng đang suy nghĩ."

Tầm Thiên Hoan hít một hơi càng sâu, cắn giận nói: "Một ngày nào đó, anh sẽ miệt mài quá độ mà chết!"

Âu Dương Tịch ra vẻ nghĩ ngợi sâu sa một lát rồi nói: "Àn..... Thiên Hoan, em thật sự là hiểu anh nhất a, Âu Dương Tịch anh có chết cũng phải làm ma phong lưu, haha, bất quá, nếu là bên người có em thì vẫn tốt hơn."

"Được được được, em hận nhất chính là đàn ông miệt mài quá độ mà chết, nhất là chết trên giường của đứa con gái khác."

Âu Dương Tịch cười cười: "Em nói em còn chưa thấy mặt vị hôn phu kia a?"

"Biết rõ là tốt."

Âu Dương Tịch vui vẻ: “Em yên tâm, Âu Dương Tịch anh chết như thế nào cũng có thể nhưng chính là không có khả năng miệt mài quá độ mà chết.”

Truy Thiên Hoan chớp chớp mắt: “Cũng không hẳn là nhất định sẽ vậy.”

Sau lưng bỗng truyền đến tiếng Kiki: “Phi phi phi, mới sáng ngày ra đã gắt gỏng là điềm xấu nha!”

Tầm Thiên Hoan cùng Âu Dương Tịch cười cười, mà Âu Dương Tịch vẫn như cũ ôm chặt Tầm Thiên Hoan, cũng không có ý buông, hơn nữa, đôi bàn tay còn bắt đầu di động ở hông cô khiến cho không khí trong phòng lập tức trở nên mập mờ.

Tầm Thiên Hoan lại một lần nữa đầu hàng nói: “Hảo hảo hảo, Tịch, em đầu hàng, được chưa? Anh thích ăn bao nhiêu thì ăn a, thật không công bằng, mỗi lần đều dùng loại phương pháp này để đối phó em!”

Tầm Thiên Hoan cắn giận, bị khi dễ mà chẳng có nơi để xả giận.

“Nếu có một ngày, Tịch cực cực cũng dùng loại phương pháp này để “đối phó” “tớ thì tốt rồi...”

Kiki nói, làm như hâm mộ rồi lại thở dài.

Chương 4: Thiếu niên tuần mĩ đến chơi.

Chăn chú quan sát, tốt quá, trong mâm còn một quả cà cuối cùng, với dưa bắp lầy....

Một đôi dưa khác bỗng xuất hiện nhanh chóng vượt lên tranh mất, người nào đó khoái chí bỏ quả cà vào miệng.

Lần thứ hai

Lần thứ ba

Tầm Thiên Hoan rốt cuộc nhịn không được nữa, bèn ném dưa xuống bàn, phì phò tức giận quát: “Hai người cũng thật quá đáng, cái gì cũng đều ăn hết, tớ còn ăn cái gì a?! Tớ cứ với ra gấp cái gì là lại bị hai người đoạt mất!”

Năm giây sau chỉ thấy hai người nhếch miệng cười gian.

Tầm Thiên Hoan hừ một tiếng, lắc đầu cho qua, không thèm để ý tới hai con quỷ chết đói này nữa.

Kiki tủm tủm cười, nịnh nọt: “Thiên Hoan, việc này sao có thể trách chúng tớ? Cũng tại cậu nấu ăn quá ngon, cậu xem, chúng tớ đều đã vét sạch bách rồi a!”

Âu Dương Tịch tranh thủ phụ họa: “Đúng vậy, đúng vậy, là em nấu ăn quá ngon a!”

Đối với mấy lời nịnh nọt của hai người này, Tầm Thiên Hoan vẫn bất động thanh sắc, tà tà liếc nhìn bọn họ nói: “A? Đây là người sao? Không đúng không đúng, làm sao lại được gọi là “Người”, không giống mình, không giống mình, có chút giống sói hơn nha.”

Sói hoang cũng được, sói dữ cũng được...

Âu Dương Tịch cùng Kiki ngẩn người nhìn nhau, bất quá, một lát sau lại lập tức gật đầu cười hì hì nói: “Dạ dạ dạ...”

Nhìn qua hai người vì đồ ăn mà bán linh hồn, Tầm Thiên Hoan quyết định không thèm để ý, triệt để ăn uống, giải quyết xong, mới thở ra hột hơi, đang định nói cái gì thì chuông cửa lại vang lên.

Cả ba đều nhìn ra phía cửa ra vào, sau đó người nhìn ta, ta nhìn người, ngáo ngơ nhìn nhau.

Sẽ là ai chứ?

Tầm Thiên Hoan vô ý thức đứng dậy hướng cửa đi tới... Ba giây sau, Tầm Thiên Hoan lại giống như bay chạy vào, về mặt bối rối.

Âu Dương Tịch hỏi: “Làm sao vậy?”

Kiki trêu ghẹo: “Không phải là gặp quỷ chứ?”

Tầm Thiên Hoan trừng mắt liếc cô: "Đừng đùa nữa, em trai của tớ đến, tớ vào phòng ngủ trốn đây."

Nhìn Tầm Thiên Hoan mặt xám xịt chạy vào phòng ngủ, mục quang Âu Dương Tịch và Kiki mới thu về.

Kiki hứng thú nói: "Ồ, thì ra là Tiểu Đồng Đồng tới...." ngữ khí vũ mị quái dị.

Âu Dương Tịch không quên nhắc nhở cô: "Đừng có ý đồ gì với cậu ấy, đó là em trai của Thiên Hoan."

Kiki liếc qua Âu Dương Tịch, lơ đãng, sau đó lắc hông ra mở cửa.

Ngoài cửa là một nam sinh khoảng 20 tuổi, khuôn mặt tuần tú, môi hồng răng trắng, vóc dáng thon dài, dong dỏng, một thân quần áo trắng tinh, làm cho người ta vừa nhìn đã có cảm giác chính là tiểu nam sinh ngây thơ suốt đời. Chỉ có điều, biểu hiện của cậu lại quá mức lạnh lùng, lãnh đạm, làm như không có chuyện gì, lại như đang trốn chuyện gì có chút không phù hợp với vẻ ngoài thư sinh kia.....

Cậu chính là em trai của Tầm Thiên Hoan, chính là em trai cùng Tầm Thiên Hoan lớn lên khác nhau một trời một vực.

Mấy lần Kiki đùa nửa đùa nói cô cùng em trai đến cùng có phải là chị em ruột hay không? Nếu không, tại sao một đằng thì như thiên sứ, còn một đằng thì lại... không khác gì.... ách.... khuôn mặt bí đỏ.....

Có thể như thế nào không phải chị em ruột chứ? Lúc đó tuy là cô chỉ mới bốn tuổi nhưng vẫn nhớ rõ mẹ cô mang bầu còn mang cô đi trên đường, đương nhiên, tiểu bảo bảo trong bụng chính là tuần mĩ thiếu niên, em trai của cô – Tầm Tân Đồng!

Tầm Thiên Hoan lén lút mở cửa hé ra một chút, thăm dò tình hình xem tiểu tử kia sao lại đến nơi này? Bất quá, có thể khẳng định, mục đích cậu tới đây chín mươi chín phần trăm chính là vì người chị gái là nàng đây a!

Chỉ thấy Kiki mở cửa.

Tầm Tân Đồng lặng lẽ đứng ở ngoài, hướng Kiki gật đầu nhẹ cười nhạt.

Kiki vuốt vuốt tóc, ần ần mang theo mị ý, liếc cậu thiếu niên đẹp trai nói: "Ồ, Tiểu Đồng Đồng hôm nay sao lại rảnh rỗi đến đây? Là cơn gió nào nha? Bất quá, gió này thổi ngược cũng tốt, chị đây thực sự rất nhớ Tiểu Đồng Đồng nha."

Tầm Tân Đồng có chút nhếch môi, ngữ khí vững vàng nói: "Chị Kiki, tên em gọi là Tầm Tân Đồng."

"Chị biết rõ."

"Em không phải là Tiểu Đồng Đồng."

Kiki ngẩn người, lập tức cười nói: "Tầm Tân Đồng cùng Tiểu Đồng Đồng còn không phải là giống nhau sao? Haha, Tiểu Đồng Đồng nghe rất êm tai!"

Tầm Tân Đồng cười nhạt, nói: "Em không thích."

Kiki lại giật mình, chuyển sang khuôn mặt tươi cười, nói: "Chẳng qua chỉ là cách xưng hô mà thôi, chỉ cần không nhận lầm người, tên gì mà không giống nhau? Ai nha, đừng đứng ở bên ngoài như thế, mau vào đi."

Kiki kêu gọi thân thể, sấn lấy Tầm Tân Đồng lôi vào, trong khi chỉ cần kéo cậu tiến đến là được, Tầm Tân Đồng mục quang lóe lên, cũng không nói gì, liền đi theo.

Tránh trong phòng ngủ, Tầm Thiên Hoan nhất thời tức giận nghiêng răng nghiêng lợi, nhờ bạn này, thừa dịp cô không có ở đó liền ăn đậu hũ em trai cô! Hừ hừ, làm chị gái tất nhiên phải bảo vệ em, đang chuẩn bị xông ra, thân thể lập tức liền cứng đờ.

Không nên không nên, bây giờ cô không thể đi ra, rốt cuộc tiểu tử này đến đây làm cái gì chứ? Không phải là cha mẹ phải tới chém cô à? Chính là, cô rời khỏi Bắc gia mới có một ngày, không biết có phải chú em chết tiết kia đã gọi điện về nhà tìm cô? Nếu là cha mẹ cô gọi tới Bắc gia, Bắc Khả Uy cũng chắc chắn tìm cô nói cô không có ở đó.... Cho nên, cha mẹ cô hẳn là không biết nhanh đến vậy! nhưng, Tầm Tân Đồng tiểu tử này đến đây làm gì?

Nghi vấn của cô, Âu Dương Tịch đã thay lời giúp.

Vừa thấy Tầm Tân Đồng tuần tú đi tới, Âu Dương Tịch hướng cậu cười nói: “Tiểu tử ngươi như thế nào lại rảnh đến đây? Có chuyện gì?”

Kiki nắm tay Tầm Tân Đồng này giờ, vẫn là không buông ra, tiếp lời: “Tịch, sao người ta vừa mới tới nhà đã hỏi như vậy? Không có việc gì, cậu ấy cũng không thể tới sao? Cậu ấy dù sao cũng là em trai của Thiên Hoan, em trai của bằng hữu tốt của chúng ta a...”

Kiki nói một tràng, Âu Dương Tịch nhàn nhạt trả lời một câu như tự nhủ: “Thì ra cậu vẫn còn biết rõ a.”

Nữ nhân này, chỉ biết câu dẫn nam nhân, đến cả em trai Thiên Hoan cũng không buông tha.

Tầm Tân Đồng cũng không quanh co lòng vòng, trực tiếp đi vào vấn đề: “Em tới tìm chị gái.”

Tầm Thiên Hoan rụng rờ chân tay, quả nhiên không ngoài dự đoán, cô vẫn là nên lẳng lặng nhòm từ khe cửa này.

“Tìm chị cậu sao?” Gương mặt Kiki kinh ngạc không thôi, nói: “Chị cậu không phải ở Bắc gia sao?”

Tầm Tân Đồng cười nhạt: “Em vừa gọi điện thoại đến, chị ấy không có ở đó.”

Kiki càng ngạc nhiên, mắt mở to, nháy cũng không nháy mắt, nhìn chăm chăm vào Tầm Tân Đồng: “Làm sao có thể? Nha đầu kia chạy đi đâu rồi?”

Tầm Thiên Hoan mím môi cười, diễn xuất của Kiki càng ngày càng tiến bộ nha.

Âu Dương Tịch cũng hợp thời nói: “Hay là cô ấy đi chơi? Cô dâu mới cưới ra ngoài đi dạo cũng là bình thường a.”

Tầm Tân Đồng còn nói: “Em gọi điện chị ấy cũng không có nhắc máy.”

Tầm Thiên Hoan vô ý thức lấy điện thoại trong túi ra, xem xét một hồi, a, đúng vậy, trong màn hình đích xác là có cuộc gọi nhớ.

Tầm Tân Đồng tiếp tục nói: “Bình thường lúc nào chị ấy không nghe điện thoại đều là ở nơi này. Em là em trai của chị ấy, nên em là người rõ ràng nhất.”- Âu Dương Tịch cùng Kiki liếc mắt nhìn nhau, không nói gì.

5. Chương 5

Chương 5: “Thiếu niên đẹp trai” vs “Tịch phong lưu”

Ở cái thành phố rộng lớn này, Tầm Thiên Hoan còn có gia đình để dựa dẫm, nhưng Âu Dương Tịch cùng Kiki lại có hoàn cảnh giống nhau, đều không có người thân. Âu Dương tịch, Kiki, còn có cả Tầm Thiên Hoan, ba người tính rất hợp nhau, cho nên tình bạn giữa ba người vô cùng tốt.

Tầm Thiên Hoan quen biết không rộng,, bằng hữu cũng rất ít. tính ra thì chỉ có Kiki cùng Âu Dương Tịch là thân với cô nhất. Cho nên Tân Đồng muốn tìm được cô xem ra thật rất dễ dàng. “Cũng tại Tịch chết tiệt, cứ mỗi lần hoan ái là lại tắt nguồn điện thoại của cô để tránh bị làm phiền, báo hại mỗi lần như thế, cô bỏ lỡ rất nhiều cuộc gọi”. Thiên Hoan trong lòng thầm mắng Tịch.

Nhìn qua hai người bạn đang thất thần không biết nói gì của chị hai, Tân Đồng cười cười: “Hai vị là muốn em tự mình vào trong tìm chị hai sao?”

Tầm Thiên Hoan hít một cái thật sâu, lấy hết can đảm rồi mở cửa phòng, vươn vai ưỡn ngực đi ra ngoài rất hoành tráng. Cố gắng giấu đi tâm trạng bất an, cô bĩu môi nói: “Tân Đồng, chuyện gì của chị cũng không thể qua được mắt em nha”.

Tầm Tân Đồng hướng đôi mắt đẹp nhìn đến cô, bờ môi mỏng quyến rũ cong lên: “em nào có”.

Cậu rất hiểu cô sao? Cậu trong lòng cũng tự hỏi câu đó vô số lần, mỗi một lần trả lời đều là không thể nào hiểu được...

Tầm Thiên Hoan thở dài: “Cha mẹ có biết em đến tìm chị không?”

“Không biết”

Tầm Thiên Hoan còn muốn nói điều gì, nhưng lại liếc mắt sang Kiki, giật cánh tay đang ôm sát lấy tay Tân Đồng của Kiki ra: “Kiki, tớ không phải đã bảo cậu đừng có đụng tới em trai tớ rồi sao?”

Kiki không thèm để ý đến việc tay mình bị Thiên Hoan giật ra, ngược lại quay ra nhìn Tân Đồng bằng một ánh mắt đầy thâm ý.

Tầm Thiên Hoan lại nói: “Tân Đồng, từ nay về sau nhớ cách xa cô nàng này ra một chút”.

Tầm Tân Đồng nhàn nhạt miết miết môi, rất nghe lời gật đầu.

Kiki nhăn khuôn mặt xinh đẹp nhỏ nhắn, ra vẻ ủy khuất: “Thiên Hoan, làm gì có người bạn nào giống như cậu a~”

“Ha ha.....” Tầm thiên hoan cười lớn, sau đó đột nhiên lại ngưng cười: “Vậy chứ không phải cậu cố tình tiếp cận Tân Đồng sao? Cầm cậu không được nên tớ đành phải khuyên em tớ vậy.”

Kiki càng ủy khuất, làm nũng: “Tớ nào có!”

Tầm Tân Đồng cắt ngang hai người: “Chị hai, chị Kiki cũng chưa có đối với em làm cái gì, hưởng hồ, cho dù chị ấy đối với em có hứng thú, em cũng có thể hưởng chị ấy nói rằng em không thích.”

Tầm Tân Đồng ôn hòa nói, bờ môi quyến rũ vẫn như cũ cười cười, thật nhìn không ra là cậu đang suy nghĩ cái gì.

Lại chỉ thấy Kiki từ trên trán ba đường hắc tuyến chảy xuống.

Tầm Thiên Hoan dứt khoát không để ý tới Kiki, cô đột nhiên cúi gập người hướng Tân Đồng nói: “Tân Đồng à, chị nhờ em một chuyện được không?”

Tầm Tân Đồng giật mình nhìn chị hai, vội vàng nâng cô dậy: “Chị à, chị đây là đang làm cái gì chứ? Có phải là đang muốn bức em đừng đem chuyện chị đang ở đây nói cho ba mẹ biết phải không?”

Tầm Thiên Hoan sững sờ, sau đó nháy mắt mấy cái, nói: “A? Chẳng lẽ trong lòng chị đang nghĩ gì cũng đều có viết lên trên mặt hết sao?”

Tầm Tân Đồng nhin không được cười: “haha, hình như là vậy a~”

Tầm Thiên Hoan vô thức sờ sờ trên mặt mình, sau một giây, bỗng phát phát tay: “Thôi đi, toàn nói bậy không a”

Liếc đảo qua ba người trong phòng, sau đó cô xoay người đi về phía chiếc sa lon, đặt mông ngồi trên sofa, ôm lấy con gấu trúc ở trên ghế vuốt vuốt.

Tầm Tân Đồng lo lắng hỏi: “Chị, người nhà Bắc gia đối xử không tốt với chị sao?”

Cô ngẩn người, sau đó giật giật môi cười: “Tốt”.

Kì thật chuyện đối xử không tốt có là gì? Chồng cô hiện tại cũng không còn, điều này so với việc đối xử không tốt không phải còn tệ hơn sao?

“Thật sự?” Tầm Tân Đồng giọng nói cực độ hoài nghi.

Thiên Hoan cười vô cùng sáng lạn: “Đương nhiên rồi, chị không có nói dối em.”

Tầm Tân Đồng vẻ mặt thành thật: “Vậy sao chị lại chạy đến nơi này?”

“Chị vì cái gì không thể ở đây? Chị không thể cứ kết hôn rồi là chỉ được quần quanh trong nhà chồng nha! Chị cũng có quyền tự do của mình.”

Điều chị cậu nói là không sai, nhưng sao cậu vẫn cảm thấy có cái gì đó rất kì quái.

“Chị..... Vậy...anh ta ?”

Tầm Thiên Hoan khó hiểu, bật thốt lên liền hỏi: “Ai?”

Tân Đồng do dự hồi lâu mới nói: “..... Bắc Cũng Hâm.”

Không đợi cô có bất kì phản ứng nào, một bên Kiki hai tay khoanh trước ngực nói: “Tiểu Đồng Đồng không phải nên xưng hô là anh rể sao? Chị nhìn không ra chứ là một người không hiểu lễ nghĩa đó”.

Tầm Tân Đồng sắc mặt không thay đổi, chỉ là có chút rũ mắt, giấu đi suy nghĩ phức tạp của bản thân.

Nghe thấy lời Kiki nói, Thiên Hoan cũng cảm thấy rất không tự nhiên, quay sang Kiki nói: “Kiki, cậu tạm thời nói ít đi một câu có được không?”

Kiki nhún nhún vai, vẻ mặt “xem như tớ chứ có nói gì đi”.

Tân Đồng có chút cười cười nói: “Việc này cũng quá đột ngột nên em chưa quen cách xưng hô này, đợi một thời gian nữa chắc sẽ quen thôi”.

Anh rể.....

Hai tiếng này khiến lòng Tân Đồng chấn động, một trận co rút đau đớn.

Năm ngón tay thon dài trắng hồng bất giác siết chặt lại...

Ấu Dương tịch đi đến ngồi xuống bên cạnh Thiên Hoan, cánh tay không hề cố kị ôm lên vai cô nói khẽ: “Nói như vậy anh cũng muốn đổi cách xưng hô với em nha.....Bắc phu nhân a~”

Tầm Thiên Hoan thân thể chấn động, lập tức đẩy cánh tay của anh ra, liên tục dùng ánh mắt cảnh cáo anh.

Thiệt là, anh sao lại càng ngày càng kỳ cục như thế? Tân Đồng còn đang ở đây, vậy mà lại cùng cô làm hành động thân mật! Căn bản chính là gây phiền phức cho cô mà!

Tầm Tân Đồng mục quang lập tức lóe lên một tia khác thường, các ngón tay dần bị siết chặt hơn, móng tay đâm thật sâu vào lòng bàn tay, như là muốn đâm xuyên qua cả da thịt.

Cậu cố gắng ẩn nhẫn, hạ giọng, mà lại cực lực giấu giếm tâm trạng không cho bất kì một sơ hở nào lộ ra: “Đã sớm biết rõ anh cùng chị gái em tình bạn rất tốt, nhưng là anh bây giờ không phải nên chú ý cử chỉ một chút sao? chị gái của em...chị ấy...là người đã có chồng”.

Thật hay cho câu chị gái là người đã có chồng.

Cậu nói những lời này ra là muốn thương tổn, cảnh cáo anh ta....Nhưng là tại sao cậu thấy lòng mình lại đau nhức lợi hại như vậy?

Ấu Dương Tịch trên mặt càng vui vẻ, chậm rãi rút tay về, nói: “Đúng vậy a! Dù cho quan hệ bạn bè có thân thiết đến đâu thì bây giờ cũng phải giữ khoảng cách. Ai, thật sự là đáng tiếc, Thiên Hoan của chúng ta sao lại lập gia đình sớm như vậy? Có gia đình rồi ngay lập tức liền trở thành người phụ nữ của người khác a~” (Hoa nhi: aaaa Anh Tịch cố tình làm cho anh Đồng đau lòng kìa)

Kiki ở một bên nhàn hạ ngồi xem màn kịch vui này.

Cả hai nam nhân này, trong từng lời nói đều mang theo thật nhiều ý tứ nha.

Tầm Thiên Hoan nhú nhú mày, như thế nào cô lại cảm giác trong lời nói của bọn họ có một loại hương vị quái dị, loại hương vị này làm cho cô cảm thấy không thoải mái, vì vậy, cô tranh thủ thời gian giờ hai tay lên nói: “Được rồi được rồi, hai người cũng đừng có tiếp tục cái đề tài này được không? Nói qua chuyện khác nhé! Ok?”

6. Chương 6

Chương 6: Lão xử nữ

Tầm Thiên Hoan cùng KiKi đi ở đi làm trên đường.

KiKi tay cầm túi xách Kitty xinh xắn, tư thái đầy quyền rũ mị hoặc, Tầm Thiên Hoan đi cùng một chỗ với KiKi rất không hòa hợp, cầm trong tay thức ăn vừa mới mua, nhấm nháp từng miếng từng miếng.

KiKi đưa mắt nhìn về phía trước, thẳng thắn nói: “Mình đoán chắc là, qua sự thử nghiệm vừa rồi của mình cùng với biểu hiện của Tiểu Đồng Đồng, cậu ấy chắc chắn đã yêu cậu rồi.”

Bước chân lập tức dừng lại, dừng lại không tiến.

Ánh mắt cũng lập tức dừng lại nhìn thẳng về phía trước.

Nhưng vào lúc này, trong miệng “Phốc –” một tiếng, đem phần thức ăn vừa nhét vào miệng, toàn bộ phun ra, sau khi phun ra lại còn ho khan không ngừng.

KiKi tranh thủ thời gian vỗ vỗ lưng cho cô, để cho cô dễ thở hơn.

Thanh âm của Tầm Thiên Hoan tức khắc trở nên rất chăm chú, trong giọng nói lại nghe không ra bất luận tâm tình gì: “Cậu mới vừa nói cái gì?”

KiKi thở dài, buông tay ra, nhìn Tầm Thiên Hoan chăm chú nói: “Mình nói, Tân Đồng yêu cậu.”

Tầm Thiên Hoan cười nhẹ, cười giống như áng mây nhẹ vừa lướt qua trên nền trời xanh thẳm,, như ẩn như hiện: “Mình cũng thương nó, nó là em trai của mình.”

KiKi thở dài: “Cậu đừng giả ngu với mình, cậu hiểu mình nói gì mà? Mình không nói loại tình yêu đó, không phải thân tình..... Mà là tình yêu, giữa nam nữ.....”

Tầm Thiên Hoan lập tức cắt đứt: “Đủ rồi! Cậu biết cậu đang nói cái gì sao?!”

KiKi nhú nhú mày: “Đã sớm biết rõ sau khi cậu nghe nhất định sẽ có phản ứng lớn như vậy mà.”

Tầm Thiên Hoan bắn ra những tia sắc bén: “Vậy cậu còn nói?”

“Mình chỉ là ăn ngay nói thật.”

“Phi phi phi,” Tầm Thiên Hoan tức giận nhìn cô ấy: “KiKi, cậu cũng đừng nói bậy!”

KiKi nhú mày thật vô tội nói: “Mình nào có, đây là kết quả của những lần quan sát cùng thử nghiệm của mình đó.”

Tầm Thiên Hoan mắt sáng như đuốc nhìn cô: “Đừng nói đùa những chuyện thế này với mình!”

KiKi có chút nóng nảy: “Mình không có!”

Tầm Thiên Hoan nhìn xinh đẹp gương mặt của cô, dùng ngữ khí kiên nghị nói: “KiKi, Tân Đồng là em trai mình, là em trai có cùng dòng máu với mình, mình nhìn thấy hấn ra đời, và từng chút từng chút nhìn hấn lớn lên, mình lớn hơn hấn nên sẽ dung tất cả mọi biện pháp để bảo vệ hấn..... Bây giờ cậu nói hấn yêu mình, là loại tình yêu nam nữ, cậu dựa vào cái gì nói như vậy?”

KiKi híp híp mắt: “Đương nhiên ánh mắt của mình là bằng chứng, trực giác của mình cũng chính là bằng chứng! Ánh mắt của hấn mỗi khi nhìn cậu, còn cách nói chuyện của cậu ta với cậu nữa, đã vượt xa khả năng của một người em trai ! Trực giác của mình gần đây rất chuẩn!”

Tầm Thiên Hoan vung hai tay lên biểu lộ sự quyết tâm của mình: “Mặc kệ cậu có đúng hay không, lần này, cậu chắc chắn sai rồi, có phải cậu xem phim nhiều quá rồi hay không? Chúng mình là chị em, mình van cậu đó, chị em yêu nhau, hơn nữa lại là chị em ruột yêu nhau, có khả năng xảy ra sao? Cho dù như cậu nói, hấn quan tâm mình, nhưng mình cũng quan tâm hấn a, mình luôn muốn đem những thứ tốt nhất cho hấn, mình muốn mỗi ngày đều trông thấy hấn cười, khi hấn khóc, mình muốn giúp hấn lau nước mắt, khi người khác khi dễ hấn, mình là nguwoif đầu tiên đứng ra bênh vực hấn, mình luôn mong mỗi suốt cuộc đời này hấn đều được may mắn hạnh phúc, chẳng lẽ, như vậy cậu cho là mình yêu hấn? Thật sự là quá hoang đường mà!”

KiKi ngây ngẩn cả người, trong khoảng thời gian ngắn không phản bác được, trong nội tâm nhất thời cũng hỗn loạn.

Tầm Thiên Hoan nói không phải là không có đạo lý, nhưng những gì cô nhìn thấy cũng sẽ không sai a? Hơn nữa, trực giác của cô gần đây rất chuẩn!

Tầm Thiên Hoan chăm chú nhìn xem cô, nói:“KiKi, từ nay về sau đừng lặp lại những lời này nữa vậy, nếu như trái tim của mình không tốt, nhất định sẽ đột phát bệnh tim mà chết !”

KiKi cười khê lên tiếng, nói:“Không có khoa trương như vậy chứ?”

“Không nhất định,” Tầm Thiên Hoan cười:“Được rồi, mình đi làm đi.”

Vì vậy kế tiếp, hai người cũng đã rất ăn ý đem chủ đề này dấu đi, như là chưa từng xảy ra chuyện gì, mang theo mỉm cười đi vào công ty.

May mắn lúc trước Tầm Thiên Hoan có dự kiến trước, chỉ xin phép thôi, chứ không từ chức, bất cứ lúc nào cũng thể trở về đi làm.

Chẳng qua, hôm nay cô trở lại công ty để làm, thì công ty đã điều đến một thủ trưởng mới.

Tầm Thiên Hoan giả vờ như vô tình nói:“Người quản lí trước nghỉ rồi?”

KiKi rất bất đắc dĩ lắc đầu ““Ông ta đã già đến thế rồi, đã sớm nên về hưu, làm cả đời mới vừa ngồi được đến chức thủ trưởng, kỳ thật, tội nghiệp thay cho ông ta mà!”

Tầm Thiên Hoan bĩu môi, “Chỉ thiếu rơi vài giọt nước mắt đồng tình nữa thôi.”

Diễn xuất xuất sắc như vậy, Tầm Thiên Hoan từng hỏi cô ấy mấy lần vì sao không đi làm diễn viên.

Mà KiKi cười cười, chỉ nói:“Mình yêu tự do.”

Đúng vậy, làm diễn viên, nhất định sẽ mất đi tự do, diễn viên không nổi tiếng thì không sao, nếu chẳng may, làm diễn viên nổi danh, tựa như sừng vật trong lồng bằng tơ vàng, cái loại cảm giác này thật là đáng sợ.

Các cô là yêu mến tự do, Tầm Thiên Hoan là thế, KiKi cũng thế, Âu Dương Tịch cũng như thế.....

Tầm Thiên Hoan đột nhiên cọ xát người của KiKi nói:“Cậu nói thủ trưởng mới của chúng ta là nam hay là nữ.”

“Ai biết được.”KiKi cười quynh rũ, liếc qua Tầm Thiên Hoan nói:“Bất quá, mình hy vọng là soái ca.”

Thái dương của Tầm Thiên Hoan ứa ra mồ hôi lạnh:“Nếu như là vị soái ca, vậy đám xử nữ trong công ty còn không xua như xua vịt?”

KiKi tuy xinh đẹp, nhưng công ty cũng có người xinh đẹp hơn, chỉ là mỗi người mỗi vẻ mà thôi, không mềm mại giống như những người phụ nữ đó, KiKi là tuyệt đối thành thực phong tình, quynh rũ câu hồn.

KiKi cười châm chọc:“Mình nói Thiên Hoan à, cậu cho rằng trong những nữ nhân kia có mấy người là xử nữ? Các cô ta biểu hiện ra mềm mại hàm súc, giả vờ diễm đạm đáng yêu, còn không phải muốn thu hút sự chú ý của đàn ông sao? Hơn nữa, trong đám phụ nữ đó, có người cũng đâu nhỏ tuổi hơn chúng ta, 25 tuổi gì đó, có người thậm chí còn lớn hơn so với chúng ta, dáng dấp xinh xắn như thế, có ai không từng có bạn trai, có mấy ai là xử nữ chứ?”

Tầm Thiên Hoan hiểu rõ gật đầu, ra dáng thụ giáo: “Hiểu rồi ạ, dù sao theo như ý của cậu, chính là người không thể xem bề ngoài?”

KiKi nhướn nhướn mày:“Đương nhiên!”

Tầm Thiên Hoan nhìn dáng vẻ hất hàm của cô ấy, không khỏi gõ đầu của cô ấy:“Thật sự là, những thứ này mình cũng biết mà?! Được rồi, coi như mấy cô đó không phải là xử nữ, cũng chưa chắc dễ đối phó, ai ai cũng xuất sắc mà!”

Chính mình quả thực không dám cùng các cô ấy đứng chung một chỗ, phải biết rằng, công ty của các cô chính là công ty nổi danh, trời ạ, nói ra thật xấu hổ, lúc ấy cô có thể đi vào công ty này, là đi bằng sau..... Bằng không, với gương mặt như thế này của mình làm sao có thể đi vào..... Ai, con người, không đẹp giống như là [kẻ cảm ăn hoàng liên, đáng mà không nói được], phụ nữ càng như thế!

KiKi cười nói: “Cái này mình đương nhiên hiểu được.”

“Ha ha, tùy cậu muốn làm gì thì làm, dù sao mấy thứ này cũng không liên quan đến mình, bắt quá, làm bằng hữu của cậu, mình luôn ủng hộ cậu, ha ha, cũng không biết tới một vị soái ca như thế nào, đáng đáp anh ta như thế nào? Có thích hợp với khẩu vị của cậu hay không khẩu?” Tầm Thiên Hoan nghiêng đầu suy nghĩ sâu xa.

KiKi buồn cười nói: “Cậu đừng quá nghiêm túc thế

, ta đều duy trì của người là loại hình không thích hợp của người vị được không, còn không biết có phải là soái ca không, nói không chừng a..... Là một lão xử nữ!”

Một thanh âm thình lình mà nguy hiểm từ sau lưng hai người vang lên: “Hai vị nói chuyện hăng say như vậy, nói cái gì đó?”

7. Chương 7

Chương 7: Vị khách chỉ thích mỹ nữ

“Ha ha, tùy cậu muốn làm gì thì làm, dù sao mấy thứ này cũng không liên quan đến mình, bắt quá, làm bằng hữu của cậu, mình luôn ủng hộ cậu, ha ha, cũng không biết tới một vị soái ca như thế nào, đáng đáp anh ta như thế nào? Có thích hợp với khẩu vị của cậu hay không khẩu?” Tầm Thiên Hoan nghiêng đầu suy nghĩ sâu xa.

Ki Ki buồn cười nói: “Cậu đừng quá nghiêm túc thế

, ta đều duy trì của người là loại hình không thích hợp của người vị được không, còn không biết có phải là soái ca không, nói không chừng a..... Là một lão xử nữ!”

Một thanh âm thình lình mà nguy hiểm từ sau lưng hai người vang lên: “Hai vị nói chuyện hăng say như vậy, nói cái gì đó?”

Đây là thanh âm một nữ nhân.

Nhưng mà, trong đầu Tầm Thiên Hoan cùng Ki Ki vang lên ý niệm thứ nhất trong đầu đó chính là — lão xử nữ!

Ông trời, sẽ không trùng hợp như vậy a?

Trong lòng Tầm Thiên Hoan cùng Ki Ki đồng thời suy nghĩ những lời này, trên mặt biểu lộ, là khóc không ra nước mắt a.....

Hai người đồng thời xoay người, đập vào mắt chính là một nữ nhân đeo kính đen, tuổi khoảng 30, ăn mặc tuyệt đối là áo sơ mi chính thống, thật chỉnh tề nha, ngẩng đầu ưỡn ngực, hạ cặp kính mắt kia xuống, mắt, nhìn các cô.

“Ha ha.....”

Tầm Thiên Hoan cùng Ki Ki nhìn cô ta cười giả lả, cười, so với khóc còn khó coi hơn, cố gắng mấp máy môi

Người phụ nữ kia nghiêm trang nói: “Giờ làm việc, tất cả công nhân đều không được nói chuyện riêng, nếu như trái—các cô biết rõ quy tắc chứ?”

Tầm Thiên Hoan tranh thủ thời gian lắc đầu nói: “Không có không có, chúng tôi không có nói chuyện riêng!”

Người phụ nữ kia nhướng nhướng mày: “Vậy các cô đang làm cái gì?”

Ki Ki nói: “Chúng tôi đang thương lượng đánh một phần báo cáo.....”

“Báo cáo gì?”

Ki Ki miệng lưỡi lưu loát: “Là như vậy, mấy ngày hôm trước, lão thủ trưởng của chúng tôi có phân phó chúng tôi.....?# %%-&*.....”

Tầm Thiên Hoan nhìn Ki Ki không thể không bội phục, công nhận cô ấy nói dối không cần soạn trước kịch bản, lại còn nói có twhs tự nwh vậy, một chút cũng không có sơ hở, tựa như thực sự có chuyện như vậy.

Người phụ nữ kia nghe như thế, lập tức khua tay nói: “Được rồi, được rồi, không cần phải nói thêm nữa, Tôi là Vương Molly, là thủ trưởng mới đến nhậm chức, nên đối với mấy báo cáo trước kia chưa kịp tìm hiểu, nếu chuyện đó chưa cần gấp, vậy tạm gác lại, hiện tại có việc khác quan trọng hơn.”

Tầm Thiên Hoan cùng Ki Ki đồng thời nói: “Chuyện gì?”

Vương Molly ho khan, vẻ mặt long trọng nói: “Hôm nay công ty của chúng ta có một vị khách quan trọng, tôi nghe nói vị khách đó luôn thích các cô gái xinh đẹp, cho nên hôm nay chúng ta sẽ vận dụng tất cả nữ công nhân viên chức của công ty đi ra cửa nghênh đón vị khách đó. Cho anh ta một ấn tượng tốt, vị khách này rất quan trọng với công ty chúng ta! Mọi người cẩn thận làm việc!”

Tầm Thiên Hoan cùng Ki Ki cái hiểu cái không gật đầu: “A.....”

“Tốt lắm, hiện tại đều đến cửa ra vào của công ty tập hợp!”

Tầm Thiên Hoan cùng Ki Ki lập tức gật đầu: “Dạ!”

Nâng kính mắt, Vương Molly ngẩng đầu ưỡn ngực xoay người rời đi.

Hai nữ nhân đồng thời ngồi phịch xuống ghế, Tầm Thiên Hoan bĩu bĩu môi: “Thật đúng là để cho cậu nói trúng, quả là một lão xử nữ!”

Ki Ki uể oải nói: “Soái ca của mình, ngâm nước nóng”

Tầm Thiên Hoan liếc cô nói: “Trên thế giới soái ca còn nhiều mà, nhiều thật là nhiều, thiếu một người cũng không ít, yên tâm đi.”

“Có thể đến trong công ty chúng ta thì cơ hội cũng không nhiều.”

Tầm Thiên Hoan đột nhiên cười gian xảo: “Boss lớn của công ty mình, nghe nói hình nwh là một soái ca thần bí đó.”

Ki Ki khinh khỉnh: “Anh ta? Thôi đi, chúng ta đã ở công ty này hai năm, vẫn chưa từng thấy mặt mũi anh ta tròn méo ra sao, cũng không biết có phải là một lão già hói đầu hay không, ngấm lại, ông chủ của một công ty lớn như thế này, chẳng lẽ là một thanh niên vắt mũi chưa sạch hay sao? Tuổi ít nhất có thể cỡ ba mươi, vả lại, mình đối với nguwoif lớn hơn mình từ mười tuổi sẽ không có hứng thú!”

Tầm Thiên Hoan đồng ý gật đầu, đột nhiên để mắt vào Ki Ki nói: “Cậu nói thử xem, vị khách quan trọng hôm nay của chúng ta người như thế nào nhỉ?”

Cô nghe được rành mạch, yêu thích mỹ nữ, nổi danh như vậy, sợ là người phong lưu a!

Ki Ki nhướn mày hào hứng: “Đúng nha, sẽ là người như thế nào nhỉ? Lại huyeenh hoang yêu thích mỹ nữ.”

Như thế đã khơi mào hứng thú của Ki Ki.

“Muốn biết rõ như vậy.” Tầm THIên Hoan nói: “Vậy chúng ta đi nhanh đi.”

Ki Ki gật gật đầu.

Khi hai nữ nhân chạy đến cửa lớn của công ty,, lúc này, toàn thể nữ đồng sự văn phòng trong công ty đều đến đông đủ, lau lau mồ hôi ở thái dương, Tầm Thiên Hoan thật đúng là liếc trông không đến đâu a, mỗi người đều đem chính mình ăn mặc xinh đẹp nhất, còn có ở phía sau, có người cầm gương soi đi soi lại, sau đó còn nhếch miệng cười, vẻ quyền ru hiển thị rõ.

Đây cũng quá khoa trương đi thôi? Chẳng qua chỉ là một vị khách mà thôi, cũng không phải là hoang tử, hay quốc vương của vương quốc nào đó, có cần phô trương lớn như vậy hay không? nhìn xem biểu lộ của những nữ nhân này, nói là nghênh đón khách, chi bằng nói là đang mở đại hội tuyển phi thì đúng hơn, ăn

dọn tỉ mỉ, chờ mong có thể được nam nhân kia có thể chú ý tới mình, có lẽ có thể trèo lên đầu cành biển phượng hoàng.

Nhìn nhìn Ki Ki, hoàn toàn không có một chút hứng thú, chỉ thấy lắc đầu.

Tầm Thiên Hoan có chút khó hiểu: “Ki Ki, dường như mình thấy cậu không có chút hứng thú nào vậy? Vừa rồi không phải cậu còn rất hăng say sao?”

Ki Ki cười cười, lộ vẻ đùa cợt: “Quá không có ý nghĩa.”

“Nói thế là sao?”

Ki Ki hai tay hoàn ngực khá cao ngạo ngẩng đầu: “Nhiều người phụ nữ như vậy vì muốn thu hút chú ý của một người đàn ông, cậu không biết là, rất đáng thương sao? cho nên, mình không cần phải trộn lẫn vào đó làm gì, bằng không, không phải mình cũng đã trở thành một trong số đó?”

Tầm Thiên Hoan hiểu rõ gật đầu, sau đó cong môi rất là thoải mái vỗ vỗ vai của cô nói: “Thật không hổ là chị em của Tầm Thiên Hoan ta!”

Ki Ki nhìn cô một cái nói: “Phải nói Tầm Thiên Hoan cậu có được chị em như mình, thật không uống công sống ở trên đời mà.”

Tầm Thiên Hoan làm ra vẻ muốn nôn mửa: “Thôi đi, chẳng qua, mình thật sự đối với người kia không có hứng thú, vốn là người của hai thế giới, huống chi phải cùng hòa hợp trong thế giới? Hẳn yêu thích mỹ nữ, mà mình là xấu nữ, ha ha, hẳn không có khả năng sẽ để ý đến mình,, cũng khinh thường mình!”

Ki Ki cười vui vẻ, đặt tay trên bờ vai Tầm Thiên Hoan nói: “Làm sao có thể, Tầm Thiên Hoan không phải xấu nữ, mà là cô gái đặc biệt nhất!”

Tầm Thiên Hoan nhìn cô, cười cười.

Cô biết gương mặt mình xấu, nên rất biết than phận, đã từng ngoại trừ người nhà ra, không ai yêu mến cô, không ai chơi cùng cô, các giáo viên đều không thích cô, chỉ là, về sau, Ki Ki cùng Âu Dương tịch xuất hiện, cải biến cuộc sống của cô, cô có bạn, hơn nữa là hai người, mà hai người bạn này vĩnh viễn cũng sẽ không để ý bề ngoài của cô, cùng bọn họ ở chung, cô cũng có thể tùy tâm sở dục..... Đã từng một lần cho rằng –Cuộc sống của cô, có hai người bọn họ, đã đủ lắm rồi.....

“Cho ăn cho ăn.”

Một thanh âm đột nhiên cắt đứt suy nghĩ của Tầm Thiên Hoan.

Tầm Thiên Hoan quay đầu lại nhìn Vương Molly vừa bước đến, mặt mang theo kính mắt, vẻ mặt càng nghiêm túc, Tầm Thiên Hoan lại cho rằng đáng vẻ cô ta như thế này giống như đang đối diện với kẻ thù,, chăm chú chăm chăm vào cô.

Tầm Thiên Hoan nói: “Thủ trưởng có chuyện gì không?”

Thủ trưởng không lưu tình chút nào nói: “Cô trở về pha sẵn một ấm trà ngon, sau đó tranh thủ thời gian trở lại cương vị của cô, đừng để vị khách kia trông thấy cô.”

Tầm Thiên Hoan kinh ngạc, thật sự là hoài nghi mình không phải nghe lầm chứ?!

Nghe lời nói của lão xử nữ này, sao lại có cảm giác là lạ ?

Ki Ki nhin không được muốn cười.

Tầm Thiên Hoan sững sốt hỏi: “Vì sao?”

Nâng đỡ gọng kính, Vương Molly nói thẳng: “Trông thấy cô, sẽ phá hư hình tượng công ty chúng ta trong lòng của khách quý!”

Chương 8: Là hắc?!

Tâm Thiên Hoan sửng sốt hỏi: “Vì sao?”

“Ha ha.....”KiKi không để ý đến hình tượng cười to thành tiếng, ôm bụng cười không ngừng.

KiKi lúc này đột nhiên ngưng cười, nhú mày, đứng thẳng thân thể, đôi mắt đẹp nhìn thẳng Vương Molly nói: “Trưởng phòng, thật mất mặt quá, đột nhiên tôi cảm thấy thân thể phi thường phi thường không thoải mái, hiện tại tôi muốn trở về văn phòng trước, được không? Thật sự rất không thoải mái a.”

Vương Molly cũng không tin tưởng: “Nhưng vừa rồi cô.....”

“Được được được, hai người các cô cùng nhau trở về đi.” Vương Molly lạnh lùng nói.

Nhìn qua bóng lưng hai nữ nhân, Vương Molly nhỏ giọng phun nói: “Thật sự là không biết phân biệt, cơ hội tốt như vậy cũng bỏ qua.”

[illegible]

Trên gương mặt xinh đẹp của KiKi, đôi mắt đẹp trong suốt, cặp môi đỏ mọng khê cong cong, ai có thể tìm được dấu vết khóc suốt mười vừa rồi.

Tầm Thiên Hoan đóng cửa ban công rồi cục nhịn không được cười lên ha hả, ghé vào trước bàn cười, cười đến mức sắp rơi nước mắt.

KiKi liếc cô nói: “Có buồn cười như vậy sao?”

Tầm Thiên Hoan có chút dừng nét mặt tươi cười nói: “Cậu nói thử lão xử nữ đó sẽ ở sau lưng cậu nói cái gì?”

KiKi lơ đễnh nói: “Không biết phân biệt.”

Tầm Thiên Hoan ngưng cười, hít một hơi thật sâu, sau đó nói: “Tớ cảm thấy, cậu cũng không cần vì tớ mà làm thế.”

KiKi không khỏi cười cười: “Câu nghĩ rằng tớ vì câu sao?”

“ ”

Tầm Thiên Hoan nhìn cô không nói lời nào, biểu lộ tựa như đang nói: Chẳng lẽ không đúng sao?

KiKi cười đi đến bên cạnh cô vỗ vỗ vai của cô nói: “Tớ không muốn tham gia nghi thức nghênh đón nhàn chán như vậy.”

Tầm Thiên Hoan vẫn giữ nụ cười, không nói lời nào.

Nếu không phải bởi vì cô, KiKi cho dù không thích nghi thức nghênh đón nhàm chán như vậy, cô ấy cũng sẽ không bỏ qua cơ hội xem soái ca.

Hai người nói chuyện phiếm một hồi.

Như là do dự thật lâu, KiKi hít hít cả giận: “Thiên Hoan, kỳ thật cậu cũng đừng quan tâm lời nói của lão xử nữ đó làm gì..... Cậu chính là cậu, trong mắt mình và Tịch.....”

Tầm Thiên Hoan mỉm cười nói tiếp: “Tớ vĩnh viễn đều là đặc biệt nhất, đúng không? Ai nha, KiKi, mặc dù đáng dấp mình hơi xấu một tý, nhưng mình cũng sẽ không để ý a!”

Sẽ không để ý..... Thật vậy chẳng?

Trong nội tâm, tựa hồ trút xuống một dòng nước được hòa tan từ tuyết..... Băng Băng lạnh lạnh.....

Có cô gái nào không muốn xinh đẹp? Chẳng qua, hình dáng xấu là do trời sinh mình có thể lựa chọn được tướng mạo của mình sao?

KiKi nhú mày, trong ánh mắt hiện lên tia giảo hoạt, nhỏ giọng nói: “Kỳ thật, người cũng không phải trời sinh liền có đáng dấp xấu, hiện tại, cậu cho rằng có mấy người đẹp được coi là đẹp tự nhiên chứ?”

Tầm Thiên Hoan nhìn hướng KiKi, nói: “Ý của cậu là.....?”

KiKi vỗ tay vang lên một cái, nói: “Đúng vậy, chính là đi thẩm mỹ viện nha!”

Tầm Thiên Hoan hít một hơi: “Tớ không dám.”

KiKi vẽ mặt thành thật ngồi xuống ở bên cạnh Tầm Thiên Hoan, : “Cái này có cái gì không dám ? Trên bàn giải phẫu nằm một lát, là xong, ok !”

Tầm Thiên Hoan bắt đầu nói: “Trời ạ..... Cho dù như cậu nói không có việc gì, nhưng không có tiền nha.”

“Không có tiền –” KiKi cao cao thanh âm đang chuẩn bị đáp lời, nhưng thanh âm kết một tiếng dừng lại, thấp giọng nói, có chút buồn phiền: “Tiền..... Không có tiền, là vấn đề rất quan trọng a.”

“Thì đó!” Tầm Thiên Hoan thẳng tắp thở dài, ghé vào trên mặt bàn, sững sờ nhìn hình ảnh trên mặt bàn.

“Bất quá, cậu cũng không cần ủ rũ như vậy, cậu cũng không phải không có cơ hội a!”

Tầm Thiên Hoan hiểu được ý của cô, nhưng vẫn không có chút hưng phấn : “ Cậu nói di sản của gã ma quỷ Bắc Khả Hâm đó sao? Bây giờ mình càng nghĩ càng cảm thấy không có khả năng, bằng không, mình cũng sẽ không tới nơi này đi làm đúng không? Hiện tại mình cũng không dám ôm hy vọng quá lớn, miễn cho đến lúc đó thất vọng càng nhiều!”

KiKi gật cái mũi của cô nói: “ Cậu nha, sao có lúc lại bi quan như vậy chứ?”

Tầm Thiên Hoan nói: “ Mình, bi quan là bi thương, nhưng mình tuyệt đối sẽ không buông tha cơ hội này đơn giản như vậy, chỉ cần mình không vạch trần âm mưu Bắc gia, thì mình đây có cơ hội nắm được chút gia sản đó, nếu tên Bắc Khả Uy kia nói không giữ lời, vậy cũng chớ trách mình tuyệt tình, hừ, mình sẽ làm ọi người khắp thiên hạ biết rõ âm mưu bắc gia bọn họ!”

KiKi liên tục vỗ tay, thật to đồng ý nói: “Tốt, tốt, tốt Thiên Hoan, mình là nguwoif đầu tiên ủng hộ cậu đó!”

“Cám ơn cậu, KiKi!”

Nói đến đây, Tầm Thiên Hoan tâm tình thật tốt, vô tình liếc qua đồng hồ nơi góc màn hình máy tính, giật nảy mình: “Nguy rồi nguy rồi! Mình đã quên pha trà, lúc này, không biết vị khách thối nát đó còn ở hay không !”

KiKi ngửa mặt lên trời thở dài: “Thiên Hoan, Chúc cậu may mắn!”

Tầm Thiên Hoan ném một câu ‘Chỉ cần cậu không thêm mắm muối gây tai họa, mình đã cám ơn trời đất rồi!’, giống như chạy nạn lao ra khỏi văn phòng, bên ngoài tựa hồ có động tĩnh ra rất lớn, hẳn là người kia cũng sắp đến rồi, Tầm Thiên Hoan trông nom không được nhiều như vậy, thừa dịp còn chưa đến, xông vào

phòng khách, luống cuống tay chân, cầm một ấm trà, từ nơi này chạy đến bên kia, định pha một ấm trà ngon, nhưng không cẩn thận làm đổ nước sôi lên tay, tranh thủ thời gian lau khô, lại lập tức pha lại lần nữa, đổi tới đổi lui, rốt cục pha xong ly trà, nhưng lúc này ta đều đã nóng đến đỏ ửng, đau đớn khó nhin, vì vậy, đem tất cả oán khí đều chuyển tới cái người khởi xướng kia, đó chính là vị khách quý kia: “Cái gì cùng cái gì, không phải chỉ là một nguwoif khách thôi sao, có cần khoa trương như thế không? Chết tiệt, cũng không Vương tôn quý tộc gì, chết tiệt chết tiệt!”

“Bác tiên sinh a, hôm nay ngài tôn giá đích thân tới công ty của chúng tôi, toàn bộ công ty cao thấp chúng tôi đều cảm thấy thực vô cùng vinh hạnh a!”

“.....”

Cảm thấy bên ngoài thanh âm càng ngày càng tới gần, Tầm Thiên Hoan cả kinh.

Nguy rồi nguy rồi làm sao bây giờ, vốn dĩ lo lắng Tầm Thiên Hoan tại nguyên chỗ đi tới đi lui, cũng không biết làm sao bây giờ, cũng không thể trực tiếp cứ đi như vậy, người ở phía ngoài càng ngày càng đến gần, mắt thấy cũng sắp mở cửa, thân thể Tầm Thiên Hoan không khỏi

Cửa, dần dần bị người nhẹ nhàng đẩy ra –cứng đờ.

Hé ra khuôn mặt tuần mỹ chậm rãi khắc sâu vào mi mắt, toàn thân mặc Âu phục quý giá, cân xứng trên thân thể cao to, thực vô cùng quyến rũ, chỉ là, một người đàn ông quyến rũ như thế, toàn thân lại tản ra một hơi thở lạnh lùng, bất cầu ngôn tiểu, đôi tròng mắt kia lóe lên ánh nhìn đầy cao ngạo.

Tầm Thiên Hoan phản xạ có điều kiện trong loại khoảnh khắc đó liền lập tức cúi đầu, đầu buông thõng thật sâu, làm như muốn đem mặt của mình vùi vào trong cổ áo, ngón tay vô ý thức xiết chặt, trái tim, không ngừng kinh hoàng.

Chết tiệt, làm sao có thể là hắn?!

,

9. Chương 9

Chương 9: Gặp phải trừng phạt

Xuất hiện khuôn mặt tuần mỹ chậm rãi khắc sâu vào mi mắt, một thân Âu phục quý giá, mặc trên thân hình cao dài, có khác là kín đáo, nhưng thật lại là một nam tử mê người, toàn thân lại tản ra một cỗ khí tức lạnh lùng, cả người nghiêm khắc, đôi tròng mắt kia lóe một tia cao ngạo.

Tầm Thiên Hoan phản xạ có điều kiện trong khoảnh khắc đó liền lập tức cúi đầu, đầu cúi xuống buông thõng, làm như muốn đem mặt của mình vùi vào trong cổ áo, ngón tay vô ý thức xiết chặt, lòng kinh hoàng không ngừng.

Chết tiệt, sao có thể là hắn?!

Tầm Thiên Hoan sửng sờ giật mình ở đằng kia, cũng không nhúc nhích, tuy là cúi đầu, nhưng vẫn là cảm thấy một luồng ánh mắt bắn thẳng đến chính mình, Tầm Thiên Hoan càng không dám ngẩng đầu, lúc này, không khí trong nháy mắt ngưng tụ, gần như hít thở không thông.

Dẫn đầu nói chuyện nhưng lại lão xử nữ Vương Molly, lạnh lùng nói: “Sao cô còn ở đây?!”

Tầm Thiên Hoan không dám nói lời nào, chỉ là đầu rũ xuống càng thấp hơn: “.....”

Vương Molly ra lệnh một tiếng: “Còn không mau đi ra ngoài!”

Tầm Thiên Hoan nghe thấy thế cả kinh, cúi đầu thấp, bước nhanh đi, tận lực đi sao cho cùng với Bắc Khả Uy bảo trì khoảng cách nhất định.

vì vậy, Tầm Thiên Hoan lúc làm việc mỗi ngày đều đến đây ăn, cô tin tưởng mình một ngày nào đó có thể sẽ học được, ha ha, ngược lại về sau có thể mỗi ngày tự mình làm ình ăn.

Mà quán nào có thức ăn ngon, đương nhiên sẽ không thiếu nguwoif giành giật để mua, Tầm Thiên Hoan cũng là trải qua một phen công phu mới cướp được phần ăn cuối cùng, đem cơm mua về, Tầm Thiên Hoan hưng phấn ôm cặp lồng đựng cơm trở lại văn phòng, thật thơm a, Tầm Thiên Hoan kìm lòng không được vụng trộm mở ra cặp lồng đựng cơm ngửi ngửi, nhìn qua cà mèn trong đồ ăn, ách, nước miếng đều sắp chảy ra..... Thực hận không thể hiện tại lập tức liền gặm lấy gặm để..... Tầm Thiên Hoan chuyên chú nhìn cặp lồng đựng cơm, bước chân không ngừng đi về phía trước, đi về phía trước.....

Tại ngã rẽ hành lang –

“A!!!”

Tầm Thiên Hoan mới giương mắt lên, liền bị thân ảnh một người cao lớn che khuất tầm mắt, bất quá, cô có thể tinh tường cảm giác được, cà mèn trong tay mình, đã bị áp biến hình, đồ ăn bên trong cũng đều sắp rơi ra ngoài...

Trời ạ, hộp cơm cuối cùng, ô.....

Chẳng qua, sao cô lại cảm giác toàn thân đều đang rét run a, tựa hồ có một tòa băng sơn gần mình trong gang tấc..... trái tim cô cũng như được ướp vào hầm băng..... Không chỉ có như thế, cô thậm chí còn có một cơn ớn lạnh, nổi cả da gà.....

Lão xử nữ kêu to:“Tầm Thiên Hoan!!”

Tầm Thiên Hoan toàn thân cả kinh, lúc này mới chợt hiểu ra, theo bản năng lui ra phía sau vài bước, khi ngẩng đầu thì ngây ngẩn cả người, há mồm kinh ngạc mở ra quên ngậm lại.

Cao cao Bắc Khả Uy mặt không biểu tình nhìn Tầm Thiên Hoan, khuôn mặt tuấn tú, lạnh lùng, đều có một vẻ cao ngạo tự nhiên không ai bì nổi, ánh mắt cô chuyển đến bộ Âu phục đắt tiền xa hoa kia, a, quả thực có chút không có ý tứ, những thức ăn dính đầy dầu mỡ đều hãnh diện bám hết lên đó tăng thêm không ít ‘Sáng rọi’ a “““

Thái dương Tầm Thiên Hoan ứa ra mồ hôi lạnh “““ sững sờ nhìn Bắc Khả Uy, thở mạnh cũng không dám thở thật, cô đã sợ đến mức sắp quên cả hô hấp.....

Ánh mắt của Bắc Khả Uy trầm thật sâu, Tầm Thiên Hoan rơi vào đôi mắt hắc, quả thực liền giống như bị hút vào một cái động băng sâu không thấy đáy.....

Khóe môi Bắc Khả Uy câu dẫn ra một đường cong lãnh khốc.....

Là cô cảm giác sai sao? Toàn thân cứ mãi run.....

Lão xử nữ xem xét một màn này, lập tức lửa giận ngút trời, hướng Tầm Thiên Hoan cả giận nói:“Tầm Thiên Hoan, cô không muốn sống nữa!”

Tầm Thiên Hoan hướng lão xử nữ bĩu môi, lại nhanh chóng thu hồi tầm mắt, trời ạ, lão xử nữ quả thực muốn đem cô nuốt sống a! Bất quá, cô cảm thấy đáng sợ nhất chính là Bắc Khả Uy trước mắt!

Bắc Khả Uy tuy nói trong khoảng thời gian ngắn bất động thanh sắc, nhìn không ra bất luận tâm tình gì, chỉ cảm thấy sự lạnh lẽo từ trên người hắn phát ra

“Sao cô lại hồ đồ như vậy như vậy chứ?! Dám đem thức ăn đâm vào trên quần áo Bắc tiên sinh, cô, cô.....”

Lão xử nữ giận nghiêng răng ngựa lợi, cô ta đã vô cùng khó khăn mới kiến tạo được hình tượng a! Toàn bộ hủy sạch rồi!

Tầm Thiên Hoan cúi đầu, cắn răng nói:“Tôi không phải cố ý.”

“Cô, nữ nhân này, thật sự là.....”

Lão xử nữ đang muốn chửi ầm lên.

Bắc Khả Uy đột nhiên lên tiếng nói:“Vương trưởng phòng.....”

Vương Molly nghe tiếng tranh thủ thời gian khom người nói:“Dạ.”

“Có thể cho tôi mượn cô nhân viên này một ngày hay không?”

Thanh âm nhẹ nhàng trầm thấp, nhưng rơi vào trong tai Tầm Thiên Hoan lại vô cùng tà ác.

Vương Molly chớp mắt, tranh thủ thời gian nói:“Bắc tiên sinh, ngài yên tâm, không nhọc công ngài tự thân xuất mã, tôi nhất định sẽ giúp ngài dạy dỗ cô ta!”

Nói xong, ánh mắt Vương Molly hung hăng bắn về phía Tầm Thiên Hoan, lửa giận trong ánh mắt cô ta có thể đủ thiêu trụi thân thể Tầm Thiên Hoan.

Mời Bắc Khả Uy khê cong:“ Chỉ là, lần này, tôi muốn tự thân xuất mã.”

Vương Molly sững sờ, sau đó lại tranh thủ thời gian nói:“Vâng, vâng, vâng, ngài nói sao thì là vậy ạ, ngài muốn đối phó với cô ta như thế nào cũng được, hôm nay tôi sẽ đem cô ta giao cho ngài xử trí.”

Khá lắm hiên ngang lắm liệt, lão xử nữ!

Tầm Thiên Hoan tức tối nhìn hai người kia, người một lời, ta một câu, xem Tầm Thiên Hoan cô là cái gì?

Tầm Thiên Hoan nuốt nuốt yết hầu, nhìn Vương Molly cười gượng gạo:“Trưởng phòng, dù nói thế nào, tôi cũng là một thành viên của công ty chúng ta..... Lần này, tuy nói là tôi đã làm sai, nhưng tôi tuyệt đối không phải cố ý, cô muốn phạt tôi ra sao, đề.....”

Chỉ cần đừng giao cô cho anh ta !

Vương Molly không kiên nhẫn phát phát tay:“Nếu cô còn dong dài một câu, tôi lập tức dùng quyền lực của tôi sa thải cô!”

Sa thải?!

Tầm Thiên Hoan ngơ ngác một câu đều nói không được !

Quá mức khi dễ người mà, ý vào mình là trưởng phòng nên..... Tầm Thiên Hoan ở trong đầu đã đem lão xử nữ này bằm thây vụn chặt!

Thái thái quá bộ tụt tại trong đầu đã đem cái này vương Molly là

Được, hôm nay Tầm Thiên Hoan cô bất cứ giá nào, bất cứ giá nào cũng không nhịn nữa, chẳng qua chỉ là một vị trí viên chức nho nhỏ mà thôi, có gì đặc biệt hơn người?! Dù nói thế nào, cũng tuyệt đối không thể mất mặt mũi trước mặt Bắc Khả Uy!

Tầm Thiên Hoan ngẩng đầu ưỡn ngực, mắt sáng như đuốc nhìn

Vương Molly, vẻ mặt quật cường:“Ok, –”

Chữ ‘Ok’ âm còn chưa nói xong, Bắc Khả Uy trước mắt duỗi cánh tay ra, nắm ở bờ vai của cô, ‘Ôn nhu’ nhìn chăm chăm vào cô, thấp giọng nói:“Tầm tiểu thư, hiện tại cũng nên tính toán món nợ của chúng ta rồi!”

Tầm Thiên Hoan ngạc nhiên, nhìn hấn, trong nội tâm run lên, bước chân như tượng gỗ di động về phía trước.....

Nhìn chăm chăm vào bóng lưng hai người, Vương Molly không khỏi xoa xoa mồ hôi ở thái dương..... Thật sự là đáng sợ, cô ta cứ như thể nhìn Bắc Khả Hâm [Bắc Khả Uy], cũng cảm giác được từ trên người hấn phát ra hơi thở nguy hiểm, xem ra, Tầm Thiên Hoan lần này là chết chắc rồi.....

10. Chương 10

Chương 10: Tuyệt mỹ lưng trần

Bắc Khả Uy rất ‘Ôn nhu’ nắm cả bả vai Tầm Thiên Hoan đi một hồi, mắt thấy đến cửa thang máy, lập tức nhấn mở ra.

Đột nhiên, cổ tủy Bắc Khả Uy hơi dùng sức, lập tức đem Tầm Thiên Hoan đẩy vào trong thang máy, Tầm Thiên Hoan không hề có sức chống đỡ, mạnh mẽ ngã vào trong thang máy, cánh tủy bị đau không thôi, nhú nhú mảy, tức giận nhìn Bắc Khả Uy: “Anh làm đau tôi!”

Bắc Khả Uy ngoảnh mặt làm ngơ, đôi môi mỏng nguy hiểm câu dẫn ra một vòng cung vui vẻ tàn khốc: “Chỉ đau cứng của tôi ời, hai ngày qua sống rất tốt?”

Tầm Thiên Hoan nhìn hấn cười cười: “Chỉ cần không gặp anh, thì tôi vô cùng mạnh khỏe.”

Bắc Khả Uy hừ lạnh, lãnh đạm liếc qua Tầm Thiên Hoan: “Làm thiếu phu nhân Bắc gia danh vọng lại bày đặt không làm, hết lần này tới lần khác chạy đến nơi đây để bị người ta sai khiến, mặc người chém giết, có phải trời sinh cô số hạ tiện hay không?”

Tầm Thiên Hoan mắt sáng quắc, ngón tay khê run, ánh mắt quật cường nhìn chăm chăm vào Bắc Khả Uy: “Xin anh nói chuyện tôn trọng một chút!”

“Tôi chỉ là ăn ngay nói thật mà thôi.”

Trong ánh mắt Tầm Thiên Hoan không thể che hết phần nộ: “Tôi có tự do của tôi, tôi muốn làm cái gì thì làm cái đó, Bắc gia các người dựa vào cái gì quản tôi?!”

Ánh mắt lợi hại của Bắc Khả Uy bắn thẳng đến Tầm Thiên Hoan, lạnh lùng nói: “VẬY cô cũng bớt việc làm mất mặt mũi Bắc gia chúng tôi đi!”

Thân thể Tầm Thiên Hoan rõ ràng chấn động, trong ánh mắt kia hiện lên dị quang, đáy mắt có một vòng bị thương không dễ dàng phát giác, dần dần xiết chặt nắm tay, cố gắng đè nén sắp tức giận bộc phát, mục quang trong nháy mắt chuyển thành kiên nghị, bình tĩnh nói: “Anh nói cái gì?”

Bắc Khả Uy lạnh như băng nói: “Cô cũng đừng ở trong này làm mất mặt xấu hổ, chớ quên, thân phận của cô bây giờ chính là thiếu phu nhân của Bắc gia, cô có biết hay không, mỗi một việc cô làm hiện giờ đều quan hệ đến mặt mũi Bắc gia, cá nhân cô bản cùng thì mặc cô, nhưng nếu cô làm mất mặt mũi Bắc gia, tôi tuyệt đối sẽ không buông tha cho cô!”

Thanh âm của Bắc Khả Uy, giống như lưỡi kiếm băng sắc bén ngàn năm tạo thành, hung hăng cắm vào trái tim Tầm Thiên Hoan, tôn nghiêm tại thời khắc này triệt để bị thương. Tầm Thiên Hoan bỗng nhiên giơ tay lên, đỉnh đánh vào khuôn mặt tuần tú lạnh như băng đó một quyền, chỉ là, tay giương đến giữa không trung, liền bị bàn tay mạnh mẽ của Bắc Khả Uy kiềm chế ở cánh tay của cô, không thể cử động.

Ánh mắt Tầm Thiên Hoan hung hăng bắn về phía Bắc Khả Uy, ánh mắt kia giống như đao, hận không thể một đao chém nát hấn!

Bắc Khả Uy lạnh lùng nói: “Cô tốt nhất an phận một chút cho tôi!”

Tầm Thiên Hoan gắt gao cắn môi, thật lâu mới lên tiếng: “Tôi mạn phép không! Anh có thể làm gì tôi?”

Nhìn qua ánh mắt khiêu khích của Tầm Thiên Hoan, Bắc Khả Uy nhất thời nổi giận: “Tiện nhân!”

Bỗng nhiên cảm thấy trên môi, một màu hồng kỳ dị, dị thường chói mắt, có một mùi tanh nồng, thì ra, sợi chất lỏng là máu.....

“Bắc gia các người càng tiện hơn!”

Bắc Khả Uy đột nhiên u ám, như sứ giả trong đêm tối, trầm mặc một lát, chợt không hề có nhiệt độ nói: “Khi nào thì trở về?”

Tầm Thiên Hoan khiêu khích liếc qua Bắc khả Uy: “Xem tâm tình.”

“Tốt,” Bắc Khả Uy cười lạnh: “Chỉ có điều, tôi muốn trả lời cô một câu, cũng không nên dung danh phận thiếu phu nhân của Bắc gia khoe khoang khắp nơi nhé.”

Cô không ở Bắc gia, hẳn rất khỏe, đỡ phải mỗi ngày nhìn thấy gương mặt xấu xí của cô làm mất khẩu vị.

Tầm Thiên Hoan hừ lạnh: “Thân phận thiếu phu nhân Bắc gia sẽ chỉ làm tôi cảm thấy buồn nôn!”

Bắc Khả Uy nhắm mắt lại, trong sâu thẳm, nhìn không ra bất luận tâm tình gì, nói: “Chính là, vì tiền, dù cho có chán ghét, cô cũng có thể lơ đãng không phải sao?”

“Đúng thì thế nào?!” Tầm Thiên Hoan đột nhiên dùng sức giãy khỏi Bắc Khả Uy kiểm chế, ngược lại chuẩn bị cửa thang máy mở thì chạy ra.

Bắc Khả Uy ánh mắt sắc bén, cánh tay dài đuổi ra, bàn tay to lớn định bắt lấy vai của cô, nhưng chỉ có thể nắm trúng y phục của cô, Tầm Thiên Hoan liều lĩnh mà chuẩn bị đào thoát, mắt thấy sắp..... Bắc Khả Uy cầm chặt lấy y phục của cô, đơn giản chỉ là không cho cô chạy!!

Cứ như vậy hai người cứ mãi giằng co, quần áo “Xệt!” một tiếng, rách ra rồi! Mà lúc này, cửa thang máy đóng lại lần nữa.

Cửa thang máy chậm rãi đóng.

Bắc Khả Uy vô ý thức buông ra, quần áo trên lưng chậm rãi rơi xuống, quần áo giật ra một nửa, một miếng vải rách nhẹ nhàng buông thõng.

Khắc sâu vào mi mắt Bắc Khả Uy là tấm lưng trần trắng noãn

Tầm Thiên Hoan ngược lại rung mình, chăm chú nhắm mắt lại, tất cả suy nghĩ cùng thần kinh, phảng phất như ngừng lại tại thời khắc này.

Có một ánh mắt trần trụi nóng bỏng chăm chú dừng ở tấm lưng trần của mình.....

Bắc Khả Uy tại trong tích tắc này, cả người ngạc nhiên, trong mắt hẳn, chỉ có một mảnh lưng trần tuyệt mỹ kia.....

Lúc này, cô cảm giác phảng phất tất cả mọi thứ đều trần trụi, lưng cô trần trụi, ánh mắt của hắn là trần trụi, dường như ngay cả không khí cũng đều trần trụi..... Nhưng lại vô cùng nhục nhã!

Chẳng qua, cả người của cô đều cứng ngắc, cũng không thể cử động.

Ánh mắt Bắc Khả Uy thật sâu, nhẹ nhàng vươn nhẹ tay, nhẹ nhàng mà xoa lên lớp da thịt nhẵn mịn đó..... Đẹp quá.....

Và dưới bụng, dường như chảy qua một luồng giống như đã từng quen biết.....

Đôi môi mỏng có chút câu dẫn ra, đường cong cực đẹp, xúc giác ấm áp, dẫn đến thanh âm kia cũng ấm áp thêm vài phần, kìm lòng không được nói: “Đẹp quá.....”

Trên lưng trần đó, thừa nhận xúc giác của dị vật, cực kỳ mẫn cảm, từng đợt sợ run, hô hấp run rẩy, tâm, tựa hồ đang rung động.....

Tầm Thiên Hoan bùm lấy quần áo trước ngực của mình, sợ lỡ không cẩn thận liền rơi xuống, thân thể cô sợ run, lại tràn đầy kiên nghị, xoay người một cái, sớm đã chuẩn bị cho tốt nắm tay vung lên, nhưng, Bắc Khả Uy ngửa ra sau, nắm tay quả nhiên thất bại.

Tầm Thiên Hoan cả giận nói: “Anh là tên lưu manh!”

Bắc Khả Uy hoàn toàn lơ đãng, con ngươi trong nháy mắt lạnh như băng, phảng phất thoáng ôn nhu vừa rồi chẳng qua chỉ là ảo giác mà thôi, đơn giản là, trong ánh mắt hắn chứng kiến không còn là phiến lưng trần tuyệt mỹ, mà là khuôn mặt xấu xí kia.

Bắc Khả Uy hừ lạnh, lãnh khốc nói: “Chúng ta bây giờ chính là vợ chồng, thân thể của cô, vốn thuộc về tôi, nếu không phải lưng trần của cô còn có vài phần để xem xét, chứ bằng khuôn mặt này của cô, trông thấy sẽ ngán.”

Tầm Thiên Hoan càng thêm khếp lại quần áo của mình, âm thầm nghĩ rằng: “Đáng giận!”

Bắc Khả Uy cười lạnh: “Yên tâm, bây giờ nhìn thấy khuôn mặt này của cô, tôi đối với lưng trần của cô cũng không đề nổi hứng thú.”

“Trên thế giới tại sao có thể có người dè tiện như anh vậy!”

Bắc Khả Uy mục quang tà ác: “Nếu cô còn tiếp tục mắng, tôi đây hiện tại tự lập tức từ trong thang máy này đi ra ngoài, vậy cô tự mình xử lý nhé.”

Nói xong, liếc về phía trước, trên bảng đã nhảy đến lầu 1, cửa thang máy lập tức sắp mở ra.

Chỉ thấy Bắc Khả Uy vừa nhấc chân, Tầm Thiên Hoan hoảng hốt, bám lấy cánh tay của hắn nói: “Đừng làm thế.”

Hiện tại dáng vẻ của cô như thế này làm sao đi ra ngoài? Lúc này Tầm Thiên Hoan là khóc không ra nước mắt a!

Quá nhiều hận quá nhiều oán, đều tạm thời buông, qua cửa ải này nói sau!

Bắc Khả Uy liếc cô thật sâu, tâm tư lưu chuyển, bất quá ba giây thời gian, hắn lập tức lấy điện thoại di động ra, nhanh chóng nhấn điện thoại: “Ừ, có thể, trong ba phút lập tức đến thang máy bên này.”

Bắc Khả Uy nói xong cắt điện thoại, đem bộ Âu phục đắt tiền dính đầy thức ăn cởi ra, tiện tay quăng ra, thang máy vào lúc này cũng ngừng lại, mắt thấy cửa thang máy sắp mở ra.....

Đột nhiên, Bắc Khả Uy dùng hai tay đè bả vai Tầm Thiên Hoan lại, đè ép vào trên vách tường, kêu gọi cúi thân xuống, môi cùng môi sát sát nhau, trong nháy mắt đó nhắm lại ánh mắt của mình.....

Tầm Thiên Hoan sững sờ mở to hai mắt, hô hấp tại trong tích tắc này đã hít thở không thông.

Cô có thể tinh tường cảm nhận được nhiệt độ của Bắc Khả Uy, còn có hơi thở đặc biệt thuộc về nam tính, trong nháy mắt, cô cho là mình đã trầm luân.....

Quả nhiên, sau khi cửa thang máy mở ra, có thật nhiều người đứng ở bên ngoài chuẩn bị bước vào, chỉ là, thấy một màn như vậy lại đều không hận mà cùng dừng lại không tiến.....

Trong những người này, có tán thưởng, có xấu hổ, có hâm mộ.....

Thậm chí còn có một tiểu nữ sinh nói với khác nữ sinh: “Oa, nam sinh này động tác cực giỏi a, nếu mình là người bị hôn thì.....”

Ba phút sau, người được gọi kia có thể nói là đến đúng giờ, cũng mặc Âu phục sang trọng, cũng rất có vài phần tướng mạo.

Thấy một màn như vậy cũng không nhận lộ ra vài phần quần bách, nói khẽ: “Tổng tài.....”

Bắc Khả Uy bỗng nhiên mở to mắt, không chút do dự rời khỏi môi của cô, đứng thẳng lên, ngăn trở thân thể của cô, liếc qua, ừm, có thể, sau đó lại đem ánh mắt quăng hướng những người kia: “Cái thang máy này tôi muốn dùng vài phút, các người đi thang máy khác lên lầu đi.”

Nghe cách nói như thế này, quả thực chính là mệnh lệnh!

Bắc Khả Uy biểu lộ, còn có hơi thở sắc bén, lập tức làm cho những người kia không tự chủ được dời bước chân, đều tán đi.

Đợi những người kia đi rồi, Bắc Khả Uy lại nhìn chằm chằm vào cô nói: “Cối y phục của cô ra.”

11. Chương 11

Chương 11: Yêu thích mỗi chỗ trên thân thể

Kỳ thật cho dù Bắc Khả Uy đem quần áo lái xe của mình bao lấy thân thể của cô, để cho cô da thịt không có lộ ra ngoài, nhưng cô cũng sẽ không cảm kích hắn, cô cũng sẽ không quên chuyện này người khởi xướng là hắn — Bắc Khả Uy, Tầm Thiên Hoan cô là người có ân oán rõ ràng, người không phạm ta, ta không phạm người, người nếu phạm ta, ta tuyệt không để người yên ổn!

Đem Âu phục nam nhân bao lấy trên thân thể của mình, Tầm Thiên Hoan liền không để ý đến những ánh mắt ngỡ ngàng của bất luận kẻ nào nhanh chóng chạy ra khỏi khu cao ốc của công ty, chạy nhanh trên đường.

Trên đường phố thành thang ngựa xe như nước

Dòng người hối hả, cỗ xe như nước chảy, đèn xanh đèn đỏ lập loè trao đổi.....

Tất cả đều tập trung về cô gái khoác Âu phục nam nhân có chút chật vật mà chạy gấp.....

Cô không ngừng chạy, điên cuồng chạy, chăm chú khép lại Âu phục, nhin xuống thân thể run rẩy, cố gắng tự nói với mình, không cần phải quan tâm ánh mắt người khác.....

Chạy mau, chạy mau, về tới phòng của mình, sẽ không việc gì nữa.....

Căn nhà đó, đó chính là ngôi nhà mà cô có thể là kiều ngạo nhất, không ai sẽ để ý đến ngũ quan của cô.....

Tại bất tri bất giác, theo sau cô là một chiếc xe taxi, không lâu sau, chiếc xe taxi kia dừng ở trước mặt của cô, gương mặt Âu Dương Tịch tuần mỹ của từ bên trong dò xét ra:“Thiên Hoan, nhanh lên xe.”

Tầm Thiên Hoan dừng lại bước chân, giống như quái lạ chăm chú nhìn Âu Dương Tịch, kinh ngạc Âu Dương Tịch đột nhiên xuất hiện, lại biết, mỗi lần khi cô gặp phải chuyện khó khăn nhất sau, hắn sẽ luôn xuất hiện.....

Tầm Thiên Hoan không chút do dự lên xe, lái xe quen nên chạy nhanh về hướng ngôi nhà của bọn họ

Trong xe, Tầm Thiên Hoan không hề nói một lời, Âu Dương Tịch cũng ăn ý bảo trì trầm mặc, chỉ là dùng cánh tay thon dài của mình đem thân thể của cô ôm ở trong ngực, muốn ôm lấy cô thật chặt, nhưng cũng không mất ôn nhu.

Xe chậm rãi dừng lại ở đằng trước nhà trọ nhỏ.

Âu Dương Tịch mở cửa xe, sau đó ôn nhu đem Tầm Thiên Hoan từ trên xe ôm ra, đóng cửa xe, xoay người từng bước một đi vào phòng mình.

Xuyên qua phòng khách, tiến vào phòng ngủ, phòng ngủ to như vậy, yên lặng âm u.

Âu Dương Tịch ôm Tầm Thiên Hoan ngồi ở trên giường, đem chân đã được sắp xếp ngay ngắn vén đến một bên, Âu Dương Tịch ngồi ở bên cạnh của cô, nhẹ nhàng đem Âu phục trên người cô cởi ra, dưới Âu phục, thỉnh thoảng một vạt áo rách bươm rơi xuống, ánh mắt Âu Dương Tịch rất nhanh liền phát hiện hơn phân nửa da thịt lộ ra, ánh mắt lập tức u ám, đáy lòng thâm mắng một tiếng: Chết tiệt!

Tầm Thiên Hoan nhin không được thấp giọng thóa mạ:“ Khốn kiếp, mình tuyệt đối sẽ không buông tha cho hắn! Quá khi dễ người!”

Hắn ôn nhu nói:“Không sao,, bây giờ về đến nhà rồi.”

Vốn là phần nộ, Tầm Thiên Hoan khi nhìn vào đôi mắt đó, tâm không khỏi dần dần yên tĩnh, không đúng, hẳn là khi nhìn vào đôi mắt như nước kia, trong đầu cô cái gì cũng dần dần tán đi, ánh mắt của hắn quá mức ôn nhu, cực kỳ yêu thương.....

Tầm Thiên Hoan đột nhiên cong môi cười, mang theo vài phần làm nũng nói:“Về tới đây cảm giác thật tốt, từ nay về sau mình không bao giờ muốn rời đi nữa.”

“Thật sự?”

Tầm Thiên Hoan duỗi ra một ngón tay nói:“Muốn ngoéo tay hay không?”

Ai ngờ, Âu Dương Tịch lập tức duỗi ra một ngón tay, Tầm Thiên Hoan cho rằng là hấn muốn trêu cô vui, lập tức giống như những đứa trẻ con, hát bài móc ngoéo, vì vậy, cô cười càng tươi hơn. Âu Dương Tịch cũng sờ, ngón tay nhỏ duỗi ra móc mạnh vào ngón tay của cô. Một lát sau, cô thu lại nụ cười, chăm chú nhìn Âu Dương Tịch nói:“Cám ơn cậu, Tịch, chỉ có các cậu đối với mình là tốt nhất.”

Tầm Thiên Hoan không hề bắn khoăn mở ra cánh tay trắng nõn ôm Âu Dương Tịch, dựa vào tại trong ngực của hấn, loại cảm giác này thật tốt.

Âu Dương Tịch xem xét quần áo rách, không khỏi cong môi nói:“Trước đem y phục trên người cậu cởi ra a, thoát nhìn..... Rất không được tự nhiên.”

Tầm Thiên Hoan chu môi, thoáng đắm nhẹ lên ngực của hấn, sửa lại ngời thẳng:“Tốt, cậu dám giễu cợt mình!”

Âu Dương Tịch vẽ mặt vô tội:“Không có.”

Tầm Thiên Hoan hừ một tiếng, không để ý tới hấn.

Âu Dương Tịch đem khuôn mặt tuần tú để sát vào buồn bã nói:“Mình thích cậu còn không kịp.”

Tầm Thiên Hoan liếc mắt nhìn hấn, cười.

Chẳng qua, ánh mắt Âu Dương không hề rời khỏi than thể của cô, một ngón tay trắng nõn xinh đẹp nhẹ nhàng mà xoa môi của cô, ngón tay cùng đôi môi mềm mại đụng nhau trong tích tắc, hình như có một luồng tình cảm mãnh liệt như mạch nước ngầm dâng mãnh tràn vào trái tim hai người, một khắc này tim đập nhanh, làm cho cái gì đó làm nguwoif ta không thể quên được bỗng nhiên sống dậy, nhẹ nhàng xoa thử đôi môi mềm mại bỗng chốc, ngón tay chợt tăng thêm chút sức mạnh, Tầm Thiên Hoan khó hiểu nhìn hấn, rốt cục nhận không đượcnói:“Đau.....”

Âu Dương Tịch lập tức giật mình rời khỏi môi của cô, nhưng ánh mắt lại ngừng tại trên mặt.

Mới vừa rồi,, cái chỗ này, có người đáng chết hôn..... Hấn muốn lau sạch đi hơi thở của người đàn ông đó!

Cô không rõ vì sao hấn đột nhiên lại có hành động này.....

“Môi của mình rất bẩn sao?”

Âu Dương Tịch ôn nhu cười:“Không bẩn, mình chỉ là muốn..... Cái này chỉ thuộc về mình.” Âu Dương Tịch chính là như vậy, rõ ràng cái gì đều không có, lại luôn thích nói những lời nói mập mờ.

Tầm Thiên Hoan cười:“Đừng nói những lời làm mình hiểu lầm như thế chứ.”

Âu Dương Tịch chỉ cười không nói, ôn nhu dừng ở môi cô, đáy mắt, ẩn ẩn nhấp nháy những tia sáng lạ thường.....

Âu Dương Tịch nhìn cô thật lâu, sau đó thấp giọng nói:“Thiên Hoan.....”

Tầm Thiên Hoan ngẩng đầu nhìn thấy hấn:“Hửm?”

Chữ ‘Hửm’ âm chưa rơi, Âu Dương Tịch liền lập tức hạ xuống.....

Um

Mặc dù đã sớm thói quen Âu Dương Tịch đột nhiên cướp đoạt, nhưng lúc này vẫn là có chút thất thố, muốn nói cái gì, Âu Dương Tịch lại làm cho cô chỉ có thể bật ra một câu rên rỉ không thể nghe, cặp tay trắng nõn kia lung tung cầm lấy quần áo của hấn, ý đồ tìm kiếm mở miêng.

Hôn đến rất sâu, cũng phi thường chuyên chú, hai chiếc lưỡi thơm mềm cùng quấn quýt điệu múa triền miên, giúp nhau mút lấy chất mật đối phương..... Thẳng đến khi, cô cảm thấy mình sắp hít thở không thông, hấn theo chấm dứt nụ hôn này, nhưng mà, môi lại rơi xuống bộ vị khác, phần cổ..... Xương quai xanh..... Môi dần dần chuyển qua, bàn tay dần dần lướt lên phần da thịt trần trụi trên chiếc lưng trắng nõn nà, nhiều lần vuốt ve da thịt bóng loáng, lớp da dưới bàn tay càng ngày càng nóng rực, sau một lúc lâu, tựa hồ cảm giác như thế vẫn còn chưa đủ, vì vậy, bàn tay theo lớp quần áo rách nát đó lần mò vào bên trong, cảm nhận

được càng nhiều lớp da mịn màng đó, chỉ chốc lát sau, đã lần dò đến bầu ngực sữa mềm mại, có chút dùng sức xoa nắn.....

Trêu đùa cô bầu vú mẫn cảm của cô, chỉ chốc lát sau, liền đứng thẳng không biết khi nào thì, Tầm Thiên Hoan thoát khỏi cái vấy rách nát kia từ trong tay Âu Dương Tịch, Âu Dương Tịch cúi thân cõng xuống, ngậm lấy đỉnh tiểu đậu đậu, ôn nhu liếm láp.....

Tầm Thiên Hoan khó kìm lòng nổi ngẩng mặt lên, cũng mang theo rên rỉ, nói:“Tịch, đừng như vậy ~”

“Bảo bối, mình thật sự rất muốn cậu.”

Hắn bên cạnh vừa nói, vừa mút tựa hồ muốn phát tiết hết ra dục vọng giày vò của mình.

Mười ngón tay nhỏ nhắn cắm vào chính giữa mái tóc ngắn của hắn:“A

Sao cậu luôn có nhiều dục vọng như vậy?”

Âu Dương Tịch ngoéo môi một cái:“Bởi vì là cậu a.”

Tầm Thiên Hoan có chút mở to mắt, nhưng lại mê ly như vậy, nói:“ Rốt cuộc là trong thân thể của mình có bộ phận nào hấp dẫn cậu sao?”

Cái đề tài này khơi mào Âu Dương Tịch đang vui đùa hôn hai vú, từ hai vú trong ngẩng đầu, trong ánh mắt lộ vẻ dục hỏa, bàn tay y nguyên chậm rãi vuốt da thịt của cô, cô thật mẫn cảm, hắn nói: “Thân thể của cậu mỗi một chỗ đều hấp dẫn mình, đều có thể khơi mào dục vọng của mình.”

Đối với câu trả lời này, Tầm Thiên Hoan là cái hiểu cái không, không có được đáp án chính xác, nhưng thân thể dần dần bị tình dục chiếm giữ tập.....

Âu Dương Tịch lại lần nữa chôn đầu vào, trước tiên ở trên hai vú hôn hạ xuống nói một tiếng:“Thích nhất cậu là vào chỗ này.” Sau đó, lại hôn nhẹ lên một điểm mẫn cảm khác

“Chỗ này.”

“Còn có chỗ này.....”

Cơ hồ hôn khiêu khích khắp toàn thân của cô, cuối cùng liếm láp hoa viên xinh đẹp nhất mà thần bí nhất, mút lấy chất mật đậm đặc theo trong hoa viên chảy ra, trêu đùa hoa tâm mẫn cảm, tinh tường cảm nhận được thân thể run rẩy của cô.....

Cô nhịn không được hạ thân hư không:“Tịch..... Mau vào.....”

“Muốn?”

Cau mày, chán ghét, luôn vào lúc này khi dễ cô!

Vô ý thức gật đầu.

Âu Dương Tịch giơ lên khoe môi:“Nói ra.”

Đáng giận, lông mày cô nhíu lại thật lâu, dùng bày tỏ cô không vui.

Cô không nói, vì vậy hắn cũng không gấp, chậm rãi ngồi thẳng lên, thay đổi góc độ, nam căn nhẹ nhàng mà tựa vào hoa tâm, tại hoa tâm chung quanh trêu chọc, nhưng không hề có ý định đâm vào..... Hoa huyết không chiếm được thỏa mãn mà khẽ co khẽ rút.....

Cực kỳ khó chịu, thân thể cũng bắt đầu có chút vặn vẹo, muốn hút lấy nam căn cứng như sắt kia vào, hắn vội vã nhích ra phía sau.....

“Nói cậu muốn mình, mình sẽ đi vào.”

Âu Dương Tịch giờ phút này, giống như ma quỷ tà ác nhất, lại như kỳ tích tràn đầy hấp dẫn.

Lúc này, cô khó chịu gần như muốn khóc lên, mang theo thống khổ rên rỉ, cô tất cả ý nghĩ của mình, đều bị tình dục bao phủ, chỉ cần có thể thỏa mãn, bảo cô làm cái gì cũng có thể, vì vậy, cô giãy dụa thân thể gấp gáp nói:“Muốn, mình muốn cậu, mau vào được không?”

Bên môi Âu Dương Tịch đường cong thật sâu, thần kỳ mỹ hoặc, cái miệng nhả một cái, nam căn tiến vào hoa kính thật sâu.....

“A

”

Tìm được thỏa mãn ngay lập tức, giống như đã bay thẳng đến thiên đường.....

Tiến vào hoa kính, sau đó liền càng không thể vãn hồi, vừa mới bắt đầu chậm rãi luật động vài cái, càng về sau càng như dã thú loại ở trong hoa kính mê mê.....

Trong hoa viên, thỉnh thoảng truyền đến tiếng “Hấp hấp

”

Lại phối hợp rên rỉ mất hồn tuyệt đối, một khúc giai điệu tốt đẹp là đây, tình cảm mãnh liệt trình diễn.....

12. Chương 12

Chương 12

Lần lượt tới, lần lượt cao trào qua đi, Âu Dương Tịch lại lần nữa chuẩn bị giữ lấy cô, Tầm Thiên Hoan tranh thủ thời gian đẩy người phía trên ra, Âu Dương Tịch “cái kia” tựa hồ vẫn là chưa thỏa mãn, thuận thể đem cây gậy sắt nóng bỏng kia lui đi ra, tại nơi quan hệ xuất ra chất lỏng nồng đậm. Làm loại vận động kịch liệt như vậy, Tầm Thiên Hoan thân thể trần truồng thẳng nằm ở trên giường, thật to thở hổn hển, bầu ngực tuyết trắng mềm mại kịch liệt phập phồng.....

Nghỉ ngơi một hồi, Tầm Thiên Hoan liếc qua Âu Dương Tịch nói: “Mình đã nói với cậu, nếu từ nay về sau cậu muốn làm ba lượt, mình với cậu liền tuyệt giao quan hệ!”

Thật sự là đáng giận, hoặc là tự khiêu khích cô làm cô không cách nào chống đỡ, một lần rồi lại một lần ham muốn mãnh liệt như vậy!

Âu Dương Tịch vẻ mặt không cam lòng: “Không cần tuyệt tình như vậy a?”

“Ai bảo cậu mỗi lần đều có lòng tham như vậy, mệt chết đi, cậu có biết hay không?”

Âu Dương Tịch cong đôi môi cười, lật người, nghiêng thân thể nhìn Tầm Thiên Hoan nói: “Nếu không, từ nay về sau mình lại càng cố gắng hầu hạ cậu, cậu chỉ cần hảo hảo nằm hưởng thụ là được.”

Tầm Thiên Hoan tranh thủ thời gian khua tay nói: “Được được được, không biết cậu lại ra cái chủ ý quỷ quái gì.”

Âu Dương Tịch ủy khuất nói: “Nào có, mình đây làm tất cả chỉ vì tốt cho cậu thôi.” Ngón tay thon dài nhẹ nhàng mà vuốt da thịt của cô, nhẹ nhàng nói: “Con gái, tính tình phải thật dịu dàng.”

Tầm Thiên Hoan cong môi nói: “Nhưng mình cũng không muốn miệt mài quá độ.”

Âu Dương Tịch biểu lộ có phần gian tà: “Làm sao có thể? Mới mấy lần mà thôi.”

Tầm Thiên Hoan duỗi ra ba cái ngón tay nói: “Quy tắc của mình là, một buổi tối nhiều nhất chỉ có thể làm ba lượt.”

Cả khuôn mặt Âu Dương Tịch xụ xuống biểu lộ suy sụp: “Không cần phải như vậy đi?”

Tầm Thiên Hoan chăm chú nhìn chăm chăm vào Âu Dương Tịch nói: “Ba lượt vậy là đủ rồi, với lại làm nhiều hơn thế, cũng không mang đến khoái cảm gì, cậu không cảm thấy sao?”

Âu Dương Tịch lắc đầu: “Mình chỉ biết khi muốn cậu một lần rồi thì vẫn cứ muốn tiếp nữa.”

Tầm Thiên Hoan ánh mắt rũ xuống hiện lên vẻ mặt ‘Cô thật sự bị hấn ăn thăm’!

Âu Dương Tịch làm như vô tình vỗ về chơi đùa da thịt của cô, làm như muốn khơi mào dục vọng nơi cô lần nữa..... Tầm Thiên Hoan tranh thủ thời gian vươn ra tay chặn tay của hấn, mắt liếc nói: “Không phải mình vừa mới nói với cậu hay sao, nếu cậu còn muốn, vậy chúng ta từ nay về sau tuyệt giao!”

Âu Dương Tịch thu tay lại, trên mặt thật là bất đắc dĩ, hít thật sâu thở dài: “Được, mình tuân mệnh.”

Tầm Thiên Hoan giương lên đôi môi đắc ý, nhìn trần nhà, không ngừng suy nghĩ.

Đột nhiên, Tầm Thiên Hoan lật thân hình một cái, để sát vào Âu Dương Tịch, chăm chú nhìn chăm chăm vào Âu Dương Tịch, nhìn thấy hấn sưng sốt hồi lâu mới nói: “Tịch, mình muốn hỏi cậu một sự kiện.....”

Nhìn thấy Tầm Thiên Hoan biểu lộ vẻ mặt cường điệu, biểu lộ của Âu Dương Tịch cũng chăm chú hấn lên: “Cái gì?”

Lại do dự nửa ngày, Tầm Thiên Hoan rốt cục nuốt nuốt nói: “Lưng trần của ta rất đẹp sao?”

Chữ đẹp cùng chính mình là luôn luôn không dính nối lấy nhau, nhưng bây giờ hỏi, thật đúng là có chút không quen.

Âu Dương Tịch nhướng mày, ánh nhìn sâu lắng, thân thể khiêu gợi bỗng nhiên từ trên giường nhảy lên, sau đó ở bên cạnh Tầm Thiên Hoan ngồi xuống, trịnh trọng nhìn xem cô, không đáp lại hỏi: “Thiên Hoan, hôm nay có phải là Bắc Khả Uy xé rách quần áo cậu rồi nói cái gì sao?”

Bị hấn hỏi như vậy, Tầm Thiên Hoan lúc đầu cả kinh, rồi sau đó lại toàn thân không được tự nhiên nói: “Không có a, cậu không nên suy nghĩ bậy bạ!”

Âu Dương Tịch rõ ràng không tin, nói: “Là hấn nói lưng trần của cậu rất đẹp phải không?”

Tầm Thiên Hoan gần đây sẽ không nói dối, những chuyện như vậy càng nói dối không được, chỉ nói những vấn đề loanh quanh: “Ai nha, cậu không nên hỏi nhiều như vậy được không?”

Âu Dương Tịch đối với bộ mặt xấu hổ của cô, vẫn là không thuận theo cũng không buông tha, thanh âm cũng tăng lớn, nói: “Hấn rốt cuộc đã làm cái gì với cậu?!”

Tầm Thiên Hoan lại càng hoảng sợ, vội vã nói: “Không có gì a, hấn chỉ nói là lưng trần của mình rất đẹp a!”

Âu Dương Tịch nghe vậy lại giật mình, không nói một lời, chỉ là âm thầm cắn răng, qua hồi lâu, mới thầm mắng một tiếng: “Chết tiệt!”

Tầm Thiên Hoan thật không ngờ hấn sẽ vì như thế mà tức giận, chỉ nói: “Tịch, cậu yên tâm, ta sẽ không đi để ý những điều kia.”

“Nhưng mình.....” Thanh âm Âu Dương Tịch vốn kích động, bỗng chốc lại thấp xuống: “Mình để ý a, mình để ý cậu bị hạ nhục, mình không muốn cậu bị người khác khi dễ.”

Tầm Thiên Hoan cảm động cười cười nói: “Cám ơn cậu, Tịch. Bất quá, mình đương nhiên sẽ không dễ dàng buông tha Bắc Khả Uy như vậy ! Mình muốn hôm nay sẽ đến lượt mình hạ nhục hấn, đến lúc đó sẽ trả lại toàn bộ cho hấn!”

Âu Dương Tịch liên tục gật đầu đồng ý: “Đúng, đúng, tuyệt không thể buông tha cho hấn! Thiên Hoan, có mình ở đây, cậu cũng không cần sợ hấn! Dám kéo áo quần của cậu, từ nay về sau lấy áo quần của hấn, làm cho hấn trần như nhộng khi đi trên đường!”

Tầm Thiên Hoan đột nhiên rất khiếp sợ nhìn xem Âu Dương Tịch, cô khiếp sợ không phải là đề nghị của Âu Dương Tịch, mà là.....

“Đúng rồi, Tịch, làm sao cậu biết người kéo áo quần của mình là Bắc Khả Uy?”

Chương thứ mười hai [hạ]

Tầm Thiên Hoan đột nhiên rất khiếp sợ nhìn Âu Dương Tịch, cô khiếp sợ không phải đề nghị của Âu Dương Tịch, mà là.....

“Đúng rồi, Tịch, làm sao cậu biết Bắc Khả Uy kéo quần áo của mình?”

Âu Dương Tịch chần động, biểu lộ giật mình rõ ràng, biểu lộ vừa chuyển bỗng đứng nói: “Hôm nay mình gọi điện thoại đến văn phòng của cậu, các cấp trên của cậu nói ỉn biết, cậu bị Bắc Khả Uy mang đi, cho nên.....”

Tầm Thiên Hoan nghe vậy hiểu rõ gật đầu: “Thì ra là như vậy a.”

Âu Dương Tịch vui vẻ cười.

Chính là, Tầm Thiên Hoan rất nhanh lấy lại vẻ mặt tức giận, nói: “Nói đến lão trưởng phòng kia, lão xử nữ ấy, thật sự là đáng giận, tức chết mình!”

Tầm Thiên Hoan còn nắm chặt nắm tay, nếu lần này lão xử nữ kia tại ngay trước mắt, chắc chắn bị quả đấm của cô cho bao phủ, hận đến là nghiêng răng nghiêng lợi nha!

Âu Dương Tịch cong cái môi cười mỉm, sủng nịch nhìn xem cô, nói khẽ: “Cô ta chọc giận cậu?”

Tầm Thiên Hoan thở phì phì nói: “Đâu chỉ chọc mình, cậu biết cô ta nói mình cái gì không?”

Âu Dương Tịch rất có hứng thú hỏi: “Cái gì?”

“Cô ta nói mình –” Nói đến đây Tầm Thiên Hoan mới ý thức chuyện này có bao nhiêu thức thối, bĩu bĩu môi, thấp giọng ỉu xìu nói: “Ảnh hưởng hình tượng của công ty.....”

Âu Dương Tịch sững sờ nhìn cô một cái, sau đó, rất không nể tình cười to.

“Ha ha.....”

Mắt thấy trên mặt Tầm Thiên Hoan ba đạo hắc tuyến rủ xuống, tà tà liếc qua hần nói: “Đáng giận, cậu lại cũng giễu cợt mình! Mình không để ý tới cậu nữa!”

Âu Dương Tịch lúc này mới thu nụ cười, ánh mắt ôn nhu nhìn xem cô nói: “Cô ta thật sự nói cậu như vậy sao?”

Tầm Thiên Hoan uể oải gật đầu, sau đó tranh thủ thời gian lại nói: “Ghe tởm nhất còn đang ở phía sau, buổi trưa, mình không cẩn thận đem đồ ăn đựng vào trên người Bắc Khả Uy, lão xử nữ kia rõ ràng sẽ đem mình giao cho Bắc Khả Uy, nói tùy ý Bắc Khả Uy xử trí, thật sự là tức chết mình, cô ta để quyền lợi của mình ở nơi đâu cơ chứ? Cuối cùng còn nói nếu như mình không theo liền lập tức xem như cô ta lấy quyền lực của Bắc Khả Uy xa thải mình! Tức chết mình tức chết mình rồi !!”

Tầm Thiên Hoan nắm tay thẳng đập trên giường chiếu, cô bây giờ cần là cầm lấy người của lão xử nữ kia để mà trút giận.

Âu Dương Tịch nghe hiểu đại khái, vì vậy vươn tay, đem Tầm Thiên Hoan đang thở phì phì kia ôm vào trong ngực, ôn nhu nói: “Được rồi, không nên tức giận, vì cái loại người này chọc tức thân thể của mình sẽ không tốt đâu.”

Tầm Thiên Hoan bĩu bĩu môi nói: “Đối với cậu chính là không khách khí thể mà nhịn được sao.”

Âu Dương Tịch cười cười, sủng nịch nhìn cô nói: “Muốn như thế nào mới có thể xả được cục tức này?”

Tầm Thiên Hoan trong đầu linh quang lóe lên, ánh mắt rực sáng, nắm tay lần nữa nắm chặt: “Đánh cô ta chết rồi đem cô ta làm thành bánh nhân thịt!”

Âu Dương Tịch nhắc nhở cô nói: “Cố ý đả thương người tội là phải ngồi tù a.”

“Vậy nguyên rửa cô ta từ nay về sau không gả ra được, hoặc là gả đi ra ngoài cũng không sinh được con! Hừ hừ!”

“Cái này phải xem ông trời an bài như thế nào.”

“Ra cửa liền bị xe tông.”

“.....”

“Đi đường vất vả phải trốc trở.”

“.....”

Tầm Thiên Hoan rốt cục biểu lộ trạng thái suy sụp, vẻ mặt khóc than ngồi trở lại trên giường:“Ồ ““““ cảm giác của mình thật ngây thơ “ không có biện pháp, người ở dưới mái hiên không thể không cúi đầu nha, vị trí cô ta cao hơn so với mình, cô ta có thể giẫm mình, mình còn không phải chỉ có nhẩn nhẩn, hơn nữa, mình tuyệt đối không thể mất đi phần công việc này.”

Âu Dương Tịch cũng nằm xuống theo, nghiêng người nói với cô:“Yên tâm, cậu sẽ không bị mất đi phần công tác này, trừ phi công ty này đóng cửa.”

Tầm Thiên Hoan cười cười, vỗ vỗ khuôn mặt tuần tú của Âu Dương Tịch nói:“Ha ha ““ chỉ có Tịch là biết an ủi người nhất ~”

Âu Dương Tịch vuốt lên da thịt của Tầm Thiên Hoan nói:“Mình nói thật đó,mình còn có một công ty lớn, nói đến đóng cửa cũng không phải nói ngược lại sao, Thiên Hoan, cậu cứ yên tâm ~ chỉ cần cậu nguyện ý, trong này vĩnh viễn đều có vị trí cho cậu.”

Tầm Thiên Hoan cười:“Cậu nói như vậy, giống như công ty đó chính là cậu mở a.”

Âu Dương Tịch chỉ là cười cười, không trả lời bất cứ câu hỏi nào?

Tầm Thiên Hoan cười vui đột nhiên cau mày nói:“Nói đến thực lực công ty của chúng ta rõ ràng cùng với thực lực của tập đoàn Bắc thị thì tương xứng, chính là, vì cái gì công ty của chúng ta lại tiếp đãi Bắc Khả Uy lại nồng hậu đến vậy, tựa như tiếp đãi hoàng đế vậy, thật sự là không hiểu nổi, mà nói, cho dù hợp tác với Bắc thị không ổn, công ty của chúng ta không phải có nhiều hạng mục kinh doanh vô cùng tốt sao!”

Âu Dương Tịch nhin không được cười cười, nói:“Thiên Hoan, rất nhiều trường hợp không phải đơn giản như cậu nghĩ đâu, có lẽ, công ty Hoa Thiên của các cậu cùng công ty Bắc thị hợp tác là có nguyên nhân khác.”

Tầm Thiên Hoan mở to hai mắt hiếu kỳ hỏi:“Nguyên nhân gì?”

Âu Dương Tịch cười cười đầy thâm ý, chậm rãi nói:“Nói thí dụ như muốn chiếm đoạt công ty Bắc thị.”

Tầm Thiên Hoan mấp má miệng, nói:“Không hiểu.”

Âu Dương Tịch cười càng nhiều hơn với vài phần yêu thương, nói:“Được rồi,cậu là người giữ viên chức nhỏ,nên không cần giữ những thứ quan trọng,nên những thứ khác, cậu cũng không cần trông nom. Còn có chính là, cậu ngàn vạn không cần phải đem hy vọng toàn bộ tương lai của mình ký thác vào Bắc gia.”

13. Chương 13

Chương 13: Tỷ lệ xấu hổ

KiKi sau khi đàm phán hợp tác công việc cùng với khách hàng xong thì lại đi ra bên ngoài công tác vì vậy, nên trong nhà chỉ còn lại có hai người là Âu Dương Tịch cùng với Tầm Thiên Hoan.

Tầm Thiên Hoan tắm rửa xong, từ trong phòng tắm đi tới, trên người mặc bộ quần áo thùng thình nhưng lại có phần giống áo ngủ voan mỏng, Tầm Thiên Hoan cũng không phải thường hay ở lại nơi này, cho nên quần áo ở nơi này cũng không nhiều, vì vậy, cô liền thường xuyên cầm quần áo của KiKi mặc trên người, bất kể có chút không được hợp cho lắm vì KiKi vóc dáng so với cô ột chút, tuy nói mặt của cô mũm mĩm một chút nhưng dáng người ngược lại dịu dàng xinh đẹp, không có như KiKi cao gầy nhưng cũng có vài phần mê người, đây cũng là lý do dự đoán duy nhất mà Âu Dương Tịch mê luyến thân thể của cô như thế.

Quả nhiên, khi Tầm Thiên Hoan thay quần áo xong thì thấy Âu Dương Tịch tựa tại ngoài cửa đang nhìn mình,lại đang dùng loại ánh mắt mê hoặc nhìn cô, ồm, xác thực nói,bả vai của cô bị lộ ra bên ngoài còn bầu ngực cũng bị lộ cũng không ít.

Âu Dương Tịch hai tay vòng ngực đi về hướng cô, ánh mắt một khắc cũng không rời khỏi cô, thanh âm kia tràn đầy hấp dẫn: “Làm sao bây giờ ? Tổ triệt để mê muội thân thể của cậu rồi.”

Vừa nói chuyện cánh tay đã vươn tới ôm eo của cô, tại cái hông của cô mập mờ lên xuống, gây cho thân thể của Tầm Thiên Hoan một trận sợ run, cô cuống quýt giãy ra khỏi ‘Ma trảo’ của hắn, nén giận vừa nhìn hắn và liếc mắt, gắt giọng nói: “Rất nhột a!”

Âu Dương Tịch lộ ra nụ cười mê người, kề gần sát vào cô, ngữ khí mập mờ nói: “Tổ nghĩ bây giờ cậu đã khỏe.”

Tầm Thiên Hoan mặt trắng không còn chút máu: “Lại nữa rồi! Đã nói, hôm nay không thể lại muốn !”

Âu Dương Tịch trên mặt rõ ràng biểu lộ ra khuôn mặt của một đứa bé đang bắt mẫn rồi lại bắt đắc dĩ, mắt đẹp môi dưới khẽ cong lên, chỉ là trong thời gian ngắn, lại nói: “Tổ biết rồi, tổ sẽ cố gắng khống chế chính mình, nhưng vẫn là cũng có thể một vài cái a, có được hay không vậy?”

Tầm Thiên Hoan nhìn hắn cười cười, sau đó lạnh giọng quả quyết nói: “Không được!”

Âu Dương Tịch nói lời có thể chắc chắn sao? Một vài cái sao? Chờ hắn vừa phóng ra thì sẽ không dứt, đến lúc đó, lại sẽ ở trên giường lăn qua lăn lại một đêm, cô có thể chịu được không!

“Đừng như vậy mà ~”

Cho dù là vẻ mặt cứng nhắc, nhưng là, khuôn mặt của vẫn luôn luôn hút hồn đến thế, Tầm Thiên Hoan thật muốn ở tại khuôn mặt của hắn mà chém chém, hừ hừ, rõ ràng là vô lại, như thế nào lại xứng đôi với cái khuôn mặt tuấn tú thế này ? Ông trời thật là không công bình, còn chính mình thì xứng với loại khuôn mặt lương thiện !

Nhìn cái tay của hắn không an phận lại ở trên thân thể cô, trước là từ hai vú của cô mà hạ xuống nơi mỏng mà mềm mại từ loại vải được may kỹ xảo mà ôm lấy, từ nụ hoa nhỏ lại truyền đến một trận khoái cảm tê dại, khiến cho cô nhịn không được lên tiếng rên rỉ..... Lại dần dần mê ly, ánh mắt Tầm Thiên Hoan đột nhiên trừng mắt nhìn Âu Dương Tịch: “Khuya hôm nay không cho phép làm!”

“Tổ biết rồi.”

Âu Dương Tịch sâu kín nói, khuôn mặt tuấn mỹ kề gần sát vào phần cổ trắng nõn bóng loáng của cô, lưỡi linh hoạt mang theo vài phần nghịch ngợm liếm láp da thịt của cô, kim lòng không được nói: “Đẹp quá, thơm quá, hảo ngọt.....”

Gò má Tầm Thiên Hoan không khỏi đỏ ửng hồng.....

Không phải cô cố ý đánh vỡ cái không khí tốt đẹp này mà là cô thật sự nhịn không được nói: “Cậu đừng nói lời như vậy được không, người khác không biết, còn tưởng rằng cậu đang nhắm nháp cái mỹ vị trân phẩm gì.”

Âu Dương Tịch nhìn cô một cái, thấp giọng ở bên tai của cô nói: “Trong mắt của mình, cậu chính là mỹ vị trân phẩm độc nhất vô nhị trên đời.”

Mỗi người đều có lòng hư vinh nên Tầm Thiên Hoan cũng không ngoại lệ, trong nội tâm không khỏi đắc chí, bất quá, ngoài miệng lại nói: “Đồ ba hoa.”

“Nào có, thật oan uổng, mình nói đều là lời nói thật.”

Làm như bị ủy khuất, hắn trừng phạt cô, cố ý khiêu khích điểm mẫn cảm trước ngực của cô thoáng qua, cô cũng không biết là mình sẽ phát ra tiếng: “Àn

”

Cố gắng nhịn xuống khoái cảm không ngừng do hắn gây ra, hờn dỗi: “Chán ghét! Cậu xem câu nói của mình như gió thoảng qua tai phải không ?”

“Không có.”

Tuy nói là không có, nhưng miệng cùng tay lại không ngừng khiêu khích trên thân thể cô, mắt thấy áo ngủ rộng thùng thình dần dần trượt xuống vai, làm cho thân thể như lỏa lồ trước mắt hắn.

“Tịch, tớ đã nói với cậu, nếu như khuya hôm nay làm tiếp, vậy từ nay về sau chúng ta sẽ không làm nữa, không tin cậu thử xem.”

“Tớ nào có không tin.” Âu Dương Tịch càng ủy khuất, “Nếu tớ là không tin, cậu bây giờ như thế nào còn đứng vững ở đây?”

Ý là, nếu như về sau còn thay áo quần trước mặt hắn, hắn sẽ trực tiếp đem cô ôm lên trên giường.....

Tầm Thiên Hoan đùa cợt nói: “Nói như vậy, là tớ hiểu lầm cậu?”

Âu Dương Tịch thấy đúng nên nhu thuận gật đầu: “Cậu thật sự là hiểu lầm tớ, tớ chỉ là vẫn muốn thân thể của cậu là được.”

Ha ha, hắn đương nhiên sẽ không ngốc đến mức cưỡng bức cô, cũng sẽ không giống những lúc bình thường, trưng cầu cô khi cô đồng ý mới chịu, hắn chỉ chậm rãi hôn cô, hôn đến mức cô ý loạn tình mê, sau đó cầu nói với hắn là cô muốn.....

Tầm Thiên Hoan mặt trắng không còn chút máu, cô hiện không rõ giờ phút này Âu Dương Tịch đang nghĩ cái gì?

“Âu Dương Tịch, cậu [hoàn toàn, từ đầu, luôn luôn] dùng nửa người dưới của mình để hỏi vấn đề a!”

Nói, nắm chặt nắm tay, chuẩn bị hướng hạ thân của hắn mà đánh đi.....

Âu Dương Tịch thân thể linh hoạt lóe lên, nhẹ nhàng né qua đòn quyền của cô chỉ là, biểu lộ mình bị thương không phải nhẹ nói: “Thiên Hoan, không phải đâu? Cậu nhấn tâm như vậy sao, đây chính là mệnh căn của tớ a!”

Tầm Thiên Hoan vẩy vẩy tóc, hừ một tiếng, chỉ hận vừa rồi một quyền kia không có đánh tới: “Đỡ cho cậu từ nay về sau khỏi mang tiếng ức hiếp phụ nữ a.”

“Nào có?!”

Tầm Thiên Hoan ngữ khí quái dị: “Không có sao?”

Âu Dương tranh thủ thời gian nói: “Hảo hảo hảo, cho dù có, chỉ cần cậu nói một câu, tớ từ nay về sau sẽ không bao giờ nữa đi đụng những người con gái kia là được, cậu cứ nói đi?”

“Được được được!” Tầm Thiên Hoan hai tay bỏ xuống, nói: “Cậu đụng nhiều phụ nữ hơn cũng không liên quan đến mình, cậu muốn đụng ai liền đụng a, chỉ cần không cần mỗi ngày đến tra tấn tớ là được!”

Âu Dương Tịch thân thể lại khuynh hướng đến cô: “Thật là ‘Tra tấn’ sao? chính là loại ‘Tra tấn’ này khiến người khác muốn cầu mà còn không được a ~”

Tầm Thiên Hoan bị hắn nói mặt đỏ hồng, cả người liền quỳnh lên, cái gì đều nói cũng không được: “Cậu.....”

Âu Dương Tịch thật sâu nhìn cô một cái, thân thể đứng thẳng, ôm thân thể của cô, cũng không khách khí mập mờ nói: “Tốt lắm tốt lắm, hôm nay sẽ không trêu chọc cậu nữa.”

Đang lúc Âu Dương Tịch chuẩn bị đem Tầm Thiên Hoan khi áo ngủ của cô đã bị tụt xuống có thể nhìn thấy bầu ngực, để tay có thể vừa đụng phải áo ngủ thì ở cửa ra vào lại truyền đến một giọng nói kinh ngạc: “Tịch! Các người đang làm cái gì?!”

Tầm Tân Đồng khiếp sợ đứng ở ra vào của phòng khách, kinh ngạc mà không thể dấu nổi vài phần đau lòng được thu vào trong ánh mắt, nhìn xem một màn này:

Áo ngủ của chị đã chảy xuống đến ngực, phần no đủ đã là không hề mong muốn đã bị lộ ra, lại càng mê người, xương quai xanh kêu gọi, da thịt trắng nõn phần nộn lộ ra dưới ánh đèn lại rất mê người, trong nội tâm, không khỏi vừa động, hạ thân lại ần ần trướng lên, chính là, rất nhanh liền bị một loại phần nộn tức giận mà hạ xuống, bởi vì hắn gặp chị mình giờ phút này đang bị người đàn ông khác đang ôm vào trong ngực, thân mật như vậy!

Đáng hận!! Đáng giận!! Đáng chết!!

Tầm Tân Đồng đột nhiên đến, làm cho Tầm Thiên Hoan cùng Âu Dương Tịch cũng phi thường kinh ngạc, nhưng mà ngoài kinh ngạc ra thì, không khí không được tự nhiên như thế này lại càng xấu hổ hơn, đứng sững sờ nhìn xem hắn.

Phảng phất như tất cả máu đều tập trung ở não, Tầm Tân Đồng giận không kềm chế được mà xông lên phía trước, mà Tầm Thiên Hoan cùng Âu Dương Tịch quá lạ nhìn phía dưới, thì một cánh tay của Tầm Tân Đồng lại đánh tới người Âu Dương Tịch, lại bắt lấy cánh tay của hắn, đồng thời, hung hăng dùng sức, liền đem Âu Dương Tịch đẩy ra xa vài bước, làm hắn hoàn toàn đắm vào bàn.

Nếu là bình thường, không người nào có cơ hội mà có thể đánh qua Âu Dương Tịch, chỉ là, đối phương là Tầm Tân Đồng – em trai Tầm Thiên Hoan, hắn là không phòng bị phía dưới, lại không có ý phòng thủ đánh trả nên liền bị hắn đánh.

Tầm Thiên Hoan kinh ngạc, hoang mang lại rối loạn, nhanh chạy tới đỡ Âu Dương Tịch, hỏi: “Cậu không sao chứ? Có đau hay không?”

Lông mày có chút cau lại, hắn nói: “Không quan hệ.”

Nói không đau nhất định là giả, đụng vào bàn cứng như có thể không đau không?

Tầm Thiên Hoan quay lại nhìn Tầm Tân Đồng khó hiểu hỏi: “Người vào bằng cách nào?”

“Ta.....” Tầm Tân Đồng đang muốn nói cái gì, đã thấy Tầm Thiên Hoan một mặt tò mò nhìn hắn nên hắn liền thấp giọng nói: “Cửa không khóa.”

“A,” Tầm Thiên Hoan lại có chút tức giận nói: “Vậy em vì cái gì vừa mới đến lại đánh Tịch?”

“Tại em nhìn thấy hắn ôm chị.....”

Tầm Thiên Hoan gò má đỏ bừng, cố gắng khắc chế quần bách, thanh âm hạ thấp xuống nói: “Hắn là bạn của chị, từ nay về sau, đừng như vậy, lỡ như đánh trúng bạn mình thì làm sao?”

“Chị, em.....”

Tầm Tân Đồng trên khuôn mặt tuần tú, vẻ mặt lo lắng làm cho người ta rất đau lòng, chỉ thấy hắn dưới tình thế cấp bách nhất thời liền quên đi hiện tại, hai tay bắt lấy cánh tay của cô, nói: “Chị, chị nói cho em biết, các người gần kề như vậy chỉ là quan hệ bạn bè thôi sao?”

Tầm Tân Đồng trên mặt rõ ràng không tin, chính là, hắn muốn từ chính miệng chị mình mà nói ra đáp án.

Âu Dương Tịch lẳng lặng đứng ở một bên, đây là lúc chị em cô nói chuyện với nhau, trong khoảng thời gian ngắn hắn cũng không biết phải làm thế nào mới được.

Tầm Tân Đồng phản ứng kích động như thế, làm Tầm Thiên Hoan cứ tưởng mình như nằm mộng, kinh ngạc nhìn xem hắn.

“Chị, chị nói a.” Tầm Tân Đồng tâm tình dần dần kích động, không ngừng lay động thân thể Tầm Thiên Hoan làm cho áo ngủ bị tụt xuống đến ngực càng ngày càng thấp.....

Tầm Thiên Hoan không hề hay biết, chỉ là sững sờ khi nhìn thấy em trai của mình, trong đầu không biết phải làm sao..... Trong lúc vô ý câu nói của KiKi ngày hôm đó lại quanh quẩn trong đầu của cô.....

Em trai của cậu yêu mến cậu.....

Em trai của cậu yêu mến cậu.....

Không, sẽ không, không có khả năng!

Tầm Tân Đồng lại vô tình phát hiện, nên động tác lay động thân thể Thiên Hoan dần dần trì hoãn, sau đó dừng lại, ánh mắt làm như vô tình, liền giật mình khi nhìn thấy cảnh tuyệt đẹp như thế.....

Âu Dương Tịch không vui nhứ mày, tiến lên, cánh tay dài duỗi ra, đem Tầm Thiên Hoan ôn nhu ôm vào trong ngực, thuận thể đem áo ngủ của cô kéo lại bao lấy da thịt mềm mại, ánh mắt hờ hững nhìn thẳng vào Tân Đồng nói:“Cậu đoán đúng rồi, tôi cùng Thiên Hoan trong lúc đó, không chỉ là quan hệ bạn bè!”

Tầm Tân Đồng trừng to mắt, hoàn toàn không dám tin, chăm chú nhìn chằm chằm vào Tầm Thiên Hoan,“Chị.....”

Tầm Thiên Hoan khôi phục tinh thần, tỉnh táo nhìn vào Tân Đồng, thật sâu hít một hơi nói:“Đúng vậy, Tân Đồng, chị cùng hắn trong lúc đó..... Có quan hệ nam nữ.”

Nói xong mấy chữ cuối cùng,Tầm Thiên Hoan cơ hồ là cắn răng mà nói, cảm giác thật sự rất kỳ quái, lại trước mặt em trai của mình, thừa nhận mình và nam nhân khác có quan hệ.....

14. Chương 14

Chương 14: Cô thành trưởng phòng?!

Trong phòng khách không lớn cũng không nhỏ nhưng lại rất ấm áp. Ánh đèn chậm rãi chiếu sáng nhưng Tầm Thiên Hoan lại ủ rũ gồi một mình ở sofa, còn có ánh nhìn của sâu xa của Âu Dương Tịch nhìn Tầm Thiên Hoan.

Âu Dương Tịch ngữ khí có chút quái dị nói:“Xem ra Thiên Hoan của mình mị lực thật đúng là không nhỏ a ~”

Tầm Thiên Hoan liếc mắt nhìn hắn một chút tức giận đều không có, chỉ nói:“Cậu đừng có cười nhạo mình nữa có được không?”

Âu Dương Tịch nháy mắt mấy cái nói:“Chính là, em trai của cậu đối với cậu, xác thực..... Không tầm thường, đây là sự thật a.”

Không tầm thường, cái từ này dùng quá mức uyển chuyển, quả thực chính là tình tiết loạn luân sao!

Tầm Thiên Hoan bỗng nhiên xoay người, che miệng của Âu Dương Tịch nói:“Không cho phép nói bậy! Tổ thừa nhận hắn là đối với tổ rất tốt, nhưng là, cái này cũng không đại biểu cho cái cậu nói!”

Đối Tầm Thiên Hoan tay buông đưa ra sau, Âu Dương Tịch hỏi lại:“Thế cậu nghĩ loại nào?”

“Tổ.....”

Âu Dương Tịch bất đắc dĩ cảm thán:“Cậu nha, đừng lừa người dối mình nha?!”

“Nào có.....” Tầm Thiên Hoan đô đô môi, cả người như là quả bóng xì hơi, ngã vào trong ngực Âu Dương Tịch, sâu kín thuyết:“Không nghĩ, không nghĩ, tổ muốn ngủ.....”

Âu Dương Tịch ôn nhu vuốt ve thân thể của cô [nói,] sau đó tại trên mặt của cô hôn [hạ xuống,] nói khẽ:“Hảo, hôm nay như vậy là được rồi,cậu hãy ngủ thật tốt vào a.”

Đêm hôm đó, Tầm Thiên Hoan tại trong mộng nhiều lần xuất hiện những hình ảnh giống nhau.....

Tầm Thiên Hoan tinh thần khôi phục, tỉnh táo lại nhìn Tầm Tân Đồng, thật sâu hít một hơi nói:“Đúng vậy, Tân Đồng,chị cùng hắn trong lúc đó..... Có quan hệ nam nữ.”

Nói xong mấy chữ cuối cùng Tầm Thiên Hoan cơ hồ là cắn răng nói ra được, cảm giác thật sự rất kỳ quái, tại trước mặt em trai mình,lại thừa nhận mình và người đàn ông khác có quan hệ.....

Một khắc này, Tầm Tân Đồng biểu lộ trạng thái như là nghe được một tin sấm sét giữa trời quang, khiếp sợ cùng không dám tin, dùng cái loại ánh mắt này nhìn hai người thật lâu cũng không nói chuyện, không

“A.....” Tầm Thiên Hoan làm như không đếm xỉa tới lên tiếng, sau một lúc lâu lại tranh thủ thời gian nói: “Hân tỷ, người biết quản lý tìm tôi có chuyện gì không?”

Quản lý, nổi danh là đại sắc lang!

15. Chương 15

Chương 15: Trí kế sắc lang quản lý

Tầm Thiên Hoan chính mình vừa đi đến trước bàn làm việc thì Lưu Hân – quản lý bí thư đã đi tới.

“Tầm tiểu thư, quản lý cho gọi người đến phòng làm việc của hắn.”

“A.....” Tầm Thiên Hoan làm như không đếm xỉa tới, sau một lúc lâu lại tranh thủ thời gian nói: “Hân tỷ, người biết quản lý để cho tôi đi có chuyện gì không?”

Quản lý, nổi danh là đại sắc lang!

Cô hít một hơi thật sâu, lấy lại tinh thần, trấn định gõ cửa: “Đốc đốc đốc ~”

Rất nhanh, trong văn phòng liền truyền ra âm thanh nam tính: “Tiến đến.”

Ổn định hơi thở, Tầm Thiên Hoan rút cục nhẹ nhàng mở cửa văn phòng ra, lập tức truyền đến mùi nước hoa đậm đặc, Tầm Thiên Hoan cảm thấy rất khó chịu, cô không thích tại gian phòng của đàn ông hay văn phòng của mình có mùi nước hoa! Vì vậy, vô ý thức nhíu nhíu mày.

Bàn công tác trong văn phòng là phía bên phải, những thứ khác bài trí trong văn phòng bình thường không có gì đặc sắc, trước bàn làm việc, quản lý Trình đang ngồi ở trên ghế làm việc, khi Tầm Thiên Hoan tiến đến hắn liền chăm chú nhìn, trong ánh mắt kia, vừa thưởng vừa làm càn, đang nhìn Tầm Thiên Hoan với cái bộ dáng sắc lang.

Quản lý Trình nói: “Người tới rồi.”

Cái này không phải nói nhảm sao.

Đem tất cả chán ghét cất vào đáy lòng, Tầm Thiên Hoan biểu lộ nhàn nhạt, thanh âm trầm thấp: “Quản lý tới tìm tôi có chuyện gì không?” Chẳng muốn cùng hắn dong dài, nên đi thẳng vào chính đề.

Khi Tầm Thiên Hoan đang hỏi thì quản lý Trình cũng hướng cô đã đi tới, con mắt một mực nhìn Tầm Thiên Hoan không tha.

Tầm Thiên Hoan không rõ ý đồ trong ánh mắt của hắn nên toàn thân không được tự nhiên, khi vào phòng thời khắc đó [lên,] trong cô có một loại dự cảm bất an.....

“Chẳng lẽ không có việc gì thì sẽ không có thể tìm cô đến tâm sự sao? Hoan Hoan?”

Nôn.....

Hoan Hoan? Ông trời, theo trong miệng hắn hô tên của cô như vậy, quả thực gay cho cô cảm giác tổn thọ a!

Tầm Thiên Hoan bình tĩnh ngẩng đầu, khoe môi cong lên: “Quản lý, thỉnh bảo tôi Thiên Hoan, còn có, bây giờ là giờ làm việc.”

Ý tứ bây giờ là có cái rắc thì mau thả!

Quản lý Trình kia sững sờ, sau đó lập tức cười tủm tỉm đi đến gần Tầm Thiên Hoan, vừa đi vừa nói chuyện: “Chúc mừng cô a Thiên Hoan, thăng làm trưởng phòng.”

“Ha ha, là nhờ quản lý đề ý đến.”

Ông trời, cô khóc không ra nước mắt nha.

Quản lý Trình dần dần đến gần cô, chính là, tại giữa hai người chỉ còn một bước xa, quản lý Trình xác thực lại nhắc lên bước chân, về phía trước một bước, Tầm Thiên Hoan nhanh tay lẹ mắt, tranh thủ thời gian nhanh chóng thối lui một bước, ai ngờ, quản lý Trình kia lại về phía trước một bước, cứ như vậy, Tầm Thiên Hoan lui một bước, quản lý Trình lại tiến thêm một bước, người tới người lui nên dần dần Tầm Thiên Hoan đã lui đến trước sô pha,, cái này thăm đi, không có đường lui, ngược lại làm cho Trình quản lý ‘Làm việc’ thuận tiện hơn.

Tầm Thiên Hoan cười khỏ, con mắt nháy cũng không dám nháy [hạ xuống,] sợ nháy mắt, quản lý Trình sẽ lập tức đánh tới.....

Chết tiệt, cái này sắc lang có phải ăn nhiều mỹ nữ ngại phiền ? Nên bây giờ muốn thử xem hương vị của phụ nữ xấu đây mà? Chính là, cũng không cần lấy cô Tầm Thiên Hoan ra mà khai đao chứ?

Tầm Thiên Hoan rung động nói:“Quản lý.....”

“Thiên Hoan, cô biết không? Từ ngày cô vào công ty, ta đã chú ý tới cô, lâu như vậy đến nay, ta đối với cô là.....”

Đằng sau nói cái gì, Tầm Thiên Hoan không có nghe tiếng, mắt thấy cánh tay của quản lý đã chậm rãi hướng cô mà phóng tới.....

Tầm Thiên Hoan trơ mắt nhìn cái tay kia, càng lúc tới gần mình, Tầm Thiên Hoan không đường thối lui, chỉ có thể đem thân thể chậm rãi nghiêng về phía sau

Lúc này trong đầu Tầm Thiên Hoan thật rối loạn!

Như vậy lui xuống cũng không phải là biện pháp, sớm muộn gì cũng bị hấn ăn tươi!

Như vậy cô nên tiến lên hay lùi lại a!

Chỉ thấy trong ánh mắt của Tầm Thiên Hoan dị quang lóe lên, đầu hơi nghiêng tay nhanh nhẹn , thân thể chủ động áp sát vào người quản lý Trình, khoe mắt câu dẫn mê hoặc hấn,nhẹ nhàng nhích nhích bàn tay mềm mại không xương mà xoa ngực của hấn, thanh âm nhẹ nhàng sâu kín:“Quản lý.....”

Quản lý Trình vừa nghe đến âm thanh này, toàn thân lập tức đã tê rần..... Thân thể lập tức có cảm giác, ánh mắt hóa sắc nhìn chăm chăm vào Tầm Thiên Hoan, thanh âm cũng có chút rung động :“Thiên Hoan, ta.....”

Chẳng muốn nghe hấn nói dong dài, Tầm Thiên Hoan lập tức nói:“Quản lý, trong này..... Cái kia, được không?”

Quản lý Trình hai mắt sáng lên, ngực có chút phập phồng, không thể chờ đợi được nói:“Được, được, đương nhiên được!”

Thấy hấn cắn câu, Tầm Thiên Hoan khoe môi câu dẫn ra, cố gắng nhin xuống cảm giác muốn nôn trong nội tâm, bàn tay nhỏ bé lại tiếp tục trên thân thể của hấn dao động, âm thanh mềm mại như lụa:“Vậy,nên làm như thế nào ~?”

Hô hấp của quản lý có chút dồn dập, trên mặt đã tràn đầy dục vọng, loại dục vọng thiêu đốt này,cô cũng đã từng gặp trên gương mặt của Âu Dương Tịch, chính là, khi đó cảm giác thật tốt, nhưng lúc này cảm giác thật chán ghét.

Bàn tay của quản lý Trình đã không an phận ở trên thân thể cô mà dao động, lại đều Tầm Thiên Hoan xảo diệu nhiều lần [tránh qua, tránh né] mà không dấu vết, nghĩ dụng cô, không có cửa đâu “! Cửa sổ cũng đóng!

Mấy lần không động được vào cô, quản lý Trình cũng có chút nóng nảy, hắng giọng nói:“Bảo bối, cô muốn như thế nào thì làm thế đó a.”

Trên môi của Tầm Thiên hiện lên đường cong thật sâu, nói:“Tốt lắm, chúng ta cứ như vậy mà làm a.”

Cùng lúc nói thì bàn tay nhỏ bé của Tầm Thiên Hoan đã hạ xuống côn thương của quản lí Trình, năm ngón tay nhẹ nhàng mà vuốt côn thương của hắn, nhắm trúng điểm mẫn cảm, chỉ thấy hắn lồng ngực phập phồng lớn dần, từ hạ thân đem đến khoái cảm xông thẳng đầu óc của hắn, theo bản năng nhắm mắt lại hưởng thụ.

Tầm Thiên Hoan đầy mắt ẩn ẩn lóe dị quang:“Thoải mái sao?”

Hô hấp đứt quãng, với cảm xúc trên mặt của hắn, chứng minh giờ phút này hắn đang được khoái cảm bao quanh.....

Bàn tay nhỏ bé của Tầm Thiên Hoan lại tiếp tục tại côn thương của hắn mà vỗ về chơi đùa, cảm nhận được côn thương ở trong tay càng ngày lớn dần, mà bàn tay nhỏ bé cũng dần dần tăng lực [nói,] động tác chơi đùa vỗ về cũng dần dần nhanh hơn.....

Quản lí Trình rõ ràng là đã bị tình dục thẩm chiếm cả người, kể cả tư tưởng, trong miệng thảng nói:“Không được không được..... Thiên Hoan, mau buông ra.....”

Tầm Thiên Hoan đương nhiên biết rõ côn thương bành trướng khá lớn,cách một lớp vật liệu may mặc cũng có thể cảm giác được lửa nóng, cô cười, nói:“Quản lí, đừng nóng vội, đợi lát nữa rồi sẽ.....”

“Không được..... Tôi muốn.....”

Muốn? Rốt cục nói muốn, ha ha, Tầm Thiên Hoan cười lạnh, ngón tay dần dần tăng sức mạnh.....

“A..... Thiên Hoan, đừng có lại dùng lực..... Đừng có lại dùng sức..... Chịu không được.....”

Chỉ thấy hắn ngực phập phồng thật to, thô lỗ hô hấp lấy, Tầm Thiên Hoan nhìn xem bộ dáng này thật chán ghét,ảnh hưởng nghiêm trọng đến cảnh đẹp, trong nội tâm chán ghét, khiến cô trên tay ma sát càng lúc càng lớn, gắt gao nắm chặt cái tiểu côn thương..... Dùng sức, lại dùng lực, đối với lời kêu to của quản lí Trình mất điếc tai ngơ, lại vừa dùng lực!!!!!!!

“A.....”

Nhưng vào lúc này, Tầm Thiên Hoan lại buông ra hắn, thân thể linh hoạt lui ra phía sau, thân thể của quản lí Trình còn chưa đứng vững, Tầm Thiên Hoan lại đuổi một chân ra –

Chỉ là muốn nhìn đến vẻ mặt bất mãn của quản lí Trình, thân thể cao lớn, cứ như vậy thẳng tắp té xuống, dần dần dần dần “Phanh!!” một tiếng, mặt ngã xuống sàn nhà cứng rắn :“A!!!!!!!!!!!!”

Tầm Thiên Hoan theo tiếng kêu thống khổ thảm thiết,tình nghịch há to miệng, hảo tâm nói:“Quản lí, người không sao chứ?”

Ách, không biết cái côn trượng đang bành trướng kia, giờ phút này cũng tiếp xúc với mặt sàn không biết là cảm giác có cảm giác gì?

Hừ hừ, phương pháp tốt nhất để đối phó với sắc lang, chính là làm cho hắn được khoái cảm sau lại làm cho hắn thống khổ!

16. Chương 16

Chương 16

Tầm Thiên Hoan thống khổ kêu lên thảm thiết, nhẩn nhó há to miệng, tốt bụng nói: “Quản lí, anh không sao chứ?”

Ách, không biết cái mông bành trướng đó giờ phút này tiếp đất thì có cảm giác gì nhỉ?

Hừ, để đối phó với sắc lang thì phương pháp tốt nhất chính là nhẫn nhịn bất mãn, sau đó là cho hắn thống khổ.

.....

Tầm Thiên Hoan vuốt mấy sợi tóc bên thái dương, ngẩng đầu, đứng thẳng, nhẹ nhàng mở cửa ra – lại càng hoảng sợ, má ơi, bên ngoài sao nhiều việc như vậy?

Ngẫm lại thì là vừa rồi quản lý ngã phát ra tiếng kêu thảm thiết như vậy, sợ là đồng nghiệp cả tòa nhà cũng nghe được.

Tầm Thiên Hoan giơ tay lên vô tội cười, nhìn mọi người nói: “Hôm nay quản lý có chút không may, đang đi thì bị ngã, tôi tốt bụng muốn đỡ, hấn lại chỉ muốn tự mình đứng lên, không cần giúp. Người quản lý này rất có cốt khí, mọi người nên cổ vũ một chút...”

Không đợi Tầm Thiên Hoan nói xong, mọi người liền đẩy cô khỏi cửa ra vào, chen nhau chạy về phía quản lý.....

“Quản lý, ngài không sao chứ?”

“Quản lý, ngài ngã ở đâu? Có đau không?”

“Quản lý, muốn tới bệnh viện không?”

.....

Tầm Thiên Hoan ở phía sau liếc một cái, bất đắc dĩ cảm thán: “Thật sự là một đám ngu ngốc, nịnh nọt hấn cũng không biết chọn thời cơ, chọn đúng lúc hấn mất mặt nhất chạy tới, không phải càng làm cho hấn xấu hổ hơn sao. Ai, chỉ riêng việc đẩy thôi sau này các người cũng khó ăn nói rồi.”

Tầm Thiên Hoan thương thay cho bọn họ, xoay người chuẩn bị trở về bàn làm việc, chợt dừng lại, ánh mắt kinh ngạc nhìn người đang đứng tựa vào cửa phòng làm việc của cô, bóng dáng nhàn nhã tự tại – Âu Dương Tịch. Tầm Thiên Hoan không phải không thừa nhận, thực sự hấn vô cùng đẹp trai. Hiện tại chỉ đứng với một tư thế rất tùy ý, đã đủ để bao thiếu nữ cảm thấy khó thở. Thiếu nữ, đúng, cô không phải là thiếu nữ, cho nên, cô mới tránh được điện phóng ra từ người hấn.

Tầm Thiên Hoan liếc qua hấn: “Sao anh lại tới đây?”

Âu Dương Tịch mỉm cười: “Đi ngang qua bên này, gặp mọi người trong công ty đang chạy đến chỗ có người hét.”

Tầm Thiên Hoan cười cười, nói: “Thiếu gia tốt bụng của tôi, anh thật đúng là lớn mật, có biết anh đang ở đâu không? Là công ty tư, không phải là quán bar.”

Âu Dương Tịch cười: “Chúc mừng em Thiên Hoan, đã được thăng chức làm trưởng phòng.”

Tầm Thiên Hoan thấy quái lạ: “Sao anh biết nhanh như vậy?”

Âu Dương Tịch cười thần bí: “Anh chính là Âu Dương Tịch, Tầm Thiên Hoan em có chuyện gì giấu được anh?”

Tầm Thiên Hoan không thể không thể hiện vẻ mặt khinh khỉnh: “Anh đừng có được một tác lại đòi tiền một thước, khen anh một câu, cái đuôi đã vểch lên rồi, không khiêm tốn một chút được sao?”

“Khiêm tốn nói theo cách thường chính là dối trá, anh...”

Biết rõ hấn sẽ không dứt, Tầm Thiên Hoan tranh thủ lúc hấn dừng lại nói: “Được rồi được rồi, có chuyện gì về nhà nói sau. Lúc này chưa có anh phát hiện ra anh, anh tranh thủ đi đi.”

Âu Dương Tịch nhìn xung quanh, cả văn phòng lớn như vậy, không có một bóng người: “Sao lại như vậy? Đang trong giờ làm việc mà đồng nghiệp của em chạy đi đâu hết?”

Tầm Thiên Hoan tức giận nói: “Thì ra anh còn biết giờ là giờ làm việc nha.”

Âu Dương Tịch nhún nhún vai, từ chối cho ý kiến.

Tầm Thiên Hoan đột nhiên nghĩ đến cái gì, nói: “Em vừa giáo huấn cho tên quản lý háo sắc của công ty chúng ta một trận.”

Âu Dương Tịch ánh mắt lập tức lóe lên: “Hấn chiếm tiện nghi của em?”

Tầm Thiên Hoan cho hắn một cái nhìn khinh khỉnh: “Hãy nghe em nói hết được không? Hắn là chuẩn bị chiếm tiện nghi của em, bất quá, em cho hắn thống khổ. Vậy mà trong công ty mọi người đều đi quan tâm hắn. Ha ha, hắn từ nay về sau cũng không dám lại chủ động đánh em.”

Âu Dương Tịch ánh mắt thâm thúy, có chút thương thức, chăm chú nhìn Tầm Thiên Hoan: “Thật không hổ danh là Thiên Hoan của anh, giỏi quá!”

Cô nhìn hắn kinh ngạc, chỉ kinh ngạc, nhiều kinh ngạc.....

Tầm Thiên Hoan cố nén nôn mửa, xúc động: “Thôi xin anh, anh đừng ở trong này được không? Nhanh lên đi, em không muốn đồng nghiệp nhìn thấy anh.”

Âu Dương Tịch nghe tiếng đột nhiên cúi xuống hôn lên môi Tầm Thiên Hoan, cười mê người, nói: “Anh cũng không muốn thấy họ.”

Đối với việc làm của Âu Dương Tịch, Tầm Thiên Hoan đã tập mãi thành thói quen: “Được rồi, đi mau, tan việc gặp lại!”

Âu Dương Tịch ánh mắt dừng trên người Tầm Thiên Hoan một lát, môi hơi nhếch lên, liền xoay người đi, đi hai bước đột nhiên quay lại nhìn cô nháy mắt mấy cái, quả thực điện lực mười phần nha.

Tầm Thiên Hoan hít hít không khí, may mắn bản lĩnh của mình coi như vẫn còn.

Vào văn phòng, điện thoại vang lên không ngừng.

Tầm Thiên Hoan nhanh chóng cầm lấy: “Alo?”

Âm thanh lạnh như băng chuyển đến: “Tại sao mãi không nghe điện thoại?”

Tầm Thiên Hoan kinh ngạc, ngây người một lát mới xác định thật sự là Bắc Khả Uy gọi tới: “Sao anh biết số điện thoại văn phòng tôi?”

Bắc Khả Uy khinh thường nói: “Muốn biết điện thoại văn phòng cô khó lắm sao?”

Tầm Thiên Hoan bĩu bĩu môi, rất muốn ngay lập tức tắt điện thoại, nhưng lại hiếu kỳ tại sao hắn lại đích thân gọi điện cho cô? Cô hỏi: “Tìm tôi có chuyện gì?”

Hoàn toàn là giọng điệu mệnh lệnh: “Hôm nay về nhà một chuyến!”

Đáng giận! Tầm Thiên Hoan nghe ngữ khí chọc giận đó nghiêng răng. Rõ ràng hắn là em mình, rõ ràng như vậy mà hắn dám không đem chị dâu để vào mắt.

Tầm Thiên Hoan ngữ khí cũng không tốt: “Gì chứ?”

“Cho cô trở về thì mau trở về.”

Tầm Thiên Hoan lớn tiếng nói: “Anh không có chuyện gì đấy chứ? Tôi trở về làm gì?”

“Có về hay không?”

“Không.”

“Tốt.” Bắc Khả Uy buông một câu lạnh như băng, nghe không ra bất kỳ cảm xúc nào, nói xong một tiếng liền cúp máy.

Nghe trong điện thoại truyền đến thanh âm “Tút tut...”, Tầm Thiên Hoan bốc hỏa, tức giận đập máy.

Hắn cho hắn là ai chứ? Thật là bức mình, dám dùng loại giọng điệu này nói với cô, Tầm Thiên Hoan cô không để mình bị quay vòng vòng. Không thêm cố gắng van cầu cô trở về. Muốn cô trở về? Còn lâu.

17. Chương 17

Chương 17

Tầm Thiên Hoan trong nỗi kích động kia còn kéo dài tới tận khi tan việc, hít một hơi thật sâu, hướng về nhà đi nhanh tới.

Hôm nay thật là xảy ra nhiều chuyện, không chỉ đem lão xử nữ dầm nát dưới lòng bàn chân, trở thành trưởng phòng, mà còn nhảm lão đại sắc lang kia hung hăng tra tấn một phen, thật sự cảm thấy rất khoan khoái.

Đang hân hoan suy nghĩ, khoe mắt Tầm Thiên Hoan đột nhiên thoáng thấy một thân ảnh quen thuộc.

Đó là một thân ảnh màu trắng, ngũ quan tuần tú, rất đáng yêu.

Nói đến đáng yêu, hiện có vài nữ sinh đang vây quanh hắn, không cho hắn thoát thân.

Tầm Tân Đồng tựa hồ ứng phó không nổi, lông mày hơi nhíu lại, bất đắc dĩ nói: “Mấy người thật sự là không có ý tứ, tôi tự đáy lòng cảm ơn các người yêu mến tôi, nhưng tôi thật sự là không thể tiếp nhận.”

“Anh Tân Đồng, tại sao không thể tiếp nhận em?”

“Anh Tân Đồng, em thật sự thích anh.”

“Anh Tân Đồng, kể từ cấp hai, lần đầu nhìn thấy anh em đã thật sự thích anh.”

“Em thích anh.....”

Tầm Tân Đồng mặt mày tuần tú, rõ ràng không nề hà, trong đôi mắt xinh đẹp hiện ra ánh khó chịu, nhiều điểm bất đắc dĩ, làm người ta rất đau lòng.

Tầm Thiên Hoan không thể tưởng tượng nổi cảnh mình đang thấy, miệng mở to. Không thể tin được, thật sự không thể tin được, em trai của mình mị lực lại lớn như vậy nha. Tuy ngũ quan Tầm Tân Đồng tuyệt đối là tinh xảo tuyệt mỹ, nhưng thấy một màn như vậy Tầm Thiên Hoan vẫn không khỏi giật mình.

Hơi giật mình, vẫn có chút ưu sầu, nhiều thiếu nữ vây quanh hắn như vậy, hơn nữa hình như nếu không thu được kết quả tuyệt đối sẽ không buông tha, cái này đúng là đại phiền toái.

Làm sao giúp hắn được bây giờ?

Tầm Thiên Hoan đảo mắt, hay là, dứt khoát xông lên lôi hắn đi, dọa mấy cô bé kia?

Nghĩ sao làm vậy, Tầm Thiên Hoan lập tức hạ quyết tâm, chân bước, mắt sáng như đuốc, vẻ mặt kiên nghị, hướng mấy cô bé kêu lên: “này, mấy cô buông nó ra cho tôi.”

Oa, thật sự rất giống tư thế sư tử Hà Đông.

Quả nhiên, mấy cô bé thoáng cái yên tĩnh trở lại, xoay đầu nhìn thấy khuôn mặt đỏ ửng của Tầm Thiên Hoan, hay tay còn đang chống hông.

Một cô bé trong đó lơ đãng đáp: “Dì à, dì muốn làm gì vậy?”

Tầm Thiên Hoan trong tích tắc trừng mắt đến suýt rơi ra ngoài, trên mặt biểu lộ sự phẫn nộ, trong nội tâm chắc chắn bị chọc cho giận phát run. Cái gì cái gì? Dì à? Nếu đứng bên, cô bất quá cũng chỉ hơn mấy cô bé này năm sáu tuổi mà thôi, nhiều nhất có thể gọi là “Chị”, vậy mà lại gọi cô là dì?

Rốt cuộc mấy cô bé này quá trẻ, hay là cô đã già? Phi phi phi, cô làm sao mà già được. Giờ mới chính thức được hai mươi lăm tuổi.

Tầm Thiên Hoan bị chọc giận, rống ro: “Nha đầu chết tiệt kia, các người không muốn sống nữa phải không?”

Mấy cô bé vừa thấy Tầm Thiên Hoan nổi giận, không nể tình cười nhạo. Một cô bé khác nói: “Dì à, dì càng rống, khuôn mặt lại càng giống quả bí đỏ. Ha ha ha....”

Tầm Thiên Hoan trong mắt lửa cháy hừng hực, tay nắm chặt, chuẩn bị sẵn sàng tung vào mặt từng đứa ranh kia một quyền, để chúng tự nhìn xem thế nào mới là bí đỏ.

Đáng giận, cô ghét nhất người khác nói mặt cô như bí đỏ.

Vận động gân cốt cổ tay, mắt chăm chú nhìn mấy nhãi ranh đang cười nhạo, thầm nghĩ: “Đây là tự các người muốn chết.”

Đúng lúc đã lâu không vận động gì rồi.

Tầm Tân Đồng trong đáy mắt tích tắc hiện lên một tia sáng kỳ dị, rất nhiên liền khôi phục lại, vừa lúc lên tiếng: “Mấy người, tôi nghĩ có chuyện nên nói với mấy người.”

Mấy cô bé vừa nghe Tầm Tân Đồng lên tiếng, ngay lập tức đem tất cả sự chú ý chuyển lên người Tân Đồng, ánh mắt toát ra hy vọng sáng ngời, vẻ mặt chờ đợi.

Tầm Tân Đồng không vội, đem ánh mắt đặt lên vẻ mặt lửa giận của Tầm Thiên Hoan, đi tới, đột nhiên nắm cả bờ vai của cô, nói: “Mọi người nghe kỹ, đây mới chính là người trong lòng của tôi.”

Mấy cô bé nghe vậy, kinh ngạc nửa ngày không nói ra lời, nhìn hai người kia, trên mặt rõ ràng viết: Điều này sao có thể?! Mặt trời mọc đằng tây!!!

Tầm Thiên Hoan đột nhiên bị sặc, ôm ngực ho không ngừng: Khụ khụ khụ.....

Tầm Tân Đồng vỗ vỗ lưng cô, ôn nhu nói: “Chị không sao chứ?”

Tầm Thiên Hoan trợn mắt nhìn Tầm Tân Đồng, chỉ là chưa kịp nói gì, khuôn mặt tuần tú của Tầm Tân Đồng liền thuận thế ghé sát vào cô, bên tai cô thấp giọng nói: “Chị, giúp em.”

Tầm Thiên Hoan ngạc nhiên, cô đương nhiên hiểu ý Tầm Tân Đồng, Tầm Tân Đồng lại nói: “Chị, chị gần đây đối tốt với em nhất, chẳng lẽ chuyện nhỏ này cũng không chịu giúp sao?”

Thanh âm trong trẻo dễ nghe, nhàn nhạt thương tâm.

Chị, hẳn gọi cô là chị.

Tầm Thiên Hoan trong lòng dần dần vui mừng, sau đó, nhoẻn miệng cười, tỏ ra đồng ý.

Mấy cô bé nhìn hai người thân mật, lập tức trong mắt tựa hồ có cát, rất là chói mắt!

Một cô bé nhìn như búp bê đi tới, biểu lộ điềm đạm đáng yêu, “Anh Tân Đồng, điều này sao có thể, dì này làm sao xứng với anh.....”

Nhanh khóc, cũng sắp khóc.....

Khi đang nói chuyện, Tầm Thiên Hoan trên môi cười cười, càng ngày lại càng cứng nhắc, cuối cùng, tựa hồ có thể biến thành một lưỡi dao sắc bén đâm thẳng vào khuôn mặt cô bé ranh kia, nắm chặt tay lại một lần nữa, nhưng lại không có chỗ để phát tiết, chỉ có thể kiềm chế trong lồng ngực của mình, ánh mắt như dao sớm đã đem búp bê kia chém bụn phát.

Chết tiệt!

Thoạt nhìn như là búp bê, vậy mà nói ra lời thật khó nghe.

Hít sâu, hít sâu hơn, mặt cứng nhắc, rốt cuộc thể hiện ra vẻ mặt ung dung, nhìn cô bé kia nói: “Tiểu muội muội, mẹ em không dạy em xưng hô thế nào với mọi người sao? Hay mẹ em mãi cả ngày ở bên ngoài lo rình đàn ông, không có thời gian dạy em? Hay là mắt của em mù à? Từng tiếng từng tiếng gọi tôi là dì. Chị nói cho các em biết, đứng trước mặt chỉ tỏ ra ngây thơ. Đáng ghét! Nếu còn gọi nữa, chỉ một đao là đủ giết các người.”

O o~~ chữ mắng xong trong nội tâm đích xác thoải mái hơn nhiều, với mấy cô bé, phải dọa cho sợ, để các cô đừng giương vuốt hổ trong hình dáng con mèo.

Mấy cô bé trừng mắt nhìn Tầm Thiên Hoan, nguyên cả đám sưng sốt bỗng chốc yên tĩnh trở lại.

.....

18. Chương 18

Chương 18

Mấy cô bé cảm như hén một hồi lâu, vụng trộm nhìn nhìn nhau, cuối cùng rốt cuộc một cô bé mặc một chiếc áo phong màu lam bó sát người bước tới, ánh mắt kiên nghị cố che dấu sợ hãi nhìn Tầm Thiên Hoan: “Chị gái, tôi muốn hỏi chị. Chị cho rằng bản thân chị có tư cách để trở thành bạn gái của anh Tân Đồng sao? Không kể đến gương mặt, còn tuổi tác, rồi tính cách dữ tợn, ngôn hành cử chỉ thô lỗ của chị....

Tầm Thiên Hoan bị mắng bằng một loạt ngôn ngữ như vậy, kỳ thật trong lòng thấy may mắn vì Tân Đồng là em trai mình, chứ nếu không phải....cô nhất định là bị những từ ngữ rồi rắm kia đè chết! Bị nói như vậy, lại thấy chính mình cái gì cũng sai! Tuổi, cô là chị Tân Đồng, có thể so với hắn sao? Tính cách dữ tợn, hay là cho họ biết rằng bình thường cô rất ôn thuận hòa hòa? Ngôn hành cử chỉ thô lỗ, vừa rồi cô mới chỉ nói vài câu. Làm cô trở thành con thỏ nóng này muốn cắn người không phải chính là mấy cô bé đó sao?

Tầm Thiên Hoan sững sốt nhìn cô bé kia nửa ngày, nhất thời không phản bác được.

Cánh tay Tầm Tân Đồng lặng lẽ trượt xuống, ôm lấy cái eo nhỏ nhắn của Tầm Thiên Hoan thật chặt, cảm thấy cơ thể nóng ấm. Đôi môi mỏng hơi nhếch lên, đáy mắt lạnh nhạt nhìn đám con gái này, thanh âm nhẹ u, nhưng vô cùng sắc bén nói: “Đúng thế sao? Những lời cô nói đều sai, đây chính là người mà tôi yêu mến nhất.”

Mọi người đều kinh ngạc.

Kể cả Tầm Thiên Hoan!

Tầm Thiên Hoan trong lòng kêu khổ, ta xin người đừng có nói như vậy được k, ta nghe quả thực quái dị, không bình thường chút nào....

Đáng chết, em trai mình sao có thể nghĩ như vậy? Điên đầu điên đầu.....

Bỗng nhiên ngẩng đầu lên, thấy đôi mắt sâu u mà phức tạp của Tầm Tân Đồng đang ôn nhu nhìn cô, khoe môi cong lên xinh đẹp vô cùng, đây chính là chỗ tuần tú nhất khuôn mặt, làm mê đảo mấy cô nữ sinh này.

Nhưng, đây là ánh mắt em trai nhìn chị gái sao?

Cô toàn thân cứng ngắc, nhỏ giọng nói: “Đừng nhìn chị như vậy được không?”

Tầm Tân Đồng mấp máy môi: “Chúng ta đang diễn trò.”

Tầm Thiên Hoan rầu rĩ nhíu nhíu mày, trước kia không phải chưa từng thân mật như vậy với Tầm Tân Đồng, nhưng là lúc còn nhỏ, tư tưởng đơn thuần. Còn hôm nay, đầu óc cô miên man suy nghĩ, có lẽ vốn không có gì, nhưng cô lại lo lắng quá nhiều, cô làm sao vậy? Có phải là do mình suy nghĩ quá nhiều không?

“Anh Tân Đồng, anh thật sự yêu mến cô ta sao?”

Cô bé kia trong giọng nói có chút nghi hoặc.

Một người thanh niên xuất sắc như vậy, một phụ nữ khó coi như vậy, làm gì có ai nghĩ đến khả năng hai người ở cùng nhau.

“Không tin phải không?” Tầm Tân Đồng nhẹ giọng, có chút quái dị.

Mấy cô bé kia mắt mở to, không nói gì.

Tầm Tân Đồng bỗng nhiên mím mím môi, ánh mắt dời đi, thất thần một lát như quyết định việc gì trọng đại, sau cùng cúi đầu xuống, phiến môi mỏng gợi cảm in lên môi Tầm Thiên Hoan.

Trong tích tắc hai môi chạm nhau, Tầm Thiên Hoan mơ hồ tiếp xúc không phải là môi, mà là chất độc cất sâu vào tâm linh của mình.

Hai mắt mở to, con người đen sáng ngời, giống như bị cái gì đó làm cho khiếp sợ, không cách nào lay động. Thân thể cứng nhắc như băng, máu cũng đông lại, cả thế giới như ngừng lại, khả năng phản xạ cũng biến mất.....

Nếu có một ngày, em trai của mình, người mà mình vừa tận tâm tận lực bảo vệ, có cùng dòng máu huyết thống với mình, lại trong mê muội hôn mình, không nói đến tâm lý thế nào, chỉ một khắc hai môi chạm nhau này, nên làm thế nào?

Mấy cô bé kia kinh ngạc mở to mắt, nín thở xem cảnh này..... Một lát sau, thậm chí có thể lơ mơ nghe được tiếng nước nở nghẹn ngào, có cô bé vì hấn mà khóc.

Tầm Thiên Hoan lông mi run rẩy, ánh mắt khôi phục lại, bờ môi có cảm giác.....ấm áp, mềm mại.....đang hôn Tầm Thiên Hoan, lại như ngâm độc.....

Ông trời ơi, thế này có phải điên rồi không? Hấn sao có thể làm như vậy? Hấn không biết hấn là em trai cô sao? Cứ coi như để tránh né mấy cô bé kia, cũng không cần phải.....làm ra chuyện đồi phong bại tục này chứ. Loạn rồi, loạn hết rồi.....

Tầm Tân Đồng cánh tay ôm chặt eo cô, giữ chặt thân thể cô, một tay chống sau gáy cô, nhắm mắt lại, thật sâu hôn cô, mút lấy chất mật trong miệng cô, lưỡi mềm mại linh động tìm cái lưỡi cứng nhắc của cô trên đầu.....

Tầm Thiên Hoan một tay chống đỡ trước ngực hấn, gắt gao muốn đẩy hấn ra, nhưng thân thể hấn lại như một pho tượng điêu khắc, không nhúc nhích. Không thể làm gì, cô liền dùng ánh mắt lo lắng trừng lên cảnh cáo hấn, dần dần chuyển từ cảnh cáo thành cầu khẩn.... Nhưng hấn vẫn như cũ, nhắm hai mắt, từ từ hôn cô.....

Mấy cô bé lúc này bắt đầu dĩ thương tâm mà dời đi.....

Bầu trời thành phố lúc này, đã không còn màu xanh cao vút, mà phẳng phát như bao phủ một tầng tối tăm..... Thật lâu thật lâu cũng không tản đi.

Kỹ thuật hôn của Tầm Tân Đồng thần kỳ cao siêu, bất luận thế nào cũng không cho cô cơ hội hô hấp, chỉ có thể cùng hấn mút lấy khí tức đối phương thở ra.....

Người người đi trên phố, thường xuyên quảng đến đôi nam nữ đang ôm ấp nhau này cái nhìn không thể tưởng tượng nổi.....

Người Tầm Thiên Hoan ngày càng mềm, toàn bộ đều là nhờ Tầm Tân Đồng ôm eo của cô mới có thể đứng vững. Cô có cảm giác chỉ sau một khắc nữa chính mình sẽ hít thở không thông..... Hít thở không thông, hít thở không thông cũng tốt, sẽ không phải tỉnh lại để đối mặt với chuyện tiếp theo....

Chính là, Tầm Tân Đồng thả cô, vẫn chưa thỏa mãn lại cúi xuống môi cô mút, cuối cùng mới luyến tiếc rời khỏi môi cô, dần dần đứng thẳng lên, nhưng cánh tay vẫn tiếp tục ôm cô.

Tầm Thiên Hoan thần trí dần dần thanh tỉnh, trên gương mặt bị hôn ửng lên hai đám mây hồng, lông mi run rẩy, ánh mắt nhìn Tầm Tân Đồng: “Buông ra.”

Tầm Tân Đồng mỉm cười: “Không.”

Tầm Thiên Hoan khí lực thoáng khôi phục, kiên quyết nói: “Mau buông ra.”

Tầm Tân Đồng càng ôm sát eo cô, ôn nhu nói: “Được rồi, chị cũng đừng động, hiện tại chẳng còn sức, em buông ra, chị sẽ lập tức ngã xuống.”

“Ta thà ngã xuống...” Tầm Thiên Hoan nhìn chằm chằm vào em trai nói: “Người biết người vừa làm cái gì không?”

Tầm Tân Đồng cười cười: “Hôn chị nha.”

“Tân Đồng!” Tầm Thiên Hoan nghiêm nghị, ngực kích động phập phồng: “Ta là chị của ngươi.”

Tầm Tân Đồng nhúm mày một cái, rất nhanh lại giãn ra, cười nhạt: “Chị thị không thể hôn sao?”

19. Chương 19

Chương 19

Tầm Tân Đồng cười cười: “Hôn chị nha.”

“Tân Đồng!” Tầm Thiên Hoan nghiêm nghị, ngực kích động phập phồng: “Ta là chị của ngươi.”

Tầm Tân Đồng nhú mồm một cái, rất nhanh dãn ra, cười nhạt: “Chị thì không thể không sao?”

Tầm Thiên Hoan khéo môi run rẩy, ánh mắt tựa hồ đều bất động: “Ngươi nói cái gì?”

Tầm Tân Đồng trên khuôn mặt tuần tú gầy gầy hiện ra ánh chờ mong, đáy mắt nóng rực xúc động: “Chị, không, Thiên Hoan, bởi vì thích chị, nên em vẫn luôn nghĩ đến chị, nụ hôn này em đã mong đợi từ lâu.”

Khuôn mặt Tầm Thiên Hoan tức khắc tái nhợt, đáy lòng vạn phần đau đớn, hốc mắt đỏ bừng, liều lĩnh kêu to: “Tầm Tân Đồng, ngươi rốt cuộc đang nói cái gì vậy? Ngươi điên rồi sao?”

Tầm Tân Đồng chăm chú ôm thân thể của cô, nói: “Tin em đi, em thật sự thích chị, không phải là loại tình cảm chị em, mà là tình yêu nam nữ.”

Tầm Thiên Hoan thân thể trong nháy mắt cứng ngắc, trong đầu tựa hồ vừa dúi vào một khối nước đá, từ đầu óc tràn ra hơi lạnh leo đến từng tế bào.....

Chính tai nghe được những lời từ miệng hắn nói ra, giống như ma ám địa ngục, lọt vào xương tủy cô..... Khiến cô không thể lại lừa mình dối người. Trước kia nghĩ bất quá là tự an ủi chính mình thôi, việc đã đến nước này, nên làm thế nào? Ông trời, ngài nhân ái như vậy mà lại đùa bỡn với cô sao? Nếu đùa, thì cũng đùa chuyện khác được không?

Tầm Thiên Hoan không chế sợ hãi trong lòng quát: “Điên rồi, ngươi điên rồi.”

“Em không điên.” Tầm Tân Đồng cũng quát lớn, đột nhiên ôm chặt Tầm Thiên Hoan, cúi xuống môi Tầm Thiên Hoan, mãnh liệt chứng minh tình cảm của mình.

“Ừm...ừm....” Tầm Thiên Hoan hai tay dùng sức đánh vào lồng ngực hắn, giấy giữa thoát khỏi nụ hôn. Chỉ là, càng giấy, càng đánh, thân thể cứng nhắc thờ ơ của hắn càng ép sát.....

Một giọt nước mắt óng ánh theo khéo mặt trượt xuống, chảy tràn xuống khuôn mặt..... Một giọt nước mắt trong suốt mang theo vô số tâm tình.....

Tầm Tân Đồng lặng yên hôn khô lệ trên mắt cô..... Cuối cùng thì cũng đến một ngày hắn có thể hôn cô, có thể lau khô lệ của cô, cho dù lệ này là vì hắn mà chảy.....

Tầm Tân Đồng rốt cuộc cũng buông Tầm Thiên Hoan ra, ánh mắt không chuyển chăm chú nhìn cô mà nói: “Em thích chị, em không mất lý trí, em thật sự thích chị, Thiên Hoan. Xin cho em nói với chị như vậy, được không? Bao nhiêu năm qua, em luôn nghĩ rằng, phải che dấu tình cảm của mình, bởi vì em biết rõ loại tình yêu này không thể để lộ ra. Em đã từng cố gắng, không để mình suy nghĩ, nhưng em không thể không chế tình yêu với chị, em yêu chị, trong mắt em, chị không phải là chị của em, mà là một phụ nữ. Em luôn muốn mỗi ngày được gặp chị, được hôn chị, ôm chị, có được chị..... Chị biết suy nghĩ của em sao? Ngày đó gặp chị mặc như vậy, thân thể bị Âu Dương ôm, lòng em như nổ tung, lúc ấy em chỉ hận không thể đem Âu Dương Tịch đánh ột trận. Lúc ấy, em muốn chị đến phát điên, chỉ là ngày ấy em nhận được. Thiên Hoan, em yêu chị, em muốn chị.”

“Ngừng, ngừng, đừng nói nữa.” Tầm Thiên Hoan lập tức che tai mình. Cô cảm giác trên đời này không có gì xấu hổ bằng lời nói này. Nhưng cho dù xấu hổ, cô cũng không có biện pháp giải quyết, bởi vì đối phương không phải là người khác, mà là em trai của cô, là người cô yêu thương nhất.

“Thiên Hoan.....”

Tầm Tân Đồng nắm lấy bả vai Tầm Thiên Hoan, tựa hồ có rất nhiều tâm sự muốn thổ lộ cùng cô.

Chỉ là Tầm Thiên Hoan không muốn nghe, cô đột nhiên ngẩng đầu lên, tay cũng đồng thời giơ lên, in một cái tát trên gương mặt tuần tú của Tầm Tân Đồng.

“Điên rồi, người hôm nay bị điên rồi, ta không tin lời nói của người. Quên đi quên đi. Người cũng quên đi!!!”

Nói xong không đợi Tầm Tân Đồng có cơ hội, kiên quyết xoay người chạy đi.... Cô chạy nhanh như vậy, càng chạy càng nhanh, nhưng lại loạng choạng không có phương hướng....

Tầm Tân Đồng đứng ngây tại chỗ, kinh ngạc nhìn bóng lưng Tầm Thiên Hoan ngày một xa.

Trong nội tâm như có hàng ngàn con côn trùng gặm nhấm, đau nhức đến muốn chết ngay. Chính là, dù có thế nào, cũng phải tiếp tục sống. Trong lòng hấn ư? Không cam lòng.....

Đây chính là cảnh nhiều năm qua mình đã lường trước đó sao? Thậm chí, dù đã lường trước, cô vẫn không thể đoạn tuyệt quan hệ với hấn, cô chỉ là không thể tin được mà thôi, mong rằng không phải là như vậy.

Hấn thật sự yêu cô? Nhưng hấn lại chính là em trai cô. Chị em yêu nhau nhất định không có tương lai....

Cả thế giới như lộn xộn, mê man, tròn vờn nhảy múa, tựa hồ không thể ngừng lại, cả hô hấp cũng khó khăn.....

Tầm Thiên Hoan ôm đầu ngồi xổm ở một góc sô pha, trời đất quay cuồng làm cho cô sợ hãi, hít thở không thông.....

Bị em trai mình hôn..... Đó không phải là loạn luân sao? Không! Tuyệt đối không thể. Cô là người bình thường, cô không có khả năng loạn luân, cô là một phụ nữ bình thường, có lúc sẽ yêu thích một nam nhân nào đó, không thể vì thiếu tình dục mà loạn luân.

Từ nhỏ đến lớn, đều che chở bao bọc hấn, bất luận có kẻ nào khi dễ cô, hấn cũng không để yên, rồi cô lại ngồi bên hấn, ôm hấn, an ủi hấn..... Có lẽ chính bởi như vậy, hấn đối với cô mới ỷ lại, đối tình cảm chị em thành tình cảm nam nữ....

Ông trời, nói cho cô biết, rốt cuộc nên làm thế nào?

Toàn thân cô căng cứng, tay nắm chặt, thân thể run rẩy.....

“Thiên Hoan.....” Âu Dương Tịch ở sau lưng cô nhẹ nhàng xoa bóp bờ vai cô, quan tâm nói: “Thiên Hoan, em sao vậy?”

Tầm Thiên Hoan kinh ngạc quay đầu, ánh mắt ngốc nghếch trì trệ nhìn Âu Dương Tịch: “Anh đã về rồi?”

Thanh âm nhẹ nhàng sâu kín, giống như một người lạc đường kiệt sức trong đêm tối.

“Em sao vậy?”

Nhìn gương mặt tái nhợt của Tầm Thiên Hoan, Âu Dương Tịch trong lòng lo lắng, đau lòng nhìn cô, bàn tay nhẹ nhàng vuốt hai má cô: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Cô là một phụ nữ bình thường, không thể loạn luân.....

Tầm Thiên Hoan suy nghĩ hỗn độn, mê man kích động, ánh mắt trôi nổi, vất vả đem ánh mắt tập trung trên khuôn mặt tuần mỹ của Âu Dương Tịch, bàn tay run rẩy nhẹ nhàng vuốt, trong lòng run rẩy mà ảm áp.....

Một lúc lâu sau, cô đột nhiên chu môi: “Da mặt anh mịn thật, mỗi lần vuốt đều rất thoải mái....”

20. Chương 20

Chương 20

Tầm Thiên Hoan suy nghĩ hỗn loạn, mê man mà kích động, ánh mắt trôi nổi, thật vất vả mới đem ánh mắt tập trung trên khuôn mặt tuần mỹ của Âu Dương Tịch, bàn tay run rẩy nhẹ nhàng vuốt, trong lòng run rẩy mà ấm áp.....

Một lúc lâu sau, cô đột nhiên chu môi: “Da mặt anh thật mịn..... Mỗi lần vuốt thật là thoải mái....”

Âu Dương Tịch nhẹ nhàng nắm lấy tay Tầm Thiên Hoan, đem ôn hòa truyền cho cô, ôn nhu nhìn cô, nói khẽ: “Thiên Hoan, mặc kệ chuyện gì xảy ra, đừng buồn, có anh ở đây.”

Những lời này giống như ánh sáng mùa xuân chiếu vào một góc tối âm u, chiếu sáng ôn hòa, Tầm Thiên Hoan nhìn một cái, thanh âm thật nhỏ: “Tịch, anh thật tốt.”

Âu Dương Tịch đẩy lòng dây sống, trên môi hiện đường cong vô cùng mê người, nói: “Chỉ cần em đồng ý, anh sẽ vĩnh viễn đối với em như vậy.”

“Thật sao?” Tầm Thiên Hoan ngỡ ngàng như bình thường, chỉ là rất nhanh lại là một lớp u buồn, thản nhiên nói: “Tịch, anh sẽ thích em sao? Không phải thích thân thể của em, mà là yêu bản thân em.....?”

Âu Dương Tịch ánh mắt thâm trầm, chăm chú nhìn Tầm Thiên Hoan nói: “Thiên Hoan, rốt cuộc có chuyện gì xảy ra? Em hôm nay thật kỳ quái.”

“Sẽ thích em sao?” Tầm Thiên Hoan một lần nữa nhẹ u hỏi.

Âu Dương Tịch thật sâu nhìn Tầm Thiên Hoan, ánh mắt trong trẻo, vừa gợn lên một chút ánh sáng, lại không thể thấy rõ tâm tư. Bàn tay hẩn vuốt tóc cô, da thịt cô, nói: “Chỉ cần em chính là em, nếu như có thể, anh sẽ thích em.”

Tuy không rõ thâm ý trong lời nói của Âu Dương Tịch, nhưng Tầm Thiên Hoan vẫn mỉm cười: “Được....”

Hắn sẽ thích cô, vậy có phải chứng minh cô là phụ nữ bình thường? Đúng, cô là một phụ nữ bình thường.....

Cánh tay thon dài vòng qua ôm cổ hắn, giọng nói ngọt ngào: “Như vậy, anh hiện tại có muốn em không?”

Âu Dương Tịch kinh ngạc, sững sờ nhìn Tầm Thiên Hoan, thần kinh như bị đình trệ. Trong ký ức của hắn, đây chắc chắn là lần đầu Tầm Thiên Hoan chủ động, mỗi lần đều là bản thân mình không khống chế nổi dục vọng với cô, đem cô khiêu khích, sau đó cô không thể không đồng ý..... Lúc này, đáy lòng kích động cùng cuồng hỉ, nhưng lại nghi hoặc không thể tin.

Cầm lấy tay Thiên hoan, Âu Dương Tịch nhìn cô, hồi lâu mới nói: “Thiên Hoan, em biết em đang nói gì không?”

Tầm Thiên Hoan biểu lộ cười nhẹ, nói: “Em biết rõ.”

Âu Dương Tịch tranh thủ thời gian nói: “Vậy em sẽ làm thế nào.....?”

Biết rõ Âu Dương Tịch không tin, Tầm Thiên Hoan nói: “Em nghĩ em sẽ chứng minh em là phụ nữ bình thường.”

Âu Dương Tịch sững sờ, Tầm Thiên Hoan không đợi Âu Dương Tịch nói thêm, nhướn người lên, hôn lên môi hắn.....

Lần đầu tiên Tầm Thiên Hoan chủ động, Âu Dương Tịch thật có điểm không quen, lần đầu tiên thụ động để cô hôn, một lúc sau, khí tức dần hỗn loạn, thói quen nổi lên, hắn đem Tầm Thiên Hoan đặt dựa vào sofa, gằm nhẹ một tiếng, xoay người áp chặt thân mình xuống thân thể mềm mại của cô, vùi xuống giữa hai chân cô.....

Chẳng nói thêm nhiều lời, hai cơ thể lửa nóng đang đốt hừng hực, đây là dục vọng nguyên thủy nhất của nhân loại.....

Âu Dương Tịch thuận thực cởi bỏ áo ngoài của cô, vội vã quăng sang bên cạnh, trên người cô chỉ còn nội y, cũng không đủ bao hết hai bầu ngực, dưới ánh đèn trần ngập co dãn mê người.....

Âu Dương Tịch cúi xuống hôn lên da thịt cô, bàn tay nóng rực trượt trên da thịt cô, vội vàng cởi bỏ nút thắt trên chiếc quần nhỏ bé còn lại. Áo sơ mi của Âu Dương Tịch còn chưa cởi, bàn tay nhỏ bé của cô tham

lam tiến vào từ phía sau, vuốt ve da thịt gợi cảm mê người của hắn, tay cô giống như một mồi lửa, chỉ càng nhen thêm dục hỏa của hắn.....

Dưới sự hỗ trợ của cô, y phục của hắn cũng nhanh chóng bị cởi ra.....

Ngón tay của hắn lặng lẽ tiến vào hoa cốt, mang theo hơi thở gấp gáp thô nóng: “Đã ướt rồi sao? Em chuẩn bị xong chưa?”

Tầm Thiên Hoan ý loạn tình mê gục gặc đầu liên tục, yêu kiều kêu lên: “Ừm.....”

Đem khúc thân nóng rực nhả ngay cửa hoa cốt: “Anh vào đây....”

Thanh âm tắt ngấm, mông ấn mạnh về phía trước một cái, xâm nhập thật sâu vào hoa kính.....

Tầm Thiên Hoan khuôn mặt mê hoặc, khoái cảm say lòng người: “A a a a.....”

Mới đầu thật chậm rãi kéo ra đưa vào, càng về sau càng mãnh liệt, mỗi lần dội vào đều sâu đến tận cùng hoa cốt, chất mật không ngừng tuôn ra. Tiếng da thịt va vào nhau nhịp nhàng, tiếng rên rỉ chân thật mê người, liên tiếp liên tiếp như vĩnh hằng.....

Ra vào liên tục một hồi, cuối cùng mãnh liệt thâm nhập, hai người cùng lúc tiến đến cao trào.....

(Sissi: Mồ hôi đầm đìa, hú vía, cuối cùng anh chị ấy cũng xong.)

21. Chương 21

Chương 21

Kích tình mãnh liệt qua đi, Âu Dương Tịch cẩn thận lau người cho Tầm Thiên Hoan, đem cô đặt lên giường, đắp chăn, nhìn vẻ mặt mệt mỏi của cô, trong lòng đau nhức không lời nào tả được, bất đắc dĩ xoay người chuẩn bị rời đi. Tầm Thiên Hoan đột nhiên nắm lấy tay hắn. Ngón tay Tầm Thiên Hoan rất xinh đẹp, trắng nõn mềm mại như tay búp bê. Âu Dương Tịch rất thích nắm tay cô, hôn lòng bàn tay cô, mu bàn tay, mỗi đầu ngón tay.....

Nhìn bàn tay đang nắm tay mình, lại chăm chú nhìn Tầm Thiên Hoan, Âu Dương Tịch hơi cong khóe môi, sau đó ngồi xuống bên giường, ôm cô vào lòng.

Âu Dương Tịch nhẹ giọng hỏi: “Vừa rồi anh làm em đau sao?”

Tầm Thiên Hoan nhẹ nhàng lắc đầu: “Không có.”

Âu Dương Tịch nhú nhú mày: “Nhìn em mệt mỏi quá.”

Tầm Thiên Hoan sờ lên mặt mình, nói: “Vậy sao?” Sau đó nhìn hắn mỉm cười: “Tịch, không liên quan đến chuyện đó đâu. Chỉ là tâm tình em có chút không vui mà thôi.”

Ý cười trên mặt mỏng như mây, chỉ cần nhẹ nhàng a một cái, nụ cười lập tức tan thành mây khói.

Âu Dương Tịch chú ý hỏi: “Có thể nói cho anh là chuyện gì không?”

Tầm Thiên Hoan ngược mắt lên nhìn Âu Dương Tịch, sau đó nhẹ nhàng tựa trên vai hắn, nói: “Anh và Ki Ki đoán đúng, Tân Đồng nó.....”

Âu Dương Tịch nghe vậy phút chốc mắt tối sầm, tay ôm Tầm Thiên Hoan có chút căng cứng, khôi phục lại bình thường hắn nói: “Làm sao vậy?”

Tầm Thiên Hoan cắn cắn môi, vẻ mặt ưu sầu, càng không muốn nghĩ thì lại càng nghĩ nhiều, trong đầu hiện lên toàn bộ hình ảnh Tân Đồng lúc trưa, nội tâm khó chịu, hít thở cũng khó khăn, rất lâu sau, cô mới nhỏ giọng nói: “Nó nói, nó.....yêu em.....”

Âu Dương Tịch ánh mắt bỗng nhiên sầm lại.

Tầm Thiên Hoan vẻ mặt bối rối, không đợi Âu Dương Tịch nói gì, cô lại nói: “Không phải kiểu tình cảm chị em, mà là tình yêu nam nữ.....”

Cảm giác được thân thể Tầm Thiên Hoan đang run rẩy, cánh tay Âu Dương Tịch tăng thêm chút sức, ôm chặt cô trong lòng, làm cô an tâm. Trên mặt hần vô cùng phức tạp, biến hóa nhanh chóng làm người ta không kịp nắm bắt, đến khi khôi phục bình tĩnh, hần nói: “Vậy lúc đó em nói gì?”

Tầm Thiên Hoan ánh mắt mê man: “Không biết, em không biết, lúc ấy em sợ hãi, không nghĩ được gì, không biết làm gì.....”

Âu Dương Tịch ánh mắt sâu xa, tiếp tục hỏi: “Vậy nó làm gì?”

Làm gì? Trong đầu Tầm Thiên Hoan nháy mắt tái hiện lại cảnh kia, Tầm Tân Đồng liêu lĩnh hôn mình.....

Trong lòng bấn loạn như bị quật một cái, đau nhức, sợ hãi.....

Tầm Thiên Hoan đột nhiên giơ tay lên, dùng sức lau sạch môi mình, vừa nói: “Điên, hần điên rồi, hần không phải là Tân Đồng, hần là người điên.....”

Âu Dương Tịch nhìn Tầm Thiên Hoan ngược đãi chính mình, vội vàng nắm chặt tay cô, đơn giản không cho cô cử động nữa, ghé sát lại gần cô nói: “Nó hôn em đúng không?”

Tầm Thiên Hoan kinh ngạc nhìn Âu Dương Tịch, trong mắt lóe lên tia kinh hoảng, “Không, không, không, em là chị nó, nó....nó làm sao có thể hôn em, nó làm sao có thể nói ra những lời như vậy, không thể, tuyệt đối không thể, thật là đáng sợ.....”

Âu Dương Tịch trong mắt thoáng hiện lên tia lo lắng.....

Chết tiệt, tên nhãi kia làm sao dám hôn cô? Hiện tại người có thể hôn cô, chỉ có thể là hần.

Âu Dương Tịch ôm Tầm Thiên Hoan vào ngực, vỗ vỗ lên lưng cô, nhẹ giọng nói: “Thiên Hoan, đừng sợ, đã qua rồi, ngủ một giấc dậy sẽ không còn chuyện gì nữa.....”

“Thật sao?”

“Thật, em ngoan ngoãn ngủ một giấc đi.”

Âu Dương Tịch nhẹ nhàng đặt Tầm Thiên Hoan ở trên giường, lại một lần nữa lấy chăn đắp lên.

Tầm Thiên Hoan nhìn hần: “Chỉ cần ngủ một giấc là không có chuyện gì nữa đúng không?”

Âu Dương Tịch nhẹ nhàng vuốt khuôn mặt cô nói: “Đúng vậy, ngoan ngoãn ngủ. không nên suy nghĩ bậy bạ, ngày mai lại trở lại thành Tầm Thiên Hoan vui vẻ.”

Tầm Thiên Hoan khước miệng hơi nhếch lên, nhắm rãi nhắm mắt lại.....

Đúng, cô không cần nghĩ, chỉ cần ngủ, ngủ một giấc mọi chuyện sẽ ổn.....

Âu Dương Tịch nhẹ nhàng rời khỏi phòng, cẩn thận đóng cửa, không phát ra động tĩnh gì, trong phòng Tầm Thiên Hoan yên tâm thiếp đi.....

Đằng sau cánh cửa vừa đóng lại kia, ánh mắt hần nháy mắt thâm trầm, trên mặt không chút biểu tình, lấy điện thoại ra, vừa đi vừa bấm một dãy số...

Bên kia truyền đến một thanh âm nhàn nhạt: “Ai vậy?”

Âu Dương Tịch thanh âm lạnh như băng: “Là anh.”

Nghe giọng không biết là tâm tình tốt hay xấu, chỉ là ẩn dấu một điều gì đó, Tầm Tân Đồng nói: “A, thì ra là anh Âu Dương Tịch. Thật đúng là hiếm nha. Anh sao lại có thời gian gọi điện cho tôi? Chị tôi đâu?”

Âu Dương Tịch âm thầm cắn răng, chữ nhỏ: “Người thật hỗn láo.”

Tầm Tân Đồng thanh âm cũng đột nhiên lạnh lùng: “Anh dựa vào cái gì mà mắng người khác?”

Âu Dương Tịch cố gắng nhịn xuống không chửi ầm lên, chuyện này không nói qua điện thoại được.

“Chúng ta tìm chỗ nói chuyện.”

Đầu bên kia yên tĩnh một hồi lâu, có thể thấy Tầm Tân Đồng đang do dự gì đó, một lúc sau hắn mới nói: “Được.”

22. Chương 22

Chương 22

Bóng đêm dần yên tĩnh trở lại, nhưng Tầm Thiên Hoan lại tỉnh dậy. Trong phòng cực kỳ yên tĩnh, KiKi đi công tác chưa về, nhưng còn Âu Dương Tịch? Đã muộn như vậy hắn còn đi đâu?

Tìm trong phòng mấy lần cũng không thấy bóng dáng Âu Dương Tịch.

Điện thoại, đúng rồi, mỗi lần chỉ cần Tầm Thiên Hoan gọi hắn nhất định sẽ lập tức nghe máy.

Gọi lần thứ nhất....

Lần thứ hai....

Lông mày không khỏi nhăn lại, có chuyện gì xảy ra? Hắn đi đâu? Đến điện thoại của cô cũng không chịu tiếp.

Tầm Thiên Hoan gần đây sợ tối, mở cửa phòng ra rồi ngay lập tức đóng lại, mắt đã sớm nhắm chặt, cô sợ nhất là bóng đêm! Nhưng đã trễ như vậy Âu Dương Tịch còn chưa trở về, rốt cuộc là đi đâu? Bình thường, hắn mặc dù gần đây phong lưu, nhưng cũng tuyệt đối sẽ không đi qua đêm. Hơn nữa hôm nay cô thật sự cảm thấy bất an, có chuyện gì xảy ra với hắn vậy.....

Mặc kệ, đi ra ngoài tìm còn có ích hơn ngồi trong bốn bức tường. Hơn nữa cô cũng đã để lại giấy nhắn, Âu Dương Tịch nếu trở về chắc chắn sẽ gọi cho cô.

Vừa mở cửa chính, một luồng gió lạnh lập tức thốc vào, xông thẳng vào phổi cô, thậm chí còn phát ra âm thanh o o, thân thể cô không khỏi nổi da gà, tim đập không ngừng.

Mới ra cửa vài bước, Tầm Thiên Hoan lại dừng lại, hiện tại đã muộn như vậy, cô đi đâu tìm Âu Dương Tịch đây?

“Thật là, đã trễ như vậy còn chạy đi đâu chứ? Không biết người ta lo lắng sao? Đáng giận thật!”

Nhìn bốn xung quanh một lần, ngoại trừ bóng đêm quanh quẽ, chẳng có lấy một bóng người, ngay cả quỷ cũng sẽ chẳng hiện ra! Quỷ.....? Cô hít một hơi thật sâu....

“Tịch.....Tịch.....” Tầm Thiên Hoan đi không mục đích, thỉnh thoảng gọi to, nhưng rồi lại không dám gọi quá lớn, mỗi tiếng kêu của cô đáp lại chỉ là tiếng vang của chính mình.

Ôm lấy mình, Tầm Thiên Hoan không biết đã đi bao lâu, không biết đã đi bao xa, trong tâm vốn sợ hãi cũng dần dần mù mịt.

Tìm mãi không thấy, Tầm Thiên Hoan nôn nóng nhú chặt mày: “Đáng giận thật, chạy đi đâu rồi? Đi cũng không nói một tiếng, thật đáng chết.....”

Chết..... Tầm Thiên Hoan nhanh chóng che miệng lại, ách..... phi phi phi, nói gở nói gở nha.

Một giọng nói quen thuộc vô tội cất lên: “Ai, thưa dìp anh không ở đây, em tranh thủ mắng chửi anh sao? Còn rửa anh chết.....”

Tầm Thiên Hoan lập tức nói tiếp: “Không có, em không rửa anh chết, làm sao có thể rửa.....?” Tầm Thiên Hoan trong đầu lóe lên một cái, nhanh chóng quay đầu nhìn lại, ánh mắt lập tức sáng ngời, mừng rỡ cơ hồ nhảy dựng lên, nói: “Tịch, thật là anh!”

Tầm Thiên Hoan cao hứng nắm cánh tay Âu Dương Tịch, theo thói quen lắc lắc, trong đêm tối lơ mơ cố nhìn mặt Âu Dương Tịch, tuy không nhìn rõ, nhưng đây chắc chắn là Âu Dương Tịch của cô. Cô tươi cười rạng rỡ nói: “Tịch, tìm được anh, thật sự tìm được anh rồi, tốt quá, thật tốt quá!”

Chợt nghe Âu Dương Tịch có chút thống khổ kêu lên: “Ai....”

Tầm Thiên Hoan sững sờ, động tác cứng lại, khó hiểu nhìn Âu Dương Tịch, hỏi: “Anh làm sao vậy?”

Trong đêm tối không thấy rõ biểu hiện của Âu Dương Tịch, chỉ là cứng nhắc nửa giây, sau đó hần đột nhiên cười nói: “Cái gì làm sao? Anh rất khỏe nha!”

Tầm Thiên Hoan bĩu môi: “Em còn chưa nói anh không khỏe.”

Âu Dương Tịch dừng lại một chút, lại nói: “Sao em lại chạy đến đây? Em là phụ nữ, đã trễ như vậy còn chạy loạn khắp nơi bên ngoài, nếu gặp người xấu thì sao?”

Tầm Thiên Hoan có chút ủy khuất: “Em chẳng phải là đi tìm anh sao? Đã trễ như vậy anh còn không về nhà, em nghĩ anh xảy ra chuyện gì.....”

Âu Dương Tịch sững sờ nhìn Tầm Thiên Hoan, nửa ngày cũng không nói, sau đó mới thốt lên: “Anh là một đại nam nhân đêm chưa về nhà thì sao? Sẽ có chuyện gì được? Thiên Hoan, từ nay về sau dù có thế này em cũng không được tự tiện. Em không sợ người xấu sao? Em như vậy.....sẽ làm anh rất đau lòng.....”

Tầm Thiên Hoan vừa nghe xong liền bật cười, nói: “Tịch, nghe anh nói những lời này coi như buổi tối sợ hãi hôm nay của em đáng giá lắm. Được rồi, đừng nói nữa, chúng ta về nhà thôi.”

Tầm Thiên Hoan tùy tiện nắm cánh tay Âu Dương Tịch đi về phía trước....

“Ừm....”

Một tiếng hít không khí nhỏ đến không nghe được phát ra.

Tầm Thiên Hoan quay đầu lại nhìn Âu Dương Tịch nói: “Anh làm sao vậy?”

Âu Dương Tịch ngữ khí khó hiểu: “Cái gì làm sao?”

Tầm Thiên Hoan nghi hoặc, chẳng lẽ là ảo giác sao?

Về đến nhà, mở đèn lên, bị ánh sáng ngời của ngọn đèn chiếu đến, trong lòng đột nhiên thấy thoải mái, đây mới thực sự là cảm giác một mái nhà sao?

Vừa vào nhà không lâu, Tầm Thiên Hoan vừa mệt mỏi vừa bối rối tiến lên, xoay người, có chút làm nũng ôm Âu Dương Tịch, nhắm mắt lại dựa vào ngực hắn: “Tịch, khuya hôm nay em ôm anh ngủ nhé.”

“A, cái này..... Hôm nay cũng hết đêm rồi, anh muốn ngủ trên giường mình.” Âu Dương Tịch giọng không tự nhiên.

Tầm Thiên Hoan bất mãn mở to mắt, nửa đùa nửa thật nói: “Em muốn ôm anh ngủ. Hôm nay xảy ra nhiều việc như vậy, em cảm thấy mệt mỏi quá, ôm anh em sẽ cảm thấy an tâm, sẽ không gặp ác mộng.”

Âu Dương Tịch rõ ràng do sự: “Thiên Hoan, anh....”

Tầm Thiên Hoan không muốn nghe hắn dông dài, bĩu môi nói: “Có được hay không vậy?”

Âu Dương Tịch hít hít, dùng cách cuối cùng, nói: “Nếu như buổi tối anh không kiềm chế được muốn em.....”

“Không được!” Tầm Thiên Hoan lập tức lắc đầu.

Âu Dương Tịch lập tức mỉm cười nói: “Cho nên chúng ta cứ mỗi người một giường lớn nha.”

Âu Dương Tịch nói, lại chuẩn bị đi về phòng mình.

Tầm Thiên Hoan nhanh chóng nói, âm thanh trầm thấp: “Vậy anh vẫn có thể, đành vậy....”

Âu Dương Tịch không khỏi nhắm mắt lại, âm thầm hít vào, cố nén cảm giác đau nhức nóng bỏng trên tay trái.

Mở mắt ra, quay đầu lại nhìn Tầm Thiên Hoan cười, nói: “Được, em vào đi, anh đi tắm.”

Tầm Thiên Hoan cười vui vẻ, nói: “Được, em chờ anh.”

Trong phòng tắm.

Dưới ánh đèn sáng ngời, Âu Dương Tịch cắn răng, dứt khoát xé tay áo sơ mi từ bả vai xuống, đồng thời chạm vào miệng vết thương, đau đớn vạn phần, trong miệng “Khàn” một tiếng, nhắm chặt mắt lại, cố gắng cắn răng nhịn đau....

Một lát sau mới nhìn xuống, giật mình vì vết thương, cau mày...

Cái tên tiểu tử Tầm Tâm Đồng đúng là đã trưởng thành rồi, dám động thủ với hắn. Đáng giận là hắn lại không thể đánh trả, vì đối phương là em trai Tầm Thiên Hoan, dù thế nào cũng là có quan hệ huyết thống. Đúng vậy, hắn không dám đánh Tầm Tâm Đồng, không thể nghĩ là Âu Dương Tịch hắn cũng có cái không dám làm, nhu nhược sao? Nhưng nếu là vì cô, hắn tình nguyện nhu nhược.....

Cho nên, Âu Dương Tịch đi gặp Tầm Tâm Đồng cũng là muốn hắn buông tha cho chị mình.....

Chỉ cần chưa có chuyện gì, hắn liền linh đi ngăn cản trước....

Rửa vết thương xong, Âu Dương Tịch cầm lấy một cái gạc cẩn thận băng vết thương lại...

Từ từ đi đến phòng ngủ, Tầm Thiên Hoan còn ngồi bên giường, hình như chờ hắn. Thấy hắn xuất hiện, Tầm Thiên Hoan không nhìn được cười một tiếng: “Ai, một đại nam nhân như anh mà tắm còn lâu hơn phụ nữ nha!”

Âu Dương Tịch nhún nhún vai: “Không có cách khác, anh quá yêu thân thể của mình.”

Tầm Thiên Hoan vừa cười vừa nói: “Yêu quý thân thể của mình cũng không cần phải mặc quần áo như vậy, nóng lắm đấy.”

Âu Dương Tịch có ý nhìn xung quanh: “Nóng? Có sao?”

Tầm Thiên Hoan vui vẻ cười, sau đó dang tay ra chờ đợi Âu Dương Tịch đến ôm mình, nói: “Được rồi, nhanh lên giường ngủ đi, em thật mệt muốn chết, rất muốn ngủ...”

Âu Dương Tịch nhìn cô, vui vẻ đi đến bên giường, lên giường, tay phải ôm cô, cẩn thận nằm xuống, để cô gối lên tay phải của mình, tận lực không đụng đến cánh tay trái.

Tầm Thiên Hoan theo thói quen ôm eo hắn, lẳng lặng nhắm mắt lại, nói: “Tịch, ở bên anh thật tốt, em rất an tâm....”

Có thể cô tạm thời quên rất nhiều chuyện bẽ tắc.

Âu Dương Tịch nhẹ nhàng hôn lên mặt cô: “Ngủ ngon.”

Tầm Thiên Hoan như con mèo miến cưỡng meo meo: “Ừm.....”

Âu Dương Tịch nhìn cô thật lâu.....

23. Chương 23

Chương 23

Lỗ mũi ngứa ngứa..... Ngứa, ngứa, ngứa.....

“KiKi, đừng làm loạn!” Tầm Thiên Hoan rút cuộc không nhịn được nữa kêu to, mười giây đồng hồ sau, cô bỗng mở to mắt, bên giường đã không thấy Âu Dương Tịch đâu. Cô kinh ngạc nhìn KiKi đang đứng bên giường nói: “KiKi, cậu trở về bao giờ?”

KiKi vuốt vuốt cổ nói: “Từ sáng sớm. Ngồi xe cả đêm, mệt chết mất.”

“Ha ha, lần này thật là vất vả ỹ nhân Ki Ki của chúng ta. Thật là chuyên nghiệp chuyên nghiệp, chịu khó chịu khó.” Tầm Thiên Hoan cảm thán nói.

KiKi trừng mắt, nhướn lông mày nói: “Thiên Hoan, cậu là có ý gì? Vậy bình thường ta không chuyên nghiệp sao?”

Tầm Thiên Hoan nhanh nhẩu xen vào: “Tớ không nói vậy nha.”

KiKi đột nhiên cười gian tà, nói: “Mặc kệ cậu có nói hay không, dù sao hai chúng ta cũng chính là như vậy.”

Tầm Thiên Hoan mặt không cảm xúc: “Có ý gì đây?”

KiKi liếc ra ngoài cửa sổ, đột nhiên vô mộng Tầm Thiên Hoan nói: “Mông cũng cần phải phơi nắng nha.”

Tầm Thiên Hoan tức giận trợn mắt nói: “Cho tớ xin đi, thế nào mà...” vừa vươn vai trở mình xong, ánh mắt Tầm Thiên Hoan chợt đông cứng, sợ hãi kêu lên: “Mấy giờ rồi?”

KiKi nhìn đồng hồ treo tường, ung dung nói: “Không sớm không muộn, một giờ chiều.”

Tầm Thiên Hoan mắt mở to, người lay động, sau đó “Bụp” một tiếng, nằm thẳng trên giường, không buồn động đậy..

Cô hôm nay còn phải đi làm nha!

KiKi không nhịn được cười to, tuyệt đối là sung sướng trước đại họa.

Ba phút sau, Tầm Thiên Hoan đang nằm trên giường nhảy dựng lên, kêu to: “Âu Dương Tịch, tại sao anh không gọi em?”

Đang chuẩn bị đi vào phòng ngủ, Âu Dương Tịch vô ý thức bịt chặt tai, mở to mắt, nhìn Tầm Thiên Hoan lửa giận ngút trời.....

Âu Dương Tịch cười mê người, phóng điện tới, cười tới nghiêng thành, sau đó nói: “Anh thấy em ngủ ngon như vậy, cũng không đành lòng đánh thức.”

Tầm Thiên Hoan suy sụp, khóc không ra nước mắt: “Anh như vậy hại em lắm rồi.”

Âu Dương Tịch cũng rất là bất đắc dĩ, đành phải nói: “Được rồi được rồi, lần sau anh không dám thế, lần sau nhất định gọi em đúng giờ.”

Tầm Thiên Hoan liếc hắt: “Lần sau, ở đâu ra lần sau, lần này còn không biết sẽ thảm thế nào đây.”

Âu Dương Tịch nhún nhún vai nói: “Vậy em bảo anh làm sao bây giờ?”

Tầm Thiên Hoan đảo mắt vòng vòng, sau đó gian tà nói: “Tại anh hại em không thể đi làm, vậy anh phải làm một việc.”

“A.....” Âu Dương Tịch cảnh giác.

“Anh gọi điện cho quản lý, nói em bị bệnh, ngay cả nói cũng không nói được, cho nên hôm nay mới không đi làm. Em cho anh biết, anh mà làm không cẩn thận, em quyết sẽ không tha cho anh.” Tầm Thiên Hoan uy hiếp.

Âu Dương Tịch trừng to mắt: “Muốn anh gọi điện cho quản lý của em xin nghỉ?”

Yên đi, trên thế giới làm gì có chuyện nào nực cười như vậy? Công ty của mình, sao mình lại phải gọi ột quản lý nhỏ để xin nghỉ?

Tầm Thiên Hoan nói: “Làm hay không làm?”

Âu Dương Tịch bấu môi, nói: “Em nói kiểu đấy anh có thể không làm sao?”

Tầm Thiên Hoan cười hài lòng, nhìn KiKi nháy mắt, KiKi lập tức hiểu được, xoay người ra khỏi phòng ngủ, chỉ một lát mang vào một cái điện thoại di động, còn đặc biệt tốt bụng bấm số quản lý cho Âu Dương Tịch, hai tay đưa điện thoại cho hắn, tủm tủm cười nhìn hắn.

Tầm Thiên Hoan quay đầu ra dấu xin mời gọi.

Âu Dương Tịch thấy cảnh này, cười cười, đưa điện thoại lên tai.....

Tầm Thiên Hoan và KiKi mở to mắt ở bên cạnh nhìn Âu Dương Tịch, chờ mong đáp án.

Một lát sau, điện thoại đã thông.....

Âu Dương Tịch rất lễ phép nói: “A, xin chào.”

“Xin chào, tôi hiện tại không thể nghe điện thoại, xin vui lòng nhắn lại.”

“Tút tut tut.....” Bên kia truyền đến tiếng cúp điện thoại.

Chết tiệt, hắn dám cúp điện thoại?

Âu Dương Tịch trong mắt lóe lên một tia sắc nhọn, lập tức to giọng nói: “A, quản lý, ngài khỏe không? Ha ha, ngài chắc là có nhớ trong công ty có trưởng phòng Tầm Thiên Hoan đúng không? A, Tôi là bạn của cô ấy, cô ấy hôm nay bị bệnh, bệnh rất kỳ dị, nằm không dậy nổi..... Đúng đúng đúng, chính là như vậy, cho nên, tôi thay mặt cô ấy.....”

Ba phút sau, Âu Dương Tịch cúp điện thoại.

Tầm Thiên Hoan và KiKi lập tức ghé sát vào, chăm chú nhìn hắn, Tầm Thiên Hoan nói: “Quản lý nói thế nào?”

Âu Dương Tịch mỉm cười đắc ý: “Quản lý nói cho Thiên Hoan nghỉ một tuần! Âu Dương Tịch tôi đã ra trận thì có vấn đề gì chứ.”

KiKi “cắt” một tiếng: “Anh thôi đi.”

Tầm Thiên Hoan đảo mắt, nghiêm sắc mặt nói: “Âu Dương Tịch, anh vừa nói em bị bệnh gì?”

“Bệnh kỳ dị.”

Tầm Thiên Hoan nhào tới, bóp cổ Âu Dương Tịch: “Anh mới bị bệnh kỳ dị.”

“Ai, không cần ác như vậy nha. Chẳng phải anh cũng là vì giúp em sao?”

“Ai bảo anh cạnh khỏe em...”

“.....”

Từng trận cười huyền não trong căn hộ nhỏ liên tiếp vọng ra.....

Trong phòng khách tiếng cười huyền não.

Âu Dương Tịch lặng lẽ đi vào phòng vệ sinh.

Lấy điện thoại di động ra, gọi một cú...

“Là tôi..... Cho Tầm Thiên Hoan nghỉ một tuần.”

Thu điện thoại lại, Âu Dương Tịch môi mỏng thoáng cười, xoay người đi ra khỏi phòng vệ sinh.

“Hai mỹ nữ nghe rõ nha, tối nay tôi mời khách, chúng ta đi Pub (Sissi: Em nghe nói là quán rượu, gần giống với Bar) chơi thật đã.”

Tầm Thiên Hoan và KiKi kinh ngạc nhìn chằm chằm Âu Dương Tịch.

KiKi nhìn nhìn mặt trời bên ngoài nói: “Hôm nay mặt trời mọc đằng tây sao? Thần giữ của Âu Dương Tịch của chúng ta cũng chỉ tiền mời khách?”

Tầm Thiên Hoan đồng tình gật đầu: “Anh nghĩ mặt trời nhất định mọc đằng tây rồi.”

“Hai vị mỹ nữ không tin?” Âu Dương Tịch lơ đãng, cười thản nhiên, nói: “Có đi hay không thì tùy hai người.”

KiKi nhướn lông mày lên: “Đi, ai nói không đi?”

Tầm Thiên Hoan một lần nữa gật đầu.

Chỉ có điều cả hần và cô đều không biết, đi chơi Pub không những không được chơi gì, ngược lại còn bị người nào đó bắt được.....

24. Chương 24

Chương 24

Pub, một nơi tràn ngập tình cảm mãnh liệt và rơi rụng, trong sàn nhảy người nào cũng còn trẻ, thân hình giãy dụa dưới ánh đèn lộn xộn. Trong đó có KiKi đang mặc trang phục màu hồng, thân thể cô như một con rắn giãy dụa, diêm dúa lẳng lơ, ánh mắt câu hồn, cặp môi đỏ mọng mê người, cơ hồ hấp dẫn tất cả ánh mắt đàn ông ở đây.....

Nhưng không có một ai dám đến bắt chuyện với cô, bởi vì bên cạnh cô có một nam tử tuyệt mỹ và kêu gọi hơn tất cả đàn ông ở đây, nghiêng nước nghiêng thành, hai người phối hợp ăn ý, thân thể sống động ăn ý, làm mọi người không khỏi tán thưởng, cũng không thể ghen ghét.....

Tầm Thiên Hoan liếc qua hai bằng hữu trên sàn nhảy, không khỏi nhếch môi lên, cô hiện tại cũng không dám cùng KiKi và Âu Dương Tịch đứng một chỗ, hai người kia quả thật chính là cực phẩm nha!

Cô tự biết rõ, cùng hai người này đứng chung một chỗ chỉ phá hỏng cảnh đẹp, thay bằng ngoan ngoãn ngồi đây, trong không gian ồn ào náo động này, chính mình đắm chìm xua tan rất nhiều phiền não.....

“Tiểu thư, một mình cô đơn ngồi ở đây sao, để tôi tới ngồi cùng cô nha?” Một giọng nói ngọt xớt đột nhiên vang lên sau lưng Tầm Thiên Hoan.

Tầm Thiên Hoan thái dương giật một cái, trên mặt tràn ngập biểu tình bất đắc dĩ, nhẹ cười, chậm rãi quay đầu về phía người đàn ông kia, đột nhiên làm một cái mặt quỷ!

Người đàn ông kia vừa thấy dung nhan Tầm Thiên Hoan, lập tức bước lui về phía sau.....

Tầm Thiên Hoan chán ghét nhìn hần: “Cút!”

Hần ta mang theo vẻ mặt uể oải cùng thất vọng rời đi, trong miệng còn lẩm bẩm: Bóng lưng xinh đẹp như vậy, mặt lại như vậy.

Tiếng cười của KiKi vang lên bên cạnh Tầm Thiên Hoan, Tầm Thiên Hoan lườm cô, không nói cũng biết cô cười cái gì!

“Thiên Hoan, cậu có cần nhãn mặt dọa nam nhân thôi kia sao? Ha ha, thật lợi hại!”

Tầm Thiên Hoan lạnh lùng nói: “Không thèm nói với cậu.”

Cả ngày chỉ biết giễu cợt cô!

“Được, không nói nữa, đi khiêu vũ thôi!”

KiKi kéo tay Tầm Thiên Hoan, chuẩn bị kéo cô đi, Tầm Thiên Hoan đơn giản không muốn đi: “KiKi, cậu tạm tha ỉnh đi, mình ngồi đây là được rồi, muốn nhảy các cậu tự nhảy đi.”

KiKi không cam chịu, mấp máy môi nói: “Ai da, cậu đừng lần nào cũng làm mất hứng được không? Cứ ngồi một chỗ không bằng về nhà ngủ đi! Nhìn xem, đến rượu cũng không động đến, thực không chịu được cậu!”

Tầm Thiên Hoan thấp giọng nói: “Cậu không phải hiểu mình nhất sao?”

“Mình hiểu cậu sao? Sao mình lại không biết? Nhưng trong ấn tượng của mình Tầm Thiên Hoan chính là người gan lớn, có thể đuổi người khác đi, nhưng lại ngay cả một chén rượu cũng không dám uống?” KiKi tùy tiện khiêu khích.

“Rượu? Ai nói mình không dám uống?” Tầm Thiên Hoan nhìn qua chén rượu mạnh không biết tên là gì, bưng lên uống một hơi cạn sạch, tốc độ nhanh đến ngay cả hương vị của rượu cũng không biết. Nhưng vừa vào bụng, toàn thân khô nóng, tựa hồ tràn đầy sinh lực không được phát ra, trong cơ thể cơ hồ có vô số bàn tay nhỏ bé điều khiển khiến thân thể không thể không vận vẹo.....

KiKi xem thay đổi nhanh chóng của Tầm Thiên Hoan, không khỏi hỏi: “Thiên Hoan, cậu không sao chứ?”

Cô gần đây không uống rượu, lần này lại uống nguyên một cốc! Có cá tính! Nhưng xem ra, chiêu khích tướng đã phát huy tác dụng.

Tầm Thiên Hoan nhìn KiKi, đột nhiên cười, vung tay lên: “Không việc gì!”

“Thật chứ?”

Tầm Thiên Hoan liếc qua KiKi, nói: “Không thèm nghe cậu nói nữa. Khiêu vũ đi, mình muốn khiêu vũ.....”

Thân thể Tầm Thiên Hoan dưới tác dụng của rượu có chút nghiêng ngả, vừa thấy ánh đèn lung tung, lại thấy một phen vũ mị.....

Bước vài bước đến chính giữa sân nhảy, Tầm Thiên Hoan cảm giác âm nhạc dồn dập rộn rã, kìm lòng không được đưa tay lên vẩy loạn xạ, eo thon nhỏ, giầy dựa bờ bãi, trong nháy mắt, cô trở thành tiêu điểm của sân nhảy..... Mấy nam tử tầm hai mươi tuổi, đầu nhuộm đủ loại màu, chậm rãi di chuyển đến gần Tầm Thiên Hoan, thân hình nhún nhảy, chớp chớp sáng tối, tiến sát lại gần..... Nhưng Tầm Thiên Hoan lại hoàn toàn không phát hiện ra.... Thân thể phối hợp chuyển động.....

Một thân hình kiện mỹ, kêu gọi lướt qua mấy nam tử trẻ tuổi, một tay ôm eo Tầm Thiên Hoan, hướng về mọi người làm như tuyên bố cô thuộc về hắn.....

Đột nhiên bị người khác ôm eo làm cho Tầm Thiên Hoan rất không thoải mái, nhướn mày, chỉ nói: “Bỏ tay của người ra.”

Âu Dương Tịch cho rằng Tầm Thiên Hoan nhận lầm người, nói: “Thiên Hoan, là anh.”

Tầm Thiên Hoan đang hăng say, Âu Dương Tịch ôm eo cô, chỉ càng làm cô không có cách nào vận vẹo bờ bãi, rất không kiên nhẫn nói: “Em biết, anh bỏ ra đi, em muốn khiêu vũ.”

Nói xong, Tầm Thiên Hoan lách người khỏi Âu Dương Tịch, tiếp tục lắc lư thân thể...

Âu Dương Tịch không cam lòng, đang chuẩn bị tiến lên thuyết phục cô rời sân nhảy, mấy người trẻ tuổi kia thấy thế, có hai người nhanh chóng tiến lên giữ chặt Âu Dương Tịch nói: “Huynh đệ, mỹ nữ đã không thích anh tiếp cận cô ấy, anh cần gì phải quấy rầy?”

Âu Dương Tịch lạnh lùng nhìn hai người kia, trên môi vẽ ra một đường cong lo lắng.....

Chỉ thấy hai người khác định xông tới đưa Tầm Thiên Hoan khiêu vũ, một trước một sau Tầm Thiên Hoan lắc lư thân thể... Tầm Thiên Hoan đối với hai người này cũng không quan tâm, chính là hai người kia càng uốn éo càng gần....

Âu Dương Tịch ánh mắt nhíu lại, đáy mắt thâm sâu, đang muốn tiến lên.... Đột nhiên, KiKi ở bên cạnh giữ chặt hắn, nhìn hắn nháy nháy mắt, bảo hắn đừng quá khích. Cô uốn éo thân hình phong tình kêu gọi của mình, dần dần thay chỗ Tầm Thiên Hoan, đem cô đẩy sang một bên, chính mình đối phó với hai người trẻ tuổi này. Về phương diện này KiKi chính là cao thủ, thông minh xinh đẹp như cô thừa sức đối phó với hai người này.....

Tầm Thiên Hoan chính mình bị thay đổi còn không biết, cũng chỉ cố lắc lư thân thể của mình, càng uốn éo càng điên cuồng....

Không biết bao lâu sau.

KiKi đã thoát khỏi mấy người kia, mà Tầm Thiên Hoan thì vẫn tiếp tục lắc lư thân thể...

Trong cái náo nhiệt ồn ào náo động trong Pub, có năm người lặng lẽ đi vào, đi đầu là một nhất danh khốc khốc nam tử, đeo kính râm, đi theo đằng sau dường như là bốn bảo tiêu, quét mắt nhìn mấy người trên sàn, rất nhanh cố định trên người Tầm Thiên Hoan.

Nam tử đi đầu nhìn bảo tiêu sau lưng một cái, hai gã bảo tiêu liền đi đến sàn nhảy, ánh mắt nhìn chính xác Tầm Thiên Hoan....

Âu Dương Tịch và KiKi rất nhanh phát hiện có điều bất thường, Âu Dương Tịch đang muốn ngăn cản, chính KiKi lại cản hấn lại, muốn hấn chờ xem cuối cùng là ai. Vì vậy, mắt thấy hai người kia chầm chầm nhìn Tầm Thiên Hoan trên sàn nhảy đi tới...

Tầm Thiên Hoan cố gắng dùng sức muốn thoát khỏi bọn họ, nhưng chỉ làm cho bọn họ cứng rắn hơn với mình, Tầm Thiên Hoan tức giận nói: “Này, các người là ai? Mau buông ra!”

Hai người kia không nói lời nào, cứng ngắc đem cô đi tới phía tên khốc khốc nam tử kia, mãi cho đến trước mặt hấn mới dừng lại.

Tầm Thiên Hoan dù cho hơi có men say, cũng tuyệt đối có thể xác định, chính là – “Bắc Khả Uy!”

Bắc Khả Uy lạnh lùng nhếch môi, nhìn cô một cái, sau đó, lại ra hiệu cho hai người mang Tầm Thiên Hoan nhảy mất đi về phía cửa họ vừa đi đến.....

Âu Dương Tịch cả kinh, đang chuẩn bị xông lên cứu Tầm Thiên Hoan, nhưng mà KiKi nắm chặt lấy hấn không buông, nói: “Tịch, anh hiện tại đi thì làm được gì? Không cần phải lỗ mãng được không? Đó là việc nhà người ta, anh đi bị đánh cũng vô dụng.”

Âu Dương Tịch lo lắng: “Chính hấn đơn giản là muốn bắt Tầm Thiên Hoan đi. Hấn dựa vào cái gì mà làm như vậy?”

KiKi thở dài nói: “Ai, anh cứ yên tâm là được rồi, Thiên Hoan dù nói thế nào cũng là chị dâu của Bắc Khả Uy, không có chuyện gì đâu, em cá với anh! Huống chi, anh bây giờ xông lên đoạt cô ấy là với thân phận gì? Tình nhân? Tình bạn? Bằng hữu?”

Âu Dương Tịch sững sờ....

Ra khỏi Pub, bọn họ liền đem Tầm Thiên Hoan nhanh chóng nhét vào một chiếc Lincoln xa hoa.

Lên xe xong, hai gã đó vẫn ngồi y nguyên hai bên giữ chặt tay Tầm Thiên Hoan, mà Bắc Khả Uy thì đeo kính râm, ngồi đối diện cô, kẹp lấy chân, đậm mạc lãnh khốc như một pho tượng điêu khắc.

Tầm Thiên Hoan phụng phịu, mắt húng gườm gườm nhìn Bắc Khả Uy, tức giận nói: “Này, người này còn có....nhân quyền hay không? Tùy tùy tiện tiện liền bắt tôi, tôi cho anh biết, tôi có thể đi kiện anh, kiện anh xâm phạm nhân quyền!”

Ách, hấn là có một cái luật như vậy chứ?....

Bắc Khả Uy giọng lãnh đạm vang lên: “Vợ của tôi, ở bên ngoài chơi đã chưa? Cô không nghĩ tới về nhà sao?”

“Tôi hiện tại sống rất tốt, sao tôi phải trở về?”

Bắc Khả Uy buồn bã nói: “Bây giờ cô không muốn về cũng phải về.”

“Dựa vào cái gì? Tôi mạn phép không quay về. Được, ngày đó gọi điện thoại tôi bảo không quay về, anh hôm nay dùng chiêu này với tôi đúng không?”

Bắc Khả Uy lạnh lùng nhếch môi: “Vậy cô có biện pháp nào tốt hơn sao? Nếu cô nghe lời một chút, tôi đã không phải làm như vậy.”

Tầm Thiên Hoan vùng vẫy không được, thở phì phì trừng mắt nhìn Bắc Khả Uy hét lớn: “Không quay về, tôi sẽ không trở về, tôi muốn xuống xe!”

Bắc Khả Uy hừ một tiếng, mắt diếc tai ngơ, những người khác cũng như thế.

Tầm Thiên Hoan tức giận nhìn Bắc Khả Uy, trong đầu tương kế tựu kế: “Tôi say xe, nếu không cho tôi xuống, tôi sẽ nôn ra xe.”

Ba giây sau, trước mặt Tầm Thiên Hoan xuất hiện một cái bể cá thủy tinh, người bảo tiêu cầm bể thủy tinh rất tập trung nói: “Thiếu phu nhân, muốn nôn xin cứ nôn vào đây.”

Tầm Thiên Hoan bị chọc giận ngực phập phồng, lại qua một lúc, cô không hề giữ ý lớn tiếng nói: “Tôi muốn đi tiểu.”

Hai người bảo tiêu biểu lộ nghiêm túc cũng không khỏi cười khẽ.....

Bắc Khả Uy vẫn bất động thanh sắc, hần nói: “Cô cũng có thể giải quyết trên xe, tôi sẽ không chú ý, mang xe đi rửa là được.”

“Anh không ngại nhưng tôi ngại! Tôi muốn xuống xe.....buồn tiểu.....”

“Mười phút nữa là có thể, cố gắng nhịn đi, chẳng lẽ cô muốn giải quyết trên đường cái?”

Bắc Khả Uy dứt khoát đem ánh mắt rời ra ngoài cửa sổ xe, không để ý tới cô.....

Tầm Thiên Hoan nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt nhìn hần.....

Đáng chết, hiện tại cứ như vậy bắt cô trở về sao?

Sự thật chứng minh, đúng là như vậy. Tầm Thiên Hoan cô vận mệnh thật đáng buồn nha.....

Rõ ràng chỉ là em chồng thôi, có thể hết lần này tới lần khác không đếm xỉa đến thân thể cô, đến tâm hồn cô.....

25. Chương 25

Chương 25

Một kiến trúc xa hoa, trang trí tráng lệ, hội chung làm người ta có loại cảm giác huyền hoặc không chân thật. Tầm Thiên Hoan cũng rất không thích loại cảm giác này, so với một tòa biệt thự xa hoa, cô còn yêu thích mấy nhà trò cũ nát nhỏ hẹp hơn. Tại đó cô có thể thích gì làm đấy, còn trong tòa biệt thự đại xa hoa này, cô tựa hồ không thở nổi. Tiến vào cửa, cô không cho phép mình nhũn mảy.....

Tầm Thiên Hoan mặt không biểu tình đi ở đằng trước che khuất Bắc Khả Uy ở đằng sau. Bắc Khả Uy mang kính râm làm người ta không nhìn được cảm xúc trong mắt, nhưng đôi môi làm người ta có cảm giác lạnh như băng.

Tầm Thiên Hoan đi vài bước, bỗng nhiên dừng lại trong đại sảnh, xoay người nhìn Bắc Khả Uy nói: “Nói đi, hôm nay bắt tôi trở về, rốt cuộc là có chuyện gì quan trọng? Có phải nhà anh sắp phá sản? Hay có người nào chết?”

Bắc Khả Uy mím môi: “Miệng cô độc thật.”

Tầm Thiên Hoan hơi nghiêng đầu, liếc xéo hần: “Biết rõ là tốt rồi.”

Bắc Khả Uy miệng cong càng lúc càng tàn khốc, thanh âm cũng u lạnh: “Nhưng từ này về sau nếu như tôi còn nghe từ trong miệng cô loại lời nói này, tôi cam đoan ngày hôm sau cô sẽ vĩnh viễn không nói được lời nào.”

Tầm Thiên Hoan kinh ngạc mở to hai mắt, sắc mặt tái nhợt, trừng mắt nhìn Bắc Khả Uy, ánh mắt như giết người.

Tầm Thiên Hoan chửi nhỏ: “Đáng giận!”

Tên Bắc Khả Uy thật đáng giận, đáng giận tới cực điểm, hắn cho hắn là ai? Ông trời sao? Hắn có quyền gì mà mạnh miệng hết lần này tới lần khác?

Tầm Thiên Hoan nghiêng răng nghiêng lợi: “Anh dám!”

Bắc Khả Uy hay tay khoanh trước ngực, cao cao thượng ngẩng nhìn Tầm Thiên Hoan: “Có muốn thử một chút hay không?”

Nhìn bộ dạng không giống ai của hắn, Tầm Thiên Hoan tức giận nghiêng răng nghiêng lợi. Trừng mắt nhìn hắn một hồi lâu, rốt cuộc cô nói: “Tôi đối với anh không có hứng thú! Vô duyên vô cớ bắt tôi trở về là sao?”

Bắc Khả Uy lạnh nhạt nói: “Ngày mai tôi muốn dẫn cô đi gặp một số người trong gia tộc. Đến lúc đó, cô tốt nhất an phận cho tôi, đừng gây phiền phức.”

“Chính anh gây phiền phức cho tôi thì có.”

Bắc Khả Uy cười lạnh, ngữ khí cực kỳ nguy hiểm: “Cô xác định là phiền phức sao?”

Tầm Thiên Hoan loáng thoáng hiểu được ý tứ trong lời nói của hắn, không lâu nữa là cô có thể đổi đời, tên quái quỷ này tự nhiên lại đến bắt cô ~ Được rồi, bây giờ cô nhẫn nhịn, nếu sau này có gì thay đổi, cô nhất định sẽ không bỏ qua cho hắn!

Tầm Thiên Hoan bỗng nhiên nhếch môi, lườm Bắc Khả Uy nói: “Được, tôi không thèm nghe anh nói nữa, tôi đi ngủ.”

Tầm Thiên Hoan hừ một tiếng, liền xoay người đi lên lầu.

Bắc Khả Uy ở đằng sau thản nhiên nói: “Ngày mai nhớ ăn mặc trang điểm cho xinh đẹp, đừng có làm tôi mất mặt.”

Tầm Thiên Hoan dừng lại, bỗng nhiên xoay người trừng mắt nhìn Bắc Khả Uy: “Tôi rất đúng mực!”

Tầm Thiên Hoan xoay người một cái, đi vài bước, lại quay đầu lại nói: “Tôi nói chú em nhé, trong nhà cũng không cần buổi tối phải mang kính râm, chịu không được!”

Bắc Khả Uy khoe môi có chút câu dẫn, giọng lạnh băng: “Cô không biết sao? Tôi mang kính râm là vì cô.”

Tầm Thiên Hoan giật mình chỉ vào chính mình: “Tôi?” Ủ ù cạc cạc.

Bắc Khả Uy khoe môi vẫn y nguyên, lạnh lùng nói: “Mang kính râm tầm mắt của tôi không phải trực tiếp nhìn mặt cô, sẽ giảm bớt được cảm giác chán ghét.”

Tầm Thiên Hoan tức giận quên cả hô hấp. Nắm tay nhỏ gắt gao nắm chặt! Sắc mặt trắng bệch!

Nhẫn, nhẫn, nhất định phải nhẫn, vì năm trăm ngàn, năm trăm ngàn, năm trăm ngàn....

Tầm Thiên Hoan hít một hơi thật sâu..... Sau đó, bỗng nhiên cười rộ lên, liếc nhìn Bắc Khả Uy, đồng thời xoay người đi lên lầu, từng bước từng bước thật ưu nhã, kỳ thật giấu diếm một tầng sát khí.

Được, Bắc Khả Uy, một ngày nào đó, hắn sẽ biết tay cô!

Rốt cuộc cũng về tới phòng mình, nhẹ nhàng mở cửa, thật sự không nhận được hung hăng đóng cửa rầm một cái, thuận thế đá văng cái ghế cạnh đó, nhảy lên giường, nắm lấy cái gối, biến thành Bắc Khả Uy liều mạng đánh: “Đi chết đi, đi chết đi!”

Cứ như vậy giằng co một lúc, Tầm Thiên Hoan thở phì phò nằm thẳng cẳng dang tay dang chân trên giường, trong đầu nghĩ ra trăm phương ngàn kế đối phó Bắc Khả Uy.....

Chê cô xấu sao? Chết tiệt! Ai cũng có thể nói cô xấu, riêng hắn thì không được. Nói thế nào thì mình cũng là chị dâu của hắn, hiện tại còn giả làm vợ của hắn, Tầm Thiên Hoan đang giúp Bắc gia nhà hắn, hắn dựa

vào cái gì mà dám xem thường cô? Tuy nhiên trong nội tâm cô cũng có chút tính toán... Dù sao, năm trăm ngàn kia chính là cô đáng được có!

Phòng ngủ xa hoa to như vậy, Tầm Thiên Hoan nằm thoải mái trên giường, dần dần thiếp đi....

Đến nửa đêm, Tầm Thiên Hoan vì vô cùng khát mà tỉnh dậy, mấp máy môi, không nhịn được bò xuống giường, miễn cưỡng đi ra khỏi phòng. Ở phòng khách xa hoa lại không có người này, vốn là phải rất yên tĩnh, Tầm Thiên Hoan dần dần đi xuống lầu, bên tai lại thấp thoáng truyền đến từng đợt tiếng rên rỉ làm cho người ta mơ màng.... Âm lượng tiếng rên rỉ này đúng là không phải nhỏ bình thường, Tầm Thiên Hoan theo âm thanh kia chậm rãi cẩn thận từng chút một đi đến....

Càng lại gần, âm thanh kia lại càng rõ ràng....

“A a a Ưm..... A a.... Thoải mái quá..... Bắc thiếu gia..... Chậm một chút, chậm một chút....”

Bên cạnh đó là tiếng đàn ông thỉnh thoảng gầm nhẹ, thậm chí còn nghe được tiếng va chạm: “Bành bạch bành bạch.....”

Lúc này tuy không bắt đèn nhưng cũng trong thấy bóng người lơ mơ, Tầm Thiên Hoan tuyệt đối biết rõ việc đôi nam nữ này đang làm, trên môi phác thảo một nụ cười lạnh lùng, giơ tay lên, không chút do dự hướng đến công tắc trên tường nhấn một cái. Mấy bóng đèn nhỏ hoa lệ bỗng nhiên sáng ngời, nháy mắt chiếu sáng cả phòng khách, thậm chí khắp các ngõ ngách, đương nhiên cũng chiếu sáng cả đôi nam nữ đang trần trụi (Sissi: Từ này không biết dùng từ thuần Việt thế nào cho hợp lý, hic).

Rõ ràng trước mắt Tầm Thiên Hoan chính là một màn:

Trên ghế salon khá lớn là một đôi nam nữ trần trụi, nam nhân lúc này ở trên thân thể mềm mại của nữ nhân, nâng một chân nhỏ của nữ nhân gác lên vai, nữ nhân hai chân mở thật to, hoa cốc nhìn không sót gì. Giữa háng nam nhân, vật nam tính đang cuồn cuộn đã mạnh liệt dút vào, chôn sâu trong hoa kính nữ nhân, mỗi lần chạm vào chỗ sâu nhất, có dâm thủy tác động, phát ra từng tiếng “Bành bạch” dồn dập. Nữ nhân bên dưới vẻ mặt mê đắm dâm dăng, đôi môi căng mọng, từng tiếng rên rỉ sung sướng phát ra, hoa cốc ôm lấy vật nam tính, hạ thân mãnh liệt phối hợp lên xuống. Trên thân thể mềm mại thành linh lộn vào trong tầm mắt là cặp tuyết lê cự đại trắng ngần đang đung đưa mãnh liệt....

Nữ nhân không ngừng tuôn ra những tiếng rên phóng dăng: “A a a a....”

Mà vật nam tính ở chính giữa nam nhân kia tựa hồ hoàn toàn bị dục vọng nhấn chìm, trên mặt biểu lộ lạnh lùng cuồn cuộn đã tới cực điểm, hoàn toàn không để ý đến nữ nhân bên dưới, tùy ý loạn động....

Tầm Thiên Hoan há to miệng, oa, là phim 18+ nha, ha ha, lại được chiếu miễn phí, không thể không nhìn.

Tất cả cảnh này, ngay sau khi ngọn đèn sáng lên liền lập tức đình chỉ, Bắc Khả Uy biểu lộ lạnh băng tới cực điểm, đáy mắt rõ ràng phát hỏa, đột nhiên quay đầu trừng mắt nhìn Tầm Thiên Hoan: “Cô làm gì vậy?”

A, cô đương nhiên là hiểu, ha ha, sự xuất hiện của mình đích thật là có chút không đúng lúc, chỉ là đã xảy ra rồi, cũng không có biện pháp nào. Hơn nữa, cô cũng không phải là cố ý nha!

Tầm Thiên Hoan không hề bắn khoăn, đưa mắt nhìn trên dưới thân thể hần mấy lần. Ai, so với Âu Dương Tịch tên chết tiệt này thậm chí còn nam tính hơn! Nói là toàn thân cao thấp, ách, không đúng, cái nam tính quan trọng nhất lại không nhìn thấy, ha ha, vẫn còn đang chôn ở trong hoa kính.

Tầm Thiên Hoan cười vô cùng ngọt: “Ha ha, tôi là muốn uống nước.”

Ánh mắt hần thâm trầm hung ác, ra lệnh: “Tắt đèn!”

Tầm Thiên Hoan rất vô tội, nháy mắt mấy cái: “Tắt đèn tôi không nhìn thấy.....”

Nói xong, Tầm Thiên Hoan cảm thấy không hề thích hợp, vì vậy nhanh chóng nói tiếp: “Ách, không đúng, tôi không phải nói hai người các người nha, tôi nói là nước, tôi muốn uống nước, không bật đèn lên tôi không biết nước ở chỗ nào, ha ha....”

Bắc Khả Uy lông mày nhíu lại một cái, làm như hoài nghi tính chân thật lời nói của cô, xem nét mặt của cô, vốn không có xấu hổ, ngược lại lại có vẻ rất hứng thú.

Tầm Thiên Hoan cười ngọt ngào, ánh mắt đơn giản nhìn hấn không rời.

Trong lúc đó, nữ nhân bên dưới Bắc Khả Uy nhin không được vận vẹo thân thể của mình, lạc thú đột nhiên dừng lại, làm cho cô rất là khó chịu, giãy dụa mong định đánh động hấn....

Ngón tay chậm rãi cọ sát vào người hấn: “Bắc thiếu gia.....mặc kệ cô ta đi, em muốn....”

Tầm Thiên Hoan ngạc nhiên mở to mắt, nữ nhân này giọng nói nũng nịu đong đưa, cô đương nhiên nghe được có vài phần chân thực.

Thì ra mình quấy rầy chuyện tốt của cô ta! Tự nhiên ngắt quãng chuyện vui của người khác là không đúng, Tầm Thiên Hoan thầm nghĩ, “Tiếp tục, hai người cứ tiếp tục!”

Tầm Thiên Hoan cười thật tươi, sau đó tiếp tục đi về phía trước. Sau lưng lập tức truyền đến tiếng da thịt va chạm, ngấm lại lần này hấn là chạm đến chỗ sâu nhất trong hoa kính. Ngay sau đó chính là tiếng nữ nhân rên rỉ: “A.....”

Tầm Thiên Hoan quay đầu lại, tốt bụng nói: “Cứ bình tĩnh nha, không ai làm phiền hai người.”

Sau lưng không ngừng truyền đến âm thanh dâm dăng, Tầm Thiên Hoan rót một chén nước uống một ngụm liền đột nhiên cảm thấy hết khát rồi, một ngụm cũng không uống hết, vì vậy lại buông cái chén xuống, hít sâu một hơi, sau đó xoay người lại chuẩn bị đi về phòng, ánh mắt len lén nhìn về phía đó.....

Chỉ thấy Bắc Khả Uy mạnh liệt đâm vào vài cái, sau đó hai người cùng tiến đến cao trào, dâm thủy tràn lan.....

Chỉ là nghỉ ngơi một lát, có chút hồi lại, mắt Bắc Khả Uy đột nhiên mở to, không chút do dự hấn rút ra, mật dịch như nước tuôn trào, dính đầy trên thân thể nữ nhân, nữ nhân bên dưới đã rơi vào trạng thái hôn mê....

Tầm Thiên Hoan bỗng nhiên mở to hai mắt, kinh ngạc không thôi. Vật nam tính của hấn quả là quá to nha, bất kể nữ nhân nào nhìn thấy cũng sẽ la hoảng lên. Khá tốt! Tầm Thiên Hoan nhận định. Tuy nhiên hấn quá mãnh liệt, Âu Dương Tịch cũng không kém, nhưng cô thấy Tịch tốt, ít nhất Tịch cũng rất ôn nhu.

Một tiếng lạnh như băng vang lên: “Xem đủ chưa?”

Tầm Thiên Hoan bị cả kinh, bừng tỉnh, vội vàng dời ánh mắt của mình, tâm kinh hoàng không ngừng, lúc này quả thật là khó xử nha....

Nhưng trong lời nói kế tiếp của Bắc Khả Uy lại đả kích Tầm Thiên Hoan nghiêm trọng, chỉ nghe thấy một giọng lạnh như băng mà kinh miệt: “Có phải chưa từng thấy đàn ông?”

Ánh mắt Tầm Thiên Hoan đang trôi nổi bốn phía đột nhiên dừng lại.

Biểu tình cứng ngắc!

Ngón tay nắm chặt!

Thân thể phát run!

Bắc Khả Uy đáng chết!!!

Ngoài tức giận, trong nháy mắt Tầm Thiên Hoan hiện lên một ý niệm trong đầu!

Bắc Khả Uy, đây là người tự chuốc lấy!

Sau đó, lông mày giương lên, ánh mắt trong suốt, kiều môi dẫn ra câu dẫn, xoay người nhìn thẳng thân thể trần truồng của Bắc Khả Uy, mang theo nụ cười vô cùng ngọt ngào, chân thành đi về phía Bắc Khả Uy, thân thể yếu kiều.....

Bắc Khả Uy hai mắt híp lại, mang theo vài phần cảnh giác nhìn Tầm Thiên Hoan đang đi về phía mình, trong tâm không đoán ra nổi chủ ý của Tầm Thiên Hoan.

Tầm Thiên Hoan vẻ mặt ung dung thoáng trở nên mang mỉ, không hề kệt cỡm, ngón tay nhỏ nhắn nhẹ nhàng vuốt qua ngực hấn, giọng nói thâm thì: “Anh nói tôi chưa từng gặp qua đàn ông?”

Ngón tay mang theo vài phần nghịch ngợm, chậm rãi vuốt xuống, ánh mắt dọc theo ngón tay trượt một đường đến cự đại còn còn.....

Bắc Khả Uy kinh ngạc trừng mắt nhìn Tầm Thiên Hoan, trên mặt lộ ra biểu lộ không thể tưởng tượng nổi.

Tầm Thiên Hoan cố ý nhẹ nhàng mà nói: “Làm sao vậy? Sợ?”

Bắc Khả Uy lập tức khôi phục biểu tình lạnh lùng, hừ lạnh một tiếng, không rảnh trả lời.

Hắn cũng muốn nhìn xem, cô có vài phần năng lực.

Môi hơi mím lại, ánh mắt thâm sâu, ngón tay trên còn còn khẽ chuyển động, lại đùa, chính là để điều chỉnh vị trí một chút, sau đó nhẹ nhàng bắt lấy.....

Bắc Khả Uy mặt không đổi sắc, chỉ là có chút hít sâu....

Tầm Thiên Hoan chậm rãi khom thân thể xuống, mắt nhìn chăm chăm không chuyển vào cây còn còn, đẩy mắt hiện lên tia hung ác, câu dẫn ra khoe môi trong lúc lơ đãng có phần ác ý. Tay nắm lấy cây còn còn nhẹ nhàng nghịch ngợm nhanh một cái. Đỉnh thượng rõ ràng có động tĩnh, Tầm Thiên Hoan cười khẽ một tiếng, sau đó hai chân dứt khoát chậm rãi nằm ở trên đất, mặt song song với còn còn.....

Tầm Thiên Hoan nắm cây còn còn, duỗi lưng mềm mại nhẹ nhàng liếm đỉnh thượng..... Sau đó nhanh chóng nhìn mặt Bắc Khả Uy.....

Chỉ thấy Bắc Khả Uy mắt nhắm lại, nhưng thế nào cũng không che dấu được khoái cảm.....

Tầm Thiên Hoan trên môi hiện một đường cong thật sâu, trong ánh mắt lại dần hiện ra rõ ràng sự chán ghét. Đàn ông, bất kể là ai, nửa người dưới đều giống nhau!

Tầm Thiên Hoan lại liếm láp như vậy nhiều lần, Bắc Khả Uy nhắm mắt y nguyên, muốn giấu đi khoái cảm đã rõ ràng!

Tầm Thiên Hoan bỗng nhiên ngậm lấy còn còn nóng rực, hơi ác ý cao thấp khuấy động vài cái, cảm giác còn còn trong miệng đã bành trướng lại càng bành trướng.....

Hừ, nhin một chút, nhìn hắn còn nhẫn thế nào.

Ha ha, cái này không. Bắc Khả Uy rốt cuộc nhin không được gằm nhẹ, dưới sự trêu đùa của Tầm Thiên Hoan mà còn còn cũng càng run rẩy.....

Tầm Thiên Hoan cảm thấy có chút không đúng....

Không xong!!!

Hai mắt mở to, muốn đem cây còn còn nhỏ ngay ra, lại bởi vì còn còn quá bành trướng, miệng lại quá nhỏ, nửa ngày mới thoát ra được. Đáng tiếc, “Phụt...” một tiếng, một chất lỏng nồng đậm bắn ra....

“Phi phi phi...” Như chạm vào một thứ dơ bẩn gì đó, Tầm Thiên Hoan trong miệng nhả không ngừng, còn nói: “Đáng chết, anh không thể bắn chậm một chút sao?”

Chính là giờ phút này, Bắc Khả Uy bởi vì đạt cao trào mà chăm chú nhắm mắt lại, không thể che hết sự hưởng thụ.....

Tầm Thiên Hoan rốt cuộc nhin không được cười lên một tiếng, như là trò đùa dai đã thành công!

Tầm Thiên Hoan sinh ý buồn bã nói: “Thì ra đại danh đỉnh đỉnh Bắc thiếu gia cũng chỉ có thể thôi, thậm chí trong miệng nữ nhân mình không muốn nhin cũng tìm được khoái cảm! Ha ha, anh hiện tại chính là không mang kính mắt nha. Thế nào? Hiện tại không chán ghét sao? Tôi cho anh biết, anh không chán ghét nhưng tôi chán ghét!”

Nói xong, Tầm Thiên Hoan không ngừng “Phi phi phi!”

Sau đó chạy vội đến phòng rửa mặt, không ngừng súc tay rửa khoang miệng.

Đàn ông dù có cao ngạo đến đâu, đến thời điểm máu chốt, nửa dưới còn không phải giống như động vật sao? Hừ Hừ! Bắc Khả Uy cũng đồng dạng!

26. Chương 26

Chương 26

“Thiếu phu nhân..... Thiếu phu nhân.....”

Trong lúc ngủ ngon mộng đẹp lại có người quấy nhiễu, trong cơn mơ người đang ngủ mất hứng nỉ non một tiếng, người hầu bên giường vừa cho rằng cô đã tỉnh cô lại trở mình tiếp tục ngủ.....

Người hầu nhỏ A Đan thật sự không kiềm được lau mồ hôi trên thái dương. Thiếu gia ở bên ngoài vội đến nỗi muốn phóng hỏa, thiếu phu nhân này lại ngủ như một con mèo nhỏ.....

“Thiếu phu nhân, mau tỉnh dậy đi, thiếu phu nhân...”

Giọng nói như ruồi muỗi của A Đan ong ong bên tai Tầm Thiên Hoan.....

Tầm Thiên Hoan giọng khó chịu nói: “KiKi, nếu là cậu, mình sẽ trực tiếp lấy dao giải quyết cậu!”

Dao?!

A Đan suýt rơi nước mắt, hắn bắt quá mới mười tám tuổi, bị dọa cho kinh hãi, nhanh chóng quay người chạy lại phía Bắc Khả Uy báo tin.....

.....

“Người nói cái gì?” Bắc Khả Uy đập bàn gầm to: “Còn không dậy?”

A Đan sợ tới mức run lấy bẫy, sợ hãi liếc nhìn thiếu gia cơ hồ sắp nổi giận lôi đình, sau đó cất lực thu hồi ánh mắt, trong lòng âm thầm vì chính mình mà cầu nguyện, cũng vì thiếu phu nhân giờ này vẫn còn trong mộng đẹp mà cầu nguyện. Đáng tiếc, thiếu phu nhân giờ phút này còn hoàn toàn không biết sắp có đại họa giáng xuống đầu.....

Bắc Khả Uy thầm mắng: “Đáng chết, thật là đồ đáng chết!”

Tháo cà-vạt đã thắt cẩn thận ra, hất áo lên, sau đó lạnh như băng từng bước đi lên lầu, trên mặt biểu lộ lạnh buốt tận xương, quanh người không khí tựa hồ cũng như sắp đông lại.....

“Rầm!!” một tiếng, đi qua cửa phòng, tựa hồ kinh thiên động địa. nhưng cái người đáng chết kia hoàn toàn không hề hay biết, vẫn tiếp tục mơ về soái ca của mình..... Chỉ thấy thân thể cô lộn xộn nằm trên giường, chăn màn cũng sớm bị đạp rơi xuống đất, áo ngủ trên người cũng thất thần, lộ rất nhiều cảnh xuân ra ngoài. Áo ngủ rộng chỉ dùng một sợi dây cột ở sau lưng, lúc này sợi dây kia cũng tùy thời lơ lửng.....

Trong phòng rất yên tĩnh, tĩnh đến có thể nghe thấy tiếng hít thở đều đều của cô.....

Bởi vì Tầm Thiên Hoan nằm quay lưng về phía Bắc Khả Uy nên hắn cơ hồ không có cách nào trông thấy mặt của cô, lại ẩn hiện nhìn thấy da thịt trên lưng cô, mà chiếc áo ngủ nửa che đậy nửa không lại vô tình tăng thêm vài phần thần bí..... Con người chính là như vậy, không thấy được lại càng muốn nhìn.....

Bắc Khả Uy chăm chú nhìn phần lưng của cô.....

Tựa hồ như trong mơ màng, cảm nhận được ánh mắt mãnh liệt trần trụi, Tầm Thiên Hoan “Ừm” một tiếng, cơ thể động dậy.....

Trùng hợp, nút thắt lúc này tuột ra, để lộ hoàn toàn phần lưng.....

Trong nháy mắt, đốt thêm ánh mắt càng nóng rực!

Da thịt tuyết trắng, đường cong tiêm mỹ, lưng trần của cô cũng không khác gì đại mỹ nữ, chỉ là, phía dưới vai phải khoảng mười cm có một mảng giống như hoa văn, nhìn qua tuyệt đối không phải người bình thường xăm lên. Diêm dúa lẳng lơ diễm lệ, đẹp làm người ta nghẹt thở, lưng trần ẩn hiện mê người.....

Đẹp quá!

Nhưng hoa vẫn còn bị áo ngủ che đậy một nửa.....

Nhìn đến đây, Bắc Khả Uy nhú mào, cảm giác cái áo ngủ thật chướng mắt. Bước chân nhẹ nhàng đến bên giường, ngồi xuống bên phía còn trống, giơ tay lên, nhẹ nhàng kéo áo ngủ trơn bóng xuống, hoa vẫn xinh đẹp tức thì hiển hiện!

Bên giường, Bắc Khả Uy nín thở, mắt chăm chú nhìn chăm chăm vào phiến lưng trần tuyệt mỹ.....

Nhẹ nhàng vuốt ve hoa vẫn yêu mị diễm lệ, sờ vào vô cùng nhẵn nhụi mềm mại. Tầm Thiên Hoan trong lúc ngủ sau không hề hay biết động tác vuốt ve này.....

Dần dần, cảm giác vuốt ve trên đầu ngón tay không cách nào làm hấn thỏa mãn. Thật đẹp! Vì vậy, hấn cúi người xuống, môi nhẹ nhàng phớt qua hoa vẫn, khéo môi hơi nhếch lên, sau đó dừng lại trên hoa vẫn kia, duỗi đầu lưỡi ra liếm liếm.....

Trong lúc ngủ say, Tầm Thiên Hoan tựa hồ có cảm giác, yêu kiều kêu một tiếng, sau đó theo thói quen ngo nguẩy, muốn xua đuổi cảm giác ngứa này. Tầm Thiên Hoan kiều thân vừa động, Bắc Khả Uy liền thuận thế đưa theo, hấn không ngừng lại mà tiếp tục hôn, thân thể dần dần ép xuống, trong đầu hiện lên hình ảnh kỳ quái đêm qua. Hấn không phủ nhận thật sự hấn rất thích. Trước kia đã từng có nhiều người làm thế với hấn, nhưng hấn lại không hấn là có cảm giác thích. Hơn nữa chính hấn cũng không nghĩ nhanh như vậy lại có thể đạt cao trào.... Nữ nhân này thật là có chút khả năng.....

Hấn cơ hồ vội vã muốn hôn cả người cô.....

Bàn tay theo da thịt trượt đến trước ngực cô, nhẹ nhàng nâng một bên ngực lên xoa nắn....

“Ừm...”

Khoái cảm từ ngực lan đến, trong cơn mơ ngủ Tầm Thiên Hoan không khỏi rên rỉ. Tiếng rên rỉ bật ra cực kỳ câu hồn, nơi nhạy cảm không kìm được động lên, gất giọng: “Tịch, đừng làm loạn, em không muốn, để cho em ngủ một lát, lại thế này nữa lát không dậy nổi....”

Bắc Khả Uy lập tức ngừng động tác, đáy mắt đen sẫm, một vòng lệ quang hiện lên.....

Tịch? Bằng hữu của cô? Nghe lời nói từ miệng cô, hấn quan hệ giữa hấn ta và cô không đơn giản!

Trước kia quá xem nhẹ, quá xem nhẹ.

Có chút trừng phạt, hấn cắn lưng cô, tay dùng lực xoa hai gò bồng đảo của cô, kích động khoái cảm của cô.....

“A.....” Thân thể khoái cảm làm cho Tầm Thiên Hoan không kiềm chế được lại một lần nữa rên rỉ. Hai mắt vẫn nhắm, có chút bất đắc dĩ nói: “Tịch, lại không nghe lời, từ nay về sau em sẽ không thêm để ý đến anh.... Nghịch ngợm đủ chưa? Không cần phải gấp....”

Tầm Thiên Hoan đang nói bỗng mở to hai mắt, quay đầu nhìn Bắc Khả Uy, kinh ngạc. Thân thể cảm giác trên thân thể rất không thích hợp.... Chết tiệt!

“Còn không bỏ cái móng vuốt thối của anh ra.”

Bắc Khả Uy đột nhiên xoay người một cái, đem Tầm Thiên Hoan đặt dưới khuôn mặt, sau đó lại đem người Tầm Thiên Hoan quay lại, làm cho Tầm Thiên Hoan nằm lỳ ở trên giường, quay lưng lại phía hấn. Bắc Khả Uy không chút do dự hôn xuống, tùy ý hôn lưng trần tuyệt mỹ của cô, đôi rốn chắc kẹp lấy thân thể cô, khiến cô muốn động đậy cũng không thể. Hai tay từ phía sau cầm lấy hai bầu ngực đưa bốn vuốt ve, song chỉ kẹp lấy hai đầu vú căng cứng mà kéo.

“A....a....a.....” Trong phòng chỉ nghe thấy tiếng cô kiềm chế khoái cảm của chính mình rên rỉ cùng hơi thở bị dục vọng đảo loạn của Bắc Khả Uy.

“Bắc Khả Uy..... A..... Hối lảo, mau buông ra!!!”

Tầm Thiên Hoan cố gắng xoay đầu lại hướng Bắc Khả Uy chửi ầm lên, tiếc rằng bị hấn kiềm chế ở trên, dù thế nào cũng không nhìn tới khuôn mặt đáng giận đó!

“Hồn láo? Đây là chính cô tự tìm!” Ai bảo cô hôm qua câu dẫn hần, còn hần hôm nay lại nhìn thấy lưng trần của cô, dục vọng lập tức dâng lên!

“Anh nói bây bạ gì đó?”

“A.....” Mũi chân căng cứng, cảm thấy khoái cảm mà không khỏi sợ run, trong cổ họng yêu kiều kêu liên tục.....

Ngón tay không ngừng kích thích hoa cốt, chỉ chốc lát sau, trong động không ngừng tuôn ra mật dịch.....

“Cô thật đúng là có khả năng, chỉ như vậy một lát đã chảy nhiều như vậy.....”

27. Chương 27

Chương 27

Bắc Khả Uy tà ác nói ra một câu, dục vọng cũng dần thức tỉnh, vật nam tính đã to cực đại, cách hai lớp quần áo, đè lên mông cô, vận sức chờ bùng nổ.....

Vật nam tính nồng bỏng ép chặt lên mông cô, Tầm Thiên Hoan có thể cảm nhận rõ ràng dục vọng dần cương lên, cũng lạnh lùng thốt lên: “Chẳng phải chúng ta đều như nhau sao?”

Ở cửa ra vào đột nhiên truyền đến giọng bối rối của A Đan: “Thiếu gia, thiếu phu nhân....”

Âm thanh đột nhiên ngưng lại, A Đan hóa đá ở cửa, giật mình nhìn chằm chằm cảnh này, thở cũng không dám thở.

Bắc Khả Uy và Tầm Thiên Hoan cả hai quần áo đều không chỉnh tề nằm trên giường, Bắc Khả Uy đang đè bên trên thân thể mềm mại của Tầm Thiên Hoan, ngón tay còn chôn trong hoa cốt, một tay đang mân mê nụ hoa nhỏ của cô.....

Bắc Khả Uy mắt lạnh băng lướt qua: “Cút!”

Như thế nào mà mỗi lần làm chuyện xấu đều có người bắt gặp? Ngày hôm qua thì bị nữ nhân này nhìn thấy, cũng đã không chịu được. Hôm nay lại là người hầu nhìn thấy, hần quả thật muốn vác dao xử hần!

Tầm Thiên Hoan lúc này đang vui mặt giấu trong gối, bị người ta nhìn thấy như vậy, cô một chút mặt mũi cũng không còn!

A Đan khẽ cắn môi, sững sốt nói nốt câu chuyện: “Nhưng thiếu gia, vừa rồi Nhị lão gia gọi tới giục ngài.....”

Bắc Khả Uy ánh mắt lóe lên, trên mặt hiển thị rõ không vui, quần áo mất trật tự bỗng nhiên rời khỏi Tầm Thiên Hoan. Mặt A Đan thoáng chốc đỏ bừng, nhanh chóng quay đầu đi chỗ khác. Tầm Thiên Hoan được giải thoát cũng chậm rãi đứng lên chỉnh sửa lại quần áo của mình, mặt trắng bệch không còn chút máu liếc nhìn Bắc Khả Uy: “Chú ý một chút, cô ấy còn là một cô bé ngây thơ.”

Bắc Khả Uy đột nhiên cười, cười đến lạnh như băng: “Vậy còn cô?”

Tầm Thiên Hoan lạnh lùng bĩu môi: “Cũng giống anh thôi!”

Dù sao hần cũng chẳng tốt đẹp gì.

Nửa tiếng sau, Tầm Thiên Hoan cùng Bắc Khả Uy xuất hiện ở phía trước một tòa biệt thự.

Tầm Thiên Hoan hít một hơi, trừ tư gia của Bắc gia, đây là lần thứ hai cô đi vào một tòa biệt thự, trong lòng vẫn có chút không thích ứng.

Bắc Khả Uy ra dáng một người chồng tốt nắm bả vai Tầm Thiên Hoan: “Cứ thoải mái đi!”

Tầm Thiên Hoan điều hòa hơi thở, hơi cong môi lên: “Yên tâm, tôi sẽ không làm anh mất mặt.”

Tầm Thiên Hoan cùng Bắc Khả Uy song song tiến vào biệt thự xa hoa. Dọc đường, Tầm Thiên Hoan không nén nổi hiếu kỳ nhìn quanh bốn phía. Bắc Khả Uy ra hiệu cho cô ngoan ngoãn nhìn về phía trước, nhưng mắt vẫn không nhìn được mà liếc nhìn xung quanh, xem xem biệt thự lớn này không phải của Bắc gia đây chứ?

Đi vào trong sảnh, thỉnh thoảng nhìn thấy một đám người. Tầm Thiên Hoan tuy rằng chưa bao giờ tham gia buổi tiệc thượng lưu nào nhưng chỉ nhìn qua cô cũng biết rõ những người này là nhân vật xã hội nổi tiếng, cũng là người nhà Bắc gia. Buồn cười là Tầm Thiên Hoan tầm thường sau khi gả vào Bắc gia lại biến thành phượng hoàng. Thật ra cũng không đúng, sau khi cô sinh ra, trong nhà đang rất vượng, cũng có một công ty riêng, nhưng không biết vì sao lại sa sút, trong vòng một đêm bị đóng cửa toàn bộ. Trước đây cha mẹ hai bên đã định sẵn hôn ước cho Bắc gia và Tầm gia. Sau khi phá sản Tầm gia chán nản lùi về sống kín đáo ở thành phố này ba năm Bắc gia mới tìm thấy họ, xác định hôn sự, nhưng do nhiều lý do mà phải trì hoãn đến hôm nay. Lại càng buồn cười là trước hôn một ngày, chú rể Bắc Cùng Hâm lại chết trên giường một người khác, Bắc Khả Uy vì danh dự địa vị nhà họ Bắc mà phải hoán đổi vị trí, thay thân phận chú rể. Cái này Bắc gia thì tộc không một ai biết được!

Tầm Thiên Hoan đi theo Bắc Khả Uy đến trước mặt mọi người trên môi mỉm cười nhưng đáy mắt là một mảnh âm u, hần cúi đầu nói: “Ông, các chú, các bác, thật ngại quá, vì công ty có chút việc nên mới đến muộn, thật có lỗi!”

Mọi người biểu lộ khác nhau, nhưng không ai lên tiếng. Một lát sau, người ngồi ở chính giữa, xem ra là một người đức cao vọng trọng, hóa ra chính là người có thân phận cao nhất buổi tối hôm nay, chỉ thấy ông ta chăm chú nhìn Bắc Khả Uy, giọng nói già nua nhưng không mất đi sự trang trọng: “Nếu là vì chuyện của công ty, vì Bắc thị chúng ta, muộn một chút cũng không sao.”

Bắc Khả Uy trên xe đã cho Tầm Thiên Hoan xem qua ảnh chụp gia tộc họ Bắc, những người lớn nhỏ trên dưới cô đều nhớ kỹ.

Bắc Khả Uy lại cúi đầu: “Cảm ơn ông lượng thứ.”

Ông ta từ ái gật đầu.

Lúc này, trong đám đông, một phụ nữ ăn mặc và trang điểm xinh đẹp (thím hai Trương Tử Cần) hắng giọng một cái, âm thanh sâu kín: “Nhưng tôi vừa nghe Phong (Chú hai) nói, gọi điện cho cậu thì người hầu nói cậu và cháu dâu còn đang trên phòng ngủ. Cùng Hâm à, biết là vợ chồng son tình cảm rất tốt, nhưng cũng không thể quá ân ái nha, coi chừng thân thể. Cậu là tổng giám đốc Bắc thị, thân thể là điều quan tâm của cả công ty nhà.”

Tầm Thiên Hoan liếc qua liền nhìn thấy chú hai Bắc Cùng Phong ở bên cạnh kéo kéo tay cô ta, ý bảo cô ta ít nói đi, mà Trương Tử Cần hoàn toàn không để ý tới ông ta.

Bắc Khả Uy sững sờ, ánh mắt bỗng nhiên co rút nhanh, hơi gật đầu: “Cảm ơn thím hai quan tâm.”

Tầm Thiên Hoan nhú mày, nhìn Bắc Khả Uy, lúc này hần sao lại thành thật như vậy? Thím hai này rõ ràng đang tìm cách bóc trần hần!

Hần nhìn được, nhưng Tầm Thiên Hoan lại nhẫn không được! Dù sao trong lời nói vừa rồi của Trương Tử Cần cũng có nhắc đến cô!

Tầm Thiên Hoan tiến lên một bước, mỉm cười, ánh mắt tươi sáng: “Ha ha, lần đầu Thiên Hoan gặp mặt các vị trưởng bối, trước mặt các vị lại thất lễ, thật sự là có lỗi. Kỳ thật vừa rồi khi chú hai gọi điện, Hâm dậy muộn cũng là tại cháu. Anh ấy sửa chữa bản thảo, vì công việc gấp gáp mà cả đêm không ngủ, cháu không nở gọi dậy, các chú bác nói có đúng không ạ?”

Bắc Khả Uy nhìn Tầm Thiên Hoan kinh ngạc....., đáy mắt lại càng thêm thâm thúy....

Chỉ thấy mọi người đều gật đầu, đồng cảm với Bắc Khả Uy!

Tầm Thiên Hoan đảo ánh mắt nhìn mọi người.... Trong nội tâm ẩn ẩn nhiều ý.....

Ông nội nói: “Hâm nhi à, công việc tuy quan trọng, nhưng cũng không cần phải liều mạng như vậy, nhiều việc có thể giao cho người trong công ty mà.”

Bắc Khả Uy gật đầu, tiếp lời Tầm Thiên Hoan: “Cảm ơn ông quan tâm, kỳ thật có một số việc phải tự tay làm mới được!”

Thím hai Trương Tử Cần nói: “Chẳng lẽ chú bác thân thích cậu cũng không tin?”

Bắc Khả Uy mỉm cười, lời nói thật nhiều ý nghĩa: “Đôi khi, tôi ngay cả chính mình cũng không tin tưởng.”

Trương Tử Cần nhất thời không phản bác được.

Tầm Thiên Hoan nhú mày, trong lòng thầm than, thật đúng là một gia đình phức tạp, chỉ mong tốt nhất là mình không bị chà đạp.

Tầm Thiên Hoan và Bắc Khả Uy đến không lâu mọi người liền bắt đầu dùng cơm.

Vô số sơn hào hải vị được bưng lên, làm cho người ta chảy cả nước miếng, chỉ cần nhìn cũng đủ biết ngon đến thế nào. Thật sự đáng tiếc lại đáng giận, Tầm Thiên Hoan rõ ràng chỉ có thể nhìn, từ đầu đến cuối ăn không được. Cái bàn thật to, món ăn cách mình gần nhất cũng phải duỗi dài tay mới với tới. Vấn đề không phải là không có cách, vấn đề là ngồi tại bàn dùng cơm, mỗi người đều mang một tâm tư riêng, tuy biểu hiện ra cũng có nói cười, nhưng trong nội tâm nghĩ gì không ai biết rõ.

Rất không quen không khí này, một lúc sau Tầm Thiên Hoan lấy cớ rời khỏi bàn ăn.

Đứng lên, Bắc Khả Uy liếc nhìn qua, ý bảo cô đừng có gây họa, Tầm Thiên Hoan nhếch môi cười, sau đó bỏ đi.....

Trong lúc còn ẩm ức, Tầm Thiên Hoan không ngừng đi về phía trước, không biết đi bao lâu, cuối cùng lại vô tình đi đến một hoa viên nhỏ.....

Hít một hơi thật sâu, Tầm Thiên Hoan tinh khiết cười cười, lúc này không khí cũng rất tuyệt, bầu trời trong veo có thể nhìn thấy các vì sao, so với ngồi trong căn nhà hoa lệ đó thì tốt hơn nhiều!

Nhưng cô còn chưa kịp hưởng thụ đủ, một thanh âm đậm mị vốn không thuộc về nơi này đột ngột vang lên.

Nữ: “A....nhanh lên.....nhanh nữa đi.....a.....sâu quá.....a.....”

Nam: “Bảo bối thoải mái không?”

Nữ: “Thoải mái.....anh quá tuyệt vời!”

Tầm Thiên Hoan vừa nghe đã biết rõ đây là chuyện gì..... Bất đắc dĩ nhìn lên trời, tựa hồ tất cả vì sao đều là giả..... Chỗ này không phải nơi tinh khiết như vậy! Đã ở Bắc gia thì có cái gì là tinh khiết?

Chỉ là Tầm Thiên Hoan không nhận được hiếu kỳ, rón rén đi đến.

Rất nhanh đã tìm ra nơi phát ra âm thanh.

Một nam một nữ quần áo mất trật tự ép vào trong góc, nữ tựa lên tường, váy bị tốc cao lên, hai chân mở thật to, nam chỉ mở khóa quần, vật nam tính ở bên trong nhảy ra, một chân chống lên tường, bất tận đóng đưa thân thể, không ngừng đưa vào người nữ nhân....

Nữ vươn hay tai cầu ở cổ nam nhân, âm thanh rên rỉ: “A...a..., không phải, cưng ơi, nhanh lên, vào nhanh lên.....sâu hơn đi.....”

Vì vậy nam càng vận sức ra vào liên tục, “Gần đây em bị hấn bỏ đói sao?”

“Đừng nhắc đến hấn ta, vô dụng.”

“Ha ha, em trai anh bây giờ ngay cả lần thứ nhất cũng không thể cho em?”

“Hấn ngủ cũng không dám ngủ cùng em, tên đàn ông vô dụng! Tốt nhất nên làm thái giám đi. Tốt lắm, cưng ơi, đừng nhắc đến hấn, nhanh cho vào đi, đừng trêu chọc em....”

“Được.....” Sau đó rống lên một tiếng, đâm vào thật sâu.

“A.....”

Tầm Thiên Hoan phát hiện đây chính là nam nữ vụng trộm, đúng là thím hai của Bắc Khả Uy Trương Tử Cần và bác cả Bắc Cùng Không.

Cái này thật là thú vị nha, một người trầm mặc như Bắc Diệc Không lại cùng em dâu vụng trộm yêu đương! Xem ra, càng là người ít nói tâm tư lại càng thâm sâu, những lời này quả là không sai.....

Tầm Thiên Hoan lén lút rời đi....

Bữa cơm mà Tầm Thiên Hoan mong ngược mong xuôi cuối cùng cũng xong!

Sau khi cùng Bắc Khả Uy lên xe, Tầm Thiên Hoan mới nhẹ nhàng thở ra.

Xe hơi chậm rãi rời đi!

Bắc Khả Uy ánh mắt như có như không dừng lại trên người Tầm Thiên Hoan.

Tầm Thiên Hoan đương nhiên cũng phát hiện ra, vì vậy chém đinh chặt sắt nói: “Có phải hiếu kỳ vì sao tôi giúp anh phải không?”

Bắc Khả Uy không phủ nhận: “Đương nhiên.”

Tầm Thiên Hoan cười tươi: “Kỳ thật tôi cũng không biết tại sao tôi giúp anh. Nhưng con người tôi chính là như vậy, lúc xúc động thì muốn làm cái gì thì làm cái đó. Lúc ấy tôi không thích Trương Tử Cần nên mới nói ra vài câu.”

Bắc Khả Uy ánh mắt sâu u: “Cô nói rất hay. Nhưng....cô không nên nói những lời kia.”

“Muốn nói thì nói, gì mà nên hay không nên, Tầm Thiên Hoan tôi không sợ những thứ kia!”

Bắc Khả Uy nhàn nhạt nói: “Bác gia rất phức tạp, cô không nên bị kích động, sẽ có ngày cô chết thể nào cũng không biết.”

Tầm Thiên Hoan nhìn Bắc Khả Uy, vô tội cười cười: “Đại gia đình không phải đều như vậy sao?”

Bắc Khả Uy trầm mặc không nói.

Tầm Thiên Hoan cười cười, đột nhiên nghĩ đến một việc: “Thím hai và bác cả của anh trong công ty có địa vị gì?”

Bắc Khả Uy có chút kinh ngạc, sau đó chỉ nói: “Chức vị rêu ria.”

Tầm Thiên Hoan hiểu rõ gật đầu: “Ngay cả như vậy, nhưng cũng nên đề phòng, hai người kia không đơn giản.”

“Vì sao lại nói như vậy?”

Cái này đương nhiên hẳn biết rõ, nhưng nghe trong miệng Tầm Thiên Hoan lại có chút thú vị.

Tầm Thiên Hoan cười nói: “Đây là bí mật.”

Cô không trả lời, hẳn cũng không truy vấn, một lát sau, hẳn đột nhiên hỏi ngược lại: “Cô làm những việc này là quan tâm tới tôi sao?”

“Khụ khụ.....”

Tầm Thiên Hoan khiếp sợ đột nhiên không thở được, ho khan, vừa vỗ ngực nói: “Anh đừng tự tô vẽ. Tôi nhiều nhất cũng chỉ là có chút hiếu kỳ, cho nên chú ý nhiều một chút thôi. Muốn làm thế nào, kết quả thế nào, đó là chuyện của anh! Công ty là của anh, tôi chỉ không muốn đến lúc mấy người lòng lang dạ sói kia cướp mất, năm trăm ngàn của tôi làm thế nào?”

Tầm Thiên Hoan hăng hái nói một tràng.

Bắc Khả Uy nở nụ cười: “Cô nói chuyện thẳng thắn thật!”

28. Chương 28

Chương 28

“Nhất định phải đi sao?” Tầm Thiên Hoan do dự, đôi mi thanh tú nhăn lại.

Bắc Khả Uy gỡ kính râm xuống nhìn cô, thanh âm lạnh lùng: “Vấn đề này cô hỏi ba lần rồi.”

“Nhưng.....” Lại do dự....

Bắc Khả Uy có vẻ không vui, nói: “Đi đến nhà mẹ cô chứ có phải đi đến thượng đầu đài đâu?”

Tầm Thiên Hoan trừng mắt nhìn hắn: “Ai, không thèm nghe anh nói, về thì về.”

“Thật là một phụ nữ chẳng rõ ràng.”

Đúng vậy, nếu người khác nhìn thì thật là rất ừ ừ cạc cạc, người con gái nào đi lấy chồng mà lại không thích về nhà mẹ đẻ chứ? Hết lần này tới lần khác cô đều không làm được, cô không dám, trong nhà đó còn có cậu em trai làm cô sợ hãi. Không biết nếu cô trở về Tầm Tân Đồng sẽ có phản ứng gì? Đúng vậy, cô rất muốn trốn tránh, trốn tránh đối mặt với thực tế.....

Ngồi trong xe Lincoln về nhà mẹ, Tầm Thiên Hoan cúi đầu, nội tâm quá mức hỗn loạn, không ngừng cắn đầu ngón tay. Cô mong xe đi thật chậm, ai ngờ chỉ một lát là tới nơi.....

Xe dừng lại.

Đã thấy ba mẹ ở cửa chờ từ lâu.

“Mẹ!” Tầm Thiên Hoan vừa xuống xe lập tức bổ nhào vào ngực mẹ, tận tình làm nũng.

Bắc Khả Uy đi đằng sau, rất lễ phép chào hỏi: “Ba, mẹ, Cùng Hâm bất hiếu, lâu như vậy mới đến thăm ba mẹ.”

Cha mẹ Tầm Thiên Hoan cũng khách sáo chào hỏi Bắc Khả Uy, sau đó tất cả đi vào nhà.

Cha Tầm Thiên Hoan đi song song với Bắc Khả Uy, mẹ thì đi cùng cô, tựa như còn chưa nói hết.

Hai người đàn ông nói chuyện đàn ông, hai người phụ nữ nói chuyện phụ nữ.

“Thiên Hoan, con không gây họa gì cho Bắc gia đấy chứ?”

Tầm Thiên Hoan nhún mày: “Không có, mẹ, sao mẹ lại không tin tưởng con gái mình vậy?”

Mẹ Tầm Thiên Hoan cười: “Sao con lại nói thế?”

Tầm Thiên Hoan bĩu môi: “Xem ra trong lòng mẹ con mãi mãi là một cô bé con.”

“Biết rõ là tốt rồi.”

Hỏi han ân cần mấy câu, Tầm Thiên Hoan trong lòng lại càng bất an, rốt cuộc không nhịn được: “Mẹ, Tân Đồng đâu?”

“Tân Đồng?” Mẹ cô nghe thấy bưng tỉnh, nói: “Nó không phải vừa mới ở đây sao? Đã chạy đi đâu mất rồi? Ai, con cũng phải quan tâm đến nó một chút, gần đây nó lạ lắm, không giống như con biết đâu.”

Tầm Thiên Hoan giọng nói có chút hờn dỗi, bĩu môi nói: “Mẹ chỉ quan tâm đến Tân Đồng thôi!”

Mẹ cô nở nụ cười: “Không phải đâu. Con bây giờ còn ghen với cả em con sao?”

“Mẹ, con không có!”

“Mẹ đùa con thôi!”

“Ha ha. Mẹ, búp bê của con đâu rồi? Còn con cá vàng nhỏ nữa? Chúng đều ở đây chứ?”

Mẹ Tầm Thiên Hoan cười nói: “Mẹ biết con nhất định sẽ nhớ chúng, nên đã cẩn thận giữ lại. Ngày nào Tân Đồng cũng cho cá ăn đấy!”

Trước kia Tầm Thiên Hoan thường xuyên không ở nhà, trên danh nghĩa là cô mua cá vàng nhưng thực tế đều là do Tầm Tân Đồng nuôi, bây giờ vẫn vậy.

Nghe nhắc đến Tân Đồng, đáy mắt Tầm Thiên Hoan u ám, nói: “A..... con vào phòng xem thử.”

Tầm Thiên Hoan bước về phía căn phòng quen thuộc, nhẹ nhàng mở cửa phòng mình ra, liếc nhìn vào quả nhiên mọi thứ đều không đổi, vẫn y nguyên như vậy. Tất cả sự chú ý của Tầm Thiên Hoan bị hút đến nơi đặt bể cá, lập tức vui vẻ chạy tới: “Oa, cá nhỏ, đã lâu không gặp....”

Bể cá trong suốt đựng hai phần nước trong, hai chú cá vàng nhỏ bơi qua bơi lại, rất tự tại.

Tầm Thiên Hoan ánh mắt chợt bất động, người tức khắc cũng dừng, còn không kịp xoay người đã bị người sau lưng ôm lấy. Một mùi nhẹ nhàng kín đáo ập tới, Tầm Thiên Hoan đương nhiên rất rõ loại không khí này, cảm thấy không thở nổi, gần như trái tim đang ngừng đập....

Tầm Thiên Hoan sắc mặt tái nhợt, ánh mắt nhìn xuống, thấy hai cánh tay đang ôm chặt eo mình. Tầm Thiên Hoan cắn môi run rẩy, trong giọng nói phảng phất tức giận: “Buông ra!”

Cô không dám lớn tiếng, hết sức nhỏ giọng, trong nhà cách âm không tốt chỉ sợ mọi người biết.

“Em nhớ chị, thật sự nhớ...quá....”

Khuôn mặt tuần tú của Tầm Tân Đồng dán trên tóc cô, nhắm mắt lại, như một chú mèo con nhẹ nhàng cọ xát, tranh thủ hưởng thụ, cánh tay không tự chủ được siết chặt....

Tầm Thiên Hoan gắt gao cắn chặt răng: “Câm miệng!”

Điên rồi, cô thật sự điên rồi, loại sự tình này làm sao lại xảy ra với cô chứ? Cô tự nhận mình không hề có sức hấp dẫn nha! Ngay cả em trai thân thiết của mình..... Đáng chết, càng nghĩ càng không chịu nổi!

Đối với sự phẫn nộ của Tầm Thiên Hoan, Tầm Tân Đồng ngoảnh mặt làm ngơ, vẫn nhẹ giọng hỏi cô, hơi thở sâu kín phả bên tai cô, mập mờ đến cực điểm: “Chị có nghĩ đến em không?”

Tầm Thiên Hoan quả quyết nói: “Không có!”

Nghĩ, sao lại không nghĩ? Nhưng không giống với trước kia, hần bây giờ là ác mộng của cô!

Tầm Tân Đồng hơi động, rút một cánh tay bên hông Tầm Thiên Hoan ra, một tay vẫn giữ chặt thân thể mềm mại của cô, còn tay kia nhẹ nhàng nâng lên, chậm rãi đẩy mấy sợi tóc trên vai cô lên mũi người, sau đó vén qua một bên. Hần từ đằng sau chậm rãi vuốt ve vai cô, vuốt ve da thịt trơn mềm. Trong nháy mắt tựa hồ có điện giật, chỉ thấy thân thể Tầm Thiên Hoan run rẩy, đáy mắt đột nhiên hiện tia sợ hãi, đột nhiên nhắm mắt lại. Nhưng trong thanh tĩnh càng cảm nhận rõ ràng lực cánh tay kia nhẹ nhàng vuốt ve nơi bả vai lộ ra, sau đó từ bả vai chậm rãi lên cổ, như một con rắn dao động chậm rãi lên xuống, rồi đột nhiên néo ở cằm cô.

Tầm Thiên Hoan cả kinh, muốn giãy, lại bị véo đau đến không nhúc nhích được, chỉ thấy Tầm Tân Đồng mỉm cười nói: “Đừng nói như vậy, em rất khó chấp nhận. Chị thực sự không nghĩ đến em sao?”

Tầm Thiên Hoan nường mày, bởi vì bị néo ở dưới cằm, đến nói cũng khó khăn: “Không, muốn ồn ào....”

Tầm Tân Đồng đột nhiên buông cằm cô ra, tay chậm rãi rời xuống, mục đích chính xác, rơi thẳng xuống bầu ngực sữa của cô.

Tầm Thiên Hoan kinh ngạc mở to hai mắt! Ngừng thở!

29. Chương 29

Chương 29

“Chị là chị em. Tân Đồng, chuyện này vĩnh viễn không bao giờ có thể trở thành sự thật.”

“Chị? Chị thì sao? Ai quy định chị em không thể yêu nhau? Cứ coi như có quy định đi, thì ta cũng có thể phá quy định. Quy định cũng không cản được em yêu chị....”

“Chị không yêu em.” Tầm Thiên Hoan lạnh lùng nói: “Nếu em thật sự yêu chị, em hãy tôn trọng ý kiến của chị. Em cứ thế này chỉ càng đẩy chị vào vực sâu.”

Ép cô chính là ích kỷ!

Cặp lông mi xinh đẹp của Tầm Tân Đồng run rẩy, khuôn mặt trắng nõn thoáng hiện lên vẻ bất đắc dĩ: “Nhưng làm sao bây giờ? Em cũng không không chế nổi chính mình.”

Một lát sau, hần chậm rãi buông lỏng Tầm Thiên Hoan ra.

Tầm Thiên Hoan vừa được tự do liền nhanh chóng cách ra vài bước, cảnh giác nhìn Tầm Tân Đồng, sẵn sàng chạy trốn, chỉ nói: “Em nhất định có thể!”

Không nói thêm gì nữa, Tầm Thiên Hoan lập tức chạy khỏi căn phòng này, để lại Tầm Tân Đồng sững sờ đứng đó.

Có thể? Hần thực sự có thể quên cô sao? Có thể quên tình cảm điên đảo bao năm đó sao? Hần không phải chưa bao giờ thử cố gắng khống chế chính mình, nhưng hần thật sự không làm được..... Có lẽ, phải nói chính xác, là hần không muốn.....

“Yêu đương vướng trộm với ai sao? Sao chạy từ phòng ra mà lại bối rối như vậy?”

Bắc Khả Uy khoanh tay trước ngực, tựa bên tường, liếc xéo cô, ngữ khí làm như cố ý lại vô tình trêu ghẹo.

Tầm Thiên Hoan cuống quýt dừng bước, quăn bách nhìn Bắc Khả Uy, toàn thân bất an, chột dạ: “Anh, anh đứng ở đây mà nói gì vậy?”

Bắc Khả Uy tùy ý nhún nhún vai: “Nói đùa thôi mà, sao lại tưởng thật vậy?”

“Chẳng nói được một lời hữu ích!”

Bắc Khả Uy nheo mắt: “Tôi hôm nay đắc tội gì với cô sao?”

Tầm Thiên Hoan đang chuẩn bị đáp lời, lại nghe thấy tiếng mẹ gọi từ trong bếp: “Tân Đồng, Tân Đồng à!”

Một lúc sau, chỉ thấy cửa phòng Tầm Thiên Hoan vừa mới đóng lại một lần nữa lại bị mở ra, đáy mắt Bắc Khả Uy bỗng trở nên thâm sâu, Tầm Tân Đồng mặt không biểu tình đi ra, biểu lộ lãnh đạm, coi như không nhìn thấy Bắc Khả Uy và Tầm Thiên Hoan đi thẳng vào bếp....

Con người Bắc Khả Uy thâm thúy, phút chốc bắt lấy bả vai Tầm Tân Đồng, mỉm cười nói: “Cậu chắc hẳn chính là....em vợ tôi? Lần đầu gặp mặt, không chào hỏi sao?”

Hôm tổ chức hôn lễ Tầm Tân Đồng cũng không tham gia.

Tầm Tân Đồng nhàn nhạt liếc qua Bắc Khả Uy: “Chào anh rể.”

Bắc Khả Uy ý vị thâm sâu nói: “A, xin chào, từ nay về sau xin chỉ giáo nhiều.”

Tầm Tân Đồng bĩu môi: “Không dám. Mẹ gọi tôi có việc, xin lỗi không nói chuyện tiếp được.”

Tầm Tân Đồng lạnh nhạt bỏ đi.

Tầm Thiên Hoan vẫn một mực cúi đầu trầm mặc.

Bắc Khả Uy khoe môi cong thật sâu, ngữ khí cũng thật sâu: “Em trai của cô.... Thật là thú vị.”

Tầm Thiên Hoan nghe vậy rất là miễn cưỡng, thản nhiên nói: “Anh không cần phải như vậy, em trai tôi vốn là như thế.”

Bắc Khả Uy lông mày nhướn lên: “A, phải không?”

Trên bàn cơm.

Ba Tầm Thiên Hoan hồ hởi cười nói: “Thật vui nha. Lần đầu cùng Thiên Hoan về nhà, được mẹ đích thân trở tào nha.”

Mẹ Tầm Thiên Hoan lườm ông, sau đó nhìn Bắc Khả Uy nói: “Tay nghề của mẹ cũng bình thường thôi, hôm nay để con chịu thiệt rồi.”

Bắc Khả Uy cười: “Đâu có, được mẹ đích thân nấu cho ăn là phúc khí của con, đâu phải là thiệt thòi.”

Tầm Thiên Hoan ở bên cạnh vuốt vuốt trán, thật là chán, ăn thì cứ ăn, sao lại phải khách sáo như vậy?

Đùa dừng lại, lại mặc kệ mọi người nói, bắt đầu ăn!

Ba Tầm Thiên Hoan ngẩn người, lại không hiểu ý Bắc Khả Uy đang nói gì, đành phải nói: “A, ăn cơm ăn cơm đi, ha ha.”

Tầm Tân Đồng gấp một ít thức ăn đặt vào trong bát Tầm Thiên Hoan, nói: “Chị, chị thích nhất là ăn thịt kho tàu, mẹ làm thịt kho tàu thì độc nhất vô nhị đấy.” Thật ra phải nói, dù Bắc gia nhiều tiền, nhưng Tầm Thiên Hoan vẫn thích nhất là thịt kho tàu mà chỉ có Tầm gia mới có!

Động tác của Tầm Tân Đồng vẫn thản nhiên bình thường như ngày xưa, nhưng ở hoàn cảnh này lại hơi quái dị. Mẹ Tầm Thiên Hoan nửa đùa nửa thật nói: “Tân Đồng, chị con đã lấy chồng rồi, việc này không cần con phải làm nữa đâu....”

Tầm Tân Đồng không nói gì, ánh mắt tối dần.

Tầm Thiên Hoan sững người.

Bắc Khả Uy ánh mắt lóe lên, phản ứng nhanh chóng, gấp một miếng thịt kho tàu trong mâm đặt vào bát Tầm Thiên Hoan, nói: “Em thích ăn thì ăn nhiều một chút.”

Tầm Tân Đồng ánh mắt đen không thấy đáy, mặt không biểu tình.”

Bắc Khả Uy trong lòng thật vui vẻ.

Tầm Thiên Hoan đem thịt trong bát gấp trở lại, nói: “Con bây giờ không thích ăn thịt kho tàu.”

Trong lời nói có ý, Tầm Tân Đồng bỗng nhiên nắm chặt tay, ầm ầm tràn ra một cảm giác nặng nề.

Tầm Thiên Hoan như vậy khiến hai vị trưởng bối có chút xấu hổ, đành phải nói: “Thiên Hoan, không thích ăn thịt kho tàu vậy ăn cái khác đi. Trên bàn toàn món con thích ăn đấy.”

Tầm Thiên Hoan khẽ cười: “Vâng.”

Cứ như vậy ăn cơm, một lúc sau Tầm Thiên Hoan nói: “Ba, mẹ, con muốn bàn với ba mẹ một chuyện.”

Ba Tầm Thiên Hoan nghi hoặc: “Chuyện gì?”

Tầm Thiên Hoan đặt đũa xuống, vẻ mặt trịnh trọng nói: “Con muốn để Tân Đồng đi du học.”

Du học, đây là biện pháp duy nhất cô có thể nghĩ ra....

“Lạch cạch!” Đôi đũa trong tay Tầm Tân Đồng đột nhiên rơi xuống, sắc mặt thoát đổi. Nhưng chỉ một lát lại khôi phục lạnh nhạt, lặng im không nói.

Mẹ Tầm Thiên Hoan khó hiểu hỏi: “Vì sao đột nhiên lại muốn Tân Đồng đi du học?”

Tầm Thiên Hoan cười cười: “Không phải đột nhiên. Con vẫn luôn suy nghĩ việc cho Tân Đồng đi du học. Ba, ý ba thế nào?”

Ba Tầm Thiên Hoan nặng nề: “Du học....”

“Chuyện tiền nong ba không phải lo, con sẽ lo! Đúng rồi, con sẽ dùng tiền của mình!”

Không phải tiền của Bắc gia!

Ba có chút do dự: “Không phải là chuyện tiền, mà là....”

Ba muốn xem ý của Tân Đồng....

Tầm Tân Đồng trầm mặc nhìn Tầm Thiên Hoan, nhìn thật kỹ, thật lâu, anh mắt phức tạp làm Tầm Thiên Hoan từ trong lòng tràn ra toàn thân một cỗ lạnh lẽo....

Tầm Tân Đồng đột nhiên mỉm cười, nụ cười lạnh lẽo: “Chị hy vọng em đi?”

Mẹ Tầm Thiên Hoan tưởng con hiểu lầm, nói: “Chị con có ý tốt, cho con ra nước ngoài học chuyên sâu, đây là chuyện tốt nha Tân Động, cũng là ý tốt của chị con!”

“Chuyện tốt....?” Tầm Tân Đồng lạnh nhạt: “Thật sự là chuyện tốt, cũng là “ý tốt” của chị....”

Tầm Thiên Hoan nhanh chóng nói: “Vậy em đồng ý rồi?”

Tầm Tân Đồng vẫn nhìn Tầm Thiên Hoan chăm chú, không cho người khác nhìn thấy được hần đang suy nghĩ gì, cũng theo sự trầm mặc của hần mà suy nghĩ.....

Tầm Tân Đồng yên lặng nhếch môi: “Được, em đồng ý.”

Tầm Tân Đồng không thể nghĩ ra cô lại nghĩ ra chiêu này.

Trong tâm mưa gió dồn dập..... Như lá rách đứt cuống....

Hần đã đồng ý, đồng ý một cách đơn giản, nhưng không thể chứng minh được hần có xuất ngoại được hay không, hoặc nếu xuất ngoại hần có thể làm chuyện gì....

30. Chương 30

Chương 30

“Tầm gia các người thật thú vị!” Vừa về tới Bắc gia, Bắc Khả Uy tựa như thay đổi ngay lập tức, trên mặt chẳng còn một chút vui vẻ, chỉ còn ý châm chọc.

Tầm Thiên Hoan rất chán ghét giọng nói đùa cợt của hần, vì vậy lạnh lùng trả lời: “So với Bắc gia các người còn kém xa!”

“Nói như vậy cô hiểu rất rõ Bắc gia sao?”

Tầm Thiên Hoan liếc mắt: “Vậy anh hiểu rất rõ Tầm gia chúng tôi sao?”

Bắc Khả Uy nhắm mắt lại, không muốn tiếp tục chủ đề nhảm chán này, chỉ nói: “Hiện tại chuẩn bị bị, buổi tối còn phải tham gia một vũ hội.”

“Tôi không muốn đi.” Tầm Thiên Hoan vẻ mặt không vui, cúi đầu, nhưng, cô biết rõ chuyện này, cô nhất định là làm không chủ được, Bắc Khả Uy đã nói ra mệnh, vậy cô nhất định phải đi !

Bắc Khả Uy thản nhiên nói: “Đó là một vũ hội kinh doanh thôi, cần phải đi, nhưng, chỉ cần cô chịu đi, thì cô không cần phải làm gì hết.”

Tầm Thiên Hoan có chút kinh ngạc nhìn xem Bắc Khả Uy, lần này, thật đúng là lần đầu tiên, hần ngược lại không sử dụng quyền lực đàn ông chủ nghĩa gì đó để bắt buộc cô, cô thật đúng là có chút không quen, hít một hơi, không nói lời nào, xoay người đi trở về phòng, vừa đi vừa suy nghĩ nên mặc quần áo gì.

Tầm Thiên Hoan một thân lễ phục màu đen, vai trần rất hợp mốt, một đôi giày cao gót tinh xảo, trên bàn tay nõn nà mang một bộ bao tay ren viền đăng-ten, càng làm nổi bật thêm làn da trắng nõn nà, trước khe ngực bông bênh có đính một viên kim cương bạch kim ca-ra, hào quang bắn bốn phía, mái tóc dài xõa trên tấm lưng trần thon thả nuột nà.... Cô quả là một báu vật! Ách, bất quá, điều kiện tiên quyết là, không nên nhìn khuôn mặt.....

Bắc Khả Uy khoanh hai tay trước ngực, dùng một bộ dáng cao cao tại thượng nhìn kỹ cô, nói: “Nếu không nhìn mặt cô, thì cũng không tệ lắm.”

Tầm Thiên Hoan trợn trắng mắt, nói: “Thích thì không nhìn, thất thần gì chứ? Còn nữa, có đi hay không!”

Mắt Bắc Khả Uy thâm trầm, vẻ mặt buồn bực: “Tôi không phải đang đợi cô sao?”

Ách..... Hình như là vậy.

Tầm Thiên Hoan hếch lên môi: “Đi thôi.”

Nói xong, vén váy khom người lên xe, Bắc Khả Uy cũng theo đuôi phía sau.

Rất ít tham gia vũ hội, không đứng, trên cơ bản Tầm Thiên Hoan cô hoàn toàn không từng tham gia qua những vũ hội quý tộc của các nhân vật nổi tiếng, cho nên, khẩn trương là điều dễ hiểu.

Đầu tiên, không nói tất cả đều là nhân vật nổi tiếng quý tộc, mỹ nữ thì nhiều như mây cách ăn mặc của mình tuy coi như không tồi, bất quá, gương mặt mình như thế này đương nhiên là sự thật không thể nào thay đổi, chỉ mong, chỉ mong tại vũ hội đừng làm ra sai lầm gì mới tốt, bằng không, mặt mũi mất hết là cái chắc, ghi chú rõ, cô tuyệt đối không phải vì mặt mũi của Bắc Khả Uy, cô tuyệt đối là vì chính mình.

.....

“Làm gì vậy?”

Tầm Thiên Hoan nghi hoặc nhìn Bắc Khả Uy đứng ở phía trước không đi, bàn tay chống tại bên hông, mới đầu nghi hoặc lập tức tan thành mây khói, cô lập tức hiểu được, khẽ cau mày: “Nhất định phải thế sao?”

Muốn cô kéo tay của hắn đi vào, thì đứng ra nên là như vậy hắn bây giờ là Bắc Khả Hâm, mà thân phận của cô là vợ của hắn, nói như thế nào đi nữa đi như thế vào vũ hội, về sau phải luôn giữ bộ dáng như vậy, chẳng qua thật sự cô không quen,

Hơn nữa, đối tượng lại là một gã em chồng đáng giận như hắn.

Bắc Khả Uy có chút cau mày, động tác không thay đổi, ý bảo cô tranh thủ thời gian, nói: “Không phải ngay cả tay tôi cô cũng không dám chạm vào chứ? Hay là cảm thấy nam nữ thụ thụ bất thân?”

Nếu như trong miệng có một ngụm nước, Tầm Thiên Hoan nhất định sẽ lập tức phun ra.

Nam nữ thụ thụ bất thân? Hiện tại đã là thời đại gì rồi, Tầm Thiên Hoan cô cũng không phải bà già cổ lỗ sĩ.

“Tôi xin anh đó, tôi là không muốn nắm tay của anh thôi!”

Bắc Khả Uy ngữ khí nhàn nhạt: “Thật sao?”

Tầm Thiên Hoan hít một hơi,, liếc nhìn Bắc Khả Uy, sau đó kiên trì vòng quanh tay hắn, ánh mắt bình tĩnh, hất cằm lên, rảo bước tiến vào vũ hội.....

Vũ hội phô trương tương đối lớn, xa hoa truy lạc, người thì muôn hình muôn vẻ, nguyên một đám nam nữ trẻ tuổi mặc lễ phục quý báu cùng đồ trang sức bằng đá quý lấp lánh, đập vào mắt có thể nói hoàn toàn hoa hoa lệ lệ, tựa hồ bất cứ điểm nào trên người cũng đều phát sáng lấp lánh, trong tay một cái ly uống rượu, dục nở nụ cười ba cười cười nói nói.....

Bắc Khả Uy cùng Tầm Thiên Hoan đến hiện trường lập tức hấp dẫn ánh mắt rất nhiều người, Bắc Khả Uy cười nhẹ, nhưng bên dưới nụ cười đó, hoàn toàn không ai biết hắn đang suy nghĩ gì, mà Tầm Thiên Hoan tại trong tích tắc này, thân thể đột nhiên khẩn trương lên, bước chân run rẩy, có dấu hiệu lui bước, cánh tay Bắc Khả Uy kẹp lấy tay của cô, cười nhẹ, từng bước một tiếp tục đi lên phía trước.....

“Oa, thật không hổ là Bắc gia Đại thiếu gia, đích xác rất tuấn tú a!”

“Nhưng cô gái bên cạnh anh ta là ai?”

“Mặt mũi xấu quá.....”

“Nghe nói là vợ mới cưới của Bắc Khả Hâm.”

“Bác Đại thiếu gia thật đáng thương.....”

Những nghị luận này đều rất lớn, tất nhiên là lọt vào tai Tầm Thiên Hoan, trong nội tâm âm thầm chế giễu, những nhân vật quý tộc nổi tiếng này, bất quá cũng là người thích nói chuyện huyền thuyên tục tằng, chỉ là bề ngoài hoa lệ thôi, thật sự đáng buồn cho đám người này a!

Bắc Khả Uy vừa bước vào, lập tức có vài người bước đến chào hỏi, a dua nịnh hót.....

“Bác thiếu gia, phi thường vinh hạnh có thể quen biết anh, tôi là tập đoàn”

.....

“Bác thiếu gia, tôi là Trương Danh Vinh xí nghiệp ‘Danh nghệ’ trước kia có cùng quý công ty hợp tác.....”

.....

“Vị này chính là bác Thiếu phu nhân sao? Y phục phu nhân hôm nay lộng lẫy quá, rất thích hợp với ngài a.....”

.....

Vũ hội này có quá nhiều người, hoa mắt, Tầm Thiên Hoan đột nhiên cảm thấy có chút buồn bực, liền tìm cớ, đem Bắc Khả Uy ném cho những người kia, tự mình đi ra ngoài.....

Tầm Thiên Hoan lướt qua đám người, xuyên qua hành lang, trong lúc này ngược lại yên tĩnh nhiều hơn, chỉ có thỉnh thoảng vài người ngẫu nhiên lướt qua, Tầm Thiên Hoan một đường đi thẳng về phía trước, hoàn toàn không có chú ý tới sau lưng có một người đang theo sát tại phía sau.....

Tầm Thiên Hoan đi vào buồng vệ sinh, không có bước vào WC, chỉ dừng lại ở trước gương bên ngoài, soi soi, vô tình, hai gò má hình cầu, cái cằm bệch, thật đúng là không khác gì quả bí đỏ, thờ dài, sau đó đem ánh mắt dần dần dời xuống, khá tốt, đáng người cũng không tồi.

Tầm Thiên Hoan chán đến chết soi vào gương, đột nhiên, ánh mắt Tầm Thiên Hoan chú ý tới có một bóng người trong gương, Tầm Thiên Hoan bỗng nhiên quay đầu lại,

Ánh mắt lại đều bị một bóng đen bao phủ, một hơi thở quen thuộc phả vào mặt, Tầm Thiên Hoan lập tức biết là ai, không có giấy dựa, chỉ là khó hiểu: “Tịch, sao anh lại ở đây?”

Chỉ thấy Âu Dương Tịch tuấn mỹ ôm eo của cô, không thể chờ đợi được cúi xuống hôn cô, hơi thở có chút hỗn hển, làm như đói khát thật lâu, khi vừa chạm vào Tầm Thiên Hoan ngay lập tức đã tìm được dòng suối mát, nhiệt liệt và điên cuồng chiếm hữu, bàn tay bên hông siết chặt eo cô, thỉnh thoảng cao thấp vỗ về chơi đùa, gặm ở môi của cô, đầu lưỡi xông vào trong miệng của cô, tùy ý vờ vét chất mật của cô..... Một mạch hôn đến khi gò má cô nổi lên ửng hồng, hần mới buông cô ra, lại lập tức hôn cổ của cô, nhiệt tình hôn, mang đến cho Tầm Thiên Hoan từng đợt khoái cảm, nhịn không được bật ra rên rỉ: “A

”

Lễ phục Tầm Thiên Hoan là đai đeo hơn nửa bờ vai để trần, bầu vú no đủ, vốn là như ẩn như hiện, mạnh mẽ đem hai dây đeo giật xuống, lễ phục mất thấy chảy xuống.....

Vào lúc lý trí sắp bị khoái cảm bao phủ, Tầm Thiên Hoan yêu kiều rên rỉ: “Tịch, đừng ở chỗ này..... Để cho người ta thấy được không tốt.....”

Âu Dương Tịch vùi đầu hôn lên bầu ngực trắng mịn trần trụi mềm mại đã lộ ra ngoài, hơi thở hỗn hển, chứng minh hắn đã là dục hỏa đốt người: “Thiên Hoan, anh hôm nay nhịn không được.....”

31. Chương 31

Chương 31: Phát hiện cô.....

“Ừm, a

” Tầm Thiên Hoan rên rỉ, hoa huyết không ngừng co rút co rút lại từng đợt. Hoa vách tường xiết chặt mang đến cho hắn sung sướng, đã làm cho hắn không kiểm soát, bắt lấy cái hông của cô, đâm vào một cái thật sâu.....

“A

”

Theo thú tính của Âu Dương Tịch từ trước đến nay, không hề cho cô kịp thích ứng đã không ngừng đâm mạnh, chạy nước rút, từng lớp từng lớp khoái cảm ào ạt dâng tràn khắp cơ thể tầm Thiên Hoan, tập trung đến yết hầu, cô muốn hét lên, nhưng, cô nhẫn, cắn răng nhẫn.....

Âu Dương Tịch điên cuồng ra vào, trong hoa huyết của cô, phát ra âm thanh mất hồn dâm mị.....

Âu Dương Tịch trong cơn co giật của cô vẫn không ngừng mãnh liệt đâm vào, một bên nói:“Không cần phải chịu đựng như vậy, muốn hét thì cứ hét đi.... Em như thế sẽ khó chịu.”

Thân thể Tầm Thiên Hoan bởi vì Âu Dương Tịch không ngừng chuyển động mà đung đưa mà lúc lên lúc xuống, Tầm Thiên Hoan khó khăn lắc đầu, sau đó tiếp tục khép hờ mắt, thừa nhận Âu Dương Tịch cướp đoạt.....

Nơi này là nhà vệ sinh công cộng, bất cứ lúc nào cũng sẽ có người tiến đến, nếu cô không khống chế bản thân cất tiếng rên rỉ, bị người nghe được thì sẽ như thế nào ?

Tốc độ đâm vào mỗi lúc một nhanh, mỗi lúc một sâu, mỗi lúc một mãnh liệt hơn, bởi vì cao trào sắp xảy ra, Tầm Thiên Hoan rít cục nhẹn không được rên rỉ thành tiếng:“Em sắp.....”

Âu Dương Tịch nghe vậy, càng thêm mãnh liệt kéo ra đưa vào, nói:“Một chút.....”

Vào công kích mãnh liệt cuối cùng, hai người đồng thời đạt đến cao trào..... Bởi vì mới vừa rồi đã hứa sẽ không xuất vào bên trong thân thể cô, hắn vội vàng đem nam căn của mình rút ra ngoài, lại trùng hợp xuất tại trên đùi của cô, chỉ thấy Tầm Thiên Hoan đang nằm đó mà vẫn còn run rẩy trong cơn cực khoái.....

Tình cảm mãnh liệt qua đi, Âu Dương Tịch ngồi ở trên đùi Tầm Thiên Hoan, hơi thở có chút hào hển, Tầm Thiên Hoan toàn thân vô lực tựa ở lưng bồn cầu.....

Tầm Thiên Hoan liếc qua Âu Dương Tịch trước mắt nói:“Tịch, có phải anh đã tám trăm năm không có chạm qua người phụ nữ hay không? Vừa rồi cũng quá.....” Mãnh liệt a. Mấy chữ cuối cùng Tầm Thiên Hoan đột nhiên không có ý muốn lễ phục của nói ra miệng.

Âu Dương Tịch ôn nhu đem cô chậm rãi sửa sang lại hoàn chỉnh:“Quá lâu không chạm vào em,, vừa rồi vừa thấy được em, anh nhẹn không được.”

Tầm Thiên Hoan nhú mày:“ Mấy bạn gái của anh không thể thỏa mãn anh sao?”

Âu Dương Tịch nhàn nhạt trả lời:“Họ là họ, em là em.”

Mặc dù có chút khó hiểu, nhưng Tầm Thiên Hoan không có truy vấn, bởi vì có chuyện càng làm cô hiếu kỳ hơn:“Tịch, sao anh lại chạy tới nơi này ?”

Ánh mắt Âu Dương Tịch lóe lên, chỉ là một thoáng giật mình sững sờ, sau đó thoải mái nói:“Hai ngày nay quen được một tiểu thư quý tộc, nên cô ấy nhờ anh làm bạn trai cô ấy tối nay tới tham gia vũ hội này.”

“Quý tộc tiểu thư? Ai vậy?”

“Em không biết đâu.”

“A.....” Âu Dương Tịch đã nổi danh là phong lưu, nhận thức vài tiểu thư quý tộc cũng không có gì kì quái, Tầm Thiên Hoan nghĩ vậy, chẳng muốn truy vấn nữa ,“Mấy hôm nay, không có em, anh và Ki Ki có khỏe không?”

Âu Dương Tịch lập tức nói: “Anh không khỏe.” Tầm Thiên Hoan cười: “Anh hử, cho dù em có mù cũng không tin đâu, Âu Dương Tịch chưa bao giờ bạc đãi chính mình, anh còn có thể làm ình sống không tốt được sao?”

Âu Dương Tịch cười khổ: “Em sẽ không hiểu được.”

Tầm Thiên Hoan hừ một tiếng: “Không hiểu thì không hiểu, anh mau xuống đi, ngồi mãi trên người em bần lảm”

Dưới sự trợ giúp của Âu Dương Tịch, Tầm Thiên Hoan rất nhanh liền đem chất lỏng trên đùi lau sạch sẽ, sau đó lại đem lễ phục của cô sửa sang lại xong xuôi.

Đến cuối cùng, Tầm Thiên Hoan vẫn nhìn không được, thở phì phì nói: “Đều là tại anh hết, hại em ngay cả đồ lót cũng không còn, mất mặt chết đi được!”

Âu Dương Tịch bất đắc dĩ nhún nhún vai: “Anh không phải cố ý. Hơn nữa, cho dù em không mặc quần lót, cũng không ai biết, tại sao lại mất mặt?”

Tầm Thiên Hoan mắt hững hờ nhìn Âu Dương Tịch nói: “Em thì không nghĩ như anh, đi ra ngoài, đi ra ngoài, mau đi ra!”

“Cùng đi ra a.”

Tầm Thiên Hoan không được tự nhiên nói: “Em còn muốn sống đó, anh đi ra ngoài trước đi, hai chúng ta không thể cùng đi ra, bị người ta nhìn thấy không tốt.”

Yêu đương vùng trộm, đây tuyệt đối là một màn yêu đương vùng trộm a!

Âu Dương Tịch nói: “Anh không thêm để ý.”

Tầm Thiên Hoan tiếp lời nói: “Em thì để ý a, nói xong, đơn giản chỉ cần đem Âu Dương Tịch đẩy ra khỏi WC, tiện đà đóng cửa lại.”

Chỉ là, không lâu sau, lập tức truyền đến tiếng kinh hô của hai người phụ nữ.

Tầm Thiên Hoan vừa nghe liền biết rõ Âu Dương Tịch không may đụng phải hai người phụ nữ, vì vậy vô ý thức nghiêng tai lắng nghe.

Hình ảnh lại chuyển đến bên ngoài WC.

Chỉ thấy Âu Dương Tịch mới chuẩn bị đi về phía cửa, hai tiểu thư quý tộc ăn mặc hoa lệ vào tới, vừa thấy được Âu Dương Tịch liền kinh hoàng hét lên.

Âu Dương Tịch cũng lắp bắp kinh hãi, bất quá, hấn lại gặp nguy không loạn, cười với hai cô, nụ cười này, tràn đầy dụ dỗ mê hoặc câu hồn, thanh âm dễ nghe mà mỉa mai: “Hai vị tiểu thư đừng hoảng hốt, anh không phải là sắc lang, anh chỉ là đi nhầm buồng vệ sinh mà thôi, làm hai vị sợ hãi, thật sự thật có lỗi.”

Âu Dương Tịch vừa nói xong, hai vị tiểu thư quý tộc cũng thu hồi biểu lộ kinh ngạc vừa rồi, ánh mắt nhìn tại trên khuôn mặt tuấn mỹ của Âu Dương Tịch, nhìn hấn từ trên xuống dưới mấy lần, vì vậy, hai người phụ nữ không hẹn mà cùng nhìn nhau cười.

Vốn một cô gái tương đối ột chút tràn đầy vẻ phong tình đã đi về phía Âu Dương Tịch, đôi mắt đẹp chăm chú nhìn chăm chăm vào khuôn mặt tuấn tú của Âu Dương Tịch, sau đó vươn ngón tay thon dài lướt qua gò má Âu Dương Tịch thanh âm kia tràn đầy khêu gợi: “Anh trai này, đáng đáp thật đúng là tuấn tú nha.”

Ánh mắt Âu Dương Tịch thâm trầm, cười cười, không để lại dấu vết tách tay cô ta ra, nói: “Tiểu thư quá khen, hai vị mới là mỹ nữ chân chính.”

Trong nhà vệ sinh Tầm Thiên Hoan không khỏi le lưỡi, Âu Dương Tịch này thật là, quả nhiên là yêu tinh họa thủy mà, hết lần này tới lần khác đều dụ dỗ người ta tự nguyện nhảy vào lòng.

Hai cô gái này vừa nghe Âu Dương Tịch nói như vậy, càng không kìm được vui mừng, một cô gái khác cũng đã đi tới, cô gái đang mặc váy màu tím này càng lớn mật, thân thể thẳng tắp dán sát vào trên người Âu

Dương Tịch, đưa tay chậm rãi ve vuốt bộ ngực của hắn, thanh âm dụ dỗ:” Đáng người của anh trai nhất định rất tuyệt nhỉ?”

Tầm Thiên Hoan hít vào một hơi thật sâu, xong rồi, hắn lại đụng phải hai tiểu thư quý tộc biến thái như vậy, trước kia thỉnh thoảng có nghe nói, có một vài tiểu thư quý tộc cơ hồ chính là có tính biến thái, bởi vì có chút tiền, liền đem một nam nhân hợp ý chộp tới nhốt tại trong phòng đùa bỡn.....

Đang lúc Tầm Thiên Hoan không khỏi lo lắng cho Âu Dương Tịch thì.....

Âu Dương Tịch sắc mặt không thay đổi, chỉ là ẩn ẩn sau nét mặt tươi cười, ngữ khí của hắn cũng có phần kì dị, nói:“Hai vị, chúng ta trao đổi phương thức liên lạc nhé, hôm nào chúng tôi sẽ vui vẻ gặp nhau.”

Hai cô gái, thông minh như các cô, thoáng cái chợt nghe mình bạch, vì vậy đều lưu lại phương thức liên lạc, sau đó thì sao, Âu Dương Tịch làm như vô tình,, đem hai cô gái mang ra khỏi buồng vệ sinh.....

Hôm nào sẽ là ngày nào đó ? Phương thức liên lạc? Cho các cô ta phương thức liên lạc thật sự mới là lạ!

Tầm Thiên Hoan bỗng nhiên mở cửa WC ra, hít sâu một hơi, thầm than, tuyệt không hổ là Âu Dương Tịch !

Soi soi gương, Tầm Thiên Hoan đem lễ phục vẫn còn có chút thoáng mất trật tự sửa sang lại một phen, trang điểm lại một chút, nhưng sửa tới chính lui, như thế nào cũng đều không vừa ý, vì vậy dứt khoát mở vòi nước đem lớp trang điểm mới vừa làm xong, rửa sạch sẽ, để mặt mộc đi ra ngoài....

Giờ phút này vũ hội tựa hồ đang diễn tiến đến thời kì cao trào, rất là náo nhiệt, tiếng âm nhạc, tiếng cười đùa, dưới thị giác càng đẹp không sao tả xiết, chỉ là, Tầm Thiên Hoan không muốn hòa nhập vào trong đó, những lúc như thế này, luôn luôn sẽ không thuộc về cô, cô cũng không muốn hòa mình cùng một chỗ với những người này, do dự, cô bắt đầu ở trong đám người tìm kiếm thân ảnh của Bắc Khả Uy.....

Một cô gái xinh đẹp xuất hiện ở phía sau của cô, nhẹ nhàng mà vỗ vỗ vai của cô, ngữ khí nhàn nhạt:“Cô chính là Tầm Thiên Hoan?”

Tầm Thiên Hoan mặt không biểu tình xoay người sang chỗ khác, khi ánh mắt chạm đến đến khuôn mặt đó không khỏi hít sâu một hơi, cô gái này cũng quá xinh đẹp quyến rũ đi, khuôn mặt tinh xảo như thiên tiên, đáng người so với Kiki còn đầy đặn hơn, trong đầu Tầm Thiên Hoan giờ phút này chỉ còn tồn tại một chữ — Đẹp!

Cô gái trước mắt này là thiên sứ.

Mà cô ? Ngay cả vịt con xấu xí cũng không xứng làm a?

Tầm Thiên Hoan trong khoảng thời gian ngắn bị vẻ đẹp của cô ta làm cho khiếp sợ nói không ra lời, chẳng qua, cô gái này giờ phút này đột nhiên nói:“Quả nhiên hình dáng như thế này thực có lỗi với người xem.”

Vẻ đẹp của cô ta, làm cho Tầm Thiên Hoan tán thưởng, nhưng, lời cô ta nói, lại chọc cho Tầm Thiên Hoan giận giận răng ngứa lợi!

Tầm Thiên Hoan mặt không biểu tình:“Đáng vóc xinh đẹp thì giỏi lắm sao?!”

Cô ta cười:“Ít nhất, có thể bắt được tâm nam nhân hơn cô.”

Tầm Thiên Hoan nổi giận rồi!

Tầm Thiên Hoan cười lạnh:“Thì ra là con hồ ly tinh.”

“Hồ ly tinh cũng phải nhìn có tư cách làm hay không.” Người phụ nữ cười đến thản nhiên:“Đáng đáp như vậy, đi ra ngoài không sợ làm nguoi ta giết mình sao? Còn làm sao dám cùng người ta kết hôn ? Đây không phải hại người ta sao?”

Tầm Thiên Hoan lạnh lùng mắng:“Đồ điên!”

Người phụ nữ kia ngoảnh mặt làm ngơ, nhưng nói:“Tôi thật sự là bội phục chú em kia mỗi ngày đối mặt với gương mặt xấu xí của cô như vậy, còn có thể nhịn được.”

“Cô nói đủ chưa!” Tầm Thiên Hoan cả giận nói, chỉ là, trong đầu nóng lên, bất chợt, cô cảnh giác hỏi:

“Rốt cuộc cô là ai?”

“Cô đã đoán được, không phải sao?” Vóc dáng người phụ nữ kia cao hơn so với Tầm Thiên Hoan, ánh mắt cao cao tại thượng liếc qua Tầm Thiên Hoan, biểu lộ cùng bộ dáng kia là hoàn toàn không đem Tầm Thiên Hoan để vào mắt.

Không biết tại sao Tầm Thiên Hoan bây giờ nhìn người phụ nữ này là càng nhìn càng không thoải mái, bởi vì cô ần ần đoán ra được cô ta là ai.

Tầm Thiên Hoan cười: “Không phải là người đàn bà thích câu dẫn đàn ông hay sao.” Không đúng, là tiện phụ!

Người phụ nữ kia cười nói: “Vị hôn phu của cô trước khi chết ở bên cạnh tôi, bây giờ cô không phải rất hận tôi sao?”

Tầm Thiên Hoan liếc xéo cô ta: “Hứa Đan Ny a Hứa Đan Ny, có phải cô cho rằng một người đàn ông chết vì cô mà cảm thấy đặc biệt quang vinh hay không?”

Thì ra người phụ nữ này đúng là Hứa Đan Ny, thì ra là tình nhân của Bắc Diệc Hâm trước khi chết, Tầm Thiên Hoan vừa nghe đã đoán được, biết rõ hiện tại bắc Đại thiếu gia không phải là Bắc Diệc Hâm sợ là chỉ có tình nhân của Bắc Diệc Hâm cùng Âu Dương Tịch mới có thể biết được.

Mắt Hứa Đan Ny nheo lại: “Diệc Hâm chết không liên quan đến tôi!!”

“A? Không liên quan sao? Đúng nhỉ, một người phụ nữ không thể nào thỏa mãn được thì đúng là rất bình thường, nhưng hại một người đàn ông khác miệt mài quá độ chính là rất không nên nha, chỉ là cũng không biết mất người phụ nữ kia sao lại thấp như vậy, lại thích loại người đàn ông vô dụng như vậy nhỉ? Ít nhất, cũng phải tìm một người đàn ông ít ra có thể thỏa mãn được dục vọng của mình đúng không?”

Tầm Thiên Hoan chỉ đảo chuyển lời nói, làm cho con mắt Đan Ny trợn to rồi lại trợn to!

Hứa Đan Ny rất nhanh liền lại khôi phục khuôn mặt tươi cười, nói: “Đừng quên, người đàn ông kia là vị hôn phu của cô.”

“Vị hôn phu thì thế nào? Tôi lại chưa từng gặp anh ta, nếu biết rõ anh ta vô dụng như vậy, lại thích loại đàn bà dâm dăng như thế, tặng không cho tôi cũng cảm thấy quá mất mặt.” Tầm Thiên Hoan rất là cảm thán.

Hứa Đan Ny ngẩn người, sau đó cười nói: “Hiện tại người đã chết rồi, cô nói cái gì không được mặc kệ cô nói thế nào, cũng chỉ là lời nói suôn, hoàn toàn không có thực chất.”

“Vậy thực chất của cô là cái gì?” Tầm Thiên Hoan như vừa chợt hiểu: “Đúng rồi, câu dẫn đàn ông đúng không?” Hứa Đan Ny nhướn mày, đang muốn nói tiếp thì phát hiện một người đang đi về hướng này.

Trên gương mặt xinh đẹp của Hứa Đan Ny tươi như hoa, phong tình vạn chủng lướt qua Tầm Thiên Hoan, hướng người nọ ngheh đón.

Hứa Đan Ny nũng nịu: “Diệc Uy, vừa rồi đi đâu vậy? Làm người ta tìm mãi không thấy anh?”

“Vừa rồi đi ra ngoài có chút việc.” Bắc Diệc Uy nhàn nhạt trả lời, sau đó dường như đột nhiên nhớ tới cái gì, nói: “Bây giờ cô nên chú ý cách xưng hô với tôi một chút.”

Hứa Đan Ny mỉm cười: “Đúng, Diệc Hâm.”

Bắc Diệc Uy nhìn nhìn Tầm Thiên Hoan, sau đó hỏi: “Hai người các cô quen nhau?”

Tầm Thiên Hoan nhàn nhạt nói: “Mới quen.”

Bắc Diệc Uy ánh mắt thâm thúy, không nói gì.

Hứa Đan Ny dựa vào Bắc Diệc Uy càng lúc càng gần, gần tiến đến bên cạnh của hắn, hỏi: “Sao anh dám đem cô ta mang ra ngoài?”

Bắc Diệc Uy cười: “Vì sao lại không dám?”

“Thảm mỹ anh của anh khi còn sống mọi người đều biết.”

“Nhưng cô cũng không phải loại anh của tôi thích nhất, cô rõ ràng nhất.”

Bắc Diệc Uy cùng Hứa Đan Nỵ thân thiện hàn huyên, Tầm Thiên Hoan thì ở một bên nhăm nháp rượu thỉnh thoảng liếc về hướng hai người kia

Trong nội tâm cảm thấy khó chịu, đây là sao vậy? Quan hệ tay tư à, đúng là quá đáng, cô luôn luôn không muốn suy nghĩ sâu xa

Nhưng trong nội tâm cô không cam lòng, rất không thoải mái, cô vô cùng chán ghét hai người kia!!

Sau khi vũ hội kết thúc, Tầm Thiên Hoan cùng Bắc Diệc Uy cùng đi ra, lái xe đã đem xe tới, chờ tại ven đường.

Xe đã mở ra, liếc qua Bắc Diệc Uy bên cạnh, Tầm Thiên Hoan cất bước đi về hướng cửa xe, đi từng bước một, cảm giác thật là, lại đi thêm một bước, xoay người phi thường không đúng, nhưng đã không kịp, giày cao gót của Tầm Thiên Hoan đã nứt ra, thân thể Tầm Thiên Hoan nhoáng một cái, cả người theo quán tính ngã nhào vào trong xe, Bắc Diệc Uy cả kinh, mắt thấy cô dần dần ngã xuống, đang chuẩn bị vươn tay đỡ, đáng tiếc đã không kịp, thân thể của cô bổ nhào vào trong xe, chỉ là, ở trong tích tắc đó, Bắc Diệc Uy sững sờ, chỉ thấy Tầm Thiên Hoan sắp ngã xuống, chiếc váy phất phơ trong gió, bên trong nhìn không sót thứ gì

Cô ta lại không mặc quần lót ?!

Đôi mắt anh ta lóe lên tia sáng, sau đó nhanh chóng biến mất, đen sâu không thấy đáy

Nhưng Tầm Thiên Hoan lại không hề hay biết chỉ là ngã vào trong xe, cứ mãi chặc lưỡi vì mình không may, xoa xoa bờ vai của mình, đau quá a, chau mày

Tầm Thiên Hoan cố gắng ngồi vững ở trong xe, rồi tháo giày nhìn xuống dưới chân, ông trời ạ, đây là hàng hiệu quý gì thế này! Còn không bằng giày cô mua ở chợ đêm

Uổng tiền mua ! Tầm Thiên Hoan tức giận đem giày ném bỏ.

Vặn vẹo uốn éo thân thể, đáng chết, không có mặc quần lót, hạ thân thật là khó chịu, lớp vải của lễ phục mặc dù rất mềm mại, nhưng hạ thân quá mức mất cảm, luôn cảm thấy không thoải mái

Tâm tình Tầm Thiên Hoan thoáng chốc rất tệ, liếc mắt nhìn Bắc Diệc Uy vẫn còn đang sững sờ ở ngoài xe, nói:“ Anh rốt cuộc có vào hay không!”

Bắc Diệc Uy thu lại vẻ ngơ ngẩn, trên môi câu dẫn ra một nụ cười đầy thâm ý, sau đó ung dung lên xe

Bắc Diệc Uy lên xe, lái xe bắt đầu khởi động xe chậm rãi chạy đi

Mây Tầm Thiên Hoan càng nhăn càng chặt, vừa mới rồi là đứng nên không có cảm giác gì, hạ thân trông trơn mượt dù có chút không quen, nhưng không có gì khác thường, hiện tại, ngồi xuống thì lại vô cùng khó chịu, hơn nữa theo thời gian càng lâu, lại càng khó chịu hơn, Tầm Thiên Hoan không tự giác ngo ngoáy cái mông, hy vọng có thể dễ chịu hơn một chút có mấy lần, cô thực muốn trực tiếp đứng lên, nhưng chú em chết tiệt tại bên cạnh, còn có tài xế ở phía trước, cô ngo ngoáy cũng phải vô cùng cẩn thận.

Bắc Diệc Uy cố ý làm như vô tình liếc qua Tầm Thiên Hoan, đúng vậy mỗi một biểu lộ trên mặt Tầm Thiên Hoan, còn có từng động tác trên người, hiểu rõ trong lòng, đường cong khoe môi càng ngày càng sâu, nhìn nhìn ngoài cửa sổ, không sai biệt lắm, vì vậy chọn thời cơ nói:“Ừm, được rồi, ngừng xe.”

Thanh âm vừa dứt, chiếc xe hơi đua đất liền lập tức dừng lại!

Thật có chút khó hiểu quay đầu lại nhìn Bắc Diệc Uy , chỉ thấy Bắc Diệc Uy nhàn nhạt nói:“Cậu xuống xe trở về trước đi.”

Ân Khả thoáng trầm xuống,, Ân Khả quá quen thuộc hành vi độc đoán của hắn gần đây, thật là có đạo lý của nó. Ân Khả gật gật đầu, nói:“Vâng.”

Tầm Thiên Hoan rất nghi hoặc nhìn Ân Khả xuống xe, sau đó đem cửa xe đóng, thẳng đến khi trong xe chỉ còn lại cô cùng Bắc Diệc Uy hai người cô mới cảm thấy có điều gì đó không đúng, trong không khí tràn ngập một loại hơi thở rất khó giải thích, Tầm Thiên Hoan rất là mất tự nhiên

Xê dịch thân thể, Tầm Thiên Hoan xấu hổ nói:“Sao lại đột nhiên dừng xe? Anh muốn làm gì?”

Bắc Diệc Uy xoay thân thể lại, nghiêng thân thể nhìn chằm chằm vào Tầm Thiên Hoan, trên môi nở nụ cười thật sâu, nói:“Tôi thấy cô dường như không thoải mái.”

Tầm Thiên Hoan cả kinh, rất cảnh giác, quyết định giả ngu:“ Anh đang nói những gì đấy?”

Bắc Diệc Uy cười cười:“Không có mặc quần lót, trong lúc này nhất định không thoải mái a!”

Tầm Thiên Hoan kinh ngạc lạng người, trừng mắt nhìn Bắc Diệc Uy, lại không biết nói cái gì, vẻ mặt giật mình!

Tầm Thiên Hoan giật mình là biểu lộ mà Bắc Diệc Uy dự liệu được, đưa tay ra mời, thấy cô không nói lời nào, bàn tay của hắn lạng yên mà linh động trượt đến trên đùi của cô, đợi cô kịp phản ứng, hắn đã nhắc váy của cô lên

Tầm Thiên Hoan kinh hãi, muốn giãy dụa đào thoát, đáng tiếc đã ã không còn kịp nữa, tay của hắn đã chạm đến miệng hoa huyết của cô, kỳ thật cô cũng không có nói để trốn, trong xe chật hẹp như vậy, cô có thể trốn chỗ nào ?

Bắc Diệc Uy một tay đè lại thân thể của cô, cô hoàn toàn không thể động, chỉ có thể dùng ánh mắt hung hăng nhìn hắn trừng trừng!

Một cái tay khác của hắn thuận lợi chạm được hoa cốt tối mê người, dùng một ngón tay trêu đùa hoa tâm, Tầm Thiên Hoan như bị điện giật, một dòng điện lướt qua toàn thân, trận trận sợ run

Bắc Diệc Uy tà mị nhìn Tầm Thiên Hoan, sâu kín nói:“Không mặc quần lót, chờ đàn ông đâm vào bất cứ lúc nào sao?” Tầm Thiên Hoan hung hăng trừng mắt nhìn hắn, thật là không thể nhịn được mà, giận dữ nói:“Câm miệng!”

32. Chương 32

Chương 32

Bắc Diệc Uy ngoảnh mặt làm ngơ, bỗng nhiên đem thân thể của cô vừa xoay lại áp nhanh lên tại cửa sổ xe. Dưới sự khiếp sợ của cô, vén váy của cô lên, cô vô ý thức kẹp hai chân của mình.

Tầm Thiên Hoan cắn răng hung dữ nói:“Sắc lang, Bắc Diệc Uy anh là tên khốn kiếp, anh làm cái gì vậy ?”

Bắc Diệc Uy cười gian xảo:“Cô nói tôi làm gì? Cô ngay cả quần lót cũng không mặc, chờ mong bị đàn ông đè cô như vậy, tôi đây sẽ thỏa mãn cô!”

Tầm Thiên Hoan giận nghiêng răng nghiêng lợi, lửa giận trong nội tâm phùng phùng, nếu như phun ra thể đủ đem tiểu tử mặt người dạ thú Bắc Diệc Uy này chết cháy!

Ánh mắt Bắc Diệc Uy rơi vào trên đùi của cô, thấy cô chăm chú kẹp lấy chân của mình, con mắt hí hí, sau đó, một chân đặt ở trên đùi của cô, một tay dùng sức, dễ dàng đem hai chân của cô tách ra, toàn bộ hoa cốt xuân sắc chọc người khắc sâu vào mi mắt, chỉ thấy dưới cánh hoa còn rử xuống một ít chất lỏng, hoa tâm còn có hoa vách tường có chút sưng đỏ, hoa kính bởi vì hai chân vắn bung ra quá độ mà co rút lại, trong lúc này, rõ ràng cho thấy vừa rồi mới bị dương cụ nam tính chà đạp qua...

Tròng mắt Bắc Diệc Uy hơi hí, nói:“Thì ra vừa mới bị đàn ông ăn nằm, như thế nào, hiện tại lại muốn rồi sao?” Bắc Diệc Uy đem hai chân Tầm Thiên Hoan tách ra đến cực hạn, mà ánh mắt kia chăm chú nhìn chằm chằm vào hoa cốt làm như đang thăm hỏi, đây không thể nghi ngờ là vô cùng nhục nhã đối với cô,

Tầm Thiên Hoan tức giận: “Mắc mớ gì tới anh, anh là gì của tôi? Anh chẳng qua chỉ là em chồng của tôi thôi!”

Bắc Diệc Uy cười tà: “Nhưng hiện tại tôi là chồng cô, mặc dù là diễn trò, nhưng diễn cũng phải diễn cho chân thực một chút đúng không? Người khác có thể dè cô, tôi càng có tư cách dè!”

Tầm Thiên Hoan giận không kềm được: “Ai cũng có thể, nhưng anh thì không thể!”

Bắc Diệc Uy chau mày, đầu ngón tay nắm bắt hoa tâm xoay nhẹ một cái, thân thể Tầm Thiên Hoan lập tức tê dại một trận, chẳng bao lâu sau, dưới ánh nhìn chăm chú soi mói của Bắc Diệc Uy, hoa kính chậm rãi chảy ra chất lỏng màu trắng.....

Bắc Diệc Uy cười có điểm tàn khốc: “Đáng tiếc trong lúc này cô lại không thể chờ đợi được muốn cho tôi vào.”

Tầm Thiên Hoan gắt gao cắn môi, chết tiệt, tại sao mình lại có thể vô dụng như vậy? Dù cho hận không thể đem người này đánh thành bánh thịt, nhưng dưới sự trêu đùa của hắn, lại còn có phản ứng! Vô dụng, vô dụng, quá vô dụng!! Tầm Thiên Hoan cố gắng kiềm chế giây dựa che lại hoa cốc của mình, hai chân Bắc Diệc Uy lại đơn giản chỉ cần dè cô lại, áp chế cô không thể nhúc nhích được..... Tư thế hiện tại thật sự là quá mập mờ, không chỉ có hai chân của cô bị mở rộng ra, hơn nữa, bởi vì muốn kiềm chế hai chân của cô, hai chân của hắn cũng kẹp dè nặng bấp đùi của cô, cô thậm chí có thể chứng kiến vật nam căn hùng dũng của hắn ở đứng quần đang phình to ngồng đầu, tựa hồ bất cứ lúc nào cũng có thể xé toang lớp vải, đâm thẳng vào thân thể của mình.....

Bắc Diệc Uy tại trên hoa tâm của cô đùa bốn một hồi, sau đó tách hoa huyết ra, đút vào một ngón tay, chậm rãi cắm vào hoa kính chật hẹp ẩm áp, theo dần dần cắm vào, hắn có thể tinh tường cảm nhận được trong lúc này vách tường căng trát ẩm áp còn có non mềm..... Hắn cũng không dám quá dùng sức, sợ dùng lực trong lúc này sẽ đâm rách vật non mềm đó.....

Cảm nhận được dị vật tiến vào, mũi chân Tầm Thiên Hoan đều cong lên, hoa kính xiết chặt, định cố gắng đem dị vật chen ra ngoài, nhưng hắn hết lần này tới lần khác dùng lực càng thêm xâm nhập.....

Tầm Thiên Hoan nhin không được rên rỉ: “Ngô.....” Đáng giận, rõ ràng hắn cố ý mà? Khiêu khích cô phải không? Chết tiệt! Bất quá, kỹ xảo khiêu khích của hắn so với Tịch vẫn còn kém một chút! Loại tình trường cao thủ như Âu Dương Tịch cô cũng đã từng ứng phó qua, tại sao phải sợ Bắc Diệc Uy hắn chứ?

Đáy mắt Tầm Thiên Hoan hiện lên vẻ suy nghĩ!

Ngược lại, thay đổi biểu lộ quật cường vừa rồi, vẻ mặt dâm đãng, môi bờ khe khẽ nhếch, một thanh âm mất hồn dật ra: “Ừm a”

Bắc Diệc Uy nhàn nhạt liếc qua cô, một ngón tay đâm vào sâu và nhanh hơn, ngón tay kia lại chuẩn bị đâm nhập.....

Tầm Thiên Hoan khẽ cong môi, đưa mắt xem xét hạ thân hắn, bàn tay trắng nõn của cô một phát bắt được nam căn giữa háng, oa, thật nóng và cứng quá, sau khi kinh ngạc, Tầm Thiên Hoan rất nhanh liền cười nói: “Anh rất lớn nhỉ?”

Ngay thời khắc cô vừa đưa tay nắm lấy nam căn của hắn, máu toàn thân Bắc Diệc Uy đều đánh úp về phía trong này, khoái cảm không ngừng.....

Thanh âm Bắc Diệc Uy trầm thấp mà gợi cảm: “Em là Tiểu yêu tinh!”

Tầm Thiên Hoan rất hài lòng phản ứng của Bắc Diệc Uy, vì vậy, cách lớp vải bắt đầu vỗ về chơi đùa nâng niu nam căn, Bắc Diệc Uy không khỏi nhắm mắt lại rất hưởng thụ, Tầm Thiên Hoan lặng yên co thân thể lại, đem ngón tay của hắn từ cơ thể của mình rút ra ngoài, sau đó len lén nâng đầu gối, ngồi xổm tại trước người của hắn, tay vẫn nâng niu ve vuốt nam căn, lại biết nếu cứ tiếp tục như vậy, cũng không được, nên tiến thêm một bước, vì vậy bàn tay còn lại nhẹ nhàng mà cởi bỏ nút thắt trên quần Tây của hắn, sau đó lại chậm rãi đem khóa kéo của hắn kéo xuống..... Động tác của Tầm Thiên Hoan rất chậm, rất chậm, vì vậy Bắc Diệc Uy tự mình đem nam căn chính mình lấy ra..... Đây không phải là lần đầu tiên Tầm Thiên Hoan nhìn thấy nam tính của hắn, nhưng khi nhìn thấy một lần nữa, vẫn là không khỏi có chút mặt đỏ tim đập..... Âm

thầm hít một hơi, nhin xuống chán ghét đáy lòng, đuổi ra chiếc lưới linh hoạt ở phía trên liềm liềm, cô biết rõ hiện tại Bắc Diệc Uy hẳn là đang hưởng thụ không thôi, nhưng cô không muốn nhìn thấy, chứng kiến bộ dáng hân hưởng thụ sẽ làm cô giận đến phóng hỏa, nhưng, cô lại phải làm cho hân sung sướng, sung sướng đến quên hết tất cả, như vậy, cô mới..... Trong nội tâm đang âm thầm lên kế hoạch, Tầm Thiên Hoan Hoan khê cong môi, tách bờ môi xinh xắn ra, nhưng vẫn không đủ lớn để ngậm hết nam căn to lớn kia vào trong miệng, dây dưa trên đỉnh một lúc lâu, Bắc Diệc Uy nhin không được động thân một cái đem chính mình đưa vào trong miệng của cô.....

Khoang miệng Tầm Thiên Hoan lập tức đã bị lấp đầy, gần như không cách nào hô hấp, chậm rãi khuấy động, làm cho cô chiếm được càng nhiều cơ hội hô hấp.....

Chỉ thấy gương mặt tuần tú ngày thường vốn lạnh lùng của Bắc Diệc Uy, vào lúc này đã dục tiên dục tử, nhắm mắt lại tận tình hưởng thụ.....

Gặp thời cơ không sai biệt lắm, đuổi thẳng chân đã chuẩn bị sẵn sàng, từ lúc vừa rồi, Tầm Thiên Hoan cũng đã âm thầm đem cửa xe mở ra, phút chốc hướng trên cửa xe đá mạnh một cái nhanh chóng đem nam căn phun ra, sau đó linh mẫn xoay người nhanh chóng nhảy xuống xe, không để ý đến bất luận hình tượng gì chạy vụt đi, trên chân chỉ mang mỗi một chiếc hài.....

Bắc Diệc Uy bỗng nhiên mở to mắt, cặp mắt kia như là sắp bốc hỏa, tức sùi bọt mép trừng mắt nhìn người phụ nữ đã chạy trốn đằng kia, nắm chặt nắm tay, trên nắm tay gân xanh cuộn cuộn, nam căn còn dang trào ở giữa không trung, bành trướng gần như muốn nổ tung, chết tiệt, thời khắc mấu chốt lại chưa đủ làm cho hân tiến thoái không được! Nếu như giờ phút này Tầm Thiên Hoan ở ngay trước mặt hân trước mắt, hân nhất định sẽ tiền dâm hậu sát!

Đáng tiếc chính là, Tầm Thiên Hoan đã nhảy xa, thậm chí còn xoay về phía hân uốn éo uốn éo, lắc lắc cái mông, quay đầu lại làm mặt quỷ cho hân nhìn!

Bắc Diệc Uy giận đến phát điên !!

33. Chương 33

Chương 33: Quay phim

Tầm Thiên Hoan thiếu chút nữa cười bật ngã, Bắc Diệc Uy đáng giận, lần này ăn đau khổ rồi chứ? Tuyệt đối, tuyệt đối vì không được thỏa mãn mà tức giận nha! Quá mức tức giận!!

Chỉ là, chưa cao hứng được bao lâu, Tầm Thiên Hoan đột nhiên dừng lại bước chân, nhìn lại.

Một chiếc xe thể thao màu đỏ đang dần dần dừng lại bên cạnh xe Bắc Diệc Uy, từ trên xe có một người phụ nữ xuống, người này chính là Hứa Đan Ny !

Tầm Thiên Hoan choáng váng, sẽ không trùng hợp như vậy chứ? Chết tiệt, cô ta đến đây, chẳng phải vừa vận cho hân giải dục vọng? Khê cần môi, nhưng có biện pháp nào ngăn cản chứ? Ngăn cản.....

Nghĩ phá đầu không có nghĩ ra được, lại đột nhiên nghĩ lại, hắc hắc, sao lại phải ngăn cản ? Như vậy chẳng phải là rất tốt sao? Tầm Thiên Hoan lấy điện thoại cầm tay ra, nhấn vào nút ghi hình, sau đó lén lút lại đi trở về.....

Lúc này, Bắc Diệc Uy đang đứng ở cực độ của dục vọng, khát vọng khác phái xúc giác cùng thỏa mãn..... Hít một hơi thật sâu, nắm chặt nắm tay, lại không biết giải dục như thế nào..... Chết tiệt, để hân tự an ủi? Như thế nào cũng không khả năng! Chết tiệt, Tầm Thiên Hoan, hân sẽ giết cô!!

Hứa Đan Ny cẩn thận đến gần chiếc xe kia, ánh mắt điều tra đến trong xe, đến gần đến gần, lại đến gần, trên mặt đột nhiên kinh hi:“Diệc Uy, thật là anh sao?”

Mặc dù là bóng lưng, nhưng cô ta hiện tại đã tuyệt đối có thể xác định hân chính là Bắc Diệc Uy!

Bắc Diệc Uy hít một hơi thật sâu, hiện tại toàn thân cao thấp của hắn tựa hồ cũng sắp nổ tung! Thanh âm của Hứa Đan Ny vang lên, làm cho Bắc Diệc Uy bỗng nhiên mở to mắt, không chút do dự, lạnh lùng nói:“Lên xe!!”

Hứa Đan Ny sững sờ, ánh mắt lóe lên, trên môi ửng ửng mỉm cười, khom người chậm rãi ngồi vào trong xe, Hứa Đan Ny nhẹ nhàng mà vỗ vỗ bả vai Bắc Diệc Uy, thanh âm nũng nịu:“Uy, anh làm sao vậy?”

Bắc Diệc Uy thở hổn hển, xoay người một cái, đem Hứa Đan Ny đặt dưới thân, dưới háng thô to như báo săn mạnh mẽ, Hứa Đan Ny nhanh chóng thu hồi giắt mình lúc đầu, nhìn thấy thô to đủ để cho bất kỳ người phụ nữ nào thét lên, dùng đầu ngón tay hạ xuống nói:“Uy, có vẻ anh còn lớn hơn anh trai của anh đó.”

Bắc Diệc Uy lạnh lùng nói:“Vậy cô thích không?”

Hứa Đan Ny cầm thô to, nũng nịu nói:“Anh nói thử xem?”

Bắc Diệc Uy biểu lộ lạnh như băng, trong mắt chỉ có tình dục, mà Hứa Đan Ny trước mắt này chẳng qua chỉ là một công cụ mà thôi, vung tay hất vấy cô ta lên, nhanh chóng giắt xuống chiếc quần lót khô gọt kia, vụng bưng hai chân của cô ta ra, hoa cốc hoàn toàn đập vào mắt, nâng hai chân của cô ta lên, không có bất luận âu yếm gì cả, trực tiếp đem chính mình cắm vào trong lỗ nhỏ..... Liên tiếp động tác, công tác liên tục!

Lập tức yêu kiều liên tục:“A a a

~~”

Tầm Thiên Hoan nắm chặt quyền,ok, chính là chỗ hình ảnh này, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm vào màn hình điện thoại di động, trong màn hình biểu hiện chính là, hai tay Bắc Diệc Uy nâng hai chân Hứa Đan Ny lên, mà cự thú thì tại trong động hung hăng ngang ngược ra vào, hung mãnh cắm vào, vừa ngoan độc vừa hung ác rút ra, nhiều lần như thế, dùng cái này phát tiết thú tính của mình, như một cây súng máy từng cái một oanh tiến trong cơ thể của cô ta.....

Tầm Thiên Hoan kích động cầm lấy điện thoại, một hình ảnh cũng không tệ trôi qua chụp được cả quá trình, cô đập cô đập cô lại đập, quá mức rõ nét, ha ha, khá lắm, phim A thực kỷ lục a! Cô cố gắng đem chính mình ẩn nấp kĩ, sau đó đưa di động, tận lực di chuyển đến vị trí tốt nhất để quay lên, nhìn qua trên màn hình từng hình ảnh tình cảm mãnh liệt của họ, hắc hắc hắc hắc, trong nội tâm thật thoải mái a, thì ra quay phim lại vui như vậy, ách, mặc dù đường như có chút xấu xa.....

Khi Bắc Diệc Uy nhấn mạnh cú đâm cuối cùng, nổ mạnh dục vọng như bom nguyên tử, Bắc Diệc Uy khép mắt lại, không chút nào lưu luyến từ trong thân thể của cô ta rút ra ngoài, tựa lưng vào ghế ngồi, hưởng thụ khoái cảm dư lưu ở hạ thể..... Tình cảm mãnh liệt xong!

Tầm Thiên Hoan kích động nhấn nút lưu hình ảnh!ok, xong!

Đang lúc cô lại vì công tích vĩ đại của chính mình mà cảm thấy mừng rỡ như điên,đã Bắc Diệc Uy đột nhiên trợn mắt, liếc về hướng kính chiếu hậu, trong kính chiếu hậu là hình ảnh Tầm Thiên Hoan lén lút cầm điện thoại trong tay vô cùng vui vẻ.....

Chết tiệt!!!!

Bắc Diệc Uy cầm lấy quần của mình, người còn chưa xuống xe, đã đuổi đầu nhìn Tầm Thiên Hoan cả giận nói:“Chết tiệt, đưa di động cho tôi!”

Tầm Thiên Hoan hoảng sợ ngẩn đầu, biến sắc, không xong, bị phát hiện rồi, thân thể nhảy bén như con thỏ nhanh chóng xoay người bỏ chạy, dứt khoát ngay cả chiếc giày cuối cùng cũng ném! Trong tay gắt gao nắm chặt di động! Như một làn khói, liền biến mất ở trong tầm mắt Bắc Diệc Uy, Bắc Diệc Uy vẫn chưa thể xuống xe được.

Tầm Thiên Hoan chạy điên cuồng, quên tốc độ, quên đau nhức, trong lòng của cô chính là một chữ: Trốn!

Khi định thần lại thì đã không nhìn thấy bóng dáng của Bắc Diệc Uy, nhìn lại, toàn thân đều thở ra, dựa ở trên tường một bên, thở hổn hển, vẫn thật không nghĩ tới, đến trường học thể dục thì thất bại, hiện tại khi gặp nguy hiểm, tốc độ lại nhanh có thể so với thỏ!

Dù ệt mỗi nhưng vẫn không thể che hết vui vẻ, linh quang vừa động, cầm điện thoại khê nhấn một tin nhắn.

Bắc Diệc Uy đang tức giận đến mức không chỗ có thể phát, trong xe điện thoại lại vang lên, còn ở vào trạng thái hôn mê, Hứa Đan Ny bởi vì chuông điện thoại reo mà tinh thần thanh tỉnh rất nhiều, đang chuẩn bị đi lấy điện thoại, ai ngờ có một bàn tay nhanh hơn so với cô, Bắc Diệc Uy lạnh lùng cầm lấy điện thoại xem xét, một cái tin nhắn: “Em chồng đáng yêu của chị ơi, vừa rồi, chị đây có quay được một đoạn phim tình cảm xã hội lâm li bi đát lắm,, tôi đã nói với anh, nếu từ nay về sau anh còn dám động thủ động cước với tôi, tôi sẽ đem đoạn phim tình cảm xã hội lâm li bi đát này đưa lên mạng, để cho đồng bào khắp thiên hạ được mở rộng tầm nhìn! Còn nếu anh dám nguy hại đến an toàn của tôi, vậy anh đợi đến ngày không thể nhìn thấy ánh mặt trời đi, đừng tưởng rằng tôi chỉ lưu trong di động mà lắm nhé, tôi sẽ lưu ở khắp mọi nơi!”

Một tin nhắn rất dài, đem Bắc Diệc Uy chọc giận đến dựng mày trợn mắt, hận không thể ngay lập tức đem Tầm Thiên Hoan bóp chết tươi!

Ngón tay Bắc Diệc Uy cứng ngắc đặt trên điện thoại nhấn một dãy số, sau đó biểu lộ như mưa đá đem điện thoại đặt ở bên tai.

Mới gửi tin nhắn không đến ba phút, điện thoại Tầm Thiên Hoan lập tức liền vang lên!

Không cần nhìn cũng biết là ai vốn là muốn trực tiếp ngắt điện thoại, nhưng nghĩ lại, cô ngược lại muốn nghe thử thanh âm giận đến không kềm được của Bắc Diệc Uy, vì vậy, nhấn nút nghe, mới đặt bên tai, điện thoại bỗng nhiên truyền đến một tiếng sấm sét vang trời: “Tầm Thiên Hoan, cô muốn chết à!!”

Tầm Thiên Hoan vô ý thức đem điện thoại ngăn ra một khoảng cách, cau mày, đáy lòng thật là vô cùng hưng phấn, nghe ngữ khí của hắn, liền đủ để tưởng tượng được hán giờ phút này đang tức giận đến bực nào! Cô muốn chính là như vậy!

Bắc Diệc Uy cả giận nói: “Nhanh chóng xóa hết mấy thứ đó, nếu không cô sẽ biết tay tôi!”

Tầm Thiên Hoan lập tức bĩu môi không theo: “Thứ hay như thế này, tôi không nỡ xóa đâu

Không có tâm tình cùng cô cợt nhả,, hán trực tiếp nói: “Chết tiệt, vậy rốt cuộc cô muốn gì?!”

Tầm Thiên Hoan rất không đơn thuần nói: “Tôi không muốn gì hết á!”

“Cô.....”

Tầm Thiên Hoan lại đón lấy bỏ thêm một câu: “Chỉ cần anh biết điều, tôi đương nhiên cũng sẽ thế.”

Cô chỉ nói thế, nhưng cô biết hán tất nhiên sẽ hiểu được, chỉ cần hán không động thủ động cước với cô, chỉ cần hán tha thứ hành vi chụp ảnh lần này, cô, cũng sẽ nhẹ tay với hán

“Cô uy hiếp tôi?”

Ặc ~~!

“Ách..... Làm gì nói khó nghe như vậy ? Không phải uy hiếp.....” Tầm Thiên Hoan nghĩ nghĩ nói: “Bàn chuyện làm ăn, ừ, chúng ta là đang bàn chuyện làm ăn! Rốt cuộc anh có đồng ý hay không?”

“Nếu tôi vừa không đồng ý, lại vừa muốn tiêu hủy vật đó thì sao?”

Ánh mắt Tầm Thiên Hoan tối sầm lại, hung dữ nói: “Không bàn nữa!!”

Thở phì phì Tầm Thiên Hoan bỗng nhiên ngắt điện thoại!

Ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh trong, hít một hơi thật dài, xem ra hôm nay không thể trở lại Bắc gia được.....

Bắc Diệc Uy sẽ bỏ qua cô sao?

Đáp án là: Tuyệt đối sẽ không!

Nhưng, hắc hắc, có bộ phim này làm bùa hộ mệnh, cô sẽ không sợ hán!

34. Chương 34

Chương 34: Rước họa vào thân

Tầm Thiên Hoan tắm rửa, thay quần áo xong, từ trong phòng tắm đi ra, trong này, cô đã có thể thở phào nhẹ nhõm rồi.

Ki Ki ngồi ở trên ghế sa lon xem tv, cắn cắn hạt dưa, nhất phải thần nhiên tự đắc.

Liếc qua Tầm Thiên Hoan mới từ trong phòng tắm đi tới, miễn cưỡng nói:“Tắm xong rồi?”

“Ừ.” Tầm Thiên Hoan giặt giặt cánh tay, nói:“Tắm rửa xong thoải mái hơn nhiều.”

Ki Ki cười cười:“Vừa rồi bộ dáng kia của cậu, sao tớ lại quên chụp một tấm lưu làm kỷ niệm nhỉ? Rất thú vị!”

Tầm Thiên Hoan liếc cô:“Lại giễu cợt tớ!”

Ki Ki tiếp tục cắn cắn hạt dưa nói:“Nói đi, hôm nay đã xảy ra chuyện gì vậy? Ha ha, quả thực chính là hình tượng người phát ngôn hủ nữ a, không có mặc quần lót chạy hết mấy con phố!”

Tầm Thiên Hoan hét lên:“Còn không phải do Tịch làm hại!”

“A?”Ki Ki nổi lên hứng thú, ngồi thẳng người, hết sức chăm chú chờ cô nói.

Vì vậy, Tầm Thiên Hoan vẽ mặt ảo não đem sự tình trải qua nói hết ra, lúc này,Ki Ki nhin không được cười lên ha hả, ôm bụng cười, cười mãi cho đến khi Âu Dương Tịch về nhà.

Âu Dương Tịch vừa bước vào cửa, đã nghe được từng trận cười ha hả, rất khó hiểu, khi thấy Tầm Thiên Hoan ngồi ở đó, không khỏi nở nụ cười, nói:“Thiên Hoan, sao em lại tới đây?”

Tầm Thiên Hoan chu môi:“Không thể tới sao!”

Âu Dương Tịch tươi cười rạng rỡ:“Có thể, đương nhiên có thể, anh phi thường phi thường hoan nghênh, tốt nhất đến đây luôn đi, đừng về nữa.”

Tầm Thiên Hoan nhú nhú mày, nói:“Đừng ở trước mặt em nói những lời dễ ngon dễ ngọt này, em thấy lạ là, anh nói mãi không biết ngượng sao? Hai người phụ nữ hôm nay sao rồi, có nói chuyện đến trên giường không?”

Trong ánh mắt Âu Dương Tịch lập tức thoáng hiện vô tội, vẽ mặt cầu xin nói:“Nào có, lúc ấy không phải anh vì muốn cứu mình sao, dùng chút thủ đoạn có là gì?”

Tầm Thiên Hoan tức giận nói:“Thật là một kẻ gây tai họa mà!”

Ki Ki hợp thời đến:“Tịch cực cực, hôm nay anh thiếu chút nữa gián tiếp hại Thiên Hoan bị em chồng cô ta ăn mất xác rồi đó!”

Âu Dương Tịch lập tức giật mình, nóng vội:“Đã xảy ra chuyện gì?!”

“Ai bảo anh gấp gáp như vậy, trong lúc ân ái ném mất quần lót của Thiên Hoan, vậy thôi đi, đã để chú em kia nhìn thấy, lập tức sắc tâm nổi lên! May mà kỹ thuật nút liếm đàn ông của Thiên Hoan chúng ta là số một. Mà em trai Bắc Diệc Uy đó lại nhu thuận dễ bảo, sau đó Thiên Hoan nhân cơ hội đào thoát mất, làm hại Bắc Diệc Uy nhất thời không thể thỏa mãn tức tới mức nhảy dựng.....”

Tầm Thiên Hoan không khỏi ngại ngùng nói:“Ki Ki, Đâu có khoa trương như cậu nói vậy chứ.”

“Khoa trương sao? chỉ cần ngẫm lại loại tình huống lúc ấy có thể tưởng tượng ra thú vị đến cỡ nào a!”

Âu Dương Tịch vừa nghe vui vẻ ra mặt, lại cười càng ngày càng mập mờ, nói:“Thiên Hoan, khi nào thì em cũng làm thế với anh?”

“Cái gì?” Tầm Thiên Hoan nhất thời không hiểu. Nhưng trong chớp mắt, đã hiểu được, nhìn Âu Dương Tịch cười ngọt ngào, sau đó nói:“Không có khả năng.”

Mút liếm hần? Hừ hừ, tuyệt đối không có khả năng, mỗi lần hần đều đem cô khiêu khích đến quên hết tất cả, sau đó là vô cùng giữ lấy, hiện tại tốt lắm, rõ ràng muốn cho cô lấy lòng hần, hừ, không có cửa đâu, cửa sổ cũng đóng!

Âu Dương Tịch thăm hại tiếc nuối nói:“Ồi, chẳng lẽ cả đời của nhất định bị thăm như thế sao?”

Ki Ki cùng Tầm Thiên Hoan đồng thời trừng mắt nhìn hần đồng thời nói:“Anh còn bị thăm sao?”

Thấy hai người phụ nữ dùng ánh mắt nghi vấn nhìn mình như thế, Âu Dương Tịch không thể không mím mím môi, nịnh nọt cười cười:“Hai vị mỹ nữ, tuy anh có chút phong lưu, nhưng người phong lưu cũng có cái khổ của người phong lưu đó em, anh.....”

Thấy miệng lưỡi lưu loát của Âu Dương Tịch lại bắt đầu thao thao bất tuyệt, giải oan cho bản thân, hai người phụ nữ vội vàng khoát tay:“Được được được, anh bị thăm, anh rất bị thăm!”

Âu Dương Tịch vui vẻ thật sâu.

Ki Ki đem chú ý từ trên người hần chuyển tới trên người Tầm Thiên Hoan, háo sắc nói:“Thiên Hoan, có thể đem đoạn phim tình cảm đặc sắc đó cho chúng mình xem hay không.....”

Tầm Thiên Hoan trợn trắng mắt, Ki Ki, cậu mới là hủ nữ chân chính đó?!

Tầm Thiên Hoan ánh mắt lóe lên, đầu óc đi dạo:“Xem thì được, nhưng tuyệt đối không thể lấy mất, mình chưa lưu chỗ khác.”

Ki Ki lơ đãng nói:“Như vậy có gì khó, lưu trên máy vi tính là xong.”

Tầm Thiên Hoan nhú nhú mày:“Hay là thôi đi, mình cũng không muốn thứ này tiết lộ ra ngoài, Bắc Diệc Uy cũng chưa có động tác gì, vật này dù sao cũng liên quan đến danh dự của người ta, giữ cẩn thận một chút thì tốt hơn.”

Ki Ki đang muốn lên tiếng, cánh cửa kia lại đột nhiên vang lên thanh âm gõ cửa, tựa hồ có việc gấp, hoặc là lại giả bất thiện?

Âu Dương Tịch nhú nhú mày, chạy ra mở cửa, cửa vừa mở ra, đã thấy một đám đàn ông đứng ở ngoài cửa, người dẫn đầu vóc người cao lớn, 30 tuổi gì đó, mang theo kính râm, toàn thân khí thế, hoàn toàn không khác gì xã hội đen trên phim ảnh! Phía sau còn đi theo một đám anh em.

Âu Dương Tịch mặt không đổi sắc, lạnh nhạt nói:“Có chuyện gì không?”

Âm thanh xã hội đen cứng ngắc nói “Ki Ki có nhà hay không?!”

Âu Dương Tịch liếc qua hần:“Anh tìm cô ấy có chuyện gì?”

Xã hội đen nói đến đây, tựa hồ rất là phần nộ, thẳng thắn nói:“Tìm cô ấy làm gì? Tìm cô ấy ngủ đó!”

Trong phòng Ki Ki căn cứ hạt dưa sau đó có chút khát đứng dậy rót chén nước, nghe thấy âm thanh này “Phốc” một tiếng, nước toàn bộ đều phun ra, Tầm Thiên Hoan cũng sửng sốt, ần ần cảm giác được sự tình không đúng.

Người này nhất định là đến không có gì tốt! Âu Dương Tịch cười lạnh :“ Anh là ai?”

Xã hội đen bất mãn :“ Sao anh nói nhảm nhiều như vậy?! Tôi nói tôi muốn tìm Ki Ki!”

Âu Dương Tịch lạnh lùng nói:“ Anh không nên quá đáng.”

Xã hội đen mắng:“Mẹ kiếp, sao lại dong dài như vậy, các anh em, đè nó lại!”

Xã hội đen ra lệnh một tiếng, một đám đàn em phía sau cầm súng xông lên, Âu Dương Tịch nhú mắt lại, trong nội tâm không ổn, lui ra phía sau vài bước, đem hai tên vừa xông vào đầu tiên giải quyết hết, rồi lại bốn tên vây quanh, cũng giải quyết luôn, rồi lại xông đến tám tên, xông đến bao nhiêu giải quyết bấy nhiêu, nhất quyền địch bát thủ, lời này cũng không phải không có căn cứ! Tấn công trực diện dễ ngăn cản, ám tiễn khó phòng, thân thể linh mẫn của Âu Dương Tịch nhanh nhẹn xoay chuyển trong một đám người, tung người đá một cú đá liên hoàn, lần lượt nhảy lên một vòng đối phiên đánh quyền, lại cuối cùng không

đề phòng một tên đứng sau lưng đánh lén một côn xuống giữa cái ót Âu Dương Tịch, Âu Dương Tịch phần nộ đến cực điểm, nhưng vẫn chống cự không nổi hai mắt tối sầm, chậm rãi té xuống.

Trong phòng Ki Ki cùng Tầm Thiên Hoan kinh hoàng, thừa dịp xã hội đen vẫn chưa kịp xông đến, Ki Ki đơn giản chỉ cần đem Tầm Thiên Hoan giấu ở một cái góc không ngờ: “Tớ đi trước ứng phó hần, cậu ngàn vạn lần không thể ra, đến lúc đó, tìm cơ hội leo cửa sổ chạy đi.”

Tầm Thiên Hoan lo lắng: “Ki Ki, vậy còn cậu thì sao? Bọn họ rốt cuộc là ai vậy? Sao cậu lại đắc tội bọn họ?”

Ki Ki cau chặt mày: “Bây giờ tớ không có thời gian giải thích với cậu, cậu bảo vệ bản thân mình thật tốt là được, tớ đi đây.”

Không đợi Tầm Thiên Hoan nói chuyện, Ki Ki liền xoay người đi ra cửa.

Nhìn bóng lưng của Ki Ki, trái tim Tầm Thiên Hoan níu chặt, ông trời, ngàn vạn lần không thể có chuyện gì!

35. Chương 35

Chương 35: Giết người xong chạy trốn chết

Dáng người cao gầy của Ki Ki không hề có nét quyền rũ ma mị như ngày xưa, mà là tăng vài phần trong trẻo nhưng lạnh lùng, trên gương mặt xinh đẹp, nét mặt tươi cười nũng nịu cũng đã biến mất, ngược lại nhiều thêm sự lạnh lùng, nhưng chỉ mới bước được vài bước, xã hội đen đã đến trước mặt cô, đưa tay vòng ở trước ngực nhìn Ki Ki, đôi môi dày khiêu gợi nở một nụ cười thật tươi, qua lớp kính mắt trên mặt, cặp mắt kia sáng quắc nhìn chăm chăm vào Ki Ki, nói: “Ki Ki, em, em chưa quên ước định của hai chúng ta chứ?”

Ki Ki cảnh giác theo dõi hần: “Anh có ý gì?”

Xã hội đen cười tủm tỉm đi đến trước mặt Ki Ki, nói: “Đêm hôm đó, em nói chỉ cần tôi đập vỡ quán bar đó, em sẽ đem chính mình cho tôi, ngày hôm qua tôi đã phá vỡ nó, em nói xem, chúng ta khi nào thì hoàn thành?”

Ý của hần thì ra là, khi nào thì lên giường!

Ki Ki lạnh lùng nói: “Hôm đó tôi uống rượu, lời người say mà anh cũng cho là thật sao?”

Xã hội đen nhíu mắt lại, nói: “Được, cho dù lúc ấy lời say không thể là thật, nhưng giấy trắng mực đen như thế này thì thật chứ?”

Trong tay xã hội đen xuất hiện tờ giấy A4 trên đó chằng chịt chữ viết, ánh mắt sắc bén của Ki Ki nhìn lướt qua, trong nội tâm cả kinh: “Đường Khải Long, anh thật hèn hạ! Thấy tôi say, anh dám giờ trò này với tôi!”

Xã hội đen nghe vậy, đôi mắt không vui nhíu lại: “Ki Ki, em đừng rượu mồi không uống lại uống rượu phạt, lúc ấy nếu không phải em đưa ra ước định này, tôi sẽ làm như vậy sao? Hiện tại tôi đã làm xong việc em giao, em cũng phải thỏa mãn yêu cầu của tôi!”

Nói cách khác, bất kể như thế nào, hôm nay muốn định cô!

Đáng giận.....Ki Ki thầm mắng!

Cô biết rõ, hôm nay là chạy không khỏi một kiếp, cô mặc dù không phải là ngọc nữ thanh thuần gì, tuy Đường Khải Long cũng coi như không phải loại người tầm thường nhưng ở phương diện tình yêu nam nữ, cô cũng là có nguyên tắc của chính cô chứ? Cơ bản nhất cũng phía do cô tự nguyện chứ? Không phải tự nguyện sẽ làm cô có cảm giác chán ghét!

“Nếu như tôi nói ‘Không’?”

Đường Khải Long cười cười: “Hôm nay không phải do em nói ‘Không’!”

Đường Khải Long đưa ánh mắt sáng quắc nhìn chăm chăm vào Ki Ki, phát phát tay về phía sau, đám đàn em thấy thế tranh thủ thời gian lui ra, thuận tiện đóng cửa lại.

Đường Khải Long thật sâu tươi đi về hướng Ki Ki, từng bước một tới gần cô, Ki Ki vô ý thức lui về phía sau, sau khi lui lại mấy bước, Ki Ki dứt khoát dừng lại bước chân, nói: “Không nghĩ tới đường đường là lão đại Long Bang lại là người thô tục như thế, lại bắt buộc một người phụ nữ!”

Đường Khải Long vui vẻ không giảm: “Tôi không phải bắt buộc, tôi là đang hoàn thành ước định của chúng ta!”

“Đi chết đi, ước định chó má!”

Đường Khải Long nhíu mày: “Ki Ki, bất kể như thế nào, hôm nay tôi nhất định phải có em rồi!”

Nói xong, bước chân Đường Khải Long dừng lại, duỗi ra hai tay chế trụ hai vai Ki Ki, động tác thô lỗ đem cô đẩy ngã trên vách tường, xé mở nút áo ngủ của cô, Ki Ki giãy dụa, nhưng giãy vài cái, Ki Ki liền buông xuôi, thân thủ Đường Khải Long vốn nổi tiếng rất cao, một người phụ nữ như cô làm sao có thể là đối thủ của hắn? Hừ, lần này coi như cô không may! Ki Ki mặt không biểu tình, mặc thân thể của mình bị Đường Khải Long hưởng thụ.....

Chỉ thấy hai tay Đường Khải Long chế trụ hai vai Ki Ki, đem thân thể cô bế xốc lên đến ngực hắn, nâng niu cô, nhẹ vén áo ngủ cô lên, bờ mông trắng nõn trần trụi rơi vào trong mắt hắn, nuốt ực một cái, không thể chờ đợi được đem quần lót chướng mắt cởi ra, hô hấp dồn dập, tán thưởng: “Đẹp, thật sự đẹp!”

Ki Ki ánh mắt hư vô, cô gần như là chính diện dán tại trên tường, áo ngủ mất trật tự đã không thành dạng, quần lót cũng bị kéo đến trên đầu gối, có lẽ chướng mắt, Đường Khải Long dứt khoát một cước đem quần dẫm xuống, lúc này mới chân của cô vịn bụng ra, cởi khóa kéo quần, đem nam căn cực đại của mình lòi ra, và cứ thế đi vào..... Hai người đồng thời hô lên.....

Tầm Thiên Hoan tránh ở một góc, che miệng, khiếp sợ nhìn qua một màn này, trái tim cô gần như muốn ngừng nhịp đập, không phải lần đầu tiên chứng kiến Ki Ki cùng người đàn ông khác ân ái, nhưng đây là lần đầu tiên, dưới sự bắt lực của cô, kiki bị người ta cưỡng gian..... Nhìn xem nam tính tại trong cơ thể cô càn rỡ ra vào, bởi vì động tác biên độ quá lớn, thân thể Ki Ki đông đưa không ngừng, thậm chí Ki Ki dưới sự lão luyện nhiệt tình nóng bỏng của Đường Khải Long, không thể không từ trong cổ họng lay động ra từng tiếng rên rỉ làm hắn thỏa mãn.....

Đường Khải Long cầm lấy mông Ki Ki, tại trong cơ thể của cô đánh sâu vào mấy chục cái, rốt cục bắn, trào lên đỉnh cao của hoan ái, biểu lộ dục tiên dục tử.....

Phút chốc, một bình hoa đột nhiên đập mạnh lên đầu Đường Khải Long “Bùm” một tiếng vỡ vụn, trên ót lập tức máu tươi tung toé, nam căn cực đại của Đường Khải Long chậm rãi từ trong cơ thể Ki Ki lui đi ra, trên đỉnh, còn dính đầy chất lỏng, ánh mắt mở to, hắn hoàn toàn còn không biết chuyện gì xảy ra, làm sao lại bị đánh lén, cứ như vậy ngã trên mặt đất, Đường Khải Long ngã xuống sau khi, Tầm Thiên Hoan sắc mặt trắng bệch, ánh mắt khiếp sợ, kinh ngạc nhìn miệng bình vỡ trong tay.....

Ki Ki lúc này cũng thanh tỉnh lại, kéo áo ngủ của mình, dứt khoát đem quần lót ném đi, liếc nhìn Đường Khải Long đổ máu không ngừng, rồi nhìn Tầm Thiên Hoan đang ngậy ra như phồng, cẩn thận rút bình hoa trong tay cô ra, quan tâm hỏi: “Thiên Hoan, sao cậu lại chạy ra, cậu không sao chứ?”

Tầm Thiên Hoan bừng tỉnh, nhìn Đường Khải Long nằm trên mặt đất, nhất thời run rẩy không ngừng: “Ki Ki, hắn chết rồi? Hắn đã chết rồi? Tổ giết người phải không? Tổ giết người rồi!”

Ki Ki nhanh chóng ra hiệu bảo cô im lặng: “Suýt, cậu đừng quá lớn tiếng, bằng không những người bên ngoài sẽ nghe được.”

Tầm Thiên Hoan cả kinh, lập tức gật đầu, nói: “Được, được, được, chúng ta nên làm sao bây giờ? Tổ giết người..... Tổ giết người rồi, làm sao bây giờ? Tổ là hung thủ giết người, Ki Ki, tổ không muốn chết! Tổ không muốn ngồi tù!”

Ki Ki lúc này ngược lại tỉnh táo hơn nhiều, nói: “Cậu đừng sợ hãi, bây giờ chúng ta lập tức trốn! Tịch còn đang hôn mê, đi gọi anh ấy tỉnh!”

Tầm Thiên Hoan nghe tiếng lập tức vội vàng xoay người chạy về hướng Âu Dương Tịch còn đang hôn mê trên mặt đất, hai đầu gối quỳ xuống đất, liều mạng đẩy thân thể của anh kêu: “Tịch, anh mau tỉnh lại, mau tỉnh lại đi!”

Ki Ki chạy đến trong phòng bằng tốc độ nhanh nhất, tiện tay cầm một bộ y phục bọc trên thân thể của mình, lúc đi ra, lại có chút giật mình nhìn lại người nằm ở đằng kia.

Chỉ thấy Tầm Thiên Hoan không ngừng lay lay thân thể Âu Dương Tịch lại còn không thấy hần tỉnh lại, bối rối, Tầm Thiên Hoan nghiêng người, hôn lên đôi môi mỏng khô gợt, hôn mãi, hôn mãi, hôn thật sâu, mãi cho đến khi đôi môi dần dần được bật ra chất lỏng màu đỏ.....

“Đau.....”

Lông mi run rẩy, ngón tay cũng có tri giác.....

Âu Dương Tịch chậm rãi mở mắt, môi Tầm Thiên Hoan còn dừng lại tại đó, khóe mắt cũng bắt tri bắt giác trượt xuống giọt lệ.....

Khi nhìn thấy Âu Dương Tịch tỉnh lại, cô lập tức rời khỏi môi của hắn, đưa tay lau máu nơi khóe môi, nức nở nghẹn ngào nói: “Tịch, thật tốt quá. Anh rốt cục tỉnh rồi.”

Âu Dương Tịch có chút ngạc nhiên.

Ki Ki thấy thế nói: “Đừng tiếp tục lãng phí thời gian, chúng ta chạy mau!”

Tầm Thiên Hoan vội vã từ trên mặt đất bò lên, cũng giúp đỡ Âu Dương Tịch đứng lên, Âu Dương Tịch liếc liền thấy Đường Khải Long nằm trên mặt đất, cả kinh, nói: “Chuyện gì xảy ra?”

Thanh âm Tầm Thiên Hoan run run nói: “Em giết người.”

Âu Dương Tịch triệt để kinh ngạc!

Ki Ki cau chặt mày, tiến lên kéo tay hai người, đơn giản chỉ cần đem hai người kéo đến cửa sổ, ở bên ngoài dò xét, may mắn cửa sổ này đối diện ngược lại với hướng cửa, đám đàn em kia có lẽ đang tụ tập ở cửa chính, hoàn toàn không có người nhìn thấy bọn họ từ nơi này đào tẩu.

Cái cửa sổ này cũng có thể nói là cánh cửa thứ hai của bọn họ, bình thường, ba người luôn quên mang theo chìa khóa, vì vậy, bọn họ thường leo vào cửa sổ này nên vô cùng quen thuộc.

Người thứ nhất xuống dưới chính là Tầm Thiên Hoan, thân thể của cô có chút run rẩy không ngừng, suýt nữa rớt xuống dưới, bất quá, cuối cùng cũng thuận lợi nhảy tới trên mặt đất, sau đó Ki Ki cùng Âu Dương Tịch lục tục nhảy xuống mặt đất.....

36. Chương 36

Chương 36

Ba người chột vọt chạy đến một khách sạn, Tầm Thiên Hoan cầm chứng minh thư đặt một gian phòng cho hai người.

Nhân viên lễ tân nhìn ba người nghi hoặc nói: “Các vị xác định chỉ đặt một phòng?”

Tầm Thiên Hoan mặt không biểu tình nói: “Tôi vừa mới nói với cô, chỉ một phòng.”

Ki Ki có chút không kiên nhẫn: “Bảo cô lấy phòng thì cứ đưa, nói nhảm làm gì?”

Nhân viên lễ tân quét mắt liếc nhìn ba người, sau đó trấn tĩnh, đem chìa khóa đưa cho Tầm Thiên Hoan, Tầm Thiên Hoan vừa nhận lấy chìa khóa liền xoay người đi, Ki Ki cùng Âu Dương Tịch theo ở phía sau.

Vừa đến trong phòng, Tầm Thiên Hoan vội vã leo lên giường, ôm lấy gối vẫn trầm mặc.

Ki Ki biểu lộ phức tạp, không biết nói cái gì cho phải, sao lại đến mức này, tất cả đều tại cô mà ra.....

Nhưng Âu Dương Tịch lại không thể giữ im lặng, rất nghi ngờ nói:“ Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?! Thiên Hoan, em xác định tên xã hội đen kia đã chết rồi sao?”

Tầm Thiên Hoan cắn môi:“Chảy nhiều máu như vậy.....” Làm sao có thể sẽ không chết?

Ki Ki thở dài, nói:“Mặc kệ có chết hay không, dù sao trong lúc này chúng ta không thể về được, tránh đầu gió.”

Âu Dương Tịch trầm mắng:“Chết tiệt!”

Như thế nào cũng không nghĩ đến, Âu Dương Tịch hẳn cũng sẽ rơi vào loại tình trạng này..... Nhưng chuyện cũng đã xảy ra,, đến bây giờ hẳn vẫn nửa hiểu nửa không, sai lầm, đây tuyệt đối là sai lầm, dù thế nào hẳn tuyệt đối không cho phép chuyện như vậy xảy ra thêm lần nữa!

Tầm Thiên Hoan chậm rãi ngẩng đầu nhìn Ki Ki hỏi:“Ki Ki, vừa rồi cậu không sao chứ?”

Vừa rồi, gã xã hội đen kia đáng giận như vậy..... Bởi vì quá mức chán ghét, cho nên trong xúc động nhất thời, cô liều lĩnh vọt tới, giơ lên bình hoa, đập vào đầu hắn, nhưng khi vết máu từ trên đầu hắn chảy xuống, cô ngây ngẩn cả người, tâm, run rẩy, không ngừng run rẩy sợ hãi, cực độ sợ hãi.....

Nhưng vì bạn, dù có quay ngược thời gian cô vẫn làm như vậy.....

Ki Ki nghe tiếng cười cười:“Ngốc, tớ không sao, tớ cũng không phải xử nữ hay ngọc nữ trong sáng gì, cứ xem như mình vừa ân ái thì có sao đâu, không có gì hết, chỉ là, tớ vẫn muốn cảm ơn cậu, Thiên Hoan.....”

Về mặt Tầm Thiên Hoan có chút kích động:“Lúc ấy tớ thật sự rất khó chịu Nên tớ mới....”

Ki Ki an ủi:“Được rồi, được rồi, cậu đừng nghĩ nữa, không sao, không sao đâu, ngoan, nằm xuống ngủ một giấc.”

Âu Dương Tịch cũng ôm lấy mặt của cô, ôn nhu nói:“Thiên Hoan, đừng nghĩ nhiều như vậy, không có việc gì đâu, qua hết rồi, em ngủ đi.”

Tầm Thiên Hoan nằm xuống trên giường, nói:“Ừ, các người cũng mau ngủ đi, ai cũng mệt mỏi.”

Ki Ki nhìn nhìn Âu Dương Tịch nói:“Khuya hôm nay anh ôm cô ấy ngủ đi.”

Bình thường khi gặp chuyện sợ hãi hoặc đau lòng, Tầm Thiên Hoan luôn có thói quen để cho Âu Dương Tịch ôm, sau đó lắng lặng thiếp đi.....

Không đợi Âu Dương Tịch trả lời, Tầm Thiên Hoan đã nói:“Không cần, mình không sao đâu.”

Tầm Thiên Hoan nói xong, đã nằm nghiêng người, nhắm mắt lại.....

Hôm sau lúc Kiki và Âu Dương Tịch tỉnh lại, trên giường, không có một bóng người, hai người sửng sốt.

Ngoài cửa sổ, thời tiết tối tăm, mưa giăng mù mịt, mưa đánh vào cửa sổ thủy tinh ào ạt, từng cơn gió thốc qua, như lạnh thấu đến tâm can.

Trên con đường thật dài, Tầm Thiên Hoan đi một mình trên con đường sâu hun hút như không có điểm cuối, cắm đầu đi, đi mãi, bầu trời, mây đen mù mịt, đem trọn cá thể giới đều vây quanh, giọt mưa, không lưu tình chút nào thấm ướt tóc, quần áo, thân thể của cô, lòng của cô.....

Mặc kệ ngày hôm qua xảy ra chuyện gì, tên xã hội đen kia có chết hay chưa, dù sao kết quả chính là cô không thể thoát khỏi phiền toái này, nhưng bất kể như thế nào, ai làm thì người ấy nhận, cô sẽ không để chuyện này liên quan đến đến Ki Ki cùng Âu Dương Tịch, cô đi một mình, dù cho đến lúc đó có phiền toái gì, cũng là một mình cô gánh chịu.....

Đêm qua Tầm Thiên Hoan thức suốt đêm, khi thấy Âu Dương Tịch cùng Ki Ki lại một mình lén lút chạy ra ngoài, ai ngờ, vừa ra tới mới biết được, bên ngoài trời đang mưa to, mưa, trời mưa thật tốt, mưa rơi, có thể cho đầu óc thanh tỉnh rất nhiều.....

Chỉ là, đi ở trên đường cái, đi ở trong mưa, cô lại có cảm giác càng mê mang, trong đầu, thỉnh thoảng lại quanh quẩn hình ảnh máu không ngừng tuôn ra từ người tên đó..... Tâm đột nhiên níu chặt!

Nhắm mắt lại, Tầm Thiên Hoan quên bước về phía trước, ngồi xổm người xuống, che miệng, cố nén cơn buồn nôn trong dạ dày, từng đợt từng đợt không ngừng cuộn trào lên.....

Máu,, trước mắt của cô tất cả đều là máu.....

Mưa, rơi không ngừng, gió, thổi thật mạnh.....

Cô cố hết sức dựa vào chút sức lực cuối cùng của mình, giơ chân lên bước.....

Trong màn mưa mờ mịt, một chiếc xe

tựa hồ là tánh mạng cuối cùng một tia khí lực chiếm Lincoln chậm rãi lái tới, sau đó lướt qua bên hình ảnh nghiêng ngửa của Tầm Thiên Hoan.....

nhưng chạy được khoảng mười mét, lại đột nhiên dừng lại, cửa xe mở ra, Bắc Diệc Uy lạnh lùng bước vào trong màn mưa lạnh như băng chạy vụt đến.

Tầm Thiên Hoan vẫn luôn cúi đầu, hoàn toàn không hề phát giác Bắc Diệc Uy đến, chỉ cảm thấy trong đầu choáng váng mênh mông, còn có thân thể quả thực giống như muốn biến mất trong mưa.....

Bắc Diệc Uy cao ngạo đứng ở trước người của cô, lạnh lùng nói:“Quả nhiên là người phụ nữ chết tiết này!”

Xiết chặt nắm tay phảng phất vận sức chờ phát động, ánh mắt sắc bén kia hại nhìn chăm chăm vào Tầm Thiên Hoan, giống như một thanh hàn kiếm, ve vọt khắp thân thể của cô.....

Trong mưa gió ù ù bên tai, cô tựa hồ từ trong không khí nghe được thanh âm Bắc Diệc Uy thổi tới, giọng của Bắc Diệc Uy làm sao có thể xuất hiện ở trong lúc này ? Là ảo giác của cô sao? Muốn ngẩng đầu đi tra rõ, đầu lại nặng nề, nặng đến mức cố gắng đến mấy vẫn không cất lên nổi.....

Người phụ nữ chết tiết, Thanh âm tức giận của Bắc Diệc Uy chất vấn:“Điện thoại di động của cô ở đâu? Không hồn thì đem mấy thứ đó xử lý sạch, nếu không tôi giết cô!”

Bắc Diệc Uy dưới sự phẫn nộ, hai tay nắm chặt bên vai cô, gần như muốn cấu mạnh vào da thịt của cô.....

Đau quá!

Nhưng cô ngay cả sức nhú mảy cũng không có, bất luận biểu lộ gì đều không thể cho thấy thanh âm, giống như thân thể không còn là của cô nữa...

Nhìn thấy Tầm Thiên Hoan không thèm để ý đến hắn, Bắc Diệc Uy càng nổi giận dùng dưng:“Đừng giả vờ với tôi, nhìn tôi, đem điện thoại đưa đây cho tôi! Nói, cô còn lưu ở đâu nữa? Có truyền lên internet không?! Nói!”

Những câu hỏi liên tiếp truyền đến, Tầm Thiên Hoan vẫn một chữ không nói, mỗi lần ngẩng đầu, cũng là do Bắc Diệc Uy lắc lư mới ngẫu nhiên ngẩng lên sau đó, lại theo bản năng cúi xuống, giống như không có bất kì chút sức lực nào. Bắc Diệc Uy không nhận được bất kì câu trả lời nào, gần như nổi trận lôi đình!

“Nói chuyện!!!!”

Bắc Diệc Uy gầm lên giận dữ, Tầm Thiên Hoan rốt cục rũ mí mắt xuống, trong thế giới của cô, chỉ có một mảnh hắc ám..... Thân thể chèo chống lực, toàn bộ biến mất, ngã về phía sau.....

37. Chương 37

Chương 37

Bắc Diệc Uy cả kinh, vô ý thức nắm chặt cánh tay Tầm Thiên Hoan, tay kia duỗi ra đem thân thể Tầm Thiên Hoan ôm vào trong ngực, sau khi ổn định thân thể của cô, nhú mào, ngữ khí càng lạnh như băng còn mang vài phần tức giận: “[uy,] Tầm Thiên Hoan? Tầm Thiên Hoan! Cô đừng giả vờ ở trước mặt tôi, cô cho rằng cô giả vờ hôn mê tôi sẽ buông tha cô sao? Cô đừng có nằm mơ!”

Tầm Thiên Hoan nhắm mắt lại, sợi tóc đã ướt đầm, giọt mưa từng giọt từng giọt theo gương mặt chảy xuôi dưới xuống, sắc mặt tái nhợt dị thường.

Bắc Diệc Uy trong nội tâm cả kinh, đưa tay vỗ vỗ gương mặt của cô, nói: “Tầm Thiên Hoan? Tầm Thiên Hoan, tỉnh tỉnh!”

Những sợi tóc thật dài như lụa rủ xuống ở giữa không trung, sợi tóc nặng nề đung đưa, mặc mưa xối xả rớt rửa, gương mặt tái nhợt không có một chút sức sống.....

Mưa to, mưa tầm tã tuôn xuống, tiếng sấm rền vang, không chỉ có xối người, cũng xối tâm.....

Vẻ mặt Bắc Diệc Uy tức khắc hoảng hốt, nghiêng thân một cái, đem Tầm Thiên Hoan bế bổng lên, chạy vào trong màn mưa, cuống quýt chạy về phía cỗ xe Lincoln.....

Bắc Diệc Uy đem Tầm Thiên Hoan vào xe, bỗng nhiên đóng cửa xe, lạnh lùng nói: “ Ân Khả, nhanh lái xe! Về nhà!”

Bắc Diệc Uy đem thân thể ướt đầm của Tầm Thiên Hoan ôm vào trong ngực, thân thể của cô ẩm ướt và lạnh lẽo, bàn tay xoa thái dương, lại bỗng dọa người, sắc mặt tái nhợt không có một chút máu, thân thể xụi lơ.....

Bắc Diệc Uy dùng tay áo lau khô nước mưa trên mặt cô, tiếc rằng tay áo của mình vốn ẩm ướt càng lau càng ướt, Bắc Diệc Uy hoả tốc đem áo khoác ướt đầm của mình cởi ra quăng bỏ, Bắc Diệc Uy vội la lên: “Đưa khăn tay đưa cho tôi!”

Tài xế và Ân Khả nghe vậy vội vàng đem khăn tay lấy ra đưa cho Bắc Diệc Uy, Bắc Diệc Uy nhanh chóng tiếp nhận khăn tay, vội lau khô nước mưa trên mặt cô, nhưng trên người cô ẩm ướt không thôi, nước mưa rơi xuống trên ghế, đã thấm ướt nệm ghế, bàn tay của cô lạnh buốt, lạnh đến dọa người.....

“Đem áo khoác của cậu cởi, tôi mặc cho cô ấy.”

“Được.” Ân Khả tắt cung tắt kính trả lời, sau đó cùng lái xe bên cạnh cởi áo khoác của mình, đưa cho Bắc Diệc Uy .

Bắc Diệc Uy tiếp nhận quần áo, trước để ở một bên, đem Tầm Thiên Hoan đặt ở một vị trí thích hợp, đưa tay đang chuẩn bị cởi áo cho cô, bất chợt ngừng tay, sau đó hướng Ân Khả lạnh lùng nói: “Không cho phép quay đầu lại!”

“Dạ!” Ân Khả hết sức chuyên chú lái xe.

Bắc Diệc Uy rốt cục cởi bỏ nút áo đầu tiên, rồi đến nút thứ hai..... Cuối cùng sau đó đem thân thể của cô bao chặt chẽ lại dưới lớp áo khoác, một tia xuân quang cũng không cho lộ.....

Nhưng thân thể của cô vẫn lạnh đến phát run, ánh mắt Bắc Diệc Uy thâm thúy, lần nữa đem cô ôm chặt, hy vọng có thể đem nhiệt độ của mình truyền hết cho cô, một tay xoa xoa từng sợi tóc ẩm ướt của cô mào nhú lại: “Đáng chết, chưa thấy qua người phụ nữ không thương tiếc bản thân như vậy, muốn chết cũng không cần phải chạy ở trong mưa tra tấn chính mình!”

Trong hôn mê Tầm Thiên Hoan ý thức mơ hồ, nỉ non : “Không.....”

Bắc Diệc Uy thấy cô tựa hồ có phản ứng, ánh mắt lóe lên, vội vã gọi: “ Tỉnh chưa? Mau tỉnh lại! Tầm Thiên Hoan!”

“Máu.....” Nhắm chặt hai mắt nỉ non một lát, tuy là hôn mê nhưng biểu lộ này lại tựa hồ nhận phải chuyện gì kinh hãi, vô cùng hoảng sợ.

Bắc Diệc Uy không cách nào, khác chỉ phải thúc giục Ân Khả lái xe nhanh lên, liếc qua Tầm Thiên Hoan trong ngực nói: “Nếu cô dám xảy ra chuyện gì, tôi tuyệt đối sẽ không buông tha cô! Có nghe hay không?!”

Xe hơi rớt cục chạy đến cửa nhà, Bắc Diệc Uy ôm Tầm Thiên Hoan hấp tấp chạy vào biệt thự Bắc gia, Ân Khả theo sát phía sau.....

Bắc gia có đội ngũ bác sĩ riêng túc trực 24/24, bất cứ lúc nào cũng có thể trực tiếp gọi đến, hơn nữa y thuật tuyệt đối là số 1, so về bệnh viện, Bắc Diệc Uy càng tin tưởng bọn họ hơn.

Đem Tầm Thiên Hoan đặt ở trên giường bệnh, bác sĩ Mạch cũng vừa đến.

Bắc Diệc Uy nghiêm túc nói:“Mạch Khả, cô ấy giao cho ông không thể có bất kỳ sai lầm!”

Mạch Khả lão thành gật đầu:“Thiếu gia, xin cậu cứ tin tưởng tôi, tôi tuyệt đối có thể chữa khỏi cho cô ấy, hay là cậu đi ra ngoài đi.”

Bắc Diệc Uy “Ừm” một tiếng, liếc qua Tầm Thiên Hoan hôn mê trên giường, quay đầu liền rời khỏi gian phòng.

Bắc Diệc Uy ra khỏi phòng, thân thể thon dài tựa tại trên vách tường, nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu, trong đầu rối như tơ vò.....

Tại sao có thể như vậy ? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Cô ấy không giống loại người không thương tiếc thân thể của mình như vậy, nhưng xem bộ dáng vừa rồi của cô ấy, hẳn là đã dầm mưa ít nhất vài tiếng đồng hồ, thẳng đến hôn mê.....

Tâm, dần dần yên tĩnh.

Lại hồi tưởng lại vừa rồi, hẳn không hề nghĩ đến chính mình sau khi thấy cô té xỉu lại khấn trương như vậy, tâm căng như bị treo trên bầu trời, lúc đó hẳn thật sợ hãi, sợ hãi cô sẽ như thế mà ngủ mất.....

Đó là loại tâm tình gì? Hẳn rõ ràng là hận không thể đem cô vĩnh viễn biến mất tại trong thế giới của hắn, lại sẽ khấn trương như thế, bởi vì sao ? Là vì trong tay của cô có đoạn video liên quan đến danh dự của hắn sao? Bởi vì nếu là cô có một cái gì không hay xảy ra, sợ đoạn ghi hình đó sẽ rơi vào tay người khác.....

Còn có chính là, nếu cô chết, như vậy, danh dự của Bắc gia sẽ phải chịu tổn thất rất lớn.....

Đúng vậy, chỉ là bởi vì những nguyên nhân này!

Bắc Diệc Uy hít vào một hơi thật sâu, được rồi, đợi khi cô tỉnh lại, sẽ tiếp tục hảo hảo tính sổ với cô!

Tầm Thiên Hoan dưới sự tận tình trị liệu của Mạch Khả, thoát ly nguy hiểm, chỉ là vẫn chưa tỉnh, cũng không nói mê sảng nữa cứ như vậy lẳng lặng nằm ở trên giường, Bắc Diệc Uy hôm nay thân là tổng tài tập đoàn Bắc thị tất nhiên là không có nhiều thời gian ở bên cạnh cô, biết được cô không có nguy hiểm, hẳn phải đến công ty.

Bắc gia có rất nhiều người hầu, thay phiên chiếu cố Tầm Thiên Hoan.

Ân Khả phát hiện, trên đường đến công ty, Bắc Diệc Uy có chút không yên lòng, ngồi ở trong phòng làm việc cũng thường xuyên nhìn xem một cái gì đó ngăn người, có đôi khi đột nhiên nhắc điện thoại, do dự thật lâu, lại buông, sau nhiều lần như thế, rốt cục bấm số điện thoại trong nhà.....

“Tiểu Ngô, Thiếu phu nhân thế nào?”

“Còn đang hôn mê.”

“..... Ừm, các người hầu hạ Thiếu phu nhân cho tốt đó.”

“Vâng.”

Sau khi cúp điện thoại Bắc Diệc Uy lại vẫn nhìn điện thoại đến xuất thần.....

Một ngày, cứ trôi qua trong tình trạng như thế, không cách nào để tâm vào công việc được, Bắc Diệc Uy quyết định tan tâm sớm, trực tiếp về nhà.

Xuống xe, Bắc Diệc Uy mặt không biểu tình bước vào phòng, bỏ đi áo ngoài ném ột người hầu gần đó, sau đó xuyên qua đại sảnh, đi đến lầu trên, đi vài vòng, cuối cùng dừng lại trước cửa một gian phòng ngủ, nhìn cánh cửa đóng chặt, Bắc Diệc Uy của mà, sau đó nhẹ nhàng mà đẩy cửa phòng ra.

Trong phòng ngủ rất yên tĩnh, gian phòng trước đây thơm ngát khắp nơi, vào lúc này lại tràn ngập vị thuốc nước nhàn nhạt, Tầm Thiên Hoan lẳng lặng nằm ở trên giường, ngọn đèn chậm rãi chiếu vào trên mặt của cô, ánh lên vẻ mặt buồn bã của cô.....

Bắc Diệc Uy đứng ở đó nhìn cô thật lâu, thật lâu..... Không biết qua bao lâu, lại xoay người rời đi, nhẹ nhàng đóng cửa phòng lại.....

38. Chương 38

Chương 38

Khi Tầm Thiên Hoan tỉnh lại đã là giữa trưa ngày hôm sau, đầu đau như muốn nổ tung, thân thể cũng vô lực, nhưng trong tích tắc cô vừa mở to mắt, cô đã muốn đứng lên, trong khoảng thời gian ngắn, cô không biết xảy ra chuyện gì, nơi này là Bắc gia, làm sao cô lại về tới Bắc gia?

Đúng rồi, Bắc Diệc Uy! Trước khi hôn mê, cô tựa hồ nghe thấy thanh âm của Bắc Diệc Uy..... Là thế này phải không? Bắc Diệc Uy đem cô té xỉu mang về Bắc gia.....

Vén chăn lên, Tầm Thiên Hoan cau mày, cổ hết sức phóng xuống giường, nhưng khi chân vừa chạm đất, thân thể mới đứng lên lại té xuống, nhện đau, Tầm Thiên Hoan lại cố gắng đứng lên, cắn răng, từng bước một đi tới cửa, thân thể cũng dần dần có chút thích ứng, vì vậy, cô vịn vách tường từng bước một đi tới, sau đó chậm rãi đi xuống thang lầu.....

Đi ở trên bậc thang, Tầm Thiên Hoan liền phát hiện người hầu tới tới lui lui chạy trong đại sảnh, như là xảy ra chuyện gì.

Tầm Thiên Hoan có chút nghi hoặc, vì vậy đưa tay vịn lan can, từng bước một đi xuống thang lầu.....

Rốt cục đến bậc thang cuối cùng, một người hầu đã chạy tới đột nhiên phát hiện cô:“Thiếu phụ nhân, ngài tỉnh rồi!”

Thanh âm kia, tất cả đều là kinh hãi.

Tầm Thiên Hoan miễn cưỡng cười cười:“A Đan.”

Trên mặt A Đan mừng rỡ không nói nên lời:“Ngài tỉnh là tốt rồi a, ngài có biết ngài đã ngủ hơn mười mấy giờ.”

Tầm Thiên Hoan nhẹ nhàng nói:“Phải không?”

“Dạ, Đại thiếu gia rất lo lắng cho ngài!”

Về mặt Tầm Thiên Hoan tối sầm lại, hấn lo lắng cho cô? Gặp quỷ à?

Tầm Thiên Hoan chuyển đổi chủ đề:“Bên ngoài xảy ra chuyện gì sao? Sao lại ồn như vậy?”

A Đan chi tiết nói ra:“Bên ngoài có hai người tự xưng là bạn ngài, nhưng Bắc gia có quy tắc, người lạ thì không thể tùy tiện vào, chúng tôi không thể xác nhận thân phận của bọn họ, tất nhiên là không thể để cho họ vào được, nhưng bọn họ cố tình làm ầm ĩ còn chuẩn bị muốn leo tường vào, hiện tại bảo an đang ở bên ngoài ngăn cản họ.”

“Bạn của tôi?” Trong đầu Tầm Thiên Hoan lóe lên linh quang.

Là Tịch cùng Kiki sao?

Tầm Thiên Hoan hỏi tiếp:“Có phải là một nam một nữ?”

A Đan nghe vậy tranh thủ thời gian gật đầu:“Dạ, Thiếu phu nhân biết bọn họ?”

“Dẫn tôi đi ra ngoài nhìn xem.”

Tầm Thiên Hoan nói xong liền đi ra phía ngoài, nhưng thân thể vẫn còn có chút run rẩy, A Đan vội vã chạy đến đỡ lấy thân thể của cô: “Thiếu phu nhân, thân thể của ngài quá yếu, hay là không cần phải ra.”

Tầm Thiên Hoan giật nhẹ khoe miệng: “Không sao, tôi không có chuyện gì.”

Thấy Tầm Thiên Hoan kiên trì, làm người hầu A Đan cũng không thể cưỡng cầu, đành phải nói: “Thiếu phu nhân, em đỡ phu nhân đi nhé.”

Tầm Thiên Hoan nhìn cô một cái, sau đó gật gật đầu: “Ừm.”

Dưới sự trợ giúp của A Đan, Tầm Thiên Hoan chậm rãi đi ra ngoài.....

Thanh âm không kiên nhẫn của Kiki vang lên: “Tôi xin các anh đó, đã nói với các anh bao nhiêu lần rồi, chúng tôi là bạn của Thiếu phu nhân các anh, Bắc gia các anh sao lại có nhiều quy củ như vậy? Là nhà tù sao? Ngay cả muốn gặp người cũng không cho gặp?”

Thanh âm của Âu Dương Tịch: “Chẳng lẽ Thiếu phu nhân các người xảy ra chuyện gì? Các người mới không dám để cho tôi vào gặp cô ấy?”

“Hai vị, nếu các vị tiếp tục cố tình gây sự như vậy, chúng tôi sẽ không khách sáo đâu!” Một bảo an đã nhìn không được.

Âu Dương Tịch cười lạnh: “Bảo an giận dữ Không khách sáo, là không khách sáo như thế nào?” : “Anh.....”

Tầm Thiên Hoan đã chậm rãi đi tới, kinh hãi nói: “Tịch, Kiki thật là các người!?”

Tầm Thiên Hoan vội vã nói với bảo an kia: “Mau mở cửa ra!”

Nhân viên an ninh kia có chút do dự, không biết có nên mở cửa hay không.

Tầm Thiên Hoan nhú mày, có chút vội vã, thân thể cũng tựa hồ sắp chống đỡ không nổi.

A Đan không đành lòng, vội nói: “Thiếu phu nhân bảo các anh mở cửa anh cứ mở ra, nếu các anh làm trái lời, đến lúc đó thiếu gia trách tội xuống, anh đảm đương nổi không?”

Nhân viên an ninh kia vừa nghe, đích thật là nói có lý, dù sao Thiếu phu nhân cũng là nửa chủ nhân.....

Cửa chính chậm rãi mở ra, ánh mắt Âu Dương Tịch sáng ngời, không thể chờ đợi được vội lên: “Thiên Hoan, em thật sự ở Bắc gia.”

Ki Ki cũng kích động xông lên nói: “Thiên Hoan, cậu không sao chứ? Đột nhiên đi như vậy, hừ chết bọn mình.”

Sắc mặt Tầm Thiên Hoan có chút tái nhợt, suy yếu cười cười: “Tớ không sao!”

“Thật sự không sao?” Giọng của Âu Dương Tịch tràn ngập nghi vấn, hắn nói: “Nhưng sao Chính là sắc mặt của em thoát nhìn thật không tốt.”

Kiki trông thấy cô phải nhờ một người hầu vịn mới miễn cưỡng đứng thẳng thân thể, trong nội tâm rất lo lắng, cũng vội đến: “Thân thể của cậu có phải là không thoải mái hay không?”

“Các người không cần lo lắng,” Tầm Thiên Hoan lắc đầu: “Tớ không sao, tớ chỉ là có chút cảm vặt mà thôi.”

Kiki rõ ràng không tin: “Cảm vặt còn phải cho người đỡ?”

Tầm Thiên Hoan nghe vậy có chút bối rối rút tay ra, đem A Đan cẩn thận đẩy ra, A Đan thối lui đến một bên, vẻ mặt lo lắng nhìn Tầm Thiên Hoan, chỉ thấy Tầm Thiên Hoan có chút gượng ép đứng thẳng người, nhìn Ki Ki cùng Âu Dương Tịch cười cười, nói: “Các cậu quá đa tâm, đã nói mình không sao rồi mà, cậu xem, không phải mình vẫn đứng bình thường đó sao?”

Tầm Thiên Hoan cố gắng mỉm cười, cố gồng hai tay lên, trước mặt hai người dạo qua một vòng, muốn cho hai người nhìn thấy mình rất khỏe mạnh, nhưng chưa đi xong, thân thể Tầm Thiên Hoan đã nhoáng một cái, Âu Dương Tịch vô ý thức tiến lên đỡ thân thể của cô.....

Kiki cũng nhẹ nhàng đỡ ra.

Nhưng mà, bọn người A Đan lại gần như đồng loạt hít một hơi lạnh, kinh ngạc nhìn xem một màn này, trời ạ, Thiếu phu nhân của bọn họ rõ ràng.....

Tất cả mọi người đều quá chuyên chú nhìn một màn này, ai cũng không có phát hiện, ở phía xa, một chiếc xe Lincoln chậm rãi dừng lại, một đôi mắt lợi hại, chăm chú xem xem.....

Tầm Thiên Hoan chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, khi trấn tĩnh lại mình cũng đã nằm trong ngực Âu Dương Tịch..... Cô muốn đứng lên, nhưng tất cả sức lực trên người dường như đều đã bị rút sạch, đã không có biện pháp cố nổi nữa

..... Cô rất ảo não.....

Tại sao có thể như vậy? Giống như tại trong tích tắc trong lúc đó thân thể của mình đã không còn là của mình nữa, loại cảm giác không cách nào khống chế này làm cho cô sợ hãi, cho dù ở trong ngực Âu Dương Tịch, cô vẫn vô cùng sợ hãi..... Cô sao lại như thế nào? Trước giờ cô luôn tự hào thân thể của cô vô cùng khỏe mạnh, nhưng hôm nay ngay cả thân thể lại yếu ớt đến mức này, làm cho cô sợ hãi.....

Âu Dương Tịch gần như là mệnh lệnh:“Đi theo anh!”

Nhìn thấy cô trong ngực mình suy yếu như vậy, hần rốt cuộc chịu không được, hần chăm sóc cô, đem cô ở lại bên cạnh của mình, dung tất cả các sức lực của mình, che chở bảo bọc cô!

Tầm Thiên Hoan mở to hai mắt, lắc đầu:“Không.....”

Không được, cô không thể đi cùng bọn họ, cho dù hiện tại thân thể cô đang suy yếu, nhưng đầu óc của cô là thanh tỉnh, cô không thể đi cùng bọn họ, cô sẽ liên lụy bọn họ, hiện tại cô không còn phương pháp, chỉ có thể ở lại Bắc gia, Bắc gia bây giờ đối với cô mà nói, chính là cảnh tránh gió của cô, Bắc gia giàu có và có thực lực, là nơi duy nhất để cô dung thân.....

Âu Dương Tịch đau đớn, ánh mắt thật sâu che đầy đau xót, thanh âm trầm thấp:“Vì sao?”

Chẳng lẽ cô cứ lưu luyến Bắc gia như vậy?! Chẳng lẽ cô đã quên, từ đầu cô hoàn toàn không phải là Thiếu phu nhân Bắc gia gì cả, từ vừa mới bắt đầu cũng đã không phải!

Âu Dương Tịch nhìn cô, nhìn cô thật sâu, loại ánh mắt này đã không phải thuộc về tình bạn nữa rồi

Hang mi xinh đẹp của Ki Ki run rẩy, cúi đầu giữ im lặng, trong lòng dần dần âm u, ừ ừ, loại mất mát buồn bã này, ngay cả chính bản thân cô cũng không biết xảy ra chuyện gì Tịch đã không phải là lần đầu tiên ôm Thiên Hoan, Tịch không phải lần đầu tiên dùng loại ánh mắt này nhìn Thiên Hoan như vậy, chỉ là, cơn đau trong lòng cô, không giả được

Thanh âm Tầm Thiên Hoan nhẹ nhàng chậm chạp:“Tịch, em thật sự không thể đi cùng các người....”

Theo trong thanh âm của Tầm Thiên Hoan, có thể nghe ra cô suy yếu đến bậc nào, thanh âm kia, giống như một đồng bóng đang phiêu đảng trong không khí.....

Trong ánh mắt Âu Dương Tịch thoáng hiện tia sáng lạ thường, qua hồi lâu, hần một tay ôm Tầm Thiên Hoan, một tay nhẹ nhàng vén sợi tóc trên trán cô, ôn nhu nói:“Ngoan nào, đừng tùy hứng được không? Đi theo anh, đừng ở đây nữa, chỗ này, không thích hợp với em.”

Ở trong ngực Âu Dương Tịch nghỉ ngơi một lát, khí lực trên người Tầm Thiên Hoan cũng dần dần khôi phục chút ít, trong lúc này, trước phần đông tại mắt của Bắc gia, nếu cứ bảo trì cái tư thế này sẽ càng gây ra thêm nhiều lời đồn đãi không hay, Tầm Thiên Hoan cắn răng, chuẩn bị từ trong ngực Âu Dương Tịch đứng lên, ai ngờ, Âu Dương Tịch lên lút dùng sức ở cổ tay, ôm chặt thân thể của cô, làm cho cô không nhúc nhích được, Tầm Thiên Hoan có chút lo lắng :“Tịch, thả em ra, nơi này có nhiều người như vậy....”

“Anh không quan tâm, không phải chỉ là vài người hầu Bắc gia thôi sao.” Lúc này Âu Dương Tịch ngược lại có chút tùy hứng, nói:“Anh đang muốn cho bọn họ nhìn thấy, cho bọn họ biết rõ, em là của anh.”

Âu Dương Tịch nói xong, cúi thấp đầu, mang theo vài phần bướng bỉnh, hôn nhẹ lên môi cô!

Trong không khí, chỉ nghe đến trận trận âm thanh hút không khí!

Ki Ki giật mình che miệng lại, Tịch điên rồi sao?

Tầm Thiên Hoan ngây ngốc, cứ ngây ra như phỗng như vậy nhìn Âu Dương Tịch, nửa ngày nói không ra lời, xác thực mà nói, cô là không biết nên dùng thái độ như thế nào để đối mặt kế tiếp

Âu Dương Tịch mỉm cười: “Em là của anh.”

Tầm Thiên Hoan nghe vậy con mắt ngốc ngốc chớp chớp, sau đó ánh mắt vừa dừng, cũng không biết từ chỗ nào truyền ra một cổ khí lực, đẩy mạnh Âu Dương Tịch ra, Âu Dương Tịch trở tay không kịp, sững sờ nhìn Tầm Thiên Hoan từ trong ngực của mình giãy ra.....

Tầm Thiên Hoan liêu lĩnh tránh khỏi Âu Dương Tịch, chỉ là, chân rẽ ngang, thân thể lung lay, mắt thấy Tầm Thiên Hoan cũng sắp ngã nhào xuống đất, một thân ảnh màu đen vọt ra, Bắc Diệc Uy dùng khí thế sét đánh không kịp bưng tai bảo vệ thân thể Tầm Thiên Hoan sắp ngã xuống, tay ôm chặt thân thể của cô, chăm chú ôm eo của cô, bộ dáng tựa hồ như đang tuyên thệ cái gì, ánh mắt sắc bén đột nhiên bắn về phía Âu Dương Tịch : “Âu Dương tiên sinh, xin anh chú ý cử chỉ của anh giùm!”

Trên khuôn mặt tuấn mỹ của Âu Dương Tịch, lạnh xuống: “Anh quản được sao?”

Bắc Diệc Uy sắc bén nhìn Âu Dương Tịch : “Người khác tôi không xen vào, nhưng vợ của tôi, anh phải cách xa cô ấy một chút.”

Âu Dương Tịch cười lạnh càng sâu: “Vợ anh? Vợ anh thì tôi chẳng thêm ngó tới! Cô ấy anh có tư cách trông nom sao?”

Ý trong lời nói của Âu Dương Tịch đã rất rõ ràng, trong lòng mỗi người đều biết rõ, Bắc Diệc Uy cũng không phải là Bắc Diệc Hâm, Tầm Thiên Hoan cũng không phải là vợ của Bắc Diệc Uy!

Bắc Diệc Uy kinh ngạc, nhìn Tầm Thiên Hoan, nhảy định là cô nói!

Tầm Thiên Hoan cả kinh, cô biết rõ Âu Dương Tịch này sẽ không hề do dự mà sẽ vạch rõ ngọn ngành, nếu công khai việc kết hôn giả này, vậy phiền phức sẽ càng to!

Tầm Thiên Hoan cắn chặt răng từ trong ngực Bắc Diệc Uy rút ra thân thể đi ra, càng không ngừng hướng Âu Dương Tịch ra hiệu, ý bảo hẳn tuyệt đối không thể nói thêm gì đi nữa, cô dùng ngữ khí khẩn cầu nói: “Tịch, anh đừng nói nữa, mau trở về được không!”

Âu Dương Tịch vẻ mặt không vui: “Thiên Hoan, em.....” Âu Dương Tịch nổi tính tình bướng bỉnh lên, nói: “Em không đi, anh cũng không đi.”

Tầm Thiên Hoan bất đắc dĩ đến cực điểm: “Tịch, sao anh có thể ích kỷ như vậy.....”

Âu Dương Tịch kinh ngạc đưa mắt nhìn Tầm Thiên Hoan, trong ánh mắt kia, tràn đầy tình cảm, quần quýt ai cũng có thể thấy rõ....

Ích kỷ..... Hẳn thật sự rất ích kỷ sao?

Kiki hợp thời đi tới, ở bên tai Âu Dương Tịch nhỏ giọng nói vài câu, sau đó lại hướng Tầm Thiên Hoan nhẹ gật đầu ý bảo cô không cần phải lo lắng, Âu Dương Tịch nhìn Tầm Thiên Hoan một lần cuối cùng, chỉ nói một tiếng: “Em chăm sóc chính mình thật tốt đó.”

Liên xoay người rời đi

Tầm Thiên Hoan nhắm mắt lại, rốt cục thở phào một hơi

Bắc Diệc Uy thật sâu liếc qua bóng lưng của cô, sau đó xoay người hướng A Đan nói: “Đỡ Thiệu phu nhân trở về phòng.....”

Tầm Thiên Hoan nửa ngồi ở trên giường, vẻ mặt nhàn nhạt, ánh mắt nhìn thẳng phía trước, nhưng lại không có bất luận tiêu cự gì.

Bắc Diệc Uy chậm rãi đi đến, đóng cửa phòng, đi đến bên giường, ánh mắt thật sâu nhìn qua cô, nửa ngày, hần dung trầm thấp thanh âm nói: “Chẳng lẽ em không có cái gì muốn nói với tôi sao?”

Thanh âm của cô yếu ớt: “Tôi không có gì để nói.”

Bắc Diệc Uy ngơ ngác, trầm mặc, lại là nhìn qua cô một lát, chỉ nói một tiếng: “Cho dù hần là bạn của em, nhưng em đừng quên, hiện tại, em chính là Thiếu phu nhân Bắc gia, em cùng Bắc gia đang đi chung một con thuyền!”

Ý của hần, cô có thể hiểu không?

Tầm Thiên Hoan cười nhạt, không nói thêm gì nữa, nằm lại trên giường, nhắm mắt lại, cũng nhắm lại hết thấy phiền nhiễu.....

Thân thể Tầm Thiên Hoan ngày từng ngày chuyển biến tốt hơn, thái độ Bắc Diệc Uy thì lúc lạnh lúc nóng, Tầm Thiên Hoan chịu không nổi hần, nhưng hiện tại cô trên cơ bản không có tâm tình để bận tâm đến hần, tại tâm lý của cô một mực có một bóng tối đang giày vò lấy cô, hàng đêm cô đều nhìn thấy vết máu loang lổ làm cho bừng tỉnh dậy, ông trời ơi, có thể nói cho cô biết, thời gian như vậy cô còn phải chịu đựng bao lâu!

Thời gian, có thể xóa hết tất cả sao?

Nắm tay Bắc Diệc Uy không khỏi nắm chặt, căng có chút phát run, như muốn xiết đến xuất huyết! Khuôn mặt lạnh lùng cứng ngắc, hàng mày tăng thêm vài phần sắc bén, hàng mi dày cong vút, một đôi mắt sáng quắc giống như một thanh kiếm sắc bén bất cứ lúc nào cũng có thể vút ra, trong tròng mắt đen kịt, ẩn vào đoạn phim ngắn mười phút trên màn hình máy tính....

Tuy thời gian chỉ mười phút, tuy chỉ là bóng lưng, mặc dù đã xử lý qua, nhưng hần vừa nhìn đã lập tức nhận ra!

Chết tiệt! Người phụ nữ kia rõ ràng không xóa đoạn phim ngắn đó!

Càng có thể chọc giận hần chính là phía dưới những hình ảnh đó có một ít hàng chữ: Bắc tiên sinh, nếu như không muốn những hình ảnh này lan truyền rộng rãi khắp internet, liền đem nửa giang san Bắc thị các người chuyển dời đến danh nghĩa Tầm Thiên Hoan! Anh có thời gian mười ngày, nếu không làm theo điều tôi nói, đoạn phim này nhất định sẽ truyền lưu khắp nơi hơn nữa còn là nguyên bản không hề được xử lý qua!

Chết tiệt, Tầm Thiên Hoan!!!!

39. Chương 39

Chương 39

Tầm Thiên Hoan lẳng lặng đứng ở phía trước cửa sổ, gian phòng này vị trí rất tốt, liếc nhìn lại, có thể đem hơn phân nửa Bắc gia thu hết vào đáy mắt, Bắc gia, đích xác không hổ là danh môn thế gia, đừng nói cả kiến trúc, chỉ nhìn đám hoa hoa cỏ cỏ này mà nói, đã là quý giá vô cùng! A, ở Bắc gia chưa dưỡng ra được gì, nhưng thực sự mở rộng tầm nhìn không ít.

“Phanh –!!” một tiếng, cửa bị đá bật ra

Môn bị đá mở! Một luồng nộ khí đằng đằng đánh úp lại! Tràn đầy cả phòng ngủ!

Tầm Thiên Hoan bỗng nhiên quay đầu lại –

Chỉ thấy Bắc Diệc Uy lạnh lùng đứng ở cửa ra vào, ánh mắt phần nộ bắn thẳng đến Tầm Thiên Hoan, khuôn mặt tuấn tú lạnh lùng, sắc mặt tái nhợt, còn có nắm tay hết buông ra rồi lại buộc chặt.

Tầm Thiên Hoan không khỏi cau mày, ngẫm lại bản thân giống như không có làm sai cái gì a? Nhìn vẻ mặt của hần giống như cô đã giết tổ tông mười tám đời của hần vậy!

Tầm Thiên Hoan liếc qua, hoàn toàn không để ý tới cơn giận của hần, tức giận nói: “Hùng hổ như vậy, ai chọc anh à?”

đôi mắt sắc bén của Bắc Diệc Uy lóe lên ánh sáng lạnh, chỉ thấy thân ảnh kia nhoáng một cái, chỉ trong nháy mắt, Bắc Diệc Uy đã đến trước mặt Tầm Thiên Hoan, nắm ngón tay xiết ở cổ của cô, trong cơn tức giận, ngón tay có chút run rẩy.....

Tầm Thiên Hoan cảm thấy ở trong tích tắc đó, hô hấp gần như bị cắt đứt, tựa hồ sắp từ trong cơ thể của mình biến mất, cô vô ý thức bắt lấy cái tay của Bắc Diệc Uy, dùng sức muốn giật tay của hắn ra, gian nan từ trong cổ họng bật ra mấy chữ: “Thả, tôi, ra.....”

Trên cổ trắng nõn, rất nhanh liền xuất hiện mấy dấu ngón tay đỏ ửng, khí lực nắm ngón tay ản ản lúc nhẹ lúc nặng, Bắc Diệc Uy cảm tức nhìn Tầm Thiên Hoan: “Cô đáng chết! Cô sao lại nhẫn tâm như vậy?!!!”

Cổ của cô bị hắn xiết chặt, ngoại trừ vô cùng khó thở, ngay cả ngũ quan cũng vẩn vơ, nhưng trong đôi mắt kia vẫn ánh lên vẻ không hiểu, rốt cuộc cô đã làm gì để hắn tức giận như vậy?

Bắc Diệc Uy cảm tức nhìn Tầm Thiên Hoan, cả giận nói: “Đoạn phim hôm đó cô đã đưa cho ai?!”

Trong ánh mắt Tầm Thiên Hoan lóe lên nghi hoặc, “Tôi, không có.....”

Bắc Diệc Uy nghe vậy càng giận không thể nuốt, xiết chặt cổ của cô: “Đáng giận! Đến lúc này còn dám nói dối!!”

Cổ càng ngày càng khó thụ, yết hầu gần như bị gãy lìa, gần như hít thở không thông.

Bắc Diệc Uy trước mắt, làm cho cô cảm thấy lạnh lẽo lan từ long bàn chân đến từng mô tế bào trong cơ thể, cơn sợ hãi từ trong long càng ngày càng mạnh mẽ.

Tầm Thiên Hoan cô tự nhận hơn hai mươi năm nay tuy không có làm việc thiện, nhưng cũng chưa từng làm chuyện xấu xa gì, vì sao, phải gặp tình cảnh như hôm nay, tánh mạng của cô tràn đầy nguy cơ bị đặt trong tay Bắc Diệc Uy, cô phi thường phi thường sợ hãi, trái tim, gần không được run rẩy.....

Bắc Diệc Uy kháp Tầm Thiên Hoan cổ, đem cô gắt gao ép lên cửa sổ — lúc Ân Khả tiến vào, chứng kiến chính là một màn này.

Vừa rồi khi Bắc Diệc Uy nhận được đoạn video đó hắn cũng có mặt tại hiện trường, lúc ấy, hắn tinh tường cảm nhận được cơn phẫn nộ của Bắc Diệc Uy, rất là lo lắng, liền theo đi lên, quả nhiên, Tầm Thiên Hoan gặp nguy hiểm.

Vị trí Tầm Thiên Hoan đứng đối diện cửa ra vào, Ân Khả đến, Tầm Thiên Hoan rất nhanh liền phát hiện, hiện tại cơ hội duy nhất ở tại trên người của hắn, cô nén đau đớn, dùng ánh mắt khẩn cầu nhìn chằm chằm vào Ân Khả, hiện tại chỉ có hắn mới có thể cứu cô.....

Ân Khả liếc qua Tầm Thiên Hoan, vẻ mặt đầy suy tính, đi nhanh lên phía trước: “Thiếu gia, ngài bình tĩnh một chút!”

Bắc Diệc Uy ngoảnh mặt làm ngơ, tiếp tục kháp cổ của cô!

Phẫn nộ trong lòng của hắn, chỉ có một mình hắn biết rõ.....

Ân Khả khuyên bảo hoàn toàn không ảnh hưởng gì đến Bắc Diệc Uy, mắt thấy bộ dáng Tầm Thiên Hoan càng ngày càng thống khổ, Ân Khả hít một hơi thật sâu, hai tay chế trụ cái tay của Bắc Diệc Uy, dùng sức kéo mạnh ra, liền khuyên nhủ: “Thiếu gia, không thể làm như vậy, phải bình tĩnh giải quyết, nếu cứ như vậy, dạng chỉ càng đem sự tình càng náo càng lớn!”

Bắc Diệc Uy giận dữ hét: “Cậu dựa vào cái gì để quản tôi? Nên làm gì đi làm gì đi!”

Lời nói của Bắc Diệc Uy, làm cho Ân Khả ngẩn người, trên khuôn mặt tuần tú xuất hiện một tầng bóng tối, một lát sau, mắt sáng như đuốc: “Thực xin lỗi, thiếu gia, hôm nay tôi phải quản!”

Ánh mắt Bắc Diệc Uy giận dữ như nước thủy triều.....

Dưới sự trợ giúp của Ân Khả khẽ đảo lặn qua lặn lại, cuối cùng cũng thoát khỏi ma trảo của Bắc Diệc Uy, Tầm Thiên Hoan lão đảo, té ngã bên giường, vịn thành giường, từng ngum từng ngum tìm về hô hấp.....

Ân Khả gắt gao giữ chặt Bắc Diệc Uy, liều chết cũng không để cho hắn tới gần Tầm Thiên Hoan, làm ầm ỹ hồi lâu, Bắc Diệc Uy đột nhiên ngừng lại, vẻ mặt lạnh như băng.....

Ân Khả thấy được Bắc Diệc Uy tựa hồ trong tích tắc này đã tỉnh táo lại, vì vậy nhẹ nhàng thở ra, kinh ngạc thối lui một bước, đợi Bắc Diệc Uy hạ lệnh.

Chỉ nghe thanh âm không hề có nhiệt độ của Bắc Diệc Uy nói:“Ân Khả, cậu đi xuống lầu.”

Đây là chuyện đã được đoán trước nhưng Ân Khả lại vẫn còn có chút do dự, vừa rồi bộ dáng của Bắc Diệc Uy như là hận đến mức muốn giết Tầm Thiên Hoan, hắn sợ chính mình sau khi rời đi, Bắc Diệc Uy lại.....

Bắc Diệc Uy tựa hồ biết rõ hắn đang băn khoăn cái gì, ngữ khí quý dị nói:“ Cậu yên tâm, tôi sẽ không giết cô ta.”

Ân Khả nghe nói, cũng không biết nói gì, cuối cùng liếc qua Tầm Thiên Hoan dần dần khôi phục thể lực, lúc này mới lên lút rời khỏi gian phòng.

Trong phòng, lại chỉ còn lại có Bắc Diệc Uy cùng Tầm Thiên Hoan hai người.

Tầm Thiên Hoan ngồi ở bên giường, trải qua một phen điều tức, hô hấp rốt cục dần dần khôi phục vững vàng, hô hấp vững vàng, làm cho Tầm Thiên Hoan đột nhiên phát lên một cổ dũng khí, chỉ cần có hô hấp, chỉ cần còn có tánh mạng, hết thảy, cũng không còn cái gì phải sợ!

Ánh mắt Bắc Diệc Uy lạnh như băng, chậm rãi đi đến trước mặt Tầm Thiên Hoan, sau đó ngồi xổm người xuống cùng Tầm Thiên Hoan đối diện nhau, nhìn chăm chăm vào cô một lát, đột nhiên hai ngón tay xiết ở cằm của cô, nâng mặt cô lên, Tầm Thiên Hoan quật cường nghênh đón ánh mắt của hắn, trên mặt của cô, trong ánh mắt của cô, cũng tìm không được vẻ sợ hãi vừa rồi, giờ phút này, trong mắt của cô, hắn bất quá cũng chỉ là một người đàn ông bình thường mà thôi!

Bắc Diệc Uy cười lạnh:“Muốn đòi tiền như vậy có phải không?”

“Tiền?” Tầm Thiên Hoan ngược lại cười lạnh:“Ai không muốn tiền?Không phải anh cũng thế sao? Liều mạng muốn bảo vệ địa vị của Minh ở tại Bắc gia, nói đến nói đi, còn không phải cũng vì tiền sao?”

Bắc Diệc Uy sửa lời của cô, nói:“Tôi không giống cô, tôi bảo vệ thứ mà tôi xứng đáng có, mà cô, lại không từ thủ đoạn?!”

“Xứng đáng?” Tầm Thiên Hoan thật muốn cười ha ha:“Xứng đáng là anh dùng hai tay của chính mình tìm được sao? Nếu không phải có cha anh, anh sẽ có hôm nay?”

“Đó chuyện của tôi!” Ánh mắt Bắc Diệc Uy hung ác:“Cô muốn tiền cũng được, nhưng tôi ghét nhất người khác uy hiếp tôi, hơn nữa còn lại dùng thứ đó!”

Tầm Thiên Hoan lập tức nói:“Tôi không có!”

Vật kia rõ ràng cũng chỉ tồn tại trong điện thoại di động của cô, cũng không có ai chạm qua, thậm chí kể cả Tịch và Kiki, hoàn toàn không có khả năng chạy ra ngoài.

Bắc Diệc Uy ngoảnh mặt làm ngơ, khắp cằm của cô, nghiêng răng nói:“Muốn tiền có phải không? Được Nhưng mà, cô phải lấy bản thân để trao đổi!”

40. Chương 40

Chương 40

Dùng thân thể trao đổi.....

Tầm Thiên Hoan sững sờ! Lửa giận không ngừng xông lên ngực, Có một loại gọi là tự tôn gì đó, hình như bị giẫm đạp!

Tầm Thiên Hoan trừng mắt nhìn Diệc Uy, nói: “Bắc Diệc Uy, anh xem tôi là cái gì? Con điểm sao?”

“Điểm?” Bắc Diệc Uy tự định giá cái từ này, sau đó cười: “Sao lại là điểm? Ai lại sẽ ột con điểm cái giá cao như vậy?”

Bắc Diệc Uy đưa bàn tay vuốt ve cái cổ trắng ngần của cô, ở đó còn có năm dấu tay rõ ràng, Bắc Diệc Uy gian xảo mím môi, chậm rãi để sát vào, nhẹ nâng cầm cô lên, hôn lên trên cổ của cô.....

Tầm Thiên Hoan cau chặt lông mày, tay vịn nắm chặt thành giường.....

Tầm Thiên Hoan ản nhẫn tức giận: “Ai muốn đồng tiền dơ bẩn của anh!”

Giọng Bắc Diệc Uy uy hiếp: “Là cô, vì muốn phân nửa gia sản Bắc gia, nên cô không từ thủ đoạn, muốn cho tôi mất hết mặt mũi trên khắp thế giới có phải không?”

Tầm Thiên Hoan trừng mắt, cô hoàn toàn không biết nên đáp lại như thế nào: “ ”

Bắc Diệc Uy cười lạnh: “Yên tâm, nếu tôi mất hết mặt mũi, tôi cũng nhất định sẽ kéo cô xuống nước.”

Tầm Thiên Hoan thầm mắng: “Kẻ điên!”

Tay Bắc Diệc Uy trượt xuống, vuốt ve bầu ngực sữa no đủ trước ngực, hung hăng xoa nắn : “Kẻ điên, đúng, hôm nay lần đầu tiên trong đời tôi muốn làm kẻ điên.”

Khoái cảm từ bầu ngực sữa tràn đến làm cho Tầm Thiên Hoan không tự giác bật ra thanh âm: “Ưm ~”

Chết tiệt, rõ ràng là khiêu khích cô?! Xem khiêu khích kỹ thuật, hấn chưa hấn đã hơn cô, hai lần trước không phải là chứng minh tốt nhất sao?

Bắc Diệc Uy cầm bầu ngực sữa, tăng thêm lực lượng trên tay: “Cô quả nhiên đủ dâm đảng, thân thể mẫn cảm thành như vậy!”

Tầm Thiên Hoan cắn răng không để ỉnh bật ra âm thanh, trừng mắt nhìn Bắc Diệc Uy : “Bắc Diệc Uy, tốt nhất anh đừng chọc tôi!”

Bắc Diệc Uy đáp: “Tôi không phải đứa ngốc.”

“Thả tôi ra!!”

Tầm Thiên Hoan giãy dụa thân thể, tư trong ngực Bắc Diệc Uy giãy ra ngoài, quần áo đã xốc xé rách vô cùng... Không còn quần nhiều như vậy nữa, Tầm Thiên Hoan co chân, chuẩn bị chạy.

Thanh âm lạnh như băng của Bắc Diệc Uy hợp thời vang lên từ phía sau: “Bây giờ đang ở Bắc gia, chỗ của tôi, em cho rằng em thoát được sao?”

Tầm Thiên Hoan đột nhiên dừng lại, sợi tóc rối vẫn còn đang tung bay lung tung, dần dần rơi xuống, ánh mắt Tầm Thiên Hoan lại nhìn về phía trước, nhưng lại không có bất luận biểu tình gì

Trốn? Cô có thể chạy trốn đi đâu? Bắc gia, không phải là cảnh tránh gió duy nhất của cô sao?

Bắc Diệc Uy cười: “Nếu em dám trốn, tôi bắt được em ở đâu, sẽ muốn em ở đó, có tin hay không là tùy em.”

Tầm Thiên Hoan một hơi thật sâu, cô tự nhận mình không phải loại con gái e ngại rụt rè gì, nhưng hoan ái ở chỗ tùy tiện nào đó, cô tất nhiên là không dám nghĩ đến, hơn nữa, đâu phải lần nào cũng may mắn như hai lần trước vậy

Ông trời ạ, Tầm Thiên Hoan cô rốt cục có thể qua được cửa ải này hay là không ạ?

Cái này tựa hồ chính là cường gian trong truyền thuyết! Cường gian! Tầm Thiên Hoan cô làm sao có thể sẽ bị cường gian!

Lời thề của cô cùng KiKi chính là

Thà rằng phụ nữ cường gian đàn ông, cũng quyết không thể để cho đàn ông cường gian mình.

Tầm Thiên Hoan thong thả xoay người, nhìn thẳng vào mắt Bắc Diệc Uy, ánh mắt của cô thanh tịnh, trong nháy mắt, hình như có ánh sáng lập loè, cô chậm rãi đi về hướng Bắc Diệc Uy, :“Được, bây giờ chúng ta bắt đầu đi!”

Cửa đang mở to, bất quá, lúc này, thách những người hầu kia cũng không dám tới nơi này.

Môi Tầm Thiên Hoan khẽ cong, hai ba cái đã cởi sạch y phục của mình, nhẹ nhàng rơi xuống đất, trên người chỉ còn lại áo lót bao lấy bầu ngực sữa tròn trịa mê người của cô, kiều diễm ướt át, con mắt thâm thúy của Bắc Diệc Uy híp híp, thẳng tắp nhìn chăm chăm vào thân thể của cô, vẫn chưa có bất luận động tác cái gì, Tầm Thiên Hoan đem thân thể nghiêng đến, vòng cánh tay trắng như ngọc ôm lấy cổ của hắn, ngón tay trắng nõn, nhẹ nhàng mà lướt qua cổ của hắn, ngay sau đó, cô thoả mãn nghe được hô hấp của hắn lập tức dồn dập, đôi môi xinh càng cười vui vẻ, sau đó, ngón tay nhỏ nhắn tiếp tục lướt qua những điểm nhạy cảm trên thân thể của hắn, khoe mắt mang theo mỉa mai hoặc liếc xéo Bắc Diệc Uy, mỉa mai như tơ, ung dung nói:“Em chồng đáng yêu của chị ơi, nhớ kỹ, hôm nay là chị muốn em, mà không phải em muốn chị, hiểu chưa?”

Bắc Diệc Uy bắt lấy bàn tay nhỏ bé nghịch ngợm của cô, cười đùa cợt:“Như thế có gì khác nhau sao?”

Tầm Thiên Hoan không để lại dấu vết rút bàn tay nhỏ bé ra, lặng yên cởi một cúc áo trên thân thể hắn, bàn tay nhỏ bé sờ soạng đi vào, nắm viên tiểu đậu đậu, lực đạo cùng kỹ xảo tuyệt đối số một, nói:“Anh không cần phải biết, anh chỉ cần nhớ kỹ cho tôi là được.”

“Thật không từng gặp qua người phụ nữ như em vậy.”

Bàn tay nhỏ bé của Tầm Thiên Hoan khẽ mân mê xiết lại rồi thả ra, chơi đùa với hai viên tiểu đậu đậu:“Loại đàn ông giống như anh, thì tôi lại gặp rất nhiều.”

Bắc Diệc Uy mắt nhú lại:“Là sao?”

Thân thể Tầm Thiên Hoan tựa ở trên người Bắc Diệc Uy, đùi dựa vào nam căn tại hạ thể hắn, trong lúc này, đang dần dần cương cứng.

Tầm Thiên Hoan dùng chân nghịch ngợm cọ xát nam căn thô sáp, dụ dỗ:“Tất cả đều là loại đàn ông dùng cái này để suy nghĩ.” Tuy chỉ mới tiếp xúc qua hai lần, nhưng Tầm Thiên Hoan có thể hết sức chắc chắn từng điểm mẫn cảm trên thân thể của hắn, đối với cô mà nói, đó chính là nhược điểm trí mạng hắn.

Dưới sự cố ý đụng chạm của Tầm Thiên Hoan, nam căn rõ ràng bắt đầu ngóc lên, tựa như một dã thú dần dần thanh tỉnh, đang tìm kiếm chỗ để phát tiết.

Bắc Diệc Uy lạnh lùng cười:“Đối phó với loại phụ nữ như em, thì phải là loại đàn ông như tôi đây, không phải sao?”

Tay Tầm Thiên Hoan cứng đờ, trong ánh mắt thoáng hiện một tia run rẩy, Tầm Thiên Hoan không chút do dự rút bàn tay nhỏ bé ra, trong nội tâm vừa tức vừa đau, cắn môi, mang theo bướng bỉnh xoay người một cái, nhặt lên y phục của mình, chuẩn bị rời đi.....

Bắc Diệc Uy từ phía sau bắt được cánh tay của cô, nói:“Khiêu khích tôi xong nhưng không cho thỏa mãn, em lại muốn đi như vậy sao?”

Tầm Thiên Hoan quay đầu lại trừng mắt nhìn hắn, đè nén lửa giận cùng nội tâm mệt mỏi:“Thả tôi ra, Bắc Diệc Uy! Loại đàn ông giống như anh, càng đến gần, sẽ chỉ làm tôi càng cảm thấy chán ghét!”

Bắc Diệc Uy nhướng mày, lửa giận nổi lên, ngang ngược đem Tầm Thiên Hoan kéo trở về, bá đạo nói:“Tôi không cần em yêu, tôi chỉ muốn thỏa mãn! Hôm nay không đoạt được em, tôi thề không bỏ qua.”

Tầm Thiên Hoan sững sờ, nhìn Bắc Diệc Uy trước mắt, nói là một người đàn ông bá đạo, thì nói đúng hơn chính là một cậu bé ngang ngược, đối với thứ không chiếm được, mặc kệ tốt xấu, không đoạt được là không thể, sau đó vừa đến tay, thì sẽ ném qua một bên, vậy đối với cô mà nói là chuyện tốt hay là chuyện xấu?

Trong lúc Tầm Thiên Hoan vẫn còn đang sững sờ, thân hình cao lớn của Bắc Diệc Uy đã cúi xuống theo phần cổ của cô đưa tay giật lấy quần áo cô mới vừa nhặt lên ném ra ngoài

Tầm Thiên Hoan sững sờ

Bắc Diệc Uy bế cô lên, đi về phía trước, ném cô lên giường, may mà giường mềm mại, thân thể Tầm Thiên Hoan cũng không có gặp tội gì, còn chưa cho Tầm Thiên Hoan kịp nháy mắt, thân thể Bắc Diệc Uy đã đè lên, mạnh mẽ trên cơ thể cô.

Tầm Thiên Hoan nhắm mắt lại, vốn định, lần này cứ mặc hắn đi, giống như ban nãy cô vừa nghĩ, Bắc Diệc Uy tựa như một đứa trẻ, đối với thứ mà hắn không chiếm được điều liệu mạng muốn đoạt cho bằng được, nếu chiếm được, hắn sẽ buông tha cô đúng không?

Nhưng, Bắc Diệc Uy đột nhiên ngừng lại, từ thân thể của cô đứng lên

Tầm Thiên Hoan khó hiểu mở to mắt, đã thấy trên tay Bắc Diệc Uy cầm lấy một cái máy quay, đặt ở cái bàn nhỏ bên giường

Tầm Thiên Hoan kinh ngạc nhìn ống kính đang quay về hướng mình, lại nhìn về phía Bắc Diệc Uy, cố nén giận dữ nói: “Thì ra anh đã sớm chuẩn bị!”

41. Chương 41

Chương 41

“Em có hứng chụp ảnh, chẳng lẽ lại không cho phép tôi quang minh chính đại quay phim sao?”

Bắc Diệc Uy cười lạnh, giật mạnh váy của cô xuống, chỉ còn lại có một cái quần lót màu đỏ gợi cảm.....

Hạ thân phình to lên tựa hồ như muốn xé rách lớp vải quần chướng ngại xông ra ngoài.....

“Bắc Diệc Uy, anh..... Biền thái!” Tầm Thiên Hoan giận không kềm được, thừa dịp hắn đang cởi áo, đứng bật dậy định đập nát máy quay đặt tiền kia, tay vừa đưa đến gần máy quay phim, thì một đôi tay rắn chắc đã vòng qua eo của cô, Tầm Thiên Hoan bị bế bổng lên, cô cố gắng giãy dụa.

Tầm Thiên Hoan nhìn không thấy được mặt của Bắc Diệc Uy, đành phải hét ầm lên: “Vì sao anh làm như vậy! Có phải anh muốn trả đũa bằng việc đưa lên internet lại không? Anh không biết là quá ngậy thơ sao?”

“Ngậy thơ?” Bắc Diệc Uy lạnh nhạt nói: “Nếu so ngậy thơ, thì tôi còn thua em rất nhiều đó?”

Tầm Thiên Hoan ngẩn người, bất đắc dĩ nói: “Tôi thật không có đem đoạn video đó phát ra ngoài mà!”

Bắc Diệc Uy một tay đem Tầm Thiên Hoan ôm vào trong ngực, thuận thể vuốt ve bầu ngực sữa của cô, tay kia chậm rãi trượt đến khu vực tam giác hoa viên thần bí viên, bị một cái quần ngắn bọc, Bắc Diệc Uy không vội vã đem một tầng chướng ngại cuối cùng diệt trừ, ngón tay thon dài cố gắng tham tiến vào khu vực tam giác, cách lớp vải, nhẹ nhàng mà vuốt ve hoa cốt, đột nhiên, gầy nhẹ một cái.....

“Ừm a!”

Hai nơi mẫn cảm nhất trên thân thể đồng thời truyền đến trận trận khoái cảm, Thiên Hoan rớt cuộc khống chế không nổi chính mình, yêu kiều liên tục, theo động tác gầy nhẹ, xoa nắn lần lượt của Bắc Diệc Uy, trong hoa viên thần bí của cô chảy ra một chất lỏng ấm áp, rất nhanh liền thấm ướt lớp quần lót mỏng manh, Bắc Diệc Uy lại tiếp tục dùng ngón tay cách lớp vải khảy nhẹ hoa cốt mê người.....

Mãnh liệt khoái cảm khiến cô yêu kiều rên rỉ: “Ồi ”

Cửa huyết trận trận co rút lại, nhưng vẫn là muốn càng nhiều, chỉ là ngón tay như trêu tức chỉ khảy nhẹ, mân mê nhẹ nhàng bên ngoài, nên cô khó nhịn giãy dụa thân thể, hy vọng được lấp đầy hoa huyết đang nóng bỏng trống rỗng kia, có thể được bổ thêm vào

Thanh âm của Bắc Diệc Uy chậm rãi, tự bên tai của cô vang lên: “Thoải mái sao?”

Tầm Thiên Hoan cắn cắn môi, liệu mạng không để ỉnh phát ra bất kỳ thanh âm nào, không thừa nhận chính mình bởi vì hắn mà đạt đến khoái cảm.....

Thấy cô không trả lời, Bắc Diệc Uy thoáng dùng sức ở bên trong hoa huyết một ít và lại duy trì tốc độ liên tục nhanh hơn.....

Từng đợt khoái cảm xoay chuyển đánh úp lại, có một thanh âm không thể nào đè nén nổi phát ra :“A ~ a ~”

Quá nhiều khoái cảm làm cho Tầm Thiên Hoan không khống chế nổi, vô ý thức khép lại hai chân, ý đồ không cho cái tay kia ở đó giở trò

Bắc Diệc Uy cười:“Em định khép lại như thế thật sao?”

Khu vực hoa viên thần bí vì khoái cảm mà đang run rẩy không ngừng,, cửa huyết khe co khe rút, như đang mãnh liệt khao khát cái gì dục vọng gần như bao phủ cả người cô, hơi thở cô, nhắm mắt lại, sau đó chậm rãi mở chân, cái tay kia, đã dính đầy dịch nhờn

Rõ ràng chảy nhiều như vậy? Xem ra em rất muốn nhĩ, mấy ngày nay sinh bệnh đều không có cùng đàn ông trên giường có phải là đối lắm rồi không?

Bắc Diệc Uy tà ác nói, bên cạnh giật xuống cái quần lót ướt đầm, sau đó, đem nửa người trên của cô dựa vào đầu giường, đem hai chân của cô vặn bung ra chút ít, hoa cốc thu hết đáy mắt, ẩn ẩn còn có sợi sợi dịch nhờn từ bên trong chảy ra, Bắc Diệc Uy tà ác cong môi, cúi người nghiêng sát hoa cốc, vươn lưỡi liếm liếm mật hoa, liếm láp một lần rồi lại một lần.....

Tầm Thiên Hoan vô ý thức xiết chặt cửa huyết, ưỡn cong người, ngón tay nắm chặt ga giường, rốt cục lại rên rỉ một lần lại một lần.....

Đem mật hoa liếm mút một lát, sau đó lại bắt đầu liếm láp hoa tâm, liếm mút rất cẩn thận, đầu lưỡi quẩn vòng quanh hoa tâm....

Tầm Thiên Hoan làm sao cũng không nghĩ đến, kỹ xảo khiêu khích của Bắc Diệc Uy lại sẽ cao như thế, hai lần trước mình còn tự tin trên đùa hấn như vậy, cứ ngỡ mình có thể sẽ chế phục dục vọng của đùa hấn, nhưng tuyệt đối thật không ngờ, khiêu khích của hấn tuyệt không kém hơn Âu Dương Tịch, dưới sự khiêu khích của hấn, cô gần như không thể nào khống chế nổi bản thân.....

Bắc Diệc Uy lần lượt trên đùa điểm mẫn cảm của cô, làm cho cô không khỏi buộc chặt dưới bụng, thân thể cũng không tự giác nhích dần về bên trong, lại luôn bị Bắc Diệc Uy nắm lại, sau đó kiểm chế thân thể của cô, tiếp tục trên đùa.

Mật hoa đã được liếm khô lại lần lượt chảy xuống.....

Quá nhiều khoái cảm đối lấy chỉ là chưa đủ càng lớn càng khao khát càng nhiều.....

Tầm Thiên Hoan gắt gao cắn răng, người này, rõ ràng muốn trên chọc cô không khác gì Âu Dương Tịch chậm chạp cũng không tiến vào chính đề, cô biết rõ hấn là cố ý, nhưng lại không hề có cách gì với hấn....

“Ừm

~~”

Bắc Diệc Uy tà ác nói:“Muốn sao?”

Thấy cô thật lâu không trả lời, Bắc Diệc Uy ác ý ở trên hoa tâm của cô ngắt nhẹ, Tầm Thiên Hoan đột nhiên nhắm mắt lại, thở hào hển, cơn rung mình lan tràn khắp toàn thân, mật hoa lần nữa tràn lan.....

Thanh âm run rẩy nói:“Muốn, tôi muốn.....”

Bắc Diệc Uy mỉm cười thỏa mãn, nhanh chóng cởi sạch chương ngại trên người mình, nam căn cực đại hùng dũng oai vệ ở trước hoa cốc, cũng không đi vào, chỉ nghe Bắc Diệc Uy nói:“Tốt lắm, vậy giờ đến lượt em tới thỏa mãn tôi.”

Trong lúc Tầm Thiên Hoan vẫn còn đang nhú mào, Bắc Diệc Uy đã đem nam căn đưa vào trong miệng của cô, Tầm Thiên Hoan rất không vui, dứt khoát cương quyết không động đậy.

“Không phải em nói muốn sao? Nếu muốn hãy thỏa mãn tôi trước!” Bắc Diệc Uy không quan tâm đến tâm tư của Tầm Thiên Hoan, ở trong miệng của cô, cứ như vậy kéo ra đưa vào.....

Ở trong miệng của cô kéo ra đút vào nhiều lần, biên độ mỗi lúc một nhanh, tựa hồ muốn tị trong miệng của cô nổ mạnh!

Mặc kệ khó chịu đến cỡ nào, Tầm Thiên Hoan vẫn quật cường trừng mắt, bất động!

Bắc Diệc Uy ảo não nhũ mày, từ trong miệng của cô rút nam căn ra, lui một ít, sau đó giơ một chân của cô lên cái, gác ở trên vai của mình, điều chỉnh tốt vị trí, nhắm ngay miệng hoa tâm, đâm một cái thật sâu.....

Một cú trượt mạnh vào như thế này, đem cô cả thân thể đều lắc lư, bởi vì vừa rồi tác dụng của mật hoa, trong hoa kính sớm đã ẩm ướt, nam căn một đường thẳng vào đến tận cùng.

“A.....” “A

”

Rốt cục đã chờ được thỏa mãn, giống như trào lên thiên đường.

42. Chương 41.2

Tuy hần đã đâm đến điểm sâu nhất trong cơ thể cô, nhưng cảm giác chật hẹp ảm áp, giống như muốn kẹp chặt nam căn, cực độ mất hồn, nhắm mắt lại hưởng thụ một lát.... Đương nhiên lần nữa mở mắt ra, hần giống như con báo vừa tỉnh giấc, mạnh bạo từ hoa kính rút ra, lần nữa cuồn cuộn đâm sâu vào, nhiều lần như thế, khoái cảm tầng tầng lớp lớp, mỗi một lần đều đụng đến điểm sâu nhất, mỗi lần đều chấn động thân thể của cô, làm cho khuôn ngực đầy đặn như con thỏ nhảy lên, cái miệng nhỏ nhắn khê khê, từng âm thanh sung sướng rên rỉ nhẹ nhàng phát ra.....

Sắc trời dần dần muộn, đã không biết tại trong cơ thể của cô đâm vào rút ra bao lâu, thay đổi vô số tư thế, lần lượt co lại mãnh liệt tấn công, đem hai người dẫn nhập từng cơn cao trào.....

Tầm Thiên Hoan nằm ở trên giường, thân thể trần truồng, toàn thân vô lực, lần này có thể nói là lần hoan ái kích thích nhất cũng là mệt nhất từ trước tới nay của cô, Bắc Diệc Uy tựa như mất đi lý tính, dã thú, điên cuồng tung hoành dục vọng của mình, mặc kệ cô nói như thế nào, vẫn không chịu dừng lại.

Thường thường lúc này, cô sẽ nghĩ đến Tịch, nếu là Tịch, cô mệt mỏi như thế, hần tuyệt đối không đành lòng lại muốn cô, Tịch là ôn nhu nhất.

Bắc Diệc Uy đã mặc quần áo xong, nhìn dáng vẻ của hần, dáng vẻ này vừa rồi là trải qua lần lượt mây mưa thất thường mà một chút cảm giác mỗi một đều không có, giống như còn có thể đi ra ngoài tiến hành chạy Ma-ra-tông, đem hạ thể Tầm Thiên Hoan chà lau sạch sẽ, rồi đến trong tủ lấy ra một bộ quần áo đặt ở bên cạnh cô, chỉ nói: “Hiện tại em nghỉ ngơi thật tốt, sau khi thân thể khôi phục, tôi sẽ đưa em đi xem một thứ, xem tôi rốt cuộc có oan uổng cho em hay không!”

Hần nói chính là đoạn video kia.

Tầm Thiên Hoan nghe tiếng đột nhiên mở to mắt, cũng không quản thân thể có bao nhiêu mềm nhũn, bao nhiêu đau nhức, đơn giản chỉ muốn từ trên giường đứng lên, chính là, vừa đứng lên lại té xuống.

Bắc Diệc Uy nhũ mày: “Em làm cái gì vậy?”

Tầm Thiên Hoan lần nữa muốn từ trên giường đứng lên, cắn răng quật cường: “Tôi muốn xem!”

Cô nhất định phải xem, thật sự là gặp quỷ, điện thoại di động rõ ràng không có cho bất luận kẻ nào tiếp xúc qua, đoạn video đặt ở trong điện thoại di động có thể bay sao?

Bắc Diệc Uy lạnh lùng: “Hiện tại em ngay cả đứng cũng không được!”

Tầm Thiên Hoan trừng mắt liếc hần, còn không phải vừa rồi hần làm hại! Tám trăm năm không có chạm qua người phụ nữ sao?

Tầm Thiên Hoan ở trên giường nhặt lên bộ quần áo Bắc Diệc Uy đã chuẩn bị. Bắc Diệc Uy thấy động tác của cô thật chậm, bước lên giúp cô mặc, sau đó đem cô bế lên, ra khỏi phòng, đi về hướng thư phòng. Trên đường đi, đụng phải không ít người hầu, những người hầu kia vừa thấy Bắc Diệc Uy ôm Tầm Thiên Hoan đi tới, mặt lập tức đỏ, tuy ở cách xa nhưng vừa rồi bọn họ lại ngấm trộm nghe từ trong phòng truyền đến thanh âm hết sức mập mờ.....

Tầm Thiên Hoan đương nhiên cũng phát giác được những người kia lạ thường, lập tức xấu hổ cúi đầu, hận không thể tìm một cái lỗ để chui vào.

Cuối cùng đã tới thư phòng, Bắc Diệc Uy cẩn thận đem Tầm Thiên Hoan đặt tại trên ghế, sau đó mặt không biểu tình mở ra máy tính.....

Gian phòng yên tĩnh lạ lùng.

Tầm Thiên Hoan cố giữ bình tĩnh chăm chú xem qua đoạn phim ngắn một lần. Lắc đầu, lại lắc đầu.....

Bắc Diệc Uy lạnh như băng nói: “Bây giờ em còn gì để nói?”

Tầm Thiên Hoan lắc đầu, nói: “Không.....”

Bắc Diệc Uy cắt ngang: “Nói cho tôi biết, em đem đoạn video này giao cho ai?”

Tầm Thiên Hoan quả quyết: “Tôi không có!”

Bắc Diệc Uy chăm chú nhìn chằm chằm vào Tầm Thiên Hoan: “Mặc kệ em có hay không, dù sao chuyện này em cũng không thoát được có liên quan, người kia cầm vật này áp chế tôi, em cho rằng chuyện này sẽ không cùng em có vấn đề sao?”

Tầm Thiên Hoan ngây ngẩn cả người, đây chẳng phải là có người muốn hãm hại cô sao?

Tầm Thiên Hoan suy nghĩ hỗn loạn, cô lại hoàn toàn không cách nào làm rõ: “.....”

Bắc Diệc Uy ngồi xổm xuống bên cạnh Tầm Thiên Hoan, nhìn vào mắt Tầm Thiên Hoan, nói: “Nói cho tôi biết, chỉ cần em nói cho tôi biết, phim ngắn này giao cho ai, mọi chuyện đều sẽ được giải quyết tốt!”

Tầm Thiên Hoan mờ mịt nhìn Bắc Diệc Uy: “Tôi nói tôi không có.”

Bắc Diệc Uy giận dữ: “Tầm Thiên Hoan, đến bây giờ em còn muốn nói xạo!”

Tầm Thiên Hoan cũng giận dữ: “Tôi nói tôi không có, hơn nữa, đoạn video này cũng không phải tôi quay!”

Bắc Diệc Uy nghe vậy sững sờ.

“Được rồi, theo tôi tới đây!”

Tầm Thiên Hoan thấy hần không tin, cố gắng khôi phục chút thân thể, lảo đảo rời khỏi gian phòng, tránh khỏi rất nhiều người hầu, quay lại phòng ngủ của mình, bối rối tìm ra điện thoại di động của mình, sau đó mở ra, đưa điện thoại di động vào phòng Bắc Diệc Uy.

Bắc Diệc Uy mang theo hồ nghi, ánh mắt chuyển tới màn hình điện thoại di động.....

Một lát sau, Bắc Diệc Uy đột nhiên đóng lại điện thoại, vẻ mặt càng phức tạp, ánh mắt trở nên sâu không thấy đáy.

Tầm Thiên Hoan xui lơ ngồi ở trên giường, nhàn nhạt nói: “Hiện tại anh đã tin tôi chưa? Anh cũng không nghĩ đoạn video kia quay anh ở góc độ gần vậy, nếu là tôi quay chẳng lẽ lại không bị anh phát hiện sao?”

Tầm Thiên Hoan cô sao lại gặp phải việc xui xẻo như vậy, thiếu chút nữa thay người khác chịu tội!

Bắc Diệc Uy nhắm mắt lại, hít thật sâu, hần thật sự là tức đến ngất mất..... Mở mắt ra lần nữa, ánh mắt Bắc Diệc Uy thâm thúy, nhìn chằm chằm vào Tầm Thiên Hoan, nói: “Nhưng chuyện này vẫn có liên quan với cô.”

Tầm Thiên Hoan thật sự mệt mỏi!

Tầm Thiên Hoan cô dù có yêu tiền đến thế nào đi nữa, cũng sẽ không có lòng tham đến một nửa tài sản của Bắc gia như vậy, trời ạ! Đây rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Nhớ lại chuyện cũ của ba người

43. Chương 42

Chương 42

Tầm Thiên Hoan lơ đãng nói: “Liên quan đến tôi có thì sao? Tôi lại không có hại anh?”

Bắc Diệc Uy cầm đoạn phim trong tay nói: “Chẳng lẽ, em muốn cho đoạn phim này được công bố sao?”

Tầm Thiên Hoan phản nộ: “Bắc Diệc Uy, anh thật đáng ghét! Anh chính là không muốn tôi sống những ngày tốt lành phải không?”

Bắc Diệc Uy sát vào Tầm Thiên Hoan, cười nói: “Chỉ cần em giúp tôi tìm ra người áp chế chúng ta là ai, cái đoạn phim này sẽ biến mất, ngược lại nó sẽ được công bố, dù sao danh dự của tôi cũng không còn thì thêm một đoạn phim khác cũng không sao, chỉ là em”

“Đủ rồi, tôi biết rõ phải làm thế nào!” Tầm Thiên Hoan cuối cùng hiểu được vì sao Bắc Diệc Uy lại quay đoạn phim này, hẳn chính là muốn kéo cô cùng xuống nước. Dù cho đoạn phim ngắn đó có công khai hay không thì hẳn cũng sẽ không để cô sống yên ổn.

Bất quá, cô cũng thật sự tò mò đoạn phim trước đó là do ai công khai ra, cho dù B không làm việc kia với cô thì cô cũng sẽ đi thăm dò, nhưng hẳn lại làm như vậy, làm cho cô phi thường tức giận. Đây là uy hiếp, Tầm Thiên Hoan cô ghét nhất chính là bị người khác uy hiếp!!!

Nhưng mà cô có biện pháp gì?

Ban đêm, Tầm Thiên Hoan ngồi trên giường một mình, không ngủ, không phải không muốn ngủ mà là không ngủ được, trong đầu lần lượt suy đoán từng người bên cạnh mình. Từ người thân đến bạn học... từng bước từng bước nghĩ... Kỳ thật cô cũng không giao du rộng, không có mấy người bạn, rất dễ loại trừ từng người.... Nhưng mà cô lại không thể nghĩ ra là ai, làm cho càng loạn thêm...

Tầm Thiên Hoan gọi điện thoại cho Ki Ki tán gẫu, quá nhiều nghi vấn nhưng cô lại không biết nói cái gì.

Tầm Thiên Hoan hỏi: “Các cậu hiện tại ở đâu?”

Ki Ki thở dài: “Còn có thể ở đâu, khách sạn.”

Tầm Thiên Hoan lại hỏi: “Tịch?”

Ki Ki nói: “Cậu cũng không phải không biết, cả ngày anh ta đều ở bên ngoài tán gái, không đến nửa đêm không trở lại.”

Tầm Thiên Hoan cười: “ Anh ấy đều ra ngoài mỗi ngày sao?”

Ki Ki lơ đãng: “Ừ”

Tầm Thiên Hoan vừa cười vừa nói: “Chúng ta cũng không biết anh ấy ở bên ngoài tiếp xúc những ai, làm những việc gì?”

Ki Ki có chút nghi hoặc: “Cho tới nay đều là như vậy. Thiên Hoan, có gì không đúng sao?”

Tầm Thiên Hoan cảm khái cười: “Đúng vậy, trước nay đều như vậy.”

Lời nói của Tầm Thiên Hoan làm cho Ki Ki cảm thấy quái dị, nhưng lại không tìm được quái dị ở chỗ nào?

Cúp điện thoại, Tầm Thiên Hoan ôm chân ngồi ở trên giường, trong đầu hồi tưởng lại lần đầu gặp Âu Dương Tịch...

Nếu không có Ki Ki, cô cũng không có khả năng quen biết Âu Dương Tịch, lần đầu tiên gặp Âu Dương Tịch cũng là lần đầu tiên Tầm Thiên Hoan đến quán bar ngày ngày sinh nhật tuổi 20.

Trước 20 tuổi, Tầm Thiên Hoan gần như không có bạn, trước mặt mọi người cô luôn luôn là nữ nhi ngoan, mỗi ngày đều trải qua trong cô độc cùng tịch mịch.

Trong trường học, thành tích kém cỏi lại không có sở trường đặc biệt nên các lão sư đều không để ý đến, trong đám bạn học thì nhân duyên kém nhất, trong nhà thì lại không mở tâm với ai... Những tháng ngày dài đằng đẵng đem đến tịch mịch cùng ảm đạm.

Ngày sinh nhật 20 tuổi đó, cô quyết định làm một chén mỳ trường thọ. Em trai tặng cho cô búp bê lớn bằng vải, là thứ ao ước của cô nhưng lại là em trai tặng cho cô...

Hôm đó, 12h đêm cô rời khỏi nhà, đi đến quán bar... Tại đó cô gặp Ki Ki, 2 người mới quen đã thân, Ki Ki không chú ý đến vẻ ngoài của cô, hai người nhanh chóng trở thành bạn tốt nhất.

Từ đó về sau, Tầm Thiên Hoan thường xuyên cùng Ki Ki lui tới, gặp ở quán bar rồi chuyển đến căn hộ nhỏ Ki Ki thuê. Ki Ki liền giao cho cô một chùm chìa khóa để cô có thể tùy tiện ra vào.

Một ngày nào đó, Tầm Thiên Hoan mua thật nhiều hoa quả đến nhà trọ của Ki Ki, vốn định cho Ki Ki bất ngờ nhưng trong phòng khách lại không thấy ai, chỉ là nghe thấy những âm thanh cực kì mập mờ rên rỉ...

“A

a

Anh rất lợi hại

thật thoải mái

”

Theo thanh âm càng lúc càng lớn kia, Tầm Thiên Hoan xác định chính là Ki Ki, nghe thanh âm này, Tầm Thiên Hoan đã đoán được tám chín phần.....

Lúc này, Tầm Thiên Hoan còn chưa trải qua sự đời, nghe thấy dạng âm thanh này thì mặt đỏ, tim đập dồn dập, vốn định lập tức rời đi, nhưng lòng hiếu kì lại không kìm chế được mà bước chân đã không tự chủ hướng đến gian phòng, vụng trộm mở khe cửa.

Trước nhất đập vào mắt là phía sau trần trướng của một người đàn ông, Tầm Thiên Hoan lập tức há hốc miệng, cho dù chỉ là đằng sau nhưng cũng đủ khiến gợi làm cho cô không cách nào hô hấp Mà người phụ nữ kia đúng là Ki Ki, Tầm Thiên Hoan chỉ thấy người đàn ông kia quỳ gối trên giường, cầm lấy cái mông cô, nam căn cực lớn trong cơ thể cô điên cuồng ra vào. Bởi vì động tác quá mãnh liệt, thân thể Ki Ki nhấp nhô, hai vú không ngừng lắc lư, từng âm thanh rên rỉ tràn ngập cả gian phòng...

Tầm Thiên Hoan kinh ngạc đứng xem mà quên hết thở, cứ nhìn hai người cùng một chỗ tiến vào cao trào, sau đó người đàn ông rút ra nam căn của mình, xuất ra tại trên mông của Ki Ki.

Cả thân thể Ki Ki xụi lơ trên giường, chỉ có thở hổn hển liên tục, trên mặt lộ vẻ thỏa mãn, nói: “Anh thật sự tuyệt quá! Khó trách làm cho nhiều phụ nữ mê muội anh!”

Người đàn ông nhìn cô một cái rồi cười nhạt: “ Cô cũng đồng dạng, không trách được có nhiều đàn ông muốn cô.”

Ki Ki cười: “Tốt lắm, đã như vậy, từ nay về sau hai ta cứ duy trì loại quan hệ như thế này?”

Người đàn ông vui vẻ: “Cớ sao mà không làm?”, thêm một người phụ nữ cũng không nhiều lắm mà thiếu cũng chẳng ít đi.

“Phanh” một tiếng, gối to gối nhỏ trên tay Tầm Thiên Hoan rơi xuống, lăn trên mặt đất. Đang lúc Tầm Thiên Hoan bối rối, người đàn ông cùng Ki Ki đồng thời xoay đầu lại....

Đó là lần đầu tiên cô gặp Âu Dương Tịch, tuần mỹ đến làm cô hít thở không thông, trong mắt cô, hấn gần như là một tiên nhân, cô chăm chú nhìn đến quên cả nháy mắt.

Đối với vẻ đẹp đó, cô thầm nghĩ muốn được sở hữu, đây đều là những suy nghĩ rất bình thường của một người phụ nữ, chỉ là cô nguyện ý chia sẻ cùng Ki Ki, chia sẻ một người đàn ông rất không có tự trọng?

Trong lúc Tầm Thiên Hoan đang chăm chú nhìn Âu Dương Tịch, thì Âu Dương Tịch cũng nhìn cô thật sâu, lúc Tầm Thiên Hoan còn chưa kịp phản ứng, Âu Dương Tịch lại nở nụ cười nhìn cô lộ ra dung mạo mê người, nhìn xem loại cười này, Tầm Thiên Hoan có cảm giác hít thở không thông.

Lần đầu tiên phát hiện, hay là cô đã yêu mến người đàn ông trước mắt, yêu nụ cười của hấn, yêu vẻ đẹp của hấn, yêu thân thể khiêu gợi của hấn, muốn có hấn...

Nhìn qua đôi nam nữ trần trụi nhưng Tầm Thiên Hoan không có ý định rời đi mà cứ quang minh chính đại chăm chú nhìn.

Lúc này Ki Ki cho rằng Tầm Thiên Hoan nhất thời không kịp phản ứng nên nội tâm rất áy náy, nói với Âu Dương Tịch: “Mặc quần áo vào!”

Âu Dương Tịch không có cảm lấy quần áo mà từ trên giường đứng lên, thân thể trần truồng, ánh mắt nhìn thẳng Tầm Thiên Hoan.

Ki Ki nhìn hấn muốn đi về hướng Tầm Thiên Hoan, không biết hấn muốn làm gì, vô thức nói: “Anh chú ý một chút đi, người này còn là xử nữ!”

Âu Dương Tịch nghe vậy chỉ cười cười, lại vẫn đi về hướng về Tầm Thiên Hoan ... Lúc này toàn thân cao thấp của Âu Dương Tịch, đều rơi vào mắt Tầm Thiên Hoan, đẹp quá...

Âu Dương Tịch đi đến trước mặt Tầm Thiên Hoan, duỗi ngón tay nhẹ nhàng nắm cầm cô, Tầm Thiên Hoan chỉ cảm thấy động tác của hấn đều đẹp đến cực điểm, thanh âm dễ nghe của Âu Dương Tịch vang lên: “Cô bao nhiêu tuổi?”

Như bị mê hoặc, Tầm Thiên Hoan ngoan ngoãn trả lời: “21”

Giống như nghe được kì văn: “Thời đại này, 21 tuổi còn là xử nữ thật không nhiều. Nếu là cô gái ngoan tại sao nhìn thấy cảnh vừa này lại không trốn?”

Tầm Thiên Hoan cười: “Tôi có nói tôi là cô gái ngoan sao? Còn nữa, tại sao tôi phải trốn?”

Hai diễn viên đã không kiêng kị tránh né, sao cô lại phải cấm kị?

Âu Dương Tịch vui vẻ: “Cô sẽ không sợ tôi thuận tiện muốn cô?”

Tầm Thiên Hoan cười lạnh: “Tại sao tôi phải sợ?”

Bình sinh lần đầu tiên có người đàn ông nói muốn cô, cho dù là câu vui đùa cũng làm cho tâm bị chấn động.

Âu Dương Tịch dùng hai tay nhéo nhéo hai bên gò má cô, nói: “Tuy hai bên hơi nhiều thịt, nhưng mà —rất đáng yêu.”

“Âu Dương Tịch, đã bảo không được đụng đến cô ấy.” Ki Ki ném cái gối đập trúng sau lưng Âu Dương Tịch, Âu Dương Tịch bị mất thăng bằng mà tay lại đang đặt trên người Tầm Thiên Hoan, chỉ có thể tiện tay kéo Tầm Thiên Hoan tránh ra vài bước. Tầm Thiên Hoan vẫn còn không biết xảy ra chuyện gì, thân thể không cách nào đứng vững, Âu Dương Tịch theo bản năng ôm lấy Tầm Thiên Hoan, sau đó thẳng tắp đặt ở trên vách tường, lúc này mới ổn định thân thể của cô.

Hai thân thể chặt chẽ dán ở cùng một chỗ, nhiệt độ cơ thể, tức khí, còn có tim đập vội vã của đối phương, tình tường như thế.....

44. Chương 43

Chương 43: Chuyện cũ (tt)

Tầm Thiên Hoan kinh ngạc nhìn Âu Dương Tịch, hai người cận kề nhau, cô cảm thấy cơ ngực hần nổi lên rắn chắc, bụng dưới của cô lại có vật gì đó thô ráp đang chống đỡ. Trong tiềm thức, cô biết rõ nhưng chưa từng tiếp xúc thân thể nam tính thành thực như vậy, trong khoảnh khắc làm mặt cô ửng hồng.

Âu Dương Tịch ôm ngang eo cô cũng không có ý định thả ra, ngược lại nhẹ nhàng siết.

“Ừm.....” Thân thể Tầm Thiên Hoan mãi cảm cực điểm,

Âu Dương Tịch chỉ nhẹ nhàng vuốt ve mà tâm cô đã hơi run. Nhìn chăm chăm vào khuôn mặt tuấn mĩ, 21 năm qua đây là lần đầu tiên cô chủ động muốn tiếp xúc cùng đàn ông.

Âu Dương Tịch nhếch môi câu dẫn nói: “Thân thể em thật mãi cảm.”

Tầm Thiên Hoan nhịn không được ngượng ngùng nổi lên hai gò má, có chút cúi đầu xuống, nhưng lại bị Âu Dương Tịch nâng lên, ánh mắt nhìn chăm chăm vào cô thật sâu, hỏi: “Em có người yêu chưa?”

Người yêu..... Tầm Thiên Hoan lắc đầu.

Âu Dương Tịch mỉm cười: “Tốt lắm, từ nay về sau làm người phụ nữ của anh, anh sẽ hảo hảo che chở em.”

Tầm Thiên Hoan sửng sốt, trong nội tâm phức tạp khó có thể hình dung.....đây là lần đầu tiên có người nói muốn che chở cô, người đàn ông đầu tiên....

Tầm Thiên Hoan đưa mắt nhìn chăm chăm vào Âu Dương Tịch, hỏi nghiêm túc: “Thật vậy chẳng?”

Âu Dương Tịch mỉm cười, siết chặt bên hông cô, nói: “Đương nhiên, anh sẽ hảo hảo che chở em.”

Lúc này, Ki Ki rốt cục nhìn không được, từ phía sau giận dữ nói: “Âu Dương Tịch, tôi đã nói là không được trêu chọc cô ấy, anh nghe không hiểu sao? Anh có phải thấy cô ấy dễ khi dễ, nói cho anh biết, có tôi ở đây đừng mơ tưởng chiếm tiện nghi của cô ấy!”

“Tôi thật sự muốn che chở cô ấy, ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy.”

Ki Ki nói: “Khốn kiếp, loại công tử phong lưu như anh làm gì có việc vừa thấy đã yêu?”

Âu Dương Tịch cười: “Nhưng làm sao bây giờ, thật sự anh đã bị cô ấy hấp dẫn mất rồi.”

“Đó là chuyện của anh! Anh phải tôn trọng tâm ý của Thiên Hoan, không nên thấy cô ấy không có kinh nghiệm mà dụ dỗ!”

Âu Dương Tịch gật gật đầu. Sau đó quay đầu ôn nhu nhìn Tầm Thiên Hoan nói: “Em muốn anh không?”

Muốn? Cô tuy không hiểu nhiều về từ ‘Muốn’ đó có ý nghĩa như thế nào, nhưng mà trong tiềm thức, nhìn dáng người khêu gợi của hắn, còn có ngũ quan tuấn tú, hơn nữa thanh âm mê hoặc, cô không chế không nổi suy nghĩ của mình, nhẹ nhàng mà gật đầu....

Ki Ki lập tức nói: “Thiên Hoan, lần đầu tiên của bạn nên dành cho người cậu yêu.”

Tình yêu.....

Tầm Thiên Hoan trong lòng cười nhạo chính mình vô số lần, yêu mến là cái gì, ai sẽ thích dáng vẻ của cô? Còn nữa, trong lúc làm chuyện đó người ta sẽ có ý nghĩ thích hay không sao? Làm sao có thể? Mọi người có thẩm mỹ quan đều yêu mến những gì xinh đẹp, tựa như cô bây giờ không thể phủ nhận, cô yêu mến vẻ đẹp của hắn, cho nên muốn có.....

Lần này, tốt xấu cũng là lần đầu tiên cô chính thức trở thành người phụ nữ.

Tầm Thiên Hoan đùa cợt cười cười: “Tình yêu là cái gì?”

Ki Ki ngẩn người, Tầm Thiên Hoan đôi khi thật không có tim phổi, đối đãi với bản thân mình như thế. Ki Ki mỉa mai nói: “Đúng nhỉ, tình yêu là cái gì?”

Âu Dương Tịch nói cũng đúng, thời buổi này 21 tuổi còn là xử nữ chẳng còn bao nhiêu người? Ha ha, hơn nữa Ki Ki cô cũng không phải là người cổ hủ, quan niệm cùng một người ân ái nhất định phải yêu thương đối phương là không cần thiết, chỉ cần có thể ỉnh khoái cảm là được.

Ki Ki cảm khái, Thiên Hoan, đây cũng chính là tự bạn muốn nên đừng hối hận. Ki Ki lắc đầu, thân thể trần trụi ra khỏi phòng, sau khi hoan ái cô có thói quen tắm rửa.

Âu Dương Tịch nghe vậy, nụ cười trên khóe môi sâu hơn, cúi xuống hôn lên mặt Tầm Thiên Hoan 2 cái, bàn tay đặt bên hông cô dờ lên cởi bỏ nút áo trước ngực, một nút, hai nút, ba nút...

Sau đó chậm rãi với tay vào trong y phục, xoa phần no đủ mềm mại...Tầm Thiên Hoan hít sâu, khoái cảm lạ lẫm trào lên. Rất nhanh áo của Tầm Thiên Hoan rơi xuống, vuốt ve làn da trắng nõn, Âu Dương Tịch cảm giác không chịu nổi, môi mỏng khóe dần, hôn, mút lên da thịt cô.

Trong lúc Tầm Thiên Hoan ý loạn tình mê, Âu Dương Tịch đột nhiên hỏi: “Em biết làm như thế nào không?”

Làm như thế nào??? Tầm Thiên Hoan sững sờ lắc đầu...

Âu Dương Tịch cười: “Vậy để anh tự làm.”

Đang lúc Tầm Thiên Hoan còn sững sờ, Âu Dương Tịch đã ôm ngang cô, hướng giường đi tới... Sau đó lại một trận mút liếm, hôn khắp cơ thể cô, mà bàn tay cũng từ từ cởi bỏ nội y của cô lộ ra một đôi ngọc phong đứng thẳng, kiều diễm ướt át, Âu Dương Tịch không khỏi lần nữa tán thưởng: “Bảo bối, không nghĩ tới em lại đẹp đến vậy!”

Tầm Thiên Hoan bị hôn đến mê loạn, hoàn toàn không hiểu được hắn đang nói gì, chỉ nhắm mắt lại, khó chịu lắc lắc cơ thể mềm mại...

Hai tay Âu Dương Tịch đồng thời xoa hai viên đậu đậu, nhẹ nhàng mà vờ nhẹ, chỉ chốc lát sau đã nở rộ cứng rắn trong lòng bàn tay của hắn....

Thân hình Âu khêu gợi của Dương Tịch đè lên thân thể mềm mại của cô, một tay tiếp tục nắm bắt một bên đậu đậu, hé miệng ngậm lấy bên còn lại, tay kia chậm rãi hướng khu vực tam giác ẩm ướt.....

Âu Dương Tịch không khỏi tán thưởng: “Thân thể của em thật hấp dẫn.”

Một ngón tay tham tiến hoa cốt, nhẹ nhàng mà đùa hoa tâm.....

“Ừm a...”

Mật hoa từng lớp chảy xuống.....

Âu Dương Tịch đem Tầm Thiên Hoan lật người lại, khiến cho cô cong đầu gối lên, sau đó ôm hông của cô, đem nam căn cự đại của mình tiến vào hoa kính của cô.....

Chậm rãi chậm rãi cắm vào.....

Tầm Thiên Hoan thống khổ cùng sung sướng kêu lên tiếng: “A...”

Hắn cùng với cô lần đầu tiên kết hợp, trên phân thân của hắn nhiễm lạc hồng của cô.....

Từ ngày đó, Âu Dương Tịch và Tầm Thiên Hoan cùng Ki Ki, ba người xảy ra loại quan hệ phức tạp, hưởng thụ thân thể nhau mang đến sung sướng, hưởng thụ khoái hoạt cùng cuộc sống tự tại... Ba người trong lúc đó, tình cảm càng thêm sâu, giống như hòa hợp thành một.

Trong đầu hồi tưởng đến từng chuyện trong quá khứ.....Tầm Thiên Hoan tựa ở bên giường, có chút ngửa đầu, nhắm mắt lại, thở dài thật sâu.....

Cô không phủ nhận, qua nhiều năm như vậy, Âu Dương Tịch đối với cô rất tốt, khắp nơi bảm dính lấy cô, theo cô, che chở cô, cho cô hưởng thụ cùng tôn quý mà trước đây chưa từng có.....

Chỉ là, cô chưa từng hiểu hắn..... Đúng vậy, dù cho cùng một chỗ sinh sống vài năm, cho dù hắn [cô] trong lúc đó thân mật khăng khít, dù cho biết rõ hắn là hoa hoa công tử, chính là, quá khứ của hắn, gia cảnh của hắn, cô hoàn toàn không biết gì cả.....

Trong tiềm thức, cô lại cảm thấy hẫng cùng với việc đoạn phim bị lộ kia là có quan hệ
Nếu quả thật người bên cạnh cô có liên quan đến chuyện đoạn phim thì cô chỉ có thể nghi ngờ là hẫng mà thôi....

45. Chương 44

Chương 44

Tầm Thiên Hoan đứng ở cửa phòng, hướng về phía Bắc Diệc Uy đang ngồi trong phòng nhìn chăm chú màn hình máy tính, nói: “Anh cho tôi biết cách liên lạc với người uy hiếp chúng ta.”

Bắc Diệc Uy hai tay vòng trước ngực, nhìn Tầm Thiên Hoan: “Em quyết định điều tra sao?”

Tầm Thiên Hoan lãnh đạm: “Chuyện này có liên quan tới tôi, anh vốn không cần bức tôi, tôi vẫn sẽ điều tra.”

Bắc Diệc Uy nhướn mày: “Vậy ý của em là việc tôi bức em là thừa thãi?”

Tầm Thiên Hoan đùa cợt cười cười: “Cũng chưa chắc, anh dùng video uy hiếp tôi thì tôi không thể nào không tìm cho ra người đó, điều tra cho ra sự thật, còn nếu không có đoạn video thì tôi chỉ tùy sức mà làm, chưa chắc đã tìm ra được sự thật.”

Bắc Diệc Uy nhắm mắt lại, xoa xoa hai bên thái dương, hít thở thật sâu, rồi từ từ mở to mắt nhìn chăm chăm Tầm Thiên Hoan: “Vậy hiện tại em đã nghi ngờ ai làm việc này?”

Tầm Thiên Hoan nhìn Bắc Diệc Uy, lãnh đạm: “Đó là chuyện của tôi, anh chỉ cần cho tôi biết cách thức liên lạc với đối phương, còn lại tôi sẽ dùng biện pháp của chính mình để đem đoạn phim kia về mà không tổn của anh một đồng nào, đến lúc đó mà tôi vẫn không thể đem được đoạn phim về thì mặc cho anh xử lý.”

Lời nói vừa dứt, Tầm Thiên Hoan cảm thấy tâm tình nặng nề như đeo một hòn đá vô hình, từ nhỏ đến giờ, cô chưa từng rơi vào tình cảnh nghiêm trọng như vậy.... Cô giống như đang đánh cuộc cho số phận của mình?

Bắc Diệc Uy khẽ nhếch khóe môi: “Đây là em tự nói.”

Tầm Thiên Hoan ánh mắt trong suốt kiên nghị nhìn Bắc Diệc Uy không chớp, “Hiện tại anh có thể nói cho tôi cách thức liên lạc với đối phương được chưa?”

Bắc Diệc Uy lấy một tờ giấy trên bàn, viết vài nét rồi đưa cho Tầm Thiên Hoan: “Đây là cách liên lạc duy nhất tôi biết.”

Một dãy số điện thoại di động, Tầm Thiên Hoan một tay cầm tờ giấy, một tay lấy điện thoại của Bắc Diệc Uy, đối phương đã nói chỉ tiếp điện thoại của Bắc Diệc Uy. Ngón tay trắng nõn run rẩy do dự hồi lâu...mới có thể nhấn số.

Nghe từng hồi chuông điện thoại, Tầm Thiên Hoan càng cảm thấy bức bối, thật lâu không có người nghe máy, ngay tại lúc Tầm Thiên Hoan tức giận muốn cắt ngang điện thoại thì tiếng chuông lại đột nhiên ngừng lại, Tầm Thiên Hoan cũng theo đó mà cảm thấy hít thở không thông, một lúc sau đầu dây bên kia mới truyền đến một giọng nữ: “Bắc thiếu gia vẫn khỏe chứ?”

Là giọng nữ sao!!! Tầm Thiên Hoan tim đập mạnh đến loạn nhịp, quên cả nói chuyện.

Đối phương bên kia chờ thật lâu không thấy ai đáp liền thúc giục: “Bắc thiếu gia như thế nào lại không dám nói chuyện?”

Thanh âm này lời hờn phách của Tầm Thiên Hoan quay lại, giấu đi vẻ kinh ngạc nói: “Tôi không phải Bắc Diệc Uy.”

Đối phương kinh ngạc im bất một lúc lâu, rồi một giọng cười nhẹ: “Thì ra Bắc gia đúng là không có người, lại ột nữ nhân đứng ra ứng phó.”

Tầm Thiên Hoan giọng nói đầy mỉa mai trả lời: “Cô chẳng phải cũng là nữ nhân đó sao?”

Lại im lặng, một lát sau thanh âm thản nhiên bên kia vang lại: “Thiếu phu nhân hôm nay gọi điện đến là để cảm tạ tôi sao?”

Tầm Thiên Hoan cười lạnh: “Nói mà không biết ngượng.”

Bên kia cười: “Đối với cô quả thật là việc tốt nha.”

“Tốt cho tôi cái quỷ gì a! Ai làm chủ cô làm như vậy?”

“Đây là bản thân tôi tự muốn làm.”

Tự cô ta muốn làm? Tin được sao? Tầm Thiên Hoan tức giận: “Cô là đang châm ngòi ly gián sao? Tôi – Tầm Thiên Hoan đã chọc giận cô sao? Tôi cùng Bắc gia tại sao lại phải sợ cô? Cô ăn no rảnh rồi không có việc gì để làm phải không?”

Giọng đối phương lại không có lấy một tia tình cảm, lạnh nhạt: “Tôi là đang giúp cô.”

“Được rồi, nếu là muốn giúp tôi, vậy nói cho tôi biết, cô là ai? Cô tại sao lại phải giúp tôi?”

Không đợi đối phương từ chối, Tầm Thiên Hoan tiếp: “Tôi phải biết rõ! Tôi không muốn làm người khác hiểu lầm!”

“Cô sợ Bắc gia hiểu lầm? Cô đang để ý đến người nhà Bắc gia?”

Tầm Thiên Hoan sững sờ, để ý..... Là thế này phải không?

Tầm Thiên Hoan tức giận: “Đó là chuyện của tôi!”

“Tốt lắm, như lần trước đã nói, mười ngày, không đúng, chín ngày sau, nếu Bắc Diệc Uy còn chưa đem một nửa tài sản của Bắc gia chuyển sang tên của cô, vậy hẳn hãy đợi mất hết danh dự đi!”

Nói xong, bên kia lập tức truyền đến “tút...tút...”, bên kia đã dập máy điện thoại.

Tầm Thiên Hoan vẫn còn ở trong trạng thái giật mình sững sờ.....

Cô ta nói Bắc Diệc Uy.....lời của cô ta vừa nói càng làm cho nghi vấn trong lòng Tầm Thiên Hoan rõ ràng, cô có thể càng thêm xác định, cô hoài nghi.....

Tịch.....

Tầm Thiên Hoan ném điện thoại, dứt khoát xoay người, chuẩn bị ra khỏi phòng.....

Còn chưa đi tới cửa, một thân ảnh cao lớn chắn trước tầm mắt của cô, Tầm Thiên Hoan không thể không dừng lại, ngẩng đầu xem, lại chính là đại em trai Tầm Tân Đồng!

Người hầu A Đan cũng gấp gáp đi đến nơi hai người đang đứng: “Cậu tìm thiếu gia thì không thể tùy tiện vào phòng Thiếu phu nhân a.”

Tầm Thiên Hoan nhìn nhìn Tầm Tân Đồng, lại đưa mắt nhìn A Đan đang sững sờ ở cửa ra vào nói: “Cô trước đi ra ngoài đi, tôi có việc cần nói cùng em trai tôi.”

A Đan nghe vậy sững sờ gật đầu, sau đó cúi đầu rời đi.....

A Đan vừa mới rời đi, tay Tầm Tân Đồng đặt lên eo Tầm Thiên Hoan xoa xoa, Tầm Thiên Hoan giật mình gỡ cái tay kia xuống, nhanh chóng lướt qua hần đóng cửa phòng, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, khi vừa xoay người lại thì Tầm Tân Đồng đã ở ngay trước mặt, ôm cô, hỏi: “Chị có khỏe không?”

Tầm Thiên Hoan nghĩ cố gắng giật tay của hắn xuống, bắt đắc dĩ khí lực không bằng hắn, chỉ có lạnh lùng nói: “Em tới làm gì?”

Tầm Tân Đồng cúi đầu hôn hôn lên sợi tóc cô, nhẹ nói: “Nghe nói chị bị bệnh, ba mẹ bảo em tới xem chị thế nào.”

Tầm Thiên Hoan cau mày, nghiêng đầu, cô muốn tránh đi, lạnh nhạt nói: “Em bây giờ đã gặp chị, có thể đi.”

Nụ hôn của Tầm Tân Đồng rơi xuống phần cổ của cô, hô hấp thoáng dồn dập, nói khẽ: “Chị không nên đối với em tuyệt tình như thế?”

Tầm Thiên Hoan cắn môi, hít vào thật sâu: “Em là em trai của chị, máu mủ tình thâm, chúng ta thân thể chảy cùng một loại máu, cả đời đều là như thế, tại sao tuyệt tình?”

Tầm Tân Đồng trong ánh mắt xinh đẹp nổi lên một tầng sương mù, trong lồng ngực tựa hồ có vật gì đó đâm vào, hấn dấn tại bên tai của cô nói: “Chị không nói em cũng biết, chị không cần phải lặp lại nhiều lần như vậy, không cần cứ xát muối lên vết thương của em, cũng bởi vì quan hệ này, em mới không thể yêu chị? Nếu như em rút sạch tất cả máu trên người, liệu em có thể được yêu chị?”

Tầm Thiên Hoan cảm giác chua xót trào lên, hốc mắt có chút ướt át, ngực truyền đến từng hồi run rẩy: “Tân Đồng, em là em trai thân thiết của chị. Chị có thể vì em làm tất cả, nhưng là, không thể ở cùng một chỗ với em, chị không muốn làm hại em..... Em hiện tại chỉ là bông bột nhất thời, chờ em gặp được người con gái em yêu thì em sẽ phát hiện, em đối với chị không phải loại tình cảm này.....”

Không đợi Tầm Thiên Hoan nói xong, Tầm Tân Đồng đã hôn lên môi của cô, nuốt vào thanh âm của cô.....

Một lúc lâu sau mới kết thúc, Tầm Tân Đồng chăm chú nhìn vào trong mắt Thiên Hoan, trịnh trọng nói: “Em hiểu được cảm giác của chính mình, em hiện tại đã là người trưởng thành rồi! Chị không cần phải dùng những lời này làm em thay đổi, chúng đều vô dụng! Em rất yêu chị!”

“Đừng nói nữa!” Tầm Thiên Hoan cũng nhận không được nữa, che lỗ tai của mình, liều mạng lắc đầu.

Thấy Tầm Thiên Hoan kích động như thế, Tầm Tân Đồng nhắm mắt lại thầm than, cuối cùng đem Tầm Thiên Hoan ôm vào trong ngực, thì thào: “Phải làm thế nào chị mới có thể tin tưởng em?”

Tầm Thiên Hoan khuyên bảo mãi Tầm Tân Đồng rốt cục cũng chịu rời khỏi Bắc gia, cũng đối với cô không có những hành động quá phận.....

Tầm Thiên Hoan bấm đốt ngón tay tính toán thời gian hẳn phải ra nước ngoài học cũng càng ngày càng gần, cô đột nhiên hy vọng ngày đó đến nhanh một chút, sớm đem gánh nặng nội tâm này chấm dứt.....

Cô lúc này hoàn toàn tỉnh táo, cô biết rõ việc hiện tại quan trọng nhất là giải quyết việc đoạn phim kia.

Ngẫm lại, cô nên đi tìm Ki Ki.....

46. Chương 45

Chương 45: Chân tướng

“Thiên Hoan, sao cậu lại tới đây?” Ki Ki mở cửa phòng, giật mình khi nhìn Tầm Thiên Hoan đang đứng ngoài cửa.

Tầm Thiên Hoan mỉm cười: “Như thế nào, mình không thể đến thăm cậu sao?”

Ki Ki cười, mở rộng cửa: “Vào đi.”

Sau đó chạy vào phòng hô to: “Tịch, xem ai đến la ~”

Trong phòng Âu Dương Tịch nghe vậy đi ra, vừa vịn chạm phải ánh mắt Tầm Thiên Hoan, hai người đồng thời sững sốt một lát, Âu Dương Tịch cười cười: “Thiên Hoan, em đã đến rồi.” Trong ánh mắt có chút hoang mang.

Tầm Thiên Hoan có chút ý vị thâm trường, nói: “Đã lâu không gặp, Tịch.”

Âu Dương Tịch ôn nhu cười, không nói.

Ki Ki nhún mảy: “Cái gì đã lâu không gặp? Hai ngày trước không phải mới gặp mặt sao? Đúng rồi, Thiên Hoan, thân thể của cậu thế nào?”

Tầm Thiên Hoan ngồi ở trên giường, nói: “Tốt..... Nếu không tốt, mình chắc là đã chết.”

Ki Ki nhún mảy: “Làm gì nói nặng như vậy, đã xảy ra chuyện gì sao?”

Tầm Thiên Hoan lại cười: “Mình muốn giữ được thanh danh trong sạch thì từ nay về sau, phải trốn ở trong nhà mà không ra khỏi cửa nửa bước.”

“Phanh” một tiếng, ly nước Ấu Dương Tịch đang rót cho Tầm Thiên Hoan trượt khỏi tay.

Ki Ki giật mình nhìn đến: “Tịch, anh sao không cẩn thận?”

Ấu Dương Tịch quay đầu lại nhìn hai người cười cười.

Ki Ki lại hướng Tầm Thiên Hoan, hỏi: “Thiên Hoan, cậu nói vậy là có ý gì?”

Tầm Thiên Hoan liếc nhìn Ấu Dương Tịch, sau đó đem đầu đuôi sự tình kể cho Ki Ki nghe, Ki Ki càng nghe càng tỏ ra tức giận không thôi a.....

Ki Ki tức giận: “Bắc Diệc Uy rõ ràng là biến thái mà? Chuyện đó mà cũng quay video lại sao?!”

Ấu Dương Tịch vô cùng hoảng sợ, chạy đến cầm lấy hai tay Tầm Thiên Hoan hỏi han: “Bắc Diệc Uy đụng đến em?”

Tầm Thiên Hoan có chút không được tự nhiên, nói: “Ai nha, đây vốn không phải trọng điểm, quan trọng là..., hấn quay lại toàn bộ quá trình. Cho nên, em phải tìm được người muốn hại mình thì mới có thể thoát khỏi phiền toái này!”

Ki Ki tức giận nói: “Sau đó hấn dùng đoạn video để uy hiếp cậu? Mẹ nó, người đàn ông này cũng quá nham hiểm a? Cho dù hoài nghi chuyện này với cậu có quan hệ, cũng không làm thành như vậy! Bắc gia bọn họ có quyền thế, lại không thể tự mình đi tra sao?”

Tầm Thiên Hoan nói: “Bắc Diệc Uy chính là muốn gây khó dễ ỉnh mà!”

Ki Ki oán hận nói: “Mình thật là không quen nhìn loại đàn ông này! Bọn hèn nhất!”

Tầm Thiên Hoan khinh khỉnh: “Hiện tại hận hấn cũng chẳng ích gì, hấn – Bắc Diệc Uy chính là loại người như vậy, mình cũng chỉ có thể nghe lời hấn, hiện tại quan trọng nhất là, phải tìm được đoạn phim ngắn, mới có thể cam đoan Bắc Diệc Uy sẽ không đem đoạn video của chúng mình công khai ra.”

Ki Ki nhún mảy: “đoạn video đó dù sao cũng có cả hấn, hấn sẽ không ác như vậy chứ? Đến lúc đó mất mặt nhất chẳng phải vẫn là chính hấn – Bắc Diệc Uy!”

Tầm Thiên Hoan bĩu bĩu môi: “Chỉ cần người kia không công khai đoạn phim quay lén Bắc Diệc Uy, thì đoạn video của mình cũng vĩnh viễn khó có khả năng bị lộ ra ngoài, nhưng chẳng may đoạn video bị lộ ra ngoài, dù sao Bắc Diệc Uy danh dự cũng không còn, thì hà tất hấn còn sợ mất thêm? Chỉ là chuyện này có liên quan tới mình, hấn định sẽ không bỏ qua ỉnh!”

“Nói như vậy, hiện tại quan trọng nhất chính là phải tìm ra rốt cục đoạn phim ngắn trong tay ai!”

“Đúng vậy.”

Ki Ki nhún mảy suy nghĩ: “Ai có thể làm ra việc này chứ? Quen biết cậu cũng không nhiều lắm, người nhà thì không thể nào, bạn bè thì chỉ có hai đứa là mình và Tịch.....”

Ki Ki bỗng nhiên im bặt, kinh ngạc nhìn Tầm Thiên Hoan: “Thiên Hoan, hôm nay cậu đột nhiên chạy tới đây tìm, không phải là..... cậu nghi ngờ tội mình chứ?”

Tầm Thiên Hoan nhìn Ki Ki, bỗng nhiên bật cười, ánh mắt Tầm Thiên Hoan không tự chủ chuyển về phía Ấu Dương Tịch, Ấu Dương Tịch giờ phút này chính là trầm mặc không nói đứng ở trước mặt hai người phụ nữ, khi vừa chạm phải ánh mắt của Tầm Thiên Hoan, thân thể mơ hồ chấn động.

Tầm Thiên Hoan đứng dậy, nhìn chăm chú vào Âu Dương Tịch, từng bước một đến gần Âu Dương Tịch, sau đó thanh âm chậm rãi mà thanh nhu, hỏi: “Tịch, có phải là anh làm không?”

Trên khuôn mặt tuần mỹ của Âu Dương Tịch tựa hồ nổi lên một tầng sương nhạt, sau một lát sững sờ lại giấu đi những cảm xúc đó thật nhanh, cười nói: “Thiên Hoan, em đang nói gì vậy chứ?”

Tầm Thiên Hoan lẳng lặng nhìn, bàn tay nhẹ nhàng đặt lên mơn trớn môi hắn, sau đó lại dời lên mơn trớn cái mũi của hắn, ánh mắt của hắn, lông mày của hắn, quả quyết: “Tuy anh che dấu rất hoàn hảo, nhưng là, em biết rõ chính anh làm.”

Âu Dương Tịch đậy mắt cả kinh, nhưng vẫn phủ nhận: “Em nghi ngờ là anh làm sao?”

Tầm Thiên Hoan kiên quyết: “Đúng.”

Âu Dương Tịch trong ánh mắt kinh ngạc đến run sợ, sau đó cười nói: “Tại sao?”

Tầm Thiên Hoan thản nhiên nói: “Chỉ trách quan hệ xã giao của em rất ít, nên người em có thể hoài nghi chỉ có anh, Tịch..... Anh nói cho em biết hoài nghi của em có chính xác không?”

Âu Dương Tịch lãnh đạm trả lời: “Nếu như anh nói không phải?”

Tầm Thiên Hoan khé môi khẽ nhếch: “Em không tin.”

Âu Dương Tịch ánh mắt thật sâu, khuôn mặt tuần mỹ, đẹp đến kinh người, thanh âm sâu kín: “Nếu như anh nói là anh làm?”

Bàn tay đang đặt vuốt ve trên gò má Âu Dương Tịch của Tầm Thiên Hoan cứng đờ, cô cứ như vậy kinh ngạc nhìn hắn hồi lâu, trong ánh mắt hiện lên vô số cảm xúc, cô bỗng nhiên kiễng mũi chân, ngẩng mặt, chuẩn xác hôn lên môi của hắn, sau đó, nhẹ nhàng mà cắn..... Mãi cho đến lúc chất lỏng màu đỏ chảy ra.....

Âu Dương Tịch nhắm mắt lại..... Trên môi đau nhức..... Một giọt máu đỏ thẫm từ môi chảy xuống, nhỏ trên mặt đất.....

Tầm Thiên Hoan bỗng rời đi môi hắn, vội vã hỏi: “Không phải anh đúng không? Không phải anh, làm sao lại có thể là anh, Tịch!”

Tầm Thiên Hoan hoài nghi..... Nhưng là, cô không tin.....

Âu Dương Tịch ánh mắt u sầu nhìn cô, lời nói cũng trở nên nặng trĩu mà không thể cất lời, sau một khoảng lặng thật lâu, hắn mới nhẹ nhàng khẳng định: “Là anh.”

Tầm Thiên Hoan lập tức phủ nhận: “Không phải!”

Âu Dương Tịch kiên quyết: “Là anh làm.”

Tầm Thiên Hoan kiên trì: “Không phải!”

Âu Dương Tịch dứt khoát nói: “Anh gia hạn Bắc Diệt Uy trong vòng mười ngày phải đem phân nửa tài sản Bắc gia chuyển sang tên của em, nếu hắn không làm theo anh lập tức liền đem đoạn phim ngắn của hắn công khai!”

Tầm Thiên Hoan vẫn không tin: “Anh nói dối!”

“Anh liên lạc với hắn bằng số điện thoại: 1354458795*!”

Tầm Thiên Hoan sửng sốt..... Đây là dãy số quen thuộc..... Cô vừa mới..... Cô nhắm mắt lại, hít thở thật sâu..... nhưng ngay cả hô hấp cũng trở nên run rẩy.....

“Nhưng là người cùng nói chuyện với em qua số điện thoại đó chính là nữ nha!”

Âu Dương Tịch nhìn thoáng qua Tầm Thiên Hoan, sau đó lướt qua cô, đi vào bên trong một cái phòng.....

Qua một lát, Tầm Thiên Hoan nghe thấy điện thoại vang lên, Tầm Thiên Hoan lấy điện thoại di động ra, trên màn hình điện thoại báo chính là dãy số kia gọi đến, Tầm Thiên Hoan quay đầu lại, tìm kiếm Âu Dương Tịch, lúc này Âu Dương Tịch trong tay chính là đang cầm một cái điện thoại di động, hắn ý bảo cô nghe.....

Tầm Thiên Hoan run rẩy nắm điện thoại, nhấn nút nghe rồi để đến bên tai, cô tận mắt nhìn thấy Âu Dương Tịch cầm điện thoại và đang nói chuyện với cô: “Hiện tại em đã tin?”

Tầm Thiên Hoan nghe thanh âm này mà cả người ngây ngẫn! Trong khoảng thời gian ngắn, cô như người lạc vào cõi mộng!

Đây là thanh âm của ‘Phụ nữ’! Cái thanh âm này cùng với thanh âm của ‘Người phụ nữ’ cô đã nói chuyện qua giống như đúc!

Âu Dương Tịch cầm điện thoại tiếp tục nói: “Buổi sáng trò chuyện với em đúng là anh, hiện tại loại máy biến âm này đã rất phổ biến.....”

Tầm Thiên Hoan chăm chú căn môi, cái này hết thấy thật không thể tin được!

Âu Dương Tịch còn nói: “Thiên Hoan, kỳ thật, có nhiều thứ, cho dù là tận mắt nhìn thấy cũng chưa hẳn là thật sự, con người em quá đơn thuần, em phải hiểu được lòng của anh.....”

Tầm Thiên Hoan đột nhiên cắt đứt điện thoại, cái ‘Nữ âm’ quái dị kia cũng bị cắt đứt!!!

47. Chương 46

Chương 46: Bắt cóc

Tầm Thiên Hoan cầm bản gốc đoạn video quay Bắc Diệc Uy, trên đường quay về Bắc gia nhưng trong đầu không thể thoát khỏi những suy nghĩ về tất cả những gì vừa mới xảy ra, mọi chuyện sẽ dừng ở đây sao? Đáp án là không thể nào, cô lẽ nào lại không hiểu Tịch, cho dù cô đã lấy hết dũng khí để hỏi về việc anh có cài nội gián bên cạnh Bắc Diệc Uy hay không, thì anh cũng chỉ trả lời qua loa, mà cô cũng không dám truy vấn sâu thêm nữa, cô không muốn phá vỡ mối quan hệ hiện nay của họ....

Vừa đi đến một ngõ hẻm, điện thoại của Tầm Thiên Hoan đột nhiên vang lên, cô lấy ra xem thì ra Kì Kì gọi tới, chẳng phải cô vừa mới từ nhà của cô ấy rời đi sao lại gọi đến?

“Kì Kì, có chuyện gì không?”

Bên kia vang lên Kì Kì thanh âm: “Thiên Hoan, cậu cũng thật hồ đồ nha, túi xách cũng không mang theo, thật may là điện thoại di động của cậu không để ở trong túi.”

Tầm Thiên Hoan lúc này mới chợt hiểu ra, sau đó cười, nói: “Không sao, dù sao bên trong cũng không có cái gì mình đặc biệt cần.”

Kì Kì do dự hỏi thăm: “Được rồi, ha ha, cậu đã về đến nhà chưa?”

Tầm Thiên Hoan nhìn nhìn bốn phía: “Không có, mình hiện tại ở phố Đông Thanh.....”

Tầm Thiên Hoan dường như chết lặng, ngây ngẫn nhìn vài người đại nam tử hướng cô đi tới, và trong đó có người mà Tầm Thiên Hoan cô cả đời không thể quên!

Mỗi đêm ác mộng quanh quẩn đều vì gã xã hội đen này — Đường Khải Long!

Tầm Thiên Hoan ánh mắt khiếp sợ trừng trừng nhìn Đường Khải Long đang hướng mình đi tới, không thể tưởng tượng nổi, hẳn là vẫn không có chết! Trong nội tâm như buông xuống một gánh nặng, nhưng là càng nhiều sợ hãi ập đến!

Bởi vì cô xác định lần này Đường Khải Long cố ý tìm đến cô, mà chắc chắn hẳn không có ý gì tốt a, tay Tầm Thiên Hoan đang cầm điện thoại bắt đầu run rẩy.....

Thấy Tầm Thiên Hoan bỗng nhiên im lặng, thật lâu vẫn không nói tiếp, Kì Kì có chút nghi hoặc: “Thiên Hoan, cậu còn đó không?”

Nghe thấy giọng Ki Ki, Tầm Thiên Hoan bỗng chốc thanh tỉnh, cô nhìn nhìn điện thoại, muốn trả lời Ki Ki nhưng lời nói như bị tắc nghẹn trong cổ họng không thể thốt ra ngoài..... rốt cục Tầm Thiên Hoan nói được với Ki Ki câu sau cùng: “Đường Khải Long, mình... mình nhìn thấy — Đường Khải Long!”

Sau đó, Ki Ki chỉ nghe thấy trong điện thoại di động truyền đến từng đợt âm ì thanh âm.....

Hai thanh niên cao lớn mỗi người một bên khống chế Tầm Thiên Hoan, Đường Khải Long khoanh tay vòng trước ngực nhìn Tầm Thiên Hoan: “Thật là tốt, chúng ta lại gặp mặt, đã như vậy, Tầm tiểu thư, chúng ta cũng nên đem chuyện mấy ngày trước hảo hảo tính toán.”

Tầm Thiên Hoan cánh tay bị hai người kiềm chế không thể động, chỉ có ánh mắt mang vẻ sợ hãi, nhìn chằm chằm vào Đường Khải Long, điện thoại của cô đã rơi xuống mặt đất, Đường Khải Long khom người nhặt lên điện thoại di động của cô, nhìn nhìn, cười.

Tầm Thiên Hoan nhịn xuống run sợ, nói: “Anh muốn sao?”

Đường Khải Long híp mắt: “Nghĩ ‘Thỉnh’ cô đi để chúng ta cùng ‘Ngồi một chút!’”

Tầm Thiên Hoan ngơ ngẩn.....

Giữa một căn phòng rộng lớn lộn xộn, nhìn qua giống như một kho hàng bỏ hoang, ánh sáng loang lổ hiếm hoi chiếu vài tia lên vách tường, Tầm Thiên Hoan bị trói trên một chiếc ghế lớn, hai chân bị cột lại với nhau, hai tay bị kéo ra sau cột vào thành ghế, miệng cũng bị nhét vải.

Tầm Thiên Hoan muốn kêu cứu mạng, nhưng chỉ có thể vọng ra thanh âm: “Ngô...ngô...”

Vài nam tử đứng chung quanh nhưng chẳng thèm để ý đến vẻ mặt khổ sở của cô, Đường Khải Long ngồi trên một chiếc ghế đối diện Tầm Thiên Hoan, trong tay vuốt vuốt điện thoại của cô, ánh mắt nhìn cô không chớp...

“Cô có biết hiện tại tôi nghĩ muốn đối phó cô như thế nào?”

Tầm Thiên Hoan dùng sức giãy giụa thân thể, kiểu giam cầm này làm cô vô cùng sợ hãi, tâm tình cũng rối loạn..... đôi mắt hiện lên vẻ hoang mang, hoảng hốt lắc đầu, việc hiện tại cô có thể làm là lắc đầu.

Đường Khải Long vẻ mặt dữ tợn đứng dậy: “Tôi nghĩ muốn dùng một con dao chặt đứt tay của cô, sau đó, lại từng dao từng dao đem khuôn mặt cô vẽ thành hoa, nghe rất tuyệt a.”

Tầm Thiên Hoan trái tim đập mạnh điên cuồng, sắc mặt trắng bệch, cuồng sợ tràn ra đến thân thể không còn chút khí lực.....

Sợ hãi, là cảm giác duy nhất bây giờ cô có.....

Đường Khải Long cười, nói: “Chính là, tôi sẽ không làm như vậy, giữ cô lại sau này còn hữu dụng.”

Tầm Thiên Hoan khẽ giật mình.

Chỉ thấy Đường Khải Long nhấn vài cái trên điện thoại của cô, sau đó hần mở loa để cả kho hàng đều có thể nghe thấy từ điện thoại truyền đến tiếng chuông, một lát sau, tiếng chuông dừng lại, tất cả mọi người trong kho hàng kể cả Tầm Thiên Hoan cũng nghe thấy thanh âm của Ki Ki vang lên: “Thiên Hoan, Thiên Hoan, là cậu sao? Vừa mới cậu nói gặp Đường Khải Long phải không? Cậu đang ở đâu? Cậu không sao chứ?!”

Đường Khải Long nhẹ nhàng trả lời: “Ki Ki, đã lâu không gặp.”

“Thật là anh?! Đường Khải Long, chết tiệt, có phải là anh đã bắt Thiên Hoan?”

Đường Khải Long mỉm cười: “Thật không hề anh coi em là người phụ nữ thông minh, anh còn chưa nói mà em đã biết, như vậy, em nghĩ xử lý như thế nào?”

Ki Ki tức giận quát: “Cho anh biết, nếu dám động nửa sợi tóc của cô ấy, tôi thề sẽ không bỏ qua cho anh!”

Đường Khải Long cười cười, nói: “Đương nhiên, chúng ta ai cũng không thể buông tha ai, cái này không rất tốt?”

“Anh rốt cục muốn thế nào?!”

Đường Khải Long nói: “Trong khoảng thời gian này, em đã nghĩ đủ mọi cách để trốn anh, đáng tiếc thế giới này lại quá nhỏ bé, để cho chúng ta gặp lại, nhìn em quan tâm cô ta như vậy, vậy em có nguyện ý dùng chính mình để trao đổi cô ta không?”

Điện thoại bên kia Kì Kì kinh ngạc: “Anh nói cái gì?”

Âu Dương Tịch giành lấy điện thoại, giận dữ nói: “Đường Khải Long, nếu dám đụng đến Thiên Hoan tôi sẽ lập tức giết anh! Hiện tại người trong tay của anh, ra giá đi, mặc kệ anh ra bao nhiêu tiền, tôi cũng lập tức cho anh!”

Đường Khải Long bật cười thật to: “Anh cho rằng Đường Khải Long tôi cần tiền của anh?”

Âu Dương Tịch cố kìm chế phần nộ: “Người đừng quá đáng!”

Đường Khải Long tiếp: “Bảo Kiki nghe điện thoại, tôi với anh không lời nào để nói!”

“Người.....”

Âu Dương Tịch còn muốn nói gì nữa, nhưng Kì Kì đã giành lại điện thoại: “Được rồi, nói anh hiện tại ở đâu, tôi lập tức tới ngay!”

48. Chương 47

Chương 47: Tình nhân

Kì Kì tắt điện thoại, ánh mắt hiện lên vẻ lo lắng, thân thể thoáng run rẩy, xoay người, Âu Dương Tịch ở phía sau gọi cô lại: “Em thật sự định đi?”

Kì Kì quay đầu lại nhìn hắn: “Nếu là giữa em và Thiên Hoan, anh hẳn là sẽ chọn Thiên Hoan không phải sao?”

Âu Dương Tịch ánh mắt càng sâu: “Hiện tại trong cục diện này, việc anh lựa chọn ai không phải là vấn đề.”

Kì Kì cúi đầu xuống, ánh mắt có chút đau thương: “Chính là, em cũng không muốn nghĩ đến anh lựa chọn ai, hơn nữa, em không muốn Thiên Hoan bởi vì em mà gặp bất trắc gì.....”

Âu Dương Tịch nhìn cô nói: “Tốt lắm, anh đi cùng em.”

Kì Kì nhìn nhìn anh, không nói gì thêm, xoay người đi ra ngoài.

Âu Dương Tịch đang chuẩn bị theo sau, ánh mắt lóe lên, xoay người đi vào trong phòng, tìm ra một khẩu súng giấu kín từ lâu, sau đó nhét vào trong túi áo.....

“Phanh!!” một tiếng, hai cánh cửa sắt đã hoen gỉ được mở ra, cả kho hàng âm u bỗng sáng lên, Tầm Thiên Hoan giật mình ngẩng đầu, Kì Kì cùng Âu Dương Tịch bất ngờ đứng ở đó, trong ánh sáng trắng xoá.

Đến đây! Họ thật sự đến đây!

Tầm Thiên Hoan cô thật là người may mắn nhất trên thế giới, có người yêu thương cô, có người cho cô cưng chiều, lúc nguy hiểm nhất còn có người liều lĩnh chạy tới cứu cô.....

Chính là, họ vì cái gì mà ngầy ngốc chạy tới? Không biết rất nguy hiểm sao?

Đường Khải Long quay mặt về phía hai người vừa mới đến, nói: “Các người thật đồng lòng, tất cả đều đến đây.”

Âu Dương Tịch ánh mắt vừa nhìn thấy Tầm Thiên Hoan đang cố giãy giụa vì bị trói, lớn tiếng hỏi: “Thiên Hoan, em không sao chứ?!”

Tầm Thiên Hoan muốn nói chuyện lại nói không được, chỉ có mở to hai mắt, nhìn chăm chăm vào Âu Dương Tịch, dùng sức lắc đầu.

Âu Dương Tịch trong nội tâm điên cuồng giận dữ.

Ki Ki dứt khoát bước lên trước, ngữ khí lạnh như băng: “Đường Khải Long, người mà anh muốn là tôi, tôi hiện tại đã đến đây, anh có thể thả cô ấy chưa?!”

Đường Khải Long chậm rãi đứng dậy, nhàn nhã đi đến trước mặt Ki Ki, giơ tay lên nâng cằm của cô, nói: “Đúng vậy, người mà anh muốn là em, khi nào em muốn anh lập tức thả cô ta.”

Ki Ki chăm chú nhìn Đường Khải Long nói: “Tôi muốn anh hiện tại lập tức thả cô ấy!”

Đường Khải Long lắc đầu: “Hiện tại thì không được, tại em còn chưa trở thành người phụ nữ của anh trước nên anh là tuyệt đối sẽ không thả cô ta!”

Âu Dương Tịch tiến lên một bước, cả giận nói: “Đường Khải Long, anh đừng quá kiêu ngạo! Trên thế giới này, không phải anh muốn làm gì thì làm!”

Đường Khải Long ánh mắt hướng Âu Dương Tịch đáp: “Tôi đây hôm nay chính là muốn làm gì thì làm! Anh có thể cản tôi sao?”

Âu Dương Tịch ánh mắt hung ác, tay hướng đến khẩu súng trong người, nhưng lại tại trong tích tắc, tay của hắn nắm chặt lại.

Đáng chết!

Hắn làm sao có thể như thế xúc động? Còn chưa tới vạn bất đắc dĩ, nếu hắn lấy súng ra, chuyện chẳng phải trở nên càng hồng hồng? Thì không có bất kì đường nào để lui..... Âu Dương Tịch lặng yên thả tay xuống, trừng mắt nhìn Đường Khải Long.

Ki Ki ánh mắt dời khỏi Đường Khải Long, hướng đến trên người Âu Dương Tịch, thanh âm lạnh lùng: “Nếu như tôi nói không?”

Đường Khải Long cười cười, nói: “Em có thể nói không, bất quá, anh cho em biết, sau này, mấy người các em cũng đừng mơ tưởng có một ngày yên bình, còn có người phụ nữ chết tiết kia, lần trước cô ta làm hồng việc của anh, anh còn chưa cùng cô ta tính sổ. Em nếu làm người phụ nữ của anh, anh sẽ nể mặt em mà cho cô ta một con đường sống, nếu không, anh đây chắc chắn bắt cô ta trả lại gấp mười! Tác phong của Đường Khải Long anh, em không phải không biết rõ? Huống hồ, dù cho em hiện tại không đáp ứng, thì về sau anh vẫn sẽ có biện pháp làm cho em trở thành người phụ nữ của Đường Khải Long anh!”

Ki Ki tim đập mạnh và loạn nhịp, cô làm sao có thể không biết tác phong của hắn? Hắn là có thể bởi vì cô một câu nói khi say rượu, liền đem quán bar người khác kinh doanh mấy năm đập tan, hắn nếu là không hung ác, có thể nào lên làm Long Bang lão đại? Hắn nếu là không hung ác, làm sao có thể tại vị trí lão đại ngồi mấy năm? Có thể nói là giết người cũng chỉ trong nháy mắt, hắn muốn đối phó Thiên Hoan, so với bóp chết một con kiến còn dễ dàng!

Ki Ki lại càng do dự.....

Không, Ki Ki làm sao có thể người phụ nữ của lão đại xã hội đen?! Không được, Tầm Thiên Hoan dùng sức lắc đầu, trong miệng không ngừng phát ra thanh âm “Ồ... ô”, cô muốn ngăn cản Ki Ki! Chính là, dù cho bao nhiêu nước mắt chảy ra, cô nhưng vẫn nói không ra lời.....

Âu Dương Tịch ngón tay thon dài nắm càng chặt, lồng ngực như muốn nổ tung. Ánh mắt tràn ngập tức giận, nhưng vẫn một mực tự nói với mình: phải nhẫn!

Lúc này Ki Ki trên mặt không biểu tình, trả lời: “Anh không nên như vậy bức tôi?”

Đường Khải Long sờ lên má phần của Ki Ki, nói: “Anh tại sao lại cần phải bức em chứ? Chỉ vì em một mực không nghĩ đến anh nên anh bất đắc dĩ phải sử dụng chút ít thủ đoạn.”

Ki Ki lạnh lùng nhìn hắn: “Anh là muốn tôi trở thành tình nhân của anh sao?”

Tay Đường Khải Long từ sau đầu cô, dần dần trượt đến dưới cổ, nắm ở bờ vai của cô, nói: “Nếu như không ngại, em có thể làm phu nhân của anh!”

Ki Ki lạnh lùng cười: “Tôi cũng không có phúc phận đó! Tình nhân nhé? Được, tôi coi như làm tình nhân của anh!”

49. Chương 48

Chương 48: Trúng đạn

Ki Ki lạnh lùng cười: “Tôi cũng không có phúc phận đó! Tình nhân nhé? Được, tôi sẽ làm tình nhân của anh!”

Tầm Thiên Hoan khiếp sợ mở to hai mắt, liều mạng giãy dụa: “Ngô.....”

Ki Ki làm sao có thể đáp hắn! Đều do cô, nếu không vì cô, Ki Ki làm sao có thể bị ép đáp ứng hắn?

Âu Dương Tịch cũng thập phần kinh ngạc, lớn tiếng nói: “Ki Ki, em không cần như vậy khuất phục hắn!”

Ki Ki đầu ngón tay có chút run rẩy, nhẹ hít vào, lông mi chớp chớp, khóe môi rớt cục cồ gắng trả lời, cô nói: “Tịch, anh đừng kích động, đối với em đây cũng có thể là chuyện tốt.”

Âu Dương Tịch gắt gao cắn răng, kích động, làm sao anh không kích động được chứ?

Âu Dương Tịch từng bước một tới gần Đường Khải Long, ngữ khí uy nghiêm: “Đường Khải Long, dùng loại thủ đoạn này chiếm được Ki Ki, không cảm thấy trơ trẽn sao? Anh rốt cục có phải là đàn ông không?!”

Đường Khải Long cười to: “Tôi – Đường Khải Long đã muốn làm cái gì thì làm cái đó, đây mới có thể coi là đàn ông thực thụ! Tiểu bạch kiểm, chuyện này khuyên anh cũng đừng can thiệp!”

Âu Dương Tịch sắc mặt trầm xuống, đáy lòng lửa giận hừng hực, chết tiệt!

Thanh âm của Âu Dương Tịch lạnh như băng nói: “Rất tốt, Đường Khải Long, cho anh biết, hôm nay anh đã thành công chọc giận tôi!”

Đem Ki Ki kéo đến một bên, Đường Khải Long ánh mắt nhìn thẳng Âu Dương Tịch nói: “Ồ, khẩu khí cũng không nhỏ, chọc giận anh thì như thế nào?”

Đang nói chuyện, Đường Khải Long rút ra con dao sáng loáng, tiến sát đến khuôn mặt tuấn mỹ đàng đàng sát khí của Âu Dương Tịch, Âu Dương Tịch nhanh chóng lấy ra súng ngắn trên người, chỉ vào sau gáy Đường Khải Long, mắt không chớp, tỉnh táo không thể tưởng tượng nổi, động tác nhanh đến làm cho người ta gần như thấy không rõ là khẩu súng từ đâu mà ra.

Ngay sau đó, thuộc hạ của Đường Khải Long cũng hoả tốc móc súng lục ra, đồng loạt nhắm ngay Âu Dương Tịch, chờ động thủ!

Không khí trong kho hàng bỗng chốc trở nên căng thẳng!

Ki Ki cùng Tầm Thiên Hoan hai mặt nhìn nhau.

Âu Dương Tịch lại có súng?!

Có mấy thủ hạ Đường Khải Long cầm súng từng bước một tới gần Đường Khải Long cùng Âu Dương Tịch.....

Âu Dương Tịch lạnh lùng nói: “Không được tới gần! Nếu không ta bắn chết hắn!”

Thuộc hạ của Đường Khải Long lập tức dừng lại, ánh mắt gắt gao nhìn Âu Dương Tịch, không dám tiến lên nữa.

Âu Dương Tịch lại nhìn về phía Đường Khải Long nói: “Đường Khải Long, thử xem dao của ngươi hay là súng của ta nhanh hơn?!”

Đường Khải Long dù sao cũng từng trải qua kinh nghiệm sinh tử quyết đấu, vẻ giật mình thoáng hiện lúc đầu cũng hoàn toàn biến mất, nhìn Âu Dương Tịch không chút sợ hãi, nói: “Tiểu tử, xem ra ngươi không đơn giản, cả súng cũng có? ở đâu mà ngươi có?”

Âu Dương Tịch lạnh lùng: “Cái này ngươi không cần biết. Ít nói nhảm, nhanh thả Thiên Hoan! Nếu không thì súng đạn không có mất!”

Đường Khải Long cười bỏ mặc: “Ngươi không dám.”

“Vậy ngươi có muốn thử một chút hay không?” Âu Dương Tịch động tác nhanh nhẹn lên đạn súng ngắn!

Trong không gian tràn ngập nguy hiểm!

Ki Ki cùng Tầm Thiên Hoan cũng kinh ngạc mà trợn mắt há hốc miệng, như thế nào cũng không có nghĩ đến Âu Dương Tịch còn có bộ mặt này!

Đường Khải Long đáy mắt hiện lên tia quỷ dị, sau một lúc lâu, hần phất phất tay, hai gã thuộc hạ canh giữ Tầm Thiên Hoan lập tức khom người cởi mở dây trói trên người Tầm Thiên Hoan, Âu Dương Tịch thình thoảng liếc về Tầm Thiên Hoan, tay súng chỉ vào Đường Khải Long cũng không hề buông lỏng, chỉ cần Đường Khải Long có động tĩnh, liền lập tức kịp phản ứng!

Không khí khẩn trương đến gần như hít thở không thông, ánh mắt mọi người đều tập trung đến hòng súng.....

Tầm Thiên Hoan được cởi dây, nhưng vì bị trói quá lâu nên chân tay đều không còn sức, vừa mới đứng lên thân thể lại ngã xuống, Ki Ki thấy thế tranh thủ thời gian chạy lên nâng dậy: “Thiên Hoan, cậu không sao chứ?”

Tầm Thiên Hoan lắc đầu, hơi thở gấp gấp: “Mình không sao”, sau đó, hoảng sợ nhìn chằm chằm vào Âu Dương Tịch nói: “Tịch, anh ngàn vạn lần không thể nổ súng, loại người này không đáng!”

Âu Dương Tịch nhìn Tầm Thiên Hoan, không nhiều lời, đơn giản nói: “Ki Ki, mau dẫn cô ấy đi!”

Ki Ki gật đầu, sau đó vịn Tầm Thiên Hoan chuẩn bị rời đi, mấy tên thủ hạ liền tiến tới vây quanh hai người.....

Âu Dương Tịch dùng hòng súng chỉ vào Đường Khải Long: “Nếu ai dám động đến hai người họ dù chỉ nửa sợi tóc, ta sẽ cho các ngươi nhặt xác lão đại!”

Những người kia quả nhiên không dám tiến đến gần trở bọn họ, nhưng mà bọn họ đứng tại chỗ bất động cũng khiến Ki Ki cùng Tầm Thiên Hoan không thể đi ra ngoài.....

Âu Dương Tịch tiếp tục nói: “Đường Khải Long, vì một người phụ nữ mà mất tánh mạng của mình, không ai dám nghĩ đến nha? Ta đếm tới ba, ngươi không lập tức mệnh lệnh thủ hạ của ngươi thả bọn họ đi.....”

Âu Dương Tịch một tay cầm lấy súng dí tại sau gáy của hắn, tay kia cũng không ngừng tăng thêm khí lực bóp lấy cổ Đường Khải Long khiến hắn cũng bắt đầu vặn vẹo!

Trên trán, ần ần có vài giọt mồ hôi chảy xuống.....

Nhìn thấy mồ hôi, Âu Dương Tịch cười lạnh: “Ta còn tưởng rằng Đường Khải Long ngươi thật đúng là không sợ trời không sợ đất.”

Trên thái dương của Đường Khải Long gân xanh nổi càng rõ, bị Âu Dương Tịch bóp cổ đến thanh âm không phát ra được, rốt cục gờ tay hướng thuộc hạ mà quơ quơ, những kẻ kia nhận được lão đại mệnh lệnh không thể không thối lui.....

Nhờ đó mà Ki Ki vịn Tầm Thiên Hoan đi về phía trước nhưng vẫn có chút bồn chồn cùng e sợ.....

Mắt thấy hai người phụ nữ dần dần đi về hướng cửa lớn, Âu Dương Tịch cũng không có buông lỏng nửa phần cảnh giác, ngược lại càng tăng thêm lực đạo trên tay.....

Khi vừa thấy Ki Ki cùng Tầm Thiên Hoan đi tới cửa — Âu Dương Tịch khóe mắt chợt liếc thấy một kẻ mặc hắc y tay cầm súng, lên đạn, nhắm ngay sau lưng Tầm Thiên Hoan —

Âu Dương Tịch trong nội tâm kinh hãi, hoả tốc đem súng chuyển hướng tới tay hắc y nhân kia, nhanh chóng cài cò súng —

“Phanh!” một tiếng!

Viên đạn ghim vào tay phải của hắn, ai ngờ, hắc y nhân kia không buông bỏ, tiếp tục liều mạng giữ lại cò súng, tuy nhiên vị trí không chuẩn, nhắm thẳng Tầm Thiên Hoan mà bắn.....

“A —”

Tầm Thiên Hoan bị đau kêu sợ hãi, ngay sau đó, thân thể không còn chống đỡ được, cứ như vậy té xuống, may mà Ki Ki kịp thời đỡ cô, nhưng là cô cả người đều xụi lơ xuống.....

Ki Ki khiếp sợ kêu lớn: “Thiên Hoan, Thiên Hoan, cậu không sao chứ?! Đừng làm mình sợ!!”

Tầm Thiên Hoan cau chặt lông mày, sắc mặt trắng bệch, trên chân đau đớn làm ý thức của cô càng ngày càng xa vời, ánh mắt càng ngày càng mơ hồ, sau đó ngất đi.....

Nhưng mà, bên này Đường Khải Long thừa dịp Âu Dương Tịch dời súng bắn hắc y nhân, phản ứng nhanh nhẹn, hai tay dùng sức đẩy, thoát khỏi kiềm chế còn hung hăng trở bàn tay đánh trúng ngực Âu Dương Tịch, sau đó lại dùng chân quét ngang thật mạnh, đá bay súng ngắn trong tay Âu Dương Tịch. Âu Dương Tịch né tránh lộn vài vòng trên đất, ngay khi thân thể đứng thẳng liền thấy thuộc hạ của Đường Khải Long trên tay cầm súng xông tới, Âu Dương Tịch che đầu đón ngực, súng cũng đã rơi trên mặt đất..... không có cơ hội tiếp tục phản kích!

Ki Ki chân tay luống cuống, Tầm Thiên Hoan đã ngất đi trong vòng tay, mà Âu Dương Tịch cũng bị bắt.

Chỉ thấy Đường Khải Long khoái trá cười: “Tiểu tử, muốn đấu với ta, ngươi còn quá kém!”

50. Chương 49

Chương 49

Âu Dương Tịch mặt không biểu tình, trong ánh mắt hiện lên vẻ thâm sâu, mắng: “Hèn hạ!”

Đường Khải Long nhìn Âu Dương Tịch đáp: “Quá khen!”

Âu Dương Tịch ánh mắt hướng cửa ra vào nơi có Ki Ki cùng Tầm Thiên Hoan, nắm chặt tay, nói: “Muốn đối phó tôi thế nào cũng được, nhưng là Thiên Hoan đã bị thương, phải lập tức đến bệnh viện!”

Đường Khải Long cười: “Bị thương là chuyện của cô ta, liên quan gì tôi?”

Ki Ki lo lắng nhìn Âu Dương Tịch, bối rối cõng Tầm Thiên Hoan lên, chuẩn bị đào tẩu.....

Đường Khải Long lập tức ra lệnh: “Ngăn các cô ấy lại!”

Thuộc hạ của hắn lập tức vây quanh Ki Ki, Ki Ki đành phải dừng lại, phẫn nộ nhìn về phía Đường Khải Long: “Cô ấy hiện tại phải được đưa tới bệnh viện!”

Đường Khải Long không buồn để ý, nhìn Âu Dương Tịch, sờ lên chỗ cổ vừa bị siết chặt, nói: “Tiểu tử, chưa từng có kẻ nào dám bóp cổ tôi, các huynh đệ, lên cho tôi!”

Mấy tên thuộc hạ cầm súng đặt vào ót Âu Dương Tịch, hai tên trong số đó tiến lên khống chế hai bên thân thể Âu Dương Tịch, Âu Dương Tịch tức giận vùng vẫy vài cái, Đường Khải Long híp mắt đi tới, xoay xoay cổ tay, sau đó hướng gương mặt tuấn mỹ của Âu Dương Tịch đánh một quyền!

Ki Ki thét lên: “Không ~~”

Khóe miệng Âu Dương Tịch tràn ra tơ máu, nhưng vẻ mặt vẫn không có biểu cảm gì, ánh mắt lạnh như băng trừng lên nhìn Đường Khải Long. Khóe môi đỏ tươi khiến cho khuôn mặt tuần mỹ thêm vài phần kỳ dị tạo nên vẻ đẹp kinh tâm động phách!

“Nhìn cái gì!!!” Đường Khải Long rống giận, lại là một quyền đánh tới, sau đó lại thêm một cước!

Ki Ki vội vã buông Tầm Thiên Hoan trên lưng xuống, đem cô đặt ở trên mặt đất, sau đó chạy tới, không để ý những khẩu súng đang chỉ hướng mình: “Không được đánh anh ấy!!”

Đường Khải Long liếc qua Ki Ki, hỏi: “Em rất đau lòng vì hấn phải không?”

Ki Ki nhìn Đường Khải Long, cắn cắn môi, dứt khoát nói: “Anh ấy vô tội!”

Đường Khải Long ánh mắt hung ác: “Anh đây hận nhất người khác cầm súng chĩa vào người mình, hôm nay tuyệt đối sẽ không buông tha tiểu tử này!”

Ki Ki tức giận không nói nên lời: “Anh....”

Đường Khải Long không đợi cô nói thêm, lập tức ra lệnh: “Các huynh đệ, lên cho tôi, hôm nay các anh em muốn đánh thế nào thì cứ đánh!”

Ki Ki kinh hãi mở to hai mắt, tim dường như ngừng đập, sắc mặt trắng bệch, chỉ thấy bọn thuộc hạ vừa nhận được mệnh lệnh của lão đại thì mừng rỡ như chỉ chờ điều này từ lâu liền lập tức lao đến vây quanh rồi xông vào Âu Dương Tịch có tay đánh, có chân đá.....

“Không....” Ki Ki thét lớn, liều lĩnh chạy đến, chuẩn bị ngăn cản những tên thuộc hạ hung ác đó, lại bị Đường Khải Long ở sau người bắt lấy, ôm chặt lấy cô ở trong ngực.

Ki Ki dùng sức giãy dụa thân thể, ánh mắt chăm chú vào Âu Dương Tịch đang bị tra tấn lại không thể phản kích, trên mặt khắp tơ máu, dù đau đớn cỡ nào cũng không kêu rên một tiếng.

Ki Ki hoảng sợ che miệng, khóe mắt ngấn nước, nhìn thương tích trên người Âu Dương Tịch càng lúc càng nặng, cảm giác như chính cô cũng đau đớn, cô bụm lấy môi không để ỉnh khóc lên, nhưng là nước mắt cứ không ngừng rơi, cô càng không ngừng tại trong ngực Đường Khải Long giãy dụa.....

Âu Dương Tịch bị đánh ngã trên mặt đất, dù cho nằm ở trên mặt đất, vẫn tiếp tục bị đánh đá, Âu Dương Tịch không có phát ra bất kỳ thanh âm gì, chỉ là, một mực ôm lấy lồng ngực của mình, đau đớn ngày càng tăng.....

“Đừng đánh nữa.... Van cầu các người, đừng đánh nữa, anh ấy sẽ chết..”

Âu Dương Tịch càng ngày càng đuối sức, ánh mắt cũng càng ngày càng mơ hồ, thế giới trở thành một mảnh đần độn.....

“Dừng tay!!!!” sau một khắc, tất cả mọi người động tác nhất tề dừng lại.

Ki Ki vẻ mặt lãnh đạm, cô nói: “Tôi sẽ đi theo anh, anh muốn tôi làm cái gì tôi liền làm cái đó mà không nói nửa lời, nhưng là, hiện tại phải đưa hai người họ đến bệnh viện!”

Đường Khải Long cười tủm tỉm nhìn Ki Ki nói: “Ngoan, sớm đáp ứng tôi thì loại chuyện này đã không phát sinh.”

Bắc Diệc Uy vội vội vàng vàng tới bệnh viện, khuôn mặt tuần tú lạnh lùng không chút biểu tình, đôi mắt sắc bén nhìn thẳng phía trước, đi nhanh tới với khí độ bất phàm, Ân Khả đuổi theo sau lưng.

Trên người Bắc Diệc Uy phát ra loại khí chất lãnh ngạo đặc biệt, hấp dẫn ánh mắt của mọi người, giống như là tất cả ánh sáng đều tụ tập tại trên người của hắn, nhưng là đối với loại biểu tình này hắn hoàn toàn không để ý đến.....

Đi qua đại sảnh, xuyên qua hành lang, đi đến trước cửa phòng 201, hắn không chút do dự đẩy cửa phòng bệnh.

Bắc Diệc Uy lãnh ngạo lại làm cho người không thể bỏ qua khí tức, trong nháy mắt cả căn phòng trở nên yên tĩnh.

Trên giường bệnh lại đứng là người phụ nữ làm cho hắn lo lắng! Chính là, trái tim đang như có lửa đốt nhưng là nhìn thấy cô đang chìm trong giấc ngủ, bỗng chốc trở nên yên tĩnh lại.....

Khá tốt, trong gian phòng trong, hắn có thể cảm nhận được hô hấp của cô.....

Trong phòng bệnh còn có một người phụ nữ.....

Ki Ki đứng ở bên cạnh giường bệnh của Tầm Thiên Hoan, Bắc Diệc Uy đột nhiên đi vào, làm cho cô ngẩn người, nhưng rất nhanh đã khôi phục lại vẻ mặt bình tĩnh, nhìn chăm chăm vào Bắc Diệc Uy, thản nhiên nói: “Tôi đem Thiên Hoan giao cho anh, anh tốt nhất nên đối đãi tốt với cô ấy.”

Bắc Diệc Uy lãnh đạm: “Cô ấy là vợ tôi, cô cũng không nên quản nhiều quá.”

Ki Ki bức tức: “Bắc Diệc Uy, từ nay về sau anh cần phải hảo hảo chăm sóc Thiên Hoan, nếu dám khi dễ cô ấy, tôi là người đầu tiên không tha cho anh!”

Bắc Diệc Uy lạnh lùng liếc cô: “Nói xong chưa, nói xong thì cô có thể đi.”

Ki Ki sững sờ, sau đó bĩu bĩu môi, lạnh lùng nhắc: “Nhớ kỹ lời nói của tôi!”, nhìn Tầm Thiên Hoan một lần cuối cùng, rồi mới rời khỏi phòng bệnh.

Trời chiều, xuyên thấu qua phiến thủy tinh, chiếu vào trên sàn nhà... Ánh nắng trong suốt từng tia một vương trên thân thể Tầm Thiên Hoan.....

Trong phòng bệnh yên tĩnh. Ân Khả trầm mặc đứng ở một bên.

Bắc Diệc Uy không quay đầu lại, thản nhiên nói “Cậu cũng đi ra ngoài trước đi!”

Ân Khả có chút kinh ngạc, ánh mắt đảo qua Tầm Thiên Hoan đang mê man trên giường, bước đi ra khỏi phòng bệnh, thuận tiện đóng luôn cửa lại.

Bắc Diệc Uy ngồi xuống bên cạnh giường, nhìn chăm chú vào người ở trên giường thật lâu cũng không chớp mắt một cái.....

Tâm của hắn cũng dần dần yên tĩnh trở lại, cảm thụ được hơi thở của cô.....

Vừa rồi, khi hắn nghe tin cô bị thương, trong khoảnh khắc đó hắn cảm giác thế giới đều tựa hồ đen lại, ném điện thoại, bỏ lại tất cả công tư cấp quan trọng đồng sự, chạy vội ra khỏi phòng họp...

51. Chương 50

Chương 50: Tịch mưu lược

Trên hành lang rộng lớn, Ân Khả dạo bước đến phòng 202, hết sức cẩn thận quan sát bốn phía, xác nhận không có ai, mới nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ra.

Trong phòng bệnh tĩnh lặng chỉ có thanh âm của nước thuốc trong bình từng chút từng chút một rơi.....

Âu Dương Tịch nhắm mắt lại, nằm ở trên giường bệnh.

Ân Khả dần dần đến gần giường bệnh.

Đôi mắt đang nhắm chặt bỗng nhiên mở to, nhìn về phía Ân Khả, thu hồi vẻ kinh ngạc, hai tay hướng trên giường bệnh kê chống ngồi dậy.

Âu Dương Tịch thấp giọng nói: “Sao cậu lại tới đây?”

Ân Khả kinh hãi nhìn hắn: “Thương tích của cậu thế nào rồi?”

Âu Dương Tịch khề nhếch môi, không trả lời tiếng nào.

Ân Khả nhưng lại hiểu được, cười nói: “Tiểu tử này, hại tôi lo lắng một hồi, còn tưởng rằng cậu thật sự bị trọng thương.”

Âu Dương Tịch cười: “Quen biết tôi đã nhiều năm như vậy mà cậu cho rằng tôi sẽ vô dụng vậy sao?”

Ân Khả nặng nề mà vỗ bả vai Âu Dương Tịch nói: “Là tôi ngu ngốc, tôi làm sao lại tin rằng một cao thủ được huấn luyện từ nhỏ, một lúc có thể chống lại thập đại cao thủ – Âu Dương Tịch lại có thể bị vài gã lưu manh đánh ngã? Dù cho thua, cũng sẽ không thua thảm như vậy phải không?”

Suy cho cùng, Âu Dương Tịch làm sao cũng thật không ngờ trong trận đấu lần này, Ki Ki mới là nhân vật chính, người bị thiệt thòi nhất không phải Thiên Hoan, mà là Ki Ki.....

Không cần đoán cũng biết, Ki Ki cùng lắm cũng chỉ chấp nhận làm tình nhân của Đường Khải Long!

Chết tiệt, hắn càng không thể buông tha Đường Khải Long!

Một âm mưu sớm đã mở ra..... Không có đường lui, chỉ có thể đi tới.....

Âu Dương Tịch nửa ngồi ở trên giường bệnh, từ từ nhắm hai mắt.....

Kết quả của âm mưu này đã phi thường thành công, nhưng là, điều đáng tiếc nhất của Âu Dương Tịch là vì bảo vệ Tầm Thiên Hoan, lại không để mắt đến phải bảo vệ Ki Ki, làm cho về sau không cách nào vãn hồi, trở thành tiếc nuối.....

Ba ngày sau.

Tầm Thiên Hoan ở phòng bên cạnh vẫn y nguyên mê man.

Âu Dương Tịch nhiều lần do dự, cuối cùng nhịn không được xuống giường, lại đúng lúc gặp Bác sĩ Lưu đi vào phòng bệnh.

Bác sĩ Lưu nhìn hắn từ trên giường đang leo xuống, hỏi thăm: “Tại trên giường bệnh nằm lâu không thoải mái sao?”

Âu Dương Tịch cười cười: “Đúng nha, xương cốt đều rã rời hết rồi.”

Bác sĩ Lưu cười nói: “Ai bảo rõ ràng không có thương tích gì, lại cứ muốn trở thành bị trọng thương.”

Âu Dương Tịch mím môi: “Chú Lưu, đừng giấu cột cháu, chuyện này chú không được để cho cha của cháu biết được không?”

Bác sĩ Lưu nâng kính mắt, do dự: “Cái kia.....”

Âu Dương Tịch nhìn nhìn, ánh mắt thoáng kinh ngạc: “Chú Lưu, chẳng phải cháu đã nói với người là đừng để cha cháu biết sao? Thúc như thế nào.....”

Bác sĩ Lưu thấy hắn phản ứng mạnh vậy, vội vàng đáp: “Không có không có không có, chuyện này chú làm sao có thể nói cho cha cháu biết? Chỉ là.....Emily đến đây.”

Âu Dương Tịch hiển nhiên là rất giật mình: “Emily như thế nào lại tới đây?”

Bác sĩ Lưu cười cười, nói: “Emily tính tình kì quái mà, muốn tới thì tới.”

Âu Dương Tịch ánh mắt thâm sâu, đã nhiều năm không gặp cô muội muội này.....

Âu Dương Tịch hỏi: “Con bé hiện tại ở đâu?”

Bác sĩ Lưu trả lời: “Hắn là sẽ nhanh đến bệnh viện thôi.”

Âu Dương Tịch kinh ngạc: “Nhanh như vậy?”

“Đúng nha, chú cũng là vừa mới nhận được điện thoại của con bé.”

Âu Dương Tịch nhú mày: “Không xong.”

Emily đến bệnh viện, chắc chắn sẽ gây cho hắn không ít phiền toái! Hơn nữa Thiên Hoan cũng đang ở trong bệnh viện này, không nên đụng mặt nhau mới tốt.

Âu Dương Tịch mãi suy nghĩ rốt cục quyết định chuẩn bị đi trốn, cấp cấp nói: “Chú Lưu, không thể nói chuyện với chú được nữa, cháu có việc phải ra ngoài đây.”

Bác sĩ Lưu không có ngờ tới hắn đi vội vã như vậy, tranh thủ thời gian nói: “Tịch ah, chú còn có việc cần nói với cháu mà.”

Âu Dương Tịch quay đầu lại: “Chuyện gì?”

“Chính là trên người của cháu vết thương tuy không nghiêm trọng, nhưng là, chú thấy ngực cháu thường xuyên bị đau đớn, có phải là nên đi làm kiểm tra.....”

Còn chưa chờ Bác sĩ Lưu nói dứt lời, Âu Dương Tịch liền ngắt lời: “Còn tưởng rằng chuyện gì chứ, không cần bận tâm đâu, thân thể của cháu vẫn rất tốt!”

Âu Dương Tịch vừa nói dứt lời, đột nhiên vang lên một tiếng “Phanh”, bóng dáng đã biến mất sau cánh cửa.....

52. Chương 51

Chương 51

Nhẫn, lại nhẫn, con mắt chăm chú nhắm lại, không mở ra

Nhắm nhắm, mãi cho đến bên tai nghe được “Răng rắc!” Một tiếng, cửa phòng tựa hồ đóng lại

Tầm Thiên Hoan bỗng nhiên mở to mắt, vô ý thức hướng cửa ra vào nhìn, hoảng sợ phát hiện, Bắc Diệc Uy tình linh đứng ở cửa ra vào, đứng yên ở đấy mà không hề có ý định rời đi, hiển nhiên vừa rồi hắn cố ý mở cửa sau đó đóng lại làm cho cô nghĩ rằng hắn đã rời khỏi....

Thanh âm của Bắc Diệc Uy nhàn nhạt: “Còn muốn giả vờ bao lâu? Anh lại đáng sợ như vậy sao?”

Tầm Thiên Hoan chu môi, không biết nói cái gì cho phải, chỉ là dưới đáy lòng hối hận chính mình đã quá chủ quan, cảm thấy hết sức quần bách, trong chăn bàn tay nhỏ bé bất an xoắn động lên, tức giận nói: “Anh rõ ràng lừa gạt tôi!”

Bắc Diệc Uy không khỏi cười: “Cái này gọi là xếp đặt sao?”

Tầm Thiên Hoan mặt trắng bệch không còn chút máu, muốn động dậy cơ thể nhưng lại chỉ cảm giác thân thể từng đợt đau nhức, nhất là trên bàn chân trái, đau đớn phi thường, đôi mi thanh tú chau lại, không khỏi thấp giọng kêu: “Đau quá.”

Bắc Diệc Uy thấy thế lập tức tiến lên, đè lại cô bất an mà cự quấy thân thể, nói: “Không nên lộn xộn, trên đùi của em bị thương, coi chừng động miệng vết thương.”

Miệng vết thương

Trong đầu Tầm Thiên Hoan hồi tưởng lại lúc chính mình trúng đạn, tâm trạng trở nên kích động, cơ thể run rẩy, ngày đó từng hình ảnh lần lượt quay trở lại

Tầm Thiên Hoan vẻ mặt trong nháy mắt thiên biến vạn hóa

Cuối cùng thoáng bình tĩnh trở lại, cô hỏi: “Tôi ngủ bao lâu?”

Bắc Diệc Uy lập tức lạnh nhạt đáp: “Ba ngày lẻ sáu giờ mấy”

Trả lời lưu loát, hắn có tính?

Tầm Thiên Hoan liếc hần, như là đột nhiên nhớ ra cái gì đó, liền lập tức hỏi: “Tôi đã nói với anh, vấn đề cái đoạn phim ngắn kia đã được giải quyết! Đoạn phim gốc tôi đã lấy lại cho anh rồi đây, ở trong thẻ nhớ, thẻ nhớ, thẻ nhớ?”

Tầm Thiên Hoan hai tay trên thân thể sờ soạng loạn cả lên, nhưng vẫn không tìm thấy thẻ nhớ, trong lòng lập tức hoảng loạn rồi lục lọi lung tung cả lên!

Bắc Diệc Uy thấy cô như thế khẩn trương, kịp thời nói: “Không cần tìm, thẻ nhớ anh đã xử lý xong, em hiện tại không cần nghĩ nhiều như vậy, hảo hảo nghỉ ngơi đi.”

Tầm Thiên Hoan kinh ngạc nhìn Bắc Diệc Uy, di, hần sao lại có thể tốt thế?

Bất quá, nói đến nghỉ ngơi, cô hiện tại thân thể đau nhức muốn chết, nên nghỉ ngơi thôi nếu không cái mạng nhỏ của cô không thể giữ được a, hai tay chống trên giường, muốn ngồi dậy, Bắc Diệc Uy nhú nhú mày: “Kêu em nghỉ ngơi mà như thế nào còn động?”

Tầm Thiên Hoan quật cường nói: “Không cần phải suốt ngày nằm ở trên giường, khó chịu chết, tôi muốn ngồi dậy! Bắc Diệc Uy, cho anh nằm trên giường ba ngày liền, anh sẽ hiểu cái cảm giác này!”

Bắc Diệc Uy không lay chuyển được cô, hơn nữa, cô nói cũng đúng, liền tiến tới đỡ cô ngồi dựa vào trên giường.

Trên giường ngồi dậy, thật sự thư thái rất nhiều, Tầm Thiên Hoan nghỉ tạm một lát, trong đầu lại suy nghĩ không ngừng những lời vừa nãy nói cùng Bắc Diệc Uy.

Sau một lúc lâu, Tầm Thiên Hoan chú ý nói: “Anh vì sao không hỏi tôi ở đâu tìm được đoạn phim gốc đó?”

Bắc Diệc Uy nhìn cô, trong ánh mắt không có biểu cảm gì, chỉ là phủ một tầng u ám sâu sắc.

Tầm Thiên Hoan chớp mắt, nói: “Bất quá, cho dù anh có hỏi hay không, kỳ thật, tôi cũng không biết, là một người nặc danh đã đưa thẻ nhớ có chứa đoạn phim gốc cho tôi, rốt cuộc chỉ là muốn uy hiếp anh, muốn tra, chính anh đi điều tra thì tốt hơn”

Bắc Diệc Uy chăm chú nhìn Tầm Thiên Hoan thật lâu, khiến cho Tầm Thiên Hoan toàn thân cũng trở nên không được tự nhiên, hần bỗng nhiên nở nụ cười, nhẹ nhàng cười nói: “Chuyện này cứ cho qua.”

Có nhiều thứ, không cần phải... rõ ràng toàn bộ, như vậy, sẽ không có thú vị

Tầm Thiên Hoan ở trong nội tâm cố gắng kiềm chế khẩn trương cùng khủng hoảng, vừa rồi mấy câu, tựa hồ đã tiêu hao hết tất cả dũng khí của cô, không phải lần đầu tiên cô nói dối, nhưng đây là lần cô khẩn trương nhất

Cô muốn dùng lời nói dối đưa đẩy, mới có thể bảo vệ Tịch, cô không thể để cho Tịch gặp nguy hiểm

Tịch, đúng rồi, sau khi cô té xỉu, Tịch thế nào? Kì Kì thì thế nào? Có hay không bị xã hội đen bắt đi?

Tầm Thiên Hoan cầm lấy tay Bắc Diệc Uy, run sợ nói: “Tịch, Tịch, bọn họ ở đâu, nói cho tôi biết, bạn của tôi, bọn họ ở đâu?”

Nhìn thấy cô như thế lo lắng cho người kia, Bắc Diệc Uy trong nội tâm bất chợt cảm thấy không vui, nói: “Hắn đang ở phòng bên cạnh.”

“Anh ấy cũng bị thương?!”

Bắc Diệc Uy không đếm xỉa nói: “Hình như là vậy.”

Tầm Thiên Hoan triệt để luống cuống, nóng vội chuẩn bị xuống giường, chính là, chân cô đau nhức phi thường, cau mày, nhưng vẫn là muốn kiên trì đứng lên.

Bắc Diệc Uy càng không vui: “Này, em đừng tùy hứng như vậy được không? Bây giờ là thời kì khôi phục chấn thương tốt nhất, em nếu không hảo hảo bảo vệ chân mình có phải là muốn làm người thọ?”

Tầm Thiên Hoan ảo não trừng mắt nhìn Bắc Diệc Uy, đẩy lòng nẩy sinh hờn dỗi, duỗi ra hai tay, không để Bắc Diệc Uy kịp thời trở tay đã quàng lên ôm chặt lấy cổ Bắc Diệc Uy, nói: “VẬY anh ôm tôi đến lấy xe lăn đi! Sau đó đẩy tôi đi gặp Tịch!”

Tầm Thiên Hoan hơi thở nhẹ nhàng vờn trên mặt khiến thân thể Bắc Diệc Uy cứng đờ, Tầm Thiên Hoan lại đơn giản như vậy có thể chơi xấu trên người của hắn, làm ra điệu bộ ‘Anh nếu không chịu ôm tôi đi, tôi sẽ bám chặt lấy anh’!

Bắc Diệc Uy thở dài: “Thật sự là giày vò.”

Có chút đứng dậy, điều chỉnh tốt tư thế, chú ý thân thể của cô, nhẹ nhàng mà bế lên, thân thể của cô ấm áp, dị thường mềm mại, Bắc Diệc Uy giật mình, trong đầu nghĩ đến những cảnh hoan ái của mấy ngày hôm trước, thân thể lập tức có phản ứng, nhưng mà người đang được hắn ôm trong ngực lại là bộ dáng hoàn toàn không phát giác chuyện gì, mà Tầm Thiên Hoan còn để lộ tâm trạng đặc ý vì thực hiện được âm mưu của mình.

Thấy Bắc Diệc Uy ôm mình nhưng lại không động, Tầm Thiên Hoan có chút không vui: “Nhanh ôm tôi đến xe lăn đi a!”

Hai cổ thân thể chăm chú dán tại cùng một chỗ, hắn có thể rõ ràng cảm thụ thân thể của cô hô hấp càng ngày càng dồn dập

Rốt cục Tầm Thiên Hoan có chút phát giác, trong nội tâm càng đặc ý, sau đó nhẹ nhàng dùng môi câu dẫn, bàn tay nhỏ bé còn cố ý tại trên người hắn trêu đùa, nói: “Chú em, sẽ không nhanh chóng hiện tại đã muốn a? Hiện tại có thể sẽ không làm được đâu vì chân của tôi quan trọng hơn.”

Bắc Diệc Uy cứng rắn nhìn Tầm Thiên Hoan, sau đó cố gắng đè xuống bạo động trong cơ thể, đem cô cẩn thận đặt lên chiếc xe lăn đã được chuẩn bị từ trước

53. Chương 52

Chương 52

Tầm Thiên Hoan ngồi ngay ngắn trên xe lăn, ngón tay nhỏ nhắn nhẹ chỉnh lại bộ đồ bệnh nhân hơi nhàu nhĩ, ánh mắt mê mị mang theo vài phần nghịch ngợm nhìn Bắc Diệc Uy, nói: “Sao còn không đi?”

Bắc Diệc Uy quỳ gối ngồi xổm xuống, nhìn thẳng vào cô: “Em cho rằng anh hiện tại không dám làm gì em sao?”

Tầm Thiên Hoan hừ nhẹ một tiếng, không để tâm nói: “Dám, Bắc Diệc Uy anh có cái gì không dám làm?”

Bắc Diệc Uy nhướn mi, khẽ cười: “Biết rõ là tốt rồi.”, nắm nhẹ cằm của cô, thanh âm ung dung: “Tiểu yêu tinh, từ nay về sau trước khi khiêu khích đàn ông, tốt nhất phải suy nghĩ kỹ càng, bởi vì đàn ông đều là dã thú, đến lúc đó, em muốn chạy trốn cũng không thoát.”

Tầm Thiên Hoan miễn cưỡng nhếch môi: “Anh không phải vừa mới nói tôi là yêu tinh sao? Yêu tinh so sánh với dã thú có thể nói là còn cao hơn một bậc.”

Bắc Diệc Uy cười thản nhiên: “Cũng chưa hẳn.”

Nói xong, Bắc Diệc Uy chậm rãi đứng dậy, đi vòng ra phía sau xe lăn, nhẹ nhàng đẩy xe lăn ra khỏi phòng bệnh.

Tầm Thiên Hoan rất chán ghét không gian của bệnh viện, sắc mùi vị thuốc, dẫn đến trong dạ dày traten traten quay cuồng, nhần nhần đôi mi thanh tú, ánh mắt thẳng tắp nhìn phía trước.

Phòng bệnh 202 cách vách phòng cô nên rất nhanh liền đến, cửa phòng đang mở rộng, trong phòng có một bác sĩ ăn mặc nghiêm trang, trên giường bệnh chăn gối bị xốc lên, hiển nhiên người bệnh vừa mới xuống giường không lâu.

Bác sĩ Lưu nhìn hai người đang ở cửa ra vào, nhìn chăm chú vào Tầm Thiên Hoan, bất động thanh sắc, nhàn nhạt hỏi: “Có chuyện gì không?”

Tầm Thiên Hoan ánh mắt quét qua toàn căn phòng, sau đó hỏi: “Bệnh nhân phòng này đâu rồi?”

Bác sĩ Lưu phản ứng cực nhanh, nói: “Anh ta vừa mới đi ra ngoài.”

Tầm Thiên Hoan truy vấn: “Anh ấy đi đâu?”

Bác sĩ Lưu sững sờ, sau đó cười nói: “Tôi cũng không biết.”

Bác Diệc Uy vẻ mặt lạnh nhạt, không mừng cũng không giận: “Đã không có người, vậy em trở về phòng bệnh đi.”

Tầm Thiên Hoan đang muốn mở miệng, điện thoại của Bắc Diệc Uy đột nhiên vang lên, vừa nghe sắc mặt Bắc Diệc Uy khẽ biến, khi nghe xong thoáng có chút bất an.

Tầm Thiên Hoan đoán hẳn là xảy ra đại sự gì, Bắc Diệc Uy thần sắc mới có thể như thế, vì vậy nói: “Có công việc thì anh cứ đi.”

Bác Diệc Uy do dự một lát, nói: “Quả thật có việc gấp cần xử lý, em ở trong bệnh viện hảo hảo nghỉ ngơi, có chuyện gì thì liền gọi điện thoại cho anh.”

.....

Sau khi đưa Tầm Thiên Hoan trở về phòng bệnh, Bắc Diệc Uy liền vội vàng rời đi, Tầm Thiên Hoan nhìn hần cảm thán ‘Tổng giám đốc cũng không phải dễ làm a’.

Bác Diệc Uy đi rồi, liền có một hộ sĩ chuyên môn tới chăm sóc Tầm Thiên Hoan.

Bác Diệc Uy đi, Tầm Thiên Hoan cũng mừng rỡ thoải mái, không muốn tiếp tục ở trong phòng bệnh, liền nhờ hộ sĩ đưa mình đến hoa viên hít thở khí trời.

.....

Nhìn cô gái trước mắt, mái tóc vàng xoăn tí làm tăng thêm vẻ dí dỏm cùng đáng yêu, một đôi mắt màu lam to tròn, làn da vô cùng mịn màng, Âu Dương Tịch ảo não gãi gãi đầu, thật muốn tìm một chỗ để ẩn núp, đáng tiếc dĩ nhiên không kịp, cô bé kia liếc cái liền phát hiện anh, nhanh chóng chạy tới, không để ý tới ánh mắt của mọi người, như hồ điệp như tinh linh nhào vào trong ngực Âu Dương Tịch, thanh âm vui mừng: “Tịch ca ca, rốt cuộc cũng tìm được anh! Vạn tuế! Vạn tuế!”

Âu Dương Tịch nhìn cô gái đang tại trong ngực nhảy dựng nhảy dựng, chính là không biết nói cái gì cho phải, chỉ tự trách mình tại sao sẽ không tránh thoát cô, nhưng là, khi nhìn thấy cô trong lòng vẫn là tránh không được cao hứng, dù sao cô cũng là muội muội ruột thịt của mình.

Đợi cô động tác thoáng an phận chút ít, Âu Dương Tịch mới hỏi nói: “Emily, em sao lại một mình về nước?”

Emily điềm điềm cười, kiễng mũi chân, nhanh chóng hôn lên mặt Âu Dương Tịch một cái, sau đó cười tùm tùm nhìn Âu Dương Tịch nói: “Bởi vì nhớ Tịch ca ca! Tịch ca ca có nhớ em không?”

Âu Dương Tịch nhướn mi: “Nhớ, dĩ nhiên là nhớ.”

Emily hoài nghi: “Tịch ca ca nói dối, vẻ mặt này kì quái nha?”

“Không có, Tịch ca ca làm sao có thể nói dối Emily?” Âu Dương Tịch nói xong, hôn lên mặt cô, sau đó ôm cô.

Emily lắc đầu nói: “Tịch ca ca có phải đã quên, chỉ có em mới có thể hôn Tịch ca ca, không thích Tịch ca ca hôn em! Đã như vậy hơn mười năm nha!”

Âu Dương Tịch giơ tay đầu hàng: “Hảo hảo, từ nay về sau Tịch ca ca sẽ không hôn!”

.....
Tầm Thiên Hoan ngồi ở xe lăn, xa xa nhìn đến, tận mắt thấy Âu Dương Tịch cùng với cô gái lạ lẫm kia tựa hồ rất hợp.

Mười ngón tay không khỏi siết chặt, ánh mắt căm giận, môi mím lại, vẻ mặt không vui!

Ghê tởm Âu Dương Tịch kia, ở trong bệnh viện cũng còn như vậy hoa tâm! Đáng giận chết!

Hừ, Tầm Thiên Hoan cô cũng không phải người dễ dãi cho qua!

Tầm Thiên Hoan nhờ hộ sĩ đẩy cô đến càng gần rồi hướng Âu Dương Tịch kêu lớn: “Tịch! Tịch! Em ở đây!”

Quả nhiên làm cho Âu Dương Tịch cùng Emily quay lại nhìn, Emily nghi hoặc: “Cô ta là ai?”

Khuôn mặt tuấn mỹ của Âu Dương Tịch thoáng kinh ngạc, ánh mắt nặng nề, rồi lại nhanh chóng thu hồi, sau đó vờ như không nghe thấy, nói với Emily: “Anh không biết, em vừa xuống máy bay, nhất định rất mệt, anh dẫn em đi ăn chút gì.”

Emily nhìn nhìn Tầm Thiên Hoan, muốn nói cái gì, lại bị Âu Dương Tịch kéo về chú ý, đành phải nói: “Em cũng không muốn ăn, không đi ăn.”

Âu Dương Tịch đơn giản đem Emily lôi đi: “Không muốn ăn thì anh dẫn em đi chơi.”

Emily rất là nghi hoặc, quay đầu lại nhìn Tầm Thiên Hoan, rồi lại nhìn ca ca của mình, trong nội tâm hình như nghĩ ra cái gì, khóe môi nhếch lên, tùy ý ca ca lôi mình rời đi.

Trơ mắt nhìn Âu Dương Tịch lôi kéo người phụ nữ kia như chạy trốn rời đi, Tầm Thiên Hoan càng tức giận, tay nắm chặt tay vịn của xe lăn, nói: “Đáng giận Âu Dương Tịch, rõ ràng giả vờ không biết tôi!”

.....

Âu Dương Tịch đem Emily chạy một đoạn đường dài, xác định Tầm Thiên Hoan không có khả năng đuổi theo thì mới dừng lại.

Emily thở hồng hộc, nhưng lại phi thường dào dạt, nói: “Ca, đừng nói với em anh không biết cô ta, có phải là người phụ nữ trước kia anh vứt bỏ không?”

Âu Dương Tịch vẻ mặt sững sờ, sau đó ra vẻ kinh ngạc nói: “Làm sao em biết?”

Emily cười đắc ý: “Theo Tịch ca ca từ lúc 16 tuổi, chuyện như vậy đâu phải là chưa từng thấy.”

Âu Dương Tịch cười vỗ vỗ vai Emily nói: “Chỉ Emily hiểu rõ ca nhất a.”

Emily hài lòng đáp: “Ca, người phụ nữ kia một chút cũng không xinh đẹp, may mắn là trước đây anh đã vứt bỏ cô ta, bằng không, em cũng không muốn có một chị dâu xấu như vậy, nhưng là, cũng không cần chị dâu xinh đẹp hơn em nha!”

Âu Dương Tịch hỏi: “Emily, rốt cuộc là em đang tuyển chị dâu hay là anh đang chọn vợ thế?”

54. Chương 53

Chương 53: Tịch bắn khoăn

Tầm Thiên Hoan thở phì phì trở lại trong phòng bệnh, ngồi trên xe lăn, sững sờ nhìn ra ngoài cửa sổ, tâm dần dần yên tĩnh, chính là, càng tĩnh tâm lại càng áp lực, tựa hồ từ đáy lòng có con sâu nhỏ gặm nhấm.....

Đau quá.....

Tầm Thiên Hoan gắt gao cắn môi, nhịn đau, không để mình khóc lên, nước mắt trong lúc lơ đãng lại chảy xuống....

Tầm Thiên Hoan nhanh chóng lau mắt, cô tại sao phải khóc, có cái gì phải khóc? Âu Dương Tịch hoa tâm cũng không phải chuyện mới mẻ gì, hơn nữa từ khi vừa mới bắt đầu cô đã biết không phải sao? Cho nên có cái gì phải khóc, hoàn toàn không cần phải... bởi vì sự việc này mà khóc! Mắt mắt!

Âu Dương Tịch đứng ở cửa phòng bệnh do dự kêu một tiếng: “Thiên Hoan...”

Tầm Thiên Hoan nghe tiếng giật mình, nhanh chóng lau khôé mắt, hít hít cái mũi, cắn răng, nhìn ngoài cửa sổ, bỏ mặc Âu Dương Tịch.

Âu Dương Tịch bước nhẹ đến phía sau, khom người tiến sát đến Tầm Thiên Hoan, ôn nhu nói: “Thiên Hoan làm sao vậy? Tức giận?”

Tầm Thiên Hoan hừ một tiếng, quay đầu đi không để ý tới hắn, ngực còn thoáng cái co rút đau đớn, đều là vì hắn, hại lòng của cô như vậy đau nhức!

“Đừng giận anh được không?”

Thanh âm của Âu Dương Tịch nhu hòa, từ phía sau hoàn ở thân thể của cô, gò má dựa vào đầu của cô hết sức ôn nhu.

Tầm Thiên Hoan lạnh lùng cứng ngắc âm thanh nói: “Bỏ đi!”

Âu Dương Tịch như dính vào trên người của cô, nói tiếp: “Đừng giận anh, anh biết anh sai rồi, tha thứ cho anh được không?”

Tầm Thiên Hoan thoáng rung động nhưng vẻ mặt vẫn lạnh như băng, nói: “Anh có sai hay không đâu có liên quan tới tôi? Đi ra!”

“Anh không đi!” Âu Dương Tịch quật cường, đơn giản xoay xe lăn vòng lại, khiến cho hai người không thể không đối mặt, Âu Dương Tịch lúc này mới phát hiện, ánh mắt của cô, rõ ràng hồng hồng, khôé mắt còn lưu lại giọt lệ, tâm run lên, Âu Dương Tịch hít vào thật sâu, duỗi hai tay đem Tầm Thiên Hoan ôm vào ngực, nhắm mắt lại, thấp giọng nói: “Thực xin lỗi, Thiên Hoan, thực xin lỗi, vừa rồi không nhìn nhận em là anh có nguyên nhân.”

“Nguyên nhân?” Tầm Thiên Hoan rốt cục nói: “Nguyên nhân gì, sợ cô gái kia biết rõ quan hệ của chúng ta phải không?”

Những lời này nói ra, liền không khí tựa hồ cũng chưa

Âu Dương Tịch cúi đầu nhìn Tầm Thiên Hoan, đột nhiên cười, nói: “Thiên Hoan, em đang ghen đúng không?”

Tầm Thiên Hoan bỗng nhiên giãy muốn thoát khỏi người Âu Dương Tịch, nói: “Nói vậy, ai ghen a! Tôi bất quá là đang trần thuật sự thật mà thôi!”

Âu Dương Tịch nói tiếp: “Chính là anh nghe lại thấy có vị chưa a.”

Tầm Thiên Hoan ngẩng người, nghĩ lại, vẻ mặt có vài phần quẫn bách, sau đó ngữ khí cứng ngắc nói: “Anh nghe lắm!”

Âu Dương Tịch nhìn đắm đuối Tầm Thiên Hoan, mỉm cười: “Anh tình nguyện nghe lắm, như vậy, anh sẽ rất vui vẻ, vô cùng vui vẻ.”

Cô ghen, đó là chứng minh cô quan tâm anh.....

Tầm Thiên Hoan giả ngu: “Toàn nói vậy!”

Âu Dương Tịch y nguyên mỉm cười, hai tay ôm lấy gương mặt của cô, nâng lên, ở trên môi cô nhẹ nhàng hôn xuống, Tầm Thiên Hoan nhắm mắt lại, trong nháy mắt này, tựa hồ có một dòng điện xuyên qua toàn thân. Sau đó dùng đầu lưỡi liếm liếm phiến môi mềm mại, nụ hôn càng lúc càng sâu....

Rốt cục dừng lại, Tầm Thiên Hoan lúc này mới chậm rãi mở mắt, ý thức được cô vừa mới trầm luân vào sự ôn nhu của anh, mỗi lần như vậy, cô sẽ không cách nào tự kiềm chế, càng lúc càng đắm chìm, như thế nhiều lần, cô không cách nào khống chế chính mình. Như gặp ma....

Âu Dương Tịch tuần mỹ khuôn mặt, nhìn Tầm Thiên Hoan, nói: “Cô gái đó là em của anh, em gái ruột thịt của anh.”

“Anh.....anh nói cái gì?”

Âu Dương Tịch khẽ cười: “Cô bé đó là Emily, là em gái của anh.”

Tầm Thiên Hoan kinh ngạc một lát: “Chính là, cô ấy không giống người Trung Quốc a.”

“Mẹ của cô bé là người Anh.”

Tầm Thiên Hoan hỏi: “Hai người là cùng cha khác mẹ?”

“Là.....”

Tầm Thiên Hoan có chút hiểu rõ, ngón tay giơ lên chạm nhẹ hai gò má tuần mỹ của anh, ánh mắt lộ ra thật sâu cảm tình, cô hỏi: “Tịch, anh có thể cho em biết — chuyện trước kia của anh không? Thân thể của anh....”

Rốt cục Rốt cục cô cũng đã hỏi, Tầm Thiên Hoan trong nội tâm không cảm thấy kích động, chỉ là cô sợ, cô sợ hãi nghe được kết quả.....

Nếu như có thể, cô vẫn hy vọng có thể giống như cuộc sống trước đây.....

Âu Dương Tịch nhìn nhìn Tầm Thiên Hoan, do dự một lát, sau đó kéo một cái ghế nhẹ nhàng ngồi xuống, tựa đầu đặt tại vai Tầm Thiên Hoan, nhàn nhạt biểu tình, ánh mắt trời ngoài cửa sổ soi rọi khắp nơi, vài tia nắng chiều vào trong phòng bệnh, chiếu vào hai người. Có chút chói mắt.....

Âu Dương Tịch vẽ mặt nhàn nhạt: “Khi anh năm tuổi, mẹ anh mất — nguyên nhân không rõ, không đến một năm, ba anh tái giá cùng người phụ nữ ngoại quốc, hơn nữa còn là..... Đại minh tinh, kinh tế gia đình khá giả, ở trong nước sinh sống đại khái ba năm, gia đình anh di dân đến New York, anh không thích cuộc sống ở đó, rất không yêu mến, cũng không yêu mến những người đó..... Nhưng là, anh đã ở đó hơn mười năm. Đến lúc hai mươi tuổi, anh kiên quyết về nước, sau đó cũng không có quay lại, về nước được hai năm thì quen biết em cùng Ki Ki..... Anh bây giờ chỉ có thể nói bấy nhiêu.”

Âu Dương Tịch nói hời hợt, nhưng là, Tầm Thiên Hoan lại phần nào thấy có chút khác thường.....

Tầm Thiên Hoan cẩn thận hỏi: “Anh không biết nguyên nhân mẹ mất sao?”

Âu Dương Tịch sắc mặt không thay đổi, nhàn nhạt đáp: “Chuyện này đã qua rất nhiều năm, biết rõ thì thế nào?! Kết quả cũng như nhau.”

Tầm Thiên Hoan không dám hỏi nhiều, nhưng vẫn có chút ít nghi hoặc: “Vậy anh hình như rất không thích mẹ kế?”

“Bà ta không liên quan đến anh.”

“....” Tầm Thiên Hoan muốn nói lại thôi, nhiều chuyện đành giữ trong lòng, Âu Dương Tịch mặc dù nói vô cùng lạnh nhạt, nhưng là, trong lúc này cô lại rõ ràng cảm giác được anh rất ưu thương khiến cô không đành lòng hỏi tiếp.

Nhưng là, còn có một vấn đề quan trọng nhất, cô phải hỏi: “Vậy anh hôm nay vì cái gì thấy em giống như gặp quỷ, còn mang theo muội muội chạy trốn nhanh như vậy? Đáng giận!”

“Anh đối em nói thực xin lỗi.....”

Tầm Thiên Hoan hừ một tiếng!

Âu Dương Tịch: “Hảo hảo hảo, anh nói thiệt cho em biết, bởi vì anh hiện tại không muốn cho người nhà biết sự hiện hữu của em.”

Về mặt Tầm Thiên Hoan kinh ngạc, lưng cứng đờ, hai tay nắm chặt vào xe lăn, mãi cho đến khi có chút mồ hôi..... Cố gắng không để tình thanh âm mang quá nhiều cảm xúc: “Vì cái gì?”

Âu Dương Tịch không đáp, hỏi lại: “Em đang trách anh sao?”

Tầm Thiên Hoan lông mi thật dài run rẩy, trầm mặc một lát, thấp giọng nói: “Em không biết.....”

Âu Dương Tịch nhìn cô hồi lâu. Nhẹ nhàng mà cầm một tay cô, hôn lên đó rồi giữ tại trong tay của mình, nói khẽ: “Thiên Hoan, tin tưởng anh, chỉ cần đến thời cơ thích hợp, anh sẽ nói cho khắp thiên hạ: người — anh thích là em, em là người phụ nữ của Âu Dương Tịch anh!”

Tầm Thiên Hoan ngẩn ngơ, trong nội tâm đây là loại tư vị gì, cô không rõ ràng lắm, đến tột cùng là: Vui vẻ, bi thương, hay là thống khổ, hoặc là đau buồn âm thầm? Có lẽ tất cả đều không phải, có lẽ.....

Hiện tại không công khai, không có nghĩa là không muốn công khai, anh ước gì hiện tại nói cho toàn bộ thế giới, anh yêu cô, lần này là thật sự yêu, tình cảm sâu trong lòng không nhận biết được lại từ khi nào tràn đầy thành yêu, càng để lâu sau này càng không kiềm chế được đến phát điên, muốn thổ lộ hết ra....

Nhưng là, anh suy nghĩ kĩ càng, hiện tại không thể công bố, không cho người nhà của mình biết rõ, không thể để cho người cha không từ thủ đoạn biết rõ, chỉ cần thời cơ chín muồi, chỉ cần anh cho là mình có đầy đủ năng lực có thể bảo vệ cô, anh sẽ nói đi ra, nói cho khắp thiên hạ, Tầm Thiên Hoan người phụ nữ của đời anh..... Ai cũng đừng nghĩ cướp được cô đi!!

55. Chương 54

Chương 54

Âu Dương Tịch cùng Tầm Thiên Hoan nói chuyện, bất tri bất giác sắc trời dần dần muộn, hai người nhưng vẫn có chuyện nói không hết.

Âu Dương Tịch nói đến Ki Ki.....

Tầm Thiên Hoan kinh hãi: “Anh nói cái gì?”

Âu Dương Tịch nghi hoặc nhìn Tầm Thiên Hoan: “Em không biết sao?”

Tầm Thiên Hoan nóng nảy, bám vào vai Âu Dương Tịch, hỏi: “Ki Ki làm sao vậy? Cô ấy đi? Tại sao phải đi? Có phải là cái tên xã hội đen chết tiệt uy hiếp cô ấy?!”

Âu Dương Tịch cướp lời: “Em đừng kích động, kỳ thật, anh cũng không biết sự tình đến tột cùng xảy ra chuyện gì, anh chỉ là nhận được một tin nhắn.....”

Tin nhắn?!

Âu Dương Tịch một câu bưng tỉnh người trong mộng!

Tầm Thiên Hoan nhanh chóng đẩy xe lăn đến gần tủ bên cạnh giường bệnh, cầm lấy điện thoại, hoang mang rối loạn nhấn nút khởi động máy — quả nhiên, vài tin nhắn gần đây đều là của Ki Ki!

“Thiên Hoan, mình là cố ý tắt điện thoại của cậu, nên không biết khi cậu nhận được tin nhắn này là lúc nào? Nhưng là điều này cũng không quan trọng, quan trọng là... khi cậu xem được tin này, thì mình đã rời đi, đã nói không cho phép khóc nha. Đây là điều duy nhất mình thỉnh cầu cậu — đừng khóc — cũng không cần tới tìm mình. Kỳ thật ngẫm lại, Đường Khải Long cũng không phải không tốt, tuy hắn là người thô lỗ, nhưng dù sao hắn đối với mình rất tốt, mình nghĩ mình sẽ sống tốt, hơn nữa, cho dù không chịu được hắn, Ki Ki này là ai vậy? Sẽ để chính mình tiếp tục chịu thiệt thòi sao? Yên tâm, cho dù thật sự không tốt, mình sẽ nghĩ biện pháp thoát khỏi cuộc sống như vậy. Tin tưởng mình, Thiên Hoan — bạn tốt nhất của mình! Dù cho chúng ta không cùng sống một chỗ, nhưng là, mình tin tình bạn của chúng ta nhất định sẽ duy trì đến thiên trường địa cửu! Cuối cùng còn có, chính là — Thiên Hoan, cậu phải quý trọng Tịch, anh ấy mặc dù có điểm hoa tâm, nhưng là, đối với cậu rất tốt, không thể phủ nhận hay là nói vậy: anh ấy đối với mình vĩnh viễn cũng không có như vậy. Đây không phải lời nói vui đùa, quan hệ của cả ba chúng ta, cuối cùng có một ngày chấm dứt thì người rút lui chỉ có thể là mình..... Được rồi, hy vọng chúng ta từ nay về sau còn có thể gặp mặt, nhưng này có thể sẽ rất lâu nha!”

Tầm Thiên Hoan sờ sờ tất điện thoại, mặt không biểu tình, trong mắt trống rỗng tràn ngập, thân thể cứng đờ, nhìn không ra hi vọng, lại ẩn ẩn cảm giác ngón giữa từng trận run rẩy.....

Ngoài cửa sổ, ánh mặt trời đỏ như lửa đã xuống chân trời phía tây, bên một gốc cây đại thụ rậm rạp cành lá, những cánh chim mệt mỏi cuối ngày cũng đều trở về.....

Trong phòng bệnh, ngọn đèn sáng lên, nhưng lại không có giảm bớt phần kỳ dị yên tĩnh.

Tầm Thiên Hoan ngẩng ra như phỗng nhìn chằm chằm vào phía trước, thì thào tự nói: “Là em hại Ki Ki.”

Âu Dương Tịch trấn an cô: “Không phải, cái này không liên quan em.”

“Em hận chết chính mình!”

Tầm Thiên Hoan nắm chặt nắm tay, phát tiết tại trên đùi chính mình, nhưng ngay cả mảy cũng không nhăn chút nào, trong mắt là vô tận mê mang cùng sợ hãi...

Âu Dương Tịch không thể không đem hai tay của cô giữ lại: “Tầm Thiên Hoan, em làm cái gì vậy? Cái này không liên quan em! Là Đường Khải Long tự quẩn lấy cô ấy! Mà em bắt quá cũng là vật hi sinh thôi, em có cái gì tự trách?”

“So với hấn em càng thật hận chính mình.” Tầm Thiên Hoan cắn cắn môi, đầu càng rũ xuống thấp, lệ đến khóe mắt, Tầm Thiên Hoan giữ không cho trào ra, cô không thể khóc, tuyệt đối không thể khóc, Ki Ki nói qua, không cho phép cô khóc!

Âu Dương Tịch đem tâm tình hơi kích động Tầm Thiên Hoan lần nữa ôm vào trong ngực, ôn nhu nói: “Yên tâm, lưu manh không có kết cục tốt, đến lúc đó, Ki Ki cũng sẽ giải thoát.”

“Thật vậy chăng?”

Âu Dương Tịch nhẹ nhàng cười: “Tin tưởng anh.”

Bất kể là không phải thật sự, nhưng trong tâm Tầm Thiên Hoan nghĩ như vậy có thể tốt hơn, bảo tồn cuối cùng này một tầng hy vọng, ít nhất giúp cô còn có tiếp tục dũng khí.....

” ” ” ” ”

Cửa ra vào một âm thanh lạnh như băng vang lên, mang theo từng đợt gió lạnh ẩm ướt: “Các người đang làm cái gì?!”

Âu Dương Tịch không quay đầu lại, chỉ là ánh mắt trong nháy mắt sắc bén!

Tầm Thiên Hoan ngược lại phản xạ có điều kiện loại mở to mắt, từ trong ngực Âu Dương Tịch lùi ra, quái lạ nhìn chằm chằm vào Bắc Diệc Uy lạnh như băng đứng ở cửa ra vào, nghiêm nhiên một bộ dáng bất kể thông dâm, đôi mắt sâu kín như hồ sâu không thấy đáy, chỉ có thể mơ hồ cảm thấy vài phần nguy hiểm khí tức.....

Tầm Thiên Hoan kinh ngạc không biết như thế nào trả lời.

Âu Dương Tịch ngược lại cười, trở lại miết Bắc Diệc Uy: “Chẳng lẽ không thấy được chúng tôi là đang ôm sao?”

Lúc này Bắc Diệc Uy như sứ giả tàn khốc nhất của bóng đêm, lạnh băng đến tuyệt cực điểm, đi tới, đối với Âu Dương Tịch coi như không thấy, trong ánh mắt chỉ có Tầm Thiên Hoan, nhìn chằm chằm vào cô, ngữ khí sâu kín hỏi: “Em biết em đang ở đây làm gì không?”

Tầm Thiên Hoan ánh mắt tựa hồ bị cố định, không cách nào dời khỏi hấn, lại thật lâu cũng không dám lên tiếng, cuối cùng nuốt nuốt yết hầu: “Anh... anh ấy là bạn của tôi.”

Bắc Diệc Uy dừng ở Tầm Thiên Hoan, đột nhiên cười cười: “Anh biết. Anh bây giờ là tới đón em về nhà.”

Tầm Thiên Hoan giật mình: “Khuya hôm nay sao?”

Bắc Diệc Uy nói: “Là hiện tại.”

Tầm Thiên Hoan kinh ngạc.

Không cách nào giải thích, Bắc Diệc Uy trong nội tâm rối cuộc còn muốn cái gì.

Âu Dương Tịch trong nội tâm đại hỏa, trừng mắt Bắc Diệc Uy, lửa giận sắp phun ra!

Tầm Thiên Hoan thấy thế, lập tức nói: “Tịch, anh trước trở về đi!”

Âu Dương Tịch kinh ngạc nhìn xem Tầm Thiên Hoan: “Thiên Hoan.....”

Tầm Thiên Hoan hướng về phía hắn mỉm cười :“Hôm nào liên lạc.”

Ánh mắt Bắc Diệc Uy lợi hại trừng hướng Tầm Thiên Hoan, Tầm Thiên Hoan làm như không thấy, cô vẫn cười với Âu Dương Tịch.

Tựa hồ hiểu được ngầm ý trong nụ cười của cô, Âu Dương Tịch cũng cười, sau đó nói: “Hảo, anh đi trước.”

Âu Dương Tịch mỉm cười xoay người.

Bắc Diệc Uy hừ lạnh một tiếng.

Tầm Thiên Hoan mặt cười dần dần biến mất, dần trở thành phiến muộn.....

56. Chương 55

Chương 55

Lincoln chậm rãi dừng lại tại cửa lớn Bắc gia, Bắc Diệc Uy ôm Tầm Thiên Hoan cẩn thận, nhẹ nhàng đặt lên xe lăn, sau đó lại tự mình đẩy vào trong biệt thự, hai bên có người hầu vô cùng cung kính đứng lặng.

Quản gia đi tới bên cạnh Bắc Diệc Uy, nhỏ giọng nói: “Lão thái gia đến đây...”

Ánh mắt Bắc Diệc Uy sâu, sau đó thấp giọng nói: “Tôi biết rồi.”

Quản gia lui đến một bên, Bắc Diệc Uy tiếp tục chậm rãi đẩy Tầm Thiên Hoan về phía trước, Tầm Thiên Hoan trong lòng bàn tay chưa phát giác ra hơi có mồ hôi, vừa rồi trong lời quản gia nói, cô đương nhiên là có nghe được: lão thái gia chính là gia gia (ông nội Bắc Diệc Uy) a, hắn sao có thể đến?

Chỉ chớp lát, Tầm Thiên Hoan và Bắc Diệc Uy vào đến phòng khách.

Trên ghế sa lon, một lão thái gia gần thất tuần, đầu tóc trắng xoá, trên mặt nếp nhăn rõ nét, đôi mắt kia lại sáng ngời hữu thần.

“Gia gia, ngài tới rồi.” Bắc Diệc Uy mỉm cười: “Làm sao tới trước cũng không nói với con, con đi đón ngài a!”

Gia gia hiền lành nhìn Bắc Diệc Uy cùng Tầm Thiên Hoan, nói: “Nghe nói cháu dâu bị thương ta muốn đến xem, con công tác bận rộn như vậy, ta không muốn con bận tâm, ha ha!”

Tầm Thiên Hoan cười nói: “Gia gia, ngài khỏe.”

Gia gia nhìn Tầm Thiên Hoan cười: “Trên đùi bị thương thế nào?”

Tầm Thiên Hoan mỉm cười nói: “Cám ơn gia gia quan tâm, con hiện tại khá, mấy ngày nữa hẳn là có thể đi.”

“Như vậy cũng tốt.”

Gia gia hướng sau lưng dùng tay ra hiệu, một vệ sĩ mặc tây trang cầm ra hai cái gói to, bên trong làm như là lễ vật gì đó, đem tới tay Tầm Thiên Hoan, còn chưa chờ Tầm Thiên Hoan kịp hỏi, gia gia giải thích: “Đây là thuốc bổ, hỗ trợ điều trị vết thương trên đùi con khôi phục.”

Tầm Thiên Hoan nhìn nhìn hai cái gói to, chậm rãi nói: “Gia gia, cám ơn ngài.”

Tầm Thiên Hoan nhìn coi mặt trên nhãn hiệu, cảm giác có điều: “Cái này hai túi đều là thuốc bổ sao?”

Gia gia gật đầu nói: “Đều là thuốc bổ, bất quá có một túi là... con cùng Diệc Hâm hai người đều phải ăn.”

Tầm Thiên Hoan quái lạ, bật thốt lên hỏi: “Hai người chúng con đều phải ăn sao?”

Gia gia lần nữa gật đầu, hòa ái nói: “Đúng vậy, lúc ấy mẹ Diệc Hâm ăn cái này sau tháng thứ hai mang bầu Diệc Hâm cùng Diệc Uy.”

Tầm Thiên Hoan kinh ngạc mở to hai mắt, không khỏi “A” một tiếng.

Bắc Diệc Uy nhất thời nhin không được ho lên tiếng, che ngực, nhin không được ho dữ dội!

Phản ứng của Tầm Thiên Hoan cùng Bắc Diệc Uy tựa hồ đã ở nằm trong dự liệu của gia gia, chỉ là cười nói: “Hai người các con kết hôn cũng một thời gian, ha ha, cũng mau có tin tức đi, thân là vợ của tôn trưởng Bắc gia, nói dối tông đường, đây là nghĩa vụ, ta cũng già rồi, nói chuyện thẳng thắn, có cái gì thì nói cái đó, các con cũng đừng trách ta.”

Tầm Thiên Hoan ngẩn người, sau đó cười cười: “Cái kia, làm sao có thể? Ha ha.....”

Cầm lấy hai túi thuốc bổ, lại nhìn Bắc Diệc Uy, không ngờ ánh mắt hai người đụng cùng một chỗ, lại không hẹn mà cùng thu hồi ánh mắt lại, rất là quỷ quái.

Nhìn xem trong tay thuốc bổ, Tầm Thiên Hoan ước gì ngay lập tức đem chúng nó bỏ qua.....

Gia gia đột nhiên tại trong nháy mắt thoáng phiền não, nặng nề thở dài: “Diệc Hâm a, trong khoảng thời gian này, Diệc Uy đã chạy đi đâu? Lâu như vậy đều không có tin tức, các con kết hôn ngày đó nó cũng không có quay về, thật sự là quá không giống lời nói, đứa nhỏ này, khi nào thì mới có thể chính thức hiểu chuyện a, gần đây đều không làm việc đáng hoàng, đem tất cả nhiệm vụ đều gánh tại trên người của con, coi như là em trai cũng có thể vì ca ca chia sẻ một ít phải không?”

Gia gia nói một phen khiến Tầm Thiên Hoan cùng Bắc Diệc Uy ngạc nhiên, Tầm Thiên Hoan ánh mắt hướng Bắc Diệc Uy, mấp máy môi, việc này, thật đúng là...

Bắc Diệc Uy rử mắt xuống, lông mi thật dài như chìm vào bóng tối, vẻ mặt không chút biểu cảm, hần nói: “Đúng vậy, nó thật sự là... Quá không hiểu chuyện...”

Tầm Thiên Hoan cười: “Gia gia, ngài không cần lo lắng, mấy ngày hôm trước chú em có điện thoại chúc mừng tụi con.”

Thấy gia gia ánh mắt sáng ngời, nói: “Thật vậy chẳng?”

“Đúng vậy!”

“Nó hiện tại ở đâu?”

Tầm Thiên Hoan hơi ngạc: “Ngạch... Hần tại Mỹ Quốc!”

Bắc Diệc Uy kinh ngạc nhìn xem Tầm Thiên Hoan.

Gia gia sững sờ: “Nó sao lại ở nước Mỹ? Mới đây không lâu không phải còn đang ở Hàn Quốc.”

Tầm Thiên Hoan sờ lên cái trán, sau đó nói: “Ha ha, nghe nói mới đi vài ngày.....”

“A, thì ra là như vậy a, tiểu tử này từ nhỏ đã chạy lung tung rồi.”

Bắc Diệc Uy mỉm cười, hướng cô nói: “Em giúp anh giải vây rồi!”

Tầm Thiên Hoan tay dờ xuống, lại sờ lên cái mũi, cười cười.

57. Chương 56

Chương 56

Tiến gia gia đi về, Tầm Thiên Hoan cùng Bắc Diệc Uy đều âm thầm nhẹ nhàng thở ra, Tầm Thiên Hoan vuốt vuốt mấy sợi tóc rũ xuống trước ngực, ánh mắt vô tình hướng Bắc Diệc Uy đang đứng sau lưng cô, nói: “Anh chẳng lẽ không cảm thấy mệt?”

Bắc Diệc Uy nhìn thoáng qua Tầm Thiên Hoan, lại đưa mắt nhìn bầu trời, hờ hững nói: “Không tới phiên anh mệt mỗi.”

Tầm Thiên Hoan đối với hắn trả lời cái hiểu cái không, theo hờ hững trong giọng nói, ầm ầm về bất đắc dĩ, Tầm Thiên Hoan đảo tròn mắt, nói: “Như vậy, loại cuộc sống này, anh còn chuẩn bị tiếp tục bao lâu? Anh chẳng lẽ muốn cả đời là Bắc Diệc Hâm sao?”

“ Bao lâu...” Bắc Diệc Uy thật sâu chau lại lông mày, sau đó nói: “Một ngày, mười ngày, một năm, mười năm, cả đời..... Ha ha, ai biết rõ?”

Tầm Thiên Hoan kinh ngạc: “Anh sẽ không phải thật sự muốn làm Bắc Diệc Hâm cả đời a?”

Bắc Diệc Uy nhìn cô cười: “Anh đã làm hơn hai mươi năm, kỳ thật từ lâu đã đem mình trở thành Bắc Diệc Hâm, Bắc Diệc Uy cùng Bắc Diệc Hâm bây giờ đối với anh mà nói đã không có gì phân biệt.”

Tầm Thiên Hoan giật mình nói: “Anh làm hơn hai mươi năm Bắc Diệc Hâm? Ông trời của tôi a!”

Bắc Diệc Uy hai tay tạo thành chữ thập, che miệng thở nói: “Rất không tin được đúng không? Cũng là, đôi khi anh cũng hiểu được không thể tưởng tượng nổi.....”

“Anh đã sống như thế nào ?”

“Như thế nào?” Bắc Diệc Uy hờ hững cười: “Chính là Bắc Diệc Uy đã không còn tồn tại trong anh, mà anh làm hết thấy, tất cả đều là dùng danh nghĩa của Bắc Diệc Hâm.”

Tầm Thiên Hoan nhin không được hỏi: “Nghe nói Bắc Diệc Hâm yêu thích mỹ nữ, là nói anh hay là nói cái người thật sự là Bắc Diệc Hâm?”

“Nếu như nói không phải anh, em tin hay không?” Bắc Diệc Uy không đợi cô trả lời, lại nói: “Anh ấy thích ở bên ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt, đụng phải phiền toái thật sự không giải quyết được, sẽ trở lại thân phận Bắc Diệc Hâm, có thể giải quyết không ít phiền toái.”

Nhìn vẻ mặt ngạc nhiên Tầm Thiên Hoan, sau khi nói xong, cô cười.

Tầm Thiên Hoan ngồi trên xe lăn, hít sâu: “Tôi thật sự phục các anh.”

“Cứ như vậy đã được hơn mười năm không phải sao?”

Tầm Thiên Hoan khó hiểu nói: “Vậy các anh tại sao phải trao đổi thân phận?”

Bắc Diệc Uy nhìn cô, đi đến phía sau của cô, điều khiển xe lăn: “Em rất muốn biết sao?”

“Ai không hội hiểu kỳ?”

Bắc Diệc Uy nhẹ nhàng mà đẩy xe lăn, nói: “Anh của anh, hẳn không thích cái thân phận này, làm em trai là cách duy nhất có thể giúp hắn thoát khỏi cái thân phận con trai trưởng.”

“Tả!”

Một chiếc xe thể thao đỗ thẳm tại cửa biệt thự dừng lại. Tầm Tân Đồng nhảy xuống xe, xác định hướng Tầm Thiên Hoan cùng Bắc Diệc Uy chạy tới, theo sát phía sau chính là một thiếu nữ mặc áo lam.

Tầm Tân Đồng đột nhiên dừng bước chân, quay đầu lại nhìn cô gái, nói: “Cám ơn đã tiễn tôi. Em hiện tại trở về đi.” Chuẩn bị xoay người Tầm Tân Đồng rời đi, lại bổ thêm một câu nói: “Không cần phải đi theo tôi!”

Cô gái áo lam chỉ biết tỏ vẻ bất mãn, đã không có cách nào, chỉ có thể lăm bằm, về tới trong xe.

Bắc Diệc Uy cùng Tầm Thiên Hoan vì quái lạ nhìn chăm chăm vào Tầm Tân Đồng đang vội vã chạy tới đây.

Trên vẻ mặt tuần tú của Tầm Tân Đồng hiện lên lo lắng: “Chị thật sự bị thương?”

Tầm Thiên Hoan tỉnh ngộ lại, hướng em trai cười nói: “Không cần lo lắng, chị không sao a!”

Tầm Tân Đồng ánh mắt nén giận, nhìn về phía Bắc Diệc Uy nói: “Bắc Diệc Uy, trong vài ngày ở bên cạnh anh, chị của tôi liên bị thương đi không được nữa?” Tầm Tân Đồng đột nhiên nắm cổ áo Bắc Diệc Uy, giận nói: “Anh đã đáp ứng hảo hảo chăm sóc chị ấy!”

Bắc Diệc Uy không vui nhú mày: “Cậu làm cái gì vậy?!”

Tầm Tân Đồng kích động nói: “Đáng giận, anh tại sao làm cho chị ấy bị thương?!”

Bắc Diệc Uy ầm ầm nén giận nói: “Tầm Tân Đồng!”

Tầm Thiên Hoan hốt hoảng, nhanh chóng nắm lấy cánh tay Tầm Tân Đồng: “Tân Đồng, làm cái gì vậy? Chị bị thương không liên quan đến anh ấy! Mau buông ra!”

Tầm Tân Đồng nắm cổ áo của Bắc Diệc Uy, nói: “Anh ta không có bảo vệ tốt chị, cho nên chị mới có thể bị thương! Trách nhiệm của anh ta lớn nhất!”

Tầm Thiên Hoan lo lắng: “Không phải như thế đâu! Tân Đồng, em sao lại như thế này! Em mau buông ra! Bình tĩnh nói chuyện không được sao?”

Tầm Tân Đồng nhìn cô: “Tầm Thiên Hoan!”

Bắc Diệc Uy cười lạnh: “Không nghĩ tới em lại không lễ phép như vậy.”

Tầm Tân Đồng hừ một tiếng muốn nói cái gì, Tầm Thiên Hoan lập tức cắt lời: “Tầm Tân Đồng, nếu em không buông ra, chị thật sự tức giận đó!”

Tầm Tân Đồng nghe tiếng giật mình nhìn cô, do dự nửa ngày, mới buông lỏng tay, chuyển dời ánh mắt đi chỗ khác.

Tầm Thiên Hoan thở ra, sau đó nói: “Thật sự không liên quan anh ấy, lúc chị bị thương, anh ấy không ở đó.”

Tầm Tân Đồng rất hoài nghi, nhưng mà cũng không tranh cãi, chỉ nói: “Theo em về nhà được không? Ở nhà em sẽ chăm sóc chị thật tốt.”

Không đợi Tầm Thiên Hoan trả lời, Bắc Diệc Uy xen vào: “Đây mới là nhà của cô ấy!”

Tầm Thiên Hoan nhất thời cảm thấy thập phần ảo não, nói: “Thương thể của chị hai ngày nữa thì tốt rồi, không có gì trở ngại a, em nên trở về nói cho cha mẹ đừng làm cho bọn họ lo lắng!”

“Tốt lắm, em sẽ lưu lại chăm sóc chị, cha mẹ cũng sẽ không lo lắng.”

Tầm Thiên Hoan kinh ngạc: “Em nói cái gì?”

58. Chương 57

Chương 57

Nhìn qua trên bàn các loại mỹ vị món ngon, Tầm Thiên Hoan rất buồn nôn, nhú nhú mày nói: “Tôi không muốn ăn, về phòng trước.”

Bắc Diệc Uy nhìn cô: “Nhiều ít ăn một chút a, không ăn nhiễm bệnh, mà em hiện tại còn bị thương.”

Tầm Thiên Hoan thở dài: “Thương thể của tôi không việc gì.” Liếc nhìn Tầm Tân Đồng ung dung bên cạnh, Tầm Thiên Hoan rất là bất đắc dĩ.

Bắc Diệc Uy không nói thêm gì nữa, vẻ mặt ‘Không ăn thì thôi’, sau đó tự bắt đầu ăn.

Tầm Thiên Hoan nói: “Vậy tôi hiện tại trước trở về phòng.”

Tầm Thiên Hoan dưới sự trợ giúp của người hầu, quay về gian phòng của mình, ngồi ở xe lăn, kinh ngạc nhìn qua ngoài cửa sổ, nhìn xem sắc trời càng lúc càng tối, tâm cũng càng ngày càng nặng nề.....

Không biết sau bao lâu, cho đến khi cửa phòng mở ra, Tầm Thiên Hoan quay đầu lại, nhìn thấy Tầm Tân Đồng đang bưng bát cơm đi tới, nói: “Em làm cái gì vậy?”

Tầm Tân Đồng cười: “Em biết chị thích ăn cháo trứng muối, chị vừa rồi không ăn cơm, hiện tại cũng đói a, em đem cháo thổi nguội rồi, chị nhất định phải ăn!”

Tầm Thiên Hoan nhìn hần: “Cháo trứng muối?”

“Đúng vậy, em giúp chị ăn.”

Nói xong, Tầm Tân Đồng đã đi đến trước mặt Tầm Thiên Hoan, dời đến một cái ghế, tại trước mặt của cô ngồi xuống, dùng muỗng nhỏ múc đầy cháo chuẩn bị dứt cho cô, Tầm Thiên Hoan nhanh chóng rụt đầu, tay giữ lấy cái bát, nói: “Đừng đừng, chị sẽ tự ăn.”

Tầm Tân Đồng có tí thất vọng, nói: “Được rồi.” Sau đó đem bát cháo đưa cho Tầm Thiên Hoan.

Tầm Thiên Hoan cảm thấy một mùi thơm quen thuộc xộc vào mũi, cảm giác chân hảo, bình thường ở Bắc gia, sơn trân hải vị có rất nhiều, nhưng là cô vẫn hoài niệm thịt kho tàu mẹ làm, còn có bữa sáng gia đình, thức ăn có lẽ không thể so với sơn trân hải vị nhưng hương vị lại chưa hẳn kém.

Tầm Thiên Hoan nhẹ nhàng mà nhấp một hớp, tinh tế nhắm nháp, nhắm mắt lại, sau đó mở to mắt không khỏi cười: “Cháo ngon thật.”

Thấy Tầm Thiên Hoan vui vẻ, Tầm Tân Đồng cũng vui mừng, mặt mày hớn hở, nói: “Vậy sau này em sẽ tự tay làm mỗi ngày cho chị.”

Tầm Thiên Hoan vội vã ngăn cản: “Không cần, cái này thực ra là lâu rồi không được ăn nên cảm thấy hương vị đặc biệt, ăn nhiều sẽ mất cảm giác, hiểu chưa?”

Tầm Tân Đồng đứng lên, ung dung đi vòng ra phía sau Tầm Thiên Hoan, sau đó nghiêng hạ thân dựa sát vào Tầm Thiên Hoan, thấp giọng nói: “Nếu là chưa bao giờ nếm qua?”

Tầm Thiên Hoan nhìn chằm chằm vào cháo trong chén, nói: “ Phải nhìn cho rõ, không phải là cái gì cũng có thể ăn.”

Tầm Tân Đồng ánh mắt sâu: “Phải không?”

Tầm Thiên Hoan nuốt một ngụm cháo, nói: “Em có thể rời xa chị một chút không? Chị muốn ăn cháo, em đang cản trở chị đấy.”

Tầm Tân Đồng cười cười, không nói, chậm rãi dời đi, lại chuyển tới trước mặt của cô, Tầm Thiên Hoan vô ý thức lùi về phía sau, nhứ mày nói: “Em muốn làm cái gì?”

Tầm Tân Đồng mỉm cười, môi đột nhiên hạ xuống miệng Tầm Thiên Hoan, nhẹ nhàng liếm rồi dời khỏi, làm cho Tầm Thiên Hoan khiếp sợ.

Chỉ nghe Tầm Tân Đồng nói: “Bên miệng của chị có cháo.”

Tầm Thiên Hoan không sao mở miệng, Tầm Tân Đồng cười nói: “Em liếm sạch sẽ.”

Tầm Thiên Hoan không vui nhứ mày: “Em sao lại thay đổi đến chán ghét như vậy? Cháo trên môi người khác cũng ăn?”

Tầm Tân Đồng ôn nhu nhìn Tầm Thiên Hoan nói: “ Còn phải xem là ai? Người khác, khẳng định chán ghét đến cực điểm, nhưng là chị, nếu như có thể, em sẽ liếm cả đời.”

Tầm Thiên Hoan trong miệng đang ngậm cháo, nghe vậy, “Phốc.....” một tiếng, lập tức toàn bộ phun ra, thẳng vào mặt Tầm Tân Đồng, cháo loang lổ trên khuôn mặt tuần tú.

Tầm Thiên Hoan thấy thế, sững sốt, sau đó nói: “Chị không phải cố ý.”

Chỉ thấy Tầm Tân Đồng thoáng cau mày, vẻ mặt cứng ngắc, hẳn là không dám động, vừa động cháo nhất định sẽ rơi xuống.....

Tầm Thiên Hoan cuống quít buông bát cháo, chính mình đẩy xe lăn đến gần tủ trước tìm khăn mặt, sau đó tới chỗ Tầm Tân Đồng, nhẹ nhàng lau đi những vệt cháo trên khuôn mặt tuần tú...

Tầm Tân Đồng chăm chú nhìn cô, trong ánh mắt thoáng hiện một đạo hào quang.....

Người hầu cầm tới một chậu nước, Tầm Tân Đồng sớm được Tầm Thiên Hoan lau sạch sẽ mặt, vô cùng hài lòng, một lần nữa đối mặt Tầm Thiên Hoan, nói: “Thiên Hoan, em nói chính là cả đời, không phải một lần duy nhất toàn bộ liếm hết a.”

Tầm Thiên Hoan mặt trắng không còn chút máu: “Đừng nói giỡn, thật sự là càng ngày càng kỳ cục!”

Tầm Tân Đồng nhìn cô, nói: “Chỉ cần không đẩy em ra khỏi cuộc sống của chị, chị nói cái gì em đều nghe.”

Tầm Thiên Hoan bất đắc dĩ chăm chú nhìn hắn: “Em là em trai của chị, trong cuộc sống của chị làm sao có thể thiếu được em.”

Tầm Tân Đồng mỉm cười: “Như vậy, chị đồng ý?”

Tầm Thiên Hoan cảnh giác: “Em có ý gì?”

“Em không đi nước ngoài du học.”

Nếu như chân không có bị thương chắc là Tầm Thiên Hoan đã nhảy dựng lên, nói: “Không được!”

“Thiên Hoan.....”

Tầm Thiên Hoan kích động: “Chị là chị của em, em hẳn là phải nghe lời chị!”

Tầm Tân Đồng nhắm lại mắt, vội nói: “Hảo hảo hảo, em nghe là được chứ gì? Đừng nóng giận!”

Tầm Thiên Hoan hít thở dài: “Nói đến du học, em hẳn là cũng mau đi?”

Tầm Tân Đồng nói: “Chị bị thương, em sao có thể bỏ đi du học?”

Tầm Thiên Hoan nói: “Không cần phải lấy cái này làm có.....”

Tầm Tân Đồng cắt đứt lời của cô: “Hôm nay đừng nói chuyện này được không?”

Tầm Thiên Hoan ảo não thở dài: “Không nói, chị muốn đi ngủ!”

Tầm Thiên Hoan chính mình đẩy xe lăn đến bên giường, chân phải chạm đất, hai tay chống trên giường, đang chuẩn bị vén lên chiếc chăn trên đệm, trèo lên giường.....

Tầm Tân Đồng từ phía sau ôm lấy cô, đơn giản ôm lấy, sau đó đem cô cẩn thận đặt ở giữa giường, đắp chăn đến cổ của cô.....

Tầm Thiên Hoan nhìn hắn nói: “Em có thể ra khỏi...”

Tầm Tân Đồng không để ý tới: “Em hát đồng dao ? Khi còn bé, lúc em ngủ, chị thường hát cho em nghe.”

Tầm Thiên Hoan quả quyết: “Không cần!”

Tầm Tân Đồng vẫn là không đem lời của cô để vào tai, âm áp vui vẻ, nhẹ nhàng mà hát.....

Trong phòng ngủ, tiếng ca ôn nhu dễ nghe vang lên.....

Tầm Thiên Hoan không thích thú, dứt khoát trùm chăn kín đầu, nhắm mắt làm ngơ, chính là tiếng ca lại như cũ lọt vào tai, dù cho bịt lấy lỗ tai, cũng đoạn tuyệt không được tiếng ca.....

Đồng dao một lần lại một lần vang lên, thanh âm rất êm tai, cũng thần nhiên dễ nghe.....

Tầm Thiên Hoan trốn ở trong chăn, cũng không nửa phần buồn ngủ, trợn tròn mắt, một lần lại một lần nghe đồng dao, vẻ mặt kinh ngạc.....

Không biết hát bao nhiêu lần, Tầm Tân Đồng nhìn thật lâu cũng không thấy có nhúc nhích, đoán rằng là cô đang ngủ, nhỏ giọng xác nhận: “Chị? Chị à? Đang ngủ sao?”

Cảm giác trên chân có động tĩnh, Tầm Thiên Hoan bỗng nhiên nhắm mắt lại.

Tầm Tân Đồng nhẹ nhàng mà tiến gần đến khuôn mặt cô, dừng ở mặt mũi của cô, nhìn thật lâu mà quên cả nháy mắt.....

Nghiêng hạ thân nhẹ nhàng hôn lên khuôn mặt cô, nhưng sợ làm cô tỉnh giấc, hẩn chỉ lưu luyến tại trên môi trên má, như chuồn chuồn lướt nước điểm thoáng cái hôn.

Tầm Thiên Hoan chăm chú cắn răng, lông mi thật dài, ẩn ẩn rung động.....

59. Chương 58

Chương 58 (18+)

Tầm Tân Đồng nhẹ nhàng đi ra khỏi phòng, thuận tiện đóng cửa phòng, quay người lại, đã thấy Bắc Diệc Uy đi về hướng bên này.

Bắc Diệc Uy lạnh lùng nói: “Em đến phòng này làm gì?”

Tầm Tân Đồng cười khê: “Có cái gì có thể làm? Tôi đưa cháo cho chị thôi.”

Ánh mắt Bắc Diệc Uy xem xét hẩn trong tay cầm chén, tựa hồ hiểu được, nói: “Cô ấy ăn cháo?”

Tầm Tân Đồng nhướn nhướn mày: “Chị của tôi gần đây yêu thích tôi làm cháo trứng muối, nếu là tôi làm chị ấy làm sao có thể không ăn?”

Bắc Diệc Uy nói thẳng: “Cháo cũng đã ăn, cậu có thể đi.”

Tầm Tân Đồng hừ nhẹ một tiếng, sau đó xoay người rời đi, Bắc Diệc Uy nhìn thoáng qua thân ảnh của hẩn, mở ra cửa phòng, nhẹ nhàng đi vào, Tầm Tân Đồng lúc này quay lại nhìn thấy cửa phòng bị Bắc Diệc Uy đóng, trong nội tâm không biết nổi lên tư vị gì.....

Nếu có một ngày, tại trong phòng của cô ấy, chỉ xuất hiện một người đàn ông là hẩn, như vậy hẩn còn không phải người đàn ông hạnh phúc nhất thế giới sao?

Nhưng là bây giờ hẩn làm không được, như thế nào cũng làm không được, vấn đề rất rõ ràng, trong người của hẩn và cô chảy cùng một dòng máu.....

Bắc Diệc Uy nhẹ nhàng đóng cửa phòng, trong phòng đèn tắt, ánh trăng mờ hồ theo cửa sổ trong suốt xuyên vào phòng ngủ tăng thêm cảm giác mộng lung mà mập mờ.....

Bắc Diệc Uy kiểm chế cho bước chân nhẹ nhàng tiến về phía bên giường, nhìn âu yếm người nằm trên giường nhắm mắt lại, hồ hấp lại tựa có điểm không đều, khi nặng khi nhẹ.....

Bắc Diệc Uy cúi người nhẹ nhàng ở trên trán cô hôn, sau đó liên tiếp theo cái trán hôn đến mắt, lại từ mắt hôn đến chóp mũi, môi.....

Tầm Thiên Hoan âm thầm cắn răng, đáng chết, vừa mới mừng rỡ hẩn chỉ là hôn vài cái rồi rời đi, như thế nào không đến năm phút đồng hồ lại chạy đến? Nhẫn, nhịn nữa.....

Bắc Diệc Uy càng không ngừng hôn da thịt của cô, tay phải rơi xuống cái hông của cô, nhẹ nhàng kéo ra, đại chương thuận lợi trượt đến, tiếp xúc giác da thịt của cô.....

Tầm Thiên Hoan lập tức kinh hãi, vội vã di động cơ thể, hy vọng có thể đem cái tay kia trật ra khỏi cơ thể, nói: “Tân Đồng. Dừng mà!!”

Bắc Diệc Uy nhíu mày: “Em vừa rồi gọi anh là gì?”

Tầm Tân Đồng? Sớm biết là cô vẫn còn tỉnh táo, bắt quá hẳn tuyệt đối không nghĩ tới cô rõ ràng nghĩ hẳn là em trai của cô? Như vậy, cô cho rằng hẳn là em trai của cô mà để hẳn tùy ý hẳn đụng chạm người cô? Tùy ý em trai của mình đụng chạm chính mình ư?

Tầm Thiên Hoan động tác cứng đờ, kinh ngạc: “Là anh?”

Bắc Diệc Uy tà ác nhếch môi, đại thủ tiếp tục tại trên người của cô di động, ý vị thâm trường nói: “Trong cái nhà này không phải anh còn có ai? Ngoại trừ anh, còn có ai dám đụng em?”

Tầm Thiên Hoan không trả lời hẳn, khinh thường nói: “Khuya hôm nay anh muốn ở trong phòng của tôi sao?”

Bắc Diệc Uy hôn đến bờ tai của cô: “Không được sao?”

“Đương nhiên không được” Tầm Thiên Hoan nhanh nhẩu đáp: “Tôi hôm nay bị thương, không thể làm.....”

Bắc Diệc Uy cắn tai của cô nói: “Đêm nay, anh phải ngủ cùng em, bằng không em trai của em có cơ hội sinh nghi, chúng ta chính là vợ chồng mới cưới, sao có thể phân phòng ngủ?”

Tầm Thiên Hoan trầm mặc, Bắc Diệc Uy nói xác thực hữu lý, như vậy, khuya hôm nay là tránh không được ngủ chung một phòng, nhưng mà, ngủ chung phòng lại tránh không được.....

Bắc Diệc Uy hai tay lặng yên dờ lên, bắt lấy nơi đẩy đà của cô, nói: “Đã ngủ chung phòng, muốn anh nhìn mà không đụng đến em, cái này so với giết anh càng khổ sở hơn, em biết không?”

Tầm Thiên Hoan không chịu được nữa: “Chẳng lẽ đàn ông các anh trong đầu cũng chỉ nghĩ những việc này sao?”

Bắc Diệc Uy mút gặm vành tai của cô, nhẹ tay xoa nắn ngực cô, cả giận: “Em không biết thân thể của em làm cho người mê muội đến cỡ nào sao?”

Trước ngực truyền đến khoái cảm gần như làm cô choáng váng, cô nhú chặt lông mày nói: “Bất kể như thế nào, hôm nay là không được, chân của tôi bị thương, anh sẽ không thể vì vậy mà nhịn một chút sao?”

Thân thể Bắc Diệc Uy đè lên trên người của cô, đem lớp chăn ngăn cách hai người xốc lên ném đi, hôn xuống, thô âm thanh nói: “Nhưng, anh nhịn không được!”

Tầm Thiên Hoan hai tay cố gắng chống đỡ bộ ngực của hẳn nói: “Anh nếu nhịn không được, thì đi tìm những người phụ nữ khác, các cô ấy so với tôi càng có thể thỏa mãn anh!”

Bắc Diệc Uy lông mày khóa căng, trong đêm tối hiện lên tia u ám, đáy lòng nói không nên lời là loại cảm giác bức bối gì, hẳn đột nhiên hôn đến càng điên cuồng, trên tay độ mạnh yếu cũng tăng thêm, “Em rõ ràng muốn giao anh cho những người phụ nữ khác, em ước gì anh ngay lập tức đi tìm những người phụ nữ khác có phải không?”

Tầm Thiên Hoan cắn môi. Đáy lòng cứng rắn nói: “Đúng vậy”

Bắc Diệc Uy chợt cười lạnh: “Anh không muốn người phụ nữ khác, anh muốn em.”

Bắc Diệc Uy cởi bỏ áo ngủ của cô, nhẹ nhàng đem chính chân bị thương nâng lên, nhanh chóng rút ra áo ngủ, sau đó lại đem chân nhẹ nhàng buông xuống, động tác thật là ôn nhu, không có làm đau chân của cô, đôi áo ngủ thật to trên người của hẳn cũng được cởi ra, trên người của cô chỉ còn lại có nội y cùng quần lót.....

“Em yên tâm, đêm nay anh chắc chắn sẽ rất ôn nhu.”

Bắc Diệc Uy gấp gấp hôn dần xuống dưới, hôn trên ngực mềm mại, hai tay chen đến sau lưng của cô kéo ra khóa áo ngực, nội y quăng ra, nhũ hoa xinh đẹp bày biện ra trước mặt, Bắc Diệc Uy một tay nắm bắt bên phải tiểu đậu đậu, trong miệng ngậm lấy bên trái tiểu đậu đậu, đồng thời tiến công, một cổ dòng điện kích thích khiến cô thân thể càng lúc càng nóng!!!

Tầm Thiên Hoan không khỏi yêu kiều: “A.....”

Trong thân thể làm như có một ngọn lửa nhanh chóng dấy lên, khô nóng đến cực điểm!

Bắc Diệc Uy một tay vươn hướng khu vực tam giác bí ẩn, trong lúc này đã ướt một mảng lớn, cách vật liệu may mặc xoa hoa tâm, hần ác ý hỏi: “Có phải rất muốn không?”

Tầm Thiên Hoan cắn môi, vượt qua chính mình hồi lâu, cuối cùng chịu không được dục hỏa, nói hùng hực: “Muốn..... Tôi muốn.....”

Bắc Diệc Uy mỉm cười nói: “Rất tốt.”

Bắc Diệc Uy theo trên người của cô ngồi thẳng lên, chuyển đến một bên, cởi xuống quần lót của cô, nhẹ nhàng dời xuống đến đầu gối mới dừng lại, sau đó đem chân không có bị thương co lên cởi quần lót, lại đem chân cô thật to mở ra, lúc này mới tiến tới đưa nam căn bành trướng của chính mình nhắm ngay hoa huyết đi vào.....

“Ừm a.....”

Mặc dù đã dục hỏa đốt người nhưng trở ngại cô bị thương chân, hần không dám làm cho động tác thái quá mức kịch liệt..... Hần chậm rãi đưa vào, đi lên chỗ sâu nhất sau vội nhanh chóng rút ra, sau đó lại lần đưa vào.....

Trong phòng ngủ lay động vang lên người đàn ông gầm nhẹ còn có người phụ nữ yêu kiều âm thanh.....

Lần lượt cao trào đem hai người mang lên thiên đường sung sướng.....

60. Chương 59

Chương 59

Một chiếc giường hỗn độn, chăn mền rớt xuống tại một bên giường, hai cơ thể trần trụi nằm ở trên giường.....

Tầm Thiên Hoan vẫn đang thở gấp, hồng điểm che kín thân, hạ thể một mảng ướt đầm nồng đượm yêu dịch.....

Bắc Diệc Uy một tay gối sau đầu, quay đầu sang nhìn Tầm Thiên Hoan, hỏi han: “Mệt chết đi sao?”

Tầm Thiên Hoan gật gật đầu: “Uhm.”

“Anh có làm em bị thương không?”

Tầm Thiên Hoan lắc đầu.

Bắc Diệc Uy một tay nhéo nhéo gương mặt của cô: “Anh đã nói anh sẽ rất ôn nhu.”

Tầm Thiên Hoan nói: “Chính là tôi cảm thấy toàn thân không thoải mái.”

Bắc Diệc Uy thở ra, từ trên giường đứng lên nói: “Anh giúp em tắm rửa nha.”

Nhanh nhẹn mặc lên y phục của mình sau đó nhặt lên áo ngủ lớn, bao lấy thân thể của cô, đem cô cẩn thận ôm lấy ra khỏi phòng.

Người hầu đối với cái dạng này đều đã thấy qua nhưng vẫn không tránh khỏi đỏ bừng mặt, Bắc Diệc Uy liếc nhìn A Đan, nói: “Còn không mau đi chuẩn bị nước ấm, Thiếu phu nhân muốn tắm rửa.”

A Đan vội vàng chạy ra.

Tầm Thiên Hoan nói: “Không cần nước ấm, tôi thích tắm bằng nước lạnh.”

Bắc Diệc Uy lắc đầu nói: “Hiện tại em như vậy sao có thể tắm nước lạnh?”

Tầm Thiên Hoan hơi thở bỗng trở nên hỗn loạn, phía trước cách đó không xa cô nhìn thấy Tầm Tân Đồng đang kinh ngạc nhìn hai người họ, trên khuôn mặt tuần tú không có bất luận biểu hiện gì, chỉ là dù khoảng

cách xa như vậy, Tầm Thiên Hoan vẫn cảm thấy sự phần nộ không cam tâm cùng lạnh lùng liên miên không dứt.....

Bắc Diệc Uy cũng phát hiện Tầm Tân Đồng, trên đôi môi đường cong càng sâu sắc, vẫn đang ôm cô từng bước một đến gần Tầm Tân Đồng, đi đến trước mặt của hắn, nở nụ cười tự nhiên nói: “Cậu em vợ còn chưa đi ngủ sao?”

Âm thanh của Bắc Diệc Uy lời suy nghĩ của Tầm Tân Đồng quay lại, Tầm Tân Đồng cười, nói: “Hai vị cũng không có ngủ sao?”

Bắc Diệc Uy nói: “Chị cậu, thân thể cô ấy có chút không thoải mái, tôi mang cô ấy đi tắm rửa.”

Tầm Tân Đồng ánh mắt thâm trầm, nhìn Tầm Thiên Hoan, hồi lâu mới nói: “Tôi về phòng trước.”

Bắc Diệc Uy cùng Tầm Thiên Hoan nhìn Tầm Tân Đồng mặt không biểu tình, xoay người liền hướng gian phòng của mình đi đến. Tầm Thiên Hoan ánh mắt kinh ngạc, Bắc Diệc Uy trên môi đường cong càng lúc càng tàn khốc, nói: “Như thế nào, mất hứng vì em trai của em chứng kiến chúng ta như vậy phải không?”

Tầm Thiên Hoan chấn kinh, nói: “Anh nói cái gì?”

“Em không phải ngu ngốc, thì phải nên biết rằng- hắn chỉ có thể là em trai của em!”

Tầm Thiên Hoan mặt tối sầm: “Tôi rất rõ ràng! Không cần anh nói, rốt cuộc có phải đi tắm rửa không?!”

Bắc Diệc Uy khẽ cười một tiếng: “Biết rõ là tốt rồi!”

Ngày hôm sau khi...tỉnh lại, Bắc Diệc Uy đã xuống giường rồi đi, mà A Đan là người hầu cô tỉnh lại.

Tầm Thiên Hoan vuốt đôi mắt buồn ngủ, thuận miệng hỏi: “A Đan, thiếu gia?”

A Đan vô cùng cung kính trả lời: “Thiếu gia đã đến công ty.”

Tầm Thiên Hoan không đếm xỉa tới lên tiếng: “A.....”

A Đan tiến lên đỡ Tầm Thiên Hoan xuống giường, thay y phục, cuối cùng ngồi vào xe lăn, chuẩn bị giúp cô chải đầu, Tầm Thiên Hoan nói: “Không cần, tôi tự mình làm, người đi ra ngoài trước đi, nhìn xem Tầm thiếu gia có rời giường chưa.”

A Đan đến một bên, cúi đầu nói: “Tầm thiếu gia hôm nay sáng sớm rời đi rồi.”

Tầm Thiên Hoan động tác cứng đờ, quay đầu nhìn A Đan hỏi: “Đi? Có nhấn lại gì không?”

“Thiếu gia bảo tôi nhấn với cô rằng cậu ấy đã đi về nhà, có rảnh sẽ đến thăm cô.”

Tầm Thiên Hoan thoải mái, Tầm Tân Đồng đi cũng hay, ở tại chỗ này sẽ chỉ làm cô cả ngày cũng không an.

Tầm Thiên Hoan chán đến chết tại Bắc gia, Tầm Thiên Hoan lấy điện thoại cầm tay ra trước mắt quơ quơ, sau đó nhấn một dãy số, mỉm cười chờ Âu Dương Tịch tiếp nhận.

Điện thoại vang lên vô số lần, đối phương lại chậm chạp không tiếp.

Tầm Thiên Hoan ngây cả người, khó hiểu, như thế nào không tiếp điện thoại di động của cô?

Tầm Thiên Hoan lại gọi, vẫn là không tiếp..... Đưa điện thoại di động quăng ra, Tầm Thiên Hoan liếc điện thoại, giống như đang trừng mắt người nào đó –

Hừ, Âu Dương Tịch, không tiếp điện thoại nhé?!

3h.

Tầm Thiên Hoan từng chút từng chút ăn món ăn trên bàn.....

A Đan cầm điện thoại Tầm Thiên Hoan đi tới: “Thiếu phu nhân, điện thoại di động của người vang lên.”

Tầm Thiên Hoan tiếp nhận điện thoại, xem màn hình, chính là Âu Dương Tịch điện, Tầm Thiên Hoan hừ một tiếng, nhìn điện thoại vang lên mấy lần mới tiếp nhận điện thoại.

“Thiên Hoan, sao lâu như vậy mới nghe?”

“Không biết.”

Âu Dương Tịch cười: “Là vì vừa rồi anh không có tiếp điện thoại à?”

Tầm Thiên Hoan kinh ngạc, bật thốt lên: “Làm sao anh biết?”

“Anh còn không hiểu em sao?”

“Vậy sao vừa rồi anh không tiếp điện thoại?”

“Anh..... Anh vừa rồi ra khỏi... mà để di động trong nhà.”

Tầm Thiên Hoan “A” một tiếng.

“Em tìm anh có chuyện gì không?”

Tầm Thiên Hoan thả chiếc đũa trong tay ra, nói: “Em chỉ là cảm thấy có chút nhàm chán..... Cho nên tìm người nói điện thoại.”

Âu Dương Tịch trầm mặc hồi lâu, rồi lên tiếng: “Ồ trong phòng rộng lớn như vậy đúng là thật nhàm chán a..... Như vậy đi ra ngoài thì tốt rồi.”

Tầm Thiên Hoan giật mình, cầm chặt điện thoại, ánh mắt dần dần tan rã.....

“Không được, em ra không được.....”

Lại là một hồi trầm mặc, hắn nói: “Anh đến đón em, nửa đêm bỏ trốn, sau đó, cho em khoái lạc, cho em tự do, cho em hạnh phúc, anh sẽ đi ngay bây giờ, được không?”

Tầm Thiên Hoan bật cười: “ Em hạn anh ba phút liền tới đây!”

“Nhanh như vậy a? Một giờ, một giờ anh lập tức có mặt!”

Tầm Thiên Hoan khinh khỉnh: “Van anh, anh nói thật sao?”

“Chỉ cần em muốn rời đi Bắc gia, anh bất cứ lúc nào cũng có thể đi mang em đi.”

“Không cần, em hiện tại không thể rời đi.” Tầm Thiên Hoan cười: “Như vậy, từ nay về sau khi nào em muốn rời đi, sẽ nói cho anh, đến lúc đó anh lập tức đến đón em được không?”

“..... được.”

Tầm Thiên Hoan nghiêng đầu nghi ngờ nói: “Tịch, anh vài ngày không có ăn cơm?”

“Em có ý gì?”

Tầm Thiên Hoan bĩu môi nói: “Vậy giọng nói của anh như thế nào nghe như là không được ăn cơm?”

“Nào có?!”

“Còn nói không có,” Tầm Thiên Hoan thở dài: “Tịch, hiện tại em không ở bên cạnh của anh Anh nhất định phải hảo hảo chăm sóc chính mình, cơm nhất định phải ăn a.”

“..... Nhưng là, anh chỉ muốn ăn đồ ăn do em làm thôi.” Âu Dương Tịch nói: “Em trở về nấu cơm cho anh ăn được không?”

“Chẳng lẽ em không làm cho anh, anh sẽ không ăn sao?”

“ukm.”

“Thật sự là giống trẻ con.” Tầm Thiên Hoan bực mình: “Vậy anh chết đói rồi.”

“A, tức giận sao?”

“Em rất tức giận rất tức giận!”

“Được, anh ăn, từ giờ sẽ dùng cơm, suy cho cùng anh vẫn là có thể hoàn toàn ăn hết em.”

“Lúc ăn cơm hãy nghĩ đó là cơm em nấu, nếu không ăn cơm anh đời này đừng nghĩ gặp lại em.”

“Vâng, anh sẽ ăn cơm thật ngon, sẽ chăm sóc chính mình, như vậy chúng ta có thể nhanh chóng gặp mặt đúng không?”

Tầm Thiên Hoan sững sờ, không hiểu là tư vị gì, chỉ nói: “Ách..... Chắc không lâu nữa đâu..... Tịch, Tịch, anh còn ở đó không?”

“.....Cố, anh ở đây, nhưng Thiên Hoan, anh hiện tại có chút việc, cúp điện thoại trước!”

“Đô đô đô.....”

Tầm Thiên Hoan cầm lấy điện thoại: “Tịch, Âu Dương Tịch? Sao lại đột nhiên tắt điện thoại?!”

Một mình trong phòng bệnh, Âu Dương Tịch mặc đồ bệnh nhân, ném điện thoại, ôm lấy ngực, nằm ở trên giường bệnh, khuôn mặt tuần tú, vụn vụn đau nhức, trên trán ứa ra mồ hôi lạnh.....

61. Chương 60

Chương 60

Cửa phòng bệnh đột nhiên bị mở ra, xuất hiện ở cửa ra vào lại là Ân Khả!

Ngực giống có sợi dây thừng cột lại và xoắn nhiều lần, Âu Dương Tịch mặt tái nhợt, ánh mắt lại như cũ lợi hại, nói: “Tại sao lại đến đây?!”

Ân Khả vẻ mặt lo lắng: “Nghe nói..... cậu lại phát bệnh, cho nên tôi nhịn không được tới thăm.....”

Âu Dương Tịch giữ vẻ mặt bình thản, nhìn qua ngoài cửa sổ, lạnh lùng nói: “Tôi không sao!”

Ân Khả cắn môi: “Tịch.....”

Âu Dương Tịch chậm rãi xoay đầu lại, nhìn Ân Khả: “Mình biết rõ cậu muốn nói gì, nhưng là mình không muốn nghe.”

“Như vậy, mình van cậu.....” Ân Khả gục đầu xuống, không chỉ là thành khẩn, thậm chí còn mang theo vài phần cầu xin, “Nhanh chóng ra nước ngoài trị liệu được không, không thể kéo dài được nữa, nếu không thì.....” Ngụ ý hiểm tánh mạng.

Âu Dương Tịch ánh mắt kiên định: “Mình bây giờ không thể đi!”

Ân Khả kích động: “Tịch!! Đừng như vậy, có biết hay không, nếu cậu xảy ra chuyện gì, mình dù có chết sẽ không tha thứ cho bản thân!”

Âu Dương Tịch mặt không biểu tình, lạnh nhạt nói: “Cái này không liên quan đến cậu.”

Ân Khả chăm chú nắm quyền, vẻ mặt căng thẳng: “Chuyện không liên quan đến mình? Cậu cho rằng nói một câu ‘Chuyện không liên quan đến mình’ có thể để ỉnh tự tha thứ bản thân sao? Cậu cho rằng nói một câu ‘Chuyện không liên quan đến mình’, có thể để ỉnh quên trước đây nếu không phải vì cứu mình, ngực cậu cũng không bị nội thương!”

Ân Khả cùng Âu Dương Tịch từ khi nào quen biết? Một tuổi, hai tuổi, hoặc là vừa sinh hạ? Dù sao, bọn họ cũng không nhớ rõ, chỉ biết là cùng nhau chơi đùa lớn lên, bởi vì hai người mẫu thân là hảo hữu, bọn họ trong lúc đó quan hệ rất tốt, cùng đi học, cùng tan trường, đồng thời cũng cùng trốn học, cùng đánh nhau..... Từ sau khi mẹ của Âu Dương Tịch qua đời, hắn cùng người nhà di dân đến nước ngoài. Năm hai mươi tuổi về nước, nguyên danh Hoắc Hoa Tịch, sau đổi tên lấy theo họ của mẹ là Âu Dương Tịch.

Tuy trong mười mấy năm không có gặp gỡ, cũng không có liên lạc, nhưng ngay lần đầu gặp lại mới phát hiện tình bạn mười mấy năm trước không hề thay đổi, không phai nhạt, theo năm tháng càng làm cho tình cảm sâu đậm tự trong đáy lòng.....

Âu Dương Tịch có một lần chọc vào xã hội đen, bị xã hội đen đến báo thù. Ân Khả vốn định hỗ trợ, cuối cùng cũng gặp nguy hiểm, Âu Dương Tịch thay hắn đỡ một gậy..... Từ đó về sau để lại di chứng, thậm chí bởi vậy Tánh mạng cũng gặp nguy hiểm.

Đêm khuya, đứng ở tấm màn đen, mỗi lần nghĩ đến Ân Khả cảm thấy trong lòng vô cùng áy náy, hận lúc ấy người bị thương không phải là bản thân mà lại là người anh em mình coi trọng nhất.....

“Trình Ân Khả, có phải hay không sợ mất đi người bạn là mình?”

“Cái gì?!”

Âu Dương Tịch nhìn Ân Khả: “Không được nghĩ cũng không được nói, từ nay về sau không cho phép cậu nhớ đến những chuyện trước đây, đem những áy náy hối hận chết tiệt của cậu...hết thấy quên đi!”

Ân Khả thân thể cao lớn đứng ở trong phòng bệnh, tâm trạng cùng cực đau khổ cùng ẩn nhẫn, mắt nhắm chặt lại, cắn môi, gục đầu xuống, hai tay chống trên giường, thuận thế quỳ xuống bên giường và ngửi khí thông thả mà trầm thấp: “Tịch, ra nước ngoài trị liệu đi. Mình lần nữa cầu xin cậu.....”

Âu Dương Tịch thấy thế, giật mình không thôi, nhịn đau từ trên giường ngồi dậy, thật sâu nhìn chăm chăm vào Ân Khả, nói: “Ân Khả, không nên như vậy được không?”

Ân Khả chậm rãi ngẩng đầu, nhìn thẳng Âu Dương Tịch, bị thương trên khuôn mặt làm cho trong hốc mắt có thống khổ ướt át, “Tịch, đừng đem tính mạng ra giỡn.....”

Âu Dương Tịch nhìn Ân Khả, trong mắt hiển nhiên cảm động, chỉ là, đột nhiên lại cười nói: “Huynh đệ, không nên nói nghiêm trọng như vậy!”

“Tại sao không có.....”

Âu Dương Tịch dứt khoát xen lời hắn: “Mình nói rồi, nếu chưa kéo được Bắc Diệc Uy xuống đài trước, mình tuyệt đối sẽ không đi trị liệu!”

Thời cơ không đúng, hắn sao có thể xuất ngoại? Hắn xuất ngoại, thì chẳng phải là hắn đã đem cô hai tay dâng cho Bắc Diệc Uy..... Đây tuyệt đối không có khả năng!

“Tịch, mình cũng đang muốn tốt cho cậu!” Ân Khả nói: “Muốn hạ bệ Bắc Diệc Uy cũng không phải là một hai ngày là có thể làm được chuyện, nhưng là, bệnh của cậu tuyệt đối không thể kéo dài!”

Âu Dương Tịch nhắm mắt vung tay lên, nói: “Mình hiện tại trông nom không được nhiều như vậy, cậu cũng biết mình không thể nào không có cô ấy!”

“Chính là, hiện tại không chỉ có cậu, mà cả Bắc Diệc Uy đều đối với cô ấy trở nên mê muội..... Muốn hắn buông cô ấy ra, cũng không phải là dễ dàng như vậy.” Ân Khả nói.

Âu Dương Tịch nghe, thở dài một tiếng, ánh mắt yên lặng nhìn qua đèn, ngực từng đợt quặn đau, không hề hay biết, chỉ cảm thấy vô cùng mê mang cùng sợ hãi.....

Chương 61

62. Chương 61

Chương 61

Tính tính thời gian, qua hai ngày nữa chính là lúc Tầm Tần Đồng xuất ngoại, trên chân Tầm Thiên Hoan vết thương cũng gần khỏi hẳn, cảm giác cuộc sống thật đúng là không được tự nhiên, thật hoài niệm trước kia cùng Kiki còn có Tịch cùng một chỗ, như vậy tiêu điều tự tại, vô cầu vô thúc.....

Sửa sang lại kiểu tóc, thay một bộ quần áo thoải mái màu trắng, Tầm Thiên Hoan lần đầu tiên chuẩn bị rời khỏi nhà, trong khoảng thời gian chân cô bị thương cô tại Bắc gia tuyệt không có ra khỏi cửa, mặc dù

cùng Tịch có điện thoại liên lạc nhưng trong lòng lại luôn có một loại dự cảm bất hảo, cũng nói không được vấn đề tốt cùng là từ đâu ra, là vì cô thường xuyên điện thoại cho hắn mà hắn lần nào cũng không có kịp thời tiếp? Là vì trong lúc đang trò chuyện, hắn thường xuyên nhanh chóng cắt ngang? Hay là do cách nói chuyện của hắn? Không nghĩ ra, để ý không rõ, chỉ có tự mình đi gặp hắn.

Cự tuyệt Bắc Diệc Uy an bài lái xe riêng, Tầm Thiên Hoan duy trì thói quen chính mình: nếu là đi ra ngoài mà còn có người của Bắc gia đi theo không rời, như vậy cô cũng thật sự thành người nhà Bắc gia rồi! Không, cô không phải người của Bắc gia, cô không cần làm người của Bắc gia.

Ngồi trên xe taxi, Tầm Thiên Hoan lẳng lặng nhìn qua ngoài cửa sổ, phong cảnh nhanh chóng ở trước mắt hiện lên.....

Chuông điện thoại di động đột nhiên vang lên, Tầm Thiên Hoan vô ý thức lấy điện thoại cầm tay ra, xem xét lại là Tầm Tân Đồng.

Tầm Thiên Hoan tâm nặng nề như đang chìm xuống vô tận, thẳng đến khi tiếng chuông vang lên lần thứ n, Tầm Thiên Hoan mới chậm rãi nhận nghe điện thoại.

“Tân Đồng, tìm chị có việc sao?”

Cho dù ở trong điện thoại, Tầm Tân Đồng thanh âm cũng vẫn dễ nghe, nói: “Phải, em đang ở tại tiệm cà phê Mỹ thực đường Quốc Quang chờ chị.”

Tầm Thiên Hoan lặp lại hỏi một lần: “Có chuyện gì không?”

“Em phải sớm xuất ngoại, không có việc gì thì không thể tìm chị tâm sự sao?”

“Chính là, chị hiện tại.....” Cô muốn đi gặp Tịch a.

“Em ở chỗ này chờ chị, chị nếu không đến thì em vẫn một mực chờ, đợi cho đến ngày xuất ngoại đó.....”

Tầm Tân Đồng đột nhiên cắt đứt điện thoại, Tầm Thiên Hoan kinh ngạc nghe điện thoại bên kia truyền đến đô đô âm thanh.

“Lái xe, quay đầu đi Quốc Quang.”

Ánh tà dương chiếu xuống thành thị ồn ào, hối hả dòng người, ngựa xe như nước.....

Tầm Thiên Hoan xuống xe taxi, đứng ở trước tiệm cà phê Mỹ thực, kinh ngạc nhìn qua cửa thủy tinh có nhiều người ra vào.....

Tầm Thiên Hoan nhìn một chút biển quảng cáo, sau đó bước đi, từng bước một đi vào quán cà phê.....

Tầm Tân Đồng tại lầu hai bao hết một gian ghế khách quý.

Tầm Thiên Hoan tại hàng ghế trước cửa bồi hồi hồi lâu, do dự mình là có nên hay không đi vào, cánh cửa tại gian ghế khách quý đúng lúc này mở ra, hé ra khuôn mặt tuấn tú xuất hiện ở trước mắt, Tầm Thiên Hoan ngăn người, sau đó đang muốn hỏi cái gì, Tầm Tân Đồng lại mở miệng trước nói: “Chị đã đến rồi.”

Sau đó không chần chừ lôi kéo Thiên Hoan vào ghế, làm cho Tầm Thiên Hoan tại thật to sofa ngồi xong, mình cũng ngồi ngay bên cạnh.

Tầm Thiên Hoan ngồi ở trên ghế sofa, hỏi: “Tại sao tới loại địa phương này?”

Tầm Tân Đồng nhìn Tầm Thiên Hoan, cười nói: “Loại địa phương này làm sao? Ha ha, em cũng không phải đến ăn chơi đàn đúm.”

Tầm Thiên Hoan nói: “Có chuyện gì, có thể trong nhà hoặc là tại địa phương khác nói.”

Tầm Tân Đồng chú thị Tầm Thiên Hoan, khẽ giơ tay vén lên sợi tóc của cô, nói: “Em nghĩ tìm một chỗ an tĩnh, cùng chị — hảo hảo nói chuyện.”

Tầm Thiên Hoan không quen, đầu liền né về hướng ngược lại, tránh đi tay của hắn, tay của hắn dừng tại giữa không trung, cô nói: “Có chuyện gì, em cứ nói đi.”

“Được, chị là người cùng em lớn lên đúng không?”

Tầm Tân Đồng xoay người, vừa nói, thiên về một bên rượu lấy rượu.

Tầm Thiên Hoan thấp giọng trả lời: “Đúng vậy.”

Cô trước đây đã nhìn bụng của mẹ ngày từng ngày lớn lên, lại nhìn... hần oa oa trên tay, rồi cùng... hần một chút lớn lên, sau đó lần đầu tiên cùng hần lưng đeo túi sách đi nhà trẻ..... Nhưng là, cô như thế nào cũng sẽ không nghĩ đến, em trai mà cô yêu thương nhất, có một ngày lại nói với cô, hần... yêu...cô.....

“Chị cũng là hiểu rõ nhất em đúng hay không? Trước đây, bây giờ, và sau nay cũng vậy.....”

Lúc này Tầm Tân Đồng đã uống hơn hai ly rượu.

Tầm Thiên Hoan dần dần cúi đầu xuống: “..... Đúng vậy.....”

“Chị vẫn duy trì chuyện mình muốn làm, phải không?”

Tầm Thiên Hoan bỗng nhiên ngừng đầu nhìn Tầm Tân Đồng, nói: “Tân Đồng, rốt cuộc muốn nói cái gì?”

Tầm Tân Đồng vẫn nói: “Cho dù không ủng hộ, cũng sẽ không trách cứ em phải không? Sẽ không oán, nhiều ít giải thích dùm cho em.....”

Tầm Thiên Hoan bắt đầu nhìn Tầm Tân Đồng: “Tân Đồng.....”

Tầm Tân Đồng nhìn Tầm Thiên Hoan, đem ly kia rượu đưa cho Tầm Thiên Hoan, nói: “Uống một ly đi.”

Tầm Thiên Hoan nhìn ly rượu, lại chậm chạp không tiếp, cứ như vậy hơi giật mình nhìn xem, tựa hồ nhất thời còn chưa kịp phản ứng.

Tầm Tân Đồng nhắc nhở cô: “Như thế nào, muốn em cầm ly này mãi sao?”

Tầm Thiên Hoan ánh mắt nhìn hướng Tầm Tân Đồng nói: “Chị không thích uống rượu.”

Tầm Tân Đồng cười cười: “Uống rượu không quan tâm có thích hay không, chị cứ coi như giúp em uống, trước khi em xuất ngoại chị không cùng em uống chút rượu được sao?.....”

Tầm Thiên Hoan cười cười, giơ lên tay tiếp nhận ly rượu, cùng Tầm Tân Đồng trên tay cầm ly rượu khác đụng đụng, sau đó, uống một hơi cạn sạch!

Tầm Tân Đồng chú thị ly rượu được uống cạn sạch, vui vẻ thật sâu, nói: “Thật không hổ là chị của em! Rất sáng khoái!”

Tầm Thiên Hoan nhìn em trai, không khỏi cười: “Cái này tính cái gì sáng khoái à? Nếu không phải em.....”

Không đợi Tầm Thiên Hoan nói xong, Tầm Tân Đồng lại rót một ly rượu cho Tầm Thiên Hoan, nói: “Chúng ta lại uống!”

Tầm Thiên Hoan nhìn ly rượu, âm thầm thở dài, lại nhận lấy, như vừa rồi đồng dạng uống xong, nói: “Tân Đồng, đến nước ngoài, em tốt tốt chăm sóc chính mình.”

“..... Em biết rồi.” Tầm Tân Đồng tiếp tục rót rượu, trả lời có chút không đếm xỉa tới.

Tầm Thiên Hoan lại tiếp nhận rượu, lại uống, nói: “Tại đó, có cô gái nào tốt thì em cũng có thể thử kết giao.....”

“Ừm.....”

“Chị vĩnh viễn đều là chị của em.....”

“Ừm.....”

“Chị là chị ruột của em, có cái gì cần, có thể gọi điện thoại cho chị, chị sẽ tận năng lực trợ giúp em.....”

“Em biết.....”

Trong phòng, ngọn đèn ảm áp, mùi rượu từ từ tản ra, âm nhạc thoải mái phập phồng.....

Tầm Thiên Hoan men say càng ngày càng đậm, lại tựa hồ không hề phát giác, ánh mắt dần dần mờ lung, ánh mắt càng ngày càng mờ ảo, khí lực trên người mất dần từng chút từng chút

Tựa ở trên ghế sa lon, đầu nặng nề choáng váng, Tầm Thiên Hoan chậm rãi, chậm rãi nhắm mắt lại.....

Tầm Tân Đồng rót cục đặt ly rượu xuống, nhìn chăm chăm vào Tầm Thiên Hoan ý thức đã càng ngày càng mơ hồ, chậm rãi đứng lên, dáng người cao gầy, tuần tú khuôn mặt, thẳng tắp đứng ở trước mặt Tầm Thiên Hoan, mở ra từng nút từng nút trên áo sơ mi, đồ đạc rơi trên mặt đất “Leng keng thùng thùng”

Giờ khắc này rốt cục đến, khiến cho hần ý một hồi, hần chờ một khắc chờ quá lâu.....

63. Chương 62

Chương 62

Nhắm mắt, hít một cái thật sâu, lại mở mắt ra, rơi vào mi mắt chính là hình dáng cô hồng nhuận trong men say, ngực đầy đà như ẩn như hiện, trắng nõn da thịt, dưới ánh đèn kiêu khu càng tản ra hết sức mê người.....

Hần không nhanh không chậm từ tốn cởi ra trên người mình tất cả chương ngại, sau đó nhìn cô, nghiêng đến trước thân thể cô, chậm rãi cởi áo ngoài của cô, từng cái từng cái rút đi, đại chương nhẹ nhàng mà môn trốn thân trơn mềm thoải mái da thịt, con mắt chăm chú chú thị trần trụi kiêu khu, nam tính không những rõ ràng có phần ứng mà lại tại nhanh chóng tăng trưởng.....

Mang tới một đoạn trong suốt băng dính, kéo xuống một đoạn cần đứt, đem cổ tay của cô gior lên phía trên đầu, dùng băng dính dán chúng tại trên ghế sa lon, một tầng lại một tầng cố định trụ, sau đó tay kia cũng như thế..... Hết thấy làm tốt sau, Tầm Tân Đồng cúi xuống, bắt đầu hôn lên thân thể của cô.....

Trong đầu choáng váng, chóng mặt quay cuồng, đôi mắt Tầm Thiên Hoan nặng nề không mở nổi, giống trong bóng đêm, có một thanh gông xiềng một mực giam cầm thân thể của mình, nghĩ động lại không nhúc nhích được..... Vì vậy, cô liều mạng dùng sức, liều mạng giãy dụa.....

Bất tri bất giác..... Cầm giác trong miệng xâm nhập vào một dị vật, đem miệng của mình chống thật to..... Rất khó chịu, phi thường phi thường khó chịu.....

Cô tiếp tục liều mạng giãy dụa..... Phá tan cuối cùng một đạo gông xiềng — mở to mắt!

Xuất hiện ở trước mắt thì ra là nam tính bị phóng đại, mà trong miệng mình chính đang ngậm gốc cây nam tính, đuôi mắt có thể thoáng nhìn đây là thân hình một nam tính trần trụi, hơn nữa còn là một thân hình rất đẹp, hơi gầy, nhưng không hề kém phần quyến rũ!

Muốn động.....

Lại không nhúc nhích được.....

Tay tựa hồ bị vật gì đó giam cầm, mà thân thể của mình lại bị thân hình nam tính này ngăn chặn, cái nam tính tại trong miệng mình ra ra vào vào.....

“Ồ.....”

Tầm Thiên Hoan muốn phun ra, nhưng không có dư thừa không gian làm cho cô động, chính mình muốn nói chuyện, miệng ngọc nguậy không ngừng, chỉ là mang đến cho chàng trai phía trên khoái cảm càng lớn.

Một luồng sóng mắt hồn khoái cảm làm Tầm Tân Đồng không khỏi nhắm mắt lại, hô hấp dần dần thô thiển bất định, không ngừng đưa cái miệng của mình, muốn càng sâu.....

Tầm Thiên Hoan biết đại khái xảy ra chuyện gì, tâm lập tức luống cuống, thân thể lại không nhúc nhích được, cũng không có khí lực để động, con mắt trừng lớn, bên trong lộ vẻ tràn ngập sợ hãi cùng mê sợ: “Ồ.....”

Tầm Thiên Hoan miệng bị chống lớn nhất, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt dọa người, ánh mắt trống rỗng đến vô tận.....

Tay mặc dù không thể động, ngón tay nhưng lại linh hoạt, véo ở giữa lòng bàn tay.....

Cảm nhận được cái nam tính tại trong chính mình miệng dần dần tăng lớn, cô cho là hẳn muốn xuất tại trong miệng cô thì hẳn lại đem chính mình nam tính rút ra, bắn tới một bên, nhưng mà, trên môi của cô vẫn rủ xuống kẻ cận nồng đậm chất lỏng.....

Tầm Thiên Hoan từng ngậm từng ngậm thở hào hển, môi rõ ràng run rẩy, trong ánh mắt không thể tưởng tượng nổi bao nhiêu kinh hãi, mặt tái nhợt, trừng mắt nhìn Tầm Tân Đồng, nói: “Em, em đang làm gì?”

Con mắt Tầm Tân Đồng lộ ra những tia nhìn mỉa mai hoặc, nhìn chăm chăm vào thân thể Tầm Thiên Hoan, một tay bắt lấy nhũ phong của cô, xoa lấy.....

“Biết không?” Hắn hôn lên thân thể của cô, nói: “Em chờ ngày này đã lâu rồi.....”

Tầm Thiên Hoan thấy mũi mình không ngừng chua xót, trong nội tâm đau nhức, đau nhức lại bất đắc dĩ như vậy, cắn cắn môi, cô dùng âm thanh cứng nhắc nói: “Thả chị ra!”

Tầm Tân Đồng tại thân thể mềm mại của cô vẫn một mực hôn dọc xuống, một lát sau, mới nói: “Bây giờ là thời khắc phi thường, sao có thể thả? Biết không? Em thật sự phi thường phi thường muốn có được chị! Em..... yêu..... chị!”

Tầm Tân Đồng nói mỗi một chữ giống như từng thanh đao nhỏ đâm vào lòng của cô, đâm vào thân thể của cô, đây là một đoạn dị dạng luyện, làm cho cô không biết như thế nào tiếp nhận. Cô không phải người cổ hủ, nhưng là cũng không phải không biết tới luân thường đạo lý, cô không phải người phụ nữ thủ thân như ngọc, cô yêu mến tự do tự tại, muốn làm gì thì làm, nhưng mà giới hạn ở bản thân cô mà thôi, còn Tầm Tân Đồng không giống cô, tương lai của nó bừng sáng, cái này đoạn dị dạng luyện nhất định sẽ ảnh hưởng cả đời hắn.....

Tầm Tân Đồng hôn lên đôi môi đang cắn chặt của cô, nói khẽ: “Cả đời của em vốn chính là vì chị mà tồn tại, nếu như không có chị..... Em chắc chắn đã không sống đến giờ.”

Tầm Thiên Hoan giật mình: “Em còn có tương lai tốt đẹp, chị là chị của em.....”

Tầm Tân Đồng lập tức nói: “Em biết rõ, chị không cần lần nào đến đều nhắc nhở, chị? Cái này không phải là lấy cớ sao, xin hỏi yêu thương chị của mình, có sai sao? Dù cho có sai, em cũng sẽ tiếp tục!”

“Như vậy.....” Tầm Thiên Hoan nhắm mắt lại, sau một lúc lâu mới mở mắt ra, nói: “Em tại sao phải yêu chị?”

Tầm Tân Đồng vẫn hôn xuống từng bước từng bước: “..... Cũng không biết..... Em đã từng hỏi chính mình rất nhiều lần, chị không xinh đẹp cũng không vĩ đại lại còn vô cùng tùy tính, ha ha, nhiều phụ nữ so với chị xinh đẹp hơn, ưu tú hơn đi, làm sao em có thể yêu mến chị, nhưng..... Em đối với các cô ấy nhưng không có một chút cảm giác, đối với chị, trong lòng lại sinh ra một loại tham muốn giữ lấy mãnh liệt, thậm chí trên thế giới này chỉ có em mới có thể nhìn chị, chị chỉ có thể cười với em..... Là từ khi nào thì đối với chị có loại cảm giác này? A, em cũng đã quên..... Mới đầu về sau, em cũng nghĩ loại cảm giác này là tình cảm chị em, nhưng, khi nhìn chị cười với người đàn ông khác hoặc là cùng người đàn ông khác thoáng có thân cận, em sẽ bị chọc giận cực kỳ, hận không thể làm cho trên cái thế giới này tất cả những người đàn ông xung quanh chị toàn bộ đều biến mất! Bởi vì chị..... Em chỉ muốn chị — thuộc về em.”

Tầm Thiên Hoan sớm đã nhắm mắt lại, hận không thể che lỗ tai của mình, vừa rồi của hắn một phen lời nói cho tới bây giờ cũng không nghe được qua.....

Nghiêng đầu, nhắm mắt lại, thanh âm nghẹn ngào: “Sự tình làm sao có thể biến thành như vậy?”

Tầm Tân Đồng ôn nhu hôn gương mặt của cô, tại bên tai của cô khe khẽ thì thầm: “Chị không cần phải sợ hãi, giữa chúng ta quan hệ, không cho người khác biết rõ cũng được, còn không được sao?”

“Gió không thể không lọt qua tường.”

“Em đây cũng không thể quản nhiều đến vậy, nếu như không thể có được chị, nếu bắt em phải rời xa chị, như vậy em tình nguyện đi tìm chết.....”

Chết..... Lại dùng cái này đến uy hiếp cô!

Tầm Thiên Hoan cả giận nói: “Từ nay về sau không cần phải tại trước mặt của chị nói đến cái chết, em như vậy không cảm thấy không có chí khí sao? Một người đàn ông bởi vì một người phụ nữ mà cả ngày đem cái chết để ở bên miệng! Không biết là không mặt mũi sao?”

Lời nói của Tầm Thiên Hoan không có làm cho Tầm Tân Đồng cảm thấy nửa điểm hổ thẹn, ngược lại cười càng sâu, bàn tay hướng hoa cúc của cô, nói: “Chị hiện tại rốt cục thừa nhận em là một người đàn ông?”

Nói chuyện đồng thời, đã chạm được hoa tâm của cô, đó là địa phương mẫn cảm nhất trên cơ thể cô, nhẹ nhàng mà sờ, sau đó chất mật không ngừng tuôn ra.....

Tầm Tân Đồng mê người cười: “Chị à, thân thể chị thật đúng là mẫn cảm.”

Hạ thể truyền đến làn sóng khoái cảm làm cho Tầm Thiên Hoan quên hết tất cả, thân thể trần trần co rút “Tân Đồng..... Đồng..... Đừng.....”

Tầm Tân Đồng vui vẻ thật sâu, một ngón tay cẩn thận tham tiến trong hoa kính, dị vật xâm nhập vào, hoa kính theo bản năng co rút lại, kẹp lấy ngón tay của hắn, ý định đem cả ngón tay bài trừ đi ra bên ngoài cơ thể, bất quá một hồi khi hoa kính thích ứng lại tựa hồ muốn càng nhiều, chất mật liên tục chảy ra.....

Tầm Tân Đồng không khỏi tán thưởng: “Thật căng nha.....”

Tình dục dần dần chiếm lĩnh lý trí của cô, tại lúc lý trí còn chưa toàn bộ biến mất cô hỗn hển nói: “Không thể..... A.....”

“Đã đến lúc này, đừng cự tuyệt em được không?” Tầm Tân Đồng cười khê: “Khiến cho chúng ta lưu một khoảnh khắc đáng nhớ nhất.....”

Hắn dùng ngón tay tại trong cơ thể cô kéo ra đút vào vài cái, sau đột nhiên triệt để co rút, trên ngón tay tràn đầy chất lỏng, hắn liếm liếm ngón tay, động tác kia cực độ mị hoặc.....

Hoa kính đột nhiên hư không làm cho cô hết sức khó chịu thoáng cái co rút lại, muốn thỏa mãn, tay của mình lại không nhúc nhích được, ngắt nhéo một hồi lâu, thật sự nhịn không được dật lên tiếng, chỉ là đem ánh mắt nhìn về phía Tầm Tân Đồng.....

Tầm Tân Đồng tà mị nhìn chăm chăm vào cô: “Muốn?”

Trong nội tâm cô chuẩn bị cho vô số từ không muốn, không muốn, sau đó, thân thể lại đang cùng cô đối nghịch.....

Tầm Tân Đồng mở chân của cô ra rất lớn, đem nam tính đỉnh nhẹ nhàng mà sờ hoa tâm, thậm chí còn cọ cọ vòng quanh, lại không chân chính thỏa mãn cô, chỉ nói: “Nói muốn em đi!”

Tầm Thiên Hoan vẻ mặt cầu xin, gắt gao cắn môi, chính là không để ỉn lên tiếng, nhưng bởi vì rượu cồn cùng dưới sự trêu đùa của hắn, thân thể khô nóng lại dần dần thăng cấp, bụng từng đợt co rút lại, trong hoa kính chất mật càng chảy càng nhiều.....

Cô gần như đều nhanh muốn khóc lên, liều mạng đè nén dục vọng của mình, cô hỏi: “Em có hối hận hay không?”

Đến lúc này, cô còn đang vì hắn suy nghĩ.....

Tầm Tân Đồng mỉm cười, nghiêng hạ thân, tại bên tai của cô nói: “Vĩnh viễn đều khó có khả năng!”

Giọng nói vừa xong, lưng ưỡn thẳng một cái, tiến vào thân thể của cô, non mềm nóng ướt thành chăm chú bao lấy của hắn nam tính, mất hồn đến cực điểm

Ở đằng kia trong tích tắc nam tính của hắn phảng phất như loài báo mới động dục, đánh vào hoa huyết chặt hẹp của cô, chui vào đến tận cùng, không một tia khe hở, hoàn toàn phù hợp.

Của hắn mỗi một lần tiến vào đều phảng phất muốn đem cô xé rách, nhưng mỗi cú đâm sâu nặng nề của hắn, vọt tới ma sát kịch liệt lại làm cho cô khoái hoạt điên cuồng. Trong đầu của cô trống rỗng, thân thể bị hắn ở trên người cô làm cản.

“A ~ ~ ân

~ a

~” Thân thể của cô tại vì luật động của hần mà không ngừng lay động, mỗi lần hần thật sâu tiến vào, cô lại một lần uốn cong thân thể phối hợp cùng hần, tuyết trắng đầy đặn phồng lên. Nhũ hoa đỏ tươi đứng thẳng, trong cái miệng nhỏ nhắn phát ra những tiếng nấc đứt đoạn.

Trong phòng, ngọn đèn sáng mềm, giai điệu âm nhạc hoàn toàn phối hợp với cô cùng hần, một cửa ải tình cảm mãnh liệt.....

64. Chương 63

Chương 63

Tầm Thiên Hoan lạnh lùng: “Vừa rồi, em bỏ thuốc vào rượu phải không?”

Vừa rồi phản ứng của cô rất kì quái, tuy dự vọng của con người là bình thường, nhưng cô cảm giác thân thể mình kì quái, giống như có được tính khổng chế bản thân.....

Tầm Tân Đồng bỗng nhiên mở to mắt, đầu tiên là giật mình, sau đó cười: “Thật thông minh.”

Quả nhiên!

Tầm Thiên Hoan cánh tay khẽ dùng sức, lại không nhúc nhích được: “Đáng giận, buông tay chị ra.”

Tầm Tân Đồng mặc lên y phục của mình, quỳ gối trên ghế sa lon, trên mặt Tầm Thiên Hoan hôn xuống, sau đó xé gỡ băng dính trên tay cô, cho dù hần đã là cẩn thận nhất nhưng vẫn làm đau cô, chỉ thấy cô nhăn lại đôi mi thanh tú, một tầng băng keo được gỡ ra cũng kéo xuống một lớp da trên tay cô..... Trên cổ tay đau nhức, Tầm Thiên Hoan trong khoảng thời gian ngắn cảm giác tay mình giống như bị tàn phế mất hết cảm giác, một lát sau mới bắt đầu có thể cử động.

Dưới sự giúp đỡ của Tầm Tân Đồng, rốt cục cô cũng đem y phục của mình mặc lên hoàn chỉnh.

Tầm Tân Đồng nhẹ nhàng mà nâng tay Tầm Thiên Hoan, nhìn dấu vết, nói khẽ: “Thực xin lỗi, em đã làm đau tay chị.”

Tầm Thiên Hoan nhìn nhìn Tầm Tân Đồng, sau đó rất không tự nhiên rút tay lại, cô đột nhiên ánh mắt kiên định, một tay đẩy Tầm Tân Đồng ra, rồi lảo đảo chạy đến cửa ra vào, Tầm Tân Đồng nhất thời không kịp phản ứng bị đẩy ngã trên ghế salon, trong nháy mắt hần định thần lại vội vàng hoang mang rối loạn chạy theo ra cửa.....

Tầm Thiên Hoan vừa chạy vừa kéo lại y phục của mình, cắn môi, chạy ra khỏi cafe Mỹ thực, chạy nhanh đến con đường lớn đông đúc người qua lại.....

Tầm Thiên Hoan mặt không biểu tình, chạy một hồi thì dừng lại thở dốc, đi một đoạn ngắn sau đó lại tiếp tục chạy.....

Không biết chạy được bao lâu, một chiếc xe hơi chậm rãi dừng lại bên cạnh của cô.....

Tầm Thiên Hoan cũng tựa hồ có phát giác, không khỏi dừng bước, nhìn về phía chiếc xe.

Từ trên xe bước xuống một người đàn ông trung niên, Tầm Thiên Hoan cảm giác có chút quen mặt.....

Chỉ thấy người đàn ông kia hướng Tầm Thiên Hoan đến gần hai bước, trên mặt tràn đầy vui vẻ, Tầm Thiên Hoan cảm giác đầu tiên chính là người này cười quá giả, hần nói: “Cháu dâu, còn nhớ ta không?”

Cháu dâu?

Trong đầu Tầm Thiên Hoan nhanh chóng hiện lên hình ảnh, giật mình một cái, nguyên lai..... Hình như là..... Bắc Diệc Không, a, không đúng, hần là gọi bác cả a?

Bất kể phải hay không, Tầm Thiên Hoan cảm thấy cần phải chào hỏi trước, khom xoay người, Tầm Thiên Hoan lễ phép nói: “Người vẫn khỏe!”

Bắc Diệc Không cười ha hả nói: “Vẫn khỏe.”

Tầm Thiên Hoan cười, nói: “Người..... Có chuyện gì không?”

Bắc Diệc Không vẻ mặt tươi cười nói: “Là như vậy, xế chiều hôm nay chúng ta có một bữa tiệc gia đình, Diệc Hâm lại bề bộn công việc, cho nên không có thời gian đón cháu, nhờ ta đến đón.”

Tầm Thiên Hoan kinh ngạc: “Tiệc gia đình?”

Bắc Diệc Không cười cười: “Đúng vậy, chỉ là bữa tiệc nhỏ, Bắc gia chúng ta cách một thời gian ngắn đều có một bữa tiệc gặp mặt, cháu không biết sao?”

Tầm Thiên Hoan cái hiểu cái không, gật đầu, nói: “A..... Là như thế này a.”

Chính là, Bắc Diệc Uy vì cái gì chưa cùng cô nói qua?

“Vậy cháu bây giờ còn có chuyện gì sao?”

“Sao ạ?”

“Nếu như không có chuyện gì nữa thì cùng lên xe?”

Tầm Thiên Hoan có chút lo lắng nói: “Thực không có..... Nhưng là.....”

Tầm Thiên Hoan rụt rụt tay, nhìn chính mình ăn mặc, mất trật tự không chịu nổi.....

Bắc Diệc Không liếc liền nhìn ra tâm sự của cô, vội vàng nói: “Không quan hệ, không quan hệ, ở nơi đó có sẵn quần áo, cháu sẽ có thời gian thay trước khi tham gia bữa tiệc.”

Tầm Thiên Hoan do dự một hồi, sau đó nói: “..... Vậy được rồi.”

Được Tầm Thiên Hoan đáp ứng, Bắc Diệc Không lập tức gật đầu xoay người, mở cửa xe cho Tầm Thiên Hoan: “Lên xe a.”

Tầm Thiên Hoan nắm chặt quần áo, cúi đầu, từng bước một đi đến xe.....

.....

Lên xe, Tầm Thiên Hoan có cảm giác quái lạ càng ngày càng rõ ràng, Bắc Diệc Không vẫn còn đang cười, vẻ mặt gian tà.

Tầm Thiên Hoan nghi hoặc, lần trước gặp người này ấn tượng của cô về hắn là kiểu người không quá quan tâm thích nói, khá trầm mặc, lần này thì nụ cười không bao giờ tắt.

“Cháu dâu gần đây khỏe không?”

“Ách..... Khỏe, a, rất khỏe ạ.”

“Cùng Diệc Hâm ở chung có vui không?”

Tầm Thiên Hoan ngây ngô trả lời: “Vui, rất vui.”

Sau đó cứ như vậy, Bắc Diệc Không hỏi một câu, Tầm Thiên Hoan thành thật trả lời một câu, thời gian dần dần trôi qua.....

Tầm Thiên Hoan có chút không yên lòng, thỉnh thoảng liếc ngoài cửa sổ, nhưng phần nhiều thời gian là cúi đầu vuốt vuốt ngón tay của mình.....

Không biết qua bao lâu, Tầm Thiên Hoan chính là cảm thấy ngồi rất lâu, ngồi đến toàn thân cũng không thoải mái, vô tình liếc ra ngoài cửa sổ xe trong nội tâm không khỏi cả kinh!

“Bác cả, chúng ta đang đi đâu thế? Tại sao là ra vùng ngoại ô?”

Bắc Diệc Không nghe tiếng, đột nhiên lại chuyển cười, nói: “Chúng ta tổ chức tiệc tại vùng ngoại ô này?”

Tầm Thiên Hoan nghi hoặc càng lớn: “Nhưng là, theo cháu được biết ở đây cũng không có biệt thự nào, không đúng, đừng nói biệt thự, mà ngay cả nhà dân đều không có!”

Bắc Diệc Không tiếp tục cười, cười nhưng có chút cứng ngắc: “Cháu có nhớ lắm chẳng?”

“Không có!” Tầm Thiên Hoan nói: “Cháu sinh trưởng ở thành phố này, từng địa phương chung quanh hầu như đều quen thuộc hết!”

Bắc Diệc Không ngữ khí có chút không kiên nhẫn: “Nói nhớ lắm, thì cháu chính là nhớ lắm!”

Tầm Thiên Hoan ngẩn người, kinh ngạc nhìn chăm chăm vào Bắc Cùng Không, đột nhiên nói: “Dừng xe!”

Lái xe cùng Bắc Diệc Không không để ý tới cô.

Cô hướng tài xế năn nỉ: “Tài xế, cầu xin dừng lại, tôi muốn xuống xe!”

Người lái xe vẫn không hề để tâm, Tầm Thiên Hoan lại nhìn về phía Bắc Cùng Không, nói: “Tôi muốn xuống xe!”

Bắc Diệc Không nụ cười trên môi rốt cục biến mất: “Cô cho rằng cô bây giờ còn có thể xuống xe sao?”

65. Chương 64

Chương 64

Tầm Thiên Hoan bị dẫn tới một gian phòng cũ nát, trong phòng đó loạn thất bát tán, khắp nơi tản ra một mùi nấm mốc, bốn phía mạng nhện giăng kín, tro bụi đóng tầng tầng lớp lớp.....

Tầm Thiên Hoan trừng mắt Bắc Cùng Không: “Bác làm cái gì vậy?!”

Bắc Diệc Không mặt không biểu tình nói: “Chỉ cần Diệc Hâm tiểu tử kia chịu ngoan ngoãn nghe lời của ta, vậy cô lập tức có thể ra khỏi...!”

Tầm Thiên Hoan không khỏi cười lạnh: “Thì ra là bắt tôi tới uy hiếp cháu của ông ư?”

Bắc Diệc Không rút ra một điều thuốc lá châm lửa, hung hăng hít một hơi: “Đây không tính là uy hiếp, ta chỉ là muốn lấy lại những thứ ta nên có!”

Tầm Thiên Hoan liếc xéo hắn: “Như vậy, ông cho rằng Bắc Diệc Hâm sẽ vì tôi, mà chi tiền sao?”

Bắc Diệc Không nói: “Vì cô sẽ không, nhưng là vì thanh danh Bắc gia – hắn sẽ làm.”

Tầm Thiên Hoan cảnh giác nhìn hắn: “Ông định làm gì?”

Bắc Diệc Không liếc qua Tầm Thiên Hoan, xoay người rời khỏi căn phòng hoang cũ kĩ.....

Tầm Thiên Hoan kinh ngạc nhìn cánh cửa từ từ đóng lại, sau đó cô nghe được tiếng khóa cửa.....

Tầm Thiên Hoan không khỏi lui ra phía sau vài bước, cứ như vậy đứng rất lâu, vài tia nắng vàng vọt lọt qua khe cửa sổ làm cho Tầm Thiên Hoan cảm giác có chút chướng mắt, thời gian dần dần trôi qua, ánh sáng chiếu vào càng ngày càng ít, sau đó cho đến khi ánh sáng hoàn toàn biến mất, Tầm Thiên Hoan cũng không biết khi nào thì từ đứng đã chuyển sang ngồi xổm một góc, ôm chân, cũng không nhúc nhích.....

Bắc Diệc Uy có thể vì cô mà bị Bắc Diệc Không uy hiếp sao?

Cô bây giờ có phải là đang lâm vào cuộc tranh giành quyền lợi của gia tộc giàu có?

Đương nhiên cô cùng lắm cũng chỉ là một con cờ vô tội mà thôi.....

Kinh nghiệm từ sự việc này khiến cô đối với Bắc gia càng ngày càng thất vọng rồi.....

Cô không tìm thấy lý do ỉnh tiếp tục ngu ngốc sống tại Bắc gia.....

Tầm Thiên Hoan kinh ngạc nhìn nóng hôi hổi đồ ăn.....

68. Chương 67

Chương 67

Bắc Diệc Uy ngồi ở bên cạnh giường bệnh, lẳng lặng nhìn người ở trên giường hôn mê – Tầm Thiên Hoan, chỉ thấy cô khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, trên trán không ngừng toát mồ hôi lạnh, nhắm hai mắt, cau chặt lông mày, môi khẽ nhếch rồi lại khẽ mím, thì thào, đại đa số đều nghe không rõ đang nói cái gì, nhưng mà Bắc Diệc Uy lại nghe đến cái chữ kia:

“Tịch..... Tịch.....”

Trên khuôn mặt tuần tú lạnh lùng của Bắc Diệc Uy không có bất luận biểu cảm gì, khẽ gọi môi nhếch, đôi mắt đen nhánh thật sâu, nhìn chăm chăm vào thân thể trên giường, hần chậm rãi giơ lên ngón tay thon dài mà tiết cốt rõ ràng, ngón tay trên không trung chần chờ rồi vươn hướng khuôn mặt nhỏ nhắn hôn mê xoa gò má lúc lạnh lúc nóng, da của cô rất tốt, sờ vào cực kỳ thoải mái, vài ngày không gặp mà cô tựa hồ gầy không ít, thịt trên gò má đã gầy một nửa, hai má thịt thiếu, cái cằm cũng hơi chút tiều tụy rất nhiều, Bắc Diệc Uy phát hiện, không biết bắt đầu từ lúc nào, hần không những đã để ý dung mạo của cô, mà hần còn để ý lòng của cô.....

Tầm Thiên Hoan hôn mê một đêm, Bắc Diệc Uy tại bên giường trông, đa số thời gian đều là lẳng lặng nhìn cô, lau mồ hôi trên trán cho cô, mỗi lần chăn đắp bị cô vô tình xốc lên hần lại cẩn thận kéo lại cho cô, thật sự quá mệt mỗi hần sẽ thêm thiếp một hồi, nhưng là tính cảnh giác của hần rất cao, chỉ cần Tầm Thiên Hoan vô ý động động, hần đều tỉnh lại, sau đó, tiếp tục quan sát cô, ngẫu nhiên nghiêng hạ thân đi, tại trên gương mặt của cô nhẹ nhàng hôn xuống.....

Ngày hôm sau, mặt trời lên cao, ánh nắng ấm áp chiếu rọi khắp nơi, gió nhẹ nhàng mà quét lá cây, Tầm Thiên Hoan y nguyên nhắm mắt.....

Bắc Diệc Uy từ trên ghế đứng lên, thân hình khẽ gọi chậm rãi đi đến cửa sổ, nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, kinh ngạc ngẩn người.....

Tầm Thiên Hoan ngón tay giật giật, trong miệng nỉ non âm thanh càng lúc càng lớn: “Tịch..... Tịch.....”

Bắc Diệc Uy tựa ở cửa sổ nhìn cô, ánh mắt thật sâu, tim đập rộn rã như máy móc hỗn loạn, tìm không thấy bất luận cái gì cảm tình.....

Đến tối đêm, Tầm Thiên Hoan rốt cục chậm rãi mở to mắt, như phiến lông mi giường khải, một đôi mắt long lanh như nước khẽ chớp, đôi mắt trong suốt, đầu óc có chút choáng váng, trong miệng không ngừng kêu: “Tịch..... Tịch..... Anh ở đâu?”

Bắc Diệc Uy bỗng nhiên giật mình, trong nháy mắt ánh mắt sáng lóe lên ánh sáng kinh hãi, chú thị Tầm Thiên Hoan, trên môi rốt cục hiện lên nét cười, mừng rỡ nói: “Thiên Hoan, em rốt cục tỉnh!!”

Tầm Thiên Hoan mơ màng nghe tiếng, có chút quay đầu, trong tầm mắt xuất hiện thân ảnh Bắc Diệc Uy tuần tú lạnh lùng, nhưng là, rất mơ hồ, mơ hồ làm cho cô thấy không rõ mặt mũi của hần, không biết hần là ai, trong miệng chỉ lẩm bẩm nói: “Tịch..... Tịch.....”

Bắc Diệc Uy sững sờ, trên môi nét cười biến mất, ánh mắt lại khôi phục thâm trầm, nhìn cô mà không nói.

Tầm Thiên Hoan chậm rãi rút tay từ trong chăn ra, sau đó cố hết sức chỉ hướng Bắc Diệc Uy, ánh mắt mơ hồ: “Tịch.....”

Bắc Diệc Uy nhìn chăm chăm vào Tầm Thiên Hoan không nói, cũng không nhúc nhích, cứ như vậy nhìn chăm chăm..... Rất lâu sau đó, trên khuôn mặt tuần tú hiện lên một cái cười nhàn nhạt, không chút tình cảm nào.....

Hần thật lâu, thật lâu nhìn chăm chăm vào cô, lại có chút ít chua xót.....

Nhắm mắt lại, bên tai còn đang vang lên thanh âm của cô: “Tịch..... Tịch.....”

Gục đầu xuống, bên tai tiếp tục vang lên thanh âm của cô: “Tịch..... Không, muốn..... Không để ý tới em.....”

Sau nửa ngày.

Ngoài cửa sổ gió thổi vào, khẽ nâng bức màn tung bay

~Hắn đột nhiên mở to mắt, ngẩng khuôn mặt tuấn tú, ướt át chất lỏng nơi đáy mắt cuối cùng không có xuất hiện.

Đôi chân thon dài khẽ bước từng bước trầm thấp, từng bước một đi tới bên giường, ngồi xổm xuống, nhẹ nhàng mà cầm cái tay cô, cùng cô đối mặt.

Tầm Thiên Hoan ánh mắt rốt cục dần dần khôi phục bình thường, khuôn mặt trước mắt này, y nguyên ôn nhu, y nguyên tuấn đạt, không phải — Tịch!

Tầm Thiên Hoan vô thức rút tay mình từ trong tay của hắn ra, tự nhủ: “Không, anh không phải Tịch..... Không phải.....”

Khi bàn tay nhỏ bé của cô sắp rút ra khỏi bàn tay của hắn, hắn vội vã kéo tay của cô trở lại, bàn tay nhỏ bé cô hơi lạnh, làn da lại mềm mại vô cùng, hắn muốn nắm thật chặt thật chắc nhưng rồi lại sợ tổn thương cô.....

Thanh âm Bắc Diệc Uy nam tính trầm thấp mà tràn ngập mị lực vang lên: “Đúng, anh không phải Âu Dương Tịch, anh là – Bắc Diệc Uy!”

Cô sửng sờ.

Hắn nói tiếp: “Là Bắc Diệc Uy, không phải cái gì ‘Tịch’, Bắc Diệc Uy, anh là Bắc Diệc Uy, em nhớ kỹ.”

Tầm Thiên Hoan đôi mi thanh tú hơi nhú, bàn tay vốn không có sức, lúc này càng vô lực nhưng lại kiên trì muốn rút về, cô không muốn bị hắn một mực nắm giữ: “Không, không.....”

Hắn nắm chặt tay của cô, không cho cô trốn, lại đem tay của cô nắm đau!

“Đau.....” Cau mày, chẳng biết tại sao nước mắt đúng lúc này lăn xuống, cô cố hết sức rồi lại vô lực giãy dụa cổ tay, “Đau quá.....”

Cô thanh âm thống khổ, hắn tựa hồ hoàn toàn không có nghe được, trong mắt của hắn chỉ có nghĩ cô muốn trốn tránh nét mặt của hắn, sợ, loạn, sợ.....

“Mấy ngày nay.....” Hắn thấp giọng hỏi: “Em có phải hay không chính là sợ hãi như vậy?”

Như vậy sợ, như vậy loạn, như vậy sợ.....

Trong đầu, lập tức hiện ra — giữa phòng ở cũ nát, mạng nhện giăng kín, tro bụi dày đặc, ban ngày có ánh mặt trời, lại cô độc tịch liêu..... Ban đêm có mờ nhạt ngọn đèn, còn trùng kêu vang thanh âm..... là vô biên vô hạn sợ hãi!

Cô cần ôn hòa, cô cần ngực Tịch, chỉ có ngực Tịch mới có thể để cho cô cảm thấy ôn hòa, cảm thấy an tâm.....

“Tịch, Tịch ở đâu.....” Cô nức nở nghẹn ngào: “Tịch, tôi muốn Tịch, Tịch ở đâu.....”

Bắc Diệc Uy nhắm mắt lại, rồi lại mở to đôi mắt đã đen kịt như hồ sâu, hắn thấp giọng kêu: “Thiên Hoan..... Có anh ở đây.”

Trong mắt nước mắt tràn ra, cô khóc ròng: “Tịch, vì cái gì Tịch còn chưa.....”

“Thiên Hoan.....”

“Tịch ở đâu nha?”

“Tầm Thiên Hoan.....”

“Ô..... Tịch!”

“Tầm Thiên Hoan!”

“.....”

“Tầm Thiên Hoan!! Nhìn anh!!”

“Anh sẽ không để cho em rời khỏi anh!” Bắc Diệc Uy đột nhiên đứng dậy ôm thân thể mềm mại của cô, chăm chú ôm lấy, căng thẳng giống như là muốn đem hai thân thể kết hợp cùng một chỗ, tốt nhất là vĩnh viễn cũng không thể tách rời, “Tuyệt không cho phép em rời đi anh, em là người phụ nữ của anh!!”

Tầm Thiên Hoan bối rối: “Không.....”

Hắn chăm chú ôm cô, từ từ nhắm hai mắt, hỏi: “Muốn anh làm như thế nào em mới có thể không rời khỏi anh?”

“Cầu anh..... Tịch, cho tôi tìm đến Tịch được không? Tôi van cầu anh.....” Cô khóc nức.

Hắn tiếp tục nói: “Có phải là, anh đem hắn tới, em nhất định không rời khỏi anh?”

“Tịch.....”

“Có phải là gặp được hắn, em cũng sẽ không khóc?”

“Àn..... Tịch sẽ không để cho tôi khóc, tôi sẽ không khóc ở trước mặt của anh ấy, Tịch đã nói nếu như tôi khóc, nếu như tôi thương tâm, anh ấy có thể so với tôi càng thương tâm.....”

Bắc Diệc Uy vẻ mặt dờ dẩn: “Em là đang nói anh sao?”

Cô đánh vào thân thể của hắn, bi thiết: “Bắc Diệc Uy, anh là đại phôi đản! Vì cái gì không đi tìm Tịch cho tôi? Bại hoại, anh là đại phôi đản! Tôi chán ghét anh!”

Cô cố hết sức, liều mạng đưa hắn đẩy ra, cô nói: “Chính mình đi tìm, tôi không cầu anh, tôi tại sao phải cầu anh, chính mình vẫn có thể đi tìm, chỉ cần tôi đi tìm Tịch, Tịch lập tức sẽ xuất hiện ở trước mặt của tôi, Tịch vĩnh viễn đối với tôi tốt nhất!”

Hắn giữ chặt cánh tay của cô, nói: “Vì cái gì?”

“Thả tôi ra!”

“Em một mực yêu mến người kia như vậy sao?”

“Bắc Diệc Uy, tôi bảo anh thả tôi ra! Mau buông!” Cô dùng hết sức trong thân thể, tia khí lực cuối cùng muốn đẩy hắn ra.

Hắn nói: “Chính là, anh yêu em.....”

Thanh âm của hắn rất nhỏ, cô không có nghe hắn đang nói cái gì.

Bắc Diệc Uy chú thị cô, sau một lúc lâu, hắn mặt không biểu tình đem cô đẩy trở lại trên giường, đơn giản làm cho cô nằm trên giường xong, hắn nói: “Em yên tâm, chỉ cần là người em muốn gặp, anh sẽ đi tìm tới cho em, chỉ cần là chuyện em muốn làm, anh đều đem hết toàn lực làm được cho em.”

Cô nằm ở trên giường bệnh, ánh mắt sững sờ nhìn hắn.

“Anh hiện tại lập tức đi bắt hắn đến ngay.” Hắn nói: “Nhưng là, em tốt tốt nằm, không cho phép khóc, ngoan ngoãn nghe lời nằm, chờ anh trở lại, em có thể làm được sao?”

Ánh mắt của cô đỏ bừng, trên khuôn mặt nhỏ nhắn còn có vệt nước mắt, nhìn hắn nửa ngày, cô gật gật đầu.

70. Chương 68

Chương 69

Bắc Diệc Uy mặt không biểu tình đi ra ngoài phòng bệnh, trên hành lang đi vài bước, bước chân dừng lại, lưng tựa tại trên vách tường, đầu ngửa ra sau, trong hành lang người bệnh cùng bác sĩ hộ sĩ tới tới lui lui..... Nhưng là, hắn vẫn cảm thấy cô tịch, thâm tâm cô đơn, lạnh giá như băng thấu xương.....

Rất lâu sau đó.....

Hắn chậm rãi lấy điện thoại cầm tay ra, liên tiếp nhấn số, tuy là lần đầu tiên gọi cho số này nhưng hắn lại phi thường quen thuộc, đơn giản là, cùng hắn có quan hệ.....

“Uy?”

Một lát sau, Bắc Diệc Uy mới mở miệng: “Tôi là Bắc Diệc Uy.”

Bên kia dừng một hồi, Âu Dương Tịch đột nhiên cười: “Cái này thật đúng là kỳ lạ quý hiếm, anh sao lại có thể gọi điện thoại cho tôi! Nói đi chuyện gì?”

Ánh mắt Bắc Diệc Uy trống rỗng, hắn nói: “Cô ấy muốn gặp anh.”

“.....”

Bắc Diệc Uy ngữ khí lạnh như băng: “Tầm Thiên Hoan muốn gặp anh lập tức, ngay lập tức!”

“Vậy cô ấy vì cái gì không tự mình điện thoại với tôi?”

“Cô ấy bị bệnh.”

Âu Dương Tịch ra vẻ giật mình: “Tại sao bệnh?”

Bắc Diệc Uy lạnh nhạt: “Nói ra rất dài dòng, nhưng là anh bây giờ có thể đến liền không? Cô ấy..... tâm tình có chút không ổn định.....”

“Cái gì?”

Cắt điện thoại vào, ánh mắt Bắc Diệc Uy cũng giống như sâu trong đáy lòng hắn, chỉ có tịch mịch cùng cô đơn, thân hình thon dài to lớn, còn có khuôn mặt tuấn đạt khôn cùng hiển thị rõ chán nản.....

Thời gian cứ lặng lẽ trôi qua.....

Quần quanh trong không khí bên hắn một vòng phiên muộn.....

Cái này hết thấy, tính cái gì? Bắc Diệc Uy, người có biết hay không người có bao nhiêu vô dụng? Liền tự mình người yêu đều bảo vệ không được, thậm chí còn bởi vậy mất đi tất cả, kết quả là, chỉ chừa lại một phần hoảng sợ cô độc..... Càng buồn cười chính là, còn nghĩ đưa người đàn ông khác đến bên cạnh của cô ấy..... Cái này tính cái gì?

Hành lang thật dài, ngọn đèn yếu ớt chiếu lên sàn nhà, một người đàn ông tuấn mỹ mặc áo khoác vàng nhạt xuất hiện, một đôi giày trắng nhẹ nhàng mà dướn bước trên sàn nhà, làm như vô thanh vô tức ánh mắt của hắn nhìn thẳng phía trước, chậm rãi đi tới.....

Bắc Diệc Uy phát giác được có người hướng mình đi tới, chậm rãi mở to mắt, đôi mắt tĩnh lặng như màn đêm, có chút quay đầu chú thị hành lang, cách đó không xa Âu Dương Tịch đi tới cùng với một khuôn mặt lãnh đạm không hề có biểu cảm gì vì tất cả tình cảm của hắn đều giấu kín dưới chỗ sâu nhất đáy lòng.

Hai nam nhân mỗi người một vẻ tuấn mỹ khiến cho không gian xung quanh trong nháy mắt đột nhiên như sáng lên, sáng đến chói cả mắt, dường như ánh sáng là tỏa ra từ người bọn họ.

Âu Dương Tịch nhìn chăm chăm vào Bắc Diệc Uy: “Cô ấy ở đâu?”

“Ở trong phòng bệnh giữa này.....” Bắc Diệc Uy ngữ khí có chút kỳ dị lạnh nhạt, nói: “Mấy ngày nay, cô ấy sợ hãi, tâm tình rất không ổn định.”

Âu Dương Tịch liếc Bắc Diệc Uy, nói: “Tôi biết.”

Sau đó đi qua Bắc Diệc Uy, đứng ở trước cửa bệnh thành tâm thành ý, nhẹ nhàng mà đẩy cửa vào, chậm rãi đi đến bên cạnh giường bệnh, trên giường bệnh Tầm Thiên Hoan giờ phút này chăm chú nhắm mắt lại, hai bàn tay nhỏ bé căng thẳng nắm chặt chần, hô hấp đều đều. Âu Dương Tịch vươn tay nhẹ nhàng đặt lên trên trán của cô, thân nhiệt cô nóng bừng khiến trong nội tâm hắn lập tức cảm thấy vô cùng chua xót, khó chịu đến cực điểm, cau mày, nhìn chăm chú vào Tầm Thiên Hoan, cô ấy thành ra tình trạng như vậy lại là do một tay hắn bày ra.....

Hắn yêu cô, muốn mang đến cho cô hạnh phúc, nhưng hôm nay lại hại cô nằm ở trên giường bệnh, bỗng chốc hắn cảm thấy vô cùng hận bản thân mình, trong nội tâm có một thanh âm hỏi chính mình: nên buông tay sao?

Chính là, nếu như buông tay bây giờ thì cô hôm nay nằm ở trên giường bệnh đã hoài phí công sức sao?

Thiên Hoan, anh yêu em, nhưng lại vô tình thương tổn em, cái này so với anh tự giết chính mình còn khó chịu hơn.....

Tầm Thiên Hoan bỗng nhiên mở to mắt, chú thị Âu Dương Tịch, lập tức nét mặt tươi cười như hoa, hai mắt như trăng lưỡi liềm cong cong, đôi mắt trong suốt như nước: “Tịch, anh rất cuộc đã tới!”

Nhìn cô vô lực mà vẫn cười sâu như vậy, đáy lòng hắn trùng xuống, hắn tại bên giường ngồi xuống, ôn nhu nhìn cô: “Em đã khỏe chưa?”

Tầm Thiên Hoan cố gắng từ trên giường ngồi dậy, sau đó liêu lĩnh duỗi ra hai tay, ôm lấy Âu Dương Tịch, nói: “Chỉ cần có Tịch, có Tịch bên cạnh là tốt rồi.....”

Âu Dương Tịch ánh mắt run lên, bàn tay nhẹ nhàng vuốt lưng cô, thấp giọng: “Thiên Hoan.....”

Tầm Thiên Hoan điều chỉnh tốt tư thế, càng ôm chặt lấy Âu Dương Tịch, chỉ có như vậy, cô mới có thể cảm thấy càng thêm thư thái, có càng lớn cảm giác an toàn.....

Tầm Thiên Hoan nhắm mắt lại, thanh âm nhẹ nhàng: “Tịch, đừng rời khỏi em..... Vĩnh viễn cũng không rời bỏ em, được không?”

Âu Dương Tịch kinh ngạc hồi lâu, cuối cùng nói ra: “..... Sẽ không, anh vĩnh viễn cũng sẽ không.....”

Về mặt Tầm Thiên Hoan thoát nhìn yên lặng, nhẹ nhàng mà trong thanh âm lại tràn đầy hoảng loạn nói: “Em rất sợ hãi, giữa căn phòng nhỏ nhỏ hẻo lánh người..... Em một người rất sợ hãi..... Vì vậy trong lòng em không ngừng gọi tên anh, Tịch, Tịch..... Em nghĩ nhanh lên nhìn thấy anh, muốn gặp anh phát điên..... Tịch, chỉ có anh mới có thể thiết tình che chở em, sẽ không để cho em sợ hãi, đúng hay không?”

Âu Dương Tịch thật sâu hít vào không khí, cánh tay đột nhiên tăng thêm lực đạo, chăm chú ôm lấy cô, ngón tay thật sâu luồn vào trong sợi tóc cô, tâm tình bất an cực độ khiến cho hắn gần như thống khổ.....

Hắn ní non tên của cô: “Thiên Hoan.....”

Bên ngoài gian phòng, Bắc Diệc Uy lẳng lặng đứng sừng ở bên tường. Rất lâu sau đó, hắn mới chậm rãi chuyển thân, mặt hướng một màn trong phòng, trở mắt nhìn, cô như thể ỷ lại người đàn ông khác, cô tựa hồ yêu người đàn ông kia và đã yêu đến không có thuốc chữa..... Điều này khiến cho hắn mỗi một lần hô hấp tựa hồ cũng đau nhức, hít thở trở nên không thông, trái tim hắn thống khổ.....

Vì cái gì, cô đối người đàn ông kia tín nhiệm, không thể phân một nửa cho hắn, mặc kệ muốn thế nào, hắn đều cố gắng, đều đem hết toàn lực, có thể..... Ít nhất nên cho hắn một cơ hội.....

Tầm Thiên Hoan tựa ở trong ngực Âu Dương Tịch, chăm chú ôm hắn, nhẹ nói: “Tịch, anh là người duy nhất em tín nhiệm, vĩnh viễn cũng không được rời khỏi em, vĩnh viễn cũng không được gạt em.....”

71. Chương 69

Chương 69

Bắc Diệc Uy mặt không biểu tình đi ra ngoài phòng bệnh, trên hành lang đi vài bước, bước chân dừng lại, lưng tựa tại trên vách tường, đầu ngửa ra sau, trong hành lang người bệnh cùng bác sĩ hộ sĩ tới lui lui..... Nhưng là, hắn vẫn cảm thấy cô tịch, thâm tâm cô đơn, lạnh giá như băng thấu xương.....

Rất lâu sau đó.....

Hắn chậm rãi lấy điện thoại cầm tay ra, liên tiếp nhấn số, tuy là lần đầu tiên gọi cho số này nhưng hắn lại phi thường quen thuộc, đơn giản là, cùng hắn có quan hệ.....

“Uy?”

Một lát sau, Bắc Diệc Uy mới mở miệng: “Tôi là Bắc Diệc Uy.”

Bên kia dừng một hồi, Âu Dương Tịch đột nhiên cười: “Cái này thật đúng là kỳ lạ quý hiếm, anh sao lại có thể gọi điện thoại cho tôi! Nói đi chuyện gì?”

Ánh mắt Bắc Diệc Uy trống rỗng, hắn nói: “Cô ấy muốn gặp anh.”

“.....”

Bắc Diệc Uy ngữ khí lạnh như băng: “Tầm Thiên Hoan muốn gặp anh lập tức, ngay lập tức!”

“Vậy cô ấy vì cái gì không tự mình điện thoại với tôi?”

“Cô ấy bị bệnh.”

Âu Dương Tịch ra vẻ giật mình: “Tại sao bệnh?”

Bắc Diệc Uy lạnh nhạt: “Nói ra rất dài dòng, nhưng là anh bây giờ có thể đến liền không? Cô ấy..... tâm tình có chút không ổn định.....”

“Cái gì?”

Cất điện thoại vào, ánh mắt Bắc Diệc Uy cũng giống như sâu trong đáy lòng hắn, chỉ có tịch mịch cùng cô đơn, thân hình thon dài to lớn, còn có khuôn mặt tuấn đạt khôn cùng hiển thị rõ chán nản.....

Thời gian cứ lặng lẽ trôi qua.....

Quần quanh trong không khí bên hắn một vòng phiền muộn.....

Cái này hết thấy, tính cái gì? Bắc Diệc Uy, người có biết hay không người có bao nhiêu vô dụng? Liền tự mình người yêu đều bảo vệ không được, thậm chí còn bởi vậy mất đi tất cả, kết quả là, chỉ chứa ình một phần hoảng sợ cô độc..... Càng buồn cười chính là, còn nghĩ đưa người đàn ông khác đến bên cạnh của cô ấy..... Cái này tính cái gì?

Hành lang thật dài, ngọn đèn yếu ớt chiếu lên sàn nhà, một người đàn ông tuấn mỹ mặc áo khoác vàng nhạt xuất hiện, một đôi giày trắng nhẹ nhàng mà dướm bước trên sàn nhà, làm như vô thanh vô tức ánh mắt của hắn nhìn thẳng phía trước, chậm rãi đi tới.....

Bắc Diệc Uy phát giác được có người hướng mình đi tới, chậm rãi mở to mắt, đôi mắt tĩnh lặng như màn đêm, có chút quay đầu chú thị hành lang, cách đó không xa Âu Dương Tịch đi tới cùng với một khuôn mặt lãnh đạm không hề có biểu cảm gì vì tất cả tình cảm của hắn đều giấu kín dưới chỗ sâu nhất đáy lòng.

Hai nam nhân mỗi người một vẻ tuấn mỹ khiến cho không gian xung quanh trong nháy mắt đột nhiên như sáng lên, sáng đến chói cả mắt, dường như ánh sáng là tỏa ra từ người bọn họ.

Âu Dương Tịch nhìn chằm chằm vào Bắc Diệc Uy: “Cô ấy ở đâu?”

“Ở trong phòng bệnh giữa này.....” Bắc Diệc Uy ngữ khí có chút kỳ dị lạnh nhạt, nói: “Mấy ngày nay, cô ấy sợ hãi, tâm tình rất không ổn định.”

Âu Dương Tịch liếc Bắc Diệc Uy, nói: “Tôi biết.”

Sau đó đi qua Bắc Diệc Uy, đứng ở trước cửa bệnh thành tâm thành ý, nhẹ nhàng mà đẩy cửa vào, chậm rãi đi đến bên cạnh giường bệnh, trên giường bệnh Tầm Thiên Hoan giờ phút này chăm chú nhắm mắt lại, hai bàn tay nhỏ bé căng thẳng nắm chặt chần, hô hấp đều đều. Âu Dương Tịch vươn tay nhẹ nhàng đặt lên trên trán của cô, thân nhiệt cô nóng bừng khiến trong nội tâm hắn lập tức cảm thấy vô cùng chua xót, khó chịu đến cực điểm, cau mày, nhìn chăm chú vào Tầm Thiên Hoan, cô ấy thành ra tình trạng như vậy lại là do một tay hắn bày ra.....

Hắn yêu cô, muốn mang đến cho cô hạnh phúc, nhưng hôm nay lại hại cô nằm ở trên giường bệnh, bỗng chốc hắn cảm thấy vô cùng hận bản thân mình, trong nội tâm có một thanh âm hỏi chính mình: nên buông tay sao?

Chính là, nếu như buông tay bây giờ thì cô hôm nay nằm ở trên giường bệnh đã hoài phí công sức sao?

Thiên Hoan, anh yêu em, nhưng lại vô tình thương tổn em, cái này so với anh tự giết chính mình còn khó chịu hơn.....

Tầm Thiên Hoan bỗng nhiên mở to mắt, chú thị Âu Dương Tịch, lập tức nét mặt tươi cười như hoa, hai mắt như trắng lười liềm cong cong, đôi mắt trong suốt như nước: “Tịch, anh rất cuộc đã tới!”

Nhìn cô vô lực mà vẫn cười sâu như vậy, đáy lòng hắn trùng xuống, hắn tại bên giường ngồi xuống, ôn nhu nhìn cô: “Em đã khỏe chưa?”

Tầm Thiên Hoan cố gắng từ trên giường ngồi dậy, sau đó liêu lĩnh duỗi ra hai tay, ôm lấy Âu Dương Tịch, nói: “Chỉ cần có Tịch, có Tịch bên cạnh là tốt rồi.....”

Âu Dương Tịch ánh mắt run lên, bàn tay nhẹ nhàng vuốt lưng cô, thấp giọng: “Thiên Hoan.....”

Tầm Thiên Hoan điều chỉnh tốt tư thế, càng ôm chặt lấy Âu Dương Tịch, chỉ có như vậy, cô mới có thể cảm thấy càng thêm thư thái, có càng lớn cảm giác an toàn.....

Tầm Thiên Hoan nhắm mắt lại, thanh âm nhẹ nhàng: “Tịch, đừng rời khỏi em..... Vĩnh viễn cũng không rời bỏ em, được không?”

Âu Dương Tịch kinh ngạc hồi lâu, cuối cùng nói ra: “..... Sẽ không, anh vĩnh viễn cũng sẽ không.....”

Về mặt Tầm Thiên Hoan thoát nhìn yên lặng, nhẹ nhàng mà trong thanh âm lại tràn đầy hoảng loạn nói: “Em rất sợ hãi, giữa căn phòng nhỏ nhỏ hẻo lánh người..... Em một người rất sợ hãi..... Vì vậy trong lòng em không ngừng gọi tên anh, Tịch, Tịch..... Em nghĩ nhanh lên nhìn thấy anh, muốn gặp anh phát điên..... Tịch, chỉ có anh mới có thể thiết tình che chở em, sẽ không để cho em sợ hãi, đúng hay không?”

Âu Dương Tịch thật sâu hít vào không khí, cánh tay đột nhiên tăng thêm lực đạo, chăm chú ôm lấy cô, ngón tay thật sâu luồn vào trong sợi tóc cô, tâm tình bất an cực độ khiến cho hắn gần như thống khổ.....

Hắn ní non tên của cô: “Thiên Hoan.....”

Bên ngoài gian phòng, Bắc Diệc Uy lẳng lặng đứng sừng ở bên tường. Rất lâu sau đó, hắn mới chậm rãi chuyển thân, mặt hướng một màn trong phòng, trở mắt nhìn, cô như thể ỷ lại người đàn ông khác, cô tựa hồ yêu người đàn ông kia và đã yêu đến không có thuốc chữa..... Điều này khiến cho hắn mỗi một lần hô hấp tựa hồ cũng đau nhức, hít thở trở nên không thông, trái tim hắn thống khổ.....

Vì cái gì, cô đối người đàn ông kia tín nhiệm, không thể phân một nửa cho hắn, mặc kệ muốn thế nào, hắn đều cố gắng, đều đem hết toàn lực, có thể..... Ít nhất nên cho hắn một cơ hội.....

Tầm Thiên Hoan tựa ở trong ngực Âu Dương Tịch, chăm chú ôm hắn, nhẹ nói: “Tịch, anh là người duy nhất em tín nhiệm, vĩnh viễn cũng không được rời khỏi em, vĩnh viễn cũng không được gạt em.....”

72. Chương 70

Chương 70

Bắc Diệc Uy kiên định âm thanh dứt khoát nói: “Tôi không cho phép!”

Tầm Thiên Hoan khí lực thoáng khôi phục, cố vén chăn lên từ trên giường đứng lên, lạnh nhạt nói: “Tôi cũng không cần sự đồng ý của anh.”

Bắc Diệc Uy lông mày giờ phút này nhú chặt, nghĩ ngăn cản cô, cô lại muốn trốn tránh hần, hần tiếp tục nói: “Nhưng là, em hiện tại thật sự không thể rời đi bệnh viện, ít nhất phải ở trong bệnh viện vài ngày, cho dù có đi em cũng nên chờ cơ thể bình phục đã chút, em sao lại tự mình gây khó dễ thân thể?”

“Ở bệnh viện...” Tầm Thiên Hoan quay đầu lại nhìn về phía Bắc Diệc Uy, nói: “Tôi một ngày cũng không muốn.”

Vừa xuống giường không lâu, đầu cảm thấy một hồi choáng váng, hai chân có chút như nhũn ra, thân thể run lên, sau một khắc không thể chịu được, Tầm Thiên Hoan lại lần nữa ngồi trở lại trên ghế, xung quanh mờ ảo, sắc mặt trắng bệch, trên trán mồ hôi ứa ra.....

Bước chân Bắc Diệc Uy vô ý thức tiến lên, không hề ngừng lại, hần nhìn cô, nói: “Em xem em hiện tại đứng cũng không vững, còn như thế nào xuất viện?”

Tầm Thiên Hoan phù phiếm cười, nói: “Như thế cũng không cần anh quan tâm, đã có Tịch ở đây.”

Ánh mắt Bắc Diệc Uy tối sầm lại, cô tịch: “Tầm Thiên Hoan, em cần phải như vậy sao?”

Tầm Thiên Hoan nhìn hần, nói: “Bắc Diệc Uy, mấy ngày nay tôi sẽ không trở lại Bắc gia, tôi không muốn trở lại Bắc gia, mấy ngày nữa tôi nghĩ tôi sẽ cố gắng xử lý, hần là có thể hoàn toàn cắt đứt quan hệ giữa tôi và Bắc gia các người..”

Bắc Diệc Uy âm thầm nắm chặt hai nắm tay, đầu ngón tay đâm vào trong lòng bàn tay gần như có thể đâm đến chảy máu. Hần – Bắc Diệc Uy cho tới hôm nay mới biết được, thì ra trong lòng đau đớn so với trên thân thể đau đớn còn khó chịu đến ngàn vạn lần, là thống khổ vô hạn.....

Quan hệ.....

Đúng vậy, hần và cô trong lúc đó, bây giờ còn có cái gì quan hệ?

Bắc Diệc Uy a Bắc Diệc Uy, người cũng sẽ có một ngày như vậy, vì một người phụ nữ mà trở nên như vậy vô dụng, hần thậm chí không thể nói bất luận một câu gì, đơn giản là hần không có bất luận lập trường gì, hần thật hận, thật hận tự mình không thể làm được gì, vô lực, vô dụng!

Như là có một bàn tay quỷ dữ từ tầng địa ngục hắc ám nhất vươn đến, điên cuồng bóp nát trái tim hần, khiến cho tim hần rỉ máu không ngừng.....

Chính là, muôn vàn đau đớn, tất cả đau đớn đều che dấu ở đằng sau tuấn dung bình tĩnh kia.....

Kỳ thật, cô cùng hần trong lúc đó, rõ ràng chính là hai đường thẳng song song, sai lầm thời gian, sai lầm địa điểm gặp, hơn nữa đã xảy ra quan hệ sai lầm, cả kia chết tiệt cảm giác đều là sai lầm, hết thấy hết thấy đều là sai lầm, sai lầm, tất cả đều là sai lầm!!!

Sai sai sai, tất cả đều là sai..... Như vậy, hần rốt cuộc sai ở chỗ kia?

Cũng bởi vì bỏ qua tất cả, hần đã yêu cô, có phải đó là sai lầm nhất cuộc đời hần?

Hiện tại, một câu đơn giản trong lời cô nói cùng hần sẽ đem quan hệ của hai người phủ nhận không còn một mảnh, thân thể và tâm của cô đều tự do, nhưng mà lại đưa hần đẩy xuống địa ngục!

Tất cả oán cùng hận cùng bất đắc dĩ hợp với đau đớn một thoáng được giấu xuống tận đáy lòng, vẻ mặt hần bình tĩnh có chút không thể tưởng tượng nổi, thanh âm lãnh đạm: “Em hiện tại mong ước lập tức rời khỏi anh, lập tức cùng với anh phủ nhận toàn bộ quan hệ phải không?”

Tầm Thiên Hoan không chút nghĩ ngợi, nhanh nhẩu trả lời: “Đúng, tôi hiện tại ước gì lập tức rời khỏi anh, lập tức rời khỏi Bắc gia, tôi hận Bắc gia, tôi triệt triệt để để chán ghét Bắc gia, chán ghét nhà giàu có, bởi vì ân oán các người, tôi lại thành quân cờ vô tội nhất, thật xin lỗi, bề ngoài cuộc sống hoa lệ giàu có loại này, tôi – Tầm Thiên Hoan hưởng thụ không được, tôi người bình thường, tôi chỉ muốn cùng người yêu của mình sống yên lành!”

Tuy lúc trước cô cũng biết trong nhà giàu có không có thời gian bình yên, nhưng là trải qua sự việc lần này, cô mới rành mạch xác định rồi: cuộc sống nhà giàu có, cô – Tầm Thiên Hoan là đầu không lại.

Cô chỉ cần một phần cuộc sống yên tĩnh, tựa như từ trước đồng dạng, cùng Ki Ki cùng Tịch sống một chỗ, đây không thể nghi ngờ là một đoạn thời gian hạnh phúc nhất trong đời, nhưng mà Ki Ki đã rời đi, tự mình kết hôn, không biết cô ấy bây giờ cuộc sống ra sao? Ki Ki đã ly khai cuộc sống của cô, cô vô lực vẫn hỏi Ki Ki, cô hiện tại cố gắng lớn nhất cùng Tịch ở cùng một chỗ, Tịch đã từng nói sẽ không vứt bỏ cô.....

“Tất nhiên em cũng được xem là nhà giàu có, như vậy em chắc cũng biết rõ nhà giàu có không phải nói vào là vào, nói ra liền ra.”

Bắc Diệc Uy nhìn chăm chăm vào Tầm Thiên Hoan, chăm chú đến mức giống như ý đồ xem thấu lòng của cô, nhưng mà lại không thể.....

Tầm Thiên Hoan sững sờ, nhưng lòng của cô đã quyết, mặc kệ con đường phía trước có bao nhiêu gian nan, bọn họ vẫn kiên trì vượt qua dù cho hội bị thương, cô cũng sẽ không lùi bước, bởi vì, cô biết dù xảy ra chuyện gì đi nữa Tịch đều cùng tại bên cạnh của cô, chỉ cần như vậy cũng đã đủ rồi!

Tầm Thiên Hoan ánh mắt đậm đặc: “Mặc kệ anh xử lý như thế nào, dù sao, tôi không muốn cùng Bắc gia có bất kỳ quan hệ, Tầm Thiên Hoan là Tầm Thiên Hoan, Bắc gia là Bắc gia, vốn dĩ không thể gộp chung!”

“Tầm Thiên Hoan, em dựa vào cái gì nói những lời này.” Bắc Diệc Uy lông mày nhướn lên, tức giận nhìn không được tuôn trào qua lời nói: “Em đã là người phụ nữ của anh, em cho rằng giữa chúng ta quan hệ có thể coi như không có sao?”

Tầm Thiên Hoan nhìn hắn, cười lạnh: “Bắc Diệc Uy, biểu tình này thật không giống anh a.”

“Cái gì?”

“Bắc Diệc Uy, anh chạm qua người phụ nữ, hẳn là không ít a?” Tầm Thiên Hoan nhìn hắn: “Như vậy, anh đều cùng các cô ấy cũng đều là vĩnh viễn liên lụy không rõ sao?”

Bắc Diệc Uy lập tức lớn tiếng nói: “Căn bản bất đồng!!”

Tầm Thiên Hoan nói: “Như thế nào bất đồng? Cũng như tôi và anh trong lúc đó không có bất luận tình cảm gì, không phải sao?”

Bắc Diệc Uy cả kinh: “Không.....”

Tầm Thiên Hoan ngắt lời hắn: “Mặc kệ giữa chúng ta phát sinh qua chuyện gì, đều đã là quá khứ, điều duy nhất không thay đổi chính là: tôi không thương anh..... Tôi chỉ yêu có Tịch.....”

Bắc Diệc Uy ngạc nhiên.....

Rốt cục nói ra, cô rốt cục nói ra cô chính thức yêu hắn.....

Chính là, hắn không có dự liệu mình lại đau đớn đến thế.

Đó là bởi vì, hắn không còn cảm nhận được bất luận cảm giác gì, tại trong khoảng khắc, hắn chính thức luân lạc tới hai bàn tay trắng, không còn giá trị con người, địa vị, còn có tự mình tâm, hô hấp, tri giác, tất cả tất cả, hắn toàn bộ cũng không có.....

Mới từ toilet ra tới Âu Dương Tịch xuyên qua hành lang, đứng tại lúc này đi tới cửa, nghe được lời nói rành mạch của Tầm Thiên Hoan, khắc ở đáy lòng hắn.....

Trong nội tâm như một mảnh hải bông vải loại mềm mại, trên mặt Âu Dương Tịch không giấu được vẻ tươi cười, cố gắng đem biểu cảm của mình chôn vào đáy lòng, môi khẽ nhếch, từ tốn đi vào gian phòng.....

Tầm Thiên Hoan trông thấy Âu Dương Tịch từ cửa ra vào đi đến, rất vui vẻ, nói: “Tịch, anh rốt cục đã trở lại, em quyết định không ở trong bệnh viện, chúng ta cùng nhau về nhà ở!”

Âu Dương Tịch nghe tiếng sững sờ, nhìn cô, vẻ mặt có chút do dự, nói: “Thiên Hoan, em hiện tại..... Muốn xuất viện sao?”

Tầm Thiên Hoan không do dự gật đầu, nói: “Hiện tại lập tức muốn ra, em về nhà nấu cơm cho anh! Anh không phải thích ăn nhất đồ ăn em làm sao? Từ nay về sau, mỗi ngày em đều làm cho anh!”

Âu Dương Tịch: “Thiên Hoan, chuyện sau này, sau này hãy nói a, hiện tại em hẳn là dưỡng tốt thân thể mình nha.”

“Em không cần phải nằm viện!” Tầm Thiên Hoan có chút tính trẻ con, nói: “Em chán ghét hương vị trong bệnh viện, em muốn về nhà, Tịch dẫn em về nhà a!”

Nhà, đương nhiên là trước kia hẳn luôn muốn được ở cùng cô một nhà!

Trên khuôn mặt tuần mỹ Âu Dương Tịch, hàm chứa ôn nhu cười, nói: “Thiên Hoan, em không được tùy hứng..... Ngoan ngoãn nghe lời, ở bệnh viện vài ngày là tốt rồi.....”

Vài ngày..... Vài ngày thật sự sẽ đủ sao?

Hắn hiện tại liên tục mình đều chăm sóc không tốt, thỉnh thoảng lại phát bệnh, mới vừa nói phải đi toilet, kì thực là phát bệnh nhịn không được, lảo đảo đến trong toilet, bùm lấy ngực, liều mạng nhịn đau, uống một liều thuốc giảm đau, tạm thời không còn đau nhức nhưng chính là không có ai biết rõ khi nào thì, hẳn sẽ lại tái phát bệnh.....

“Em lại không có bệnh gì nặng, cả ngày ở trong bệnh viện sẽ chỉ làm em càng thêm bực bội mà thôi, trong nhà thật tốt, tâm có thể hảo hảo yên tĩnh, em khôi phục chẳng phải nhanh hơn sao?” Tầm Thiên Hoan nói đạo lý rõ ràng.

Âu Dương Tịch kiên trì: “Không được.”

Tầm Thiên Hoan cảm thấy có chút khó hiểu: “Rất cuộc vì cái gì?”

Âu Dương Tịch âm thầm hít sâu, sau đó nhìn chằm chằm vào Tầm Thiên Hoan: “Bởi vì gần đây anh bề bộn nhiều việc, không có thời gian chăm sóc em.”

Tầm Thiên Hoan ngạc nhiên.

73. Chương 71

Chương 71

Ôi trời !!! Càng ngày càng yêu Bắc Diệc Uy chết đi được, anh ấy yêu càng ngày càng đậm mà còn chung thủy nữa chứ, Âu Dương Tịch không so được rồi!!!!

Tầm Thiên Hoan sững sốt.

Một khắc này, cô cho rằng lỗ tai nghe lầm? Lần đầu tiên, Tịch nói với cô lời nói như thế, thật sự, thật sự đau quá, đau nhức đến đáy lòng.

Cô liều mạng ở trong nội tâm tự mình nói hẳn làm như vậy có nguyên nhân. Có lẽ, hẳn thật sự thật sự phi thường bề bộn nhiều việc, bận đến cả chăm sóc bản thân, thời gian ăn cơm cũng không có, cho nên, hẳn căn bản là không thể chú ý đến cô, hẳn là vì cô suy nghĩ, sợ cô một người trong nhà tịch mịch, nhất định là như vậy.....

Cô cực lực an ủi chính mình, chính là, có thể thuyết phục mình sao?

Bắc Diệc Uy lúc này nói: “Nói như vậy, cũng không cần anh quan tâm, tôi một người có thể đủ chăm sóc cô ấy!”

Âu Dương Tịch quay đầu nhìn chằm chằm vào Bắc Diệc Uy, nói: “Anh có tư cách gì chăm sóc cô ấy?”

Không đợi Bắc Diệc Uy trả lời, Âu Dương Tịch tiếp tục nói: “Đừng quên, hiện tại khắp cả nước mọi người biết rằng Bắc Diệc Hâm đã chết rồi, từ nay về sau, anh chính là Bắc Diệc Uy, không phải là Bắc Diệc Hâm.”

Tầm Thiên Hoan nghe tiếng cả kinh, hỏi: “Tịch, anh đang nói cái gì?”

Âu Dương Tịch chú thị Tầm Thiên Hoan, mỉm cười, tay nhẹ đặt ở trên vai của cô, nói: “Thiên Hoan, em đã được tự do.”

Tầm Thiên Hoan sững sờ nhìn chăm chăm vào Âu Dương Tịch: “.....”

Âu Dương Tịch nói: “Hiện tại mọi người trên thế giới chính thức biết Bắc Diệc Hâm đã chết rồi, Bắc Diệc Uy chính là Bắc Diệc Uy, không còn là Bắc Diệc Hâm.”

Tầm Thiên Hoan rất là khó hiểu, đem ánh mắt nhìn qua Bắc Diệc Uy: “Tại sao phải đột nhiên công khai?”

Bắc Diệc Uy cao cao đứng ở giữa phòng bệnh, nhẹ nhàng quay đầu dời đi chỗ khác, nhắm mắt lại, không lên tiếng.

Âu Dương Tịch nói: “Thiên Hoan, đây không phải trọng điểm!”

Tầm Thiên Hoan nhũ mây suy ngẫm, sau đó nói: “Không đúng, tôi cuối cùng cảm thấy không đúng..... Bắc Diệc Uy nói cho tôi biết rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

Bắc Diệc Uy mở to mắt, nhìn chăm chăm vào phía trước, nói: “Hiện tại cái này không quan trọng.”

Tầm Thiên Hoan kiên trì: “Nói cho tôi biết!”

Bắc Diệc Uy trầm mặc.

Tầm Thiên Hoan đoán mò: “Không phải bởi vì tôi chứ? Tôi bị bác cả của anh bắt cóc, sau đó.....”

Tuy không rõ chính giữa rốt cuộc có bao nhiêu gút mắc, Tầm Thiên Hoan lại cảm thụ cảm giác ẩn ẩn chính là do việc của mình gây nên.....

Bắc Diệc Uy ngẩn người, sau đó cười nhạt một tiếng.

Tầm Thiên Hoan kinh ngạc mở to hai mắt: “Vậy anh hiện tại không phải là cái gì cũng không có chứ?”

“Những thứ đó vốn không thuộc về anh.”

Thân phận, địa vị tiền tài, tất cả tất cả, cũng không thuộc về hắn, cho dù hắn cố gắng làm tốt thế nào, cuối cùng nhất, hắn chẳng qua cũng chỉ là một vật thay thế.

Tầm Thiên Hoan tâm tình thoáng cái chìm xuống, tuy cô bị bắt cóc là vì Bắc gia, nhưng là cũng bởi vì cô, Bắc Diệc Uy mất đi mọi thứ, loại cảm giác này hảo là thất lạc.....

Tầm Thiên Hoan nhìn chăm chăm vào Bắc Diệc Uy, chậm rãi cúi đầu xuống, sau đó nói: “Thực xin lỗi.....”

Bắc Diệc Uy bỗng nhiên cười: “Nha đầu ngốc, anh có nói chuyện này liên quan tới em sao?”

Âu Dương Tịch cùng Tầm Thiên Hoan đều ngẩn người.

Bắc Diệc Uy nói tiếp: “Nha đầu ngốc, cái này lại không phải do chuyện của em, em nói “thực xin lỗi” gì chứ? Em cho rằng, anh sẽ vì em mà buông tha cho tài sản hùng hậu bắc thị như vậy?”

Tầm Thiên Hoan sững sờ nói: “Không phải sao?”

Bắc Diệc Uy trên môi cười: “Không phải, căn bản không liên quan chuyện của em.”

Âu Dương Tịch nhìn Bắc Diệc Uy, suy nghĩ bỗng nhiên sâu xa! Đoán không ra tâm tư đối phương.

Hắn rõ ràng không thừa nhận tự mình làm? A, cái này tính cái gì?

Tầm Thiên Hoan hỏi: “Tôi là như thế nào được cứu ra? Tịch, là anh sao?”

Âu Dương Tịch đôi mắt u ám, trên mặt hiện ra nhân nhật bi thương, hắn nói: “Thiên Hoan, thực xin lỗi, lúc ấy..... Anh không biết.....”

Tầm Thiên Hoan ẩn ẩn có chút thất vọng, cúi đầu, trong nội tâm liền tự than tiếc cho chính mình, cô một lần nữa nằm lại trên giường, đắp kín mền.....

“Tôi hay là ở trong bệnh viện lâu vài ngày a.”

Tin Bắc Diệc Hâm chết vừa truyền ra bên ngoài, cô hiện tại nếu đi theo Âu Dương Tịch về nhà, nói như thế nào nghĩ như thế nào cũng không phù hợp.

Âu Dương Tịch cùng Bắc Diệc Uy hai người trầm mặc.

Tầm Thiên Hoan nằm ở trên giường, nhìn hướng Bắc Diệc Uy, nói: “Công khai tin Bắc Diệc Hâm chết, tôi có cần làm cái gì không?”

Bắc Diệc Uy nhìn cô mỉm cười: “Không cần, em chỉ cần hảo hảo dưỡng tốt thân thể, những thứ khác không cần phải bận tâm, hết thấy có anh lo liệu.”

“Uhm”

Trong phòng bệnh, đột nhiên một hồi chuông điện thoại di động vang lên, là điện thoại của Bắc Diệc Uy.

Bắc Diệc Uy có chút xấu hổ, đi tới cửa nhận nghe điện thoại: “Tôi nghe.....”

“Bác tiên sinh, bắt hảo, xảy ra chuyện lớn!”

“Đại sự?” Bắc Diệc Uy trấn định: “Hảo, đừng nóng vội, tôi lập tức về công ty!”

Bắc Diệc Uy dập máy điện thoại, đi đến, nhìn Tầm Thiên Hoan, còn chưa nói cái gì, Tầm Thiên Hoan đã nhin không được hỏi: “Làm sao vậy?”

Bắc Diệc Uy trả lời: “Công ty có việc, anh phải trở về giải quyết.”

“A.” Tầm Thiên Hoan cái hiểu cái không gật đầu, nói: “Vậy anh mau đi đi.”

Bắc Diệc Uy nhìn thoáng qua Âu Dương Tịch một bên nhàn tản, sau đó gật đầu nói: “Anh đi đây, hảo hảo chăm sóc bản thân.”

Bắc Diệc Uy đưa mắt nhìn hạ hai người, chạy ra phòng bệnh.

Âu Dương Tịch nhìn thật lâu cửa ra vào, ánh mắt phức tạp, tâm tư càng chìm đắm suy nghĩ.

Bắc thị đã xảy ra chuyện.....

Thì đại biểu kế hoạch của bọn họ..... chậm rãi thành công!

74. Chương 72

Chương 72

Trong phòng chỉ còn lại có Tầm Thiên Hoan cùng Âu Dương Tịch, Âu Dương Tịch ánh mắt chú thị ngoài cửa, thật lâu thật lâu cũng không lên tiếng, tựa hồ nghĩ đến cái gì phi thường nhập thần, Tầm Thiên Hoan nghiêng đầu, nhìn hẩn một lát, sau đó nói: “Tịch, anh vừa mới không phải nói bề bọn nhiều việc sao? Anh cũng nên đi đi, em một mình tại trong bệnh viện có thể chăm sóc bản thân, hơn nữa em cũng không phải bệnh nặng lắm.”

Tầm Thiên Hoan đang nói chuyện, Âu Dương Tịch đã xoay đầu lại, nhìn chăm chăm vào cô, nói: “Không được, anh quyết định ở lại đây cùng em một lúc đã.”

Nếu hẩn để cho cô một mình ở trong phòng bệnh này, mà bản thân nằm ở một phòng khác trong cùng bệnh viện, cả ngày chờ đợi lo lắng, chỉ bằng hẩn hảo hảo ở cùng cô.

Tầm Thiên Hoan nói: “Tịch, anh không cần phải vì em.....” mà chậm trễ công việc.

Kế tiếp mấy chữ, đã bị Tịch đột nhiên hôn xuống nuốt vào, hẩn nhẹ nhàng mà cắn môi của cô, đem lưỡi dần dần dần dần xâm nhập.....

Sau đó, hẩn nói với cô: “Thiên Hoan, em mới là quan trọng nhất.”

Vài cái chữ đơn giản, như dương quang ấm áp chảy vào trái tim, hết thấy đều biến tốt đẹp như vậy.

“Nhưng là, anh như vậy, em sẽ bất an.”

“A” Âu Dương Tịch cười: “Có cái gì bất an? Anh làm cái gì, còn không là vì chúng ta từ nay về sau suy nghĩ, nếu là không để mắt đến em ở phía sau, anh có lẽ hận chính mình cả đời!”

Tầm Thiên Hoan cấp cấp nói: “Ai nha, anh đừng nói nhanh như vậy, mặc kệ xảy ra chuyện gì, anh cũng không được tự hành hạ bản thân mình, biết không? Tịch?”

Mặc kệ phát sinh chuyện gì, cho dù ngày nào đó hết thấy chân tướng rõ ràng, Tầm Thiên Hoan trong lòng vẫn là đối với hắn nói như vậy, dù cho cô thủy chung không cách nào giải thích.

Âu Dương Tịch vuốt sợi tóc trước trán của cô, nói: “Anh sẽ cố gắng làm được điểm ấy!”

Tầm Thiên Hoan mỉm cười.

“Anh đi đây, anh sẽ làm việc mấy tiếng thôi.”

“Em sẽ chờ.”

Kỳ thật, mặc kệ đợi bao lâu, chỉ cần trong lòng của hắn có cô, chỉ cần hắn sẽ đến, cô sẽ một mực chờ một mực đợi.....

Âu Dương Tịch hôn cô rồi rời đi.

Âu Dương Tịch sau khi rời đi, Tầm Thiên Hoan từ trên giường bệnh ngồi dậy, bán tựa ở đầu giường, lẳng lặng chờ..... Thời gian, từng giây từng phút trôi qua.....

..... Âu Dương Tịch mới ra bệnh viện, thì điện thoại liền rung lên, đối phương là Ân Khả.

“Cậu hiện tại thân thể thế nào?”

“Không có phát bệnh, rất tốt, không cần lo lắng.” Âu Dương Tịch nhanh chóng nhập chính đề, nói: “Tình huống bây giờ thế nào?”

Ân Khả trả lời: “Mình tại trong văn phòng Bắc Diệc Uy, trong hòm sắt tìm được phần tài liệu đối với chúng ta thật sự rất có lợi, hơn nữa mình trước kia âm thầm chuẩn bị, hiện tại có một bộ phận cổ đông dựa vào bên chúng ta, tin tưởng không bao lâu cả Bắc thị đều thu vào trong túi của chúng ta!”

Âu Dương Tịch mặt không đổi sắc: “Không cần phải cao hứng quá sớm, bảo trì trạng thái bình thường, hơn nữa cậu cố gắng dụ luôn những cổ đông chưa dựa vào bên chúng ta đi! Lần này, chúng ta chỉ cho phép thành công, không cho phép thất bại!”

“Đã biết, mình sẽ an bài người đi làm!”

“Ân, hiện tại đúng là nội bộ Bắc thị tập đoàn đang rối tung, chúng ta tốt nhất ra tay, nhất định phải một mực bắt lấy cơ hội này! Bằng không, chúng ta sẽ kiểm củi ba năm thiêu một giờ!”

“A, điều này mình đã biết, Tịch, cậu chừng nào thì trở nên dài dòng như vậy? Mình biết rõ hiện tại thời kì phi thường, sẽ không phớt lờ, cứ yên tâm!” Ân Khả nói: “Cậu hiện tại chuẩn bị đi đâu? Trở lại bệnh viện sao?”

Âu Dương Tịch nói: “Mình nào có tâm tư trở lại bệnh viện, hiện tại không có việc gì, mình phải về công ty một chuyến!”

“Chuyện của công ty,” Ân Khả nói: “Cậu cứ yên tâm giao cho chúng tôi, không cần phải quá quan tâm!”

“Mình đương nhiên tin tưởng mọi người,” Âu Dương Tịch cười, nói: “Nhưng là, mình muốn đến nhìn xem một lượt, xem còn có việc gì cần thì xử lý sạch, sau đó trở về cùng Thiên Hoan, cô ấy một mình ở trong bệnh viện khiến mình lo lắng.”

“Đừng chỉ lo cho cô ấy” Ân Khả nhắc nhở: “Cậu cũng phải chú ý đến bản thân đi, không được để chuyển biến xấu hơn nữa được không?!”

“Hiện tại dài dòng chẳng phải là cậu sao?”

Ân Khả thanh âm đột nhiên quỳnh lên, nói: “Bắc Diệc Uy đến đây, mình hiện tại không thể dài dòng, có việc liên lạc!”

Ân Khả vội vàng ngắt điện thoại, Âu Dương Tịch cũng sau đó cúp máy, nắm tay lái nhanh chóng chạy tới “Thiên Hoan”

Quả nhiên, không đến mấy giờ, Âu Dương Tịch đã quay lại bệnh viện, lúc này Tầm Thiên Hoan y nguyên ngồi ở trên giường bệnh, trông thấy Âu Dương Tịch đến, phiết môi cười, hỏi: “Công việc xử lý xong rồi?”

Âu Dương Tịch cởi áo khoác, quăng xuống bên cạnh, đi đến gần tủ bên cạnh giường bệnh, rót một chén nước giải khát, sủng nịch nhìn Tầm Thiên Hoan, nói: “Hiện tại có thể ở cùng em, nói đi, em muốn làm gì?”

Tầm Thiên Hoan nói: “Em xem em hiện tại ngồi ở trên giường bệnh, còn có thể làm cái gì a? Bất quá, chỉ cần có Tịch cùng em, em cũng rất vui vẻ.”

Âu Dương Tịch thói quen sờ sờ đầu của cô, nói: “Thật là một nha đầu ngốc dễ dàng thỏa mãn!”

Tầm Thiên Hoan nói năng hùng hồn đầy lý lẽ: “Biết rõ em dễ dàng thỏa mãn, như vậy, từ nay về sau những yêu cầu đơn giản cũng phải làm em thỏa mãn, biết không?”

Âu Dương Tịch trịnh trọng gật đầu, nói: “Tuân mệnh!”

Tầm Thiên Hoan nhất thời nổi hứng, tiếp tục nói: “Còn có chính là, từ nay về sau không cho phép nói những lời khiến em đau khổ, anh biết anh nói không có thời gian ở bên em đã khiến em có bao nhiêu khổ sở không? Tịch thật là xấu chết!”

Âu Dương Tịch giơ hai tay, bày ra tự mình thành khẩn, nói: “Hảo, anh sai rồi, thật sự sai rồi, từ nay về sau cũng không dám nữa!”

75. Chương 73

Chương 73

Âu Dương Tịch đi ra ngoài mua cơm cho Tầm Thiên Hoan, Tầm Thiên Hoan một người nhàm chán, liền tùy ý cầm lấy điện thoại, xem xét, ai ngờ, vừa mở ra còn chưa kịp nhìn tới mười cuộc điện thoại nhỡ, chuông điện thoại di động lại vang lên.

Tầm Thiên Hoan xem xét, đúng là điện thoại trong nhà, hỏi: “Mẹ.....”

Bên kia truyền đến thanh âm mẹ Tầm cảm khái: “Thiên Hoan a, con cuối cùng nghe điện thoại! Mấy ngày nay đã xảy ra chuyện gì? Gọi điện thoại đều không thông, hại chúng ta thật lo lắng cho!”

Tầm Thiên Hoan có chút áy náy, nói: “Mẹ, thực xin lỗi..... Mấy ngày nay, con đi ra bên ngoài..... Điện thoại không mang theo.”

“Con đi đâu?” mẹ Tầm nghi hoặc, nói: “Bắc Diệc Hâm xảy ra chuyện gì? Đang bình thường sao lại chết đột ngột? Hay là bạo bệnh mà chết!”

Tầm Thiên Hoan nhỏ giọng nói: “Thì ra mọi người cũng biết.....”

“Làm sao có thể không biết?” mẹ Tầm có chút khoa trương nói: “Hôm nay tin tức vừa ra tới, toàn bộ thế giới mọi người đều biết!”

Tầm Thiên Hoan ồm ờ trả lời: “Nào có.....”

Hôm nay nếu không Âu Dương Tịch nói cô cái gì cũng không biết.

Mẹ Tầm tiếp tục nói: “Ai, Thiên Hoan nhà chúng ta thật đúng là mệnh khổ..... Đúng rồi, Bắc Diệc Hâm là chết như thế nào? Lúc nó chết con có hay không tại bên cạnh?”

“Cái kia..... Kỳ thật, con cũng không tinh tường..... Con không phải đi ra ngoài sao.....”

Tâm tình hỗn loạn, tại trước mặt mẹ mặc dù không phải lần đầu tiên nói dối, nhưng vẫn là thần kỳ khấn trương.

“Con có khỏe không?” Mẹ Tầm ân cần hỏi: “Con gái, là cha mẹ đã làm khổ con, lúc trước nếu không buộc con gả cho Bắc Diệc Hâm, hôm nay con cũng sẽ không rơi vào hoàn cảnh này.....”

Tầm Thiên Hoan đau khổ trong lòng vì mình không xảy ra chuyện gì lại hại người nhà lo lắng như thế, cô thật sự rất băn khoăn, nói: “Mẹ, con không sao, con thật sự không có việc gì, cha mẹ cũng không cần phải lo lắng!”

“Vậy con hiện tại ở đâu?”

“Con.....” Tầm Thiên Hoan lưỡng lự, sau đó nói: “Con đang trên đường về Bắc gia.”

“Như vậy a.....” Mẹ Tầm nói: “Kỳ thật..... Thiên Hoan, sự tình tới cục diện hôm nay, con cũng không nên quá thương tâm, con nếu không muốn ở Bắc gia chịu đau khổ..... Nhà chúng ta vẫn luôn mở rộng cửa chào đón con về lúc nào tùy ý!”

“Mẹ, chuyện sau này, sau này hãy nói a.....”

Bây giờ đi một bước tính một bước, cô cũng không nghĩ tới phải về Bắc gia, rất không có ý nghĩa.

“Tốt lắm, hiện tại cũng nên xử lý hậu sự cho Diệc Hâm?” Mẹ Tầm thở dài: “Làm sao lại xảy ra loại sự tình này? Hảo hảo một người cứ như vậy chết, làm cho người ta như thế nào tiếp nhận a!”

“Người chết không thể sống lại, mẹ, mọi người cũng đừng quá lo lắng.....”

Mẹ Tầm nói: “Đứa nhỏ này, như thế nào lại đổi thành con an ủi mẹ? Tốt nhất trước là con nên tự an ủi mình a!”

“Mẹ, không cần lo lắng, con hiện tại bất kể là tâm lý hay là thân thể, đều chăm sóc rất tốt!”

“Thiên Hoan a.....”

Tầm Thiên Hoan đột nhiên nhớ ra cái gì đó, nhanh miệng hỏi: “Mẹ, Tân Đồng xuất ngoại chưa?”

Mẹ Tầm nói: “Không phải hôm nay là ngày em nó đi sao, nhưng sự việc này xảy ra thì nó làm sao còn có tâm tư xuất ngoại a, ném hành lý bỏ chạy đi ra ngoài tìm con rồi, đến bây giờ còn không có về nhà!”

Tầm Thiên Hoan kinh hãi: “Tại sao có thể như vậy?! Mẹ, sao cha mẹ lại không đưa nó đi a?”

Mẹ Tầm nói: “Cha mẹ cũng đã nghĩ qua, nhưng dù sao nó làm em trai quan tâm chị cũng là nhân chi thường tình, hiện tại ra chuyện như vậy, nó cho dù xuất ngoại còn có tâm tư học tập?”

Tầm Thiên Hoan khóc không ra nước mắt: “Con đây không phải phạm tội một hồi.....”

Mẹ Tầm an ủi: “Xuất ngoại sau này hãy nói a, cũng không phải bây giờ không đi thì sau này sẽ không thể đi được mà làm chi phải vội?”

Tầm Thiên Hoan thật muốn khóc lớn a, cố gắng chịu đựng, làm cho thanh âm mình bình tĩnh, nói: “Mẹ, con cúp điện thoại trước.”

“Vậy được rồi!” Mẹ Tầm đáp ứng, nói: “Thiên Hoan, hảo hảo chăm sóc mình, đừng đau khổ quá, nhớ kỹ mặc kệ xảy ra chuyện gì, con còn có ba mẹ còn có Tân Đồng.”

Tầm Thiên Hoan cảm động, nói: “Con biết.”

“Mẹ, gặp lại sau.”

Tầm Thiên Hoan cúp điện thoại, rất là chán nản, thất vọng ngồi ở trên giường, đôi mi thanh tú căng.

Làm sao lại phiền toái như vậy? Quấn quýt lộn xộn, cuộc sống của cô, tại sao phải trở nên như thế phức tạp?

Tầm Tân Đồng, em đến tột cùng còn muốn thế nào?

76. Chương 74

Chương 74

Âu Dương Tịch bưng cà mèn hai ngăn đi đến: “Làm sao vậy? Sao lại ngẩn người?”

Tầm Thiên Hoan nhẹ nhàng ngẩng đầu lên, nhìn thấy Âu Dương Tịch, cong cong khóe môi, nói: “Vừa rồi mẹ của em gọi điện thoại đến đây.”

“A?” Âu Dương Tịch nói: “Chắc người nhà của em cũng biết tin Bắc Diệc Hâm chết?”

Tầm Thiên Hoan cười khổ: “Ngẫm lại bây giờ còn có ai không biết? Huống chi là người nhà của em.”

Âu Dương Tịch đem hộp cơm đặt ở trên ngăn tủ, cẩn thận mở ra, nói: “Chắc chắn người nhà nhất định rất lo lắng cho em a?” Âu Dương Tịch đột nhiên cười, vui vẻ rất sâu, nói: “Nhất là em trai quái dị kia của em.”

Tầm Thiên Hoan vẻ mặt buồn rầu, nói: “Em phiền đúng là cái này, vốn muốn cho nó đi nước ngoài du học. Hôm nay sẽ lên máy bay, chính là, chuyện ngày hôm nay khiến nó có thể đường đường chính chính ở lại, không đi nữa!”

Âu Dương Tịch đem cà mèn để qua một bên, ngồi vào bên cạnh giường bệnh, ôm thân thể Tầm Thiên Hoan, nói: “Em cũng đừng quá buồn rầu, dù sao đó cũng là em trai của em, có nên làm quá mức không.....”

Lời mới nói một nửa, Tầm Thiên Hoan đột nhiên thấy hoảng sợ, lập tức im lặng, quay đầu ra, không dám nhìn vào mắt Âu Dương Tịch mắt, tim đập trống ngực cấp tốc nhanh hơn.

Âu Dương Tịch ánh mắt thật sâu nhìn chằm chằm vào Tầm Thiên Hoan, hỏi: “Em nói cái gì?”

Tầm Thiên Hoan lập loè bất định: “Em.....”

Trong tích tắc, vẻ mặt Âu Dương Tịch phức tạp làm cho người ta cảm thấy bất định, sau một khắc bình tĩnh lại, trong nội tâm lại nhện không được lo lắng bối rối, hắn vẻ mặt bình tĩnh, không nói gì thêm, chỉ là tăng thêm lực đạo cánh tay, đem cô kéo tới càng gần, hai người nhiệt độ cơ thể giúp nhau ôn hòa.

Tầm Thiên Hoan cúi đầu, nói: “Đôi khi, em cỡ nào hy vọng, em không phải em.....”

Âu Dương Tịch cười, nói: “Em không phải em, vậy em là ai? Tốt lắm, Thiên Hoan, mặc kệ xảy ra chuyện gì, em đối với anh mãi mãi chính là em, là Tầm Thiên Hoan! Người anh yêu là em!!!”

Tầm Thiên Hoan nói không ra có bao nhiêu mừng rỡ, đầu rũ xuống trầm thấp, nói: “Thiệt là, như thế nào anh càng ngày càng dẻo miệng như vậy, như bây giờ thật đáng ghét, nếu như có thể em còn thật muốn tìm một cái lỗ chui vào!”

“Anh chính là yêu em như vậy.” Âu Dương Tịch đem thân thể của cô quay lại, quay mặt về phía cô, nói: “Em chính là người khiến anh một lòng muốn bảo vệ, làm một người đàn ông chính thức nên làm.”

Tầm Thiên Hoan liếc xéo hắn: “Nói như vậy, trước kia em không đáng yêu?”

Âu Dương Tịch có chút ủy khuất, nói: “Nào có a, anh bắt đầu thích em từ trước rồi, nhưng như thế nào cũng không nghĩ ra em cũng có lúc em nữ tính đến vậy!”

“Như vậy thì ra là trước kia em không có nữ tính sao?”

Âu Dương Tịch không thể không nhún mày, nói: “Thiên Hoan, em là cố ý hiểu sai lời anh a?”

“Nếu không phải vậy thì sao, em làm sao tin được lời anh nói?”

“Nếu như em đã không muốn tin vậy anh đây còn gì để nói?”

Tầm Thiên Hoan nhìn Âu Dương Tịch, không khỏi mặt mày hớn hớn, nói: “Vậy anh thật sự yêu em từ trước rồi sao?”

Âu Dương Tịch nói: “Thiên địa có thể chứng!”

“Vậy tại sao trước đây em hỏi anh có yêu em không, anh thà chết cũng không thừa nhận?”

Âu Dương Tịch bĩu bĩu môi: “Trước đây, là vì.....”

Tầm Thiên Hoan nhiều hứng thú: “Vì cái gì?”

Âu Dương Tịch trên khuôn mặt tuần mĩ, lại có chút ít hiện hồng, nói: “Anh sợ nếu anh thẳng thắn thừa nhận tình cảm của mình với em, em sẽ cảm thấy xấu hổ mà rời đi.....”

Tầm Thiên Hoan ha ha nhéo nhéo gương mặt của hắn, nói: “Tịch rất khả ái nha!”

Âu Dương Tịch ngũ quan đều nhanh nhẹn đến cùng một chỗ, nói: “Mới không phải, từ nay về sau không được khen anh đáng yêu, tự tôn của người đàn ông không chấp nhận được có biết không?”

Tầm Thiên Hoan nháy mắt mấy cái, bày ra khuôn mặt vô tội: “Là sao?”

Âu Dương Tịch cúi đầu ở đằng kia kiêu môi nhẹ nhàng hôn xuống, sau đó nói: “Tuyệt đối không được!”

“Thật đúng là keo kiệt.” Tầm Thiên Hoan không định tiếp tục cái đề tài này, liếc nhìn cà mèn, nói: “Ha ha, nhìn đồ ăn, em cảm thấy thực sự đói bụng.”

“Anh đã vì em tận lực làm thức ăn nhẹ, những món ăn tại trong bệnh viện đầy mỡ quá mức, em khẳng định ăn không trôi.” Âu Dương Tịch đem cơm trên ngăn tủ bưng tới.

Tầm Thiên Hoan nhìn đồ ăn nói: “Bất kể là món ăn gì, em đều sẽ ăn thật nhiều để tranh thủ xuất viện sớm một chút! Được cùng Tịch về nhà!”

Đột nhiên cảm thấy, mấy chữ cuối cùng từ miệng trong nói ra, là như thế hạnh phúc.

“Hảo, nhất định phải ăn nhiều a.” Âu Dương Tịch cầm chiếc đũa, nói: “Anh đút cho em ăn!”

Tầm Thiên Hoan vội vã lắc đầu: “Em không quen.”

Âu Dương Tịch nói: “Em luôn như vậy, nhưng em thật sự phi thường muốn đút em ăn cơm, có biết hay không, giúp người phụ nữ mình yêu thích ăn cơm là một việc vui sướng dường nào?”

Nghe Âu Dương Tịch nói như vậy, Tầm Thiên Hoan mềm nhũn, đành phải nói: “Thôi được, anh giúp em ăn vậy, em cũng đang lười vận động, nhưng là, anh cứ như vậy thì chỉ càng chỉ chiều hư em thôi. Sau khi chiều chuộng em đến hư, anh lại bỏ rơi em thì em làm sao hối hận kịp đây.”

Âu Dương Tịch tươi cười rạng rỡ, nói: “Không thể nào có chuyện đó đâu!”

Hai người sau khi cơm nước xong, cùng một chỗ tại trong phòng bệnh xem tv, TV thanh âm vang lên giữa trong phòng bệnh khiến náo nhiệt. Về mặt Tầm Thiên Hoan lúc trầm mặc lúc cười theo chương trình chiếu trên TV. Mà Âu Dương Tịch bên cạnh, tâm tư lại không thể nào đặt ở trên TV, hơn phân nửa tâm tư đều ở trên người Tầm Thiên Hoan, ánh mắt kia lúc nào cũng dừng ở cô, trong nội tâm có một loại cảm giác ầm ập.....

Kỳ thật, như vậy cũng là một loại hạnh phúc, một loại hạnh phúc đáng quý, yêu cầu của hắn nói có cao không cao, nói thấp cũng không thấp, hắn chỉ hy vọng mình có thể cùng cô bước đi trên một con đường đến hết cuộc đời.....

Không biết, tương lai còn bao nhiêu đau khổ đang đợi họ.....

Đêm càng ngày càng sâu, Tầm Thiên Hoan cảm thấy có chút mệt nhọc, chớp chớp mí mắt hơi nặng, miễn cưỡng: “Tịch, em thấy mệt.”

Âu Dương Tịch nghe vậy, lập tức đứng dậy tắt TV, sau đó đi đến bên giường, đem gối đầu phía sau cô lấy ra, nhưng cô lại không có nằm xuống, chỉ nhìn hắn nói: “Anh thì sao?”

Âu Dương Tịch mỉm cười nói: “Anh ngồi trên ghế, gối đầu lên giường cũng có thể ngủ.”

Tầm Thiên Hoan lắc đầu, nói: “Không được.”

Âu Dương Tịch cười nói: “Nha đầu, làm sao vậy?”

Tầm Thiên Hoan dịch người qua một bên, chừa ra một nửa giường trống, nói: Em muốn anh ngủ ở bên cạnh của em.”

Âu Dương Tịch nhìn cái giường duy nhất trong phòng bệnh, sờ lên trán, cái này có thể khó làm, hắn tuy nói không mập, nhưng là hắn cũng rất cao lớn, cái này..... Như thế nào ngủ?

“Hay là thôi đi?”

Tầm Thiên Hoan làm nũng lắc đầu: “Nếu vậy em cũng ngủ không được.”

“Anh sẽ luôn ở bên em mà.”

“Em muốn Tịch ôm em ngủ, bằng không em sẽ không ngủ!”

Âu Dương Tịch nhìn Tầm Thiên Hoan, khe thở dài, cởi áo ngoài của mình, tiến vào trong cái chăn nho nhỏ kia, Tầm Thiên Hoan lập tức dán tại trong ngực của hắn, núp ở trong vòng tay của hắn, cảm giác nhiệt độ cơ thể ấm áp của hắn, bộ ngực của hắn, thậm chí nhịp tim của hắn, đều là như thế quen thuộc, quen thuộc làm cho cô có loại ảo giác, cô cùng hắn, vốn là nhất thể, ai cũng không thể nào tách khỏi người kia. Cứ như vậy, mãi mãi như vậy mà yêu, vĩnh viễn không chừng mực.

Âu Dương Tịch cố ý làm như vô tình hôn phớt qua cái trán của cô: “A, Thiên Hoan, em có vẻ phát sốt phải không?!”

“Không, em vốn không sao, lúc ấy chỉ là sợ hãi quá mà thôi, ngày mai có thể xuất viện.”

Âu Dương Tịch tận lực đem cô ôm chặt, hai người say đắm ôm nhau, giảm bớt diện tích giường, hắn nói: “Em không phát sốt, anh lại toàn thân nóng lên.....”

Núp ở trong ngực của hắn, Tầm Thiên Hoan thừa hiểu ý tứ trong lời nói, đắm nhẹ thoảng qua ngực của hắn, ý muốn trừng phạt hắn, ai ngờ hắn thật sự thở hắt ra một tiếng giống như thật sự đau nhức.

“Không cần giả vờ với em...” Tầm Thiên Hoan lơ đãng nói: “Em đang nói chuyện nghiêm túc, em ngày mai thật sự muốn xuất viện, sau đó đi về nhà, không được nói với em là anh không có thời gian chăm sóc em, em có thể tự chú ý chăm sóc mình!”

Cô cố gắng làm inh không thêm nghĩ những sự việc trong Bắc gia nữa, trong đầu cố gắng xem nhẹ Bắc gia, xem nhẹ Bắc Diệc Uy.....

Âu Dương Tịch vẻ mặt ôn nhu, nói: “Hảo, ngày mai chúng ta trở về nhà, nhà của chúng ta.”

Tầm Thiên Hoan rất cực vui vẻ mỉm cười, sau đó mang theo sung sướng, dần dần thiếp đi.....

77. Chương 75

Chương 75

Ngày hôm sau, Âu Dương Tịch quả thật tự tay đi làm xuất viện cho Tầm Thiên Hoan, sau đó thu đồ đạc, hai người chuẩn bị rời bệnh viện.

Trước khi rời đi, Tầm Thiên Hoan do dự dừng bước lại, nhìn phòng bệnh trống rỗng, lăm bầm lăm bầu: “Có phải nên cùng Bắc Diệc Uy nói một tiếng?”

Âu Dương Tịch xoay người lại, nhìn Tầm Thiên Hoan, không nói.

Cảm thấy Âu Dương Tịch chú thị mình, Tầm Thiên Hoan nhìn về phía Âu Dương Tịch, cười cười, nói: “Đến lúc đó, thông báo cho hắn một tiếng là được.”

Đi ra cửa chính bệnh viện, cả người đều có một loại cảm giác thoải mái, không cần nghe thấy mùi vị thuốc trong bệnh viện, thật tốt.

Tầm Thiên Hoan cảm xúc: “Em thật sự bội phục những bác sĩ hộ sĩ kia. Họ lại có thể ở nơi này công tác.”

Âu Dương Tịch cười: “Không phải có cái gọi là ở lâu thành quen sao? Họ ở trong này làm việc thì khẳng định cũng có thói quen hít thở mùi vị nước thuốc, nói không chừng nếu có một ngày họ rút cuộc không cảm thấy hương vị nước thuốc mới thật là khó chịu, không quen nha.”

Tầm Thiên Hoan đảo mắt suy nghĩ: “Thật vậy chăng?”

“Anh nói lung tung.”

Tầm Thiên Hoan trừng mắt liếc, “Xấu Tịch!”

Lúc này, một chiếc xe taxi dừng lại phía trước bọn họ, Tầm Thiên Hoan mở cửa xe, ngồi vào trong xe, Âu Dương Tịch sau đó đi theo.

Xe taxi chạy trên con đường quen thuộc, những phong cảnh quen thuộc kia tại ngoài cửa sổ xe chợt lóe lên, Tầm Thiên Hoan đang ngồi ở ghế sau nhìn ngắm phong cảnh ngoài cửa sổ xe, cho dù mau nữa, cô vẫn hy vọng tầm mắt của mình có thể bắt được hết..... Nhưng mà, tựa như trong một số trường hợp tương tự muốn nắm giữ số mệnh tính mạng của mình một cách chắc chắn, lại luôn vượt khỏi tay nhanh hơn.....

Tầm Thiên Hoan tâm tình đột nhiên có chút phiền muộn.

Đột nhiên, xe taxi đột ngột dừng lại, phía trước chắn rất nhiều xe cùng người, nguyên nhân chủ yếu là vì một xe cảnh sát tồn tại.

Tầm Thiên Hoan khó hiểu: “Xảy ra chuyện gì?”

Lái xe quay kiếng xe xuống, ngoài đầu ra bên ngoài dò xét: “Giống như đang bắt một phần tử nguy hiểm.”

Tầm Thiên Hoan không đếm xỉa tới lên tiếng: “Ah.....”

Âu Dương Tịch hai tay vòng trước ngực, ánh mắt nhìn thẳng phía trước, mặt không biểu tình.

Quần chúng vây đầy chung quanh xe cảnh sát, vài cảnh sát từ đám đông đi ra, quần chúng không thể không tản ra, trùng hợp ngay lúc tầm mắt Tầm Thiên Hoan đang chăm chú nhìn khiến cô chứng kiến cảnh: Cảnh sát xếp thành hai hàng thẳng tắp hai bên trong đó có vài người mặc thường phục, ở giữa dần xuất hiện một nhóm thanh niên tay bị còng lại được áp giải đi ra xe cảnh sát.

Đặc biệt nhất là Tầm Thiên Hoan nhận ra trong đó có kẻ mà cô hóa thành tro cô cũng nhận ra — Đường Khải Long!

Tầm Thiên Hoan cuống quýt mở cửa xe trước sự kinh ngạc của Âu Dương Tịch, nhảy xuống xe, Âu Dương Tịch lập tức đuổi theo cô, cầm lấy cánh tay cô, nói: “Em làm gì vậy?”

Tầm Thiên Hoan quay đầu lại: “Em muốn đến hỏi Đường Khải Long Ki Ki ở đâu?”

“Không thể đi.” Âu Dương Tịch cảnh giác: “Hiện tại Đường Khải Long là phần tử tội phạm nguy hiểm bị cảnh sát bắt, em tốt nhất là không quen biết hắn!”

Tầm Thiên Hoan hoảng loạn: “Ki Ki, Ki Ki làm sao bây giờ? Đường Khải Long bị bắt rồi, tình cảnh hiện tại Ki Ki nhất định rất tệ, Tịch, em thật sự rất lo lắng cô ấy!”

Âu Dương Tịch nhìn chằm chằm Tầm Thiên Hoan, đem cô ôm ở trong ngực, nói: “Em không cần quá lo lắng, Ki Ki rất thông minh, xử sự cũng rất khôn khéo, cảnh sát hiện chỉ bắt Đường Khải Long, vậy chứng tỏ cô ấy không có việc gì.”

“Cô ấy thật sự không có chuyện gì sao?”

Âu Dương Tịch giơ tay lên, khê vén những sợi tóc của cô ra sau tai, nói: “thật sự, em phải tin tưởng anh, cũng tin tưởng Ki Ki, cô ấy sẽ không có việc gì.”

Tầm Thiên Hoan ngẩng đầu lên, nhìn chằm chằm vào Âu Dương Tịch chăm chú hỏi: “Vậy anh nói hiện tại Ki Ki đã tự do, cô sẽ tới tìm chúng ta hay không?”

“Chúng ta hẳn là tôn trọng lựa chọn của cô ấy,” Âu Dương Tịch mỉm cười: “Cô ấy trở về, tất nhiên là chuyện không thể tốt hơn, nhưng nếu cô ấy lựa chọn rời đi, chúng ta cũng không còn biện pháp, không phải sao? Mỗi người đều có suy nghĩ và con đường của riêng mình.”

“Chúng ta giống trước kia đồng dạng trôi qua không phải rất tốt sao.”

Âu Dương Tịch ôm sát Tầm Thiên Hoan, cảm thán nói: “Chính là hiện tại anh không nghĩ tiếp tục cuộc sống trước kia..... Anh chỉ muốn hảo hảo cùng em ở một chỗ, chỉ có hai người chúng ta sống chung với nhau.....”

Tuy nhiên hẳn biết rõ, đây là một ý nghĩ rất xa xỉ.....

“Đây chính là anh nói nha, tuyệt không cho đổi ý!”

Âu Dương Tịch nhìn vẻ mặt cười giống như không phải cười Tầm Thiên Hoan, nói: “Tuân mệnh!”

Tầm Thiên Hoan lời nói đột nhiên trầm buồn: “Nhưng em còn hy vọng Ki Ki có thể trở về, bởi vì cô ấy dù sao cũng là bạn duy nhất của em.”

“Được rồi, từ nay về sau, mặc kệ em có bạn hay không, anh tuyệt đối sẽ không để cho em cảm thấy cô đơn.” Âu Dương Tịch theo thói quen hôn lên gương mặt của cô.

Lúc này, lái xe rất không thức lớn tiếng gọi hai người có thể lên xe chạy.

Hai người rốt cục về đến nhà. Ai ngờ, cửa ra vào lại có một người, thân ảnh trẻ tuổi, một thân bạch sắc, vóc dáng cao gầy, tựa tại bên tường cửa ra vào, khuôn mặt tuấn tú có chút buồn thong.

Tầm Thiên Hoan có chút giật mình cũng có chút bất an, rồi lại lảng tránh không được, chỉ có nhẹ nhàng kêu một tiếng: “Tân Đồng.”

Tầm Tân Đồng phút chốc mở to mắt, ngẩng đầu, nhìn hướng Tầm Thiên Hoan, trên mặt tuấn tú lộ rõ vẻ mừng rỡ, không đợi Tầm Thiên Hoan có bất kỳ phản ứng đã chạy mau tới, giang hai tay ôm lấy cô, nói: “Tốt, tốt, thật tốt quá, rốt cuộc tìm được chị, có biết em có lo lắng cho chị lắm hay không.....”

Tầm Thiên Hoan toàn thân không được tự nhiên, trong đầu bỗng chốc hồi tưởng lại cảnh tượng ngày đó, không chịu nổi thứ tình cảm này, hiện tại trong lòng của cô còn tồn tại bóng tối, như thế nào cũng xóa không mất.

Cô chỉ là cảm thấy quá hoang đường, sao có thể làm như vậy? Có lẽ Tân Đồng bây giờ còn không hiểu chuyện, nhưng mà, cô không giống hẳn, cô là chị, làm như chị cô, làm sao có thể hại em trai của mình.

Tầm Tân Đồng vuốt ve, cô cũng sắp không thở nổi, ngay cả nói chuyện cũng phải cố hết sức: “Tân Đồng, em bình tĩnh một chút.....”

Âu Dương Tịch thật sự nhìn không được, tiến lên hai bước, bắt lấy tay Tầm Tân Đồng muốn làm cho hẳn buông Tầm Thiên Hoan ra, nói: “Cậu làm đau chị cậu đấy!”

Tầm Tân Đồng không để ý tới hẳn, chăm chú nhìn Tầm Thiên Hoan nói: “Thực xin lỗi, em vừa rồi có điểm quá kích động, không phải cố ý làm đau chị.”

Tầm Thiên Hoan khẽ hạ cánh tay của mình, xem Tầm Tân Đồng áy náy như vậy cũng không nhẫn tâm, nói: “Không sao a. Em hôm nay tìm chị có chuyện gì không?”

“Em chỉ là lo lắng.....”

Tầm Thiên Hoan cười, nói: “Chị hiện tại rất tốt, đừng quá lo lắng, nếu như không có việc gì cần nói nữa thì.....”

Tầm Thiên Hoan dừng một chút, nhìn Tầm Tân Đồng, tin tưởng hẳn sẽ hiểu rõ ý của cô.

Tầm Tân Đồng rõ ràng không thể nào nguyện ý, nói: “Thật vất vả mới tìm được chị, em còn muốn ở với chị thêm một lúc nữa.”

Tầm Tân Đồng vừa nói như vậy, Tầm Thiên Hoan ngược lại nhớ ra cái gì đó, hỏi: “Tân Đồng, ngày hôm qua không có về nhà sao?”

“..... Không có.”

Tầm Thiên Hoan kinh ngạc: “Vậy là em đã đợi ở đây một đêm?”

Tầm Tân Đồng lạnh nhạt nói: “Dạ.”

Tầm Thiên Hoan có chút khó chịu nhăn nhu mày: “Đứa ngốc, bên ngoài lạnh như vậy, ở chỗ này đợi một đêm, nếu bị bệnh làm sao bây giờ? Ba mẹ có bao nhiêu khổ sở? Em một đêm không về khiến ba mẹ có bao nhiêu lo lắng?”

Khuôn mặt tuần tú của Tầm Tân Đồng hiện ra nhàn nhạt ưu sầu, nói: “Chính là, nếu như không có gặp được chị, em sẽ nổi điên.”

Tầm Thiên Hoan sững sốt, sau đó bất đắc dĩ nói: “Chị nghĩ em hiện tại đã điên rồi, làm sao có thể khiến cho nhiều người lo lắng như vậy?”

Tầm Tân Đồng đột nhiên cười khổ nói: “Thật có lỗi, khiến chị lo lắng, bắt quá bây giờ nhìn thấy chị không có việc gì, trong nội tâm của em thoải mái nhiều hơn, em cũng có thể về nhà.”

Liếc nhìn Âu Dương Tịch sau lưng Thiên Hoan, hắn không có nói chuyện, đối với Tầm Thiên Hoan nói một tiếng “Gặp lại sau”, sau đó liền xoay người rời đi, nhìn lưng của hắn rành rành như thể thẳng tắp thư thái lại khiến cho người ta cảm giác có loại ưu thương khí tức, ánh mặt trời chiều lại rửa không đi một ít tầng nhàn nhạt khuất bóng.....

78. Chương 76

Chương 76: Di sản

Kỳ thật, từ ngày đó cho đến giờ cũng đã là một khoảng thời gian khá dài Ki Ki không còn ở bên cạnh hai người họ – Tầm Thiên Hoan cùng Âu Dương Tịch, cô giống như bốc hơi khỏi thế giới, vô thanh vô tức biến mất.....

Mà cho dù là trí nhớ có sâu đậm, tình cảm có khăng khít đến đâu cũng sẽ theo thời gian càng trôi càng suy giảm dần, chỉ cần không cố nhớ thì đến một thời điểm nào đó hình ảnh người đó cũng dần phai nhạt, cho nên thói quen sống cùng Ki Ki trước đây của hai người họ sẽ dần được thay thế.

Có bao nhiêu lâu chưa trở về cái phòng này? Cùng lắm chắc là một, hai tháng mà thôi nhưng Tầm Thiên Hoan lại cảm giác dường như đã trải qua một quãng thời gian thật dài, lần này vừa bước vào phòng, một cảm giác quen thuộc ập đến khiến cô choáng ngợp, cơ thể khẽ run rẩy..... Loại cảm giác này, thần kỳ sung sướng an bình.....

Những hình ảnh sinh hoạt thường nhật trước đây cứ thế lướt qua trong tâm tưởng Tầm Thiên Hoan không hề sót, còn có loại hương vị phi thường quen thuộc ngập trong không khí khiến cô vô cùng thoải mái, khỏe môi giờ lên, nói: “Thật là thơm.”

Tầm Thiên Hoan thì thào lên tiếng: “Tịch.....”

Cánh tay Âu Dương Tịch nhẹ nhàng ôm chặt lấy cô không chừa lại dù chỉ là một khe hở nhỏ giữa hai người, lên tiếng: “Àn?”

Tầm Thiên Hoan từ từ nhắm hai mắt, lẳng lặng mỉm cười: “Tịch.....”

Âu Dương Tịch lại lên tiếng: “Uhm, anh đây.”

Tầm Thiên Hoan nói: “Nhớ...em muốn cả đời được kêu tên anh như vậy.”

Âu Dương Tịch ngón tay tiếp tục di động trên làn da trơn bóng nhẵn mịn của cô, cảm giác mềm mại vô cùng.....

“Tốt.”

“Vậy anh có cảm thấy em phiền hay không?”

“Sẽ không, vĩnh viễn cũng sẽ không.”

“Vì cái gì khẳng định như vậy?”

“Bởi vì là em.....”

Tầm Thiên Hoan cười: “Tịch thật biết...nói lời ngon tiếng ngọt.”

“Ngoại trừ lời ngon tiếng ngọt?”

Âu Dương Tịch tay trượt đến cổ của cô.....

Tầm Thiên Hoan vẫn đang nhắm mắt lại, nói: “Ý anh là???”

Âu Dương Tịch ngón tay ôm lấy đỉnh cao ngất trước ngực, nhẹ nhàng xoa nắn.....

Hắn nói: “Anh còn biết...hảo hảo yêu thương em, không phải sao?”

Tầm Thiên Hoan mở to mắt: “Mới không phải, Tịch xấu nhất!”

“Anh xấu thế nào?”

Âu Dương Tịch nhẹ giọng hỏi, bàn tay nhanh nhẹn đã cởi bỏ nút thắt, đem áo cô xốc lên, làn da trắng hồng của cô chiếm hết tầm mắt hắn, chỉ cần nhìn như vậy cơ thể hắn đã bất giác nổi lên cảm giác khó không chế được, bàn tay tiếp tục vuốt ve da thịt của cô, hắn tự giễu cười cười: “Xem ra, cuộc đời anh càng không thể sống thiếu em.”

Tầm Thiên Hoan làm bộ không vui: “Chẳng lẽ anh muốn rời đi sao?”

Âu Dương Tịch không cam lòng, nói: “Trời đất chứng giám, anh chưa từng dám nghĩ vậy.”

“A,” Tầm Thiên Hoan hảo như rất rõ ràng hắn ý trong lời nói, nói: “Thì ra anh không phải không nghĩ đến, mà là không dám nghĩ, Tịch người xấu, em có đáng sợ như vậy sao?”

Âu Dương Tịch biết rõ cô là cố ý xuyên tạc ý của hắn, nhưng vẫn là phi thường vội vàng giải thích nói: “Anh làm sao dám suy nghĩ chuyện này? Anh nếu là dám nghĩ như vậy, cuộc đời anh sẽ vĩnh viễn mất đi em, mà không có em thì anh sống còn có ý nghĩa gì nữa?”

Đúng vậy, hắn sẽ không còn tìm thấy lí do để tồn tại nữa vì thế giới của hắn là cực độ hắc ám khiến người người cảm thấy dơ bẩn, nhưng bởi vì sự hiện hữu của cô, cho hắn quang minh, làm cho hắn có ý muốn sinh tồn, cũng có ý chí chiến đấu.

Tầm Thiên Hoan nghe xong lời của hắn, trong nội tâm không khỏi dâng lên cảm giác chua xót, rất là khó chịu, cũng rất là đau lòng, cô vẫn luôn hy vọng được sống cùng hắn vĩnh viễn.....

Tầm Thiên Hoan vô ý thức giơ tay lên che miệng của hắn, nhẹ nói: “Tịch, đừng nói như vậy..... Em sẽ đau lòng.”

Âu Dương Tịch nhanh nhẹn bắt lấy cổ tay của cô giữ chặt, há miệng nhẹ nhàng cắn ngón tay của cô, nhẹ nhàng mút hôn, dùng đầu lưỡi vòng quanh quyến rũ, ánh mắt thâm tình nhìn chằm chằm vào Tầm Thiên Hoan, trong ánh mắt, có nhàn nhạt vui vẻ.

Thân thể Tầm Thiên Hoan bắt đầu trở nên mềm yếu, nhắm mắt lại, mặc hắn muốn làm gì thì làm, hắn mỗi lần đều hảo hảo che chở cô, đem cô trở thành hi thế trên bảo bình thường, loại cảm giác này, hạnh phúc không cách nào dùng ngôn ngữ hình dung.

Âu Dương Tịch buông ngón tay cô ra, lại bắt đầu tấn công hai khóa mềm mại trước ngực, một bên mềm mại hôn xuống, từ từ cởi bỏ nội y của cô, hất chúng rơi ra phía sau, lại ngậm lấy viên này tiểu đậu khấu kiêu diễm ướt át, thay phiên hôn môi hút hai khóa đậu khấu, sung sướng cảm thụ thân thể của cô.....

“Hoan..... Anh rất nhớ em.....”

Tầm Thiên Hoan hai tay thuận thế ôm lấy cổ Âu Dương Tịch, đôi mắt kiều mị phiến tình khê mở, nói: “Em cũng vậy.....”

Âu Dương Tịch cười, cúi người hôn môi của cô, miệng lưỡi dây dưa triền miên.....

Một hồi triền miên, quần áo trên thân thể đã lặng yên rơi xuống đất, hai thân thể trần trụi trên giường quay cuồng.....

Hai thân thể quấn lấy nhau, những âm thanh rên rỉ mất hồn phiêu đảng vang vọng khắp căn phòng ngủ, một cảnh xuân sắc..... dục vọng như ma thú tại trong hoa kính lần lượt đánh sâu vào, khuôn mặt cô đỏ ửng phiến tình, đôi ngọc nhũ rất có tiết tấu nảy lên nảy xuống, hoa cốt ướt át yêu dịch khiến cho ‘Bành bạch’ âm thanh nường theo nơi nữ tính yêu kiều cùng nam tính đang kết hợp không ngừng vang lên như muốn tạo ra một đoạn kỳ diệu chi khúc.....

Một lần lại một lần cao trào gần như đem cô lên đỉnh điểm sung sướng không thể diễn tả.....

Chương 76

Một lần lại một lần cao trào gần như đem cô lên đỉnh điểm sung sướng không thể diễn tả.....

Đang chuẩn bị một lần cao trào cuối cùng, chuông điện thoại di động đột nhiên rất không đúng lúc tại một bên giường vang lên.....

Hắn tiếp tục tại trong thân thể của cô đâm sâu không ngừng, cô tại dưới thân thể của hắn dường như đã không còn hơi sức nhưng chuông điện thoại di động vẫn không ngừng vang lên.....

“Ân a.....” Của hắn mỗi lần lại chạm đến nơi sâu nhất trong cơ thể cô.

Điện thoại còn đang vang lên không ngừng, một lần lại một lần.....

“Tịch, ngừng một chút đi.....” Tầm Thiên Hoan miễn cưỡng lên tiếng, nói: “Điện thoại, em trước tiếp nhận đã.....”

Âu Dương Tịch chau mày không hài lòng, vẫn không có dừng lại, nói: “Chờ một chút, một chút nữa thì tốt rồi, lát nữa em gọi lại cho người ta là được rồi?”

Một chút, một chút của hắn là bao lâu? Nếu như là việc gấp thì phải làm sao bây giờ?

Điện thoại vẫn tiếp tục không ngừng reo âm ỉ.

Tầm Thiên Hoan rút ra một cánh tay, sờ đông sờ tây trên giường, sờ loạn một trận, rốt cục mò tới điện thoại, chính là, trong lúc đó Âu Dương Tịch một cái cuồng mãnh tiến tới, cô vừa cầm lấy điện thoại lại đánh rơi trên giường, tay không ý thức hướng điện thoại di động nhấn một cái, chính mình không hề hay biết.....

Cao trào đã đến, hạ thân một hồi mãnh liệt co rút lại, không kềm chế được, cô thét lên: “A.....”

Âu Dương Tịch toàn thân là mồ hôi, cao trào qua đi, rốt cục thuận thế rời khỏi cơ thể của cô, nằm ở bên cạnh của cô, tiếp tục hưởng thụ lấy dư dư khoái cảm.....

Qua một hồi lâu, Tầm Thiên Hoan rốt cục điều chỉnh lại hô hấp, mới mở to mắt hướng cái điện thoại kia lúc này im lặng, cầm lấy điện thoại Tầm Thiên Hoan mới giật mình phát hiện, điện thoại lại là đang kết nối!

Ông trời!!!

Tầm Thiên Hoan run rẩy đưa điện thoại di động đặt vào bên tai, cổ lấy dũng khí, bình tĩnh hỏi: “Uy?”

“Chồng mới tử hai ngày trước, không quá ba ngày đã cùng với người đàn ông khác ân ái, Tầm Thiên Hoan, cô vội vã cần đàn ông đến vậy sao?”

Một âm thanh trào phúng mà lạnh đậm truyền đến, Tầm Thiên Hoan trong lúc tức giận cũng có thể xác định thân phận của đối phương, cô lạnh lùng: “Vẫn còn phải xem người đàn ông đó là ai mới được.”

Bác Diệc Uy hỗn hển: “Cô..... cô tùy tiện vậy sao?”

“Bắc Diệc Uy, mong anh chú ý lời nói của mình! Cuộc sống riêng tư của tôi, anh dựa vào cái gì muốn quản tôi?”

“Như vậy, di sản của anh tôi có được coi là cuộc sống riêng tư của cô?”

Tầm Thiên Hoan khiêu mi: “Anh nói cái gì?”

Bắc Diệc Uy lạnh nhạt nói: “Muốn phần di sản này, ngày mai giữa trưa cô phải đến Bắc gia một chút.”

Tầm Thiên Hoan da thịt bóng loáng hoàn toàn lộ rõ dưới ánh đèn, ánh mắt kinh ngạc, trong khoảng thời gian ngắn không kịp phản ứng, điện thoại bên kia liền truyền đến ‘Đô đô’ thanh âm dập máy điện thoại.

Hai cơ thể trần trụi nằm ở trên giường, khắp nơi đều là dấu vết hoan ái, giờ phút này, hết thấy an tĩnh lại, chỉ có hô hấp tiếp tục.

Lần này thật đúng là đủ mất mặt a, âm thanh hoan ái ái muội lại để cho điện thoại bên kia đều tỉnh tường nghe được, điện thoại của Bắc Diệc Uy không phải cũng quá đúng lúc sao, sớm không gọi muộn không gọi, lại đúng ngay khoảnh khắc đó mà gọi đến.

Trên miệng cô tuy nói không quan tâm, nhưng trong lòng ít nhiều vẫn có chút xấu hổ.

Âu Dương Tịch nghiêng thân, thoáng hôn da thịt của cô, nhẹ giọng hỏi: “Bắc Diệc Uy?”

Tầm Thiên Hoan quay đầu, chăm chú nhìn khuôn mặt tuấn mỹ, nói: “Hắn nói di sản của Bắc Diệc Hâm, em cũng có phần.”

Âu Dương Tịch cười: “Em là vợ trên danh nghĩa của Bắc Diệc Hâm, đương nhiên là có quyền kế thừa di sản, đây cũng coi như là chuyện tốt, Bắc Diệc Uy rõ ràng cam tâm giao di sản vào tay của em!”

Tầm Thiên Hoan cong môi nói: “Cái gì cam tâm hay không? Cái này không phải là em nên được sao!”

Âu Dương Tịch một tay chống đầu của mình, vui vẻ nói: “Lời nói là nói như vậy, nhưng..... Nếu như Bắc Diệc Uy cố tình không cho em hưởng phần di sản, em cho rằng em còn có cơ hội nhận được sao?”

Tầm Thiên Hoan tròn mắt đảo quanh: “Nói như vậy, lần này Bắc Diệc Uy muốn lần đầu làm người tốt sao?”

Âu Dương Tịch cười khê: “Có lẽ.....”

Bắc Diệc Uy không biết sống chết muốn thử lần đầu tiên làm người tốt, cũng nên giúp hắn toại nguyện?

Tầm Thiên Hoan nhìn Âu Dương Tịch: “Anh nói, ngày mai em có nên hay không đi?”

Âu Dương Tịch có chút chăm chú: “Đi, như thế nào không đi? Chuyện tốt đến như vậy không đi thật uổng phí, huống hồ em ở Bắc gia chịu đựng lâu như vậy, không phải là vì di sản sao?”

Đúng vậy đây là mục đích lúc trước của cô..... Tầm Thiên Hoan hếch môi lên, nói: “Nhưng là..... bây giờ đối với di sản em hoàn toàn không cảm thấy hứng thú.....”

“Làm sao vậy?”

Tầm Thiên Hoan tay ngọc thon thon nhẹ nhàng đặt ở trên người Âu Dương Tịch, khê tiến đến bên người hắn, nói: “Nếu như cầm phần di sản, em vẫn cùng Bắc gia có quan hệ dây dưa không rõ..... Em chỉ muốn thoát khỏi quan hệ với Bắc gia.....”

Âu Dương Tịch ôm cô, nói: “Thiên Hoan, đừng ngu ngốc như vậy, dù cho không cầm phần di sản, quan hệ của em cùng Bắc gia cũng không thể cắt đứt hoàn toàn, tựa như mực hòa vào nước cố gắng thế nào cũng đều rửa không sạch. Trừ phi dùng phi thường thủ đoạn.....”

Tầm Thiên Hoan nhiều hứng thú: “Phi thường thủ đoạn?”

Âu Dương Tịch nhìn vẻ mặt hiếu kỳ cô, không khỏi cười nói: “Bây giờ còn chưa tới lúc không thể làm gì khác nên không cần phải dùng cái gì phi thường thủ đoạn.”

“Cái gì gọi là ‘không thể làm gì khác’?”

“Thiên Hoan, vấn đề của em thật đúng là nhiều nha.” Xoa xoa sợi tóc cô, nói: “Đừng nghĩ nhiều như vậy, ngày mai em cứ an tâm đi lấy phần di sản, những thứ khác không cần lo lắng.”

“Anh thực yên tâm khi em đến Bắc gia a?” Tầm Thiên Hoan trêu ghẹo nói: “Nếu em đi không trở về làm sao bây giờ?”

“Đừng nói lời ngốc!” Âu Dương Tịch điểm một cái vào cái mũi cô, nói: “Em nếu về không được, anh liền đến Bắc gia giết người cướp em về.”

“Ngạch..... Nói chuyện sao giống trại chủ tướng cướp.”

“Vậy em làm trại chủ phu nhân của anh.”

“Mới không cần, người man rợ.”

“Có thực không cần?”

“Thực sự không cần.....”

“Em thử xem xem.”

79. Chương 77

Chương 77

Âu Dương Tịch đưa Tầm Thiên Hoan đến trước biệt thự Bắc gia, Tầm Thiên Hoan xuống xe, Âu Dương Tịch nói còn có chút việc cần xử lý, để cho cô xong việc thì gọi điện thoại cho hắn tới đón cô, Tầm Thiên Hoan đáp ứng rồi liền đi vào cửa chính Bắc gia.

“Thiếu phu nhân.” Người hầu A Đan đón chào, rất cung kính.

Tầm Thiên Hoan nhìn cô ấy, hỏi: “Bắc Diệc Uy đâu?”

“Thiếu gia trong phòng khách chờ phu nhân.”

“A.” Tầm Thiên Hoan lên tiếng: “Tôi sẽ tự đi tìm hắn, cô cứ lo việc của mình đi.”

“Vâng.”

A Đan lui ra sau, Tầm Thiên Hoan cất bước hướng phòng khách đi đến.

Cái chỗ này, quá mức tráng lệ, hoa lệ giống như mộng kính khiến Tầm Thiên Hoan luôn có cảm giác choáng váng, cô chỉ hy vọng có thể nhanh chóng giải quyết vấn đề này, cô vẫn tương đối yêu mến cuộc sống tự tại, cái chỗ này hoa lệ đến kinh ngạc nhưng lại như thế nào cũng tìm không thấy loại cảm giác cô muốn.

Bắc Diệc Uy y nguyên như vậy tuần tú lạnh lùng cao ngạo, ngồi ở trên ghế sa lon, ánh mắt sắc bén nhìn thẳng Tầm Thiên Hoan đang từ từ tiến vào phòng khách.

Tầm Thiên Hoan dừng một chút, nhìn chằm chằm vào Bắc Diệc Uy, thân thể có chút cứng ngắc, sững sờ nửa ngày đều nói không ra một câu.

“Đến đây.”

Tầm Thiên Hoan nhẹ gật đầu, thân thể còn cứng tại chỗ, rất là không được tự nhiên.

“Lại đây ngồi đi.” Bắc Diệc Uy ý bảo cô ngồi ở trên ghế sa lon bên cạnh hắn.

Tầm Thiên Hoan từ từ đi tới, chậm rãi ngồi xuống, sau một lúc lâu mới nói: “Ngày hôm qua.....”

Bắc Diệc Uy lạnh nhạt nói tiếp: “Giang luật sư buổi chiều hai giờ sẽ tới, đến lúc đó, chúng ta bàn lại chuyện di sản.”

Tầm Thiên Hoan từ từ “A.....” một tiếng.

Tâm tình có chút lộn xộn, vẻ mặt Tầm Thiên Hoan thoáng không yên lòng, ánh mắt cũng không định.

Nhưng mà, Ánh mắt Bắc Diệc Uy lại trần trụi chú thị cô, làm cho cô rất là không được tự nhiên, đành phải nói: “Không có việc gì nữa thì tôi trước hết trở về phòng, sắp xếp lại đồ đạc, sau khi giải quyết vấn đề di sản tôi muốn rời đi Bắc gia một thời gian ngắn.”

Về phần rời đi bao lâu thì ông trời mới biết!!!!!!.

Không đợi Bắc Diệc Uy nói kịp lời nào, Tầm Thiên Hoan vội vã đứng dậy tiến thẳng lên lầu, hướng phòng ngủ đi đến.

Đẩy cửa phòng ra, có một lát choáng váng, Tầm Thiên Hoan ngẩn người, sau khi đi vào thì đem cửa phòng đóng lại.

Đặt túi xách qua một bên, thân thể mệt mỏi nằm ngã xuống trên giường, ánh mắt chăm chú nhìn trần nhà, sau đó chuyển động ánh mắt, quét mắt một lần khắp phòng ngủ. Cô từ tốn ngồi dậy, rời khỏi giường, đi đến trước tủ quần áo, tay ngọc thon thon chọn từng bộ đồ từng cái quần cái áo mình yêu thích ném lên trên giường. Sau khi chọn xong, cô quay người trở lại bên giường, cầm lên từng cái từng cái ướm vào người và ngắm nghía mình trước gương nhiều lần. Một lúc lâu bất chợt cảm giác vô cùng khát nước, mà trùng hợp trên bàn sách có chuẩn bị sẵn một ly nước, không cần đi xuống lầu cũng tốt, Tầm Thiên Hoan cầm lấy uống một hơi cạn sạch, lại bởi vậy uống quá mau, liên tục ho khan, nước trong ly sóng sánh rồi cũng hắt tới trên người cô, Tầm Thiên Hoan nhíu nhíu mày, uống vội vã như vậy gì chứ?

Tầm Thiên Hoan lục tìm trong đồng quần áo lấy ra một chiếc váy, ướm lên người nhìn tới nhìn lui, cảm thấy rất đẹp liền chuẩn bị dùng để thay bộ đồ đang mặc trên người.

Tầm Thiên Hoan ẩn ẩn cảm giác nhiệt độ trên người mình dần dần tăng cao, dù cho đem áo ngoài cởi đều không giải được nhiệt, hô hấp tinh thần bất định, Tầm Thiên Hoan khó chịu tựa ở trên vách tường, vách tường lạnh buốt xác thực cho cô một lát thư sướng, nhưng là, ngay sau đó, trên người nhiệt độ còn đang tiếp tục nóng lên như vũ bão, vô cùng tra tấn.....

Loại tình huống này Tầm Thiên Hoan nhiều ít cũng có chút minh bạch, dự vọng dâng lên hung hung mà lại cực kỳ quái dị.....

Chẳng lẽ, cô thực thành dục nữ?

Tầm thủ, vô ý thức vuốt thân thể của mình, một mực dưới lên dao động, thẳng đến bụng..... Xuống lần nữa.....

Tầm Thiên Hoan rên rỉ: “Tịch.....”

Bỗng “Phanh!” một tiếng vang lên, cửa phòng đột nhiên bị mở ra, Bắc Diệc Uy tuấn tú lạnh lùng kêu gọi xuất hiện ở cửa ra vào, ánh mắt sắc bén nhìn lướt qua trong phòng, sau khi nhìn thoáng qua Tầm Thiên Hoan, lại nhanh chóng liếc về phía ly nước trên bàn, lập tức nói: “Cô không phải đã uống ly nước kia chứ?!”

Nước, chết tiệt, hần thật sự là tức ngắt đầu, rõ ràng trong nước thả dược, vốn là nghĩ trả thù cô, chính là, khi hần vừa mới giác ngộ về lại muốn đến ngăn cản, tựa hồ đã tới không kịp..... Dược đã bị cô uống hết.

Tầm Thiên Hoan cố hết sức mở miệng: “Anh đã bỏ thuốc vào trong nước?”

Bắc Diệc Uy vẻ mặt mất tự nhiên, thậm chí một tiếng: “Đáng chết!”

Tầm Thiên Hoan trừng mắt Bắc Diệc Uy: “Bắc Diệc Uy, anh hỗn đản!”

Dù cho lại oán, lại nộ, những thứ này nhưng lại bù không được dự vọng trong cơ thể, nhìn hần, chỉ càng làm cho cô thêm khó chịu mà thôi, bất kể là thân thể, hay là..... Tầm.....

Đối với Tầm Thiên Hoan tức giận mắng, Bắc Diệc Uy không có bất kỳ phản ứng nào, lại đột nhiên cúi đầu xuống, trầm giọng nói: “Thực xin lỗi.”

80. Chương 78

Chương 78

Tầm Thiên Hoan trừng mắt Bắc Diệc Uy: “Bắc Diệc Uy, anh hỗn đản!”

Dù cho lại oán, lại nộ, những thứ này nhưng lại bù không được dục vọng trong cơ thể, nhìn hấn, chỉ càng làm cho cô thêm khó chịu mà thôi, bất kể là thân thể, hay là..... Tầm.....

Đối với Tầm Thiên Hoan tức giận mắng, Bắc Diệc Uy không có bất kỳ phản ứng nào, lại đột nhiên cúi đầu xuống, trầm giọng nói: “Thực xin lỗi.”

Tầm Thiên Hoan khó chịu nhìn Bắc Diệc Uy, hai tay nắm chặt làm cho thân mình cứng ngắc, nhưng mà dục vọng lại vô cùng bất kham tại trong thân thể của cô quấy động.....

Tầm Thiên Hoan quay đầu đi, không để ý nhìn người đàn ông trước mắt này, hai mắt cô dán vào tường chăm chú nhủ mảy mảy rằng nhịn xuống, lại cuối cùng không chế không nổi rên rỉ từ miệng dật ra.....

“Ân.....”

Bắc Diệc Uy nhắm mắt lại, quả thực quá hoang đường! Chính mình rõ ràng biết làm loại sự tình này!

Tầm Thiên Hoan khó chịu đến muốn khóc, cô tựa như một hải đồng trời nổi trong biển rộng, một lòng muốn tìm đến thứ mà mình có thể dựa dẫm: “Tịch.....”

Bắc Diệc Uy bỗng nhiên mở ra cặp mắt sắc bén kia, kinh ngạc ngẩng đầu nhìn chăm chăm vào Tầm Thiên Hoan, đau đớn cùng xót xa cứ dâng tràn trong lòng hấn, sau một lúc lâu, hấn nói: “Em bây giờ có thể nghĩ đến cũng chỉ có hấn mà thôi sao?”

“Tịch.....”

Chỉ cần trong miệng gọi tên Tịch, cô có thể dời đi chú ý, Bắc Diệc Uy, cô sao có thể khuất phục hấn?

“Tịch.....”

Bắc Diệc Uy đi đến trước mắt của cô, lạnh lùng nói: “Em hiện tại cho dù kêu tên của hấn đến khẩn cổ, hấn đều khó có khả năng giúp em giải thuốc trong người! Bởi vì hấn căn bản là không biết! Em còn muốn lãng phí miệng lưỡi làm gì?”

Tầm Thiên Hoan dựa vào một tia dũng khí cuối cùng, chuẩn bị đẩy hấn ra: “Bỏ đi!”

Nhưng không có nghĩ đến chẳng những cô không có đưa hấn đẩy ra, ngược lại bàn tay vừa chạm vào thân thể của hấn, liệt hỏa tựa như gặp củi khô bùng cháy dữ dội càng không thể vãn hồi.

Bắc Diệc Uy đứng ở tại chỗ cũng không nhúc nhích, chăm chú nhìn chăm chăm vào Tầm Thiên Hoan lúc này.

Tầm Thiên Hoan không tiếp tục đẩy hấn, cô không phải thánh nhân, cô cũng có thất tình lục dục như những người phụ nữ bình thường khác mà thôi, huống chi lúc này xuân dược đang khống chế, cô làm sao giữ mình được?

Tầm Thiên Hoan nhìn Bắc Diệc Uy, gian nan làm cho thân thể mình rời đi vách tường, nhưng ngay khi vừa động thì cả thân thể cô hoàn toàn tựa tại trên lồng ngực hấn, cô muốn rời khỏi, cũng đã không còn khí lực, tại trong ngực của hấn hô hấp càng phát ra cấp loạn.

Thân thể Bắc Diệc Uy cứng đờ, hấn biết rõ là cô đã không có khí lực chèo chống thân thể của mình mới có thể bất đắc dĩ tựa ở trước bộ ngực của hấn, dù cho như vậy, trong lòng của hấn có một loại xúc động đang tự nói với chính mình: lúc này đây cô đang cần hấn, dựa vào hấn.....

Tầm Thiên Hoan chậm rãi ngẩng đầu, thanh âm trầm thấp nhược nhược: “Tại sao phải đối với tôi như vậy?”

Hắn sao lại có thể đối với cô làm nên chuyện như vậy? Đau quá, trong nội tâm có loại đau đớn không hiểu, đau đến làm cho cô gần như muốn lập tức khóc lên!

Lý do??? Chỉ là vì hắn nhất thời xúc động muốn dạy cô một bài học, cuối cùng hắn chỉ có thể lẩm bẩm: “Thực xin lỗi.....”

“Tôi làm sai cái gì?” Tầm Thiên Hoan ngữ khí oán, khuôn mặt nghiêm trọng tái nhợt, trong ánh mắt ảm ảm nước, nói: “Tại sao phải đối với tôi như vậy?”

Khuôn mặt Bắc Diệc Uy trơn bóng trắng nõn, lộ ra rõ ràng góc cạnh tuần tú lạnh lùng; lông mày rậm, mũi cao thẳng, tuyết mỹ môi hình, mỗi một nét đều toát lên vẻ đường hoàng cao quý, đôi mắt đen nhánh sâu thẳm hiện ra màu ánh sáng mê người, ẩn một tầng đậm lo nhu tình.....

nhật độ cơ thể của hắn, hơi ấm của hắn, tầng tầng đốt lên dục vọng của cô, đầu óc cô hiện tại, thân thể cô hiện tại, chỉ có một ý niệm, một ý nghĩ, cô muốn hắn! Cô bức thiết cần hắn!

Cô ngẩn ra một lúc, khuôn mặt nhỏ nhắn khẽ cúi xuống rồi lại ngẩng lên, nhắm mắt lại, đưa lên môi của mình.....

Bắc Diệc Uy cuối cùng nhịn không được, cô còn chưa hôn tới đã liền nghiêng người tới hôn lên môi của cô, tận tình mút mát chất mật của cô, hôn đến rất sâu rất sâu.....

Bắc Diệc Uy ôm lấy thân thể mềm mại của cô, chân hướng về phía sau dùng lực cửa ra vào lập tức đóng lại!

Đem cô đặt ở trên giường, cũng thuận thế đè người lên, áo ngoài của cô vốn đã sớm cởi, hơn nữa bởi vì vừa rồi được tính quá mức giày vò, cô vô ý thức thủ dâm một hồi, trong lúc này quần áo hoàn toàn hồ hững khoác trên người, Bắc Diệc Uy nhẹ nhàng kéo, sau đó ném qua một bên, tại hai người khe đảo cấp cuồng quật loạn phía dưới, cũng tạm được giải quyết hết chướng ngại trên người.....

Được tính trên người Tầm Thiên Hoan đã sớm phát tác, làm khúc đạo đầu cũng chỉ càng tra tấn cô mà thôi, Bắc Diệc Uy cũng tinh tường, cho nên tiết kiệm thời gian..... Trực tiếp vặn bung ra bắp đùi của cô, bên trong hoa cốt, đã là một mảnh ẩm ướt, xem ra cô thực đã rất nhẫn nhịn một hồi lâu, Bắc Diệc Uy gầm nhẹ một tiếng, đem chính mình cự đại đẩy mạnh trong cơ thể của cô..... Bởi vì dưới tác dụng của yêu dịch, cô thành trong tuy rất căng, nhưng cũng thực sự rất là trơn mềm, trơn mềm cùng ướt át cùng nhau bọc cự đại khiến hắn mất hồn tới cực điểm!

Tầm Thiên Hoan chịu đựng không để ỉn rên rỉ.

Nhìn xem cô như thế, hắn nhíu lông mày sắc bén, cuồng mãnh đâm vào, sau đó bỗng chốc dừng lại, chậm rãi, chậm rãi rút ra làm cho trong cơ thể cô càng ngày càng cảm thấy hư không..... Rút ra rồi, hắn cũng dừng lại bên ngoài, đợi đến khi cô động dậy nhắc lên thân thể muốn nghênh đón hắn tiến vào, hắn mới mạnh mẽ đâm sâu, sau đó lại như lần trước mà chậm rãi rút ra.....

“Không cần như vậy.....”

Loại cảm giác trống rỗng này làm cho cô cảm thấy bất lực, vô ý thức kẹp chặt cự đại của hắn.....

Khoái cảm tăng cao, hắn nhắm mắt lại, gần như quên hô hấp.

“Nhanh lên.....”

“Cái gì?”

Tầm Thiên Hoan cắn môi: “Cầu anh nhanh lên.....”

Bắc Diệc Uy lại một tiếng gầm nhẹ, mới rút ra một nửa, lại nhanh chóng đi vào, cuồng mãnh đút vào.

“A..... A..... A.....” Cô khuôn mặt nhỏ nhắn thống khổ cũng sung sướng nhăn lại, theo động tác càng ngày càng mãnh liệt phát ra tiếng kêu dâm mỹ.

Thay đổi một cái lại một cái tư thế.....

Tình cảm mãnh liệt tiếp tục trình diễn.....

81. Chương 79

Chương 79

Tầm Thiên Hoan mỗi một đã sớm ngủ.....

Bắc Diệc Uy lẳng lặng vuốt mái tóc của cô, một lúc lâu mới nhẹ nhàng hôn xuống môi cô, mặc lại y phục của mình và ra khỏi phòng.

Đi xuống lầu, Ân Khả đang đợi, Bắc Diệc Uy đang ở trong sân sau nhìn hẩn một cái, cũng không có nói gì đi đến sofa ngồi xuống, mắt chậm rãi nhắm lại, dấu đi tâm trạng phức tạp của mình, là ưu thương? Là bất đắc dĩ?

Ân Khả đi đến bên cạnh Bắc Diệc Uy, cẩn thận hỏi: “Ông chủ, anh thật muốn đem những cổ phần công ty kia chuyển qua cho Thiếu phu nhân sao?”

Bắc Diệc Uy từ từ nhắm hai mắt, thấp giọng nói: “Đó là cô ấy nên được, đó là tài sản của anh tôi.”

Ân Khả ý vị sâu xa: “Nhưng mà, cũng có thể làm cho cô ấy không nhận được.”

Chỉ cần sử dụng chút ít thủ đoạn.....

Bắc Diệc Uy khẽ thở dài, nói: “Bất luận kẻ nào cũng có thể xảy ra biến cố mà không nhận được di sản, nhưng..... Duy chỉ có cô ấy là không được.”

“Nhưng, hiện tại nguy cơ của công ty.....”

“Nguy cơ của công ty không liên quan đến cô ấy, sau khi giao cổ phần công ty cho cô ấy, cô ấy muốn làm sao thì làm vậy, đó là quyền tự do của cô ấy, tôi không có quyền can thiệp.” Ở điểm này hẳn phải tôn trọng cô.

Ánh mắt của Ân Khả càng thêm sâu xa, không nói thêm gì nữa, trên môi dần hiện một nụ cười không dễ dàng nhận thấy: ‘Bắc Diệc Uy a Bắc Diệc Uy, anh phải biết ngay sau khi anh giao cho cô ta số tài sản này thì anh sẽ thất bại, đây chính là điểm chí mạng của anh! Hơn nữa, anh cũng không còn đường thoát nữa!’

Khi Tầm Thiên Hoan...tỉnh lại, đã là năm giờ chiều! Suy nghĩ một chút, Tầm Thiên Hoan lại càng hoảng sợ, làm sao cô có thể ngủ như chết? Buổi sáng Bắc Diệc Uy không phải nói hai giờ chiều nay luật sư sẽ đến sao? Ông trời, Tầm Thiên Hoan dùng tốc độ điên cuồng mặc quần áo, sửa sang lại kiểu tóc, cố gắng di chuyển thân thể còn có chút mệt nhọc đi xuống lầu!

Quả nhiên, trong phòng khách, ngoại trừ Bắc Diệc Uy một thân Âu phục, còn có một người đàn ông trung niên đeo kính cận.

Tầm Thiên Hoan đi tới, ngại ngùng cười cười nói: “Xin lỗi..... Để mọi người đợi lâu ?”

Người nọ rất lễ phép nói: “Không sao, tôi cùng Bắc tiên sinh trong thời gian chờ đợi đã bàn bạc lại một chút vấn đề về việc thừa kế di sản. Chắc hẳn cô đây chính là Tầm Thiên Hoan? Xin chào, tôi họ Tề. Là công chứng viên cho lần phân chia di sản này.”

Tầm Thiên Hoan mỉm cười nói: “Xin chào!”

Bắc Diệc Uy: “Mọi người ngồi xuống nói đi.”

Tầm Thiên Hoan sau khi ngồi xuống, Tề luật sư đưa cho cô một phần tư liệu, sau đó giải thích cho cô, Tầm Thiên Hoan chăm chú nghe, nghe tới nghe lui nhưng vẫn là cái hiểu cái không.

Cuối cùng, Bắc Diệc Uy đem phần cốt lõi của vấn đề chia di sản nói với Tầm Thiên Hoan: “Em cứ xem hợp đồng này đi nếu hiểu và đồng ý nội dung trong này thì lập tức ký tên!”

Tầm Thiên Hoan từng sờ tiếp nhận tờ giấy, cẩn thận đọc, cô từ nhỏ đối với loại giấy tờ chẳng chịt chữ này lại luôn thấy đau đầu, lần này cô có thể đem những thứ này xem hết đã là quá sức, về phần cô có thể hiểu ý nghĩa trong đó hay không lại là một chuyện khác.

Tề luật sư nói: “Nếu như phu nhân đồng ý thừa hưởng di sản của chồng cô là 30% cổ phần công ty tập đoàn Bắc thị, vậy ký tên ở phía trên.”

Tầm Thiên Hoan cuối cùng hiểu được, thì ra cô kế thừa di sản Bắc Diệc Hâm là 30% cổ phần công ty tập đoàn Bắc thị!

Tầm Thiên Hoan quay hỏi lại Bắc Diệc Uy: “Anh trước kia không phải nói với tôi, tôi có thể kế thừa năm trăm ngàn tiền mặt sao? Bây giờ tại sao lại thành cổ phần công ty?”

Tề luật sư nghe vậy, khó hiểu phân vân nhìn Bắc Diệc Uy, nói: “Đây là có chuyện gì?”

Bắc Diệc Uy sững sờ, có chút xấu hổ, ho khan: “Lần kia là tôi nói lung tung, không thể chắc chắn!”

Tầm Thiên Hoan hoảng sợ trừng lớn mắt, suýt chút nữa đã đập bàn mà đứng dậy, nhưng cô lại nhịn được, nắm chặt tay, trừng mắt nhìn Bắc Diệc Uy nói: “Bắc Diệc Uy, sao anh có thể nói không giữ lời vậy chứ? Anh bây giờ là đang có âm mưu gì? Mặc kệ anh nói cái gì, dù sao tôi chính là muốn năm trăm ngàn!”

Tề luật sư có chút kinh ngạc, ngồi thẳng người, sau đó nhìn chằm chằm vào Tầm Thiên Hoan nói: “Thiếu phu nhân, tôi không hiểu rõ ý của cô.”

Tầm Thiên Hoan nói năng hùng hồn đầy lý lẽ: “Sao lại không hiểu chứ, đơn giản là tôi muốn năm trăm ngàn!”

“ 30% cổ phần công ty cô không lấy sao?”

Tầm Thiên Hoan quả quyết: “Cái gì cổ phần với công ty? Tôi đều không cần, tôi muốn lấy tiền mặt!”

Bắc Diệc Uy tỏ ra vô cùng điềm tĩnh ung dung ngồi trên ghế, tay bưng tách trà khẽ uống từng ngụm.

Tề luật sư kiên nhẫn giải thích với Tầm Thiên Hoan: “Thật ra số cổ phần này còn giá trị hơn năm trăm ngàn gấp mấy lần.....”

“Ách.....” Tầm Thiên Hoan ngơ ngẩn.

Gấp bội.....

Gấp mấy lần năm trăm ngàn?!

Ai nha, sao cô lại dần như vậy a? Đúng nha thật là dần, thiếu chút nữa đem một núi tiền quăng ra ngoài cửa a!

Nhìn thấy cô nửa ngày không nói lời nào, Tề luật sư hỏi: “Vậy ý của cô là ... là..... Ký hay là không ký?”

Ánh mắt Tầm Thiên Hoan sáng ngời: “Ký, như thế nào không ký?”

Chuyện tốt như vậy sao lại để vượt khỏi tay được chứ?

Tầm Thiên Hoan lập tức cầm lấy bút, không chút do dự ký vào vị trí dành ỉnh!

Vậy là 30% cổ phần công ty Bắc thị đã vào tay cô!

Ngày đó, Tầm Thiên Hoan hưng phấn đến nỗi ngay cả khi ăn cơm trưa cũng vẫn cười một mình.

Trước khi rời khỏi Bắc gia, Tầm Thiên Hoan quay đầu hướng Bắc Diệc Uy nói một câu: “Xem ra, anh cũng không phải hoàn toàn là người..... xấu.”

Bắc Diệc Uy hỏi: “Tôi trước kia rất xấu?”

Tầm Thiên Hoan cười không nói.

Bắc Diệc Uy nhìn cô: “Em vẫn nhất quyết rời đi sao?”

Tầm Thiên Hoan nói: “Tôi muốn sống riêng một thời gian.”

Bắc Diệc Uy thản nhiên: “Em tốt nhất không nên quên, em..... vĩnh viễn là người của Bắc gia.”

Tầm Thiên Hoan sững sờ, đầu óc trong phúc chốc trở nên trống rỗng.

Bao nhiêu kích động, vui vẻ, hưng phấn trước đây đều vì một câu nói này mà dần dần bị thay thế bởi một thứ cảm giác..... chính xác thì là cảm giác bị trói buộc.

82. Chương 80

Chương 80

Tầm Thiên Hoan không gọi điện thoại cho Âu Dương Tịch, tự mình trở về nhà.

Bóng đêm bao trùm, đèn đường sáng rực, xe cộ qua lại như nêm, mọi người tấp nập như nước chảy..... nhưng tất cả đối với Tầm Thiên Hoan đều như không tồn tại.

Tầm Thiên Hoan đi ở ven đường, lẳng lặng suy nghĩ về..... 30% cổ phần công ty..... Nhiều tiền như vậy.

Có số tiền lớn như vậy cô phải làm gì với nó đây? Cô chỉ là một người phụ nữ không có chí lớn, chỉ cần có thể cùng người mình yêu sống hạnh phúc bên nhau đến già đã đủ lắm rồi.....

Tầm Thiên Hoan đang đi, đột nhiên có đôi tay từ phía sau vòng qua ôm lấy eo của cô, một cảm giác quen thuộc.....

Tầm Thiên Hoan có chút kinh hãi, nhưng rất nhanh đã lấy lại vẻ thản nhiên, cười, cho dù ở bên người mệnh mệnh, không cần dùng đến mắt cô vẫn có thể cảm giác ra là hắn.

“Tịch.....”

Người đứng phía sau ôm eo của cô, nhẹ giọng hỏi: “Làm sao em biết là anh?”

“Em có thể cảm giác được, chỉ cần dùng cảm giác em cũng biết đó là anh.”

Âu Dương Tịch kinh hãi: “Thì ra em lợi hại như vậy.”

Tầm Thiên Hoan mỉm cười: “Chỉ cần là anh, cho dù thế nào em đều có thể nhận ra.”

Âu Dương Tịch cảm thán: “Anh thực sự rất hạnh phúc a!”

“Sao Anh lại ở đây?”

Âu Dương Tịch nói: “Em còn dám hỏi vậy sao, chẳng phải đã dặn em rất kĩ, khi nào về thì phải gọi điện thoại cho anh, để anh tới đón em, vậy mà chờ cả ngày một lần điện thoại đều không có, hại anh lo lắng đến nỗi phải đi tìm em.”

Tầm Thiên Hoan không khỏi cười nói: “Em cũng không còn là trẻ con, em biết đường về nhà mà.”

“Không phải ý này.” Âu Dương Tịch nhẹ nói: “Nếu để cho anh đến tại cửa nhà Bắc gia đón em về nhà, cái cảm giác đó mới làm anh sung sướng hạnh phúc.”

Tầm Thiên Hoan sửng sốt: “Thôi được, lần sau em nhất định gọi anh đến đón!”

Âu Dương Tịch khẽ xoay người Tầm Thiên Hoan khiến cho hai người đối mặt, Âu Dương Tịch nói: “Vậy thì không cần, tuyệt đối không có lần sau!”

Tầm Thiên Hoan khó hiểu: “Cái gì?”

Âu Dương Tịch một lần nữa ôm Tầm Thiên Hoan: “Không có lần sau, từ giờ trở về sau em không được quay trở lại Bắc gia.....”

Tầm Thiên Hoan bỗng nhiên trầm mặc.

Sau khi về đến nhà, Tầm Thiên Hoan nói mệt chết đi, tắm rửa liền lên giường, nhưng lật qua lật lại như thế nào cũng ngủ không được, mãi cho đến khi Âu Dương Tịch cũng tắm rửa xong lên giường ngủ, mắt của cô vẫn mở chừng chừng.

Hai người cùng đắp một cái chăn che kín cả người, chỉ lộ ra hai cái đầu, mặt đối mặt, Âu Dương Tịch chăm chú nhìn cô: “Không phải nói rất mệt sao em vẫn chưa ngủ?”

Tầm Thiên Hoan nhẹ nhàng tiến đến gần Âu Dương Tịch và ôm hắn theo thói quen: “Em ngủ không được.”

Vuốt ve khuôn mặt mệt mỏi của cô, hắn hỏi: “Làm sao vậy, bảo bối?”

Tầm Thiên Hoan nháy mắt, hỏi hắn: “Tịch, sao anh không hỏi em ở Bắc gia đã xảy ra chuyện gì?”

Âu Dương Tịch mỉm cười: “Bởi vì anh tin tưởng em nhất định sẽ nói cho anh nghe.”

Tầm Thiên Hoan bĩu bĩu môi: “Tịch xấu xa!”

Âu Dương Tịch hỏi: “Khi em ở Bắc gia, Bắc Diệc Uy có làm khó em hay không?”

“Làm khó?” Tầm Thiên Hoan khẽ kinh ngạc, sau đó cười nói: “Làm sao có thể? Không có, anh yên tâm,”

Tầm Thiên Hoan nghĩ nghĩ, nói: “Tịch, theo di chúc của Bắc Diệc Hâm, em có thể kế thừa 30% cổ phần công ty tập đoàn bắc thị.”

“30%?” Âu Dương Tịch cả kinh: “Em được kế thừa?”

“Đúng vậy, hôm nay vừa ký tên.”

Âu Dương Tịch vô cùng sửng sốt, không khỏi tự nói: “Bắc thị đến lúc này mà vẫn có thể cho đi 30% cổ phần công ty.....” Đây không phải trời cũng muốn giúp hắn sao?

“Tịch, anh đang lẩm bẩm cái gì?”

Âu Dương Tịch nhìn Tầm Thiên Hoan, cười cười: “Anh nói chắc chắn em không chỉ kế thừa năm trăm ngàn từ di sản của Bắc Diệc Hâm mà.”

Tầm Thiên Hoan trầm mặc: “.....”

Âu Dương Tịch chăm chú quan sát cô: “Nhưng xem ra em không được vui sao?”

Tầm Thiên Hoan nhàn nhạt nói: “Không có, lúc biết được nhận nhiều như vậy nói thật em vô cùng sung sướng, nhưng là..... dần dần, em lại cảm thấy vui không nổi..... Cổ phần công ty kia đối với em chỉ làm tăng thêm áp lực.....”

Âu Dương Tịch yêu thương nhìn cô: “Thiên Hoan, em không cần lo nhiều như vậy.”

“Em cũng muốn bản thân không suy nghĩ nữa, nhưng không lo không được mà, vì đối với cổ phần công ty kia em không có hiểu biết gì về nó, lại càng không biết phát triển nó như thế nào.....” Tầm Thiên Hoan ôm chặt Âu Dương Tịch: “Em chỉ nghĩ mỗi ngày ở nhà, nấu cơm cho anh, làm những việc..... anh yêu thích.”

“Thiên Hoan, đây là cuộc cạnh tranh trong thế giới thật, em muốn sống tốt nhất định phải làm ỉnh cường thế, những thứ này không thể miễn cũng trốn tránh không được, em hiểu không?”

Tầm Thiên Hoan thở dài: “Em đương nhiên hiểu được, nhưng là, em đã có anh, Tịch, anh nhất định sẽ chăm sóc em cả đời đúng không?”

Cả đời?

Hắn cũng muốn..... Chỉ mong ông trời có thể cho hắn cơ hội này.....

“Nhưng là.....” Âu Dương Tịch nhìn chăm chăm vào Tầm Thiên Hoan, nói: “Nếu có một ngày, ngay cả chính mình anh cũng chăm sóc không được nữa, em sẽ phải làm sao?”

Tầm Thiên Hoan nhìn Âu Dương Tịch cười: “Cho nên, em quyết định đem 30% cổ phần công ty chuyển nhượng cho anh! Như vậy, anh hoàn toàn có khả năng chăm sóc em!”

83. Chương 81

Chương 81

Âu Dương Tịch sững sờ: “Tầm Thiên Hoan, em vừa nói cái gì?”

Tầm Thiên Hoan vẻ mặt thành thật: “Em nói em sẽ đem 30% cổ phần công ty tặng cho anh!”

Âu Dương Tịch nhẹ nhàng mà vỗ đầu Tầm Thiên Hoan: “Nha đầu, nói ngốc cái gì đây?”

Tầm Thiên Hoan nắm chặt tay hắn: “Tịch, em nói đều là sự thật đó!”

Âu Dương Tịch ôn nhu nhìn Tầm Thiên Hoan: “Thiên Hoan, nên ngủ.”

Thấy hắn hoàn toàn không tin tưởng vào lời nói của mình, Tầm Thiên Hoan có chút không vui, chu môi, ngồi bật dậy nhìn chằm chằm Âu Dương Tịch, dứt khoát: “Tịch, em không có nói đùa.”

“Ngoan nào,” Âu Dương Tịch khẽ vươn tay, kéo cô nằm trở lại trên giường, nói khẽ: “Đó là tài sản của em, em cứ để đó nó cũng không có lên mốc đâu.”

Tầm Thiên Hoan bất mãn: “Nhưng là nó làm cho em cảm thấy rất không thoải mái.”

“Có cái gì không thoải mái?” Âu Dương Tịch kiên nhẫn giải thích: “Qua một thời gian ngắn khi quen rồi thì sẽ tốt thôi, hiện tại đột ngột có một số tài sản khổng lồ vậy tất nhiên em không quen là bình thường. Nha đầu, đừng náo loạn nữa được không?”

“Tịch

” Tầm Thiên Hoan đem thanh âm kéo dài.

“Dù sao anh cũng không nhận tài sản của em.”

Tầm Thiên Hoan giận dữ, lần nữa ngồi bật dậy, nhìn Âu Dương Tịch chất vấn: “Âu Dương Tịch, anh có ý gì? Cái gì là tài sản của em, tài sản của anh?”

Trên khuôn mặt tuấn mỹ của Âu Dương Tịch thoáng hiện lên vẻ không biết làm sao, cũng từ từ ngồi lên, nói: “Thiên Hoan, anh không phải có ý này, anh.....”

Tầm Thiên Hoan lạnh lùng hỏi: “Có phải anh căn bản là không yêu em?”

Âu Dương Tịch khẽ nhăn lông mày: “Anh nào có, Thiên Hoan, anh đối với em thế nào, chẳng lẽ em không cảm nhận được sao? Chỉ là số tài sản lớn như vậy, anh làm sao lấy của em đây?”

Tầm Thiên Hoan sững sờ nhìn Âu Dương Tịch, một lúc lâu sau mới khẽ thở dài, vươn cánh tay ôm cổ của hắn, dựa vào trong ngực của hắn, nhẹ nhàng mà nói: “Tịch, người của em, tâm của em đều đã giao cho anh hoàn toàn rồi, hướng chỉ là những vật ngoài thân kia? Em biết rõ ý của anh, nhưng là, anh càng như vậy, lòng của em lại càng khổ sở, anh biết không? Em thật sự rất là khổ sở khổ sở.....”

Âu Dương Tịch ánh mắt trở nên u sầu: “Thiên Hoan, bất luận là thứ gì chúng ta cũng có thể chia sẻ, duy chỉ có những cổ phần công ty này, anh thật sự..... không muốn.”

Không, hắn thật sự không muốn..... Dù cho những cổ phần công ty này vừa đến tay thì hết thảy kế hoạch của hắn sẽ đại công cáo thành, nhưng mà, hắn sẽ phải chịu lương tâm khiếm trách..... Mặc dù, hắn là thật sự yêu cô, kế hoạch lần này là hắn phải qua một quá trình sắp đặt kĩ càng, chỉ cần tất cả thành công theo ý hắn, như vậy hắn mới có thể đem mọi việc kể cho cô, cùng cô viết tiếp mối tình chân chính.....

Tầm Thiên Hoan nghi hoặc: “Vì sao?”

Âu Dương Tịch ôm cô, hai người dính sát cùng một chỗ, hắn từ từ nhắm hai mắt: “Anh sợ làm chuyện để bản thân phải hối hận.....”

Tầm Thiên Hoan càng nghi hoặc: “Anh nói vậy là sao?”

“Anh nói, anh sợ tiếp nhận những cổ phần công ty kia rồi sau này có những việc sẽ khiến em không bao giờ tha thứ cho anh.....”

Tầm Thiên Hoan giương mắt, nghiêng đầu, nhìn thấy Âu Dương Tịch: “Có phải anh lo rằng sau khi tiếp nhận cổ phần công ty này mà không thể quản lý nó tốt hơn mà còn đánh mất tất cả, anh sợ em sẽ trách anh ư?”

Âu Dương Tịch kinh ngạc: “.....”

Tầm Thiên Hoan cười: “Sẽ không a! Coi như là toàn bộ phần tài sản đó có mất sạch, em cũng sẽ không trách anh, chỉ cần anh còn ở lại bên cạnh em, không rời khỏi em, em đã rất thỏa mãn. Kỳ thật ngẫm lại, 30% cổ phần công ty đó đối với em không hề có ý nghĩa, nhưng anh thì khác, 30% cổ phần này sẽ giúp anh có cơ hội phát triển sự nghiệp của chính mình, như vậy không phải rất tốt sao?”

“Thiên Hoan, em cảm thấy chúng ta bây giờ như vậy không phải rất tốt sao?” Âu Dương Tịch hỏi: “Hay là em cảm thấy anh bây giờ rất không có tiền đồ, cho nên em muốn anh dùng số tài sản đó để gầy dựng sự nghiệp?”

Tầm Thiên Hoan vội vã cướp lời: “Không phải ý này, em không hề cảm thấy anh không có tiền đồ..... Tuy anh bình thường có điểm chơi bởi lêu lổng, nhưng là..... em lại chính là yêu anh bất trị như vậy, nếu như em cho rằng anh không có tiền đồ thì chính em lại càng không ra gì rồi.”

Nhìn cô tự khiển trách chính mình, Âu Dương Tịch không đành lòng, liền điểm một cái cái mũi của cô: “Nha đầu ngốc, anh chỉ nói giỡn với em thôi!”

Tầm Thiên Hoan câu dẫn môi: “Tịch thật là xấu! Tịch xấu xa!”

Tầm Thiên Hoan ngẩng lên khuôn mặt nhỏ nhắn, nhẹ nhàng tại trên môi hấn in lại nụ hôn, sau đó mặt mày hớn hở: “Đây là trừng phạt anh.”

Âu Dương Tịch cười đến mê người: “Làm sao bây giờ? Trừng phạt như vậy càng khiến anh cực kỳ vui mừng!” Sau đó nhân cơ hội lướt nhẹ qua môi cô, rồi kéo theo một nụ hôn triền miên thật sâu.....

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tầm Thiên Hoan bị hôn đỏ bừng, toàn thân xụi lơ tựa ở trong ngực của hắn, lẳng lặng nói: “Tịch, bất kể thứ gì của anh, hay là tài sản của em, đều là của hai chúng ta không phải sao?”

“..... Đúng.”

Tầm Thiên Hoan thỉnh cầu: “Vậy hứa với em được không?”

Về mặt Âu Dương Tịch trở nên trầm mặc: “.....”

“Hứa đi mà.”

“Thiên Hoan.....”

Tầm Thiên Hoan cố chấp nói: “Tịch xấu xa, nếu không hứa với em, em sẽ ngày ngày đi theo làm phiền anh, làm phiền anh.....làm phiền anh cho đến khi anh hứa mới thôi!”

“Tầm Thiên Hoan.....”

Ông trời, sao lại có người phụ nữ như cô? Quả thực làm cho hắn không có kế sách đối phó! Nhưng là..... bởi vì như thế, hắn lại yêu cô.

Tầm Thiên Hoan tiếp tục: “Hứa với em.”

“Tịch ngoan nè, hứa với em đi ~”

“.....”

“Tịch cục cưng, hứa với em đi mà ~”

“.....”

Tầm Thiên Hoan mất hết kiên nhẫn, trừng mắt: “Anh cứ kiên quyết như vậy sao?”

Âu Dương Tịch không biết trả lời thế nào: “Anh.....”

Biết rõ hần đang suy nghĩ tìm lý do để từ chối, Tầm Thiên Hoan xoay chuyển ánh mắt, không đợi hần kịp nói lời nào, liền nghiêng người tấn công đôi môi của hần, trải qua sự huấn luyện của Âu Dương Tịch, kỹ thuật hôn của Tầm Thiên Hoan cũng coi như tương đối khá. Chỉ chốc lát sau nụ hôn của cô khiến Âu Dương Tịch ý loạn tình mê.....

Trong khi hôn thật sâu, Tầm Thiên Hoan cũng nhẹ nhàng cởi bỏ áo ngủ của hần, bàn tay nhỏ bé vuốt ve thân hình khêu gợi của hần, bằng phương thức quen thuộc mà lại hữu hiệu nhất trên đùa thân thể của hần.....

Âu Dương Tịch không dám động, ả nần nói: “Thiên Hoan, em.....”

Cô dí dõm cắn nhẹ cái tiểu đậu đậu trước ngực hần, liếc mắt nhìn hần: “Có hứa hay không?”

Âu Dương Tịch chăm chú nhắm mắt lại, một luồng sóng khoái cảm choáng ngợp tâm trí khiến hần hít thở thật sâu: “Thiên Hoan, tại sao phải như vậy?”

“Đây là trừng phạt anh vì khiến em phải khổ sở” Khiêu khích hần không biết bao lâu cũng không được, Tầm Thiên Hoan đành chỉ hết thấy động tác, ngồi thẳng người lên nhìn hần: “Hôm nay anh cho dù không muốn cũng phải hứa với em, nếu không từ này về sau em sẽ không quan tâm đến anh nữa!”

Đột nhiên Âu Dương Tịch xoay người một cái, đem cô đặt xuống giường: “Em thật đúng là Tiểu yêu tinh. Được rồi, anh đồng ý.....”

“Ha ha, thật sự!”

Tầm Thiên Hoan lập tức đẩy Âu Dương Tịch ra, vui mừng hò hét!

Âu Dương Tịch bị đẩy qua một bên có chút buồn rầu nhìn Tầm Thiên Hoan. Thiệt là, dự vọng bị cô khơi mào đang giãy vò cơ thể hần mà người phụ nữ trước mắt này lại không chút nào phát giác.

“Thiên Hoan.....”

Âu Dương Tịch từ phía sau ôm lấy thân thể của cô, hôn vai thơm của cô.....

Tầm Thiên Hoan giãy dụa vùng thoát khỏi hần, hơn nữa nói: “Hôm nay không làm.”

Hần không cam lòng: “Là em khơi mào trước.”

Tầm Thiên Hoan cười: “Đã nói là trừng phạt anh nha.”

Sau đó cô nhấc chân đạp lên người, nhìn Âu Dương Tịch nói: “Nhanh ngủ a, ngày mai còn phải làm thủ tục chuyển nhượng.”

Âu Dương Tịch bất đắc dĩ thở dài, từ từ nằm xuống: “Tuân mệnh.”

.....

84. Chương 82

Chương 82

Tầm Thiên Hoan đối với việc gì cũng đều suy nghĩ sâu xa lo lắng trước khi thực hiện, cũng như cô xử lý việc chuyển nhượng cổ phần công ty này cũng trải qua một khoảng thời gian đắn đo suy nghĩ. Cuối cùng quyết định đem cổ phần công ty chuyển cho Âu Dương Tịch, có lẽ tình yêu là ma túy đối với một người lý trí, nhưng là cô lại cam nguyện bị nghiện loại ma túy này, cô quá yêu Tịch, yêu đến muốn đem tất cả của chính mình giao cho hần, coi như là..... Tánh mạng! Huống chi đây chỉ là tiền tài ngoài thân mà thôi?

Ký xong xuôi mọi giấy tờ.

Tầm Thiên Hoan rót cục thở ra một hơi, đáy lòng cảm thấy nhẹ hẫng như vừa mới gỡ bỏ một tảng đá nặng nề, rất nhẹ nhàng rất nhẹ nhàng, nét mặt của cô như trút được gánh nặng, cười đến mí mắt đều cong cong, sắc mặt hồng nhuận, trên môi tràn ngập vui vẻ, thanh thúy thanh âm, nhìn Âu Dương Tịch, nói: “Oa, cuối cùng đem cái phiền toái này đẩy hết cho anh rồi!”

Âu Dương Tịch bất đắc dĩ xoa xoa đầu cô: “Thật là một nha đầu ngốc.”

Tầm Thiên Hoan giả bộ không vui: “Từ nay về sau không cho phép gọi em là nha đầu ngốc!”

Âu Dương Tịch nói: “Rõ ràng rất ngốc sao còn không thừa nhận.”

“Xấu Tịch! Đại phôi đản!”

“Anh nào có xấu?”

Tầm Thiên Hoan dùng ngữ khí của Âu Dương Tịch trả lời: “Rõ ràng rất xấu sao còn không thừa nhận.”

“Vậy phải làm sao bây giờ?” Âu Dương Tịch than thở: “Anh rất xấu sao lại giao cổ phần công ty vào tay anh, có hối hận không?”

“Tịch, đừng nói nhảm,” Tầm Thiên Hoan nói: “Hiện tại cổ phần công ty đã là của anh, mặc cho anh muốn xử lý thế nào đều được, bất quá.....”

“Cái gì?”

Tầm Thiên Hoan lời nói xoay chuyển: “Nếu anh dám đem số tiền này nuôi người phụ nữ khác ở bên ngoài, như vậy..... anh nhất định phải chết!”

“Không dám, không dám, tuyệt đối không dám!”

Nhìn vẻ mặt thành thật của hắn, Tầm Thiên Hoan không khỏi cười ra tiếng: “Không được khẩu thị tâm phi a, nếu không em sẽ không bỏ qua cho anh!”

Âu Dương Tịch nhích thân thể lại gần, nói: “Đương nhiên không cần phải thả, hai chúng ta, ai cũng đừng buông tha ai.....”

Tầm Thiên Hoan vươn tới sát mặt Âu Dương Tịch, nhẹ nhàng hôn, nói: “Một lời đã định.”

Ánh mặt trời rất sáng lạn, không khí tươi mát thư sướng, gió nhẹ lướt qua, nét mặt tươi cười lên.

Giống như tất cả, cũng như này mỹ hảo.

.....

Bao nhiêu ngọt ngào, bao nhiêu hạnh phúc giờ phút này, nếu như có thể kéo dài mãi, Tầm Thiên Hoan thề, cho dù giảm bớt tuổi thọ của cô, cô cũng cam nguyện, chỉ cần có thể mỗi ngày cùng Tịch sống chung.....

Nhưng mà khoảng thời gian hạnh phúc của đời người thường trôi qua rất nhanh, đối với cô cũng vậy, những ngày tháng hạnh phúc của hai người cứ như vậy từng ngày từng giờ trôi đi.....

Mỗi ngày, khi đến buổi trưa Âu Dương Tịch có thói quen rời khỏi nhà, còn Tầm Thiên Hoan đi ra ngoài mua thức ăn.

Âu Dương Tịch đi ra ngoài làm cái gì, Âu Dương Tịch cũng không nói, Tầm Thiên Hoan cũng không hỏi đến, hai người sống ăn ý rất tốt.

Nhưng hôm nay, trước khi Âu Dương Tịch rời đi, Tầm Thiên Hoan lại vô tình hỏi: “Hôm nay anh đi đâu?”

Âu Dương Tịch không chút nào giấu diếm: “Đi nhà hàng Kha Tinh, cùng một vị khách bàn việc làm ăn.”

Tầm Thiên Hoan không mấy may nghi ngờ: “Vậy anh đi sớm về sớm.”

Âu Dương Tịch nhìn cô mỉm cười: “Anh biết.”

Âu Dương Tịch đi rồi Tầm Thiên Hoan quét dọn vệ sinh nhà cửa xong cũng đi ra ngoài mua món ăn.

Đi lang thang trong siêu thị, có quá nhiều món ăn đến hoa mắt khiến Tầm Thiên Hoan thật lâu cũng không biết mua cái gì mới tốt, cuối cùng sau một giờ đồng hồ cô mới chọn được vài món và tính tiền, Tầm Thiên Hoan xách một gói to đi ra khỏi siêu thị, quay trở về nhà.

Trên đường đi theo thói quen cô nhìn ngắm mọi thứ xung quanh, ánh mắt cô vô tình nhìn thấy một người đàn ông, Tầm Thiên Hoan không cách nào rời mắt khỏi người đó!

Người này đúng là Ân Khả.

Tầm Thiên Hoan lúc trước không hề để ý đến, cô cũng đã gặp Ân Khả mấy lần, tuy nhiên không có ấn tượng gì, nhưng cũng có thể nhớ lơ mờ dung mạo của hắn, chỉ là, cô chú ý không phải khuôn mặt Ân Khả, mà là..... Bóng lưng của hắn.....

Bóng lưng, một bóng lưng khắc sâu vào tâm tưởng.....

Người đang trong lúc sợ hãi nhất, bất lực nhất, thì trí nhớ cũng thường thường khắc sâu nhất, làm cho người ta khó có thể quên.

Cô nhớ rõ, trong ngày thứ ba cô bị giam ở gian phòng tử, cô đã từng gặp cái bóng lưng này, chỉ là khi đó, người nọ mang mặt nạ, cô không cách nào nhận rõ mặt mũi của hắn, nên vô tình nhớ kỹ bóng lưng của hắn!

Tầm Thiên Hoan xách theo gói đồ, ánh mắt chăm chú vào phía sau lưng người nọ, vô ý thức bước theo sát phía sau.

Sau khi băng qua hai con đường, Tầm Thiên Hoan vì tránh né người đi đường mà bên này nhường một chút, bên kia ngừng ngừng, đến khi cô đi đến trước một cái nhà hàng lớn thì Ân Khả đã không thấy đâu nữa!

Tầm Thiên Hoan ánh mắt bốn phía tìm kiếm, nhưng trong biển người mênh mông đều là những gương mặt lạ lẫm.....

Ngẩng đầu, nhìn trên bảng hiệu ghi: Nhà hàng Kha tinh !

Trong trí nhớ, hình như Tịch có nói sẽ đến nhà hàng này?

Thật sự kì lạ, cô làm sao lại theo người này đến đây?

Muốn vào xem hay không?

Tầm Thiên Hoan nghĩ lại, hay là bỏ đi, Tịch có chuyện cùng khách hàng đàm phán, nếu gặp anh ấy lúc này trong tay còn cầm nhiều đồ..... Nghĩ như thế nào cũng không thích hợp.

Nghĩ vậy, Tầm Thiên Hoan xoay người đi.

Trong đầu vẫn không ngừng suy nghĩ.....

Ân Khả, chính là thủ hạ của Bắc Diệc Uy, nếu lần trước người bắt cóc cô thật là Ân Khả, như vậy..... Có thể hay không cùng Bắc Diệc Uy có quan hệ?!

Tầm Thiên Hoan cả kinh, cảm thấy những chuyện này quá không thể tưởng tượng nổi, tinh thần nhanh chóng trùng xuống, hoảng sợ, mê mang, sợ hãi, tràn ngập đầu óc cô!

Cô muốn biết rõ ràng, nhất định phải tìm hiểu rõ ràng chân tướng sự tình!

Bắc Diệc Uy, đến cùng mọi chuyện có liên quan đến anh hay không?

.....

85. Chương 83

Chương 83

“Thiếu phu nhân?” A Đan giật mình nhìn Tầm Thiên Hoan đột nhiên đến, ăn mặc giản dị, trên tay xách theo nguyên một gói to, xem ra có vẻ giống với một bà chủ gia đình bình thường.

Tầm Thiên Hoan hỏi: “A Đan, Nhị thiếu gia đâu?”

A Đan trả lời: “Thiếu gia chắc là đang ngủ.”

Tầm Thiên Hoan nghe xong không hề nói gì, chăm chăm đi lên lầu.

A Đan ở sau vội vàng nói: “Thiếu phu nhân, tôi giúp cô cầm đồ trên tay a.”

Tầm Thiên Hoan sưng sờ, xem xét gói to trong tay, có chút giật mình, rõ ràng mình bộ dáng bê bối lại đi tới đây, vì vậy đem gói to đưa cho A Đan nói: “Vậy làm phiền, A Đan.”

“Thiếu phu nhân, không cần khách khí, đây là việc tôi phải làm.”

Tầm Thiên Hoan đành nhìn cô ấy cười cười, sau đó xoay người tiếp tục đi lên, Bắc gia – cô hiện tại đã rất quen thuộc, mục đích của cô là đi đến lầu hai phòng ngủ đầu tiên bên trái. Trong lúc nhất thời quên gõ cửa, tay cô đã đẩy cửa phòng.

“Bắc Diệc Uy!”

Tầm Thiên Hoan vừa bước vào phòng đã kêu to, liếc nhìn thấy Bắc Diệc Uy trần trụi nằm trên giường thật to, trong phòng bức màn kéo xuống che kín nên có chút tối, nhưng là thân thể của hắn lại có thể nhìn rất rõ ràng khiến Tầm Thiên Hoan sưng sờ. Mặc dù không phải lần đầu tiên nhìn hắn trần truồng, nhưng cô cũng không thể không có chút mặt đỏ tim đập, vội vã quay mặt đi, quần bách đứng chôn chân tại cửa.

Bắc Diệc Uy chậm rãi mở to mắt, ánh mắt thâm sâu, khuôn mặt lạnh lùng, vẻ mặt đạm mạc, chậm rãi xoay đầu lại, nhìn chăm chăm vào cô, mỉm cười: “Em đã đến rồi.”

Lời nói của hắn dịu dàng làm dịu đi cái cảm giác xấu hổ, cô nhẹ nói: “Tôi tới tìm anh có chút việc.”

Bắc Diệc Uy khẽ nhướn mày, trầm mặc một lát, đột nhiên xoay người một cái, tay duỗi ra cầm lấy áo ngủ để bên cạnh, trong nháy mắt đã đem áo ngủ mặc lên thân hình khiêu gợi, lại một cái xoay người anh tuấn, mỗi một động tác của hắn, mỗi một vẻ mặt, dù cho như vậy lạnh khốc, dù cho có đôi khi thô lỗ, dù cho có nhiều hơn nữa không tốt..... nhưng là như thế hảo xem.

“Nói đi, chuyện gì?”

Tầm Thiên Hoan nhìn chăm chăm vào Bắc Diệc Uy, tâm tình trở nên khẩn trương, không khỏi nắm chặt ngón tay, nói: “Người kia là thuộc hạ của anh?”

Bắc Diệc Uy mới đầu khó hiểu: “Em nói ai?”

Tầm Thiên Hoan hít vào: “Ân Khả?”

Bắc Diệc Uy ngẩn người, nói: “Vì cái gì đột nhiên hỏi hắn, em tìm hắn có việc gì?”

Tầm Thiên Hoan tay xiết chặt, trong đầu điện quang lóe lên!

Quả nhiên!

Như vậy, cái này càng có thể nói rõ, người cô nhìn thấy kia chính là Ân Khả, Tầm Thiên Hoan lại cố lấy dũng khí, nói: “Bắc Diệc Uy, anh nói xem Ân Khả có phải đối với anh trung thành và tận tâm hay không?”

Trung thành, tận tâm.....

Bắc Diệc Uy đáy mắt một vòng u sắc, hắn nói: “Ít nhất, hiện tại trừ hắn ra, anh không có thuộc hạ nào có thể tin nhiệm hơn”

Tầm Thiên Hoan tiếp tục hỏi: “Như vậy, anh phân phó làm cái gì, hắn sẽ làm có phải không?”

Bắc Diệc Uy cười: “Anh giao việc nhất định trong phạm vi hắn có thể làm được.”

Về mặt Tầm Thiên Hoan tựa hồ lạnh đi mấy phần: “Như vậy, có phải kể cả việc bắt cóc tôi?”

Bắc Diệc Uy đôi mắt lập tức sắc lạnh, nhìn ra được hấn đến cỡ nào khiếp sợ, sắc mặt lại như cũ không thay đổi, trấn định tự nhiên: “Anh không biết em đang nói cái gì.”

“Tôi không tin!” Tầm Thiên Hoan lạnh lùng hỏi: “Nói, có phải anh là người bắt cóc tôi?”

Bắc Diệc Uy thấp giọng nói: “Hôm nay em tới đây, chính là để hỏi cái này sao?”

“Anh là người bắt cóc tôi phải hay không?!”

Bắc Diệc Uy vẻ mặt sắc bén, gầm lên: “Tầm Thiên Hoan!”

Hấn vì cô mà có thể đánh đổi công ty, địa vị, tiền tài, thanh danh, còn có chính bản thân hấn, hấn không cầu cô phải cảm kích, cũng không cần cô báo đáp, nhưng là hấn lại không hình dung được cô như vậy hiểu lầm hấn!

“Bắc Diệc Uy, tôi thỉnh trọng hỏi anh — lần đó có phải là anh bắt cóc tôi không?”

Bắc Diệc Uy mặt không biểu tình nhìn chăm chăm vào Tầm Thiên Hoan, ánh mắt của hấn càng ngày càng trở nên u ám như bản thân đang rơi vào một cái động không đáy, lòng ầm ầm run rẩy, hấn nói: “Không phải tôi.”

Hấn, thật lâu thật lâu nhìn cô, ánh mắt kia, làm cho cô trong khoảnh khắc cảm giác có lỗi vì chính mình hiểu lầm hấn.

Chính ánh mắt này làm cho cô giác ngộ, đúng vậy, cô quá lỗ mãng, quá xúc động, làm sao lại như vậy mạo mạo thất thất chạy tới hỏi hấn? Chỉ dựa vào hình ảnh..... Bóng lưng mà vội phán đoán.

Tầm Thiên Hoan hít vào, nói: “Tốt lắm, tôi cho anh biết, tôi nhất định sẽ tìm ra chứng cứ! Tôi nhất định sẽ tìm ra hung thủ đã bắt cóc tôi!”

Bắc Diệc Uy nhìn chăm chăm vào cô, trầm mặc không nói.

Nhìn cô không chút do dự xoay người một cái, tiêu sái rời đi.

Cô đã đi mất rồi, nhưng trong gian phòng lại ảm đạm như cũ.

Khi Tầm Thiên Hoan về đến nhà, Âu Dương Tịch còn chưa trở về, nhìn đồng hồ thì cũng đã đến giờ làm cơm trưa, Âu Dương Tịch có một thói quen, không cần biết rời nhà khi nào nhưng chỉ cần đến giờ cơm hấn đều trở về nhà. Cho nên, cô cũng sẽ đúng giờ chuẩn bị tốt đồ ăn cho hấn, mỗi ngày nhìn hấn ăn món ăn mình thích, trong nội tâm có một loại vui mừng không nói nên lời nhưng.....

Trong lúc Tầm Thiên Hoan nấu cơm vẫn có chút suy nghĩ, bởi vậy rất lâu mà vẫn chưa xong, thẳng đến khi Âu Dương Tịch về nhà, cô còn ở trong phòng bếp mang thượng mang hạ.

Âu Dương Tịch lặng yên đi đến trong phòng bếp, vụng trộm từ phía sau lưng, thân thủ ôm lấy eo của cô, nói: “Hôm nay chuẩn bị món ngon gì?”

Tầm Thiên Hoan nhẹ nhàng cười: “Đều là món anh thích ăn.”

“Ha ha, em đối với anh tốt nhất.”

“Hiện tại mới biết được?”

Âu Dương Tịch giải thích: “Không phải a, lâu thật lâu trước kia, ả ~~ có phải là đời trước? Cảm giác kiếp trước, em cũng đã đối với anh tốt như vậy.”

Tầm Thiên Hoan cười khê lên tiếng: “Chỉ biết... ba hoa!”

“Ha ha.....”

Trên bàn cơm.

Âu Dương Tịch ăn một hồi, nhìn cô, nhịn không được hỏi: “..... Thiên Hoan, làm sao vậy? Nhìn em giống như tâm sự nặng nề, có chuyện gì, nói với anh, anh có thể chia sẻ với em.”

Tầm Thiên Hoan nghe xong lời Âu Dương Tịch nói, để đũa xuống, nhìn hần hỏi: “Tịch, anh cảm thấy cái người tên Ân Khả kia như thế nào?”

Âu Dương Tịch động tác đột nhiên cứng đờ! Ánh mắt thâm trầm! Ngồi im một lát, sau đó nói: “Không biết.”

“Em hoài nghi.....” Tầm Thiên Hoan thở dài, không biết nên nói tiếp hay không.

Âu Dương Tịch đẩy lòng có chút khấn trương, hỏi: “Ân Khả làm sao vậy? Em hoài nghi hần cái gì?”

“Em hoài nghi.....” Tầm Thiên Hoan suy nghĩ: “Em hoài nghi là hần bắt cóc em! Nhưng em khẳng định hần không phải chủ mưu, sau lưng của hần nhất định có người sai khiến!”

86. Chương 84

Chương 84: Sanh con

Âu Dương Tịch cười: “Làm sao em hoài nghi hần?”

Tầm Thiên Hoan chăm chú: “Bởi vì em nhìn bóng lưng hần rất quen thuộc, ngày đó em quan sát rất kĩ người mang mặt nạ nên ấn tượng rất sâu! Sẽ không nhớ sai!”

Âu Dương Tịch gật gật đầu, nhưng lại không phát biểu ý kiến, ánh mắt thật sâu, biểu tình nhàn nhạt, không ai biết hần suy nghĩ cái gì.

Hần hỏi: “Vậy em định làm như thế nào?”

“Làm như thế nào?” Tầm Thiên Hoan ngơ ngác: “Em cũng không biết.”

Âu Dương Tịch cẩn thận nhìn chằm chằm cô một hồi, sau đó an ủi cô, cười cười nói: “Thiên Hoan, có một số việc đừng bận tâm nữa, đã là quá khứ rồi. Không nên truy cứu nhiều như vậy.”

Tầm Thiên Hoan cảm thán: “Lúc trước em cũng nghĩ như vậy, nhưng khi biết rõ chuyện này có quan hệ với Bắc Diệc Uy, em phi thường phi thường phẫn nộ, nên em muốn tìm ra chứng cứ. Em muốn điều tra chuyện này rành mạch, nếu không tuyệt đối không bỏ qua!”

Lông mi Âu Dương Tịch che giấu suy nghĩ phức tạp, trên khuôn mặt tuấn mỹ không còn vẻ tiêu sái thường ngày, vẻ mặt một người mà quá mức bình tĩnh thường thường đang che giấu những cảm xúc không muốn người khác biết được.....

“Thiên Hoan, cần gì phải làm như vậy?” Âu Dương Tịch tiếp tục khuyên bảo Tầm Thiên Hoan: “Cho dù có quan hệ với Bắc Diệc Uy cũng không kỳ lạ, bởi vì chuyện này vốn chính là do người của Bắc gia làm không phải sao? Được rồi, em không cần quá xúc động, chúng ta cứ tiếp tục cuộc sống ngọt ngào bình lặng, không phải rất tốt sao?”

“Chính là.....” Tầm Thiên Hoan nhíu lông mày: “Chính là em không thể không suy nghĩ, không cách nào không chế bản thân bỏ qua, những thắc mắc, nghi ngờ cứ quần lay em cho đến khi em tìm ra được sự thật mới thôi.....”

Sự thật.....

Có một số việc, biết được sự thật so với không biết gì sẽ tốt hơn, biết sự thật chỉ càng làm cho sự tình biến thảm hại hơn mà thôi.

Sự thật.....

Kẻ chủ mưu bắt cô..... là hần.....

Sự thật chính là như vậy, nếu như có một ngày sự thật này bị bại lộ, thì hần nên đối mặt với cô như thế nào?

Sự tình đi tới bước này, hắn đã không có đường lui, chỉ có tiếp tục đi theo nó mà thôi!

Âu Dương Tịch đứng lên, đi tới bên cạnh Tầm Thiên Hoan, cúi xuống ôm lấy cô: “Không cần nghĩ nhiều như vậy, cái gì cũng không cần nữa, Thiên Hoan.....”

Tầm Thiên Hoan cũng vòng tay ôm lấy Âu Dương Tịch: “Tịch.....”

Âu Dương Tịch thanh âm trầm thấp nói: “Thiên Hoan, chúng ta cứ như vậy sống, từng ngày từng ngày vui vẻ, không cần phải truy hỏi đến cùng những chuyện phiền não kia, lại càng không cần suy nghĩ, cầu xin em Thiên Hoan.....”

“Nhưng mà em chịu đựng không được.....”

“Như vậy, hay chúng ta bỏ hết đi.”

“Bỏ hết?” Tầm Thiên Hoan khó hiểu: “Bỏ hết như thế nào?”

Âu Dương Tịch nhìn Tầm Thiên Hoan, hồi lâu mới nói: “Chúng ta có một đứa con a.”

“Con?” Tầm Thiên Hoan giật mình, nhìn chăm chăm vào Âu Dương Tịch, nói: “Anh nói con?!”

Âu Dương Tịch ôn nhu: “Đúng. Là con, chỉ cần có một đứa con, em sẽ không miên man suy nghĩ.”

Tầm Thiên Hoan kinh ngạc vô cùng, hiển nhiên cô hoàn toàn chưa chuẩn bị tâm lý, sanh con, làm mẹ là một việc vĩ đại vô cùng, nhưng mà cô có thể làm được sao?

Con, giống như là thiên sứ.....

“Nhưng cho tới bây giờ em cũng chưa từng nghĩ đến.....” Tầm Thiên Hoan nói chi tiết: “Không có nghĩ qua — sanh con.”

Âu Dương Tịch cười ôn hòa: “Cái gì cũng có lần đầu tiên, đây cũng là một quá trình phải trải qua trong cuộc đời mỗi người, quá trình hạnh phúc, đến lúc đó, người một nhà chúng ta.....”

Lời nói Âu Dương Tịch bỗng nhiên dừng lại, tựa hồ nghĩ tới thứ gì, thần sắc ần ần im lặng.....

Người một nhà.....

Đương nhiên Tầm Thiên Hoan cũng đã có một gia đình..... Bây giờ cô là người phụ nữ đã kết hôn, mặc dù chỉ trên danh nghĩa nhưng đây chính là gông xiềng của cô. Trên danh nghĩa, cô chính là vợ của Bắc Diệc Hâm, dù cho hắn đã chết thì cô vẫn là vợ hắn. Huống hồ, cô còn kế thừa di sản của Bắc Diệc Hâm, như vậy vẫn là người của Bắc gia.

Từ trước đến giờ cô chỉ có một ý nghĩ rất đơn thuần: chỉ cần có thể sống cùng Âu Dương Tịch, cô đã vô cùng thỏa mãn. Chính là lúc nói đến sanh con, nói đến chữ “nhà”, hết thấy vấn đề, hết thấy phiền toái, đều xuất hiện.....

Bắc gia, tốt xấu đều xuất phát từ Bắc gia.

Tầm Thiên Hoan hiểu rõ.

Âu Dương Tịch trong lòng càng biết rõ.

Cho nên, Bắc gia phải..... biến mất!

Ánh mắt Âu Dương ôn nhu, cùng với thanh âm dễ nghe, giảm bớt hào khí quần bách, hắn nói: “Thiên Hoan, em có thích trẻ con không?”

Câu hỏi của Âu Dương Tịch dẫn Tầm Thiên Hoan vào một hồi suy nghĩ sâu xa, cô lăm bầm lâu bầu: “Con.....”

Đứa bé cười tựa như thiên sứ, như vậy hồn nhiên, như vậy đáng yêu.....

Nhớ rõ lúc Tân Đồng mới trào đời, khi đó cô tuy nhỏ nhưng lại yêu thích xoa bóp hai má của hắn, bàn tay nhỏ bé vuốt da thịt trơn mềm hắn, nhìn ngắm tiểu Tân Đồng lúc khóc lúc cười.

Âu Dương Tịch bên tai cô nhẹ giọng hỏi: “Thích không?”

Tầm Thiên Hoan bỗng nhiên cười: “Đương nhiên yêu mến.”

“Tốt lắm, chúng ta hãy sinh một đứa.”

Nhìn bộ dáng tin tưởng của hắn, Tầm Thiên Hoan không khỏi cười nói: “Anh cho rằng sanh con dùng máy móc sinh sao? Nói sinh liền sinh được!”

Âu Dương Tịch vẽ mặt mập mờ nói: “Cho nên, chúng ta phải nỗ lực a.”

Từ ngữ khí đến động tác mập mờ của Âu Dương Tịch đối với Tầm Thiên Hoan đều đã quá quen thuộc, che dấu ngưng ngừng của mình, Tầm Thiên Hoan nói: “Đứng đắn nha, đang ăn cơm.”

Âu Dương Tịch ủy khuất: “Vừa rồi là em không muốn ăn cơm a.”

“Chính là, em hiện tại muốn ăn nha.”

“Vì cái gì?”

Tầm Thiên Hoan suy nghĩ, đột nhiên cười: “Không dưỡng tốt thân thể của mình, sao có thể sanh con?”

Âu Dương Tịch nghe tiếng, buồn cười.

Con, một thiên sứ,.....

87. Chương 85

Chương 85: Nghi ngờ

Bắc gia.

Hoa lệ giống như vĩnh hằng, đồng thời sự tĩnh lặng bao phủ thời thời khắc khắc trong biệt thự, không gian rộng lớn quá mức nhưng người lại rải rác, không có mấy ai, sao không cô tịch cho được?

Phòng ở tĩnh, người cũng tĩnh, tâm càng tĩnh, cho nên, không khí, hô hấp, tất cả tất cả trong này, đều tịch mịch.

Một điều thuốc lá nhen nhóm, làn khói ẩn ẩn như sương, tịch mịch phiêu tán trong không khí, vô thanh vô tức, điều thuốc đã tàn gần hết, chỉ còn chấm lửa nhỏ, lẳng lặng chậm rãi cháy rồi dần lụi tàn.....

Bắc Diệc Uy kẹp lấy điều thuốc thơm trong tay, ngồi trên ghế xoay, không chút động đậy, sắc mặt cũng không biểu cảm, cứ ngồi im như vậy. Ân Khả bị hắn gọi đến hồi lâu, hắn cũng không nói câu nào, Ân Khả lẳng lặng đứng ở phía sau, đầu cúi thấp, cũng trầm mặc.

Hết thấy đều là bất động, nếu không phải điều thuốc vẫn đang còn cháy, sợ là sẽ làm cho người ta sinh ra một loại cảm giác chết chóc ghê sợ.

Dần dần điều thuốc lá cũng cháy hết..... Sau đó, từ từ tắt hẳn.

Bắc Diệc Uy đem thuốc lá ném chuẩn xác vào trong sọt rác.

Im lặng lại được khôi phục.

Bắc Diệc Uy từ từ nháy mắt một cái, động tác miễn cưỡng lại không giảm được quang mang sắc bén trong mắt, hắn không nhanh không chậm nói: “Ân Khả, chúng ta làm sao quen biết?”

Về mặt Ân Khả khẽ động, trong nội tâm cảnh giác nhưng lại làm như không có gì, nói: “Có một lần, anh bị vài sát thủ đuổi giết và gặp tôi.....”

Bắc Diệc Uy không đếm xỉa, thay hắn tiếp lời nói: “Sau đó, cậu trợ giúp cứu giúp.”

Ân Khả âm thầm hít một hơi, thấp giọng nói: “Lúc đó cho dù người đó là ai, tôi đều ra tay.”

Bắc Diệc Uy lạnh nhạt nói: “Đúng vậy, bất kể là ai, cậu đều cứu giúp. Chính là từ đó trở đi, tôi lại sâu sâu tín nhiệm cậu, từ nhỏ đến lớn cho dù là ca ca, tôi cũng không có tín nhiệm như vậy, chuyện của tôi cậu cũng biết, ưu điểm, khuyết điểm, điểm trí mạng..... cậu đều biết rõ tất cả.”

Ân Khả suy nghĩ: “Ông chủ.....”

Bắc Diệc Uy nói: “Tất cả tôi đều giao cho cậu quản lý, tôi tin tưởng cậu sẽ vì tôi làm tốt, đôi khi tôi thậm chí có thể đem tánh mạng giao cho cậu..... Bởi vì, cậu là người bạn tôi tín nhiệm nhất.”

Bạn, không sai, là bạn, mà không phải ông chủ và thuộc hạ, không phải là cấp trên và cấp dưới. Chính là bạn, người bạn tín nhiệm nhất.

Lời nói của Bắc Diệc Uy thẳng tắp tiến vào trong lòng của hắn..... Thật sâu đau nhức!

Đồng tử sâu không thấy đáy, vẻ mặt cứng ngắt như chết.

Bắc Diệc Uy nói tất cả đều là thật sự, hơn nữa hắn cũng biết, đó là lời tâm huyết phát ra từ nội tâm Bắc Diệc Uy..... Nhưng là, hắn lại phản bội, từ đầu đến cuối!

Kỳ thật, tại thật lâu thật lâu về sau, khi hắn hồi tưởng lại chuyện này: trong quá trình xử sự hắn cũng có sầu lo..... Nhưng bất quá là sầu lo mà thôi, cuối cùng nhất kết quả vẫn là.....

.....

Ánh mặt trời sáng sớm chiếu vào gian phòng, ngoài cửa sổ chim chóc hót vang như vui mừng, trong phòng lại phi thường yên tĩnh, trên đồng hồ kim giây vẫn kiên nhẫn nhích từng chút từng chút báo hiệu thời gian trôi đi.....

Trên giường, khuôn mặt tuấn mỹ của Âu Dương Tịch lẳng lặng mỉm cười nhìn người phụ nữ bên cạnh trong bộ dáng ngủ mơ, bởi vì cô ngủ yên tĩnh, hắn cũng không khỏi an tĩnh theo. Khuôn mặt trước mắt thật nhỏ nhắn, đích thật là nhỏ, trước kia là hình cầu, cái cằm cũng hình cầu. Nhưng mà chỉ mới có vài ngày gần ngủ, khuôn mặt này dường như gầy đi, hai gò má hóp lại, cái cằm thì tiêm tiều rất nhiều. Đúng vậy, thật sự là cô càng lúc càng đẹp, chính là, có đẹp hay không bây giờ đối với mình mà nói thì như thế nào? Hắn càng đau lòng nhiều mà thôi, gầy đi nhanh như vậy, cho thấy trong khoảng thời gian vừa qua, cô đã chịu không ít áp lực, đau khổ.

Thiên ngôn vạn ngữ trong lòng, hắn lại chỉ có thể nói một câu: Thực xin lỗi.

Tuy hắn có thể nói thực xin lỗi, nhưng hắn lại không thể dừng lại, hắn phải tiếp tục thực hiện kế hoạch!

Cô ngủ ngon như vậy, hắn không đành lòng đánh thức, cứ để cho cô ngủ nhiều một chút, về phần bữa sáng, ha ha, hay là tự mình giải quyết.

Đang lúc Âu Dương Tịch chuẩn bị đi làm bữa sáng, điện thoại đột nhiên vang lên, lấy ra điện thoại cầm tay, là dây số hắn quen thuộc!

Quay đầu nhìn lại trong phòng, cô tựa hồ còn đang ngủ, vì vậy, hắn cầm điện thoại nhanh chóng đi ra khỏi phòng, sau đó tìm một nơi vắng vẻ nghe điện thoại.

Âu Dương Tịch: “Ân Khả, làm sao vậy?”

Ngữ khí Ân Khả tuy bình tĩnh, nhưng vẫn lộ ra điểm sợ hãi: “Tịch, gặp nhau đi, chúng ta hảo hảo nói chuyện.”

Trong nội tâm Âu Dương Tịch nhiều nghi hoặc cùng khẩn trương, không nói gì, chỉ hỏi: “Gặp ở đâu?”

Trong rạp x.

Mặt Âu Dương Tịch không biểu tình, nâng chén rượu uống một ngụm, sau đó thấp giọng nói: “Không được.”

Ân Khả nghe nói, trừng mắt nhìn Âu Dương Tịch: “Vì cái gì không được? Hiện tại là lúc nào? Tịch, cậu không vượt qua nhĩ nữ tình trường được sao?!”

Âu Dương Tịch không kiên nhẫn quát: “Nói không được chính là không được!”

Ân Khả cũng giận không kềm được, còn thiếu là chưa có chỉ thẳng vào mặt Âu Dương Tịch, nói: “Không được cũng phải được, cậu có biết hay không hiện tại tuyệt đối không thể bỏ cuộc, bây giờ Bắc Diệc Uy đã hoài nghi mình, hắn hoài nghi mình, cậu hiểu được hậu quả không?”

“Chúng ta có thể nghĩ những biện pháp khác.” Âu Dương Tịch nói: “Dù sao, hiện tại mình không thể lại lợi dụng Thiên Hoan.....”

“Âu Dương Tịch, con mẹ nó, cậu làm sao lại không có chí khí như vậy?!”

Bình sinh đây là lần đầu tiên hấn tức tới hung hăng mắng người, nguyên nhân cũng chỉ là kích động thái quá, bên kia Bắc Diệc Uy gây áp lực, bên này Âu Dương Tịch lại do dự, hỏi làm sao Ân Khả hấn không vội, không giận?!

Đối với việc Ân Khả tức giận mắng hấn, lòng của Âu Dương Tịch chấn động thật sâu, hấn nhắm mắt, trong đầu một đống đay rối, càng muốn làm rõ lại càng là hồng bét, muốn tìm ra đầu sợi chính nhưng tất cả lại xoắn cùng một chỗ.....

Hấn nói: “Chúng ta còn những biện pháp khác, nhất định có thể nghĩ ra biện pháp xử lý tốt chuyện này, nhất định có thể.”

Những lời này nói với Ân Khả cũng chính là hấn đang tự nhắc nhở bản thân mình.

Điểm ấy, Ân Khả đã nhìn ra, hấn cả giận nói: “Cậu đừng tự lừa mình dối người a! Hiện tại, chỉ cần lấy 30% cổ phần công ty ra, chúng ta nhất định thắng rồi, nhưng nếu không lấy ra trước khi tôi bị Bắc Diệc Uy phát hiện thì tất cả mọi thứ chúng ta làm trước kia đều uổng phí!”

“Nhưng cổ phần công ty kia không phải của tôi!”

“Nhưng là, nó đang nằm trong tay của cậu không phải sao? Không chỉ nằm trong tay của cậu, hơn nữa cậu còn được quyền sử dụng chúng không phải sao? Rõ ràng thắng lợi trong tầm mắt chúng ta, còn cái gì để cậu do dự, Âu Dương Tịch, đừng làm inh đối với cậu – thất vọng!”

Âu Dương Tịch nghĩ, không ngừng nghĩ, không ngừng tự hỏi, cuối cùng ôm đầu của mình, cắn răng nói: “..... Đừng ép mình!”

“Là cậu đang ép mình, mà không phải, là cậu đang bức mình, do dự của cậu sẽ đem mình và cả chính cậu – đẩy đến đường cùng!”

Âu Dương Tịch đem đầu vùi thật sâu, đau nhức như bị đâm vào tim: “Mình không thể làm như vậy, không thể lại lợi dụng cô ấy, lợi dụng cổ phần của cô ấy..... Nếu như mình làm như vậy, nói không chừng cô ấy cả đời cũng sẽ không tha thứ ình!”

“Cậu cũng nói chỉ là ‘Nói không chừng’ mà thôi, cậu sao lại lo lắng như vậy: những cổ phần công ty kia là cô ấy đưa cho cậu, cũng giao cho cậu thích dùng chúng như thế nào cũng được mà, cô ấy sao có thể trách cậu? Nhưng mà nếu cậu còn chần chừ thì tất cả kế hoạch của chúng ta đều thất bại!”

Thiên Hoan, Thiên Hoan.....

Hiện tại trong đầu hấn chỉ có Thiên Hoan, nhưng mà, hấn không tưởng tượng được khi cô biết rõ hết thấy chân tướng sự thật, sẽ đối với hấn như thế nào.....

Rời đi.....

Có thể hay không rời hấn đi?

Đây là một kết cục đáng sợ, nếu như có thể hấn tình nguyện dùng tánh mạng của mình để đổi cái kết cục khác.....

Âu Dương Tịch thì thào: “Thiên Hoan..... Thiên Hoan sẽ không tha thứ ình.....”

Ân Khả trừng to mắt, nhìn Âu Dương Tịch không dám tin, trên trán gân xanh nổi ngày càng nhiều, ánh mắt đủ để giết người, thân thể căng cứng lại căng cứng, toàn thân cơ thể đều ở vào trạng thái vận sức chờ phát động, hồi tưởng đến từng màn trước, hồi tưởng đến cha mình dặn dò, hồi tưởng đến phụ thân hai người bọn họ hứa hẹn, hồi tưởng đến Âu Dương Tịch trước kia..... hiện tại hấn trở nên hận Âu Dương Tịch

tận xương, hận nghiêng răng nghiêng lợi, nắm tay đã bắt đầu đau nhức, Âu Dương Tịch chỉ ngồi đó đau đớn, không nói gì cũng không có hành động gì, chỉ.....

Bất đắc dĩ.....

Tâm tình Âu Dương Tịch giờ phút này không thể dùng câu ‘không thể làm gì khác’ để hình dung, lựa chọn này so với giết hần còn thống khổ hơn không phải sao?

Nhưng, hần lại phải lựa chọn!

Có lẽ sẽ không ai cảm thông cho hần, thậm chí ngay cả bản thân hần..... Nhưng là, sâu trong nội tâm, có một tia chờ đợi rằng cô có thể hiểu cho hần.....

88. Chương 86

Chương 86: Làm sáng tỏ

Khi Tầm Thiên Hoan...tỉnh lại, trong phòng chỉ có một mình cô, Tịch lại ra ngoài?

Hôm nay cô muốn đến Bắc gia lần nữa, cô không tin hôm nay còn không gặp được Ân Khả! Trừ phi hần quả nhiên là có tật giết mình!

Chuẩn bị xong, Tầm Thiên Hoan lập tức xuất phát.

Ngồi xe taxi, trên đường đi, Tầm Thiên Hoan suy nghĩ mông lung làm sao để hỏi cho ra chuyện này.....

Hai tay dần nắm chặt, còn xuất hiện mồ hôi lạnh.....

Cô có một loại dự cảm thật không tốt, hao tổn nghị lực, cô thậm chí hoài nghi quyết định của mình, có lẽ..... Đêm qua, Tịch nói rất đúng, cô hần là không nên so đo nhiều như vậy, những chuyện phiền não này làm ình lo lắng hải hùng, cô vì sao còn muốn truy cứu đến cùng? Nhưng mà con người chính là như vậy, chuyện tình càng không rõ, lại càng muốn biết rõ!

Đang lúc Tầm Thiên Hoan tự mâu thuẫn, xe taxi chậm rãi dừng lại trước Bắc gia.

Đến lúc này, Tầm Thiên Hoan quyết không cho phép mình rút lui!

Ngồi ở trong xe taxi, nhắm mắt lại, hít vào thật sâu, lại Tầm Thiên Hoan mở mắt ra lộ ra ánh sáng khác thường, thanh toán tiền cho lái xe đang chuẩn bị xuống xe, Tầm Thiên Hoan vô tình phát hiện đối diện, cũng có một chiếc xe chậm rãi dừng lại tại trước cửa bắc gia, Tầm Thiên Hoan đột nhiên cứng đờ, con mắt chăm chú nhìn chăm chăm vào xe, sau đó, nhìn cửa xe mở ra và Ân Khả trên xe chậm rãi đi xuống!

Ân Khả?!

Tầm Thiên Hoan cả kinh, khiếp sợ, cô đẩy cửa xe một cách vô ý thức, sau đó nhảy xuống xe, thân thể thẳng tắp, chăm chăm chú thị Ân Khả, trong lòng tự động viên chính mình! Sau đó, từng bước một hướng Ân Khả đi tới.....

Ân Khả Vừa xuống xe không lâu, tựa hồ cũng phát hiện có người hướng hần đi tới, xoay đầu lại, xem xét là Tầm Thiên Hoan, ánh mắt thâm sâu, trên mặt lạnh nhạt, nói: “Thiếu phu nhân như thế nào rảnh đến đây?”

Tầm Thiên Hoan lạnh lùng liếc qua hần: “ Khi nào thì tôi được anh trông nom?”

Nhìn ra cô không có thiện cảm, vẻ mặt Ân Khả cũng không có biến hóa, y nguyên cười, nói: “Không không không, Thiếu phu nhân, đây là nhà cô, bất luận kẻ nào cũng không quản được, huống chi tôi chỉ là một tài xế lái xe nho nhỏ?”

“Phải không?” ngữ khí của Tầm Thiên Hoan có phần dị, nhìn Ân Khả, nói: “Nhưng theo tôi được biết, bản lãnh của anh..... cũng không nhỏ!”

Ân Khả cười: “Thiếu phu nhân, thứ cho tôi ngu dốt, tôi không rõ ý của cô?”

“Từ ngày 6 đến ngày 9 tháng 11, anh ở đâu?”

Đó là khoảng thời gian cô bị trói.

Ân Khả không cười nữa: “Mấy ngày này, đương nhiên là tôi làm việc.”

Tầm Thiên Hoan nghiêm trang, tiếp tục hỏi: “Còn giờ tan tầm?”

Ân Khả con mắt hí híp: “Thiếu phu nhân, cô có ý gì, chẳng lẽ những việc cá nhân của tôi sau khi tan làm đều nhất nhất phải báo cáo với cô sao? Tuy tôi là một trợ lý cùng lái xe nho nhỏ, nhưng là, tôi cũng có quyền riêng tư chứ?”

Tầm Thiên Hoan trở nên kích động mà lớn tiếng: “Chính là việc riêng tư của anh lại làm hại đến tôi, tôi nhất định phải lên tiếng hỏi!”

“Tôi không rõ cô đang nói cái gì.” Ân Khả cười, thái độ chăm chú hơn, nói: “Tôi chỉ là một người làm công, bình thường tiếp xúc cùng Thiếu phu nhân..... Không, bình thường tôi với cô gần như không có tiếp xúc, như vậy, như thế nào tôi có thể xâm hại đến cô?”

Tầm Thiên Hoan rất tức giận, nhưng cô vẫn đoán không ra đằng sau vẻ mặt đạo mạo này của hắn cất giấu đã tâm gì?

Cô phần nộ đôi mắt theo hắn, nhìn chằm chằm!!

Vào lúc này trong đầu nhanh chóng hiện lên vài hình ảnh, không chỉ là bóng lưng, người mang mặt nạ.....

Mặt nạ, đúng rồi, mặt nạ, cô nhớ ra một thứ nữa chính là mặt nạ!

Bàn tay Tầm Thiên Hoan đang đặt trong túi xách..... Còn chưa kịp có động tác gì, đúng lúc này Bắc Diệc Uy xuất hiện ở cửa ra vào, chú thị hai người.

Ân Khả cung kính cúi đầu: “Ông chủ.”

Bắc Diệc Uy hướng hắn khẽ gật đầu, sau đó chú ý chuyển tới trên người Tầm Thiên Hoan, hỏi: “Em hôm nay tới tìm chúng có sao?”

“Đúng vậy!” Tầm Thiên Hoan không chút nào lảng tránh, nói: “Tôi là tới tìm chúng có, nhưng mà trợ lý của anh, một chữ rõ ràng cũng không nói, cho nên tôi hỏi cũng như không.”

Bắc Diệc Uy nghe xong lời nói của Tầm Thiên Hoan, nhìn về phía Ân Khả, nói: “Có cái gì không thể nói sao?”

Ân Khả cúi đầu: “Không có, chỉ là đó là những việc cá nhân của tôi, tôi không muốn bị người biết.”

“Chính là, chuyện mà cô ấy muốn biết, coi như là.....” Bắc Diệc Uy dừng một chút, nói: “Chuyện tôi giao phó, giờ có thể nói chứ?”

Ân Khả trầm mặc một lát. Ngâm đồng ý.

Tầm Thiên Hoan hỏi: “Từ ngày 6 đến ngày 9, ba ngày, sau khi tan việc anh đã làm gì? Cùng người nào, ở đâu? Có nhân chứng không?”

Đột nhiên Tầm Thiên Hoan phát giác, hỏi như vậy có điểm quen thuộc, tựa như tình tiết cảnh sát hỏi phạm nhân trong kịch truyền hình..... Trong nội tâm, cô cảm thấy thật ra mình không có tư cách hỏi như vậy, cho dù là cảnh sát cũng phải có căn cứ tương đối chính xác, mới có thể tiến hành thẩm vấn nghi phạm, nhưng hôm nay cô hỏi hắn như vậy, dựa trên vấn đề nhân quyền thì hắn có thể không trả lời, Tầm Thiên Hoan vẫn còn có chút áy náy..... Nhưng sức hấp dẫn của chân tướng sự thật lại vượt xa những ý nghĩ này!

Ân Khả bình tĩnh nói: “Tôi còn độc thân nên chỉ sống có một mình, sau khi tan việc nếu ông chủ không có phân phó gì, tôi sẽ trực tiếp về nhà, sau đó, ăn cơm, xem TV một lúc rồi đi ngủ. Thời gian nhiều ngày trôi qua như vậy, cô nếu còn muốn hỏi tôi ăn món gì, xem chương trình TV gì, tôi không nhớ gì cả.”

Tầm Thiên Hoan sững sờ, cũng có chút vi não.

Hắn trả lời như vậy, tại sao nghe có vẻ qua loa như vậy!

“Như vậy, theo lời anh nói thì anh không còn làm việc gì khác nữa sao?”

“Cô cho rằng tôi sẽ làm cái gì?”

Tầm Thiên Hoan nhìn chằm chằm vào Ân Khả: “Lời nói của anh lừa gạt trẻ nhỏ còn khó!”

“Nếu như cô không tin, tôi cũng không còn biện pháp.”

Tầm Thiên Hoan rất phần hận, từ trong túi xách rút ra mặt nạ, trong lúc Bắc Diệc Uy cùng Ân Khả còn đang ngẩn ra, Tầm Thiên Hoan cầm mặt nạ đưa về phía mặt Ân Khả.

Ân Khả hoảng sợ: “Thiếu phu nhân!”

Tầm Thiên Hoan không để ý Ân Khả phần nộ, sau khi ướm mặt nạ lên, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào khuôn mặt Ân Khả sau khi đeo mặt nạ, khoảng chừng ba phút trôi qua mà trong đầu cô dường như là thiên biến vạn hóa, cuối cùng chỉ còn lại khiếp sợ!

Tầm Thiên Hoan cứ như vậy mà giữ chiếc mặt nạ trên mặt của Ân Khả không buông ra, Bắc Diệc Uy thấy thế, không thể không tiến lên ngăn cản Tầm Thiên Hoan: “Em bình tĩnh một chút đi, Thiên Hoan.....”

Tầm Thiên Hoan bỗng nhiên buông tay ra, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm Ân Khả, thanh âm lạnh như băng: “Anh bây giờ còn gì để nói? Ngày đó, anh chính là người mang cái mặt nạ này đi vào phòng giam, sau đó còn đem thức ăn đến trước mặt của tôi, tôi nhìn không thấy ngũ quan của anh, nhưng tôi nhận biết bóng lưng của anh, còn mang theo mặt nạ, trong đầu tôi nhớ rõ nhất thanh nhị sở! Người bắt cóc tôi, tuyệt đối chính là anh!”

Ân Khả giật mình sững sờ một lát, đột nhiên cười như nghe được một câu chuyện cười, nói: “Thiếu phu nhân, cô nói sinh động như thật, như vậy..... chứng cứ của cô? Trên thế giới này những người có bóng lưng tương tự tôi, thậm chí giống như đúc có vô số, chỉ bằng cái này mà cô muốn phán tội tôi sao?”

Tầm Thiên Hoan không biết trả lời thế nào: “Anh không phải cũng không có chứng cứ chứng minh là anh trong sạch sao?”

Ân Khả vừa định trả lời lại thì bị chặn lại bởi chuông điện thoại di động của Bắc Diệc Uy, đành im lặng.....

89. Chương 87

Chương 87: Bắc Diệc Uy sụp đổ

Chuông điện thoại di động của Bắc Diệc Uy làm cho Tầm Thiên Hoan cùng Ân Khả đều không khỏi im lặng, nhìn Bắc Diệc Uy lấy điện thoại ra nhấn nút, sau đó đặt bên tai.

Ngày đó, thời tiết lúc đầu thật đẹp: có ánh mặt trời, không khí cũng tươi mát, nhưng chỉ trong một lúc thời tiết dần dần tối xuống, màn trời kéo mây đen như một cái lưới lớn rủ xuống gần phía trên đầu, tựa hồ có thể sập xuống bất cứ lúc nào, không khí cũng dần dần áp lực.....

Bắc Diệc Uy trò chuyện điện thoại chỉ vài phút ngắn ngủn mà thôi.

Nhưng trong vài phút đó, trên khuôn mặt tuần tú của Bắc Diệc Uy biểu lộ một trạng thái mà Tầm Thiên Hoan suốt đời khó quên.

Trước đây hắn ngạo khí như vậy, lạnh lùng như vậy, cho dù là một ánh mắt, một động tác nhỏ bé, đều tràn ngập lực uy hiếp, làm cho người ta không thể bỏ qua.

Giờ phút này, hắn không có thần thái, ánh mắt vô hồn, khuôn mặt tuần tú ngu ngơ, cả người như một cái xác không cảm xúc, tất cả tất cả đều thoát ly khỏi thân thể của hắn, linh hồn cũng đã không còn.

Bắc Diệc Uy quái dị làm cho Tầm Thiên Hoan không khỏi có chút kỳ quái cùng chút bất an, muốn hỏi, cuối cùng cũng không có mở miệng.

Bắc Diệc Uy hờ hững chú thị Tầm Thiên Hoan, đôi mắt bình thường lợi hại lúc này lại u ám nhìn chăm chăm vào Tầm Thiên Hoan, hần hỏi cô: “Tại sao phải làm như vậy?”

Tầm Thiên Hoan ngạc nhiên, hoàn toàn không hiểu chuyện mà hần nghe trong điện thoại có quan hệ gì với cô?

Tầm Thiên Hoan khó hiểu: “Anh đang nói cái gì?”

Bắc Diệc Uy nhìn Tầm Thiên Hoan, nhìn thật lâu tựa hồ đem cô xem triệt để rõ ràng..... Thê lương, trống rỗng, mê mang..... Bỗng nhiên cười, cười phù phiếm, thâm đậm, tâm như bị phong bế, vết thương như vỡ ra.....

Đau không?

Đau đớn, thật sự rất đau rất đau, thống hận không thể lập tức chết đi, nhưng đến tột cùng hần cũng không biết đau đớn chỗ nào? Hoặc là nói không có chỗ nào mà hần không cảm thấy đau?

Hần nói: “Em là đang trả thù tôi sao?”

Tầm Thiên Hoan nhần đôi mi thanh tú lại, cô thực sự không biết, hần đến tột cùng đang nói cái gì? Chính là, nhìn về mặt hần, cô cảm thấy sự tình không phải là đơn giản như thế.

Tầm Thiên Hoan chăm chú hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

“Chuyện gì?” Bắc Diệc Uy cười, thê thâm nói: “Có chuyện gì? Hình như là cái gì cũng đều không có..... Tất cả hết thảy, tất cả đều đã không có, tài sản của tôi, của gia tộc đã không có, tất cả đều đã không có!”

Tầm Thiên Hoan cả kinh! Ẩn ẩn phát giác được tầm quan trọng sự tình, cô hỏi: “Cái này có liên quan tới tôi sao?”

“Với em.....” Bắc Diệc Uy ngẩng đầu nhìn bầu trời mệnh mông: “Bây giờ nói những điều này..... Không hề ý nghĩa.”

Tầm Thiên Hoan sốt ruột: “Tôi van anh nói cho tôi biết!”

Một bên Ân Khả xen vào nói: “Có phải là công ty đã xảy ra chuyện?”

Lời nói Ân Khả khiến cho Bắc Diệc Uy mục quang lãnh đạm, nhìn chăm chăm vào Ân Khả, lạnh nhạt nói: “Cậu không phải rõ ràng nhất sao?”

Ân Khả sững sờ, sau đó cúi đầu xuống, nói: “Ông chủ, tôi.....”

Bắc Diệc Uy dõi theo hần, nói: “Cậu xác định ông chủ mà cậu gọi là tôi phải không?”

Ân Khả cúi thấp đầu, thân thể cứng ngắc, ngón tay dần dần buộc chặt, qua hồi lâu, hần mới chậm rãi ngẩng đầu, ánh mắt nhìn thẳng Bắc Diệc Uy, cuối cùng lại nói không ra lời.

Nói, hần có thể nói cái gì? Hết thảy bí mật đã không còn là bí mật, trong nội tâm hai người đều đã hiểu rõ.

Bắc Diệc Uy cười lạnh: “Như cậu mong muốn, hiện tại bắc thị chính thức suy sụp, không phải cậu nên trở về nơi mà cậu thuộc về sao?”

Ân Khả kinh ngạc. Trong đầu Tầm Thiên Hoan đầy hồ nghi, cô hoài nghi vừa rồi là mình nghe lầm sao?

Bắc thị đổ? Bắc thị suy sụp? Không thể tưởng tượng nổi! Bắc thị rõ ràng suy sụp!! Mấy chữ này rõ ràng hội cùng một chỗ?

Bắc, thị, suy sụp,!

Câu nói cứ vang lên trong đầu Tầm Thiên Hoan!

Thật phức tạp! Thật rối loạn!

Những thứ này như một cái vòng luẩn quẩn quanh cô.....

Xác thực nói, cái công ty trước kia gọi là Bắc thị, hôm nay đã không còn là Bắc thị, là Lâm thị, hay Dương thị hay gì đó cô không biết, nhưng tuyệt đối không phải là họ Bắc!

Ân Khả, ngẩng đầu, nâng cao ngực, ánh mắt nhìn thẳng Bắc Diệc Uy.

Bầu trời cuộn cuộn mây đen, cảm giác áp lực cứ một tầng một tầng tích lại.....

Khuôn mặt tuần tú của Ân Khả tràn ngập kiên nghị, đối mặt Bắc Diệc Uy, chậm rãi chậm rãi cúi đầu, nói một tiếng: “Thực xin lỗi.”

Một khắc này, dường như gió ngừng, mây dừng, khí lặng, căng thẳng tới cùng.

Sau một khắc, Bắc Diệc Uy nở nụ cười.....

Giờ lại nổi lên, mây tiếp tục vần vũ, hô hấp quay trở lại với từng người, thời gian từ từ trôi.....

Trên thế giới, không có chuyện gì so với cái này đáng buồn hơn, không phải sao? Người bạn thân thiết mình tín nhiệm nhất, lại lợi dụng tín nhiệm của mình, ăn cắp văn kiện cơ mật công ty, cùng địch trong ngoài giáp công, dần dần dần dần đem — đẩy Bắc thị đến đường cùng.

Nói thật, một tập đoàn bắc thị đối với hần mà nói có cũng được mà không có cũng không sao, nhưng đây lại là tâm huyết của phụ thân cùng gia gia hần, hần được ca ca ký thác, là gân mạch bắc thị..... Hần sao có thể tiếp nhận Bắc thị lại sụp đổ trong tay của mình?

Một câu thực xin lỗi, xem là cái rắm!

“Ông chủ.” Ân Khả nói: “Xin cho phép tôi xưng hô như vậy lần nữa, anh cái gì cũng đã biết, vì cái gì không sớm xử trí tôi?”

“Tôi thật không ngờ, bắc thị lại sụp đổ nhanh như vậy.”

Chính xác nói, hần không có nghĩ đến, 30% cổ phần công ty trong tay Tầm Thiên Hoan rơi vào tay người khác, trở thành vũ khí người khác lấy ra để kích bắc thị!

Xét đến cùng, vẫn là chính mình tự tay hủy bắc thị.....

Rõ ràng chính mình có năng lực đem 30% cổ phần công ty cất vào trong túi bắc thị, lại vì ý cá nhân.....

Bắc Diệc Uy quay đầu, ánh mắt chú thị Tầm Thiên Hoan.

Lúc này, mỗi một ánh mắt của Bắc Diệc Uy đều tựa hồ như một lưỡi dao sắc bén, đâm vào thân thể của cô đau đến không cách nào động đậy.

Cô lại không rõ, rốt cuộc mình làm sai cái gì rồi sao?

Cô duy nhất có thể nghĩ đến chính là —

“Nói cho tôi biết, nguyên nhân bắc thị suy sụp có phải là bởi vì tôi?”

Cô cắn răng, cố lấy hết tầng tầng dũng khí, mới có thể nói ra câu này.

Đồng thời, cô cũng muốn có đủ dũng khí tiếp nhận đáp án.

Thanh âm Bắc Diệc Uy giống như trong địa ngục: “Còn chưa đủ sao?”

“Cái gì?”

“Cô còn muốn giả vờ với tôi bao lâu?”

Tầm Thiên Hoan vội vã giải thích: “Tôi không rõ anh nói cái gì?!”

“Đủ rồi! Tầm Thiên Hoan, cô biết hiện tại tôi có bao nhiêu chán ghét cái khuôn mặt ngụy trang vô tội này của cô không?”

Hần lạnh lùng nhìn chằm chằm vào cô!

Tầm Thiên Hoan co rút đau đớn, trong phút chốc cô dường như mất hết sức lực, chỉ có nắm lấy y phục của mình, cố lấy hết chút dũng khí cuối cùng cô thấp giọng nói: “Anh không thể oan uổng tôi!”

“Oan uổng?!”

Bắc Diệc Uy nghe vậy bật cười lên ha hả.

Oan uổng, thật đúng là chuyện nhục cười nhất trong thiên hạ!

Tầm Thiên Hoan giật mình sững sờ: “.....”

“Biết không? Hiện tại tôi thật sự phi thường chờ xem người thao túng phía sau cô.....” tiếng nói Bắc Diệc Uy dừng lại, ánh mắt hướng Ân Khả, nói: “Đúng rồi, còn kẻ cả người, cái kẻ phía sau màn chỉ đạo hai người các người đến tột cùng là ai đó? Hiếu kỳ, tôi thật sự rất ngạc nhiên. A.”

Ân Khả trầm mặc không nói.

Tầm Thiên Hoan lại không hiểu gì.

Rối loạn, cái này hết thấy tựa hồ cũng rối loạn, cái gì cũng rối loạn.

Sự tình loạn không đáng sợ, đáng sợ chính là — không biết loạn chỗ nào a.

“Ngốc, tôi thật sự rất ngu.....” Bắc Diệc Uy thì thảo tự nói: “Bắt cóc? Bắt cóc cái rắm! Đơn giản chính là các người thiết kế một cái bẫy, chờ tôi nhảy vào! Đáng cười nhất chính là tôi cư nhiên lại thực sự nhảy xuống!”

Hiện tại Bắc Diệc Uy cũng không nhận ra đây quả thật là chính mình sao? Xử sự cảm tính như thế tất khó thành đại sự! Bắc thị tập đoàn có lẽ đã còn nguyên, hắn giờ cũng chỉ có thể trách chính mình!

“Bắc Diệc Uy..... Anh rốt cục đang nói cái gì? Sập bẫy gì?”

Bắc Diệc Uy nhìn Tầm Thiên Hoan, trong mỗi một chữ đều lộ ra ý hung ác, hắn nói với cô: “Tôi hận cô!”

90. Chương 88

Chương 88

Hắn hận cô!

Nói hắn như thế nào không hận cô?

Bắc gia suy sụp không sao cả, nhưng nếu là cô lợi dụng cảm tình hắn đối với cô đánh bại Bắc thị, hắn hận cô thật sâu, càng sâu hận chính mình!

Ngày thứ hai sau khi cô bị ‘Bắt cóc’, có một người thần bí gọi điện thoại cho hắn..... Người thần bí kia chính là do cô chỉ đạo!

Tầm Thiên Hoan sững sốt hơn nửa ngày.

Cô vẫn hoàn toàn không hiểu hắn vì sao lại hận cô?

Lần này, cô thật sự cảm thấy rất ủy khuất, ủy khuất đến đau lòng!

Tầm Thiên Hoan đi đến phía trước Bắc Diệc Uy, yên lặng nhìn hắn, nói: “Bắc Diệc Uy, vì cái gì hận tôi? Tôi không cho phép anh hận tôi!”

Bắc Diệc Uy cười: “Bây giờ ngay cả hận cũng không cho phép sao? Vì cái gì đối với tôi như vậy?”

“Còn tôi thì sao? Anh vừa mới nói hận tôi, vì cái gì hận tôi, hôm nay nhất định phải giải quyết chuyện này rõ ràng!”

“Hảo, tôi không hận cô, tôi hận chính mình còn không được sao?”

Tầm Thiên Hoan không thể tưởng tượng nổi nhìn qua Bắc Diệc Uy :“Bắc Diệc Uy, anh tại sao lại trở nên như vậy? Bắc gia suy sụp, anh lại đem toàn bộ trách nhiệm đổ lên người khác sao?”

“Tôi không có! Tôi có tư cách gì đem trách nhiệm đổ lên người khác, trách nhiệm toàn bộ là tại tôi, là tôi một tay hủy Bắc gia!”

Tầm Thiên Hoan có chút tức giận, “Bắc Diệc Uy!”

Ân Khả lạnh nhạt nói: “Hai người đừng cãi nữa, chuyện này không liên quan đến cô ấy, cô ấy cái gì cũng không biết.”

Tầm Thiên Hoan kinh ngạc nhìn về phía Ân Khả: “Anh biết tất cả đúng không? Mau nói cho tôi biết, thật ra xảy ra chuyện gì?! Nói cho tôi biết!”

“Thứ cho tôi không thể trả lời.” Ân Khả nói: “Tôi có thể nói cũng chỉ có bấy nhiêu.”

Bắc Diệc Uy hồ nghi nhìn Ân Khả: “Đến lúc này, còn muốn giúp cô ta thoát khỏi sao? Hoàn toàn không cần..., hiện tại tôi đã hoàn toàn không còn giá trị gì nữa, cho dù tôi tha thứ cô ta, tiếp tục lưu lại bên cạnh của tôi, cũng không hữu dụng.”

“Vậy theo lời của anh thì tôi tại sao lại phải nói tốt cho cô ấy làm gì?”

Hắn nói rất có lý, như vậy, nói như vậy, ngay cả cô cũng là bị kẻ khác lợi dụng mà thôi?

Tầm Thiên Hoan nhắm mắt lại, hai tay ôm chặt lấy đầu: “Điên rồi, tôi thật sự muốn điên rồi!”

Tại sao sự tình phải trở nên như thế? Thậm chí cô mong mình không còn tồn tại trên đời nữa, giấu diếm, lừa gạt, nghi vấn, bầy rập.....

“Tịch, tôi muốn gọi điện thoại cho Tịch.” Tầm Thiên Hoan tự nói, “Tịch chắc chắn sẽ giúp tôi điều tra rõ sự thật!”

Tầm Thiên Hoan cầm điện thoại trên tay, bối rối tìm kiếm nhấn nút, lại bị Ân Khả giật lấy điện thoại. Hắn nói: “Vì cái gì luôn muốn quần quít lấy hắn không tha?”

Tầm Thiên Hoan hồ đồ: “Anh nói cái gì?”

Ân Khả lạnh lùng nhìn cô: “Cô rốt cục là yêu mến Tịch, hay là yêu mến Bắc Diệc Uy?”

Tầm Thiên Hoan lạnh lùng trả lời hắn: “Cái này mắc mớ gì tới anh?”

“Tôi không cho phép cô lừa gạt tình cảm của cậu ấy!”

“Cậu ấy?” Tầm Thiên Hoan nói: “Anh nói ‘Cậu ấy’ là Tịch sao? Anh quen biết Tịch?!”

Hắn không có trả lời cô, chỉ nói: “Cô tốt nhất nên sớm làm rõ tình cảm của mình, nếu cô làm tổn thương đến Tịch, tôi quyết sẽ không tha cho cô!”

Ân Khả xoay người rời đi, nhanh chóng quay lại xe nghênh ngang rời đi. Tầm Thiên Hoan ngạc nhiên, trong đầu một mảnh mờ mịt.

Chuyện quá mức khiếp sợ, phản ứng, lại càng tỉnh táo!

Hắn quen biết Tịch, mà theo khẩu khí của hắn nghe ra được quan hệ giữa hắn và Tịch không phải là bình thường.....

Trong đầu nguyên một nỗi băn khoăn, vào lúc này, dần dần dần dần tản ra.....

Việc Bắc thị sụp đổ có liên quan đến Ân Khả, mà Ân Khả quen biết Tịch, còn..... Cô đem 30% cổ phần công ty chuyển cho Tịch..... Kết quả.....

Tầm Thiên Hoan nhìn chằm chằm vào Bắc Diệc Uy, đáy lòng như đang dậy sóng, nói: “Bởi vì 30% cổ phần công ty sao? Bắc gia suy sụp bởi vì 30% cổ phần công ty sao?”

Bắc Diệc Uy lạnh nhạt trả lời: “Đúng vậy, vốn dĩ là cổ phần của chúng ta cùng đối phương ngang nhau, nhưng mà cô đã đem 30% cổ phần công ty cho đối phương, nên chúng ta thua.....” Thua rất cam tâm!

Chân Tầm Thiên Hoan mềm nhũn, lui về phía sau một cái, ánh mắt thấu triệt chỗ trống mê mang.....

Sắc trời thay đổi bất ngờ.

Nhân tâm..... Tịch.....

Tầm Thiên Hoan thê lương: “Đúng vậy, hẳn là anh phải rất hận tôi.”

Đúng vậy, 30% công ty cổ phần, là từ trong tay cô rơi ra ngoài, đáng bị hận!

Bắc Diệc Uy dời bước tới trước người Tầm Thiên Hoan, vuốt ve gương mặt của cô, hòa nhã nói: “Dem cổ phần công ty chuyển cho người kia, chắc chắn là cô cũng phi thường tín nhiệm người kia a? Đáng tiếc chính là..... bất quá cô cũng là một quân cờ đáng thương mà thôi!”

“Không!” Tầm Thiên Hoan đột nhiên lui về phía sau, hoảng sợ nhìn chằm chằm vào Bắc Diệc Uy nói: “Không phải, không phải, Tịch không phải là người như thế!”

Bắc Diệc Uy lạnh nhạt nói: “Sự thật chứng minh, Ân Khả cùng Âu Dương Tịch chính là hợp tác đánh bại Bắc gia, Ân Khả cũng đã thừa nhận không phải sao?”

“Im miệng!” Tầm Thiên Hoan cả giận nói: “Không cho phép người nói Tịch như vậy, Tịch là vô tội, nhất định là Ân Khả hãm hại anh ấy!”

Thanh âm Bắc Diệc Uy lạnh lùng nói: “Cô vẫn hoàn toàn tín nhiệm hẳn?”

Tầm Thiên Hoan hít sâu, sau đó nói: “Đúng, chính là tôi tín nhiệm anh ấy, trừ anh ấy ra, ai tôi cũng không tin!”

“Đứa ngốc, tín nhiệm người khác như vậy, sẽ rất dễ dàng bị thương cô không rõ sao?”

“Tôi biết, cho nên tôi chỉ tin tưởng Tịch, anh ấy sẽ không để cho tôi bị tổn thương.” thời gian vài năm, nói dài không dài nhưng nói ngắn cũng không ngắn, Tịch chờ đợi cô như thế nào chính cô biết rõ ràng nhất.

“Hiện tại tôi không lời nào để nói, nhưng tôi tin tưởng chỉ vài ngày nữa cô sẽ hiểu được chân tướng sự thật: hiện tại Bắc thị sẽ cùng Thiên Hoa xác nhập, không đúng, chính xác mà nói thì Thiên Hoa đã chiếm đoạt hoàn toàn Bắc thị, lúc trước hai bên hợp tác cũng chỉ là âm mưu định trước” Bắc Diệc Uy cười khổ: “Dựa vào hiện tại xem ra Tịch của cô chắc chắn có quan hệ cùng tập đoàn Thiên Hoa. Ngày mai, khi cử hành lễ ký kết chính thức, thì tổng tài Thiên Hoa thân bí nhất giới kinh doanh cũng không thể không lộ diện, nếu cô có hứng thú thì ngày mai hãy đến tham dự đi. Không biết chừng còn có thể biết được một số việc kinh người gì đó.”

91. Chương 89

Chương 89

Tầm Thiên Hoan ngơ ngẩn về đến nhà, trong nhà không có người, Tầm Thiên Hoan lẳng lặng ngồi xuống ghế sa lon, không nhúc nhích, chỉ ngồi im như vậy vài giờ, trong đầu những hình ảnh, suy nghĩ chưa bao giờ đình chỉ, lặp đi lặp lại, mặt trời cũng dần dần xuống núi và thay thế bằng bóng đêm vắng lặng.

Trong nhà càng ngày càng mờ, cho đến khi hoàn toàn không còn một tia sáng nào.

Gần đây Tầm Thiên Hoan sợ tối, căn nhà này mang đến cho cô ấm áp, cho cô sự thanh thoi, tất cả phiền não, tất cả tất cả không quan hệ gì đến cô, cô không cần lo lắng.

Mà bây giờ?

Cô không sợ, cô quên nỗi sợ, trong óc của cô vẫn đoán không ra, tại trong phòng này, đằng sau những tiếng cười ấm áp, đến tột cùng cất giấu cái gì?

Cô đang đợi, chờ người kia xuất hiện..... Chờ một câu, chờ một lời giải thích.....

Từ ban ngày đợi cho đến tối, từ tối đợi cho đến đêm khuya, từ đêm khuya đợi cho đến rạng sáng.....

Khoảng thời gian này dài đằng đẵng như qua một thế kỷ.

Hắn vẫn không có xuất hiện. Sau đó, đến bình minh.

Trên giường bệnh.

Khuôn mặt tuần mĩ mê man thật sâu, trắng nõn, nhìn kỹ lại thì phía trán bên trái có vết máu đọng, dù cho như vậy thì hắn vẫn đẹp không thể tưởng tượng nổi.....

Ánh sáng từ bên ngoài xuyên qua cửa sổ, chậm rãi chiếu trên sàn nhà.

Bỗng nhiên, lông mi rung động rung động, tay duỗi bên ngoài chăn mền cũng giật giật.....

Ân Khả Ngồi ở bên cạnh giường bệnh trông một đêm, cuối cùng sắc mặt có chút ít vui mừng, tinh thần phần khởi, chú thị Âu Dương Tịch trên giường, khẽ gọi: “Cậu đã tỉnh chưa?”

Sau đó Ân Khả ở bên kêu mãi, rốt cục khiến Âu Dương Tịch chậm rãi mở mắt.....

Âu Dương Tịch vẻ mặt có vẻ hơi không vui, nói: “Tại sao mình lại trong này?”

Ân Khả hổ thẹn nói: “Đều là mình đáng chết, rõ ràng ra tay đánh cậu hơi nặng.....”

Âu Dương Tịch đạm mạc nói: “Vậy cậu đã ra tay xử lý hết rồi, Bắc gia xong đời?!”

Bắc gia, xong đời.....

Rốt cục chờ đến ngày này.

Chính là, những kích động kia, những vui vẻ kia, những hưng phấn kia, đúng ra hắn phải cảm thấy nhưng một chút cũng không có.

Đúng vậy, hắn không sung sướng.

“Đúng vậy, bọn họ xong đời, hôm nay chính thức ký kết! Bắc thị liền trở thành Thiên Hoa! Tịch, chúng ta thành công!” Ân Khả kích động nói.

Âu Dương Tịch ánh mắt nhìn thẳng phía trước, nói: “..... Thiên Hoan?”

Thiên Hoan.....

Ân Khả lộ vẻ không vui, nói: “Ngày hôm qua, tại cửa ra vào Bắc gia, mình đã gặp cô ấy.....”

“Sau đó thì sao?”

“Sau khi mình trở mặt hoàn toàn với Bắc Diệc Uy, thì rời đi, kỳ quái chính là rõ ràng Bắc Diệc Uy không có làm khó dễ với mình.”

“Đây cũng là chuyện sớm hay muộn.....” Âu Dương Tịch nói: “Bắc Diệc Uy, xem ra cũng là một.....ông chủ tốt a?”

“Ông chủ tốt.” Ân Khả cười nhạt một tiếng: “Đúng, hắn là một ông chủ tốt, nhưng hắn không phải là ông chủ của mình.”

“Còn mình?”

“Cậu cũng không phải ông chủ của mình, chỉ có thể coi cậu là anh em, bạn thân của mình, không phải sao?”

Âu Dương Tịch có chút phác thảo môi.

“Cách thời gian ký kết còn bao lâu?”

Ân Khả nhìn bên ngoài, nói: “Còn mấy giờ.”

“Tốt lắm, còn kịp.”

Âu Dương Tịch nói, chuẩn bị từ trên giường ngồi dậy.

Ân Khả cả kinh, vội vã tiến lên đỡ lấy hắn nói: “Thân thể cậu ra nông nổi này, hôm nay ký kết không được rồi? Trì hoãn một hai ngày đi!”

Âu Dương Tịch nói: “Không được, một giờ cũng không thể trì hoãn, nếu không rất có thể sẽ phát sinh biến cố! Hiểu chưa?”

Ân Khả nói: “Nói như vậy, nhưng cậu.....”

Âu Dương Tịch nói: “Thân thể của mình không có việc gì, cứ yên tâm.”

Ân Khả trịnh trọng nói: “Như vậy từ hôm nay trở đi, cậu sẽ chính thức công bố thân phận của mình a!!”

Âu Dương Tịch thân thể vi cương, ánh mắt có chút hoang mang, thân phận.....

“Đêm qua, một đêm mình không có trở về, Thiên Hoan nhất định sẽ lo lắng.”

“Âu Dương Tịch, hiện tại trong đầu cậu nghĩ đến cũng chỉ có cô ta có phải không?”

Ánh mắt Âu Dương Tịch thâm sâu nhìn Ân Khả: “Ân Khả, cậu biết cô ấy trong lòng mình giữ vị trí quan trọng thế nào mà.”

“Chính vì biết rõ vị trí cô ta trong lòng của cậu, cho nên mình mới lo lắng, một ngày nào đó, bởi vì cô ta mà làm hỏng đại sự của cậu!”

“Đại sự?” Âu Dương Tịch cười khở: “Bây giờ còn có đại sự gì đáng nói? Mình đã lợi dụng cô ấy như vậy, sẽ còn có cái gì so với cái chuyện này lớn hơn?”

Ân Khả nhắc nhở hắn: “Tịch, đừng quên, sau khi đánh đổ Bắc gia, hiện tại trách nhiệm của cậu càng lớn, cậu là ông chủ của cả hai công ty, chủ bát cơm ngàn vạn công nhân, cho nên không thể qua loa được.”

Ân Khả cũng như kẻ thức tỉnh của hắn, thời thời khắc khắc nhắc nhở bên tai hắn.

Âu Dương Tịch xuống giường, chuẩn bị thay quần áo bệnh, hít vào thật sâu, bắt đầu nói: “Ân Khả, cậu thật không muốn làm vị trí tổng tài?”

Ân Khả câu dẫn ra một vòng không mấy vui vẻ, nói: “Cái vị trí đó không thuộc về mình.”

“Nói những lời này... ” Âu Dương Tịch mặc cười: “Nên là mình.”

“Cũng giống như cậu, mình cũng không muốn ngồi vị trí kia.” Ân Khả ngồi thẳng lên nhìn ra xa bầu trời ngoài cửa sổ, nói: “Bất quá mình chỉ là muốn hoàn thành nguyện vọng của cha mình thôi, tuy biết rõ, cậu cũng giống mình, nhưng cha mình đã giao cho cậu vị trí tổng tài công ty, vậy cũng không có biện pháp, dù cho cậu không muốn làm, mình cũng lực bất tòng tâm.”

Âu Dương Tịch thở dài: “Hảo một câu ‘Lực bất tòng tâm’ a.”

Ân Khả trầm mặc một lát, đợi Âu Dương Tịch thay quần áo: “Chuẩn bị sẵn sàng sao? Từ hôm nay trở đi, thân phận thật của cậu chính là Thiên Hoa tổng tài — Hoắc Hoa Tịch!”

Bất kể là Hoắc Hoa Tịch, hay là Thiên Hoa tổng tài.....

Hắn chỉ muốn làm Âu Dương Tịch của cô mà thôi.

Nhìn Âu Dương Tịch tâm sự nặng nề, Ân Khả hỏi: “Đang nghĩ cái gì?”

Âu Dương Tịch trầm tư nửa ngày, cuối cùng nói: “Mình suy nghĩ..... sớm muộn gì có một ngày sự thật được phơi bày, sau đó..... Cô ấy sẽ như thế nào? Giải thích bao nhiêu nữa..... Cũng khó khăn lắm rồi.....”

Ông trời, làm sao có thể đến bước này?

Ân Khả thử hỏi: “Nếu như..... Cô ta không thông cảm cho cậu, dứt khoát chia tay với cậu, rồi đi, cậu phải làm như thế nào?”

Âu Dương Tịch nhìn hắn: “Tôi đây cùng tử, còn có gì khác nhau?”

92. Chương 90

Chương 90: Đối mặt

Ánh mắt Tầm Thiên Hoan vô thần, tùy tiện chọn đại một bộ quần áo thay vào rồi đi ra ngoài. Cô không nhớ rõ mình đã ăn uống gì chưa nữa, cô chỉ nhớ cả ngày hôm qua Tịch chưa có về nhà, cô cũng ngồi trên ghế sa lon không nhúc nhích, cuối cùng đứng dậy ra ngoài.....

Thân thể còn có bao nhiêu lực chèo chống? Cô không quản nữa, chỉ cần chân còn có thể đi, chỉ cần mắt còn có thể mở ra, cô cứ tiếp tục đi lên phía trước, cố dựa vào ý niệm trong đầu đi đến hướng công ty thiên hoa.....

Sắp đi đến tòa nhà công ty, một chiếc xe quen thuộc có rèm che dừng lại bên cạnh Tầm Thiên Hoan, cửa xe mở ra, Bắc Diệc Uy bước xuống xe, đến bên cạnh Tầm Thiên Hoan, chú thị cô, có chút nhú mày nói: “Sắc mặt của em thoát nhìn rất kém cỏi, làm sao vậy?”

Tầm Thiên Hoan chậm rãi liếc mắt nhìn hắn, nói: “Tôi không sao.”

“Còn nói không có việc gì, sắc mặt kém như vậy, ngay cả nói chuyện cũng không có hơi.” Bắc Diệc Uy bắt đầu dĩ hễ dài, vịn cô: “Nhanh lên xe a.”

Bắc Diệc Uy đến đỡ Tầm Thiên Hoan ngồi vào xe, sau đó chính mình lái xe tới Thiên Hoa.

Bắc Diệc Uy lạnh nhạt nói: “Ngày hôm qua, có phải là không nhìn thấy Âu Dương Tịch?”

Tầm Thiên Hoan nghi hoặc nhìn hắn.

“Nhìn em vô hồn, cũng biết sự tình không có một bước tiến triển. Bằng không, em cũng sẽ không tới nơi này.”

Tầm Thiên Hoan cúi đầu xuống, cô không nói gì, cô không lời nào để nói, đúng vậy, đích thật là như vậy, nếu tối hôm qua Tịch trở lại, cô căn bản không cần chạy đến nơi đây để van cầu chứng cứ gì.

“Đúng, tối hôm qua anh ấy chưa có trở về.” Hơn nữa điện thoại cũng không có.

Trong lòng cô thầm nghĩ, đây là lần đầu tiên, trắng đêm hắn không về, cũng không có gọi điện thoại về.

Chớ nói trước kia, nếu là trước kia, cô cũng sẽ hoảng hốt không thôi.

Tịch.....

Cô nhớ hắn, nhớ hắn đến dường như phát điên.

Chính là, hắn có biết không?

Đến Thiên Hoa, bởi vì hội trường ký kết có giới hạn, không phải nhân viên có quan hệ không được tùy ý vào hội trường, Tầm Thiên Hoan cùng lắm cũng coi như một tiểu viên chức bưng tư liệu, đi đằng sau tất cả mọi người và len vào ở chính giữa nhiều người đàn ông, vóc dáng cô thấp bé, mà quần áo lại rất giản dị, cô rất dễ dàng không bị để mắt đến.

Bắc Diệc Uy dẫn đầu một đoàn người tới hội trường trước, kỳ thật bọn họ là đến đúng giờ, nhưng mà vị kia – vị tổng tài Thiên Hoa thần bí nhất giới buôn bán lại còn chưa tới, Bắc Diệc Uy cùng nhóm người cũng không nhiều lời, đều bảo trì trầm mặc, chờ đợi.

Tin tức Âu Dương Tịch đến hội trường rất là rầm rộ bởi vì hắn là lần đầu lộ diện trong công ty, tất cả công nhân đều đến từ sớm để hi vọng được xem mặt tổng tài Thiên Hoa, có thể so với mặt rồng.

Thẳng đến lúc hắn lộ diện, tất cả công nhân lại chỉ an phận.

Mọi ánh mắt đều tập trung trên khuôn mặt tuấn mỹ, bất kể là nam hay nữ, những ánh mắt kia hoàn toàn đều là kinh diễm, một khắc này bọn họ tựa hồ quên hô hấp, còn sợ rằng sau một khắc này có một vài nhân viên nữ trẻ tuổi sẽ hét lên tiếng.

Một người đàn ông mỹ đến như thế, lại không mất vẻ nam tính mẽ lực, sao không khỏi làm người ta vừa sợ hãi vừa ngưỡng mộ?

Bất quá mới hai mươi mấy tuổi lại là tổng tài của công ty lớn như thế, kinh doanh hữu mô hữu dạng, mà lại trong một thời gian ngắn, đột nhiên thu mua một tập đoàn so với Thiên Hoa còn khổng lồ, to lớn hơn – Bắc thị quy về dưới cờ, thật là làm cho người trong nghiệp giới đều bị rung động!!

Tiến hội trường.....

Hai cánh cửa mở ra, Âu Dương Tịch dẫn đầu mọi người ngạo nghễ sừng sững đứng ngay tại cửa ra vào, Âu Dương Tịch ánh mắt vừa nhìn quanh: trước tiên thấy Bắc Diệc Uy ngồi ở bàn dài đối diện, phía sau của hắn cũng đứng một số người, những người không quan trọng nên Âu Dương Tịch bỏ qua!

Quá nhiều người, quá nhiều tâm tư, vì vậy, trong chính giữa mọi người có một Tầm Thiên Hoan đang khiếp sợ, cũng không có người chú ý, thậm chí không người phát hiện.

Vào khoảnh khắc này, trên mặt của cô trắng bệch như xác chết, trong mắt hiện lên vẻ khiếp sợ, thân thể run rẩy đến cứng ngắc, toàn thân cao thấp tựa hồ đều bị băng cho đông cứng: con mắt đông lạnh, tất cả đều không nhúc nhích được, chỉ có trái tim đang đập loạn lên, tâm tình bấn loạn, trái tim đã bao lần bị đâm bởi lưỡi dao sắc bén, dù cho sớm đã chôn chặt vết thương vẫn đang rỉ máu.....

Đây là kết quả.

Đây là sự thật.

Tịch, người cùng cô tiếp xúc thân thể, cùng ngủ một giường khoảng chừng bốn năm – Âu Dương Tịch, cái người luôn tự nhận chính mình là hoa hoa công tử chơi bởi lêu lổng, cái người mà cô đã ngoan ngoãn phục tùng chưa từng giấu diếm hắn bất luận cái gì – Âu Dương Tịch – hắn, lại là ông chủ của công ty mà cô đã làm hai năm qua?!

Còn có gì so với chuyện này buồn cười hơn sao?

Âu Dương Tịch tà ác câu dẫn ra môi: “Bắc Nhị thiếu gia, đã lâu không gặp.”

Bắc Diệc Uy vẻ mặt bình tĩnh: “Đúng vậy, đã lâu không gặp, lần gặp mặt này thật là để cho tôi rung động.”

“A? Phải không?” Âu Dương Tịch nói: “Kỳ thật tôi cảm thấy không có gì đáng để nói, thì ra đường đường Bắc thị tập đoàn, cũng bất quá như thế mà thôi, a không, từ giờ trở đi, chính là thuộc về tôi – Thiên Hoa, dưới cờ Hoa Hạ.”

Mặt Bắc Diệc Uy không đổi sắc: “Sử dụng thủ đoạn ti tiện như vậy, lợi dụng người bên cạnh cực kỳ tín nhiệm mình để chiếm được thứ mình muốn, còn có thể bày ra vẻ mặt như vậy ngồi ở chỗ này, tôi cũng không thể tưởng tượng nổi. Tôi phi thường muốn biết, anh rốt cục có phải con người, xác thực nói: anh có phải là một người đàn ông hay không?”

Sau một lúc, Âu Dương Tịch nói: “Một người thành công thì không quan trọng quá trình như thế nào, quan trọng là... kết quả.”

Ngực ần ần cảm giác từng đợt thấy đau, Âu Dương Tịch cực lực chịu đựng, trong lòng hắn vô số lần nói: “Thiên Hoan, thực xin lỗi..... Thực xin lỗi..... Thực xin lỗi..... Thực xin lỗi..... Thiên Hoan.....”

Một lần lại một lần, dùng ý niệm này để giảm bớt ác cảm tội lỗi trong thâm tâm.....

Tầm Thiên Hoan trợn mắt há hốc mồm.

Nước mắt tuôn ra, từng dòng từng dòng chảy xuống, trên gương mặt cô chỉ thấy những vòng óng ánh sáng long lanh.....

Tính cái gì.....

Cái này tính cái gì?!

Tịch, biết lúc này tâm tôi đau đến cỡ nào không?!

Tịch, biết lúc này tôi chỉ hận không thể lập tức chết đi?!

93. Chương 91

Chương 91

Nguyên lai, tất cả những ngọt ngào kia, tất cả sung sướng, tất cả hạnh phúc, tất cả đều là anh một tay tạo ra!

Anh tạo ra một người phụ nữ ỷ lại vào anh đến không còn là chính mình, anh tạo ra người phụ nữ luôn sống trong hạnh phúc, ôn hòa, anh che chở cô, làm cho cô nghĩ anh là người duy nhất cô có thể tin nhiệm!

Chính là, cuối cùng cũng chính anh đã đẩy cô vào vực sâu!

Anh làm hết thấy cái này, không từ thủ đoạn, trăm phương ngàn kế, chỉ vì muốn đạt tới mục đích cuối cùng nhất!

.....

Ngay lúc Tầm Thiên Hoan cho là mình đau đến sắp hôn bay phách tán, Bắc Diệc Uy cùng Âu Dương Tịch đều đã ký kết có hiệu lực, từ đó về sau cái danh hào bắc thị này đã không đáng một đồng!

“Bắc Nhị thiếu gia, hãy tiếp tục ở ‘Hoa Hạ’ nhậm chức, dù nói thế nào cũng có tâm huyết của cha và anh hai của anh ở đây, anh tiếp nhận trông nom là thích hợp nhất.” chỉ là ông chủ không còn là hắn.

Bắc Diệc Uy liệt môi cười, cười bình tĩnh, cười vững vàng, “Tôi đây cung kính không bằng tuân mệnh.”

Đối với trả lời của Bắc Diệc Uy, lông mày Âu Dương Tịch khẽ nhướn, chưa từng ngờ tới hắn rõ ràng hội đáp ứng?! Trước đây hắn cao ngạo như vậy mà hôm nay, rõ ràng cúi đầu xưng thần?!

Ân Khả ngây người.

Âu Dương Tịch mở miệng cười yếu ớt: “Hảo, rất tốt, tiền lương nhiều ít, anh cứ mở miệng.”

Bắc Diệc Uy vẻ mặt như trước, nói: “Cứ như trước kia là được, thiếu một phần tôi không cho phép, nhiều một phần tôi không tiếp thụ.”

Âu Dương Tịch nói: “Tốt lắm, ngày mai anh đến bộ đưa tin nghiệp vụ Hoa Hạ, làm việc cho giỏi a, tôi rất xem trọng anh, anh cũng đừng làm cho tôi thất vọng a.”

Bắc Diệc Uy cười: “Tuyệt sẽ không.”

Âu Dương Tịch ngữ khí dần dần lạnh nhạt: “Như vậy cũng tốt.”

Bắc Diệc Uy bỗng nhiên hỏi: “Hoắc đại tổng tài, có hay không chính thức yêu một người?”

Một câu của Bắc Diệc Uy làm kinh chấn mọi người ở đây!!!!

Tầm Thiên Hoan ở đằng kia một khắc, đột nhiên xuất hiện khăn trương bức bách chính mình sắp hít thở không thông!

Trên mặt Âu Dương Tịch hiện vẻ khiếp sợ nhưng ngay lập tức sau đó, hắn lạnh như băng nói: “Bắc Nhị thiếu gia có phải là rõ ràng có điểm công tư bất phân?”

Bắc Diệc Uy chợt cười: “Cái này cũng chưa chắc là việc tư không phải sao? Tôi hỏi vấn đề này, cũng chỉ là một viên chức quan tâm đối với ông chủ mà thôi, nhưng ông chủ tuyệt đối có quyền lợi cự tuyệt trả lời!”

Âu Dương Tịch giật mình một lát, nói: “Ái... yêu là gì vậy?” Sau đó cười lạnh.

Bắc Diệc Uy không có trả lời, chỉ nhìn Âu Dương Tịch, bình tĩnh chú thị hắn, không nói, cũng không có bất luận kẻ nào nhìn ra được hắn đang suy nghĩ gì.

Âu Dương Tịch liếm liếm cổ áo, sau đó một cái đứng dậy phong độ suất khí, nói: “Hôm nay tới đây chấm dứt, kế tiếp tôi còn phải đi hội Mĩ Quốc hộ khách quan trọng, xin mời Bắc Nhị thiếu gia, nhớ kỹ, đây là lần cuối cùng tôi xưng hô như vậy.”

Bắc Diệc Uy nhìn chú thị Âu Dương Tịch không chuyển mắt.

Hắn đang đợi.....

Người phụ nữ kia phản ứng.....

Âu Dương Tịch xoay người một cái tiêu sái, hôm nay kỳ thật hắn đã đem tôn nghiêm Bắc Diệc Uy triệt để dẫm nát dưới chân! Mục đích của hắn đã đạt tới, trên vài phương diện hắn đã thành công!

Về mặt của hắn biểu hiện cũng rất thành công, hoàn toàn không để lộ cảm xúc gì. Ngay lúc hắn xoay người đi tới cửa, trong hội trường đột nhiên “Phanh” một tiếng, tập trung chú ý của tất cả mọi người, đồng thời, cũng làm cho người đang muốn đi ra – Âu Dương Tịch quay đầu nhìn lại lần nữa, lúc này Bắc Diệc Uy sớm đã từ trên ghế đứng bật lên, gạt mọi người sang bên, quỳ gối bối rối nhìn Tầm Thiên Hoan té trên mặt đất, bên trong tiếng kêu thất thanh tràn đầy khủng hoảng cùng cấp loạn: “Em thế nào? Em không sao chứ? Thiên Hoan?! Thiên Hoan?!”

Thiên Hoan.....

Thiên Hoan?!

Nghe cái tên này, trong nháy mắt, tâm Âu Dương Tịch thắt chặt lại! Sắc mặt sát biến, liều lĩnh chạy tới, dùng phương thức giống Bắc Diệc Uy vừa rồi: lần nữa đem mọi người đẩy sang bên, một mình chen chúc đi vào, bối rối nhìn Tầm Thiên Hoan đang hôn mê trên mặt đất vừa mới được Bắc Diệc Uy ôm lấy nửa người trên – Tầm Thiên Hoan mà hắn ngày đêm mong nhớ!!

Âu Dương Tịch quỳ gối bên cạnh, giữ lấy thân thể Tầm Thiên Hoan, đẩy Bắc Diệc Uy khiến hắn trở tay không kịp mà té xuống, một mình ôm lấy nửa người trên Tầm Thiên Hoan, trên mặt vừa sợ vừa đau, hắn lo lắng cực độ nhìn cô, kêu: “Thiên Hoan, Thiên Hoan thế nào? Tỉnh tỉnh, Thiên... Thiên Hoan, em đừng làm anh sợ, tỉnh tỉnh a..... Hoan, em làm sao có thể ở chỗ này đây? Em làm sao vậy?”

Bộ dáng trong ngực thoát nhìn gầy gò như thế, mặt nhợt.....

Âu Dương Tịch cắn răng, trong mắt không khỏi chua xót tựa hồ có lệ muốn chảy, lại thủy chung không có rơi xuống, chỉ là, tại lúc này thanh âm mị hoặc dễ nghe ngày thường của hắn lại trở nên nghẹn ngào: “Hoan..... Tỉnh tỉnh.....”

Bắc Diệc Uy ở một bên, về mặt hồ hững chú thị một màn.

Nếu như trước kia, hắn chắc chắn bầm thây Âu Dương Tịch vạn đoạn! Chính là, hiện tại, lúc này..... Nhẫn, hắn nhất định phải nhẫn!

Trong nội tâm khổ sáp..... Tầng tầng càng đau nhức.....

Âu Dương Tịch kêu gọi vô số, Tầm Thiên Hoan cũng không có nửa điểm động tĩnh, vì vậy có người nói đưa đến bệnh viện.....

Âu Dương Tịch nhìn nhìn Tầm Thiên Hoan trong ngực, người phụ nữ hắn mọi cách che chở, lúc này bộ dáng như thế, làm hắn vô cùng đau xót, hắn nhìn cô rồi chậm rãi nghiêng người xuống, ấn môi mình lên đôi môi tím ngắt của cô, hắn thật sâu hôn cô trước mắt bao người, vừa hôn vừa thấp giọng gọi tên cô, càng sâu.....

Giống như kì tích xuất hiện, Tầm Thiên Hoan mắt khẽ rung động vài cái, chậm rãi, chậm rãi mở ra.....

Ánh mắt Tầm Thiên Hoan từ朦胧 lung trở nên càng ngày càng rõ ràng, đến khi thấy rõ trước mắt cô là khuôn mặt tuấn mỹ, trong đầu nhớ ra những hình ảnh vừa rồi, còn có câu nói kia của hắn: Ái, yêu là gì vậy?

Ái, yêu là gì vậy.....

Ái, yêu là gì vậy.....

Một câu nói tại bên tai cô lặp đi lặp lại vô số lần.....

Tâm đã không biết cái gì gọi là đau đớn.

Chết tâm, không có bất kỳ tri giác.

Thân thể của cô phi thường mềm nhũn, nhưng cô lại cố dùng sức đẩy hắn ra, đẩy Tịch của cô ra, không muốn mình tiếp tục ở trong ngực của hắn, chính mình phải dựa vào hắn chống đỡ, tựa một hơi hung hăng đẩy hắn ra.....

Âu Dương Tịch không hề chuẩn bị, thì bị cô cứ nhiên đẩy ra, sau đó hai người đồng thời ngã xuống một bên.

Âu Dương Tịch ngạc nhiên.

Tầm Thiên Hoan cắn môi, muốn quật cường đứng lên, nhưng mà thử vài lần đều ngã ngược trở lại trên mặt đất.

Một đôi tay xuất hiện ở trước mắt cô, sau đó hai tay vịn thân thể của cô, đem cô từ trên mặt đất đỡ đứng lên, cô không hề cần Bắc Diệc Uy trợ giúp, nhẹ nhàng lui ra khỏi trong ngực của hắn, khuôn mặt suy yếu của cô lộ ra vẻ dứt khoát không hề nhìn đến người đàn ông phía trước kia dù chỉ là một cái liếc mắt, mang theo tâm tư tựa hồ đã chết, hờ hững xoay người, mọi người cũng ngầm hiểu tự động tránh đường cho cô, chăm chú nhìn chăm chăm vào cô, nhìn cô từng bước một rời khỏi hội trường.....

Bắc Diệc Uy mặt không biểu tình, nhìn bóng lưng của cô, không nói.

Âu Dương Tịch bình tĩnh, đứng thẳng người lên, kêu: “Thiên Hoan!”

Động tác đứng dậy không có điều chỉnh tốt, ngực một hồi co rút đau đớn!

Cái thân ảnh kia đang tiếp tục hướng trước..... thoát nhìn chủ nhân của thân ảnh không có nghe thấy tiếng gọi.....

Ngực Âu Dương Tịch trần trần đau đớn, đau đớn càng ngày càng lợi hại, vô ý thức bùm lấy ngực, thỉnh thoảng hấn cắn răng, chỉ cần còn hơi sức lại kêu một tiếng: “Thiên Hoan.....”

Ân Khả nhìn ra hắn có vấn đề, lập tức tiến lên đỡ lấy hắn, phi thường lo lắng, thấp giọng nói: “Cậu lại phát bệnh?”

Đối với lời nói Ân Khả, Âu Dương Tịch ngoảnh mặt làm ngơ, hắn nhìn cái thân ảnh kia từ cửa ra vào dần dần dần biến mất.....

Hắn đuổi một tay ra, bức thiết muốn gọi cô trở lại: “Thiên Hoan.....Hãy nghe anh giải thích..... Ách.....”

Cái thân ảnh kia cuối cùng biến mất hoàn toàn tại cửa ra vào.

Âu Dương Tịch ngực đau đớn triệt để bộc phát!

94. Chương 92

Chương 92: Về đâu?

Âu Dương Tịch được cấp tốc mang đến bệnh viện.

Xe cứu thương chạy hoả tốc trên đường.

Tầm Thiên Hoan mê mang đi ở ven đường, những thân cây bên đường cứ chậm rãi lui ra phía sau, mặt cô không biểu tình, ánh mắt vô thần mà nhìn thẳng phía trước, chân từng bước một đi về phía trước.....

Trong lúc đó, một chiếc xe cứu thương “Ô ô ô” chạy vội qua bên cạnh..... Trong xe cứu hộ, Âu Dương Tịch khó chịu nằm ở trên cáng cứu thương, Ân Khả ở bên cạnh lo lắng nhìn hắn..... Chỉ nghe miệng hắn không ngừng thì thào: “Thiên Hoan, Thiên Hoan.....”

Xe cứu thương gào thét chạy đi.....

Xoáy lên một trận gió, sợi tóc bay lên, tay áo phiêu khởi, dường như chỉ cần gió lớn một chút sẽ liền thổi bay thân thể gầy gò của cô.....

Từ trong Thiên Hoa, Bắc Diệc Uy vội vàng chạy ra đường nhìn quanh, liền trông thấy thân ảnh Tầm Thiên Hoan xa xa, giống như một thể xác không có linh hồn đang bước từng bước bên vệ đường.....

Bắc Diệc Uy nhú nhú mày, nhanh chóng đuổi theo, chỉ mất vài phút đã bắt kịp cô, hần bắt lấy cánh tay của cô: “Thân thể của em rất yếu, lên xe của anh, anh đưa em trở về.”

Về mặt Tầm Thiên Hoan không thay đổi, rút cánh tay ra khỏi tay hần, hờ hững nói: “Tôi không sao, có thể tự trở về nhà được.”

“Nhà?.” Bắc Diệc Uy vẻ mặt hơi trầm xuống: “Em nói nhà nào?”

Nhà nào?

Tầm Thiên Hoan sững sờ, cái khó chịu mà cô đè nén nãy giờ, đến khắc này lại trỗi dậy và đau nhức.

“Em còn muốn trở lại cái chỗ kia sao?”

Tầm Thiên Hoan ngạc nhiên nhìn hần, trong ánh mắt lộ vẻ thê lương, cô trong lòng hỏi mình: Như vậy, còn có thể đi đâu?

Bắc Diệc Uy vươn tay đem cô nhẹ nhàng ôm vào trong ngực, nói: “Theo anh đi, theo anh về nhà.”

Cô rất rối loạn, không kịp suy nghĩ nói: “Không cần.”

Trên mặt Bắc Diệc Uy ẩn ẩn lộ ra đau lòng, nói: “Vì sao? Bây giờ đâu mới thực là nhà của em, em vẫn là người của Bắc gia mà tại sao lại không trở về?”

Tầm Thiên Hoan có chút khựng hoảng, cô hai tay bụm lấy môi của mình, sau đó dần dần dời tay ôm lấy cả khuôn mặt của mình, nói: “Đừng ép tôi, anh đừng ép tôi.”

Đồng tử Bắc Diệc Uy thật sâu: “Không có, anh không có bức em, thật không có..... Chẳng lẽ em nghe không hiểu, anh là đang..... cầu xin em sao?”

Tầm Thiên Hoan giật mình lặng yên.

Bắc Diệc Uy nhẹ nhàng mà nói: “Bắc gia hiện tại cái gì cũng không có, nhưng mà phòng ở thì còn trống, từ nay người hầu cũng sẽ rời đi hết, căn nhà thật to nhưng cái gì cũng đều không có, chúng ta phải tự làm việc: nấu cơm, giặt quần áo, quét dọn, em có nguyện ý ở cùng anh không?”

Tầm Thiên Hoan hữu khí vô lực nói: “Giờ anh muốn tôi trở thành người hầu sao?”

“Nào có.” Bắc Diệc Uy cười: “Chỉ là hiện tại cái gì anh cũng không biết, trước tiên em chậm rãi dạy anh, sau này em cũng không cần làm, cứ giao hết cho anh, thế nào?”

“Hiện tại tôi không nghĩ đến chuyện này.”

“Vậy em muốn làm gì?”

Ánh mắt Tầm Thiên Hoan chú thị phương xa, bình tĩnh nói: “Tôi muốn tìm một nơi yên tĩnh nằm nghỉ, sau đó lẳng lẳng lẳng lẳng thiếp đi, quên tất cả..... Không có phiền não, không có tình yêu, không có đau lòng.....”

Tâm Bắc Diệc Uy siết chặt.

Hần chính là sợ chuyện này!

Tay của hần không khỏi nắm thật chặt, dường như là phi thường lo lắng cô biến mất, hần nói: “Cầu xin em, theo anh trở về, chỉ cần em hảo hảo còn sống, em muốn điều gì cũng có thể!”

Tầm Thiên Hoan gương mặt nhìn hần, nói: “Chính là, hiện tại sống đối với tôi chính là thống khổ.”

Bắc Diệc Uy chăm chú ôm cô: “Em không thể vì một người đàn ông như vậy mà tra tấn chính mình như thế, cái này không đáng!”

“Chính là tôi thương anh ta.....” Tầm Thiên Hoan cứng ngắc thân thể: “Tôi yêu anh ta, thật sự thật sự thật yêu, thương hẳn, tín nhiệm hẳn, ỷ lại hẳn..... Hôm nay, ngay lúc vừa rồi, tôi cho là tâm mình chết, hiện tại tôi vẫn còn đau quá đau quá..... Tôi không biết làm sao bây giờ.....”

Cô bất lực, cô đau nhức, như than đỏ thiêu đốt trong ruột gan.....

Bắc Diệc Uy nhìn cô, nói: “Như vậy, em có thể thử đem tình..... yêu này, chuyển sang một người khác, để cho người khác có cơ hội yêu thương em, em có nguyện ý thử một lần không?”

Đúng vậy, chính là thế thân, nếu như cô nguyện ý, hẳn làm thế thân cũng không sao.

Tầm Thiên Hoan bỗng nhiên cười, cười đậm mạc: “Đây là chuyện buồn cười nhất mà tôi được nghe.”

Bắc Diệc Uy kinh ngạc: “.....”

Đáy mắt bi thương rõ ràng như thế, nhưng cô không có phát hiện. [tội nghiệp ảnh quá]

Khi hẳn cố lấy dũng khí, trong lòng trải qua vô số lần thuyết phục chính mình, rốt cục nói ra những lời này, cô lại đem những lời nói trở thành.....

Tầm Thiên Hoan ồ ồ suy nghĩ, nhìn hẳn nói: “Bắc Diệc Uy, tôi đã nói với anh, anh đừng yêu thương tôi, ngàn vạn lần không nên.”

Hẳn bật thốt: “Vì cái gì?”

Tầm Thiên Hoan hít sâu: “Bởi vì, tôi sẽ không lại yêu thương, tín nhiệm người nào khác.”

Tầm Thiên Hoan dần dần minh bạch một đạo lý: Trên cái thế giới này, có lẽ bất kì vật gì đều có giá trị, duy chỉ có tình yêu là không đáng một đồng!

95. Chương 93

Chương 93

“Em nghĩ yêu một người là do bản thân quyết định sao?” trong nụ cười của Bắc Diệc Uy có chút ít đau khổ: “Nếu chỉ cần nói không yêu liền có thể không yêu thì hiện tại em cũng sẽ không thống khổ như vậy, không phải sao?”

Bắc Diệc Uy trả lời như thế.

Thật là hữu lý, trong khoảng thời gian ngắn Tầm Thiên Hoan không phản bác được.

Tịch.....

Từ giờ trở đi, tôi sẽ quên anh từng chút từng chút một.... Không có anh, tôi.... tôi..... nhất định cũng có thể sống thật tốt.....

Tầm Thiên Hoan thở ra: “Tốt lắm, đừng tiếp tục nói vấn đề này nữa.”

“Hảo.” Bắc Diệc Uy theo cô: “Không nói ”

Tầm Thiên Hoan cảm giác khí lực khôi phục một chút, giật giật thân thể, sau đó cố thoát ra khỏi vòng tay của hẳn: “Tôi đáp ứng anh.....”

“.....?”

“Tôi sẽ trở lại Bắc gia.”

Bắc Diệc Uy sững sờ một lát, sau đó không khỏi cười, nói: “Thật vậy chăng?”

Tầm Thiên Hoan nói: “Đương nhiên, theo lời anh nói lúc nãy thì đó mới thực sự là nhà hợp pháp của tôi.”

Bắc Diệc Uy hỏi: “Hiện tại trở về phải không?”

“Đúng.”

Trong lúc này, cô không muốn trở về cái nhà kia, không muốn nhìn thấy những thứ trong đó, không muốn suy nghĩ về chuyện của cô và.....

Không nghĩ không nghĩ không nghĩ.....

Quên, cô muốn quên, cố gắng quên đi.....

“Tốt lắm.” Bắc Diệc Uy mỉm cười: “Anh đi lấy xe, em ở đây chờ anh.”

Tầm Thiên Hoan gật đầu: “Ân.”

Bắc Diệc Uy nhìn cô cười cười, sau đó xoay người một cái anh tuấn, chạy tới bãi đỗ xe, Tầm Thiên Hoan ngơ ngác đứng tại chỗ, sững sờ.

Năm phút sau, Bắc Diệc Uy lái chiếc xe Lincoln – thứ duy nhất còn lại của hắn đến, chậm rãi dừng lại bên cạnh Tầm Thiên Hoan, tự mình mở cửa xe cho cô, Tầm Thiên Hoan thở mạnh rồi ngồi vào trong xe.....

Tầm Thiên Hoan ngồi ở trong xe, không khí trầm lắng, làm cho tư duy của cô cứ lòng vòng, suy nghĩ rất nhiều, sau đó ánh mắt cô chú thị khuôn mặt lạnh lùng trong kính chiếu hậu, cô nói: “Hắn là anh rất hận tôi.”

Bắc Diệc Uy khẽ giật mình, sau đó cười: “Tại sao anh phải hận em? Có phải là em vẫn còn để tâm lời nói của anh ngày hôm đó không? Kỳ thật, dù cho em thật sự lợi dụng anh, anh cũng không thể hận em được, hận em chỉ càng thập bội tra tấn chính mình.”

“Đúng vậy..... Hận một người thật sự rất khó.....”

Nhưng dù cho như vậy, cô vẫn muốn hận người kia..... phần nộ căm hận hắn!

Tình cảm tích lũy nhiều năm như vậy, hạnh phúc từng có trong nhiều năm, là hắn tự tay phá hủy! Hận, cô hận!

“Như vậy, có phải là em cũng giống như anh, đúng là em vẫn không thể hận hắn được?”

“Không!” Tầm Thiên Hoan lập tức từ chối, cô nói: “Tôi hận anh ta, phi thường phi thường hận! Tôi hận không thể hận ngày mai sẽ chết!”

“Đừng lừa mình dối người,” Bắc Diệc Uy lái xe, lạnh nhạt nói: “Anh ta chết, em sẽ như thế nào?”

Chỉ có, so với chết càng thống khổ hơn.

Tầm Thiên Hoan dừng lại, cô thật sâu hít lấy khí, nói: “Cầu xin anh, cầu xin anh đừng có nhắc đến anh ta, tôi bây giờ nghe đến tên của anh ta liền muốn nổi điên!”

Bắc Diệc Uy liếc nhìn kính chiếu hậu, cuối cùng không nói gì nữa.

Trở lại Bắc gia, Tầm Thiên Hoan nhìn ngắm cái kiến trúc không hề thay đổi so với trong trí nhớ của cô, y nguyên hoa lệ cùng xinh đẹp, nhưng tâm tình Tầm Thiên Hoan bất đồng, Bắc gia đã suy sụp thì biệt thự này cũng như những căn nhà bình thường khác mà thôi.

Quản gia cung kính đứng ở cửa ra vào, chuẩn bị đón Tầm Thiên Hoan cùng Bắc Diệc Uy vào nhà.

Bắc Diệc Uy nhìn quản gia, nói: “Quản gia, những người hầu kia đã sắp xếp xong chưa?”

Quản gia trả lời: “Đã an bài xong, tôi phát tiền lương bọn họ, tất cả bọn họ cũng đều cầm tiền đi.”

Bắc Diệc Uy âm thầm than nhẹ: “Ân, quản gia khổ cực rồi, như vậy..... Ngày mai.....”

“Không, thiếu gia, xin cho tôi lưu lại giúp thiếu gia quản lý hết thảy mọi việc trong nhà!”

“Hiện tại, Bắc gia chỉ còn lại một – hai người, còn có cái gì cần quản lý?” Thanh âm của Bắc Diệc Uy trầm thấp, nói: “Lưu thức, tôi thật sự rất hổ thẹn, từ lúc ba tôi còn nhỏ chú đã bắt đầu tại Bắc gia hỗ trợ đến khi tôi khôn lớn, đã bao nhiêu năm, rõ ràng.....”

“Thiếu gia, đừng nói như vậy, thế sự khó liệu, cậu cũng đâu có muốn thế này,” Quản gia kia cảm khái vô hạn nói: “Chỉ là, tôi cũng già rồi, cả đời đều ở Bắc gia, hiện tại muốn tôi rời đi, tôi thật là không muốn a!”

“Lưu thúc.....”

“Thiếu gia, hãy cho tôi tiếp tục lưu lại Bắc gia, biết rõ hiện tại cậu có nhiều khó khăn, cứ coi như tôi lưu lại để chăm sóc cậu, đừng coi tôi như quản gia, tôi cũng tuyệt sẽ không lấy nửa phân tiền lương, chỉ cần có thể tiếp tục lưu lại Bắc gia!”

Quản gia cả đời đều kính dâng cho Bắc gia, thậm chí ra ngoài cũng không đi, hôm nay bảo cho ông ấy rời đi, ông ấy biết đi đâu? Đối với ông mà nói Bắc gia chính là nhà của ông!

Không chỉ có Bắc Diệc Uy, Tầm Thiên Hoan cũng hiểu được đạo lý này, cô nói: “Diệc Uy, hãy để quản gia lưu lại, trong nhà chỉ có hai người chúng ta cũng quạnh quẽ, nhiều người cũng tốt.”

Bắc Diệc Uy do dự hồi lâu, cuối cùng gật đầu: “Được rồi.”

Bắc Diệc Uy chỉ cần Tầm Thiên Hoan nằm ở trên giường nghỉ ngơi, nhưng Tầm Thiên Hoan quật cường muốn xuống bếp nấu cơm.

Bắc Diệc Uy nói: “Uy, anh đưa em trở về không phải là để em làm người hầu.”

Tầm Thiên Hoan mỉm cười: “Anh cho rằng tôi sẽ cam làm người hầu? Tôi là yêu mến xuống bếp nấu cơm, bằng không, tôi cũng chẳng muốn làm!”

Bắc Diệc Uy lại dè dặt vai Tầm Thiên Hoan, áp ngồi ở trên giường: “Hảo, cứ cho là như vậy, hôm nay dù thế nào em cũng phải nghỉ ngơi trước!”

Hôm nay, cô bị đả kích lớn cỡ nào.....

Tầm Thiên Hoan lắc đầu nói: “Không cần, cứ để cho tôi làm, tôi van anh.”

“Vì cái gì?”

Tầm Thiên Hoan cười nhạt rũ mắt, nói: “Bởi vì, nếu tôi ngồi một mình, tôi sẽ miên man suy nghĩ, như vậy, tôi sẽ rất khó qua rất khó qua.....”

Bắc Diệc Uy kinh ngạc không nói gì.

Tầm Thiên Hoan liền đứng lên, đi qua bên cạnh hắn, tràn đầy tự tin nói: “Anh hình như còn chưa có nếm thử tài nghệ của tôi a? Đêm nay nếm, bảo đảm sẽ không làm cho anh thất vọng!”

Bắc Diệc Uy không ngăn trở... cô nữa, chỉ mỉm cười nói: “Có tự tin như vậy?”

Tầm Thiên Hoan ngoái đầu nhìn lại cười: “Đó là đương nhiên!”

Nét mặt tươi cười che dấu một nội tâm chông chênh vết thương.....

Bắc Diệc Uy theo đuôi Tầm Thiên Hoan đi đến phòng bếp, vào phòng bếp liền thấy động tác cô thuần thục, rất có tuấn tự.

Bắc Diệc Uy đột nhiên hỏi: “Trước kia em thường xuyên xuống bếp sao?”

Thường xuyên.....

Đúng vậy, trước kia, cô cảm thấy vì người kia xuống bếp là một việc phi thường hạnh phúc.....

“Tôi rất yêu thích nấu nướng, từ nay về sau anh có lộc ăn rồi.”

“Cảm ơn em.”

Ngữ khí của hắn nghiêm túc làm cho cô có chút không được tự nhiên, cô cười cười nói: “Khách khí cái gì? Từ nay về sau tôi cũng ở trong nhà này, bản thân cũng cần ăn cơm chứ, chẳng lẽ lại để ột người đàn ông chưa từng nấu cơm làm sao?”

“Anh rất muốn học.”

“Không cần, tôi cũng không phải là sư phụ chuyên nghiệp.”

Hắn liếc môi cười: “Anh là học trò giỏi thì được rồi.”

Tầm Thiên Hoan dừng tay, nhìn hắn một cái, nói: “Anh không cần phải học cái này, anh phải là người làm đại sự, tôi tin tưởng có một ngày anh có thể thành công lần nữa!”

Hơn nữa, không phải vì ngày đó mà hắn đang cố gắng sao?

Bằng không vì cái gì mà hắn còn ăn nói khép nép muốn ở lại công ty kia.

“Cảm ơn lời vàng ngọc của em.”

“Không cần, tôi cũng chỉ là tùy tiện nói mà thôi.”

96. Chương 94

Chương 94: Bắt đầu lại

Hôm nay Tầm Thiên Hoan đã chết lặng, những người đàn ông kia vì thành công, vì sự nghiệp có thể bỏ hết thấy, cô đã không tài nào theo kịp.

Cô là một con người, có tình cảm có hiểu biết, không phải một vật phẩm để lợi dụng.

Từ nay về sau, cô muốn chính thức sống tiêu sái, chính thức tùy tâm sở dục, không bị bắt luận kẻ nào điều khiển! Đồng thời, cũng sẽ không lại để cho người ta có cơ hội khống chế, lợi dụng!

Trải qua việc này, cô đối Bắc Diệc Uy quả thật có xấu hổ, đối Âu Dương Tịch, lòng của cô..... coi như đã chết.

.....

Đồ ăn được bày lên bàn.

Tầm Thiên Hoan thở nhẹ ra, cởi tạp dề xuống, chuẩn bị dùng cơm, Bắc Diệc Uy đã ngồi xuống ở một bên bàn, quần gia đi ra ngoài có chút việc, Tầm Thiên Hoan đã để phần đồ ăn lại cho ông ấy.

Nhìn lướt qua trên bàn, Tầm Thiên Hoan nói: “Từ nay về sau chúng ta nên đổi một cái bàn nhỏ hơn để làm bàn ăn, hai người ăn cơm mà dùng bàn lớn như vậy thật không phù hợp, khắp khiêng.”

Bắc Diệc Uy nhìn cô, nói: “Hảo, sẽ đổi bàn nhỏ.”

Bắc Diệc Uy cầm đũa, gấp một ít đồ ăn ở gần tay mình nhất đưa vào miệng thử hương vị.....

Tầm Thiên Hoan nhìn hắn hỏi: “Hương vị thế nào?”

Bắc Diệc Uy chỉ nhai mà không có trả lời, rồi cười cười.

Tầm Thiên Hoan nhìn vẻ mặt hắn có chút quái dị, chính mình liền động đũa ném ném, lập tức nhú mày.

Hương vị món ăn thật khác xa trước đây.

Quả nhiên, nấu ăn cũng cần có tâm tình.

Tầm Thiên Hoan cười nói: “Được, ăn tạm vậy đi, từ nay về sau tôi sẽ chú ý.”

Bắc Diệc Uy không để tâm, bắt đầu từng ngụm từng ngụm ăn: “Có thể ăn món ăn do em làm, anh đã rất thỏa mãn.”

Tầm Thiên Hoan nhìn hắn ăn.

Hắn không ngại cô chú ý.....

Bắc Diệc Uy vừa chăm chú ăn vừa nói: “Vừa rồi trong lúc em đang nấu cơm, cha mẹ em có gọi điện thoại đến đây.”

Tầm Thiên Hoan không giật mình nhiều lắm, đây là tất nhiên, cô chỉ cúi đầu xuống, bắt đầu ăn cơm, thản nhiên nói: “Àn.”

“Không muốn biết họ nói những gì sao?”

Tầm Thiên Hoan giương mắt nhìn hắn: “Nói gì?”

Bắc Diệc Uy nói: “ Ý của cha mẹ em là..... hy vọng em về nhà ở với họ một thời gian.”

Tầm Thiên Hoan sững sờ.

Cuối cùng vẫn chỉ có cha mẹ là yêu con của mình nhất: khi họ biết Bắc Diệc Hâm đã chết, lại thêm Bắc gia phá sản, liền lo lắng cho cô, sợ cô ở Bắc gia chịu khổ, cô đương nhiên biết rõ ý của họ, về nhà ở một thời gian cũng chính là cô trở lại nhà mẹ đẻ, không cần tiếp tục làm..... con dâu Bắc gia..... Tầm Thiên Hoan rất cảm động, nhưng cô: “Tôi không quay về.”

Động tác ăn cơm của Bắc Diệc Uy không khỏi trì hoãn trì hoãn, nói: “Đứa ngốc, vì cái gì không quay về? Trở về đi, em bây giờ đã được tự do, Bắc gia..... Sẽ không lại ràng buộc em nữa..... Bắc gia bây giờ đã không còn là Bắc gia của trước đây.....”

“Tôi không quay về.”

“Vì cái gì?”

Tầm Thiên Hoan nặng nề nhìn hắn, nửa ngày mới nói: “Con gái được gả theo chồng cũng giống như nước tạt ra khỏi chậu, tôi sẽ không lại trở về làm cho họ, làm cho cha mẹ tôi lo lắng, anh hiểu chưa?”

“Nhưng họ dù sao cũng là người nhà của em.....”

Tầm Thiên Hoan lạnh nhạt nói: “Tôi cũng sẽ không ở đây lâu, từ giờ tôi sẽ cố gắng tìm một căn phòng thích hợp rồi tôi sẽ chuyển đi, hiện tại thì tôi hẳn là có quyền lợi làm chủ việc này rồi phải không?”

Bắc Diệc Uy “Àn” một tiếng rồi bảo trì trầm mặc.

Bữa cơm sắp xong thì Bắc Diệc Uy đột nhiên hỏi: “Em có ý định không cho ai biết nơi ở mới của mình sao?”

“Tại sao phải giữ bí mật?”

Tầm Thiên Hoan ăn no, để đũa xuống, thuận tay cầm giấy lau miệng, theo dõi hắn.

Bắc Diệc Uy có vẻ cũng đã no, vì vậy cũng không ăn nữa, cùng cô đối mặt nói: “Nếu như Âu Dương Tịch biết.....”

Tầm Thiên Hoan cười khổ, có chút thống khổ nói: “Anh ta..... Bây giờ còn để ý tôi sao? Mục đích của anh ta đã đạt tới, tôi đối với anh ta mà nói, đã không còn bất luận tác dụng gì nữa, hơn nữa, cho dù anh ta tới tìm tôi, sự thật cũng vô pháp vặn hỏi rồi.”

“Trực giác nói cho anh biết, anh ta chắc chắn sẽ đến tìm em.”

Âu Dương Tịch, làm sao có thể buông cô ra dễ dàng như thế?

“Đó là chuyện của anh ta.” Tầm Thiên Hoan nói: “Tôi sẽ không tha thứ người phản bội tôi!”

“Như vậy..... anh?”

Tầm Thiên Hoan ngẫm hắn: “Anh thì sao?”

Bắc Diệc Uy vui đùa nói: “Anh có thể vì em làm hết thấy, trả giá hết thấy, như vậy, em có nghĩ một ngày nào đó sẽ tiếp nhận anh?”

Tầm Thiên Hoan nhìn hắn, đối với những việc hắn đã từng vì cô mà làm, trong nội tâm càng nhiều áy náy: “Cám ơn anh, nhưng hiện tại tôi thật sự không nghĩ sẽ yêu một người nào nữa.”

Bắc Diệc Uy cười cười, nói: “Đã biết trước là em sẽ trả lời như vậy.”

Nhưng, hẳn vẫn là nhẹn không được hỏi, đáy lòng vẫn luôn hi vọng.

Tầm Thiên Hoan đậm mặc cười cười, từ chối cho ý kiến.

Sau khi ăn xong không lâu.

Hai người ngồi ở trong phòng khách to như vậy, thật sự không thú vị, chỉ ngồi yên như vậy, một câu trò chuyện cũng không có, thẳng đến mười giờ tối, Tầm Thiên Hoan có chút bối rối.

Cô từ trên ghế salon đứng lên, nói: “Chúng ta trở về phòng a.”

Cô nói vô cùng tự nhiên, tựa như mỗi ngày vào lúc này đều nói những lời như vậy.

Chính là, vừa nói xong, cô đã cảm thấy vi quẫn.

Cô như thế nào quên, thân phận hiện tại của hai người bọn họ đã khôi phục, không cần tiếp tục đóng giả vợ chồng.

Không nghĩ tới, thì ra trong lúc cô cùng Bắc Diệc Uy chung sống cũng có chút thói quen.

Bắc Diệc Uy nhìn cô, ánh mắt thật sâu, nói: “Em trở về phòng trước đi, anh muốn ngồi một lát nữa.”

Tầm Thiên Hoan “Ân” một tiếng, liền xoay người lên lầu, cô đi vô cùng chậm, rất chậm, nhưng cảm giác lại rất nhanh đã đến gian phòng.

Mở cửa, ngọn đèn chiếu ngập cả gian phòng, Tầm Thiên Hoan cảm giác có chút chướng mắt, không thích ứng, cô không quen mặc áo ngủ dày, vì vậy trước khi lên giường liền thay đổi một bộ váy ngủ tơ mỏng hồng nhạt. Sau đó leo lên giường, nằm xuống, mặc dù có chút buồn ngủ, cô lại không muốn nhắm mắt, nhắm mắt lại, những hình ảnh không tự chủ được xuất hiện ở trong đầu.....

Nhưng mở mắt ra thì ánh đèn càng làm cô chướng mắt, ngọn đèn sáng sáng làm cô nghĩ đến ánh đèn huyền hoặc khi..... mỗi một lần cùng Âu Dương Tịch ân ái tình cảnh.....

Lòng cô lại bồn loạn.

Tầm Thiên Hoan run rẩy tay, lục lọi tìm công tắc đèn, rồi ấn.....

Trong phòng chỉ còn một mảnh hắc ám!

Trong chốc lát ánh sáng đều biến mất, không còn nhìn thấy được gì nữa!!

Cô sợ hãi, thân thể thất chặt lại, nhưng cô cố chịu đựng, nhẹn xuống.....

Một lát sau, ánh mắt dần dần thích ứng bóng tối, có thể thấy mờ mờ một vài thứ gì đó trong phòng, nhưng mà cô càng sợ, bởi vì khi cô nhìn chăm chăm vào một thứ gì đó, chăm chú nhìn chăm chăm vào, sau đó, vật kia sẽ chậm rãi biến ảo, sau đó..... Lại dữ tợn.....

Trong tiềm thức, cô biết đây là ảo giác.

Cô lại bản năng hét rầm lên.

Sợ, cô thật sự rất sợ hãi! Tịch mịch, cô đơn, sợ hãi, tầng tầng tràn ngập.....

Cô từ trên giường té xuống đất, cũng đem theo chăn mền lao xuống, lão đảo bỏ nhào hướng tới cửa, tay còn chưa kịp đụng tới tay nắm cửa, cửa đã bật mở ra, Tầm Thiên Hoan bị cánh cửa đụng trúng khiến cho cô té xuống đất.

Bắc Diệc Uy vừa thấy Tầm Thiên Hoan ngã xuống đất, cả kinh, vội vã bước qua khỏi cửa phòng đỡ cô đứng dậy, ai ngờ, cô tựa như vớ được cái phao cứu mạng, nắm chặt hẳn không buông ra.

Diệc Uy đem Tầm Thiên Hoan ôm đến trên giường, chuẩn bị đi mở đèn.

Tầm Thiên Hoan lại nắm chặt hẳn, nói: “Đừng bật đèn!”

Cô sợ tối, đây là bệnh từ nhỏ đến lớn của cô, cực kỳ sợ tối, những cũng lại cực kỳ chán ghét ngọn đèn!

Bắc Diệc Uy nghi hoặc, cũng không nói thêm gì, dựa vào cô, tại bên giường ngồi xuống.

“Có anh ở đây, không cần sợ cái gì hết,” Bắc Diệc Uy thành khẩn: “Hãy tin tưởng anh.”

Tầm Thiên Hoan lúc này đã không còn sợ hãi như lúc trước, tâm tình cũng dần dần vững vàng lại, tay của cô chậm rãi vòng lên ôm lấy cổ của hắn, nói: “Khuya hôm nay hãy ở lại bên cạnh tôi.”

97. Chương 95

Chương 95

Tầm Thiên Hoan lúc này đã không còn sợ hãi như lúc trước, tâm tình cũng dần dần vững vàng lại, tay của cô chậm rãi vòng lên ôm lấy cổ của hắn, nói: “Khuya hôm nay hãy ở lại bên cạnh tôi”

Hiện tại cô cần một người để bầu bạn, có thể giúp cô từ từ vượt qua đêm tối...

Cô muốn dùng sung sướng của thể xác để quên đi đau lòng, dù chỉ là ngắn ngủi!

Đồng thời, cô cũng sẽ đem lòng của mình phong kín, không cho tình yêu có cơ hội nữa...Người đàn ông kia là một ví dụ, cô thật sâu nhớ kĩ, tuyệt không tái phạm!

Bắc Diệc Uy không được tự nhiên nói: “Thiên Hoan, hôm nay...em đã mệt chết...”

Tay thon của cô nhẹ nhàng ôm lấy cổ của hắn, dán cơ thể vào thân hình to lớn của hắn, cô nói: “Tôi rất sợ.”

Hắn nhẹ nhàng mà gỡ tay của cô ra, nói: “Anh sẽ ở bên cạnh em, cho nên em không cần sợ.”

Cô không nói gì, chỉ ngẩng đầu lên, không chạm tới khuôn mặt của hắn, chỉ ở cổ của hắn hôn hôn, trong đầu của cô quá rối loạn, trong nội tâm quá rối loạn, cô phải phân tán lực chú ý của mình, nếu không cứ tiếp tục như vậy nữa cô sẽ điên mất.

Trong phòng mờ ảo nên nhìn không rõ khuôn mặt tuần tú của hắn, càng nhìn không rõ biểu hiện trên khuôn mặt tuần tú đó, nhưng có thể cảm nhận được hắn thoáng phát ra tiếng thở hào hển, cô liếm láp da thịt của hắn, một tắc một tắc liếm láp...

Hô hấp của hắn vi thô, trong thân thể có cảm giác hắn nói: “Thiên Hoan...đừng như vậy, tôi sẽ không chế không nổi chính mình...”

Cô không nói lời nào, tựa hồ cái gì cũng đều không nghe được, nhưng cô nguyện ý như vậy....

Cô nhắm mắt lại hôn tới tấp, bàn tay nhỏ bé vuốt ve cơ thể hắn, tham tiền vào áo ngủ của hắn, sờ da thịt của hắn, cô không phải muốn khiêu khích hắn, cô chỉ muốn dùng loại phương thức này đem tinh thần chính mình dời đi, chậm rãi say mê trong quan hệ thân thể, cái gì cũng không muốn nghĩ....

“Buổi tối hôm nay em...có thể làm sao?”

Hắn rất do dự, bởi vì hắn không quên buổi sáng hôm nay người phụ nữ này đã suy yếu như thế nào, hắn sợ tổn hại đến cô.

Cô vẫn không trả lời chỉ là hôn càng ngày càng đi xuống, cô hôn loạn trên thân thể hắn bất kể là đâu, thân thể chậm rãi di chuyển ngồi ở trên hai chân của hắn, cảm giác nơi sâu kín của hắn, cô tìm được môi của hắn rồi hôn lên...Bất quá chỉ một lát cô từ người chủ động trở thành bị động, bị hắn hôn đến ý loạn tình mê.

Hai người đều mặc áo ngủ, cởi ra rất dễ dàng, hai người hôn rất say mê, quần áo cởi bỏ từ lúc nào cũng không còn nhớ.

Bắc Diệc Uy ngồi ở trên giường, lưng tựa vào đầu giường, Tầm Thiên Hoan ngồi trên đùi của hắn, sau một hồi hôn mãnh liệt, tình cảm đã sớm đưa hai người toàn tâm đi đến giữa cuộc hoan ái. Trải qua mấy lần trước đây, Tầm Thiên Hoan đã biết làm như thế nào lấy lòng hắn, cô bỗng nhiên dừng động tác, cô chậm rãi từ trên đùi của hắn lui ra phía sau, dựa vào cảm giác tìm được nam tính của hắn, lúc này đã sớm trở

nên nóng hổi nóng hổi, dùng hai tay cầm lấy, rồi nhẹ nhàng di động lên xuống vài cái, tiết tấu dần dần được gia tốc, nhìn không thấy nét mặt của hắn, cũng biết hắn hẳn là rất hưởng thụ loại khoái cảm kích thích này, một lát sau cô lại dùng miệng của mình thay thế hai tay nhiều lần khuấy động,,

Cảm giác được cái nam tính này dần dần bành trướng, miệng bị chống đỡ lớn nhất, cô đột nhiên đem cái nam tính phun ra, sau đó, ở trước mặt của hắn, chính mình thân thể trần trụi đứng lên...

Hô hấp của hắn dồn dập, nam tính đứng thẳng như một con báo sẵn lần đầu động dục, cánh tay dài của hắn duỗi ra ôm lấy thân thể của cô, xoay người một cái đem vị trí của hai người thay đổi nhanh chóng, cô còn chưa kịp phản ứng, hắn đã đem cô áp đến đầu giường, nhưng lại ngồi ở sát bên thành giường, hai chân tách ra thật to, một chân cong lại đặt trên giường, một cái chân khác thả rũ xuống dưới giường, hắn một tay chống đỡ tại trên vai của cô, một tay hắn ôm chân của cô cong lên, sau đó đem nam tính của mình đâm mạnh vào hoa kính của cô...

“A...”

Trong hoa cốc rất là ướt át, cũng thúc đẩy hắn tiến vào càng thêm thuận lợi, sau khi tiến vào hoa kính hắn không có trực tiếp đâm vào hoa đáy, động tác của hắn dừng một chút, cảm thụ được thành trong của cô nhỏ hẹp, ẩm áp mà căng chặt bao vây lấy nam tính của mình, lập tức khoái cảm lấp đầy đầu óc của hắn, hít một hơi thật sâu đầy hưởng thụ ...

Động tác của hắn dừng lại một lúc lâu, khiến cô bắt đầu bất an vặn vẹo, cô có chút cong cái mông của mình lên, cố gắng đem cái nam tính càng thâm nhập vào sâu...

Cô phàn nàn: “Ừm...Sao còn không động?”

Hắn cười cười, nói: “Đừng nóng vội, lập tức thỏa mãn em.”

Nói xong hắn động thân một cái, thật sâu đỉnh vào, lần này đội lên điểm sâu nhất...Sau đó vừa vội nhanh chóng rút ra, lại cuồn cuộn thâm nhập sâu, động tác càng ngày càng kịch liệt, thân thể của cô cũng bị đâm đến lắc lư, từng tiếng kêu yêu kiều mất hồn cũng liên tiếp không ngừng...

Không khí trong phòng ẩm ướt, một khúc tiết tấu hoan ái vang lên, tiếng phụ nữ yêu kiều, tiếng đàn ông gầm nhẹ, thở dốc, còn có chỗ hai người tương giao không ngừng truyền đến âm thanh “Bành bành” thật lâu kéo dài...Hắn từ trong thân thể của cô lui ra, sau đó giúp cô lau sạch sẽ thân thể, cô mệt chết đi, tại thời điểm cao trào một lần cuối cùng, cô dường như đã ngã đến hôn mê.

Hắn có chút hổ thẹn, vốn lần thứ nhất cô cũng rất mệt mỏi, chỉ là, nhịn không được, hắn vừa muốn lần thứ nhất, lại muốn tiếp lần thứ hai, cô quả thật chịu không được...

Cho cô đắp kín mền, gối gối đầu xong, sau đó lại chính mình tiến vào trong chăn, cánh tay thật dài đem cô ôm ở trong ngực, để cho cô lẳng lặng ngủ...

Bệnh viện, trong phòng bệnh VIP.

Đột nhiên Âu Dương Tịch vén chăn lên, nói: “Tôi muốn đi tìm Thiên Hoan!”

Ân Khả ở một bên khư khư giữ chặt lấy hắn: “Tịch, từ khi nào mà cậu biến thành chẳng phân biệt được nặng nhẹ như vậy? Hiện tại đã trễ như vậy, thân thể của cậu lại không tốt, cậu như thế nào đi tìm cô ấy?!”

Âu Dương Tịch ánh mắt chìm trong hắc ám: “Tôi không quản được nhiều như vậy, tôi chính là muốn đi tìm cô ấy, bất kể như thế nào, tôi đều muốn giải thích rõ ràng với cô ấy!”

Ân Khả nói: “Cậu cho rằng bây giờ cô ấy còn nghe lời cậu giải thích sao?”

“Bất kể như thế nào, tôi đều muốn nói rõ ràng với cô ấy, về phần cô ấy.....có thể tha thứ tôi hay không, đó còn là do..... duyên phận.” Âu Dương Tịch nhìn Ân Khả, nói: “Cầu xin cậu lần này đừng có lại ngăn cản tôi, càng trễ một phần cùng cô ấy giải thích, lòng của tôi lại càng bị một phần tra tấn!”

“Đó là do cậu tự tìm!” Ân Khả cau mày: “Âu Dương Tịch, cậu làm sao có thể biến thành như hôm nay vậy? Cậu có còn là đàn ông nữa hay không? Vì một người phụ nữ, rõ ràng ngay cả mạng sống của mình cũng chẳng quan tâm! Cậu không nhớ bác sĩ nói: hiện tại cậu cần hảo hảo an dưỡng sao?”

Âu Dương Tịch cười khỏ: “Đúng vậy, đây chính là tôi tự tìm! Hơn nữa, hiện tại cái bộ dạng này của tôi còn giống như người đàn ông sao?”

Ân Khả ánh mắt thâm trầm.

Đêm hôm đó, Âu Dương Tịch rất muốn trốn khỏi bệnh viện. Dưới sự giám thị của Ân Khả, hắn không cách nào rời đi nên Âu Dương Tịch tính toán: trước tiên hắn giả vờ chậm rãi ngủ say, khiến cho Ân Khả vì hắn ngủ mà buông lỏng cảnh giác và cũng đi ngủ thì hắn sẽ rời đi. Ân Khả đã ở phòng bệnh trông hắn mười tiếng đồng hồ, muốn đi buồng vệ sinh; đợi sau khi Ân Khả ra ngoài phòng bệnh đi vệ sinh, Âu Dương Tịch mở to mắt, nhảy xuống khỏi giường bệnh, để giảm bớt thời gian hắn cũng không thay đồ bệnh nhân ra mà lập tức trốn ra ngoài.....

Ân Khả trở lại phòng bệnh, trong phòng đã không có một bóng người, chỉ có chăn mền trên giường bệnh mất trật tự không chịu nổi, hắn không khỏi tức giận bực phát, nhắm mắt lại, nắm chặt nắm tay, sau đó hung hăng giáng một quyền trên tường lạnh như băng!

.....

Trong đêm khuya, gió lạnh phơ phất, Âu Dương Tịch ra tới ngoài đường, trên người chỉ mặc đồ bệnh nhân, cần bản là không có khả năng giữ ấm.

Lạnh..... thật sự rất lạnh, Âu Dương Tịch đi ở trên đường mà cảm giác thân thể mình nhanh đông cứng, nhưng bước chân của hắn lại nhanh như cũ, cấp tốc chạy tới căn nhà trọ của hai người.

Đi tới trước cửa mới phát hiện trong căn hộ không có ngọn đèn, tối như mực, hắn lại không có mang chìa khóa, không biết cô có ở nhà hay không nên hắn đem theo hy vọng mong manh, gõ cửa thật mạnh: “Thiên Hoan, em có ở nhà không? Thiên Hoan?”

Trong phòng, không có động tĩnh.

Trong nội tâm Âu Dương Tịch sốt ruột, lại gõ lại gọi: “Thiên Hoan, Thiên Hoan, em ở đâu? Mở cửa dùm được không?!”

“Thiên Hoan.....”

Thanh âm của hắn không kiềm chế được, càng lúc càng lớn, dùng sức gõ cửa.

Lúc này, hàng xóm cách vách rốt cục nhìn không được mở cửa thò đầu ra, không vui nói: “Hơn nửa đêm rồi, anh gọi quấy a?”

Âu Dương Tịch nhìn hàng xóm, nhỏ giọng nói: “Không có ý tứ, quấy rầy chị.”

Hàng xóm kia: “Không cần gõ nữa, gõ nữa cũng vô dụng, hôm nay người trong phòng này hoàn toàn không có ai trở về, không phải anh cũng sống ở nhà này sao? Quên mang chìa khóa ah?”

Âu Dương Tịch sững sờ không nói.

Hàng xóm nhìn hắn không nói lời nào, gió lạnh thổi qua không khỏi lạnh run cả người nên không hề để ý tới Âu Dương Tịch nữa, mà đóng cửa lại quay vào trong, tiếp tục ngủ.

Không có, cô thật sự không có ở nhà.....

Như vậy, cô đi đâu?

Có phải là..... Lại trở lại Bắc gia?

Âu Dương Tịch nhắm mắt lại..... lưng tựa trên vách tường, dần dần trượt xuống, sau đó vô lực ngồi dưới đất.....

Ngồi xuống, chính là ngồi một đêm..... Thân thể của hắn ngoại trừ lạnh cũng chỉ có lạnh, lạnh như tường băng, lạnh như băng, lạnh như gió đông, lạnh như băng tâm.....

Thiên Hoan.....

Giữa chúng ta, còn có thể văn hồi không?

Ngày hôm sau.

khi Tầm Thiên Hoan...tỉnh lại, Bắc Diệc Uy đã xuống giường, trên người của cô còn ần ần đau nhức, một đêm rút cục đã trôi qua.

Tầm Thiên Hoan bò xuống giường, thay quần áo xong lại dường như đột nhiên nghĩ đến cái gì, tại trong tủ đồ tìm kiếm một phen, rốt cuộc tìm được một lọ thuốc. Cái lọ thuốc này là cô đã mua từ trước đây rất lâu, sau khi cô cùng Bắc Diệc Uy hoan ái đều không quên uống thuốc tránh thai, cô gần đây đều nhớ rất kĩ.

Bắc Diệc Uy đi vào, vừa hay nhìn thấy cô uống thuốc.

Hắn giật mình nhưng không có nói thêm cái gì, Tầm Thiên Hoan tự nhiên cũng ngậm miệng không nói chuyện.

Cô cùng hắn trong lúc đó quan hệ, nhưng cũng không thể gần gũi như trước.

Hắn hỏi: “Tối hôm qua ngủ thế nào?”

Cô cười nói: “Rất tốt, tối hôm qua..... cảm ơn anh.”

Bắc Diệc Uy mắt tự nhiên: “Sao lại cảm ơn?”

Cô nói: “Cảm ơn anh ở cùng tôi, nếu không một mình tôi..... khẳng định cả đêm đều mất ngủ.”

“Cái này không có gì, qua một thời gian ngắn, em sẽ bắt đầu có thói quen.”

Thời gian không có Âu Dương Tịch.....

“Đúng, tôi sẽ quen dần.”

98. Chương 96

Chương 96

Đêm đó Ân Khả không có ra ngoài tìm Âu Dương Tịch, hắn một mực ngồi ở trong phòng bệnh, chờ đợi.....

Ngày hôm sau, Âu Dương Tịch trở lại, trên khuôn mặt tuần mỹ, tựa hồ có một tầng sương mỏng, không lộ vẻ gì, ánh mắt tối tăm, không có thần thái ngày xưa, thân thể có điểm hơi gầy đi nhưng lại không mất đi dáng vẻ đẹp như cũ..... như một cái xác không hồn.

Chính là, ngay cả như vậy, Ân Khả biết rõ rằng Âu Dương Tịch vẫn chưa từ bỏ hi vọng. Ánh mắt Ân Khả thâm trầm theo dõi hắn, không nói. Âu Dương Tịch dừng bước chân lại, ngẩng đầu nhìn rồi nói: “Về công ty.”

Ân Khả hơi kinh ngạc: “Hiện tại công ty không có chuyện gì lớn, cậu có thể yên tâm giao công ty cho những người tâm phúc của chúng ta.”

Âu Dương Tịch theo dõi hắn, lặp lại: “Về công ty.” Ngữ khí của hắn rất kiên định, không chấp nhận người khác phủ quyết! Ân Khả không khuyên nữa, rời khỏi phòng bệnh, chuẩn bị xe hơi cho Âu Dương Tịch. Âu Dương Tịch thay đổi bệnh phục, lấy tây trang thay vào, người cũng có vẻ tinh thần hơn nhiều.

Bệnh viện cách công ty không xa lắm nên chỉ nửa giờ liền đến, Ân Khả cùng Âu Dương Tịch đồng thời mở cửa xe xuống xe, hai người đàn ông trẻ tuổi như vậy, đứng ở trên quảng trường tạo thành một cảnh đẹp khiến mọi người nhìn chăm chú không thôi. Âu Dương Tịch hoàn toàn không để ý tới những ánh mắt này, đi thẳng về hướng tòa nhà, tiến vào công ty, những nhân viên trong đó thập phần cung kính chào hỏi hai người bọn họ. Âu Dương Tịch ngạo nghễ đi về hướng trước, có một loại khí thế sắc bén, không thể bỏ qua.

Âu Dương Tịch đi qua nhiều cửa liên tiếp mà không hề dừng lại ở bất cứ phòng nào, không có ai biết hẳn muốn đi đâu, Ân Khả cũng chỉ đành đi theo sau hẳn. Khi đi đến bộ nghiệp vụ, Âu Dương Tịch đột ngột dừng lại, ánh mắt sắc bén nhìn vào phía bên trong, ánh mắt quét qua nhìn chung quanh qua tất cả công nhân bên trong, cuối cùng dừng tại trên người Bắc Diệc Uy. Âu Dương Tịch chăm chú nhìn Bắc Diệc Uy, lúc này không người nào biết hẳn muốn làm cái gì, chỉ có Ân Khả ần ần cảm giác được.....

Âu Dương Tịch đi đến bên cạnh Bắc Diệc Uy, nói: “Anh theo tôi đi ra ngoài.”

Ánh mắt Bắc Diệc Uy thật sâu nhìn lại Âu Dương Tịch, chợt cười: “Hảo.”

Âu Dương Tịch cùng Bắc Diệc Uy đi vào phòng làm việc của mình. Bắc Diệc Uy đứng ở trước bàn làm việc, Âu Dương Tịch ngồi trên chiếc ghế xoay đằng sau bàn làm việc, giơng mắt nhìn Bắc Diệc Uy, nói: “Cô ấy có phải ở chỗ của anh hay không?”

Bắc Diệc Uy vẻ mặt trầm tĩnh, trong ánh mắt của hẳn sớm cũng đã nhìn ra được sự việc này. Hẳn bình tĩnh hỏi: “Nếu như tôi nói đúng là cô ấy đang ở chỗ của tôi, anh sẽ làm như thế nào?”

Tay Âu Dương Tịch không khỏi nắm chặt ghế dựa bên cạnh, tâm cũng run run, sắc mặt càng ngày càng chìm ám, thanh âm của hẳn trầm thấp: “Tôi muốn gặp cô ấy ~”

“Chính là.....” Bắc Diệc Uy dừng một chút: “Cô ấy lại không muốn gặp anh.”

Âu Dương Tịch vẻ lo lắng, trừng mắt Bắc Diệc Uy: “Cô ấy có muốn gặp tôi hay không, hình như không do anh quyết định?”

Bắc Diệc Uy không để tâm: “Tôi chỉ là ăn ngay nói thật mà thôi, không thích thì anh cũng không cần nghe là được.”

Âu Dương Tịch dặn bản thân phải bình tĩnh, hẳn nói chậm rãi từng chữ một: “Dẫn tôi đi gặp cô ấy!”

“Vì cái gì?”

Âu Dương Tịch quát: “Sao anh lại nói nhảm nhiều như vậy! Bảo anh dẫn đi thì anh cứ dẫn đi!”

Sắc mặt Bắc Diệc Uy không thay đổi, hẳn nói: “Thật xin lỗi, tôi làm không được, cho dù anh là tổng tài của tôi, nhưng đó cũng không phải công tác của tôi, chắc hẳn tổng tài không phải là loại người công tư bất phân?”

Âu Dương Tịch tức giận đến sắc mặt tái nhợt, bất quá một hồi, hẳn đột nhiên cười nói: “Nếu như tôi muốn mua cả biệt thự của các người?”

Thực hảo cảm cười, Bắc Diệc Uy bật thốt lên: “Anh nói cái gì?”

“Hiện tại, đột nhiên tôi đối với căn biệt thự của anh rất có hứng thú, tôi rất muốn lấy làm của riêng, anh nói làm sao bây giờ?”

Bắc Diệc Uy cười lạnh: “Tổng tài, có phải là nói giỡn hay không?” Chỉ là hờn dỗi, mà không tiếc số tiền lớn mua một căn biệt thự không còn gì cả, đây có phải là việc làm quá ấu trĩ!

“Nếu như anh không đồng ý lời của tôi, anh cứ thử nghĩ mà xem,” Âu Dương Tịch nói: “Bây giờ tôi – Âu Dương Tịch còn có cái gì làm không được, cái gì không dám làm?” Trong nội tâm có một thanh âm gào thét tên người phụ kia khiến hẳn có cái gì không dám làm chứ.

Bắc Diệc Uy trầm mặc một lát, sau đó gật đầu nói: “Hảo.”

Âu Dương Tịch câu dẫn ra môi.

Bắc Diệc Uy còn nói: “Như vậy, trước khi đi, tôi có thể đi toilet hay không?”

Trên khuôn mặt tuần mỹ của Âu Dương Tịch thấy không rõ là vẻ mặt như thế nào, hẳn gật đầu nói: “Hảo..... Nhưng là, anh cũng đừng mong lừa gạt được tôi.” Lời nói của Âu Dương Tịch nhẹ nhàng nhưng trong từng chữ lại lộ ra ý cảnh cáo. Bắc Diệc Uy móc điện thoại di động của mình ra, đưa tới trước mặt của Âu Dương Tịch: “Anh có thể giữ điện thoại di động của tôi.”

Âu Dương Tịch chỉ nhàn nhạt liếc qua điện thoại, không cầm lấy, ánh mắt hướng Bắc Diệc Uy, hần nói: “Mười phút sau, gặp tại sân rộng.”

Cuối cùng, Âu Dương Tịch không giữ lại điện thoại di động của hần. Kỳ thật lúc đó Bắc Diệc Uy đã đánh cuộc, đánh cuộc Âu Dương Tịch cũng không phải là người lòng dạ hẹp hòi, kết quả Âu Dương Tịch xác thực không có.

Bắc Diệc Uy đi vào toilet, đóng cửa lại, lấy điện thoại cầm tay ra, nhanh chóng gửi đi một tin nhắn: ‘Âu Dương Tịch đến, em có muốn gặp?’. Một lát sau, hần nhận lại được tin nhắn: ‘Anh ta tra hỏi anh sao? Gặp thì gặp, có cái gì không thể?’ hần kinh ngạc nhìn tin nhắn, trầm tư một lát, sau đó xóa bỏ, cất điện thoại và rời khỏi toilet.

Âu Dương Tịch đã ngồi trên xe chờ hần, Bắc Diệc Uy nhìn nhìn chiếc xe xa hoa, lại nhìn nhìn người trong xe, con mắt nhắm lại, lộ ra nhiều vẻ thâm trầm. Sau đó bước lên xe, ngồi ở trong xe, một loại mất tự nhiên dần xâm chiếm toàn thân thậm chí đến mỗi một tế bào! Trong xe, ba người đàn ông đều vô cùng mị lực mê người, vẻ mặt và ánh mắt đều bình tĩnh nhưng không khí lại vô cùng nặng nề. Nói không nên lời là nghiêm túc hay là đậm mặt, hoặc là.....

99. Chương 97

Chương 97

Tầm Thiên Hoan ngồi ở trong phòng khách, trong tay cầm một ly cà phê nóng hổi, hương vị nồng đậm lướt vào chóp mũi, Tầm Thiên Hoan chậm rãi nhấp một ngụm, một hương vị khổ sáp chảy vào miệng, đột nhiên cô rất không yêu mến loại cà phê không đường này. Giương mắt tập trung nhìn lên bức tường, như có như không gặt đầu, lại nhìn xem thời gian, bọn họ cũng có thể nhanh đến, người kia.....

Quả nhiên, sau năm phút đồng hồ, trong phòng khách có động tĩnh, ba người đàn ông lục tục xuất hiện ở trong tầm mắt của cô, mà ở trong khoảnh khắc đó cô vội vã che mặt tất cả..., đứng dậy, mỉm cười hướng Bắc Diệc Uy nói: “Anh đã trở lại, mới quay lại làm việc anh có quên không?” [ở đây chị ấy đang giả vờ nên thay đổi cách xưng hô cho hợp lý nha!!!!]

Nét mặt của cô, ngữ khí của cô, nét mặt tươi cười, nhìn thế nào cũng rất giống một người phụ nữ ở nhà làm hiền thê lương mẫu, ân cần thăm hỏi việc đời công tác của chồng, mà ở trong tầm mắt của cô cũng chỉ chứa Bắc Diệc Uy, đối với những người bên cạnh kia cô tất nhiên là nhìn như không thấy. Tầm dần dần thấm vào một tia cảm giác mất mát, bên trong tâm khảm giống như xuất hiện một cây gai nhọn tua tủa đâm vào trái tim hần..... Bị cô lừa đi như không khí, tựa như Âu Dương Tịch hần vốn là người tàng hình, cục diện như vậy hần sớm đã dự đoán được, nhưng mà chính thức gặp phải không tránh khỏi khó chịu.

Bắc Diệc Uy tiến lên một bước, cũng mỉm cười, ánh mắt ôn nhu nhìn chằm chằm vào Tầm Thiên Hoan, nói: “Một mình ở nhà rất buồn bực a, vì sao không đi ra ngoài một chút?”

Tầm Thiên Hoan cười yếu ớt, ánh mắt trong vắt sáng ngời, cô nói: “Anh yên tâm đi, em không sao, ở nhà quét dọn, sau đó đi mua một ít đồ ăn, vừa uống cà phê vừa chơi chờ anh trở về, thời gian và công việc như vậy em cảm thấy cực kỳ thư thả và yêu thích, cần còn không được.”

Bắc Diệc Uy mỉm cười, trong niềm vui lại cảm thấy vị cay đắng, hần biết rất rõ ràng cô là đang diễn trò, nhưng mà từ tận đáy lòng, hần đã mong chờ điều này, chỉ mong trong lời của cô có một chút điểm thực. Cho nên, có hi vọng thì sẽ có thất vọng, chính là, đồng thời hần cũng hận chính bản thân mình quá ảo tưởng, có chút thống khổ, thật là hết thuốc chữa.....

Âu Dương Tịch sững sờ, dường như cảm thấy có vật gì sắc nhọn đang đâm thật sâu vào trái tim của mình, trong đầu nghĩ lại cô cũng đã từng nói với hần những lời nói này: ‘Tịch, anh biết không? Em ở nhà, mua thức ăn, nấu cơm cho anh, giặt quần áo cho anh..... làm tất cả tất cả mọi việc cho anh là việc em cảm thấy hạnh phúc nhất.....’

Bắc Diệc Uy nhẹ nhàng nói: “Thiên Hoan, có khách đến.”

Cô đang diễn trò. Hắn lại không thể. Tầm Thiên Hoan vừa nghe, vẻ mặt quái lạ, ánh mắt dời hướng sau lưng Bắc Diệc Uy, nói: “Úc, thì ra có khách đến, tôi thật sự là thất lễ, mời ngồi a.” Tầm Thiên Hoan lôi kéo tay Bắc Diệc Uy lui qua một bên, ý bảo Âu Dương Tịch ngồi tại sô pha.

Nhìn tay cô nắm trên tay người đàn ông kia, trong mắt Âu Dương Tịch như là có hạt cát bay vào, rất là khó chịu, thân thể như bị đóng đinh tại chỗ, cũng không nhúc nhích, chỉ có trong đôi mắt lộ ra hàn quang, càng phát ra sâu u, ngực đau đớn, hắn cũng không thêm quan tâm.

Thấy hắn không ngồi, Tầm Thiên Hoan lạnh nhạt trừng mắt nhìn, sau đó lạnh nhạt nói: “Diệc Uy, anh tiếp khách đi, em đi châm trà.” Cô biết rõ, hắn không thích uống trà.

Âu Dương Tịch cuối cùng nhịn không được, nhìn chằm chằm bóng lưng Tầm Thiên Hoan, nói: “Em có cần phải làm như vậy không?”

Ánh mắt Tầm Thiên Hoan khẽ giật, thân thể cứng ngắc, không nhúc nhích, qua một hồi lâu, mới quay đầu nói: “Hoắc đại tổng tài, có gì chỉ giáo?”

Âu Dương Tịch lo lắng cơn đau đang trỗi dậy trong ngực, sắc mặt tái nhợt, hắn chịu đựng, tiếp tục nói: “Chúng ta nói chuyện đi.”

Tầm Thiên Hoan dăm dặc nhìn khuôn mặt tuấn mỹ trước mắt lúc này tái nhợt, lúc này hư ảo, nghĩ đến ôn nhu trước kia của hắn, còn có ngày đó nói ra những lời tàn nhẫn, cô cảm thấy hắn thật là giả tạo, giả tạo của hắn làm cho trong nội tâm cô không ngừng bốc hỏa, mà mặt ngoài cô lại bình tĩnh vô cùng, trong ánh mắt kia không có bất cứ tia cảm tình nào, cô nói: “Có gì cần để nói sao? Tôi là một tiểu nữ tử, có xứng được nói chuyện với Hoắc đại tổng tài?”

Ngực Âu Dương Tịch phập phồng càng mạnh, hắn liều lĩnh xông lên, hai tay bắt lấy hai cánh tay của cô, nói: “Vì cái gì đối với anh như vậy? Vì cái gì?”

Tầm Thiên Hoan lạnh lùng nhìn hắn: “Lời này hắn là tôi nói a?” Âu Dương Tịch sửng sốt. Tầm Thiên Hoan chợt cười lạnh: “Bất quá những lời này đều không còn quan trọng, bởi vì hiện tại tôi cùng Hoắc đại tổng tài đã không có bất luận quan hệ gì!”

Tay Âu Dương Tịch đang đặt trên hai vai của cô không khỏi dùng sức, tay của hắn có chút run run, ngực vô cùng đau đớn, trong ánh mắt hiện lên vẻ đau khổ, hắn nói: “Quan hệ giữa chúng ta nói đoạn liền có thể đoạn sao?”

Tầm Thiên Hoan nhún mày, bả vai gầy bị hắn cầm chặt lấy, cô thấp giọng hô: “Đau.....”

Quả nhiên hắn không phải hắn trước kia, hắn của trước kia tuyệt đối sẽ không làm cho cô có nửa điểm đau đớn, nhận ra điều này làm tâm của cô đau muốn chết được, có lẽ những quan tâm đó của hắn cũng là do hắn giả vờ.....

Bắc Diệc Uy nhìn thấy Tầm Thiên Hoan bị Âu Dương Tịch giữ chặt, tiến lên một bước ngăn cản Âu Dương Tịch nói: “Mau buông tay, anh làm đau cô ấy, có biết hay không?”

Đối với lời nói Bắc Diệc Uy, Âu Dương Tịch ngoảnh mặt làm ngơ, nhưng lực đạo cầm lấy bả vai Tầm Thiên Hoan có giảm bớt, hắn nhìn chằm chằm vào cô nói: “Chúng ta trước kia không phải đã nói muốn vĩnh viễn cùng một chỗ.....”

Tầm Thiên Hoan nhịn không được cả giận nói: “Câm miệng!” Vì cái gì, vì cái gì đến bây giờ còn những lời này? Tại sao phải nhắc lại chuyện trước kia, có phải là cảm thấy chưa có lợi dụng cô đủ sao? Cô lại dễ dàng bị lừa gạt như vậy sao? Hiện tại nói như thế nữa, hiện tại lại nhắc những lời trước kia, sẽ chỉ làm cô tức giận bùng nổ, không kiềm chế được ~!

Kỳ thật cô cũng hoàn toàn không thể làm cho tâm mình lãnh đạm, nhìn thấy Âu Dương Tịch cô sẽ đau lòng muốn chết! Bởi vì có cảm tình, cho nên, cô mới có thể tức mới có thể giận!

Tầm Thiên Hoan lạnh như băng nhìn chằm chằm vào Âu Dương Tịch nói: “Anh hiện tại không có tư cách nói với tôi những lời này, anh không xứng!”

Trong mắt Âu Dương Tịch hiện vẻ bi thương rõ ràng như thế, tay của hắn khẽ run, thanh âm lại vô cùng mạnh mẽ, hắn nói: “Em đừng như vậy, bình tĩnh một chút, chúng ta hảo hảo nói rõ mọi chuyện, hãy nghe anh giải thích, được không? Thiên Hoan?”

“Tôi hiện tại vô cùng tỉnh táo, hơn nữa tôi cũng không cần giải thích của anh!” Giải thích, giải thích cái gì? Không phải là hắn vì thành công của hắn, mà không thể không lợi dụng cô sao?! Cô nghe xong càng thêm chán ghét.

“Như vậy.....” Âu Dương Tịch chú thị Tầm Thiên Hoan, chịu đựng ngực đau nhức, hắn trầm thấp hỏi: “Em nói cho anh biết, em có yêu anh hay không?” Yêu, thật sự yêu, không thể là giả được, hắn có thể tình tường cảm thấy tình yêu của cô đối với hắn, vậy tại sao cô không – cảm giác? Có lẽ cô có tình yêu, nhưng bởi vì yêu quá sâu, cho nên càng mù quáng.

Giờ khắc này Tầm Thiên Hoan, gần như hít thở không thông, đè nén hơi thở của mình! Cô nói như thét: “Không thương không thương không thương!! Tôi không thương anh! Chưa bao giờ yêu anh! Tôi chán ghét anh, trông thấy anh càng thêm chán ghét! Tại sao lại còn đến đây, chẳng lẽ da mặt anh ngày càng dày đến vậy sao?” Từ khoảnh khắc này cô mới biết được thì ra mắng chửi người cũng đau lòng như thế!

Đối với phản ứng của cô, hắn có chút vui mừng, ít nhất thì cô cũng không còn lãnh đạm với hắn: “Em là đang nói cho anh nghe, hay là nói cho chính mình nghe?”

Tầm Thiên Hoan liếc xéo hắn: “Hoặc đại tổng tài có vẻ luôn tự cho là mình đúng, anh cho rằng Tầm Thiên Hoan tôi trừ anh ra, không thể tìm đến người đàn ông khác sao?” Tầm Thiên Hoan dùng sức giãy thoát khỏi kiềm chế của hắn, sau đó đi đến bên cạnh Bắc Diệc Uy, kéo cánh tay của hắn, hướng Âu Dương Tịch nói: “Người đàn ông của tôi có thể là anh, thì cũng có thể là anh ấy, người ta quang minh chính đại, còn anh chỉ biết dùng âm mưu thủ đoạn để lợi dụng, để cướp đồ của người khác! Tôi — coi thường anh!”

Âu Dương Tịch thân thể cứng đờ cứng đờ, đau quá đau quá.....

Đoạt..... đúng, là hắn đã đoạt lấy công ty, tài sản..... Tất cả, nhưng những thứ này Âu Dương Tịch hắn đều không cần? Thứ mà hắn không thể không có là cô? Mà kẻ cướp đi cô là Bắc Diệc Uy!

Lúc này, Ân Khả đứng một bên thật sự nhìn không được, hướng Tầm Thiên Hoan: “Cô dựa vào cái gì coi thường cậu ấy? Cậu ấy làm việc nên làm, có cái gì sai? Tôi rất hoài nghi, trước kia cô có từng thật tâm yêu mến Âu Dương Tịch không? Nếu không tại sao cô hoàn toàn không hiểu cậu ấy?”

Tầm Thiên Hoan cười lạnh: “Đúng! Tôi chính là không có yêu hắn!”

“Như vậy.....” Ân Khả hừ lạnh: “Cô vốn cũng là một người phụ nữ lăng lơ, không ra gì!”

Tầm Thiên Hoan cứng đờ, Bắc Diệc Uy không nói, chỉ lặng yên ôm chặt thân thể của cô, cho cô dịu khí, cho cô ôn hòa.....

Âu Dương Tịch chăm chú nhắm mắt lại, cố gắng hít thở, tựa hồ mỗi một lần hô hấp đều đau đớn, càng hô hấp càng đau..... Khi mở mắt ra, ánh mắt sâu ám, hắn nói: “Đủ rồi Ân Khả, chúng ta đi.”

100. Chương 98

Chương 98

Âu Dương Tịch cùng Ân Khả rời khỏi phòng khách, đang đi ra, Âu Dương Tịch bỗng quay đầu lại, nhìn chằm chằm vào Tầm Thiên Hoan nói: “Hiện tại em vẫn là nhân viên của Thiên Hoa, tuy đã nghỉ mấy tháng nhưng cái này sẽ không tính vào, em cùng công ty có ký hợp đồng nên cho dù hiện tại coi như là em muốn từ chức, cũng một tháng sau mới có thể phê chuẩn, nếu không.....”

Hắn không có biện pháp nào khác thì đành làm cho cô cùng hắn có càng nhiều cơ hội ở chung..... chỉ có như vậy..... Tầm Thiên Hoan ngạc nhiên, hắn nói như vậy, đơn giản là buộc cô về công ty.

Âu Dương Tịch nhẹ nói: “Em có đi không?”

Tầm Thiên Hoan kinh ngạc nhìn chăm chăm vào Âu Dương Tịch, cô không rõ mục đích của hắn là gì, “Ngày mai tôi sẽ đi làm.”

Không phải là một tháng sao? Qua một tháng là không cần có bất cứ quan hệ gì nữa, cô không sợ. Chỉ là, cô không nghĩ tới bước ngoặt của đời người hoặc là bước ngoặt của tư duy thì vấn đề không phải ở thời gian bao lâu, mà là cơ hội, trong một tháng này Âu Dương Tịch có rất nhiều cơ hội.....

Âu Dương Tịch mỉm cười, nụ cười nhẹ như làn mây mỏng đang phiêu diêu trong gió: “Anh chờ em.”

Tầm Thiên Hoan lạnh nhạt nói: “Tôi đây chẳng phải rất vinh hạnh sao? Nếu hôm nay ở công ty không có việc gì làm thì Diệc Uy nhà chúng tôi cũng sẽ không cần đi đến công ty nữa được không? Cũng đã về đến nhà rồi, nếu lại quay về công ty thì thật phiền toái, được không tổng tài?”

Bắc Diệc Uy muốn nói cái gì đó nhưng Tầm Thiên Hoan lại khư khư giữ chặt lấy hắn, ra hiệu cho hắn không được mở miệng. Âu Dương Tịch nặng nề nhìn xem một màn này, từ tốn trả lời: “Vậy anh cũng không cần đến công ty.”

Tầm Thiên Hoan nhìn Âu Dương Tịch cùng Ân Khả rời đi. Tầm Thiên Hoan có chút mộng nhưng, cũng không biết sự tình làm sao có thể làm ỉn không cách nào khống chế.

Âu Dương Tịch cùng Ân Khả đi ra ngoài Bắc gia, mặt Âu Dương Tịch không biểu tình, sắc mặt càng tái nhợt đi, đột nhiên hắn dừng lại, quay đầu lại nhìn Ân Khả, thanh âm thấp lạnh: “Vì sao nói cô ấy như vậy?”

Ân Khả kinh ngạc, sau đó thẳng thắn nói: “Trong mắt của tôi, cô ta chính là người phụ nữ như vậy, Tịch, cậu cũng đừng choáng váng, cô.....”

Âu Dương Tịch bỗng nhiên vung nắm tay hướng thẳng vào mặt Ân Khả, Ân Khả trở tay không kịp thiếu chút nữa ngã, hắn nói: “Tôi tuyệt không cho phép cậu nói cô ấy như vậy!”

Ân Khả mơ hồ, ánh mắt ngạc nhiên nhìn chăm chăm vào Âu Dương Tịch, hơn nửa ngày mới nói: “Hoắc Hoa Tịch, cậu đánh tôi?”

“Trong mắt của tôi, cô ấy là thiên sứ,” Âu Dương Tịch nói: “Cho nên, tôi không cho phép bất luận kẻ nào vu oan cô ấy — kể cả cậu!”

“Cậu điên rồi phải không?” Ân Khả giận không kềm được: “Vì một người phụ nữ, có phải ngay cả tình huynh đệ hơn hai mươi năm của chúng ta cậu cũng không để ý?”

Âu Dương Tịch ngoài miệng liệt mở một tia tàn khóc cười: “Vì cô ấy, ngay cả tánh mạng của mình tôi cũng có thể không để ý, cái công ty kia bất cứ lúc nào cậu cũng có thể lấy đi.”

Ân Khả xoa xoa khóe miệng tơ máu, hắn nói: “Không có công ty, người lấy cái gì chống lại với phụ thân người?”

Âu Dương Tịch ánh mắt chìm vào đen tối, nhất thời im lặng.

Ân Khả nói tiếp: “Không có công ty, không có quyền lợi, không có thế lực, cậu cho rằng cậu có thể cùng Tầm Thiên Hoan sống cùng một chỗ sao? Đừng quên, cậu là người có hôn ước, cậu bỏ vị hôn thê của cậu nhưng gia tộc quyền thế của cô ta sẽ bỏ qua cho cậu sao? Nếu như bọn họ biết cậu sống cùng Tầm Thiên Hoan kia một chỗ thì việc giết Tầm Thiên Hoan cũng có thể!”

Sắc mặt Âu Dương Tịch càng ngày càng tối đen, phẫn nộ, không có chỗ để bộc phát, tay nắm mạnh vào tường, lại tràn ra máu.....

“Làm gì tra tấn chính mình như vậy?” Ân Khả nói: “Đại tiểu thư đó so với Tầm Thiên Hoan xuất sắc hơn, tướng mạo, tài hoa, gia thế, đều không thể chê được, cho dù cậu không thích cô ta, nhưng cùng cô ta kết hôn cũng không có hại phải không? Đến lúc đó, cô ta không chịu được phòng không gối chiếu có thể sẽ đề nghị ly hôn? Lúc đó thì cậu hoàn toàn được giải thoát rồi! Thực không hiểu nổi vì cái gì cậu lại làm ra một đồng phiền toái!”

“Đừng nói nữa.....”

“Hiện tại nếu cậu không làm tốt việc của mình, cha cậu cũng sẽ không cho qua.....”

Âu Dương Tịch âm trầm nhìn chằm chằm vào Ân Khả: “Đủ !” Ân Khả đã đem việc này nói với hắn bao nhiêu lần, hắn làm sao không hiểu rõ chứ, “Chuyện của tôi, tôi tất sẽ xử lý được.”

“Hảo, vậy cậu cứ từ từ xử lý a, xử lý như thế nào tùy cậu, chính là đừng ngồi im một chỗ không làm gì rồi đem mọi phiền phức về công ty giao cho tôi, là ok!”

“Chỉ cần cậu an phận, đừng động đến chuyện của tôi cùng Thiên Hoan, tôi tự cảm ơn trời đất!”

Ân Khả mắt trắng không còn chút máu: “Hảo tâm đương cầu phôi!”

Bắc Diệc Uy ngồi trên ghế sa lon, uống vài ngụm nước, ánh mắt nhìn chằm chằm vào nước trong suốt, nói: “Có phải là em đang rất tức giận không?”

Tầm Thiên Hoan tựa ở một bên, ánh mắt ngốc trệ, nói: “Anh ta quá xảo hoạt.”

Bắc Diệc Uy lạnh nhạt: “Đó là bởi vì anh ta quá yêu em, nếu không, anh ta sẽ không hao hết tâm tư.”

Tầm Thiên Hoan không vui: “Anh không nên nói lời như vậy? Biết rõ tôi sẽ phản cảm mà?”

Bắc Diệc Uy nói: “Anh là ăn ngay nói thật mà thôi.” Tầm Thiên Hoan hừ nhẹ một tiếng, nói: “Tôi thật giống như một đứa ngốc, bị anh ta đùa giỡn vài năm!”

Bắc Diệc Uy nâng ly lên miệng uống sạch nước trong ly đồng thời những suy nghĩ trong đầu suy nghĩ cũng như dòng nước tuôn tràn, tuôn tràn..... Nếu như là đùa giỡn một người, có thể đùa giỡn nhiều năm như vậy, còn không biết mệt sao? Điều này sao có thể? Cho nên, nếu nói không có cảm tình, là chuyện không thể nào có. Hắn hỏi: “Ngày mai, em muốn đi làm sao?”

Tầm Thiên Hoan dõm môi: “Ngoại trừ đi làm, tôi còn có thể như thế nào?” Âu Dương Tịch, Âu Dương Tịch, đáng giận Âu Dương Tịch! Hận chết hắn!

Bắc Diệc Uy thấp giọng hỏi: “Anh không phải rất vô dụng sao?”

“Anh nói cái gì a?”

“Biết rất rõ ràng em không muốn đi làm nhưng cũng không làm gì được.”

“Cái này không liên quan đến anh mà phải không? Xét đến cùng, chính là Âu Dương Tịch kia quá xảo hoạt! Hiện tại tốt lắm, đành tùy cơ ứng biến vậy!” Tầm Thiên Hoan nói xong lời cuối cùng thì nghiêng răng nghiêng lợi. Bắc Diệc Uy không nói, ánh mắt sâu dày đặc.

101. Chương 99

Chương 99

Tầm Thiên Hoan sợ tối, đây cũng không phải là bí mật gì, vì vậy, đến buổi tối, Bắc Diệc Uy cũng rất có ý làm bạn bên cạnh cô, trải qua chuyện buổi tối hôm trước, Bắc Diệc Uy không dám lại muốn cô, sợ là thân thể cô không được khỏe, Tầm Thiên Hoan cũng quá mệt mỏi nên vừa nằm xuống giường đã ngủ. Vì vậy, hai người ôm nhau trên giường im lặng qua một đêm.

Buổi tối ngủ từ sớm, nên sáng hôm sau trời vừa tờ mờ cô đã tỉnh giấc, trên giường lật qua lật lại mãi cũng ngủ không được, nhàm chán đến cực điểm. Vì vậy cô nổi lên ý đồ chơi xấu hắn, lén lút cởi bỏ áo ngủ của hắn, bàn tay nhỏ bé thon dài vờ lộng lấy tiểu đậu đỏ trước ngực hắn, ai ngờ tay vừa chạm đến đã bị Bắc Diệc Uy trong cơn mơ màng dùng một tay đẩy tay cô đi.

Tầm Thiên Hoan bĩu bĩu môi không cam lòng, vì vậy tiếp tục vờ vờ, nhưng lại lần nữa bị hắn vô tình gạt đi. Tầm Thiên Hoan cảm thấy không vui, chu môi, không nghịch phá tiểu đậu đậu của hắn, mà chuyển qua tấn công cực đại nam căn phía dưới. Oa, không ngờ lại cứng rắn đến vậy, Bắc Diệc Uy tinh lực cũng thật dồi dào, trong lúc ngủ mà cũng có tinh thần như vậy.

Trong phòng rất ấm áp, dù cho vén chăn lên cũng sẽ không cảm thấy lạnh, Tầm Thiên Hoan nhẹ nhàng mà vén chăn lên, vờn bụng ra hai chân của hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn đưa sát lại nơi tư mật, nhìn chăm chăm vào cây nam căn, trừng mắt nhìn rồi dùng lưỡi khẽ liếm liếm đầu nhỏ đồng thời hai tay cầm lấy nam căn mà lắc nhẹ.

Tầm Thiên Hoan liệt môi cười, nhìn chủ nhân của nam căn này vẫn đang ngủ say không hay biết mà vui thắm, tiếp tục đùa bỡn..... Chơi đùa một lúc, trong người lại như phát hỏa, bản thân cô đã có cảm giác, hạ thể có chút ẩm ướt, nhìn nhìn hắn, sau hai giây Tầm Thiên Hoan lập tức quay đầu, lắc lắc rồi vội vã xoay người nhảy xuống giường.....

Trên người áo ngủ mất trật tự, cô quyết định cởi ra để chuẩn bị thay một bộ thường phục. Nhưng là, thân thể lại càng cảm giác khô nóng, rất là không thoải mái, trong tủ quần áo lật tới lật lui vài cái đều không tìm được bộ quần áo mình muốn mặc. Cô quyết định rời khỏi phòng, vừa xoay người tiến đến cửa ra vào thì đập ngay vào trong mắt cô lại là thân hình nam tính gợi cảm tuyệt luân, lông mi của cô không tự chủ mà khẽ rung động, còn có ngón tay không kiềm chế được nhúc nhích.....

Cô đảo tròn mắt, hừ, không chơi bạch không chơi! Cô một lần nữa bò lại trên giường, một lần nữa nắm cây nam căn, điều chỉnh tốt tư thế, giang chân ngồi trên thân thể của hắn, đem cây nam căn cắn cắn cắn dục dục mà chậm rãi đưa vào trong hoa kính của mình.....

Đột nhiên hắn mở to mắt khiến cô giật mình, khẽ kêu lên: “Thì ra anh tỉnh?”

Hắn có chút phác thảo môi, hai chân kẹp lấy thân thể của cô, một cái thuận lợi cuốn, đem cô áp tại dưới thân, nói: “Anh cũng đã thức từ sớm.”

Huống chi là gần đây cô cảnh giác hắn tương đối nhẹ? Cô không hài lòng nói: “Vậy vì sao anh giả vờ ngủ?”

Hắn tà tà cười, hôn hôn gò má cô, nói: “Anh nghĩ em chỉ là chơi đùa mà thôi, không ngờ em rõ ràng không chế không nổi.”

Gương mặt của cô đỏ hồng, nói: “Lần thứ nhất, tự lần thứ nhất!”

Hắn hôn cô, nam căn đã tụt trong cơ thể của cô ra vào, động tác hắn rất chậm, kéo nhẹ tiến sâu.....

“Hảo, lần thứ nhất, bắt quá, muốn xem em biểu hiện như thế nào.” Hắn phác thảo cười nói, động tác dần dần nhanh hơn, khí tức cũng dần dần bắt đầu hỗn loạn. Yêu kiều âm thanh lên.....

Sau khi hoan ái, sắc trời cũng dần dần sáng lên. Lần này, Tầm Thiên Hoan cũng không quá mệt mỏi, Bắc Diệc Uy ôn nhu hầu hạ khiến cô thư thư phục phục. Ngược lại hắn, đầu đầy mồ hôi, cô tiện tay cầm lấy áo ngủ lau cho hắn.

Cô mỉm cười nhìn hắn, nói: “Anh cứ ngủ một lát đi, hiện tại cách giờ làm việc còn sớm lắm.” Tầm Thiên Hoan hô khẩu khí, thở dài: “Nghĩ đến đi làm, càng ngủ không được.”

“Vậy đừng đi ” Bắc Diệc Uy sùng nịnh: “Hắn bên kia tôi thay người giải quyết.”

Tầm Thiên Hoan lạnh nhạt nói: “Thôi đi, anh cũng không phải không biết, người nọ ý xấu vô cùng, hắn nhất định sẽ làm khó dễ anh, tôi không muốn gây phiền toái cho bất kì ai.”

“Nhưng mà anh.....”

“Ha ha, cảm ơn hảo tâm của anh, chỉ trách tôi lúc trước quá không cẩn thận, làm sao lại quên cùng Hoa Thiên giải trừ hợp đồng. Hiện tại hối hận không kịp, hơn nữa trước đây tôi thật sự quá không cẩn thận, tôi bỏ bê công việc lâu như vậy, Hoa Thiên đều không gửi người nào tới tìm, đúng ra tôi nên nhìn ra điểm kì quái này.....” Tầm Thiên Hoan thở dài: “Chuyện này cũng do người nọ ở sau lưng điều khiển.”

Bắc Diệc Uy nhìn cô, nhin không được lại hỏi: “..... Em thật sự đối với hắn hết hy vọng?”

Tầm Thiên Hoan cho hắn một cái khinh khỉnh: “Anh đang nói nhảm sao?”

Bắc Diệc Uy cười cười: “Hi vọng vậy.”

Tầm Thiên Hoan hô hơi thở, sau đó từ trên giường đứng lên, nói: “Tôi đi chuẩn bị bữa sáng.”

Bắc Diệc Uy kéo cô lại, nói: “Hay là để anh làm, em ở đây nghỉ một lát.”

Tầm Thiên Hoan nhìn hắn cười nói “Nào có người đàn ông nấu cơm? Được rồi, anh cứ yên tâm mà ngủ đi, tôi không phiền lụy, tôi có thói quen làm bữa sáng.” Một câu nói khiến cho hai người nảy ra rất nhiều suy nghĩ..... Thói quen, cô trước kia có thói quen mỗi sáng sớm đều làm bữa sáng cho Âu Dương Tịch.....

Bắc Diệc Uy cũng xuống giường, nói: “Vậy hai người chúng ta cùng làm bữa sáng.”

..... Bình thường Tầm Thiên Hoan làm bữa sáng chỉ trong nửa tiếng đã hoàn thành, hôm nay lại kéo dài thêm nửa tiếng nữa, nguyên nhân vì người bạn cùng làm – Bắc Diệc Uy..... Ăn xong hai người dọn dẹp mọi thứ rồi bắt đầu chuẩn bị đi làm. Tầm Thiên Hoan không quên uống thuốc tránh thai, sau đó quần áo chỉnh tề đứng soi mình trước gương, lại một lần nữa khẽ thở dài..... Thật sự không muốn đi làm.....

102. Chương 100

Chương 100

Tầm Thiên Hoan xuống xe, tại quảng trường không một bóng người nhìn quanh bốn phía, từ từ nở một nụ cười khổ, thật khờ, cô đang nhìn cái gì? Cái thân ảnh quen thuộc kia? Cô sẽ không hi vọng hắn vẫn chờ đợi cô? Nhưng trong lòng cô thực sự có một tia hi vọng, chờ đợi..... Lời hắn nói, rốt cuộc có bao nhiêu phần là thực?. Mặc dù cô không gặp nhưng hắn nói nhất định sẽ chờ cô, nhưng hiện tại cô càng thêm xác định hắn không có chờ cô, hắn..... Triệt triệt để để chính là một tên lừa đảo!

Mặt trời đang dần lên cao, chiếu những tia nắng chói lòa xuống khiến mắt cô đều không mở ra được, Tầm Thiên Hoan lại thở dài, cái tòa nhà lớn này, cô cùng Ki Ki công tác hai năm, cho dù là một khắc họ cũng chưa từng nghĩ tới chủ nhân nơi này lại người đàn ông cùng giường chung gối kia? Mà người đàn ông kia vẫn luôn lừa gạt, cuối cùng còn lợi dụng cô..... Có đôi khi cảm thấy, thật đúng là quá đáng buồn, những bốn năm trời?

Bắc Diệc Uy ngừng xe, hướng cô đi tới, thấp giọng nói: “Thật sự không công khai quan hệ của chúng ta?” Đơn giản chỉ là chị dâu em chồng.

Tầm Thiên Hoan cảm thán: “Bỏ đi, những người phụ nữ nhiều chuyện trong công ty nhất định sẽ ở sau lưng nói những lời thị phi, chúng ta tốt nhất làm người xa lạ.”

Hắn so với sự thật: “Không có gió nào không lọt tường.”

Tầm Thiên Hoan cười, nói: “Có thể chỉ một ngày hoặc một tháng sau, tôi nhất định chính thức rời nơi này,” Cùng người kia cũng triệt để chặt đứt quan hệ.

Bắc Diệc Uy cười cười. Trong một tháng này, có thể gió êm sóng lặng sao?

Tầm Thiên Hoan hướng Bắc Diệc Uy ai a: “Anh ở đây một chút a, tôi đi vào trước.” Tầm Thiên Hoan xách túi, hít vào thật sâu, từng bước một bước vào cái này tòa nhà lớn..... Cái tòa nhà cao cào này gây cho cô một loại áp lực vô hình, đè nặng cô, càng ngày càng khó thở.....

Tầm Thiên Hoan một lần nữa trở lại công ty, làm mọi người đồng thời đều thất kinh, vì vậy, nghị luận tự ít đi không được.

“Di, tại sao cô ta trở lại?”

“Đúng nha, cô ta thật là kỳ quái, vừa mới được thăng lên trưởng phòng thì đột nhiên biến mất vài tháng, nghe nói cả thư từ chức cũng không có nộp.”

“Vậy tại sao cấp trên lại cho phép cô ta đi làm lại? Chẳng phải là không đúng quy tắc sao?”

“Cô ta nhất định có quan hệ gì đó với cấp trên rồi.....”

“Úc, tôi đoán nhất định là cái sắc lang quản lý kia, trước đây hẳn đối với cô ta đã có ý đồ rồi.”

“Nhanh, đừng nói nữa, cô ta tới.” Hai cái bát quái nữ vội vàng ngậm miệng lại, nhưng những lời vừa rồi đều đã vào tai Tầm Thiên Hoan, trong nội tâm Tầm Thiên Hoan một mảnh lạnh buốt, liếc qua hai người phụ nữ, Tầm Thiên Hoan bỏ qua một bên đầu liền đi tiến chính mình ngành.

Vừa mới đi đến trước bàn làm việc của mình, còn chưa đặt túi xách xuống, gương mặt đến bây giờ vẫn còn làm cô chán ghét đột nhiên xuất hiện, Tầm Thiên Hoan giật mình, lại lập tức cười cười, nói: “Quản lý, có chuyện gì? Ha ha.....”

Sắc lang kia quản lý cũng ha ha nói: “Thiên Hoan, hoan nghênh trở về a!”

Tầm Thiên Hoan càng cười càng khổ: “Tạ ơn, cảm ơn.....”

“Thiên Hoan, gần đây vẫn tốt chứ?”

“Hào.”

“Ai nha, một thời gian ngắn không thấy, Thiên Hoan, cô mới phẫu thuật thẩm mỹ sao? Thật đẹp!”

“A, tôi không có, cái gì có đẹp hay không, tôi chỉ là so với trước kia gầy chút ít.....”

“Làm sao có thể gầy? Có phải là đã xảy ra chuyện gì?”

“Ách..... Không có, không có.....”

“Là có người khi dễ cô sao?”

“Cái kia..... Quản lý, có chuyện gì không?” trên mặt Tầm Thiên Hoan hắc tuyến càng ngày càng rõ ràng, cô pháp sư, cái này sắc lang quản lý lại dây dưa hẳn, cô một cước đem hẳn đá bay! Không tin thử xem!

“Tôi là tới nói cho cô biết một tin tức tốt.”

“Cái gì?” Tầm Thiên Hoan còn kém mắt trợn trắng, người này làm sao có tin tức tốt?

“Hiện tại cô được thăng cấp làm thư ký riêng cho tổng tài.” Ba cái hắc tuyến phóng lên trời! Quả nhiên, cô đã biết là sẽ không có chuyện tốt mà!!!

“Tôi có thể không làm hay không?” Cái này có tính người si nói lời mộng không.

“Thiên Hoan, có phải cô sợ mình không thể đảm nhiệm? Không quan hệ không quan hệ. Tôi tin tưởng cô nhất định có thể làm được, hơn nữa, lần này là tổng tài tự mình đề bạt cô, cũng đủ chứng minh tổng tài đối với cô tín nhiệm!” Sau đó, hẳn đón lấy nói nhảm một trận.

Tầm Thiên Hoan khinh khỉnh nhìn hẳn, sau đó, rốt cục nhịn không được xen lời hẳn: “Quản lý, tôi khi nào thì đi?”

Quản lý sững sờ, cười ha hả thuyết: “Hiện tại lập tức có thể đi.”

Tầm Thiên Hoan uể oải nói: “Tôi biết rồi.”

Quản lý kia tựa hồ không có phát giác Tầm Thiên Hoan không vui, còn không biết tốt xấu: “Thiên Hoan..... Cái kia, bây giờ cô là người tâm phúc bên cạnh tổng tài, từ nay về sau, nếu như không chê, trước mặt tổng tài hi vọng cô nói tốt vài câu về tôi a.” Tầm Thiên Hoan cái cằm cũng sắp rơi xuống, muốn cô vì hẳn nói ngọt? Không có cửa đâu, cửa sổ cũng đóng!

Tầm Thiên Hoan thu thập xong đồ đạc của mình nói: “Xin hỏi, tôi hiện tại có thể đi sao?”

“Có thể, đương nhiên có thể!”

Tầm Thiên Hoan vượt cái trán, nhứt đầu chính là rời khỏi bộ phận này, thoát khỏi quản lý sắc lang kia, Tầm Thiên Hoan cũng không có thoải mái nhiều hơn bởi vì cô gặp phải người còn nhiều phiền toái! Tầm Thiên Hoan đang chuẩn bị đi đến văn phòng Âu Dương Tịch, chợt thấy các đồng nghiệp trong công ty, đúng hơn

là toàn bộ các đồng nghiệp nữ bỗng nhiên xôn xao, bọn họ đang từ vị trí của mình náo loạn cả lên, tất cả các ánh mắt, toàn bộ toàn bộ đều tập trung đến người đang bước vào kia – Bắc Diệc Uy, nếu như hiện tại không phải giờ làm việc, đoán chừng nếu không phải là đang trong giờ làm việc chắc tất cả các nhân viên nữ đã đồng loạt ủa về phía hắn.....

“Diệc Uy hảo suất a, còn có khí chất đó thật cao quý, nhìn qua đã biết sinh ra bất phàm.”

“Chị xem, tư thế đi đường của anh ấy còn kèm theo mục quang sắc bén, hảo gợi cảm.”

“Thân hình của anh ấy nhất định phi thường lớn, nếu có may mắn mắt thấy.....”

Tầm Thiên Hoan tiếp tục vuốt trán, nhìn những đồng nghiệp nữ này cứ giống như là muốn đem Bắc Diệc Uy ăn tươi..... Bất quá có một chút, Tầm Thiên Hoan rất đồng ý đó là thân hình của hắn đích xác lớn đẳng cấp!

Khá tốt, Bắc Diệc Uy đối những người phụ nữ này nhìn như không thấy, đi thẳng đến trước bàn làm việc chính mình. Tầm Thiên Hoan thở một hơi dài, nhắc nhở bản thân đừng để ý đến hắn, hiện tại con đường phía trước của hắn chính là khó khăn nặng nề! Âu Dương Tịch, cô thật sự phi thường phi thường không muốn nhìn thấy con người này.....

103. Chương 101

Chương 101

Tầm Thiên Hoan đứng ở cửa phòng làm việc, nửa ngày cũng không động đậy, trong đầu một mảnh mờ mịt, đi vào đó tức là cô phải đối mặt với người mà cô không muốn đối mặt nhất nhưng giờ cô lại không thể làm gì khác được, người đàn ông kia, hắn cố ý làm việc này, đến tột cùng có ý gì? Hiện tại chẳng phải cô đã không còn bất kì giá trị lợi dụng gì nữa rồi sao? Có lẽ giá trị của một con người không phải do bản thân người đó định đoạt mà được, như vậy đối với Âu Dương Tịch giá trị của cô là cái gì? Bị hắn đùa giỡn sao? Cô không phải đồ chơi! Hoặc là nói, cô có thể đùa giỡn người, nhưng tuyệt không cho phép người khác đùa giỡn cô! Đúng, cô chính là một người ích kỷ như vậy! Như vậy, mới không bị tổn thương..... nhưng mà cô có thể làm được sao? Cô cười khổ lắc đầu. Tầm Thiên Hoan hãy đối mặt sự thật a.

Cô giơ lên tay, gõ cửa “Đốc đốc”. Sau hai tiếng vang lên, thanh âm của Âu Dương Tịch trong phòng vọng ra: “Vào đi.”

Tầm Thiên Hoan nhẹ nhàng mà đẩy cửa phòng ra, ngoại trừ một gian phòng làm việc chính bên ngoài, bên trong văn phòng còn sắp đặt một phòng cá nhân nho nhỏ, giữa phòng là một bàn làm việc rất lớn. Trong phòng, có một mùi thơm ngát đặc biệt, loại mùi thơm này..... chính là hương thơm gần đây cô rất yêu thích. Tầm Thiên Hoan hít hít vào trong thân thể, bỗng dấy lên một cảm giác buồn khổ.

Trong văn phòng, ánh mắt Tầm Thiên Hoan quan sát xung quanh, nhưng lại không thấy thân ảnh Âu Dương Tịch, Tầm Thiên Hoan nghi hoặc, nhưng vẫn xoay người đóng cửa phòng. Ngay khi cửa phòng vừa đóng, bỗng hai cánh tay vươn ra ôm lấy hông của cô, một thân thể ôn nhu, một mùi hương quen thuộc tựa lên lưng cô. Như thường ngày, Tầm Thiên Hoan thói quen nói: “Tịch đừng làm rộn.” Chính là, lời vừa ra khỏi miệng, Tầm Thiên Hoan chợt dừng lại, ánh mắt kinh ngạc, trong đầu xôn xao, cô mới vừa nói cái gì?

Nghe được lời cô nói, Âu Dương Tịch vui vẻ, cánh tay ôm eo cô cũng tăng thêm lực nhưng cũng không làm đau cô, hắn nói: “Rốt cục em cũng đến.”

Khuôn mặt Tầm Thiên Hoan trở nên cứng ngắc, ánh mắt đột nhiên lạnh, thanh âm cũng như thế lạnh lùng: “Hoặc tổng, nếu để cho nhân viên đi vào nhìn thấy không phải là quá khó coi..... Anh cũng sẽ không muốn mang tiếng háo sắc chứ?”

Âu Dương Tịch không thèm quan tâm nói: “Đối với người trong lòng, cũng là háo sắc sao?”

Tầm Thiên Hoan chỉ cảm thấy những lời này nghe vô cùng chói tai vô cùng đùa cợt!

Giấy không thoát Âu Dương Tịch, hướng trên chân hấn cô hung hăng giẫm, thừa dịp hấn bởi vì đau nhức sơ sẩy hết sức, thoát ra khỏi vòng tay của hấn, xoay người một cái, lui về phía sau vài bước, lạnh lùng trừng mắt nhìn Âu Dương Tịch: “Nghe từ miệng của anh hai chữ ‘yêu thương’, khiến tôi cảm thấy phi thường phi thường chán ghét! Anh đối với ai cũng có thể nói, nhưng từ nay về sau kính xin không cần phải nói bên tai của tôi! Nếu không, tôi sẽ nôn mất!”

Nhìn Tầm Thiên Hoan quật cường như thế, hấn đột nhiên sợ hãi..... Thật không dám nghĩ cô trước đây như con mèo nhỏ đáng yêu ôn nhu dựa dẫm hấn, dù cho bình thường có chút tùy tâm sở dục, nhưng là trước đây hấn luôn cảm thấy vô cùng bình an, cho dù thế nào, hấn cũng tin tưởng bên mình luôn tồn tại một người phụ nữ có đôi khi nhu thuận, có đôi khi nghịch ngợm nhưng sẽ không rời đi hấn.

Xem Âu Dương Tịch thất thần, Tầm Thiên Hoan cũng không muốn lại cùng hấn dài dòng, nói: “Xin hỏi tổng tài hiện tại tôi có thể làm việc được chưa?”

Âu Dương Tịch hô hơi thở: “Em sẽ bắt đầu làm việc trong văn phòng này.”

Tầm Thiên Hoan đi đến phía bàn làm việc, đặt túi xách của mình xuống, sau đó mở văn kiện, cô..... Nhưng không biết làm cái gì? Tầm Thiên Hoan nhìn Âu Dương Tịch nói: “Tôi phải làm cái gì?”

Âu Dương Tịch lúc này đã ngồi ở trên ghế làm việc của mình, hai người khoảng cách rất gần, và là đối diện chéo, điều này làm cho Tầm Thiên Hoan rất hoài nghi, hấn có phải cố ý xếp đặt thành như vậy? Âu Dương Tịch ngồi nhàn tản trên ghế làm việc, ánh mắt thời thời khắc khắc chú thị Tầm Thiên Hoan, sau đó, nói: “Em hiện tại không cần làm việc, bởi vì anh cũng không việc gì phân phó cho em làm.”

Tầm Thiên Hoan cầm đồng văn kiện hỗn loạn trong tay ném lên trên bàn, sau đó nói: “Anh làm như vậy là có ý gì đây?”

“Ý em là sao?”

Tầm Thiên Hoan nhìn hấn: “An bài tôi đến phòng làm việc của anh với chức vụ thư ký, nhưng căn bản là một việc cũng không có để làm, chỉ vì niềm vui cá nhân của anh thôi sao, đùa giỡn tôi bốn năm nay mà anh còn cảm thấy không đủ sao? Hiện tại, anh còn muốn đùa giỡn tôi như thế nào?”

“Anh không có đùa giỡn em,” Âu Dương Tịch thành khẩn.

“Không có?” Tầm Thiên Hoan cười khổ, buồn bã nói: “Lúc trước anh đùa giỡn tôi thế nào, bản thân tôi lại ngốc đến không biết, lấy lần bắt cóc kia mà nói, thật hết sức buồn cười vì lần bắt cóc đó mà tôi hoàn toàn tín nhiệm anh, tin tưởng anh sẽ đến cứu tôi, nhưng kết quả là, kẻ bắt cóc tôi lại là anh.....” trong căn phòng nhỏ kia ba ngày ba đêm làm sao cô có thể quên được? Âu Dương Tịch trầm mặc.

Tầm Thiên Hoan nói tiếp: “Bởi vì anh muốn đạt tới thành công, cho nên từng bước một lợi dụng mối quan hệ của tôi cùng Bắc Diệc Uy, tôi lại như một đứa siêu ngốc, đem 30% cổ phần công ty chuyển cho anh. Nói đến nói đi, tất cả xảy ra tôi đều không trách anh, tôi nên trách bản thân mới đúng, là tôi quá ngốc, quá không có đầu óc, quá tin tưởng kẻ gian..... Nhưng là, tôi hận anh, tôi hận không thể giết anh!” Những thứ này nếu như không thèm nghĩ nữa khá tốt. Nhưng là chỉ cần nghĩ đến tựa như bạo phát, không thể tiếp tục kiềm chế được nữa.

Âu Dương Tịch nhìn Tầm Thiên Hoan, trong tay cầm một cái ly thủy tinh, sau đó chậm rãi đứng lên, bước tới gần Tầm Thiên Hoan, đứng trước bàn làm việc, sau đó nghiêng hạ thân, khoảng cách gần nhìn chăm chăm vào cô, thanh âm thấp mà tràn đầy mỉa mai hoặc, hấn nói: “Giết, em có thể giết anh, lập tức giết anh, có thể chết trong tay của em, anh cam tâm tình nguyện.”

Tầm Thiên Hoan kinh ngạc nhìn chăm chăm vào Âu Dương Tịch, môi phát run, cô nói: “Anh nói bậy bạ gì đó?”

“Mỗi người đều có thể phạm sai lầm,” Âu Dương Tịch nói: “Anh cũng phạm sai lầm, dù cho cái này là do tình thế ép buộc nhưng sai rồi chính là sai, nếu như cái chết có thể khiến em tha thứ cho anh..... Anh tình nguyện chết!” mỗi một chữ của hấn đều nhẹ vô cùng, nhưng lại gây chấn động cho người khác, đặc biệt là trái tim cô.

104. Chương 102

Chương 102

Tầm Thiên Hoan kinh ngạc nhìn hấn, nhìn hấn giơ cao chiếc ly thủy tinh lên rồi khẽ buông tay cho chiếc ly rơi thẳng xuống đất, một âm thanh bén nhọn vang lên trong không gian yên tĩnh, chiếc ly vỡ tan thành nhiều mảnh nhỏ..... Trái tim Tầm Thiên Hoan đập như trống trận, lại có khoảnh khắc như chết lặng. Ánh mắt của cô vẫn theo sát từng hành động của Âu Dương Tịch, nhìn hấn cúi người xuống nhặt lên một mảnh thủy tinh nhỏ trên sàn nhà, miếng thủy tinh trong suốt với góc cạnh sắc nhọn chỉ cần chạm qua da thịt sẽ chảy máu!

Một tay hấn cầm thủy tinh, một tay nắm bàn tay nhỏ bé của cô, đem thủy tinh nhẹ nhàng mà đặt vào trong tay của cô, khiến cho cô nắm chặt, sau đó bàn tay hấn kéo tay cô cầm miếng thủy tinh chậm rãi tới gần chỗ yết hầu mình, thấp giọng nói: “Hiện tại em chỉ cần dùng lực nhẹ, có thể lập tức giết anh.....” Như vậy, cũng có thể giải thoát.

Tầm Thiên Hoan tay bắt đầu phát run, thấy lạnh cả người, một luồng khí lạnh từ lòng bàn chân lan tràn đến toàn thân, cô sợ hãi, phi thường phi thường sợ hãi, chính là, mặc dù sợ hãi, tay của cô lại như cũ chăm chú cầm lấy mảnh thủy tinh..... chăm chú cầm lấy, không để cho có bất kỳ sai lầm, trong ánh mắt của cô hiện lên những tia sợ hãi, ý chí bất định, có thể nhìn ra cô đã bị dọa đến tâm thần rối loạn cỡ nào. Sợ hãi nửa ngày, cô mới tìm trở lại thanh âm của mình nói: “Âu Dương Tịch..... Kẻ điên, anh là kẻ điên sao? Anh đang làm gì đây?” Thanh âm của cô run rẩy lợi hại.

Trên khuôn mặt tuấn mỹ Âu Dương Tịch, nhàn nhạt biểu tình, mỹ quá kinh tâm chỉ nghe hấn nói: “Anh không cách nào lựa chọn vận mệnh của mình, hôm nay gây ra hậu quả cho em, anh không lời nào để nói, nhưng nếu như anh có thể chết ở trong tay của em, anh cũng rất thỏa mãn.”

Tay Tầm Thiên Hoan run rẩy càng lợi hại, nhìn Âu Dương Tịch trước mắt này, hấn tựa như một thiên sứ có gương mặt ác ma, cô muốn trốn thoát, bỏ đi rất xa, không nhìn thấy hấn, cùng là..... Cô cũng không muốn thủy tinh trong tay cô đụng vào da thịt của hấn..... Thật là đáng sợ!

Âu Dương Tịch đột nhiên cười, nói: “Nếu như có thể, anh thật sự hy vọng có thể lấy trái tim của mình ra để chứng minh cho em biết anh có hay thật sự yêu em hay không.”

Toàn thân Tầm Thiên Hoan đều phát run, cô nói: “Thả tôi ra, thả tôi ra, kẻ điên, hiện tại anh chính là người điên!”

Hấn hỏi cô: “Thiên Hoan..... Rốt cuộc anh phải làm thế nào em mới tin tưởng anh?”

Tầm Thiên Hoan run rẩy, cánh tay cô bị hấn giữ chặt, cô muốn giãy khỏi hấn, nhưng không dám dùng sức, miếng thủy tinh hấn đang cầm sắc vô cùng, nếu như không cẩn thận sẽ gặp chuyện không may..... Cô lấy lại lí trí, Tầm Thiên Hoan khiến bình tĩnh, cô cứng ngắc nói: “Anh thả tôi ra trước đã rồi tôi sẽ nói!”

Âu Dương Tịch nghe tiếng, nhìn nhìn bàn tay đang nắm chặt lấy tay cô, những ngón tay thon dài, mượt mà trước đây hấn rất thích, không chỉ có cảm giác rất thoải mái, còn có một loại..... Đặc biệt hạnh phúc..... Hấn lại nhìn thấy trên tay có chất lỏng màu đỏ..... Thì ra quá mức khản trương, hấn đã làm cô bị thương mà chính mình cũng không biết..... Âu Dương Tịch vô ý thức buông lỏng lực đạo trên tay, đang muốn xem xét thương thế trên tay của cô. Bất ngờ cô bỗng nhiên dùng sức rút tay mình ra khỏi tay hấn, do lực quá lớn làm miếng thủy tinh găm vào càng sâu! Âu Dương Tịch kinh hãi!

Tầm Thiên Hoan lại chớp ngay cơ hội đó đẩy Âu Dương Tịch ra, ném miếng thủy tinh dính máu đi, chạy về phía cửa, vội vàng mở cửa phòng làm việc ra. Lại vừa vận dụng ngay Bắc Diệt Uy đang tiến vào phòng, thân thể Tầm Thiên Hoan mất thăng bằng, theo quán tính ngã về phía sau, Bắc Diệt Uy tay mất lạnh lẽo tiến lên một bước, ôm lấy cô. Vừa thấy trong tay cô đầy máu, khiếp sợ không thôi: “Thiên Hoan, tay của em.....”

Trông thấy Bắc Diệc Uy, cô như gặp được cứu tinh, trên mặt hiện lên vẻ suy sụp, lệ cứ vậy rơi xuống, nghẹn ngào nói: “Đau quá.”

Lúc này, Âu Dương Tịch cũng từ trong văn phòng đuổi tới, kinh ngạc nhìn một màn này, sau một lúc lâu, hần hoảng hốt đi tới lo lắng vết thương trên tay cô: “Trong phòng làm việc của tôi có thuốc cầm máu và xử lý vết thương, vào trong trước đi.”

Bắc Diệc Uy nghe vậy đang chuẩn bị ôm cô trở lại văn phòng. Tầm Thiên Hoan cẩn thận nhìn chăm chăm vào Âu Dương Tịch, không để ý vết thương trên tay, níu chặt tay Bắc Diệc Uy “Không được..... Tôi không muốn..... Tôi không sao!” Bắc Diệc Uy nhú mày, phản ứng của Tầm Thiên Hoan có chút quái, vết thương trên tay cô tuy không nghiêm trọng. Nhưng là không nhẹ, đã xảy ra chuyện gì? Không kịp nghĩ nhiều cũng không để ý Tầm Thiên Hoan cự tuyệt, hần ôm cô đi vào văn phòng của Âu Dương Tịch. Mặc kệ xảy ra chuyện gì, xử lý miệng vết thương quan trọng hơn. Thân thể Âu Dương Tịch có bệnh, cho nên trong văn phòng của mình luôn có sẵn thuốc.

Bắc Diệc Uy đem Tầm Thiên Hoan ôm vào văn phòng, sau đó xem xét vết thương trên tay cô, Âu Dương Tịch thì đi lấy thuốc. Bắc Diệc Uy giúp cô rửa vết thương..... Tầm Thiên Hoan thỉnh thoảng cau mày, thấp giọng la: “Đau quá.....” Âu Dương Tịch trong nội tâm hổ thẹn, vì cái gì chính mình..... lại lần lượt thương tổn cô?

Sau khi Bắc Diệc Uy rửa vết thương xong, Âu Dương Tịch cầm thuốc đến chuẩn bị băng vào cho cô, Tầm Thiên Hoan lại rất nhanh rút tay của mình về, có chút hờn dỗi. Tầm Thiên Hoan hướng Bắc Diệc Uy nói: “Anh băng lại cho tôi.”

Bắc Diệc Uy nhìn cô một cái, mỉm cười nói: “Lúc này còn tùy hứng như vậy,” Bắc Diệc Uy tiếp nhận thuốc từ trong tay Âu Dương Tịch, Bắc Diệc Uy cẩn thận bôi thuốc lên vết thương cho cô, rất là chăm chú. Đáy lòng Âu Dương Tịch thật sâu tự trách, nhận không được đứng lên, từng bước một đi đến bên cạnh những miếng thủy tinh, ngồi xổm người xuống nhặt lên từng mảnh nhỏ.....

Bắc Diệc Uy tiếp tục bôi thuốc cho Tầm Thiên Hoan, Tầm Thiên Hoan đau đến nhú mày lại cắn môi, thỉnh thoảng nói: “Đau quá..... Nhẹ thôi a!”

Bắc Diệc Uy thì nói: “Cố chịu một chút, một chút nữa là tốt rồi, con gái mà trên tay có sẹo không ai để ý đâu.”

“Có sẹo thì anh phụ trách! Ai bảo anh không bôi thuốc đằng hoàng cho tôi!”

“Hảo hảo hảo, anh phụ trách, đừng động nữa được không? Nhấn một lát, bôi thuốc sắp xong rồi!”

“Nhanh lên.....”

Ánh mắt Âu Dương Tịch sâu đau nhức, nhặt lên một mảnh nhỏ cuối cùng trên mặt đất, giữ tại trong lòng bàn tay, vô thức càng nắm càng chặt..... Máu, từng giọt từng giọt chảy.....

105. Chương 103

Chương 103

Sau khi băng bó tay Tầm Thiên Hoan thật tốt, Bắc Diệc Uy cũng không tiếp tục ở trong văn phòng của Âu Dương Tịch, hướng phía lưng Âu Dương Tịch chào một tiếng, liền ra khỏi.... Tuy Tầm Thiên Hoan có chút bất an, nhưng cũng không có lý do gì để giữ hần ở lại.

Cô không thể tưởng được, cô rõ ràng biết phải đối mặt với Âu Dương Tịch..... Nhưng là, cô lại không biết, cô rốt cuộc đang sợ cái gì.....

Ánh mắt Tầm Thiên Hoan vô tình nhìn về phía Âu Dương Tịch, đột nhiên mở to hai mắt hoảng hốt, nói: “Âu Dương Tịch, tay của anh xảy ra chuyện gì?”

Thân thể Âu Dương Tịch căng cứng, tay một giọt một giọt máu rơi trên sàn nhà, hồng chói mắt.

Tầm Thiên Hoan cuống quýt chạy tới, nhìn xem tay của hắn, trong nội tâm khó chịu cực kì, cô không khỏi hét lên: “Âu Dương Tịch, vì cái gì anh không thương tiếc chính mình như vậy? Chảy máu rồi, anh có biết hay không?! Anh cũng không nên tàn nhẫn với mình như vậy?”

Âu Dương Tịch kinh ngạc nhìn Tầm Thiên Hoan, nhìn xem cô lo lắng, nhìn thật lâu rồi đột nhiên nở nụ cười, hắn nhẹ nói: “Em vẫn quan tâm đến anh đúng hay không?”

Tầm Thiên Hoan sửng sốt, cô nói: “Tôi chỉ là không quen nhìn anh trở thành người như vậy mà thôi.”

Âu Dương Tịch nhìn bàn tay được băng bó của cô, nói: “Thực xin lỗi, vừa mới anh..... nếu biết em bị thương, anh.....”

“Không có gì,” Tầm Thiên Hoan cắt ngang: “Từ nay về sau không cần phải như vậy, giống lúc này thật sự phi thường đáng sợ.”

“Từ nay về sau sẽ không.”

Tầm Thiên Hoan hô hơi thở, nói: “Tay của anh bị thương, anh gọi người giúp anh xử lý đi.”

Âu Dương Tịch gọi thư kí của mình vào, vừa thấy tình cảnh này thư ký kia có chút quái lạ, nhưng vẫn là trầm mặc băng bó vết thương cho Âu Dương Tịch, sau đó Âu Dương Tịch bảo cô ta rời khỏi....

Tầm Thiên Hoan lạnh nhạt đi đến trước bàn làm việc chính mình, ngồi xuống.

Âu Dương Tịch cũng ngồi ở bàn làm việc chính mình.

Hai người bảo trì trầm mặc nửa ngày.

Âu Dương Tịch hô hô khí, sau đó nói: “Thiên Hoan, nguyện ý nghe anh giải thích mọi chuyện từ trước đến giờ được không?”

Tầm Thiên Hoan lại lặng im, không nói.

Cô, cái này có tính ngầm đồng ý không?

Âu Dương Tịch thật sâu ngưng mắt, tuần mi khuôn mặt, nhàn nhạt nói: “Lúc trước sở dĩ anh về nước là vì không thể làm gì khác, vì lúc ấy anh có hôn ước, là hôn ước mà cha anh ép buộc anh phải chấp nhận, anh không phục liền bỏ về nước. Sau khi về nước, vì gia tộc cô gái có hôn ước với anh rất hùng mạnh lại nguy hiểm nên không buông tha anh, bọn họ phái người truy sát anh, hơn nữa cha của anh, bởi vì anh làm mất mặt ông ấy nên ông ấy nghĩ hết biện pháp muốn làm cho anh thân bại danh liệt, nếu anh không có thể lực của mình, anh sẽ nằm trong lòng bàn tay của ông ấy.....”

Nghe những lời này Tầm Thiên Hoan kinh ngạc nhìn hắn, cô không cách nào có thể tưởng tượng, một người cha lại có thể đối xử với con mình như vậy sao?!

Âu Dương Tịch nói tiếp: “Lúc trước anh bị bốn phía vây đánh, anh lại không quyền không thế, gần như không cách nào sinh tồn.”

Tầm Thiên Hoan thật sâu hít lấy khí.

“May mắn, lúc đó có Trình thúc thúc, Trình thúc thúc chính là cha của Ân Khả, ông ấy đối đãi anh như con ruột, vì giúp anh tránh thoát bọn người đuổi giết và những trở ngại mà cha anh gây ra nên Trình thúc thúc giúp anh thay đổi thân phận, hơn nữa dùng hết thực lực bảo hộ anh, anh mới được bình an sống sót, anh luôn nghĩ nếu như không có Trình thúc thúc hiện tại không biết anh đã chết ở cái góc nào?”

Thanh âm của Âu Dương Tịch thật thấp: “Về sau, khoảng hai năm trước, cũng bởi vì bảo vệ anh mà Trình thúc thúc bị sát hại.....”

Tầm Thiên Hoan quay đầu đi, liều mạng tự nói với mình không nhìn hắn..... Bởi vì nhìn hắn, nghe lời hắn nói, lòng của cô.....

“Mà nguyện vọng duy nhất của Trình thúc thúc là..... muốn đánh đổ Bắc thị, thâm tóm dưới cờ Hoa Thiên, đây là nguyện vọng duy nhất của ông ấy, ông ấy muốn anh hoàn thành.....” Âu Dương Tịch dần dần nhắm mắt lại cúi đầu xuống.....

Nguyện vọng của Trình thúc thúc, hắn sao có thể không hoàn thành?

“Cho nên.....” Tầm Thiên Hoan chịu đựng đau lòng, nói: “Anh sẽ không tiếc lợi dụng bất luận kẻ nào.....”

Trong phòng, không khí trở nên nặng nề, áp lực.

Âu Dương Tịch dừng lại một hồi, nói: “Phải”

Tầm Thiên Hoan ngậm miệng không nói gì, đã như vậy, cô còn có lời gì có thể nói?

Chỉ có đau lòng.....

Tầm Thiên Hoan nói: “Trình thúc thúc kia..... của anh..... nhất định là anh đã coi ông ấy trở thành cha của mình?”

“Đúng.”

Lệ đúng là vẫn nhịn không được chảy xuống, tại trên gương mặt lăn xuống..... Cô thật là khó chịu, thật sự phi thường phi thường khó chịu, cô không biết, là vì chính mình hay là vì hắn.....

“Như vậy, trước kia vì cái gì không nói cho tôi?” Tầm Thiên Hoan hỏi: “Vì cái gì trước kia không nói cho tôi, thân phận chân thật của anh? Nếu như không phải lần kia ngoài ý muốn nghe được, có phải hay không ý định giấu tôi cả đời?”

Hồi lâu, hắn mới nhẹ gạt đầu: “Àn.”

Tầm Thiên Hoan hai mắt nhắm lệ mơ hồ, đau nhức lại như thế tỉnh tường, cô hỏi: “Âu Dương Tịch..... anh chưa bao giờ yêu tôi đúng hay không?!”

Âu Dương Tịch liền nói ngay: “Không phải!”

Tầm Thiên Hoan lạnh nhạt nói: “Anh còn gạt tôi.....”

Âu Dương Tịch lắc đầu, hắn nói: “Anh không có, anh yêu em, anh thật sự hảo yêu thích em..... trước khi gặp em anh căn bản là không biết cái gì gọi là ‘Yêu’? Cái gì gọi là ‘Được yêu’? Chỉ sau khi gặp em, anh mới chính thức biết được cảm giác yêu một người là như thế nào, loại tư vị này, loại cảm giác này, anh trân trọng bằng cả mạng sống, muốn gìn giữ thật tốt, rất sợ nó sẽ biến mất, rất sợ những tình cảm mình có được sẽ biến mất nhưng là anh không biết làm như thế nào mới có thể trước sau như một.....”

Nước mắt Tầm Thiên Hoan lặng lẽ chảy xuống, nhìn hắn, chăm chú nhìn biểu hiện trên vẻ mặt hắn.....

“Thân phận của anh, quá khứ của anh, đều là những thứ anh không nguyện ý muốn sống chung với nó..... Anh sợ thân thể của anh sẽ ảnh hưởng quan hệ giữa chúng ta, anh từng có hôn ước, có một người cha đáng sợ như vậy..... Tôi.....”

Tầm Thiên Hoan rời khỏi ghế đang ngồi, thân thể run run, nhìn trong ánh mắt Âu Dương Tịch, thật sâu, mang theo loại tình cảm càng sâu đậm.....

Tầm Thiên Hoan lắc đầu lại lắc đầu.....

Cô lẩm bẩm nói: “Không cần nói..... Tôi không muốn nghe, tôi không thích nghe!”

Cô buộc chính mình không để cho bản thân đến gần hắn, nhưng là, cô không cách nào nhìn hắn đau khổ như vậy, nếu không, cô hội không chế không nổi chính mình..... Vì vậy, bước chân cô dần dần di động, nước mắt vẫn không ngừng rơi, từng bước một lui dần đến cửa ra vào, sau đó nhanh chóng rời khỏi văn phòng.....

106. Chương 104

Chương 104

Vừa mới chạy ra ngoài văn phòng, Tầm Thiên Hoan đã thu hút tất cả chú ý của đồng nghiệp, Tầm Thiên Hoan không muốn bản thân mất mặt như vậy, nhưng là lệ vẫn không nhịn được, cô đột nhiên thật hận mình, tại sao yếu đuối như vậy? Vì cái gì mỗi khi gặp Âu

Dương Tịch, cô lại không cách nào hạ quyết tâm? Trong nội tâm rất khó khăn quyết định, nhưng sau khi nghe hắn nói thân thể của hắn, lòng của cô lại khó chịu như bị dày vò.....

Rõ ràng mấy ngày trước cô mới thề, cô cùng hắn vĩnh viễn không còn bất kì quan hệ gì nữa, cô muốn hận hắn, một mực hận hắn!

Bây giờ nói cô phải tiếp tục hận hắn như thế nào?

Hắn làm hết thấy, đều là hắn nên làm, hắn có cái gì sai?

Cô muốn trách hắn, muốn hận hắn, đột nhiên lúc này không tìm thấy bất kì lý do nào để làm như vậy!

Cô thậm chí còn bắt đầu tưởng tượng, hắn lớn lên trong hoàn cảnh như thế nào? Một người cha như vậy, một cuộc đời được sắp đặt..... Cô cùng hắn quen biết đã nhiều năm, mà trong vài năm đó chính là thời điểm Âu Dương Tịch gặp nguy hiểm nhất, mỗi ngày đều có nguy hiểm tánh mạng, trong lúc đó cô căn bản không hề phát giác, thậm chí đôi khi còn phi thường bốc đồng yêu cầu hắn làm chuyện này chuyện nọ, nhưng hắn đều nhất nhất đáp ứng cô, thuận theo cô, che chở cô.....

Ông trời, có thể cho cô một lý do để hận hắn?

Cho cô một lý do bất kì.....

Tầm Thiên Hoan chạy vào toilet, trốn đi, chính mình khóc một phen, không biết khóc bao lâu cho đến khi con mắt tựa hồ cũng đã làm mới, cô mới chậm rãi đứng lên, nhìn chính mình trong gương kia chật vật như thế nào, cô cảm thấy mình thật sự hão nhược hão yếu.....

Cô hắt nước lên gương mặt của mình, rửa lại rửa, sau đó lau qua loa, nhưng là trong kính cô vẫn thấy ánh mắt mình đỏ hoe, đem tóc của mình buông xõa xuống cô hy vọng có thể che khuất sự chú ý của người khác, đi ra khỏi toilet, lại phát hiện Âu Dương Tịch đứng ở bên ngoài đợi cô.

Tầm Thiên Hoan ngẩn người, tiến cũng không dám lui cũng không xong, có chút cúi thấp đầu.....

Âu Dương Tịch chậm rãi đi đến trước mặt của cô, tay nhẹ nhàng mà nâng cằm của cô, chú thị đôi mắt sưng đỏ của cô, đôi đồng tử sâu thẳm lộ ra ưu thương, hắn nói: “Vì cái gì cuối cùng anh vẫn làm cho em phải khóc? Anh rốt cuộc nên làm như thế nào mới có thể khiến em giống như trước đây..... Anh không muốn em vì anh mà khóc, không muốn em vì anh mà tổn thương..... Anh chỉ muốn em gặp nhiều may mắn hạnh phúc..... Sau đó, đừng rời khỏi anh.”

Tầm Thiên Hoan nhìn chằm chằm vào Âu Dương Tịch, chăm chú.....ánh mắt không rời, trong khoảnh khắc cảm thấy chua xót.....

Tay cô run run chậm rãi nâng lên, nhìn hắn ưu thương lông mày nhíu lại, cô muốn giúp hắn vuốt.....

Thanh âm của Bắc Diệc Uy vang lên: “Thiên Hoan.”

Tầm Thiên Hoan nghe tiếng nhìn lại, tay cứng đờ, sau đó lại bắt tri bắt giác buông thõng xuống, nhìn thấy Bắc Diệc Uy, cô tránh khỏi Âu Dương Tịch, đi đến trước mặt Bắc Diệc Uy.

Bắc Diệc Uy nói: “Em làm sao vậy? Khóc sao?”

Tầm Thiên Hoan bỗng nhiên nhẹ lay động đầu, nói: “Tôi không sao.”

Bắc Diệc Uy có chút nhíu mày, không hề truy vấn, chỉ nói: “Nếu như mỗi một, hôm nay trước hết xin nghỉ, trở về đi.”

Tầm Thiên Hoan lắc đầu: “Không cần.”

Bắc Diệc Uy nhìn Tầm Thiên Hoan, không biết nên nói cái gì, lại ngẩng đầu nhìn chằm chằm vào Âu Dương Tịch phía trước, trong đôi mắt một đạo ám quang thoáng hiện, khẽ nắm chặt ngón tay.....

Hắn nhần..... Nói hắn nhịn xuống như thế nào được nữa?!

Chính hắn có thể chịu được hết thảy, nhưng nhìn bộ dạng này của cô, nói hắn như thế nào nhịn được?

Đúng, hắn nên đi.....

Chỉ có..... ông Ngoại mới có thể giúp được hắn!

“Bộ dạng em như vậy, còn có thể làm được việc gì nữa sao?”

Tầm Thiên Hoan hướng Bắc Diệc Uy miễn cưỡng cười: “Diệc Uy, anh cũng đừng để ý đến, anh còn nhiều việc phải làm a.”

“Hiện tại cũng đến giờ ăn cơm trưa, chúng ta cùng đi ăn trưa a.”

Tầm Thiên Hoan sững sờ, mới qua một buổi sáng.....

Vốn cho là, đã làm việc trong công ty hai năm, một tháng này cũng sẽ trôi qua rất nhanh, chính là hiện tại, cô mới biết được, thì ra nửa ngày thời gian lại dài đằng dặc, chỉ có nửa ngày cũng có thể phát sinh rất nhiều rất nhiều chuyện tình.....

Tầm Thiên Hoan nhẹ gật đầu, nói: “Àn, chúng ta đi ăn cơm đi.”

Bỗng nhiên, Tầm Thiên Hoan dường như nghĩ đến cái gì, cô nói: “Tôi thiếu chút nữa quên, trong công ty chẳng phải chúng ta giả bộ không quen biết, cùng nhau ăn cơm như vậy sẽ lộ ra sao?”

Bắc Diệc Uy không để ý: “Lộ thì thế nào?”

Tầm Thiên Hoan nói: “Anh cũng không thể như vậy, lúc trước đã nói sẽ không tiết lộ mà.”

Bắc Diệc Uy có chút thẹn thùng: “Thiên Hoan.....”

Lúc này Âu Dương Tịch mới có chút phản ứng: “Tôi đã đặt sẵn hai phần cơm, lát nữa sẽ có người đưa đến văn phòng. Bắc Diệc Uy hay là anh đi ăn một mình đi.”

Ánh mắt Bắc Diệc Uy đột nhiên u ám, vẻ mặt không thay đổi: “Được.”

Trước khi đi, Bắc Diệc Uy nói với Tầm Thiên Hoan một câu: “Hảo hảo chăm sóc chính mình.”

Sau đó, xoay người rời đi, bóng lưng của hắn, thoạt nhìn, có chút cô đơn.....

Tầm Thiên Hoan quyết định, hôm nay sẽ một mực bảo trì trầm mặc.

Cô sợ chính mình..... sẽ nói ra những lời không tự chủ được.

Cơm đưa tới, Âu Dương Tịch thay Tầm Thiên Hoan mở cà mèn ra: “Đây là món em thích.”

Tầm Thiên Hoan không nói gì, gật gật đầu.

Tầm Thiên Hoan lẳng lặng ăn cơm.

Âu Dương Tịch vừa ăn cơm, vừa chú thị cô, cơm ăn vào càng ngày càng không có hương vị, chỉ ngơ ngác nhìn cô.

Cảm nhận được ánh mắt nồng đậm của hắn, Tầm Thiên Hoan vẫn trầm mặc không nói, chỉ là lực nắm đôi đũa ngày càng gia tăng.....

Đừng như vậy nhìn, cô van hắn.....

Nhưng là ánh mắt như vậy, cả buổi chiều đều chưa từng rời khỏi cô.....

Âu Dương Tịch, căn bản không có tâm trí làm việc.

Tầm Thiên Hoan không phải không cảm nhận được tầm lòng của hắn, mà là không muốn cảm nhận, cô không muốn để ý đến hắn thì hắn cứ liên tục ở trước mắt cô, cô muốn hận lại phát hiện càng đau khổ hơn.

Âu Dương Tịch, có phải là Âu Dương Tịch trước kia, cô đã không cách nào phân rõ.
Hiện tại cô cần một chứng cứ xác định.

107. Chương 105

Chương 105

Cứ như vậy sau vài ngày, các đồng nghiệp trong công ty cũng dần dần phát giác quan hệ giữa Âu Dương Tịch và Tầm Thiên Hoan không bình thường. Trong công ty, ai cũng biết Tầm Thiên Hoan là người tâm phúc bên cạnh Âu Dương Tịch, nên bất kì nhân viên nào gặp Tầm Thiên Hoan cũng đều bày ra khuôn mặt tươi cười chào hỏi thân thiết, nhưng mà ẩn sau những khuôn mặt cười đó là cái gì, thì chỉ có bản thân người đó mới biết rõ. Tầm Thiên Hoan không thích loại cảm giác này, từ trước đến giờ cô chỉ muốn mỗi người đối xử chân thật với cô, vui vẻ chính là vui vẻ, không thích chính là không thích, không có làm những điều giả tạo, rập khuôn như vậy.....

Có một ngày, thư ký của Âu Dương Tịch đột nhiên nói bên tai Tầm Thiên Hoan rằng: “Tốt nhất nên cẩn thận một chút, đừng có đi đâu một mình.”

Tầm Thiên Hoan ngạc nhiên quay đầu lại nhìn cô ấy. Người thư ký kia thái độ điềm nhiên lạnh nhạt.

Tầm Thiên Hoan hiếu kỳ: “Vì sao nói như vậy?”

Cô ấy chỉ cười nói: “Bởi vì trong công ty, danh tiếng của cô quá lớn, những gì tôi có thể nói với cô chỉ có vậy, chính cô hãy chú ý a.”

Tầm Thiên Hoan không khỏi sửng sốt.

Tay Tầm Thiên Hoan đã gần như bình thường lại, kỳ thật vết thương cũng không sâu, hơn nữa được xử lý kĩ lưỡng nên nhanh chóng hồi phục.

Hôm nay thật là trời đất ban ơn, cả ngày Tầm Thiên Hoan đều không gặp Bắc Diệc Uy, mà Âu Dương Tịch bởi vì một số việc đã sớm rời khỏi công ty. Giờ tan tầm, đứng trên quảng trường một mình, Tầm Thiên Hoan thoải mái mà thở phào một cái, cổ găng nở một nụ cười thật tươi.

Hội tốt, hết thấy đều tốt!

Tầm Thiên Hoan không bắt được xe taxi, bất chợt cô lại muốn tận hưởng cảm giác một mình như vậy nên muốn thông thả đi dạo trên đường, hơn nữa đi bộ nhiều cũng có lợi.

Tầm Thiên Hoan bắt đầu thông thả bước đi, bước chân nhẹ nhàng, cô hít thở bầu không khí thoải mái, cứ đi mãi. Lúc này Tầm Thiên Hoan mới phát hiện cô lại đi tới căn nhà cô cùng Âu Dương Tịch ở trước đây, Tầm Thiên Hoan sửng sốt đứng ở đó, xảy ra chuyện gì, cô.....

Tầm Thiên Hoan không khỏi cúi đầu xuống, mũi chân di di xuống đất.....

Đột nhiên, phía sau Tầm Thiên Hoan xuất hiện vài người dáng vẻ không tử tế, Tầm Thiên Hoan còn chưa kịp phản ứng, những người kia liền bắt lấy bờ vai của cô, kéo cô vào trong ngõ nhỏ.....

Tầm Thiên Hoan kinh hoảng không thôi, hét lớn: “Các người là ai, muốn làm gì? Cứu mạng cứu mạng a!”

Một người trong đó che miệng của cô, không cho cô bất kì cơ hội lên tiếng nào, đây là một ngõ cụt, đi một lúc đã đến cuối đường, vì vậy, nhóm người liền đem cô ném xuống đất, cô bị đau không thôi nhưng cũng không có kêu ra tiếng, chỉ là gất gao trừng mắt nhìn mấy thanh niên đều khoảng 27,28 tuổi gì đó, cô lạnh lùng nói: “Các người là ai?”

Một người đàn ông mặc áo khoác ngoài màu đen tiến đến chỗ Tầm Thiên Hoan: “Là những người đàn ông của cô!”

Tầm Thiên Hoan nghiêng răng nghiêng lợi: “Ai phái các người tới?”

“Cô cho rằng chúng ta sẽ nói cho cô biết sao?”

“.....” Tầm Thiên Hoan tìm kiếm một tia cơ hội cuối cùng, nói: “Như vậy, muốn như thế nào các người mới bằng lòng thả tôi? Bao nhiêu tiền?”

“Nha đầu như cô có thể có bao nhiêu?”

Lời vừa nói ra, mấy người đàn ông đều phá lên cười.

Tầm Thiên Hoan trừng mắt nhìn, tim đập loạn cả lên, toàn thân đều sợ hãi, cô giữ chặt lấy y phục của mình, chẳng lẽ lần này thật sự trốn không thoát sao?... Những người đàn ông này, chỉ nhìn cũng khiến cho cô cảm thấy chán ghét, dơ bẩn!

Chính mình, sao có thể bị những người này đụng?!

Tầm Thiên Hoan cắn răng, chuẩn bị từ trên mặt đất đứng lên, ai ngờ, cái người đàn ông mặc áo khoác ngoài đã nghiêng hạ thân, đẩy thân thể mềm mại của cô ngã trở lại.....Tầm Thiên Hoan giãy dụa, không cho hắn tiến thêm một bước đụng chạm vào mình, lúc này hai người đàn ông khác cũng bắt đầu đến hỗ trợ, Tầm Thiên Hoan lại một trận hỗn loạn quằn quại đánh chân đá, nhưng hầu như không có kết quả, cô nghe thấy âm thanh quần áo chính mình bị xé nát, cô phản kháng càng dữ dội, cô phần nộ kêu:

“Hỗn đản, các người những vương bát đản này, thả tôi ra!! Súc sinh!!”

“Súc sinh, các người những súc sinh này, các người hội chết không yên lành!!”

“Thả tôi ra!! Tôi sẽ giết các người!!”

“Hỗn đản.....”

“Súc sinh.....”

Sau một hồi phản kháng, mấy người đàn ông đều bị Tầm Thiên Hoan làm cho ra một thân mồ hôi, mà còn chưa chế phục được, một người trong đó dừng lại, nói: “Ca, chúng ta tiếp tục như vậy cũng không phải biện pháp, nha đầu kia tính tình quá liệt! Dùng sức mạnh không được.”

Người đàn ông mặc đồ đen nhìn hắn nói: “Có biện pháp nào tốt cứ nói!”

Hắn đã sớm không còn nhẫn nại!

Người nọ lấy ra một lọ thuốc từ trong túi quần của mình, đổ ra mấy viên, cười tủm tỉm: “Loại thuốc này chỉ cần nuốt vào, khí lực của cô ta sẽ lập tức biến mất, hơn nữa sau đó cho dù chúng ta không muốn, cô ta cũng sẽ van xin được làm tình.”

Người đàn ông mặc đồ đen thoáng giật mình, rồi liền trở nên thật vui vẻ, nói: “Hảo tiểu tử, có loại thuốc như thế còn không sớm lấy ra?!”

Người nọ cười mà không nói, trong tay cầm mấy viên thuốc kia nhét vào trong miệng của cô, buộc cô nuốt vào trong bụng, lúc những viên thuốc bị ép qua yết hầu, Tầm Thiên Hoan gần như muốn tắc thở! Lửa giận bùng bùng, nhưng không có biện pháp phát tiết ra!

Hơn nữa, ngay sau khi Tầm Thiên Hoan nuốt vào những viên thuốc cũng cảm giác được sức lực cả người dần dần biến mất, cô muốn động đậy, muốn giãy dụa đều không thể, thân thể của cô dần dần không nghe lời của bản thân, chỉ có ánh mắt kia giống như mũi tên, hận không thể hung hăng cắm vào tim của từng người bọn họ!

Cô chỉ có thể trở mắt nhìn những người này dùng bàn tay dơ bẩn của bọn họ cởi bỏ nút thắt, đem y phục của mình từng cái từng cái lột ra, da thịt của cô có thể cảm giác tình tường sự lạnh buốt khi tiếp xúc với không khí, đồng thời nó cũng khắc sâu vào mắt của những kẻ háo sắc này.....

Thân thể của cô không hề có lực, dù cho trong nội tâm sôi trào điên cuồng, cô lại bất lực, tùy ý những người đàn ông này quan sát thân thể của mình.....

Bỗng “Phanh!!” một tiếng, ngay sau đó một tiếng kêu đau vang lên: “A!!”

Tầm Tân Đồng cầm trong tay côn gỗ, giải quyết hết từng tên, bọn chúng chưa kịp phản ứng côn gỗ đã liên tiếp giáng xuống, chỉ vài ba cái ba người đàn ông lập tức ngã xuống đất!

Tầm Tân Đồng quăng côn gỗ ra, sau đó cởi áo khoác của mình che lên thân thể Tầm Thiên Hoan, nhìn Tầm Thiên Hoan, trong ánh mắt của hắn vô hạn đau lòng.....

Tầm Thiên Hoan trầm thấp gọi một tiếng: “Tân Đồng.....”

Tuy những người kia đã ngã xuống, nhưng trong lòng Tầm Thiên Hoan vẫn còn sợ hãi, nhìn thấy Tầm Tân Đồng, ánh mắt cô vừa rồi tràn ngập phần nộ, trong khoảng khắc trở nên nhu nhược, lúc này đây cô mới chính thức cảm thụ.

Bởi vì sợ hãi mà trong ánh mắt có vẻ ướt át, cô nói: “May mắn em đến kịp thời.”

Tầm Tân Đồng ôm lấy cô từ trên mặt đất đứng dậy, từng bước một đi ra ngoài, hắn nói: “Em đã tới, chị không cần sợ, em sẽ bảo vệ chị.”

Tầm Thiên Hoan vô ý thức vươn tay chăm chú ôm hắn, thân thể hai người gần sát, kỳ thật ở trước mặt của hắn cô vĩnh viễn được an toàn, ai cũng có thể phản bội cô ngoại trừ hắn – Tầm Tân Đồng sẽ không, cô nhẹ nhàng gọi: “Tân Đồng.....”

Ngũ quan Tầm Tân Đồng tuần tú, thanh âm ôn nhu: “Nếu có thể vĩnh viễn nghe thấy chị gọi em như vậy thì tốt rồi.....”

Vì vậy, cô lại gọi một tiếng: “Tân Đồng.....”

Khóe môi Tầm Tân Đồng không khỏi cong lên, hắn ôm cô càng chặt.

Toàn thân cô vô lực dán trước bộ ngực của hắn, khẽ nói: “Tân Đồng..... Tân Đồng..... Tân Đồng, trên thế giới này chỉ có em sẽ không phản bội chị phải không? Em là thiết tình rất tốt với chị phải không?”

108. Chương 106

Chương 106

Tầm Tân Đồng bỗng nhiên dừng bước, ánh mắt nhìn chăm chăm vào bộ dáng nhỏ nhắn xinh xắn trong ngực, thanh âm hắn ôn nhu giống như vân bông vải, hắn nói: “Tất nhiên, em sẽ vĩnh viễn bảo vệ chị..... Vĩnh viễn vĩnh viễn.....”

Tầm Thiên Hoan mỉm cười, hiện tại cô rất cục hiểu được, Tầm Tân Đồng mới là chính là người cô có thể toàn tâm gửi gắm mình, có lẽ vì hai người là chị em, từ nhỏ sống cùng một nhà nên tình cảm đặc biệt hơn người ngoài, cũng đơn thuần không có một tia tạp chất.....

“Tân Đồng.....” Tầm Thiên Hoan khẽ gọi, chỉ là thanh âm tựa hồ có chút quái dị, dường như cô đang chịu đựng một điều gì đó.....

Một lát sau, Tầm Thiên Hoan nhin không được chột kêu một tiếng: “Ủm a.....”

Tầm Tân Đồng cảnh giác nhìn Tầm Thiên Hoan, hỏi: “Chị làm sao vậy?”

Tầm Thiên Hoan toàn thân khô nóng, bất an vặn vẹo cơ thể, đôi tay nhỏ bé cũng không biết như thế nào mới tốt, cô nói: “Bọn họ..... bức chị uống thuốc.....”

Thuốc, là thuốc gì, lúc này thì không thể biết rồi.

Tầm Tân Đồng nhíu chặt lông mày, hắn cũng luống cuống, không biết làm sao: “Vậy bây giờ phải làm sao?”

Tầm Thiên Hoan gấp gáp nói: “Trở lại cái nhà kia đã.”

Tầm Tân Đồng bình tĩnh, từng sờ gật gật đầu, nói: “A a.....”

May mắn vùng này không có nhiều người, Tầm Tân Đồng ôm Tầm Thiên Hoan nhanh chóng chạy đến căn nhà lúc trước, trên đường đi cũng không đụng người nào, đứng ở trước cửa phòng, Tầm Tân Đồng lại ngáy ngẩn cả người.

Tầm Thiên Hoan rút tay ra, ở trong tay của cô một xuất hiện chuỗi chìa khóa, tay cô vẫn luôn giữ chặt nó từ lúc đầu tới giờ.....

Tầm Thiên Hoan mở cửa phòng ra, Tầm Tân Đồng ôm cô đi vào phòng, đóng cửa phòng.

Tất cả trong phòng vẫn quen thuộc như vậy, phòng ở y nguyên sạch sẽ giống như lúc thời điểm cô ra đi, một hạt bụi cũng không có, Tầm Thiên Hoan biết rõ, trong thời gian qua hẳn là có người đã tới, là hẳn sao?

Đầu óc Tầm Thiên Hoan không đủ sức suy nghĩ tiếp những chuyện này, xuân được đã sớm phát tác, cơ bản cô đã không thể khống chế được nữa, khi vào trong cô buông ra kiểm chế bản thân: “Thả chị xuống.”

Giường, trên giường lớn có quá nhiều kí ức, cho nên lần này cô sẽ không nằm trên giường đó nữa.....

Tầm Tân Đồng có chút khó hiểu, nghĩ ngợi có vẻ cũng đoán ra vấn đề, đành theo lời Tầm Thiên Hoan nói mà thả cô xuống, ngay sau đó nụ hôn của cô vội vã in lên người hắn, thuận thế đẩy hắn dựa lưng vào vách tường, hôn ý loạn tình mê, áo khoác choàng trên người cô đã rơi mất từ lâu, hắn nhẹ nhàng vuốt da thịt bóng loáng.....

Giai điệu ôn nhu cùng với ánh mắt mơ màng mị hoặc của cô lúc này, có thể khiến bất cứ người đàn ông nào thần hồn điên đảo, một luồng sóng khoái cảm bao trùm toàn bộ lý trí, tất cả những quan niệm trói buộc kia đều không còn tồn tại, cô và hắn thời khắc này chỉ cần có nhau, cô vong tình rên rỉ: “Ưm a.....”

Lúc cô sung sướng đồng thời cũng là lúc chính hắn ra vô cùng vui thích, tâm tình vô cùng kích động, không kìm lòng được luôn miệng nói: “Em yêu chị..... Thật sự rất yêu.....”

Cô ngăn không được rên rỉ: “A.....”

Hắn tại trong cơ thể của cô ra vào, hai người đều cảm thấy cao trào sắp xảy ra.

“Bành bạch!!”

Đột nhiên cửa bị người nào đó dùng sức đập, hai người có chút dừng lại, nhưng giờ phút cao trào sắp xảy ra, hai người đâu thể để ý nhiều như vậy, hắn càng nhanh chóng ra vào trong cơ thể cô, nghênh đón cao trào, cửa tiếp tục bị đập còn truyền đến thanh âm hốt hoảng của Âu Dương Tịch: “Thiên Hoan, Thiên Hoan, em đang ở bên trong sao?”

Rốt cục hắn một lần đánh sâu vào đưa cả hai lên cao trào, cánh tay của hắn cũng vô lực thả xuống, hắn sớm đã lui ra khỏi cơ thể của cô, xuất tại một bên, kéo quần áo lại, lúc này Tầm Thiên Hoan đã toàn thân vô lực, thân thể từ trên tường chậm rãi trượt xuống, hạ thể còn có dư dư khoái cảm.....

“Phanh!” một tiếng, rốt cục cửa bị đá tung ra, Âu Dương Tịch phần nộ xuất hiện ở cửa ra vào.

Tầm Thiên Hoan cùng Tầm Tân Đồng đồng thời đưa ánh mắt nhìn cửa ra vào, trước khi hai người kịp phản ứng, Âu Dương Tịch đã nhanh chóng tiến lên hai bước thật dài, sau đó đưa chân lên đá xoáy về phía Tầm Tân Đồng – một động tác rất đẹp, rất nhanh khiến Tầm Tân Đồng ngã nhào trên mặt đất.

Âu Dương Tịch chỉ vào Tầm Tân Đồng mắng to: “Khốn kiếp, cô ấy là chị gái cậu, cậu phải biết rõ không thể đối với cô ấy như vậy?!”

Ngũ quan tuần tú của Tầm Tân Đồng bởi vì đau đón mà nhăn nhó, nhưng nhanh chóng khôi phục lại chỉ còn lông mày nhện không được mà nhíu nhíu.

Tầm Thiên Hoan nhặt áo khoác ngoài trên mặt đất lên, choàng trên người của mình, sau đó cuống quýt chạy đến bên cạnh Tầm Tân Đồng, đỡ hắn dậy, lo lắng hỏi: “Tân Đồng, Tân Đồng, thế nào, không có sao chứ? Có bị thương không?”

Ngũ khí của cô gấp gáp lẫn sợ hãi, bên trong lại vô cùng ân cần.

Tầm Tân Đồng cau mày, miễn cưỡng nhìn Tầm Thiên Hoan cười: “Em không sao, yên tâm.”

Nhìn thoáng vẻ mặt hần hơi thống khổ, Tầm Thiên Hoan biết rõ hần nhất định chịu không ít đau nhức.

Tầm Thiên Hoan cắn cắn môi, ánh mắt trừng hướng Âu Dương Tịch, âm thanh lạnh lùng nói: “Anh làm cái gì vậy?”

Âu Dương Tịch sững sờ: “Hần là em trai của em, hần đối với em làm những chuyện như vậy, anh đương nhiên.....”

Tầm Thiên Hoan phẫn nộ, tay nắm chặt lại phóng tới Âu Dương Tịch, dùng sức đâm vào người hần, không ngừng hét lên: “Ai bảo anh xen vào việc của người khác a? Ai bảo anh đánh người?! Ai cho phép anh đánh cậu ấy?! Tôi cho anh biết, tôi không cho phép bất luận kẻ nào khi dễ cậu ấy, không cho phép! Anh không cần phải chôn mồm vào chuyện của tôi!”

Tầm Thiên Hoan càng không ngừng đánh hần, mỗi cú đâm đều dùng hết sức lực, tựa hồ muốn đánh hần cho hần cảm nhận những đau đớn mà Tầm Tân Đồng vừa mới chịu từ hần.

Âu Dương Tịch sững sờ, cô căn bản là không chút sức nào, những cú đánh lên người hần cũng chẳng gây đau đớn gì, nhưng lòng của hần lại đau đớn.

Tầm Tân Đồng đứng một bên nói: “Được rồi, em không sao.” Nói xong thì tiến lên ôm lấy cô, ngăn trở tất cả động tác của cô.

109. Chương 107

Chương 107

Âu Dương Tịch chăm chú nhìn Tầm Thiên Hoan: “Tầm Thiên Hoan, em biết mình đang làm cái gì chứ?”

Tầm Thiên Hoan bị Tầm Tân Đồng giữ lại, cô có chút chần chừ, nói: “Tôi đang làm cái gì, không cần anh quan tâm!”

“Đó là em trai của em!”

“Thì như thế nào?” Tầm Thiên Hoan lạnh lùng nói: “Cảm thấy tôi đây là loại phụ nữ vô sỉ có phải không? Tốt lắm, hiện tại anh có thể lập tức đi, hoặc là, tôi có thể lập tức biến mất khỏi tầm mắt của anh!”

Âu Dương Tịch ảo não nói: “Em biết rõ anh không phải có ý này!”

“Tôi cũng không hiểu ý của anh.”

Âu Dương Tịch bỗng nhiên cười: “Em không biết..... em thật sự yêu em trai của mình?”

Tầm Thiên Hoan siết chặt ngón tay, cả người đều lạnh, lúc này Tầm Tân Đồng đem áo khoác ngoài trên người cô khép lại thật kín, động tác nhu hòa, Tầm Thiên Hoan ngẩng đầu nhìn Âu Dương Tịch, nói: “Thì thế nào?”

Âu Dương Tịch nhú mày: “Em điên rồi sao?”

“Đúng, tôi chính là điên rồi.”

“Tầm Thiên Hoan, em đừng có tùy hứng như vậy được không?”

“Tôi chính là tùy hứng!”

Cuối cùng lửa giận của Âu Dương Tịch bị Tầm Thiên Hoan lạnh như băng làm tắt ngấm, hần bỗng nhiên lạnh nhạt nói: “Em đang hại chính mình.”

Tầm Thiên Hoan kinh ngạc.

Tầm Tân Đồng tiến lên một bước, hướng Âu Dương Tịch nói: “Anh nói đủ chưa?”

“.....?”

“Như vậy, tôi chỉ muốn nói với anh một câu” Tầm Tân Đồng nói: “Tôi đối với chị ấy là yêu, so với anh bây giờ tuyệt đối không ít hơn! Anh hiểu chưa?”

“Tiểu tử,” Âu Dương Tịch cười, mĩa mai: “Cậu biết cái gì gọi là yêu sao?”

Tầm Tân Đồng chưa kịp trả lời, Tầm Thiên Hoan đã nhin không được: “Vậy anh thì biết rõ cái gì là yêu sao?”

Âu Dương Tịch nhìn cô, cô nói: “Miệng anh lúc nào cũng nói yêu tôi, nhưng anh đã làm như thế nào? Bởi vì anh, tôi nhận lấy thương tổn rất lớn, lòng của tôi hoàn toàn bị thương thể của anh, anh biết anh đến cỡ nào đáng giận, đến cỡ nào đáng hận sao? chính là.....”

Chính là..... Cô lại hận hấn không được, thật sự, cô đối với hấn không cách nào trở nên lãnh đạm, cô ép mình chán ghét hấn, nhưng mà cô phát hiện, thứ mà cô càng ngày càng chán lại chính là bản thân mình mà thôi.....

Âu Dương Tịch nhẹ giọng hỏi: “Thật sự em không thể tha thứ anh?”

Tầm Thiên Hoan nghiêng đầu qua một bên, không nhìn hấn, ngực có chút khó chịu.....

Âu Dương Tịch đi đến trước mặt Tầm Thiên Hoan, mỉm cười nói: “Mặc kệ em tha thứ cho anh hay không, dù sao..... Anh cũng sẽ không buông tha cho em, trong lòng của anh không có gì quan trọng hơn so với em.”

.....

Một căn nhà gỗ nhỏ đơn giản, vây chung quanh nhà gỗ đều là những loài hoa và cỏ các loại.

Trước một cây hoa có một lão nhân đang cầm kéo, tỉ mỉ chăm sóc hoa cỏ.

Bắc Diệc Uy quỳ xuống trên mặt đất, bên cạnh ông lão, khuôn mặt bình thường tuấn tú lạnh lùng, lúc này chỉ mang một vẻ thành khẩn, đầu có chút cúi thấp, hấn dùng giọng điệu bình tĩnh nói: “Ông Ngoại, hiện tại chỉ còn có ông mới có thể giúp cháu.”

Bàn tay cầm kéo của ông lão không khỏi cứng đờ, ông chậm rãi quay đầu, nhìn người quỳ trên mặt đất – chính là ngoại tôn ông thương yêu nhất, không khỏi buồn phiền.

Sau đó, ông lão lại quay đầu đi, tiếp tục công việc của mình. Một lúc lâu sau, ông mới lên tiếng: “Coi như là đã xảy ra chuyện đại sự, cũng không thể tùy tiện quỳ gối trước mặt người khác, đạo lý đơn giản như vậy, Diệc Uy, chẳng lẽ cháu cũng không hiểu.”

Bắc Diệc Uy cúi đầu không nói, nếu không phải vạn bất đắc dĩ, hấn cần gì phải làm như vậy?

Lão nhân cười yếu ớt, nói: “Tôn nhi, đi lấy kéo đi, chúng ta cùng nhau chăm sóc hoa cỏ.”

Bắc Diệc Uy hơi quái lạ ngẩng đầu nhìn, bỗng nhiên hấn lại tựa hồ hiểu được, chỉ gật đầu: “Dạ.”

Bắc Diệc Uy tìm ra một cây kéo từ trong nhà gỗ, dùng tại cửa ra vào một chút, sau đó hướng ông lão đi tới, đứng ở một bên, cẩn cẩn dực dực cắt bỏ.

Thời gian từng chút từng chút trôi qua, động tác của ông lão không nhanh mà cũng không chậm.....

Tâm tư Bắc Diệc Uy trầm xuống, trên mặt lại không biểu tình, chỉ chậm rãi cắt.....

Ông lão thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn nhìn hấn, trên mặt hiện ra một vòng ý vị thâm trường vui vẻ.....

Bỗng nhiên, Bắc Diệc Uy rõ ràng dùng hết sức lực đem cành hoa cắt xuống, lão nhân tức thì nhú mày, không khỏi nói: “Dù sao cũng là tuổi trẻ.”

Bắc Diệc Uy hổ thẹn cúi đầu: “Ông Ngoại.....”

“Thôi thôi.” Ông lão thở dài, nói: “Vào nhà a.”

Bắc Diệc Uy âm thầm thở hắt ra, theo ông lão đi vào phòng.

Lão nhân đem kéo cất kỹ, sau đó rót chén trà uống một mình, hướng Bắc Diệc Uy nói: “Muốn uống trà thì tự mình rót.”

Bắc Diệc Uy gật đầu: “Được.”

Bắc Diệc Uy đáp ứng, chính mình chú ý rót một chén trà, nhưng lại không yên lòng mà uống.

Sau khi uống một nửa chén trà, ông lão nhẹ nói: “Chuyện của Bắc thị, ta đại khái cũng biết chút ít.”

Bắc Diệc Uy trình trọng ngẩng đầu lên, nhìn chăm chăm vào ông, trong nội tâm có chút trầm trọng, lại hết sức cảnh giác. Hắn nói: “Con muốn thỉnh ông Ngoại giúp đỡ con!”

“Gây dựng lại Bắc thị?”

“Dạ! Hiện tại chỉ có ông Ngoại mới có thể giúp con!” Nếu không, hẳn thật sự đã không còn đường để đi.

“Nghe nói, bây giờ con vẫn còn ở lại trong công ty?”

Tin tức của ông Ngoại quả nhiên linh thông!

Bắc Diệc Uy gật đầu: “Dạ!”

Ông lão nặng nề thở dài, nói: “Như vậy xem ra, tiểu tử con cũng có chút ý chí làm đại sự.”

“Ông Ngoại..... Giúp đỡ con!”

“Ai, không nghĩ tới ta đã là một lão già khom, cứ nhiên còn được tái xuất giang hồ.”

“Ông Ngoại, Tôn nhi bất hiếu.....” Bắc Diệc Uy áy náy không thôi, cũng chỉ có cắn răng không nói.

Ông lão cười nói: “Con coi như là không tệ, so với anh trai và mẹ của con thì chí ít cũng quan tâm đến ta, cho nên ông Ngoại vì con làm chút việc cũng đáng.”

“Kỳ thật mẹ con cùng anh trai khi còn sống đều phi thường.....”

Ông lão lập tức khoát tay ý bảo hắn không cần nói tiếp, nói: “Biết rõ con muốn nói gì, không cần nói, ta còn không biết rõ những chuyện này sao? Ha ha, Diệc Uy, tính tình của con tuy lãnh đạm chút ít, dù sao so với anh trai con cũng mạnh mẽ..... Huống chi hiện tại con lại là Tôn nhi duy nhất của ta, ta không giúp con thì ai sẽ giúp con? Ta không giúp con thì ta giúp ai bây giờ?”

Bắc Diệc Uy cúi đầu thật sâu: “Cám ơn ông Ngoại!”

Lão nhân cười cười, nói: “Đứa nhỏ này thật sự là, đối với ông Ngoại còn nói ‘Cám ơn’ cái gì?”

Bắc Diệc Uy cười.

Ông lão đẩy đẩy chiếc kính lão thị của mình, nói: “Hiện tại chỉ cần con ở công ty ‘Hảo hảo’ công tác, còn lại cứ giao cho ông Ngoại đi.”

110. Chương 108

Chương 108

Ngày đó, Tầm Tân Đồng khuyên bảo mãi mà Tầm Thiên Hoan vẫn không về nhà mẹ đẻ, cô về tới Bắc gia, nhưng Bắc Diệc Uy cũng chưa có trở về, hỏi quản gia thì ông ấy cũng nói không rõ ràng lắm.

Tầm Thiên Hoan hít thán, sau đó tắm rửa một cái rồi lên giường đi ngủ, nằm ở trên giường, ôm gối đầu, lật qua lật lại đều ngủ không được, mãi cho đến ngày chủ nhật hôm sau, Bắc Diệc Uy mới về tới.

Tầm Thiên Hoan vừa ăn sáng vừa không biết nên hỏi cái gì, lại nhìn hắn một chữ cũng không nói, cô nhin không được nói: “Tối hôm qua anh đi đâu?”

Hắn nhẹ giọng trả lời: “Gặp ông Ngoại.”

“Ông Ngoại?!” Tầm Thiên Hoan có chút giật mình, hắn còn có ông Ngoại sao, vậy mà cô lại một chút cũng không biết.

Bắc Diệc Uy nói xong thì chuẩn bị lên lầu: “Đúng vậy, anh còn có một ông Ngoại, có cơ hội anh sẽ đưa em đến gặp mặt.”

Tầm Thiên Hoan ở sau lưng gọi hắn lại nói: “Anh không ăn sáng sao?”

Bắc Diệc Uy dừng bước lại, nhìn cô: “Anh ăn rồi.”

Đi hai bước, Bắc Diệc Uy lại quay đầu, nhìn chằm chằm vào cô nói: “Nếu có một ngày hoàn cảnh của Âu Dương Tịch lại thay đổi, em vẫn sẽ không thích hắn?”

Tầm Thiên Hoan nhìn hắn, không rõ hắn đang nói cái gì.

Bắc Diệc Uy nhìn cô sững sờ không khỏi cười, nói: “Anh chỉ tùy tiện hỏi mà thôi.”

Thời gian nói chậm không chậm, nói nhanh cũng không nhanh, cũng đã nửa tháng trôi qua, trong lúc đó quan hệ giữa Âu Dương Tịch cùng Tầm Thiên Hoan không có gì tiến triển, Tầm Thiên Hoan vẫn đều đặn đúng giờ đi làm, gần như mỗi ngày Âu Dương Tịch đều đem tất cả chú ý đặt ở trên người của cô, tìm cơ hội lấy lòng cô, nhưng mà nét mặt của cô chỉ thờ ơ, về phần tâm tư cô như thế nào, sợ là ngay cả chính cô cũng không rõ.

Bắc Diệc Uy cũng có chút quái dị, thời gian đi làm rất bình thường, lại thường xuyên biến mất một đêm, hoặc là xin nghỉ ngơi vài ngày liền, hoặc là lúc cô còn chưa tỉnh giấc đã rời nhà đi trước, cô không biết hắn đang làm cái gì, có chút tò mò nhưng thực sự chưa dám hỏi.

Hết thấy, tựa hồ gió êm sóng lặng.

Hết thấy, cũng giống như gió cuốn mây trôi.

Ngay khi Tầm Thiên Hoan gần tan sở, đột nhiên điện thoại vang lên, là một số điện thoại di động lạ lẫm.

Giờ khắc này, đột nhiên tâm Tầm Thiên Hoan bối rối, ngón tay nhẹ nhàng nhấn điện thoại.... một giây hai giây ba giây.... bên kia truyền đến một giọng nữ: “Thiên Hoan, đã lâu không gặp.”

Tầm Thiên Hoan có một lúc hít thở không thông, sau đó cô muốn nhảy lên, cô muốn hét lên, tất cả kích động hóa thành thanh âm run run: “Ki Ki..... Là bạn sao? Ki Ki, thật là bạn đúng không?!”

Ki Ki cười cười: “Đương nhiên, nha đầu!”

“Ki Ki, rốt cục bạn đã đi nơi nào? Lúc ấy một tiếng không từ đã đi, trong khoảng thời gian này một tin tức cũng không có, bạn có biết mình rất muốn gặp bạn không? Bạn gần đây có khỏe không?”

“Mình rất khỏe,” Ki Ki nói: “Thiên Hoan, trong khoảng thời gian này chắc rất là khó khăn cho bạn.”

“Nếu có bạn ở đây thì tốt rồi, bạn có thể hiến kế ỉn.”

“Như vậy.....” Ki Ki dừng một chút nói: “Lời nói của mình, bạn sẽ nghe sao?”

“Có khi nào mình không nghe lời bạn đâu chứ! Mình biết rõ bất cứ điều gì mà bạn nói đều là muốn tốt ỉn.”

Ki Ki tựa hồ nhẹ nhàng thở ra, nói: “Vậy được rồi, chúng ta tìm một chỗ gặp mặt a, mình có vài lời muốn nói với bạn.”

Tầm Thiên Hoan cực kỳ vui mừng, lập tức trả lời: “Ừ, gặp mặt ở đâu?”

.....

Tầm Thiên Hoan vội vàng đem điện thoại cất đi, trên mặt nét tươi cười hiện rõ, mừng rỡ chạy ra khỏi công ty, không để ý Bắc Diệc Uy đang ở sau lưng gọi cô, bằng tốc độ nhanh nhất cô lên một chiếc xe taxi và đi đến chỗ hẹn.

Trên một bãi cỏ vắng vẻ Ki Ki đang chờ cô, không quá nửa giờ sau đã thấy Tầm Thiên Hoan vừa chạy tới vừa thở hồng hộc, trong tích tắc nhìn thấy Ki Ki thì vẻ mặt trở nên kinh hãi, hai người vừa thấy mặt đã chạy tới rồi ôm nhau nhiệt tình.

“Ki Ki!”

“Thiên Hoan!”

Tầm Thiên Hoan nhìn người phụ nữ trước mắt y nguyên xinh đẹp, nhớ tới thời gian sống cùng nhau, mắt cô chuyển đỏ hồng, nói: “Ki Ki, cuối cùng cũng gặp lại bạn, mình còn tưởng rằng đời này khó có khả năng gặp lại!”

Ki Ki nhẹ nhàng mà vỗ vỗ gương mặt của cô, nói: “Nha đầu ngốc, không phải đã gặp được sao? Sao lại còn muốn khóc?”

Tầm Thiên Hoan có chút ngượng ngùng: “Không có!”

“Trong khoảng thời gian này bạn đã đi đâu?” Tầm Thiên Hoan cùng Ki Ki ngồi xuống trên cỏ, Tầm Thiên Hoan hỏi: “Chẳng phải bạn nói bạn chỉ có thể sống ở thành phố này thôi sao?”

Trong ánh mắt Ki Ki có chút phức tạp, sau đó cười cười nhìn Tầm Thiên Hoan: “Phần lớn thời gian đều là ở đây.”

Tầm Thiên Hoan thở dài: “Rõ ràng hai đứa sống cùng một thành phố, mình lại một chút cũng không cảm giác được bạn ở đâu, như vậy trong khoảng thời gian này những chuyện phát sinh, hẳn là bạn cũng biết?”

Không cần đoán, khẳng định biết, hơn nữa cô có dự cảm lần này Ki Ki xuất hiện, chắc chắn cũng có liên quan đến những chuyện này.

“Đúng, mình biết.” Ki Ki tự tin: “Hơn nữa, mình còn hiểu rõ hơn bạn.”

“Cái gì?”

Ngữ khí Ki Ki tuy nhỏ nhẹ nhưng bên trong lại rất bình tĩnh: “Những chuyện của cậu và Tịch trong thời gian qua.....”

Tầm Thiên Hoan nhin không được nói: “Ki Ki, cậu cũng không biết, Tịch chính là một tên lường gạt, hẳn lừa chúng ta, đã lừa gạt lâu như vậy!”

Ngón tay Ki Ki khẽ gạt những sợi tóc trên trán Tầm Thiên Hoan, nói: “Thiên Hoan, chẳng lẽ bạn chưa từng nghe qua câu ‘Nói dối thiện ý’ sao, dù cho Tịch có chút lừa gạt, nhưng Tịch, anh ấy đối với bạn chưa bao giờ thay lòng.”

Tầm Thiên Hoan quá lạ, nhìn Ki Ki: “Ki Ki, bạn cũng biết sao? Mình cùng Tịch.....”

Ki Ki cười: “Mình đã sớm biết, nha đầu, qua nhiều năm, Tịch đối với bạn như vậy thì ngay cả đứa ngốc cũng nhìn ra được, anh ấy quả thực coi bạn như bảo bối, chẳng lẽ bạn không biết sao?”

“Mình biết rõ..... Nhưng là, hẳn rõ ràng gạt mình, luôn miệng nói yêu thích mình nhưng lại lợi dụng mình! Mình thực hận hẳn thấu xương!”

Mặt Ki Ki khẽ hiện lên nhàn nhạt vui vẻ, cô nói: “Bạn thật sự hận sao? Lòng của bạn mềm yếu như vậy, mình không tin bạn có thể hận một người!”

Tầm Thiên Hoan thở dài, nói: “Ki Ki, bạn luôn hiểu mình còn hơn cả bản thân mình.....”

“Con người chính là như vậy, có lẽ chuyện của bản thân thì nhìn không thấu nhưng lại cứ luôn nhìn rõ những thứ khác.”

Tầm Thiên Hoan nhìn cô: “Phải không?”

“Tin tưởng mình.” Ki Ki chăm chú nói: “Tịch, bạn không thể quên anh ấy đâu.”

Tầm Thiên Hoan nhú mày: “Ki Ki, đừng nói đến hẳn được không, hiện tại cứ nghĩ đến hẳn thì trong lòng mình rất khó chịu.”

“Đó là bởi vì bạn vẫn để tâm đến hắn, sự quan tâm của bạn đối với anh ấy còn hơn bạn tưởng tượng nhiều.”

“Sự thật mà nói thì..... Tịch, mình không biết làm sao để tha thứ hắn.”

Ki Ki vỗ tay một cái thật vang: “Đúng rồi, chướng ngại trong lòng của bạn chính là chỗ này, bạn không biết làm như thế nào để tha thứ anh ấy! Bởi vì, bạn nhớ những lỗi lầm của anh ấy, nhưng có từng nghĩ qua những điểm tốt của anh ấy, sống trên đời này ai không từng mắc phải sai lầm chứ?”

Tầm Thiên Hoan sững sờ.

Ki Ki nói tiếp: “Tịch là người đàn ông đầu tiên của bạn, mình tin tưởng bạn đối với anh ấy có tình cảm sâu đậm. Tuy bạn không phải là người phụ nữ đầu tiên của Tịch, nhưng lại là người phụ nữ thứ nhất khiến Tịch động tâm. Có đôi khi tình yêu chính là vô lý như vậy, anh ấy đã gặp qua quá nhiều phụ nữ ưu tú hoàn mỹ, nhưng tâm lại chỉ để ở chỗ của bạn, đây cũng là điều hắn từng buồn rầu a.”

Tầm Thiên Hoan yên lặng cúi đầu, nghe Ki Ki nói: “Anh ấy quan tâm bạn, che chở bạn, không để cho bạn chịu bất cứ ủy khuất nào. Nhớ rõ có một lần: bạn bị một đám lưu manh quần lầy, Tịch lẻ loi một mình đối phó hơn mười người, cuối cùng bị đánh đến bản thân bị trọng thương, nhưng anh ấy không để ý thương thế của mình, chỉ đến khi nhìn thấy bạn bình an, mới bằng lòng tiếp nhận bác sĩ trị liệu..... Buổi tối bạn ngủ không được, chỉ cần một lần điện thoại của bạn, Tịch liền lập tức từ thành phố khác trở về, ôm lấy bạn chìm vào giấc ngủ.....”

Ki Ki cứ kể hết những cái này đến cái khác những việc mà Tịch đã làm cho Tầm Thiên Hoan, tựa hồ có nói không hết những điểm tốt của hắn. Nước mắt của Tầm Thiên Hoan đã âm thầm rơi.....

“Từ nhỏ Tịch lớn lên trong hoàn cảnh căn bản không biết yêu là tư vị gì, từ sau khi gặp được bạn, anh ấy mới chính thức dùng cả tinh thần và thể xác để ý đến và dùng hết thấy bản thân bảo vệ tình yêu này.....”

111. Chương 109

Chương 109

“Bạn nói Tịch bắt cóc bạn, nhưng hiện tại bạn không phải hảo hảo sao? Bạn có bị thương dù là một chút hay không? Bạn nói anh ấy cầm 30% cổ phần công ty của bạn đánh đổ Bắc thị, nhưng 30% cổ phần công ty là bạn cho anh ấy, vậy Tịch làm hết thấy cái này là sai ở chỗ nào? Tịch là người trọng tình nghĩa, hắn tuân thủ ước định hoàn thành nguyện vọng của thúc thúc, như vậy hắn sai ở chỗ nào? Vì sao bạn lại thật hận hắn? Bạn có cái gì hận, kể cả chính bạn, bạn hối hận đã làm như vậy phải không? Miệng bạn luôn nói yêu thương anh ấy như vậy, nhưng lại muốn cho Tịch vĩnh viễn đều không thể hoàn thành cái ước định này, làm cho cả đời anh ấy đều sống trong bất an?” Ki Ki nói một hơi.

Trong lòng Tầm Thiên Hoan rối rắm, ôm lấy ngực, gắt gao cắn môi, giống như sắp bùng nổ, cô nói: “Ki Ki, tại sao nói những lời này với mình, vì cái gì, tại sao bạn phải nói những lời này với mình?”

Về mặt Ki Ki lạnh nhạt, đáy mắt đã có những tia quang mang nóng rực: “Mình chỉ muốn cho bạn thấy rõ, muốn bạn nghĩ thông suốt, Âu Dương Tịch vĩnh viễn đều là Âu Dương Tịch, bạn cũng biết tình yêu của anh ấy, cần gì phải tra tấn lẫn nhau như vậy? Chẳng lẽ bạn cũng không để ý đến tâm của Tịch một chút nào sao?”

Tầm Thiên Hoan cắn môi, cô cố gắng kìm nén, chính là thật sự không ngăn được lệ, cô gấp gáp nói: “Nói ỉn biết..... Nói ỉn biết, Ki Ki, mình nên làm như thế nào?”

“Tha thứ cho anh ấy, bình thân tiếp nhận anh ấy, hãy trân trọng yêu thương anh ấy n.”

Tầm Thiên Hoan lắc đầu: “Mình sợ mình..... làm không được.”

“Bạn phải làm được!” Ki Ki khẩu khí có chút gấp: “Bằng không, cả đời này mình cũng sẽ không tha thứ bạn!”

Tầm Thiên Hoan ngạc nhiên nhìn chằm chằm vào Ki Ki, không ngờ cô nói ra một lời như vậy.

Tầm Thiên Hoan giật mình, rớt cục thấp giọng nói: “Bạn cũng yêu Tịch.....”

Ki Ki nhìn lên chân trời, trời chiều ảm đạm, cô thở ra nói: “Hiện tại mình đã có người trong lòng.”

Tầm Thiên Hoan kinh ngạc chú thị Ki Ki, cô bật thốt lên: “Là ai?!”

Ki Ki đem ánh mắt từ phía trên chuyển qua Tầm Thiên Hoan bên cạnh đang bày ra khuôn mặt tràn ngập nghi hoặc, ngoéo... môi một cái, nói: “Bạn không biết đâu.”

Tầm Thiên Hoan lau khô nước mắt của mình, nói: “Vậy có cơ hội, bạn nhất định phải ình gặp đó, người trong lòng Ki Ki, làm sao mình có thể không biết?”

Ki Ki vỗ vỗ đầu gối của cô nói: “Chuyện của mình cũng không cần bạn trông nom, hãy để tâm vào chuyện của bạn cùng Tịch, bạn cùng Tịch không thể hạnh phúc, mình cũng sẽ không hạnh phúc.”

Tầm Thiên Hoan hỏi: “Người trong lòng của bạn, hẳn có thích bạn không?”

Ki Ki sững sờ, sau đó thấp giọng nói: “Không biết, bất quá, chỉ cần hai người bạn hợp tốt lắm, mình mới có thể toàn tâm toàn ý truy cầu hạnh phúc của mình.”

Về mặt Tầm Thiên Hoan buồn vô cớ: “Chỉ là..... mình cũng không biết đối mặt anh ấy như thế nào.....”

Ki Ki duỗi một tay ra đặt ở trên ngực Tầm Thiên Hoan, thấp giọng nói: “Dụng tâm.”

Dụng tâm.....

Dụng tâm, đi đối mặt Tịch.....

Ở trên đường cái Tầm Thiên Hoan cứ đi mà chẳng có mục đích, trong đầu thầm nghĩ những lời này, tự định giá.

Chỗ ở hiện tại của Âu Dương Tịch chính là một tòa biệt thự bên cạnh nhà Trình thúc thúc lúc trước, có lần Tầm Thiên Hoan từng ngẫu nhiên nghe qua địa chỉ biệt thự.

Bất tri bất giác, trong lúc này cô lại đi tới.

Lúc này sắc trời đã tối, mà đèn đường lại phi thường sáng ngời, Tầm Thiên Hoan có thể trông thấy bóng dáng của mình, cô trầm mặc.....

Tầm Thiên Hoan đứng ở cửa lớn biệt thự, nhìn qua trong biệt thự, gian phòng sáng đèn xa xa, cô đoán rằng có thể là gian phòng của Tịch?

Bóng đêm nặng nề, quanh quẽ, bốn phía phi thường yên tĩnh, nơi này là khu biệt thự, dòng người cũng không nhiều, Tầm Thiên Hoan đứng ở chỗ này đã một giờ, mới có hai ba chiếc xe thể thao chạy ngang qua, nhưng Tầm Thiên Hoan lại như bất động.....

Một người bảo vệ trung niên đưa đầu ra khỏi cửa hỏi: “Cô gái, cô tìm ai? Đứng ở nơi đó ngây người lâu như vậy.”

Tầm Thiên Hoan ngơ ngác nhìn, không tự nhiên cười cười nói: “Tôi chỉ là nhìn xem.”

Người đàn ông kia lắc đầu, tự nhủ: “Đúng là thanh niên bây giờ đều kỳ quặc, cũng không biết lạnh sao?”

Tầm Thiên Hoan tiếp tục nhìn, ánh mắt bình tĩnh nhìn vào biệt thự, trong nội tâm yên lặng, gió nhẹ nhàng thổi qua sợi tóc cô, làn váy cô.....

Dưới đèn đường, tinh tế mưa bay.....

Vốn có chút lạnh, nhưng mà, cô lại không hề hay biết, mưa phùn rơi trên sợi tóc, trên quần áo, trên mặt.....

Nhìn thấy trời mưa, người đàn ông bảo vệ trung niên lại nhô đầu ra, nhìn Tầm Thiên Hoan, nói: “Cô gái, sớm trở về đi. Trời mưa tối, cái biệt thự này nhìn tối nhìn lui cũng chỉ như vậy không phải sao.”

Lời nói của ông ấy kéo những suy nghĩ của Tầm Thiên Hoan trở về, lúc này mới phát giác là trời mưa, Tầm Thiên Hoan nhìn ông gật đầu cười cười, sau đó ngẩng đầu nhìn thoáng qua kiến trúc nhà, để mưa phủ đầy trên gò má.

Tầm Thiên Hoan xoay đầu lại, mặt không biểu tình, bước chân có chút cứng ngắc, từng bước một chậm rãi đi về phía trước

.....

Trời mưa dần dần lớn, tiếng mưa rơi truyền vào lỗ tai lạo xạo gì đó.....

.....

Không biết vì cái gì, Âu Dương Tịch nằm ở trên giường mà tâm bắt đầu buồn phiền, trên giường lật qua lật lại chính là không tỉnh tâm nổi, cuối cùng dứt khoát tung chăn lên, xuống giường, kéo bức màn ra hé lộ khung cửa thủy tinh, thế mới biết bên ngoài đang mưa. Nhìn qua cửa sổ, ánh mắt Âu Dương Tịch vô tình nhìn thấy một cảnh: rất xa, hắt tựa hồ trông thấy một bóng người, nhưng bởi vì trong đêm, khoảng cách lại xa, căn bản không cách nào thấy rõ người nọ là ai, chỉ là, trong lòng của hắn có loại cảm giác là lạ, không kịp suy nghĩ, Âu Dương Tịch tiện tay cầm một cái áo khoác ngoài mặc trên người, ra khỏi gian phòng, chạy xuống lầu.....

Âu Dương Tịch mạo hiểm chạy vào màn mưa rất nhanh, đến ngay cửa lớn, đang chuẩn bị mở cửa, người đàn ông canh gác gọi: “Âu Dương tiên sinh, trời đang mưa, ngài định đi đâu à?”

Âu Dương Tịch quay đầu lại liếc hắn một cái: “Vừa rồi ông có trông thấy một bóng người hay không?”

“Cậu nói cô bé kia à?”

Âu Dương Tịch nhú mày, hỏi: “Cô bé? Trông thế nào? Mặc quần áo gì?”

“Tướng mạo sao..... bình thường, mặc một cái váy vàng nhạt.”

Váy vàng nhạt.....

Thiên Hoan.....

Âu Dương Tịch đột nhiên cả kinh, không chút do dự xoay người chạy ra ngoài, mưa to cũng không làm hắn dừng lại, nhanh chóng hướng theo phương hướng vừa rồi nhìn thấy cô chạy tới.....

Thiên Hoan, Thiên Hoan, thật là Thiên Hoan sao?

Cô đến tìm hắn?!

Đối với hắn mà nói đương nhiên là vừa mừng vừa sợ!! Như vậy bóng đêm, như vậy mưa phùn. Thân ảnh Thiên Hoan, có thể hay không chỉ là một giấc mộng mà thôi?

112. Chương 110

Chương 110

Mưa phùn ngày càng thêm dày, chỉ chốc lát con đường nhựa đã ướt đẫm, gió càng lúc càng thổi mạnh.

Quần áo Tầm Thiên Hoan đã ướt gần hết, dưới ánh đèn đường, cô lầm lũi tiến về phía trước..... Đột nhiên cô cảm thấy trong nội tâm vô cùng tịch mịch, nhìn bóng của mình in trên nền đất, cảm giác cô độc bao trùm nội tâm của cô.....

Bỗng nhiên một chiếc xe Lincoln chạy tới, ánh đèn xe chiếu vào mắt cô, khiến cho cô phải dừng bước lại, đưa tay lên che mắt chờ cho chiếc xe chạy qua.

Nhưng không ngờ, chiếc xe dừng lại bên cạnh của cô, Tầm Thiên Hoan chậm rãi thả tay xuống, mở to mắt nhìn và nhận ra chiếc xe thật quen thuộc. Bắc Diệc Uy xuống xe, không chút do dự cởi áo khoác của mình xuống, khoác lên thân thể mềm mại của cô, còn hần chỉ mặc một bộ đồ bó sát, làm tôn thêm dáng người khêu gợi. Hơi thở nam tính mạnh mẽ quyết đoán của hần khiến cho Tầm Thiên Hoan cảm thấy an tâm, tóc của cô vừa rối vừa ướt, những sợi tóc còn nhỏ xuống từng giọt từng giọt nước, cô nheo nheo mắt nhìn người đàn ông trước mặt, hỏi: “Sao anh lại tới đây?”

Lông mày nhọn của hần nhíu một cái: “Trời mưa như thế mà sao em không che dù?”

Cô cười nhạt một tiếng: “Không mang dù thì lấy cái gì mà che chứ?”

Hần sững sờ, có chút không vui, chỉ nói: “Thôi, lên xe đi.”

Sau khi an bài cho Tầm Thiên Hoan ngồi đằng hoàng vào trong xe, Bắc Diệc Uy mới nhanh ngồi vào ghế lái, đưa cho cô một cái khăn tay: “Lau người trước đi.”

Tầm Thiên Hoan tiếp nhận khăn tay, vừa lau nước đọng trên mặt vừa hỏi: “Làm sao biết tôi ở đây?.”

Hần khởi động xe, nói: “Đoán.”

Tầm Thiên Hoan cười: “Anh cũng giỏi đoán thật, ngay cả chính bản thân tôi cũng không biết làm sao mình có thể đi đến được đây.”

Hần giật giật khóe môi, ánh mắt thật sâu, trên mặt vẻ trầm tĩnh, không nói gì cả.

Đó là bởi vì, trong nội tâm cô lúc này chỉ có hình bóng người kia nên hần mới có thể đoán.....

Trong đêm mưa, dưới đèn đường, chiếc xe Lincoln dần dần biến mất vào bóng tối.....

.....
Trên người Âu Dương Tịch chỉ khoác một cái áo khoác mỏng, điên cuồng chạy về phía trước, mặc ưa đập vào người.....

Hần chạy, hần dùng sức liều mạng chạy, chạy đến chật vật..... Cuối cùng, mắt lại thấy chiếc xe kia dần dần biến mất ngay trước tầm mắt của hần, đến khi chiếc xe hoàn toàn mất dạng hần mới dừng bước, từng ngụm từng ngụm thở hào hển, toàn thân đã ướt đẫm, luôn miệng kêu :“Thiên Hoan..... Thiên Hoan.....”

Ông trời, cuối cùng vẫn chỉ cho hần 1 giấc mộng. Khi tỉnh mộng lại khiến hần càng thêm đau đớn.

Không biết từ khi nào áo khoác ngoài đã rơi xuống mặt đất, bị mưa thấm ướt đẫm.....

Thân thể đau nhức của hần cũng bắt đầu run rẩy run rẩy, xoay người lại, còn chưa kịp đi bước nào thì thân thể đã không còn đứng vững, một chân hơi khụy xuống, tay run rẩy ôm lấy ngực, khuôn mặt trắng bệch vì đau đớn mà bắt đầu vặn vẹo.....

Thân thể của hần dần dần ngã xuống, hần nằm trên mặt đất, ngực từng cơn đau thắt như bị vặn xoắn lại.....

Mặt của hần dính sát vào mặt đường nhựa lạnh băng, thân thể cuộn rút, run rẩy.....

“Thiên Hoan..... Thiên Hoan.....”

Tiếng mưa rơi lẫn át âm thanh lầm bầm của hần.....

.....
Tầm Thiên Hoan đột nhiên lớn tiếng nói: “Dừng xe!!”

Sắc mặt cô tái nhợt, tay bụm lấy ngực, ngực cô đau quá đau quá, ánh mắt trở nên mờ mịt.

Chỉ nghe “Két ——” một tiếng, chiếc xe dừng ngay!

Bắc Diệc Uy quay đầu, khó hiểu nhìn cô: “Có chuyện gì sao?”

Như là gặp ma, bỗng nhiên tay chân Tầm Thiên Hoan trở nên bối rối, run rẩy mở cửa xe, liều lĩnh nhảy xuống.

Bắc Diệc Uy kinh ngạc nhìn Tầm Thiên Hoan, rồi không kịp nghĩ ngợi mà chỉ nhanh chóng xuống xe, đuổi theo cô.

Mặc kệ trời mưa, Tầm Thiên Hoan như phát điên chạy ngược trở lại con đường cũ, nước mắt cứ tuôn rơi.

Bắc Diệc Uy thập phần sốt ruột, may mà chỉ một đoạn ngắn đã đuổi kịp cô, hấn từ phía sau lưng ôm lấy cô: “Hoan, em làm cái gì vậy?!”

Cô khóc, cô giãy dụa, tâm cô đau nhứt.....

Nhưng cô không biết rốt cuộc mình muốn làm gì.

“Em bình tĩnh một chút!” Bắc Diệc Uy chăm chú ôm lấy cô, nói: “Rốt cuộc em làm sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì, em có thể nói với anh, anh sẽ giúp cho em.”

Tầm Thiên Hoan dần dần không còn giãy dụa, nhưng nước mắt vẫn theo mưa chảy tràn trên gương mặt, cô nhắm mắt lại: “Không biết, tôi không biết..... Nhưng tôi rất sợ hãi..... Thật sự thật sự rất sợ hãi.....”

Như là có cái gì không thể thiếu trong cuộc đời đang rời bỏ cô..... Cô sợ hãi, cô mờ mịt, cô bất lực.....

Bắc Diệc Uy từ phía sau ôm cô, mặt của hắn dán tại cổ của cô, nói: “Đừng sợ, không phải sợ, không có chuyện gì, chuyện gì cũng đều không có.....”

113. Chương 111

Chương 111

Trong đêm mưa này chất chứa một loại tuyệt vọng không giới hạn, cảm giác tê lương bao trùm nội tâm con người.....

Tiếng mưa rơi ồn ã.....

Đêm mỗi lúc một sâu, dưới ánh đèn đường, Bắc Diệc Uy ôm Tầm Thiên Hoan, hai thân thể cũng bắt đầu dần dần lạnh như băng. trên mặt Tầm Thiên Hoan sớm đã phân không rõ là mưa hay là nước mắt, đôi mắt đỏ bừng, từ đằng sau gương mặt Bắc Diệc Uy ngày càng kề sát vào mặt cô, thỉnh thoảng hôn gương mặt của cô, tựa hồ hy vọng có thể hôn khô nước trên mặt cô dù là nước mưa hay nước mắt.....

Bắc Diệc Uy thấp giọng nói: “Đừng sợ, không có việc gì, chúng ta về nhà sẽ không có việc gì.”

Về nhà rồi sẽ không có chuyện gì..... ?

Về nhà rồi có phải là tâm của cô cũng không đau đớn như vậy nữa?

Ánh mắt cô hốt hoảng, tâm thoảng co rút đau đớn, không biết vì sao mà đau đớn, không biết xảy ra chuyện gì, chỉ là bản thân bỗng muốn quay lại con đường kia mà không có mục đích, có một loại sức mạnh cứ kéo cô quay lại.....

Một tay Bắc Diệc Uy ôm cô, một tay vuốt sợi tóc ướt đẫm của cô, nói: “Chúng ta về nhà được không?”

Về nhà.....

Tầm Thiên Hoan gật gật đầu.

Nhận được sự đồng ý của Tầm Thiên Hoan, Bắc Diệc Uy không khỏi mỉm cười, dịu thân thể của cô, từng bước một đi về phía chiếc xe, giúp cô ngồi vào xe rồi Bắc Diệc Uy kim lòng không được nhẹ nhàng hôn lên trên trán cô, sau đó mỉm cười nói với cô: “Đừng nghĩ nhiều nữa.”

Tầm Thiên Hoan cười cười.

Nụ cười này làm cho Bắc Diệc Uy khẽ rung động.

Bắc Diệc Uy một lần nữa ngồi vào ghế lái, quay đầu nhìn khuôn mặt không biểu tình của Tầm Thiên Hoan, bỗng nhiên than nhẹ.

Trên đường nhựa chiếc xe bắt đầu chạy, trời mưa càng ngày càng dữ dội, nước mưa va đập vào kính xe rồi từ từ trượt xuống, như thế nhiều lần làm nhòe tất cả hình ảnh, ngoài cửa sổ đèn đường nhanh chóng lướt qua lướt qua.....

Tầm Thiên Hoan nghiêng đầu dựa vào cửa sổ bên cạnh, đối với những sự việc bên ngoài không còn để tâm, tinh thần cô hoang mang, ánh mắt ngây ngốc.....

Mưa to tầm tã, gió thổi vi vút, những cành cây lay động chập chờn, vào những mùa đông như thế này thì dù mưa lớn cỡ nào cũng sẽ không có tia sét.

Nhưng trong cơn mưa này lại kèm theo những tiếng sấm ầm ầm, một chiếc xe cứu thương xuất hiện chạy trái chiều với chiếc xe Lincoln, hai chiếc xe lướt qua nhau, Bắc Diệc Uy nắm chặt tay lái, ánh mắt liếc nhìn chiếc xe cứu thương qua kính chiếu hậu, trong nội tâm có những bản khoăn trĩu nặng.....

Tầm Thiên Hoan nghiêng đầu tựa ở cửa sổ xe bên cạnh, linh hồn cô dường như đã phiêu bồng đến chốn không người nên đều không hay biết những gì đang xảy ra.....

Khi chiếc xe Lincoln gần đến một ngã tư đường, lại một hồi thanh âm “Ô ô.....” – chiếc xe cứu thương nhanh chóng vượt qua xe của hai người họ, đèn báo hiệu không ngừng lập lòe, trong đêm mưa thanh âm cấp cứu kia thiệt là làm cho người nghe hết hoảng.....

Lúc này Tầm Thiên Hoan dường như tỉnh mộng, lông mi khẽ rung động, vô tình liếc ra bên ngoài cửa sổ, ánh mắt cô bỗng chốc sưng sờ, thân thể cứng đờ, trong lòng đau tựa như có hàng vạn con kiến đang gặm nhấm.....

Tay của cô vô thức giơ lên gõ vào cửa kính xe, càng gõ càng nhanh, càng lúc càng bối rối.....

“.....”

Bắc Diệc Uy lái xe bên cạnh quay đầu lại nhìn cô: “Thiên Hoan, làm sao vậy?”

Cô không biết trả lời làm sao, cô chỉ không ngừng gõ vào cửa xe, tựa hồ muốn đập vỡ lớp thủy tinh đó ra, không ngừng gõ.....

Cô lẩm bẩm: “Tịch..... Tịch.....”

Thanh âm của cô lọt vào trong tai, Bắc Diệc Uy nhíu nhíu mày, tay lái càng siết chặt, tốc độ xe mỗi lúc một nhanh hơn, trong nội tâm bức bối lại vội vàng, sắc mặt nặng nề.....

Tốc độ xe cứu thương cực nhanh, chỉ chốc lát sau chiếc xe đã biến mất hoàn toàn khỏi tầm mắt của cô.....

Trong nội tâm của cô buồn vô cớ như mất đi một thứ quan trọng.....

Trong miệng nỉ non những lời ngay cả cô cũng không tự chủ được: “Tịch..... Tịch.....”

Động tác tay của cô dần dần ngừng lại, cô tựa trên cửa sổ xe, ý thức của cô bắt đầu mơ hồ, cuối cùng ngất đi.....

“Thiên Hoan, Thiên Hoan, em không sao chứ?”

Trong nội tâm Bắc Diệc Uy vô cùng sốt ruột, nhanh chóng lái xe về nhà.

.....

Bắc Diệc Uy vội vã ôm lấy Tầm Thiên Hoan rời khỏi xe, bước nhanh vào nhà, sau đó cấp cấp đem cô ôm vào phòng ngủ.....

Hắn giúp cô lau khô thân thể rồi thay y phục, sau đó còn mớm cô uống thuốc, mọi việc được sắp xếp ổn thỏa thì đêm đã khuya.

Bắc Diệc Uy nhẹ nhàng thở ra, lúc này mới nhận ra bản thân cũng không tương tất, đang chuẩn bị đứng dậy rời đi, lại nghe thấy tiếng Tầm Thiên Hoan nỉ non trong lúc mê sảng, nhưng đó là cái gì thì Bắc Diệc

Uy không có nghe rõ. Vì vậy, Bắc Diệc Uy lại ngồi xuống lần nữa, nhìn khuôn mặt cô trong lúc hôn mê: lông mi như cánh bướm mỏng khẽ lay động, da thịt non mịn bóng loáng, khuôn mặt của cô thanh tú, ở khoảng cách gần quan sát cũng không tìm thấy bất kì khuyết điểm nào, môi của cô có chút tái nhợt, nhưng vẫn căng đầy, làm cho người ta thập phần triu mến, Bắc Diệc Uy nghiêng hạ mặt, tìm môi của cô mà nhẹ nhàng hôn lên.....

Trong lúc hôn mê Tầm Thiên Hoan vẫn có thể cảm giác được nhưng mắt chỉ có thể nhắm, mặc hân hôn.

Hai tay Bắc Diệc Uy nhẹ nâng hai gò má cô, ổn định mặt của cô, không cho cô động, hôn môi cô đến lưu luyến quên rời đi, thỉnh thoảng có thể nghe thấy cô phát ra âm thanh rất nhỏ.

.....

Tầm Thiên Hoan hôn mê đến ngày hôm sau vẫn không có tỉnh lại, Bắc Diệc Uy đã tìm bác sĩ đến khám cho cô, bác sĩ đã cho cô uống thuốc rồi dặn dò cho cô tỉnh dưỡng tại nhà là được.

Tầm Thiên Hoan bị bệnh, tất nhiên là không thể đi làm.

Bắc Diệc Uy dặn dò quản gia chăm sóc tốt cho Tầm Thiên Hoan, nếu có chuyện gì phải kịp thời gọi điện thoại cho hắn, quản gia đồng ý rồi Bắc Diệc Uy mới yên tâm lên xe đi làm.

Hôm nay, trong công ty, các nhân viên lại đang bàn luận chủ đề mới.

“Mọi người biết không? Hôm nay Tổng tài không tới công ty đó!”

“Vậy thì sao? Có gì kì lạ đâu, người ta là ông chủ, muốn tới thì tới, không đến cũng sẽ không có ai quản được?”

“Chị nói cũng đúng, nhưng mà Tầm Thiên Hoan cũng không tới công ty, chị nói như vậy có kỳ quái không?”

“Vậy cũng có thể là trùng hợp thì sao?”

“Trên thế giới nào có nhiều trùng hợp như vậy.”

.....

114. Chương 112

Chương 112

Trong một phòng bệnh, đồ đạc hỗn loạn như vừa mới bị trộm cắp vào lục lọi mọi thứ rồi tung cả lên.....

Một cái gối đầu bị quăng xuống đất, trên khuôn mặt tuấn mỹ của Âu Dương Tịch mang vẻ phẫn nộ, nói: “Tôi nói không đi nước ngoài là không đi! Tôi không sao, thân thể của tôi không cần các người chăm sóc, tôi còn chưa chết được!! Các người nghe không hiểu lời của tôi sao?”

Trong phòng bệnh, ngoại trừ Ân Khả, còn có Bác sĩ Lưu – trưởng bối của Âu Dương Tịch.

Nhưng giờ phút này Âu Dương Tịch không quan hết được những này, hắn nổi giận, hắn hoàn toàn tức giận, ngay cả tự do của bản thân cũng không có quyền quyết định sao?

Ân Khả nhíu chặt lông mày, nói: “Âu Dương Tịch, cậu không thể tùy hứng như vậy! Cậu có biết hiện tại cậu chẳng khác gì một tiểu hài tử bốc đồng? Cậu không đi nước ngoài trị liệu, chính là tự gây khó dễ cho bản thân! Đến lúc đó, chỉ có mình cậu bị tổn thương!!”

“Tôi biết rõ tôi đang làm cái gì, không cần cậu phải giáo huấn tôi!” Âu Dương Tịch nói: “Đêm qua tôi rõ ràng trông thấy Thiên Hoan tới tìm tôi, cô ấy tới tìm tôi chính là minh chứng cô ấy đã tha thứ cho tôi, tôi phải ngay lập tức đi tìm cô ấy, cô ấy nhất định đã tha thứ tôi!!”

Âu Dương Tịch càng nói càng kích động, bật dậy muốn bò xuống giường, tay lại theo bản năng ôm lấy ngực, Ân Khả thấy bộ dáng hẩn thê này, cau mày, vội vàng cùng bác sĩ Lưu tiến lên trước ngăn hẩn lại, Bác sĩ Lưu nói: “Tịch, từ khi nào thì cháu trở nên không biết phân biệt tốt xấu như vậy? Ngay cả thân thể của mình cũng không để ý sao? Cháu làm như vậy mọi người lo lắng nhiều!”

“Chú Lưu, để cho cháu đi được không?!” Âu Dương Tịch dùng ánh mắt khẩn cầu nhìn Lưu bác sĩ, nói: “Nếu như không gặp được Thiên Hoan, một giây cháu cũng sẽ không an tâm!”

Bác sĩ Lưu cũng không biết làm sao: “Vừa mới này không phải đã giúp cháu liên lạc với cô ấy rồi sao? Gọi điện thoại mấy lần rồi mà cô ấy đều không tiếp.”

Âu Dương Tịch vội vã nói: “Không phải không phải, nhất định là cô ấy có việc hoặc là không có mang theo điện thoại, nếu không cô ấy nhất định sẽ tiếp!”

Nói xong, Âu Dương Tịch không để ý ngăn trở của bọn họ chuẩn bị đứng lên, Bác sĩ Lưu cùng Ân Khả song song ngăn chặn hẩn, lại rất là cẩn cẩn dực dực, sợ làm bị thương hẩn.

Ân Khả nhin không được nói: “Âu Dương Tịch, cậu thật không có tiền đồ, vì một người phụ nữ như vậy mà không để ý đến tính mạng của mình, cậu làm như vậy, cậu cho rằng giá trị sao? Bên cạnh cô ta cũng không phải chỉ có một người đàn ông! Có hay không có cậu, cô ta cũng không sao cả!”

“Đúng, cậu nói rất đúng, tôi không có tiền đồ, cô ấy có thể không có tôi, nhưng tôi không thể không có cô ấy!” Âu Dương Tịch trừng mắt nhìn hẩn: “Nói như vậy, cậu đủ hiểu chưa?”

Ân Khả nhìn Âu Dương Tịch ngạc nhiên.

Âu Dương Tịch chẳng muốn cùng hẩn dài dòng, tránh bọn họ ra, chỉ muốn xuống giường, trong miệng reo lên: “Các người là gì của tôi?! Dựa vào cái gì khống chế tự do của tôi? Thả tôi ra, tôi muốn đi tìm Thiên Hoan!”

Thân thể Âu Dương Tịch vốn không tốt, còn kích động như thế, Ân Khả cùng Bác sĩ Lưu hai người đàn ông cũng không thể ngăn cản hẩn được, không còn phương pháp, Bác sĩ Lưu đành đối với hộ sĩ đứng ở cửa ra vào nói: “Mau tới cho hẩn thuốc an thần!”

Y tá trưởng vừa nghe, vội vã chạy tới.....

Dưới sự cố gắng khống chế của vài người, cuối cùng thuốc an thần cũng được tiêm vào tay của hẩn, chảy vào trong thân thể của hẩn..... trong tích tắc, thể xác và tinh thần Âu Dương Tịch đều lạnh buốt..... Trong phòng, dần dần dần dần yên tĩnh trở lại.....

Âu Dương Tịch cảm thấy toàn thân mình như nhũn ra, muốn dùng sức nhưng khí lực toàn thân giống như dòng nước đã chảy cạn vậy, ngã xuống giường, ngón tay thon dài khẽ gơ lên rồi lập tức lại rơi xuống giường mềm, cố gắng dùng lực thì ngón tay cũng chỉ có thể nhúc nhích chút ít, mặc dù trong lòng của hẩn sục sôi, sôi trào, nhưng thân thể của hẩn đã không nghe theo ý hẩn, trong ánh mắt của hẩn tràn đầy tuyệt vọng.....

Miệng của hẩn rung động, phát ra từng thanh âm đứt quãng không thể nghe: “Tôi..... Muốn gặp..... Thiên Hoan..... Tôi hận, các người.....”

Ân Khả hô một tiếng: “Cậu cứ hận đi!”

Âu Dương Tịch yên tĩnh trở lại, Bác sĩ Lưu cũng nhẹ nhàng thở ra, nhìn Ân Khả một cái rồi hai người cùng đi ra ngoài phòng bệnh.

Đóng cửa phòng bệnh, hai người đứng ở trên hành lang.

Ân Khả hỏi: “Chú Lưu, làm sao bây giờ?”

Về mặt Bác sĩ Lưu trầm trọng, sau một lúc lâu, nói: “Thừa dịp lúc này, đưa cậu ấy ra nước ngoài ngay.”

Ân Khả đồng ý gật đầu, nói: “Cháu cũng nghĩ như vậy.”

“Chỉ là.....” Bác sĩ Lưu trầm ngâm: “Công ty làm sao bây giờ?”

Ánh mắt Ân Khả thật sâu: “Hiện tại đại cục đã định, hơn nữa công ty chẳng qua chỉ là vật ngoài thân, đã hoàn thành nguyện vọng của cha cháu thì cũng không quan trọng, hiện tại quan trọng nhất là thân thể của cậu ấy, hơn nữa, việc xuất ngoại tuyệt đối không thể để cho người nhà của cậu ấy biết, bằng không sẽ phiền toái.”

Bác sĩ Lưu lắc đầu nói: “Chú rất không đồng ý, cần phải có người nhà của nó, nó đã bệnh thành như vậy, về tình về lý đều cần thông báo cho bọn họ biết rõ tình hình thực tế, nếu không đến lúc thật sự có một.....”

Ân Khả quả quyết nói: “Không có khả năng! Cậu ấy sẽ không chết! Cậu ấy tuyệt đối không thể chết được! Cậu ấy là anh em duy nhất của cháu, cháu sẽ không để cho cậu ấy chết! Cho dù dùng biện pháp gì, cháu đều muốn chữa cho cậu ấy!”

Bác sĩ Lưu bất đắc dĩ thở dài: “Chẳng lẽ chú không nghĩ như vậy sao? Nhưng mà Ân Khả à, sinh lão bệnh tử không phải do con người quyết định mà được? Cũng không ai biết nó sẽ đến lúc nào, mặc dù chú là bác sĩ, nhưng mà việc sống chết của con người chú cũng không thể chắc chắn!”

Ánh mắt Ân Khả thâm trầm, nói: “Lập tức xuất ngoại, lập tức trị liệu, thúc thúc, không phải chú nói chỉ cần xuất ngoại dùng kỹ thuật nước ngoài tiên tiến nhất, vậy hắn còn có thể nắm chắc sự sống sao? Vậy bây giờ lập tức xuất ngoại, nhất định phải nhanh chóng cứu chữa cậu ấy!”

Bác sĩ Lưu lại có chút do dự nói: “Chính là, chúng ta không có được sự đồng ý của nó đã đưa nó xuất ngoại, đến lúc nó tỉnh lại.....”

Ân Khả nắm chặt nắm tay: “Hiện tại không trông nom được nhiều như vậy!”

115. Chương 113

Chương 113

Tầm Thiên Hoan hỗn loạn đi xuống giường, thân hình mảnh khảnh tựa như một chiếc lá mỏng manh cố bám víu vào chiếc cành khô trước những cơn gió thu, miễn cưỡng đi tới cửa, cố hết sức mở cửa, đứng tại lúc này, quần gia từ bên ngoài đi tới nhìn thấy Tầm Thiên Hoan không khỏi kinh hãi, bước chân nhanh hơn chạy tới: “Thiếu phu nhân, rốt cục cô đã tỉnh.”

Tầm Thiên Hoan vịn trên khung cửa, không có hơi sức, sắc mặt tái nhợt, hô hấp yếu ớt, nhìn bộ dáng của cô quần gia vội vã tiến lên đỡ lấy thân thể cô: “Thiếu phu nhân, bây giờ cô còn bệnh, trước hết nên nằm trên giường nghỉ ngơi.”

Tầm Thiên Hoan cũng đành chịu, theo lão quần gia dìu đến bên giường, thân thể Tầm Thiên Hoan rất suy yếu, thanh âm rất nhỏ hỏi: “Diệc Uy?”

“Thiếu gia đã đi làm.”

Tầm Thiên Hoan hiểu rõ gật đầu, sau đó lại hỏi: “Hiện tại mấy giờ rồi? Tôi đã ngủ bao lâu?”

Quần gia trả lời: “Bây giờ là hai giờ chiều, cô đã ngủ từ tối hôm trước đến hiện tại.”

Tầm Thiên Hoan có chút khó chịu vuốt ve cái trán, nói: “Tôi bị làm sao vậy?”

Quần gia khiêm tốn: “Đêm qua toàn thân cô ướt sũng, thiếu gia ôm cô vào nhà, sau đó cô đã phát sốt.”

Trong đầu Tầm Thiên Hoan chỉ là một mảnh hỗn độn, dường như là cần phải suy nghĩ cái gì nhưng cái gì cũng đều không nhớ, đầu đầu a.

“A, tôi sẽ nghỉ ngơi trên giường, bác cứ đi lo việc của mình.”

Quần gia mỉm cười, nói: “Tôi đi trước vậy..., cô hảo hảo nghỉ ngơi.”

Sau khi quản gia rời đi, Tầm Thiên Hoan ngồi ở trên giường, ánh mắt tìm kiếm chiếc điện thoại trên giường, chậm rãi cầm lấy, mở ra điện thoại, xem xét, cô kinh ngạc vì có rất nhiều cuộc gọi đến?! Hơn nữa còn là cùng một dãy số, dãy số này, đương nhiên Tầm Thiên Hoan vô cùng quen thuộc.

Tịch, đây là Tịch gọi tới!

Tầm Thiên Hoan không chút do dự gọi lại số điện thoại đó, sau đó khẩn trương chờ đợi người nhấc máy, chính là, cô lại nghe được: “Xin chào số điện thoại này hiện đã tắt máy!”.

Tầm Thiên Hoan sửng sốt để điện thoại di động xuống, trong nội tâm không tránh khỏi lo lắng, bất an lan tràn ra toàn thân, đây là có chuyện gì?

Rất không yên tâm, loại bất an này khiến cô chỉ muốn lập tức lao ra ngoài đi tìm Âu Dương Tịch, trong nội tâm phi thường khó chịu, chua xót, loại cảm giác này, cô rất quen thuộc, hình như đêm hôm qua cũng là cảm giác này.....?

Tầm Thiên Hoan rốt cục nhận không được, ngồi ở trên giường, hai tay ôm đầu gối, vùi đầu khóc..... Thật sự là khó chịu.....

Cảm giác như có một cái gì đó vô cùng quan trọng không thể chia lìa trong đời đang rời bỏ cô.....

Cùng lúc đó.

Bên kia Đại dương xa xôi.

Bệnh viện xx.

Đây là một bệnh viện tư rất nổi tiếng, Bác sĩ Lưu là bạn quen thân với Phó viện trưởng của bệnh viện, hơn nữa trước khi đưa Âu Dương Tịch đến đã liên hệ trước, nên giảm đi không ít trình tự, chỉ trong thời gian ngắn Âu Dương Tịch đã được nhập viện. Mãi cho đến khi vào bệnh viện, Âu Dương Tịch vẫn chưa có tỉnh lại, sau khi Ân Khả an bài thỏa đáng hết thảy, Âu Dương Tịch có thoáng mở mắt ra nhưng còn chưa nói một câu, lại tiếp tục chìm vào giấc ngủ sâu.

“Chú Lưu, kỳ thật chú không cần tới, cháu có thể tự chăm sóc hẳn.” Ân Khả đứng ở một bên thấp giọng nói.

“Tôi cũng chỉ ở lại đây chừng vài ngày thôi, dần xếp mọi việc tốt rồi tôi mới có thể an tâm trở về, lần này tới tôi cũng thuận tiện muốn gặp lại lão bạn nhiều năm.”

“Lần này chuyện của Tịch thật sự làm phiền chú nhiều, thúc thúc.” 1

“Cháu – đứa nhỏ này, đừng nói như vậy, có cái gì cảm tạ với không cảm tạ. Tịch – đứa nhỏ này đối với chúng ta đều quan trọng như nhau.”

Ân Khả cười cười, đột nhiên thần sắc có liễm liễm: “Mỗi ngày chúng ta đều chích thuốc mê cho cậu ấy, sẽ không có việc gì chứ? Có thể bị tác dụng phụ không?”

Bác sĩ Lưu lắc đầu bất đắc dĩ nói: “So với việc để cho nó vừa tỉnh táo lại kích động kịch liệt, chẳng thà cứ làm cho nó yên tĩnh ngủ như vậy, không bị kích thích đối với nó mới có lợi.”

Ân Khả sâu xa thở dài: “Cũng chỉ có như vậy.”

“Trong công ty an bài như thế nào?”

Ân Khả cười khổ: “Đi quá mau, thông báo cũng chưa kịp nên mọi việc trong công ty cháu cũng không kịp sắp xếp.”

“Thật là khổ cho cháu rồi.”

“Không có việc gì.” Ân Khả cười cười: “Hiện tại cứu cậu ấy quan trọng hơn.”

.....

Quản gia ở cửa ra vào đi tới đi lui, ánh mắt thỉnh thoảng nhìn ra bên ngoài, quan sát bóng đêm, rốt cục nhìn không được ông quay vào nhà gọi điện thoại cho Bắc Diệc Uy, trở ra cửa chờ thêm hơn 10 phút đã thấy Bắc Diệc Uy về tới, quản gia không khỏi thở dài, tốc độ này có thể coi là rất nhanh.

Bắc Diệc Uy hoang mang rối loạn sau khi rời khỏi xe cũng không dám đi từ từ mà trực tiếp chạy đến trước mặt quản gia, hỏi: “Quản gia, làm sao vậy?!”

“Thiếu gia, rốt cục cậu đã trở lại.”

“Thiên Hoan làm sao vậy?”

Quản gia đau đầu nói: “Xế chiều hôm nay, thiếu phu nhân đã tỉnh, nhưng sau khi tỉnh lại cô ấy cứ ngồi yên trên giường, không nói lời nào, cơm cũng không ăn, chỉ ngồi trên giường một mực khóc, không khóc thì lại ngồi ngẩn người, tôi hầu như không có biện pháp, hỏi gì cô ấy cũng không trả lời.....”

Quản gia còn chưa nói xong, Bắc Diệc Uy đã lướt qua ông ấy, bằng tốc độ nhanh nhất đi vội lên lầu, đi đến trước phòng ngủ, hẩn nhẹ nhàng mở cửa phòng. Trong phòng ngủ rất yên tĩnh, ánh sáng yếu ớt từ chiếc đèn bàn chiếu le lói trong phòng, chỉ thấy cô ngồi dựa vào đầu giường, vẻ mặt ngu ngơ, ánh mắt hoảng hốt, nước mắt từ trên gương mặt lặng lẽ rơi xuống.....

Về mặt Bắc Diệc Uy bình tĩnh lại, tất cả sợ hãi, tất cả hoảng loạn vừa rồi đều được che giấu lại, hẩn ôn nhu nhìn chăm chăm vào cô, từng bước một chậm rãi tới gần cô, sau đó ngồi xuống bên cạnh cô, ánh mắt vẫn không chuyển khỏi khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, hẩn lặng im nhìn chăm chăm vào cô, ngoài mặt tuy bình tĩnh nhưng tận sâu đáy lòng đã cảm thấy đau đớn.....

Thật lâu, hẩn rốt cục nhìn không được duỗi ra cánh tay thon dài, đem cô kéo vào trong ngực của mình, ôm cô, chăm chú ôm..... Hẩn nghĩ cho cô tất cả hạnh phúc cùng vui vẻ..... Nhưng tại sao hẩn luôn làm không được?

116. Chương 114

Chương 114

Bắc Diệc Uy ôm Tầm Thiên Hoan, thấp giọng hỏi: “Thiên Hoan, em làm sao vậy?”

Tầm Thiên Hoan hoảng hốt, cánh tay chậm rãi ôm lấy Bắc Diệc Uy, dựa vào trong ngực của hẩn, thanh âm của cô nhẹ nhàng sâu kín: “Diệc Uy, em rất sợ, giống như tất cả mọi người trên thế giới đều muốn rời khỏi em..... Em cô đơn một mình, em không còn gì cả.....”

Bắc Diệc Uy nhẹ nhàng mà vuốt ve, nói: “Nha đầu ngốc, làm sao em lại nghĩ những chuyện này? Làm sao có thể? Cho dù mọi người trên thế giới đều bỏ em mà đi, chỉ cần em nguyện ý, anh nhất định mãi mãi ở bên cạnh em, cho dù chết anh cũng sẽ ở bên cạnh em.”

Tầm Thiên Hoan chu môi: “Anh nói lời ngốc gì vậy, chết rồi thì làm sao còn ở cạnh được, như vậy em sẽ càng sợ.”

Bắc Diệc Uy liệt môi cười, nói: “Em yên tâm, tôi nhất định ở bên cạnh của em để bảo vệ em.”

“Cám ơn anh..... Diệc Uy.”

“Không cần phải nói cám ơn với anh.”

“Hai ngày này anh ở nhà với em được không? Ở nhà một mình em sẽ suy nghĩ miên man, em cũng không biết rốt cuộc em đang sợ những thứ gì, thương tâm những thứ gì, chỉ là khó chịu.....”

“Ừm, được.” Bắc Diệc Uy nhẹ giọng đáp ứng.

Cô nhẹ nhàng thở ra, chăm chú dựa vào trong ngực của hẩn.

Hẩn ôm cô, sắc mặt lại có chút đăm chiêu, qua hồi lâu, hẩn hỏi: “Thiên Hoan, nếu có một ngày.....”

Thanh âm của hắn bỗng nhiên ngừng, nhìn bộ dáng trong ngực đã lặng yên thiếp đi.....

Bắc Diệc Uy khẽ thở ra, sau đó lơ đãng lắc đầu, nhìn cô đầy thương yêu, ôn nhu ôm cô vào trong ngực, trong nội tâm có cảm giác vui thích không nói nên lời.....

.....

Bác sĩ Lưu xách một valy hành lý nhỏ, nhìn Ân Khả ở phía sau nói: “Kỳ thật không cần đến tiễn chứ.”

Khuôn mặt tuần tú của Ân Khả mỉm cười, nói: “Dù sao cũng tiện đường, thúc thúc, sau khi đến nơi nhớ gọi điện thoại cho cháu.”

Bác sĩ Lưu gật gật đầu, trầm tư một lát, nói: “Tịch – đứa bé kia cũng chỉ có một người chăm sóc, cháu sẽ vất vả.”

“Sẽ không, chú à, chú cứ yên tâm.”

“Trong khoảng thời gian này, cháu cùng Tịch, hai người đều không ở công ty, trong công ty có việc gì phải nhờ những nhân viên đáng tin cậy mới được.”

Ân Khả hí híp mắt, có một người..... sao có thể tin được?

“Chú, những điều này cháu đã biết, chú cứ yên tâm trở về công tác a, tốt tốt chú ý thân thể.”

“Chú là bác sĩ mà những điều này chú cũng biết a.”

Nhìn Bác sĩ Lưu càng lúc càng đi xa, Ân Khả nặng nề hít vào một hơi, trong nội tâm tựa hồ có loại bất an, hoang mang rối loạn như là có chuyện gì sẽ phát sinh, nhưng lại nghĩ không ra là chuyện gì.....

Ân Khả xoay người rời khỏi sân bay, hướng bệnh viện đi đến.

Ân Khả nhanh chóng đến được bệnh viện, tại cửa phòng bệnh của Âu Dương Tịch, hắn lại thấy được gương mặt quen thuộc, Ân Khả dừng bước chân lại, nhìn người đàn ông trung niên trước mắt này, trong trí nhớ lóe lên rất nhiều hình ảnh.

Đờ đẫn đứng ở đó, thanh âm của Ân Khả thấp gần như không thể nghe thấy kêu một tiếng: “Chú Hoắc.....”

Người đàn ông trung niên kia một thân tây trang trắng tắp, lông mày rậm còn có ánh mắt sâu đến lợi hại làm cho người ta cảm thấy một loại áp lực vô hình, chỉ nghe hắn nói: “Thì ra cậu còn nhớ rõ có người chú này.”

Sắc mặt Ân Khả trầm tĩnh, trong nội tâm loạn như tê dại, cha của Tịch đột nhiên xuất hiện làm cho hắn trở tay không kịp!

Ân Khả không che dấu được chợt dạ hỏi: “Chú..... Vốn là cháu đã định gọi điện thoại thông báo cho chú biết chuyện của Tịch, nhưng mà.....”

“Nhưng cái gì?”

Hoắc Đông Thanh đi tới chỗ của hắn, loại áp lực vô hình càng ngày càng đè nặng Ân Khả, làm hắn hô hấp cũng trở nên cực kỳ cẩn thận.

Thanh âm Hoắc Đông Thanh trầm mà lạnh băng: “Các người thật đúng là cũng có chút thành tích, hai tên nóc mới ít tuổi như vậy mà đã tạo dựng được địa vị cao trong thương trường, rất giỏi, mà lại có ý định không muốn có bất kì liên quan đến trưởng bối này phải không?”

Ân Khả âm thầm cắn răng: “Thưa chú.....”

“Đừng quên, ta đã trông nom các cậu từ lúc mới mở mắt trào đời, năng lực có bao nhiêu ta còn không biết rõ sao? Làm việc táo bạo, chỉ vì nhất thời thành công mà không lấy đại cục làm trọng, một ngày nào đó các thành quả cũng sẽ tự hủy hoại trong tay các cậu!”

Ân Khả nhin không được xúc động nói: “Bây giờ tụi cháu đã rất thành công!”

“Thành công?” Hoắc Đông Thanh hừ mũi, nói: “Ta có thể lập tức lật đổ các cậu đấy!”

“Tại sao chú muốn làm như vậy?” Ân Khả khó hiểu: “Tịch là con trai ruột của chú, chú cứ hết lần này đến lần khác đưa cậu ấy vào chỗ chết! Vì sao lại như vậy?!”

“Những cái này tôi tất nhiên là hiểu rõ hơn cậu, nó đúng là con trai ruột của tôi, tất cả những việc tôi làm đều là muốn tốt cho nó, dù cho tôi có phải xả hội đen truy tìm nó, nhưng tôi có muốn lấy mạng của nó sao? Nếu như tôi muốn lấy mạng của nó thì nó còn có thể sống tới ngày nay?”

“Dù cho chú không phải thực sự muốn lấy mạng cậu ấy, nhưng chú làm như vậy so với lấy mạng chẳng phải giống nhau hay sao? Chú không muốn cậu ấy tự thành công, chỉ cho phép cậu ấy nằm trong phạm vi khống chế của chú và phải sống cuộc đời mà chú đã an bài sẵn! Những việc này so với chú giết cậu ấy còn tàn nhẫn hơn!”

Hoắc Đông Thanh lạnh lạnh liếc Ân Khả: “Không tới phiên cậu giáo huấn tôi, tôi tàn nhẫn? Thật sự là buồn cười, vậy thành công của các người ra sao? Thành công thì vì cái gì còn nằm ở trên giường bệnh?!”

Ân Khả tức khắc im lặng không nói gì.

“Công ty thành công sao?” Hoắc Đông Thanh cười: “Không tới nửa tháng, chắc sẽ quay lại ban đầu mà thôi!”

Ân Khả lo lắng nói: “Chú đã làm gì công ty?!”

Về mặt Hoắc Đông Thanh có vẻ như suy nghĩ, nói: “Không có gì, chỉ là liên hợp với một người bạn cũ trên thương trường, tác động một chút vào bảo bối Thiên Hoa của các người. Trong khoảng thời gian ngắn Thiên Hoa chịu không được áp lực kinh tế, không có nguồn lực, cậu nói xem các người lực chọn ra đi với hai bàn tay trắng hay là muốn bị thiếu một khoản nợ lớn và nguy cơ bị kiện?”

Cả Thiên Hoa, ngoài Thiên Hoa ra ông ta còn kiếm được một đối tác quan trọng hơn, cơ sao mà không làm?

Chỉ là, không ai biết người cùng hợp tác với ông ta lại chính là lão nhạc phụ của Bắc gia?!

117. Chương 115

Chương 115

Tâm tình của Tầm Thiên Hoan mỗi ngày một tốt hơn. Tuy nhiên có đôi lúc lại rơi nước mắt, nhưng có Bắc Diệc Uy tỉ mỉ chăm sóc bên cạnh, cô cảm nhận được càng nhiều sung sướng, Bắc Diệc Uy đối với cô tốt thế nào cô không khỏi ghi nhớ trong lòng. Điều này cũng làm cho cô dần dần hiểu được, thì ra trên thế giới này, ngoài trừ Tịch, cũng sẽ có người đợi chờ, yêu thương cô.....

Nhưng Tầm Thiên Hoan ẩn ẩn cảm thấy có chút quái dị, hình như Bắc Diệc Uy cố gắng lảng tránh nói chuyện của công ty, mỗi khi cô hỏi, hắn đều dễ dàng chuyển chủ đề mà không để cô phát hiện. Bởi vì thân thể cô còn đang bệnh nên cô không thể đi đến công ty, mà điện thoại của Âu Dương Tịch cũng không thể liên lạc được, cô lại không có dũng khí gọi điện thoại đến công ty, cho nên việc này cứ không rõ ràng.

Một buổi tối, khi bữa cơm tối gần kết thúc, rốt cục Bắc Diệc Uy một mực yên lặng không nói gì cũng lên tiếng, hắn cắn cắn dục dục hỏi: “Thiên Hoan.....”

“Ân?” Tầm Thiên Hoan ở bên cạnh vừa ăn cơm vừa nhìn hắn, nói: “Có chuyện gì anh cứ nói đi, vừa rồi nhìn anh như có tâm sự nặng nề, buồn bực để trong lòng sẽ không thoải mái, nói ra đi.”

Bắc Diệc Uy nhìn cô cười cười, sau đó sắc mặt lại lặng yên trầm trọng. Sau một lúc lâu, hắn mới nói: “Thiên Hoan, nếu có một ngày..... Anh lại trở lại thân Bắc Diệc Uy có tiền tài, địa vị, quyền hành như trước đây, thì em..... có còn tiếp tục lưu lại bên cạnh của anh không?”

Tầm Thiên Hoan dừng một chút, buông đôi đũa cùng chén trong tay xuống, ánh mắt trong suốt nhìn Bắc Diệc Uy nói: “Người có phải hay không lành nghề động?”

Bắc Diệc Uy có chút quái lạ vì vấn đề của cô, không có lên tiếng, chỉ là nhú mày, rất có thâm ý nhìn chăm chăm vào cô.

Cô mỉm cười, nói: “Vốn dĩ là tài sản của anh mà, một lần nữa lại về tay của anh, làm sao lại không được? Biết trước anh sẽ phải dùng chút ít thủ đoạn, nhưng những điều này hẳn là có thể lý giải, dù sao trước đây kẻ dùng thủ đoạn..... là hẳn, anh chỉ là làm những việc cần làm thôi.”

Nói xong lời cuối cùng, ánh mắt Tầm Thiên Hoan sâu và đen thẳm.

Bắc Diệc Uy cảm thấy có chút không thể tưởng tượng nổi: “Em thật sự có thể hiểu được lý do của anh?”

Tầm Thiên Hoan thở ra, sau đó khẽ cong môi, nói: “Không như vậy thì em còn có thể làm như thế nào? Bây giờ em đã thông hiểu hết rồi, đàn ông các anh luôn coi trọng sự nghiệp và thành công, chỉ cần không ảnh hưởng đến người vô tội thì em đã lấy làm vui mừng rồi. Cuộc sống chỉ dùng để hưởng thụ, chứ không phải dùng để bị thương nên em cũng không lo nghĩ nữa, em tự do. Về phần, anh mới nói em sẽ không rời anh đi hay không thì bản thân em cũng không chắc nữa.”

Tầm Thiên Hoan nói xong nhìn Bắc Diệc Uy cười cười.

Bắc Diệc Uy chăm chú nhìn thật sâu người phụ nữ trước mắt này, trong nội tâm ẩn ẩn có loại cảm giác như gần như xa. Cô nói cô là người tự do! Đúng, cô tự do, cô có quyền lựa chọn con đường cô đi, và hẳn không thể ngăn cản cô, mặc dù tất cả ước muốn trong nội tâm của hẳn là có được cô, nhưng mà hẳn phải tôn trọng lựa chọn của cô.

Bắc Diệc Uy khẽ gọi tên cô, trong thanh âm hàm chứa ưu sầu: “Thiên Hoan.....”

Tầm Thiên Hoan khó hiểu nhìn hẳn: “Còn có chuyện gì sao?”

“Nếu như.....”

Lời của hẳn mới nói ra khỏi miệng, Tầm Thiên Hoan đã nhận không được cười khẽ, nói: “Bắc Diệc Uy, từ khi nào anh lại thích nói ‘nếu như’ nhiều như vậy?”

Bắc Diệc Uy sững sờ, nhớ lại vừa rồi hình như cũng nói qua một câu như vậy, cũng không khỏi cười khẽ, nói: “Anh là nói..... Nếu như.....” Nhìn về mặt nén cười của Tầm Thiên Hoan, hẳn trở nên ngây ngô, đến nửa ngày vẫn không thể nói ra.

Hắn không nói lại khiến Tầm Thiên Hoan tò mò: “Không phải là anh muốn thổ lộ với em đấy chứ?”

Bắc Diệc Uy khẽ giật mình, trong tích tắc trên khuôn mặt anh tuần kiên quyết dần vẽ lên một vòng hồng, vẻ mặt vô cùng không được tự nhiên, lại miễn cưỡng ngoéo... khóe môi một cái.

Tầm Thiên Hoan cực kì hứng thú tiếp tục truy vấn: “Có phải không?”

“Ừm, Tầm Thiên Hoan, sao em lại có thể hỏi một người đàn ông như vậy? Vậy em muốn đáp án như thế nào?”

“Đáp án như thế nào?”

Tầm Thiên Hoan bĩu môi, lắc đầu, cô cũng không biết.

.....

Đã vài ngày Tầm Thiên Hoan không đến công ty, như thế nào cũng chưa từng nghĩ đến sẽ phát sinh chuyện lớn như vậy!

Một công ty lớn như Thiên Hoa lại gặp phải khủng hoảng kinh tế! Đương nhiên, trên thế giới không có chuyện gì là không thể xảy ra! Lúc Tầm Thiên Hoan trở lại công ty, trong công ty từ trên xuống dưới các nhân viên đều nhân tâm bất định, hoảng loạn.

Chuyện phát sinh ngày càng dữ dội nghiêm trọng, khiến các nhân viên trong công ty lo lắng, mà tổng tài lại không thấy bóng dáng đâu, ước tính thời gian tổng tài ‘Mất tích’ cũng có thể đã hơn mười ngày, mọi việc đều không có ai coi quản. Mặt khác Ân Khả – người có thể chịu trách nhiệm, đã từ nước ngoài vội

vàng quay trở về công ty Tầm Thiên Hoan. Nhưng cho dù là Ân Khả trở về, bất quá cũng chỉ là thu xếp tàn cuộc mà thôi.

Đến tốt cùng là xảy ra chuyện gì, Tầm Thiên Hoan kỳ thật ẩn ẩn có chút hiểu được, thỉnh thoảng cô cũng chú ý đến Bắc Diệc Uy, mà hần, bất kể là lời nói hay là hành động cũng rất bình thường, nhìn ngoài mặt thì kì thực là một nhân viên hoàn toàn bình thường, trong sáng.

Tầm Thiên Hoan không muốn suy đoán, cũng không muốn suy nghĩ, hiện tại địa vị chính thức của cô trong công ty cũng không có thì cô có thể quản được cái gì? Hiện tại cô nghi hoặc chỉ có lý do Âu Dương Tịch ‘Mất tích’? Hần lại đi đâu?

Ân Khả vừa về đến, phải đối mặt rất nhiều vấn đề nghiêm trọng đã quay tới loạn cả lên, Tầm Thiên Hoan chỉ dám ở xa xa theo dõi hần, cô nào dám tiến đến hỏi hần chuyện của Âu Dương Tịch, Ân Khả vốn đối với cô ấn tượng không tốt, nếu cô đến tìm hần không phải tự mình chuốc lấy cực khổ sao?

Cứ vậy được ba ngày.

Đến ngày thứ ba, tất cả các chủ nợ đều tìm đến cửa công ty, ồn ào nhốn nháo, đến lúc này, toàn thể nhân viên cao thấp trong công ty không cách nào để tiếp tục làm việc!

Tầm Thiên Hoan đứng ở bên cửa sổ, hờ hững nhìn bao quát một màn này, không khỏi cảm thán, ông trời cũng thật là thích đùa giỡn!

Đồng thời, Tầm Thiên Hoan cũng chú ý tới, từ buổi sáng đến bây giờ cô đều không thấy bóng dáng Bắc Diệc Uy.

Tầm Thiên Hoan đang đợi Âu Dương Tịch xuất hiện, mấy ngày nay, tâm lý của cô phi thường bất an đương nhiên không chỉ bởi vì vấn đề kinh tế của công ty, nhưng cũng có quan hệ đến công ty: công ty đã gần như không chống đỡ nổi, nhưng mà hần còn chưa xuất hiện, cái này không phải là rất kỳ quái? Có phải là bởi vì xảy ra chuyện mà lâm trận bỏ chạy? Đây là điều mà tất cả mọi người nghi hoặc, nhưng không ai kể cả Tầm Thiên Hoan cho rằng Âu Dương Tịch lại là loại người này. Cô luôn có cảm giác được nhất định là Âu Dương Tịch đã xảy ra chuyện gì, thế cho nên đến bây giờ vẫn không thể trở về, nhưng mà đến tốt cùng là chuyện gì chứ?

Cô gọi điện thoại cho hần vô số lần, nhưng kết quả đều là tắt máy, cô đã từng cố lấy dũng khí một lần chạy đến trước mặt Ân Khả, hỏi hần chuyện của Âu Dương Tịch, kết quả là chỉ đổi lấy sự coi thường của Ân Khả.

Cô nghĩ Âu Dương Tịch nhất định xảy ra chuyện gì, bằng không vì sao mấy ngày hôm trước cô lại động một chút thì đau lòng muốn rơi lệ, bởi vì Tịch cô mới có thể như vậy. Những ngày này, Bắc Diệc Uy cũng bề bộn vô cùng, hiếm thấy bóng dáng đâu.

Tầm Thiên Hoan cảm giác mình thật sự sắp điên rồi, cô muốn bản thân không quan tâm, chính là lòng của cô không cho phép..... Đôi khi, cô thậm chí hoài nghi việc Âu Dương Tịch mất tích có phải là có quan hệ đến Bắc Diệc Uy, ý niệm đáng sợ như vậy trong đầu rất nhanh bị chính cô vứt bỏ đi, làm sao có thể??? Những chuyện như vậy cô cũng có thể nghĩ ra thì bản thân đúng là hỏng mất.

Lần thứ nhất, Âu Dương Tịch hại Bắc Diệc Uy, nhưng lúc này Bắc Diệc Uy không còn khả năng làm nên những chuyện như vậy. Cô lựa chọn tin tưởng Bắc Diệc Uy, đến sự thật cuối cùng nhất, cũng đích thật là như vậy.

Tầm Thiên Hoan muốn gặp Ki Ki, tìm tên Ki Ki trong điện thoại rồi gọi nhưng lại nói không nằm trong vùng phủ sóng.

Thỉnh thoảng cô lại suy nghĩ miên man, cái này cũng không thể cho là kỳ quái, cho dù bất luận kẻ nào nếu bên cạnh phát sinh ra những chuyện như vậy làm sao còn có thể ung dung? Nếu ai còn có thể hoàn toàn bình tĩnh thì mới là quái!

Như vậy ngây ngô hơn mười ngày.

Thời khắc làm cho người ta vô cùng rung động nhất!

Cuối cùng, rốt cục Thiên Hoa tuyên bố đóng cửa!!

Mà người thắng cuối cùng là ai?

Gần như trong cùng lúc tại thành phố này, Bắc thị lại nổi lên.

Trong trận chiến này, ai là người thắng gần như là không ai biết được.

Không ai ngờ tới Bắc thị lại phát triển trở lại, nhưng không ai có thể chắc chắn từ nay về sau sẽ không còn những cú lật đổ khác?

Có lẽ, trên thế giới này, căn bản không có tồn tại người chiến thắng cuối cùng!

.....

Âu Dương Tịch mê man gần một tháng, cuối cùng bác sĩ đề nghị đình chỉ dùng thuốc mê.

Âu Dương Tịch dần dần có được chút ý thức, mí mắt tựa hồ nặng ngàn cân, thật vất vả mở ra thì hình ảnh ập vào lại là gương mặt búp bê quen thuộc.

Thanh âm Âu Dương Tịch khàn khàn: “Emily?”

Emily thấy anh trai tỉnh lại, nhất thời cao hứng ánh mắt mở to, trong thanh âm tràn ngập vui sướng: “Anh hai, anh rốt cục tỉnh rồi, thật tốt quá, thật tốt quá!!”

Mê man quá lâu, Âu Dương Tịch cảm thấy toàn thân khó chịu, một hồi lâu mắt mới thích ứng với ánh sáng, nhưng khi hần liếc mắt nhìn bài trí quen thuộc bốn phía, trong nội tâm không khỏi kinh hãi, lông mày nhăn lại, nói: “Đây là đâu?”

Emily sáng lạn nói: “Nhà của chúng ta a! Ngay cả nhà mình mà anh không biết?!”

Thanh âm của Âu Dương Tịch trầm thấp tràn đầy lửa giận: “Xảy ra chuyện gì?”

Emily vui mừng đến nỗi không phát giác được lửa giận của Âu Dương Tịch: “Anh hai, thật là kỳ quái, làm sao anh có thể ngủ một giấc lâu như vậy? Hai người trong nhà còn tưởng rằng anh trở thành.....” Người sống đời sống thực vật.

Mấy chữ cuối cùng Emily cảm thấy có diêm xấu nên không nói ra.

Sắc mặt Âu Dương Tịch thâm trầm, thanh âm cũng như thế: “Em nói cái gì? Anh đã ngủ bao lâu?”

Emily đảo tròn mắt, nói: “Vừa tròn một tháng a.”

“Cái gì?!” Âu Dương Tịch bị hù dọa giật mình, thân thể muốn bật dậy khỏi giường, nhưng mà do quá bất ngờ thân thể lại cứng nên đã té xuống, vì quá lâu không có hoạt động, toàn thân không chỉ vô lực mà còn chết lạng dị thường!

Emily thấy hần kích động như thế, cũng không khỏi hoảng hốt, vội vàng nói: “Anh hai, đừng lộn xộn, bác sĩ nói thân thể anh không thoải mái, cũng không thể kích động.”

Ngực Âu Dương Tịch phập phồng cực đại, thanh âm lộ vẻ tức giận: “Tại sao anh về đây?!”

Emily có chút giật mình, mắt mở thật to nhìn anh trai cô lúc này, cô cảm thấy có chút lạ lẫm, trước kia hần đối với cô rất tốt, tuy không phải cùng mẹ sinh ra nhưng hần đối xử với cô như anh em ruột thịt, cho tới bây giờ cũng chưa bao giờ to tiếng với cô, bây giờ lại tức giận như vậy.

Emily sợ hãi trả lời: “Baba mang anh trở về.....”

“Ông ta ở đâu?!”

Emily ngoan ngoãn trả lời: “Đi làm rồi.....”

Trong ánh mắt Âu Dương Tịch hiện lên một tia sáng khác thường, hần lập tức nói: “Emily, em là em gái ngoan của anh phải không?”

Emily sờ lên cánh tay của mình, Âu Dương Tịch đột nhiên chuyển biến làm cho cô có loại cảm giác khác thường, rất không tự nhiên, cô nói: “Anh hai, anh muốn làm cái gì a?”

Ấu Dương Tịch khẽ cong môi, hẩn hiểu rõ tính tình hiền lành của cô em Emily, hẩn nhìn chăm chú khuôn mặt nhỏ nhắn khiến người ta yêu thích này, hỏi: “Lập tức đặt vé máy bay cho anh! Anh muốn trở lại đại lục!”

118. Chương 116

Chương 116

Emily giật mình nhìn anh trai, không dám tin nói: “Anh hai, hiện tại thân thể anh còn rất yếu, anh không thể tùy tiện rời đi!”

“Anh phải lập tức trở lại đại lục!”

Emily khó hiểu: “Có việc gì gấp sao?”

Về mặt Ấu Dương Tịch bình thản: “Emily, có chút việc anh chưa thể nói rõ ràng với em, nhưng hiện tại anh thật sự phải đi về, bằng không anh sẽ hối hận cả đời!”

Đôi mắt xanh của Emily mở to vì kinh ngạc: “Nghiêm trọng như vậy?”

“Đúng!”

Emily có chút do dự, ngập ngừng nói: “Nhưng mà..... Baba.....”

“Không phải em nói baba đã rời khỏi... sao? Trước khi baba trở về, em hãy tranh thủ thời gian đặt vé máy bay cho anh! Anh muốn đi ngay!”

“Cho dù đặt vé máy bay rồi thì anh cũng không thể lập tức rời đi!”

Về mặt Ấu Dương Tịch thận trọng: “Bất kể như thế nào, anh đều phải rời khỏi căn nhà này trước!”

“Anh hai.....” Emily không khỏi ưu thương: “Vì sao anh lại giống như đang sống trong địa ngục vậy. Đây là nhà anh mà, không phải địa ngục.”

Trong mắt Ấu Dương Tịch hiện lên một vòng bóng tối, hóa lạnh nhạt, nói: “Em không hiểu đâu.”

Emily chu môi môi nói: “Đúng, đúng là em không hiểu, vì sao anh đối với baba như thế..... Dù nói thế nào, đó cũng là ba của anh mà.....”

Ấu Dương Tịch liếc cô: “Emily trưởng thành rồi? Muốn giáo huấn anh hai sao?”

Emily hoảng hốt: “Không phải ạ!”

Cuối cùng, Emily rất là ảo não, gãi gãi đầu, nói: “Em cũng muốn làm giúp anh nhưng mà cha sẽ mắng em chết, lúc baba ra đi còn bảo em phải chăm sóc anh thật tốt.”

“Vậy em cứ nói là anh đã bỏ trốn đi không được sao.” Ấu Dương Tịch hô hơi thở: “Thôi, để tự anh làm vậy!”

Ấu Dương Tịch nhìn chung quanh một chút, cuối cùng nhìn Emily: “Cho anh mượn điện thoại của em.”

Emily nhìn anh trai băn khoăn, bàn tay đút vào trong túi áo, không biết là nên đưa hay không.

Ấu Dương Tịch không khỏi cường điệu: “Thật sự anh có chuyện quan trọng!”

“Chuyện gì..... So với thân thể của anh còn quan trọng hơn sao?”

Ấu Dương Tịch nói: “So với tánh mạng của anh còn quan trọng hơn nhiều, hiểu chưa?”

Trong nội tâm Emily chấn động, thở mạnh, sau đó đưa điện thoại di động cho hẩn, sững sờ nhìn hẩn nhẩn từng số.

Nhưng mà không phải hấn đặt vé máy bay, mà là gọi điện thoại quốc tế đường dài, chờ hồi lâu, cuối cùng chuyển được: “Ân Khả!”

Bên kia truyền đến thanh âm chút vô lực: “Tịch.....”

Âu Dương Tịch cảnh giác nói: “Cậu sao vậy?”

Ân Khả hắng giọng một cái, nói: “Không có việc gì, tình hình cậu ở đó thế nào? Thân thể có được khỏe không?”

Âu Dương Tịch nhú lông mày thật sâu: “Tôi còn chưa tính sổ với cậu! Cậu rốt cuộc đã làm những gì? Làm sao tôi có thể ngủ lâu như vậy, cậu còn dám để cho ông ta đến đưa tôi về đây?”

“Tịch.....” thanh âm Ân Khả trầm thấp: “Bất đắc dĩ mình mới phải làm cậu hôn mê, đó là cha của cậu, tôi hoàn toàn không có bất luận quyền lợi gì để ngăn cản.....”

Sắc mặt Âu Dương Tịch rất nặng, ngữ khí lại biến đổi: “Tôi biết..... hiện tại tôi lập tức đặt vé máy bay! Sẽ trở về nhanh nhất!”

“Không cần!” Ân Khả ngăn cản: “Cậu không cần trở về!”

“Sao lại gấp gáp cản trở tôi như vậy?” Âu Dương Tịch sinh lòng nghi hoặc: “Có phải là đã xảy ra chuyện gì?”

“Tịch.....”

“Nói!!”

“Công ty của chúng ta bị người phá đổ.....”

Về mặt Âu Dương Tịch cứng đờ, trong ánh mắt lộ vẻ không thể tin, sắc mặt trắng bệch, giật mình sững sờ hồi lâu, hấn bỗng nhiên cười, nụ cười tựa hồ như nghe được một chuyện cực kì buồn cười: “Cậu nói cái gì? Có phải là đang nói đùa với tôi không? Tôi van cậu, có muốn nói giỡn thì cũng phải kiếm việc tốt mà nói, một công ty lớn như vậy sao nói sụp liền sụp đổ được?”

“Nếu những tình huống nhỏ thì đương nhiên không sụp đổ được.... Nhưng mà.....” Ân Khả muốn nói mà lại dừng.

“Nhưng mà cái gì?”

Ân Khả ập a ập ứng càng khiêu chiến sự chịu đựng Âu Dương Tịch!

“Cha của cậu, ông ta liên thủ với người ngoài.....”

Ân Khả nghiêng răng nghiêng lợi nặn ra từng chữ, cuối cùng không thể kể đầu đuôi nhưng tin tưởng Âu Dương Tịch cũng có thể minh bạch.

Thanh âm của Âu Dương Tịch lạnh nhạt, nói rất hời hợt: “Liên thủ đem Thiên Hoa phá đổ?”

“..... Đúng.”

Điện thoại kết kết rơi vào trên giường, trong điện thoại di động cũng không có vang lên tiếng la của Ân Khả bởi vì hấn biết Âu Dương Tịch sẽ làm như vậy, nên chẳng có gì kinh ngạc!

Sắc mặt Âu Dương Tịch cực kỳ kém, trong ánh mắt tập trung không biết bao nhiêu kích động, lại phân không rõ là ‘Giận dữ’ ‘Hận’ ‘Bi thống’ ‘Buồn bã’.....

Emily khó hiểu nhìn hấn có chút sợ hãi: “Anh hai..... Anh làm sao vậy?”

Âu Dương Tịch lại rất bình tĩnh, bình tĩnh đến nỗi làm cho người ta có cảm giác ngọt ngào như sắp chết, chỉ thấy ngón tay thon dài tái nhợt của hấn khẽ rung rung nhẹ nhàng vén chăn lên, thân thể đỡ dần, cứng còng như máy móc từ từ xuống giường, hấn bình tĩnh thay y phục của mình. Mỗi một động tác của hấn, mỗi một vẻ mặt thoát nhìn tựa hồ đều rất bình thường, nhưng lại là loại bình thường đến quỷ dị, Emily nhất thời khần trương, tim đập như trống trận, cô không khỏi hoảng hốt: “Anh hai, anh.....”

Âu Dương Tịch mặc quần áo tử tế, hướng phía cửa đi ra ngoài.....

Đột nhiên, Emily dường như nhớ ra cái gì đó, vội vã nói: “Anh hai, vừa rồi em đã quên nói, cha đã cho bảo vệ canh giữ tại cửa rồi, anh cứ đi như vậy thì không ra ngoài được đâu.”

Quả nhiên Âu Dương Tịch nghe xong liền quay đầu, vẻ mặt ảm đạm như một ngày không có ánh mặt trời, hắt lạnh nhạt chú thị cô, “Em có ý gì?”

Emily khê khàng nói: “Nếu như anh hai thật sự phải đi ngay lúc này, em sẽ giúp anh dụ bọn họ đi khỏi đây.”

Hy vọng việc cô làm là đúng, Emily âm thầm cầu nguyện trong lòng. Dù thế thì cô cũng chỉ muốn giúp anh hai thôi!

“Emily, thật sự rất cảm ơn em.”

Emily bỗng nhiên cười, nói: “Anh hai, em chỉ hy vọng mỗi ngày anh đều sống thật vui vẻ. Từ khi em còn bé anh đã luôn nói với em như vậy, hiện tại em cũng mong anh sẽ như vậy.”

Âu Dương Tịch không khỏi xoay người lại, ôm Emily, chân thành nói: “Emily, mặc kệ phát sinh chuyện gì, em vĩnh viễn là đứa em gái anh thương yêu nhất.”

Trên mặt Emily miễn cưỡng cười, nói: “Bác sĩ nói anh không thể chịu những kích thích quá mức, anh hai, nhất định anh phải chăm sóc thân thể của mình thật tốt, bằng không, em cả đời cũng không tha thứ anh hai.”

Âu Dương Tịch ôm Emily, chỉ nói: “Người sống có số.”

119. Chương 117

Chương 117

Emily thay Âu Dương Tịch dụ mấy người vệ sĩ ở cửa ra vào rồi đi, sau đó Âu Dương Tịch vạn phần cảnh giác rời khỏi biệt thự – nơi này hắn đã sinh sống mười năm, bị áp lực vài chục năm, hắn từng thề sẽ vĩnh viễn không trở về, không ngờ bây giờ lại bị bắt trở lại. Mặc dù từ nay về sau sẽ phát sinh những chuyện gì nữa Âu Dương Tịch không cách nào đoán trước được, hắn không thể tưởng tượng được cha hắn sẽ đối phó với hắn như thế nào. Nhưng bên kia đại dương có người con gái mà hắn nhớ thương, một ngày không gặp đã làm cho hắn có loại dự cảm không yên tâm..... Dù cho công ty sụp đổ, dù cho thân thể của hắn không có chút sức lực, mặc dù tánh mạng bị đe dọa, hắn vẫn phải ở cùng người con gái đó cho đến lúc tiêu tan.....

Âu Dương Tịch không mang theo bất kì cái gì, Emily kín đáo đưa cho hắn một ít đô la, cái này này chắc chắn sẽ có lúc cần dùng đến, hắn muốn chạy trốn thì nhất định phải có tiền!

Mặc dù Emily thông minh thế nào cũng không lừa được mấy người bảo vệ kia bao lâu, vài người bảo vệ nhanh chóng nhận ra có chuyện không đúng, cấp tốc quay trở lại căn phòng đó, trong phòng đã không có một bóng người, bảo vệ nhanh chóng gọi điện thoại báo cho Hoắc Đông Thanh. Sau đó tất cả bảo vệ nhanh chóng lên xe đuổi theo Âu Dương Tịch!

Thân hình Emily nhỏ nhắn xinh xắn ngăn tại cửa ra vào, nói: “Không được, tôi tuyệt đối không cho phép các người đuổi theo anh hai!”

Trưởng nhóm bảo vệ – Tất Hiền bước lên: “Nhị tiểu thư, mời cô tránh ra!”

“Đây là mệnh lệnh của ông chủ!” Tất Hiền nói: “Nếu nhị tiểu thư nếu kiên quyết cản trở chúng tôi, đến lúc ông chủ trách tội xuống, chúng tôi biết phải làm sao?”

“Đến lúc đó, tôi sẽ chịu trách nhiệm với cha!”

“Tiểu thư, xin đừng làm chúng tôi khó xử.....”

Dùng quyền hành không có tác dụng, khuôn mặt nhỏ nhắn của Emily rầu rĩ đáng thương, điềm đạm đáng yêu nhìn Tất Hiền nói: “Xin anh, buông tha anh hai tôi được không? Hiền tại anh ấy thật sự phi thường cần tự do, anh ấy có việc cần phải làm, các anh đừng đi cản trở, van cầu anh buông tha anh hai..... Có chuyện gì một mình tôi gánh chịu.....”

Tất Hiền nhìn cô gái trước mắt này thập phần làm cho người ta yêu thương, có chút chần chờ, sau khoảnh khắc ánh mắt đột nhiên tối lại, hướng hai người sau lưng nháy mắt, hai người kia liền tiến lên chẳng quan tâm cô là Nhị tiểu thư hay ai đều không chế cô, đưa sang một bên. Tất Hiền quay qua Emily đang phần nộ nhìn mình lom lom, khẽ cúi đầu, nói: “Thật có lỗi, Nhị tiểu thư, đắc tội.”

“Nếu anh hai có chuyện gì.....” Emily cắn răng trừng mắt nhìn Tất Hiền: “Tôi tuyệt đối sẽ không buông tha anh! Đáng giận, gã Tất Hiền khôn kiếp kia!”

“Đến lúc đó, tùy Nhị tiểu thư xử trí.” Lạnh nhạt nói xong, hắn cùng mấy người bảo vệ nhanh chóng rời đi!

Emily hướng phía sau lưng Tất Hiền phần nộ kêu to: “Không được làm tổn thương anh hai tôi!!”

.....

Ngày đó, Emily cứ như vậy bị hai vệ sĩ canh giữ, chỉ có thể luẩn quẩn trong nhà, cửa cũng không thể ra, càng làm cho cô bất an, trong nội tâm tràn ngập hoảng sợ. Cô ở trong phòng khách tới tới lui lui, sắc mặt vô cùng lo lắng, đôi mi thanh tú nhíu chặt, ngón tay dần dần nắm chặt.....

Anh hai, anh tuyệt đối không thể xảy ra chuyện gì.....

Anh ấy có chuyện quan trọng muốn làm, là chuyện so với tánh mạng còn quan trọng hơn, anh ấy có tự do của mình, có lựa chọn của mình, sao bọn họ có thể đi bắt anh ấy, không chế tự do của anh ấy?

Anh hai, anh trai duy nhất của cô, cô hy vọng mỗi ngày anh đều có thể mỉm cười hạnh phúc.....

Cô không muốn nhìn thấy đôi mắt tinh nhuệ mạnh mẽ của anh hai lần nữa mất đi sức sống, thân ảnh cô đơn giống như một cái tượng gỗ.....

Tất Hiền, gã đáng ghét kia!

Chẳng lẽ hắn sẽ không thể có một lần không làm theo mệnh lệnh sao? Baba nói một là một, baba nói hai thì tuyệt đối không thể là ba! Từ nhỏ đến giờ, chưa bao giờ cô cảm thấy sự trung thành của hắn lại đáng giận như vậy!

Cô có một loại dự cảm rằng lần này anh hai..... không thể thành công trốn về đại lục? Hay là có..... Nguy hiểm?!

Emily nhanh chóng lắc đầu, vội vàng đem dự cảm này khai trừ ngay!

Không –

Anh hai tuyệt đối không thể có chuyện!!

Chiếc đồng hồ trên tường cứ chậm chậm báo thời gian.....

Một giờ, hai giờ, ba giờ.....

Tại trong sảnh, Emily đứng ngồi không yên, cảm thấy yết hầu hơi khô nóng liền đứng dậy đi rót ly nước, nhìn chiếc ly thủy tinh óng ánh, nước trong ly trong suốt tinh khiết, ánh mắt Emily chú thị cái ly nhưng dường như ánh mắt xuyên thấu qua ly nhìn thấy một hình ảnh mờ ảo khác, cô phảng phất trông thấy:..... trong một đám bụi mờ hỗn loạn, anh hai vô cùng tuần mỹ của cô bị người ta hung hăng đập một cùn vào sau gáy!! Lập tức máu tươi tóe ra văng khắp nơi!!

Emily bỗng nhiên chấn động, run rẩy, cái ly trong suốt cứ như vậy từ trong tay cô rơi xuống, rớt trên sàn nhà, phát ra âm thanh chói tai.....

Tại phía bên kia đại dương xa xôi, Tầm Thiên Hoan cũng như thế. Tầm Thiên Hoan kinh ngạc nhìn miếng thủy tinh trên mặt đất, thân thể cô chậm rãi khom xuống, trong lúc hoảng hốt tay cô đụng phải mảnh nhỏ, chất lỏng màu đỏ liền từ tay chảy ra.....

Đau nhức!!

Đau nhức không phải từ vết thương trên tay mà trong lòng của cô càng đau nhức hơn.

Bắc Diệc Uy đi tới, thấy như vậy lập tức sốt ruột vội vã đi tới gần cô, cau mày nói: “Đừng nhúc nhích, chảy máu rồi, sao lại không cẩn thận như vậy? Tay của phụ nữ rất quan trọng.”

Tầm Thiên Hoan có chút mê mang, nỉ non nói: “Có phải là có chuyện gì xảy ra hay không?”

Bắc Diệc Uy nao nao, nói: “Đứa ngốc, em suy nghĩ nhiều rồi? Đừng lo lắng, anh đưa em đi cầm máu.”

“A.....”

Emily nhất quyết ở trong sảnh chờ, nhìn thời gian cũng đã khá lâu, lòng cô nóng như lửa đốt.....

Cái ly vừa rồi bể nát làm Emily có một loại dự cảm không tốt.....

Sắc mặt cô tái nhợt, khuôn mặt xinh đẹp luôn tươi cười giờ đây tràn đầy lo lắng, từng tế bào trên cơ thể cô đều ở trạng thái khẩn trương sợ hãi.....

Rốt cục, lúc 4h mười mấy phút gì đó, điện thoại trong sảnh đột nhiên vang lên –

Trong nháy mắt, thân thể mảnh khảnh của Emily cứng đờ, cô quay đầu nhìn lăm lăm về phía chiếc điện thoại đang vang lên, vẻ mặt sợ hãi, tâm bị chấn động, trống ngực nhanh cấp tốc, ngón tay thon dài trắng bệch duỗi ra vốn muốn cầm lấy điện thoại nghe, nhưng từ điện thoại lại phát ra một hồi “Linh linh ~” tiếng vang làm cô giật mình thu lại những ngón tay nhỏ nhắn run rẩy. Cô không dám nhận cú điện thoại này, loại dự cảm bất an mãnh liệt thái quá, nhiều lần co duỗi ngón tay sợ hãi, cuối cùng cô hít thật mạnh và nhấc điện thoại.....!

.....

120. Chương 118

Chương 118

Một năm sau.

Tầm Thiên Hoan trước tòa nhà tập đoàn Bắc thị, ngẩng đầu nhìn lên tòa cao ốc to lớn, hít một cái thật dài thật sâu, kiểu môi cầu dẫn ra một nét mặt tươi cười sáng lạn!

Nhưng vào lúc này, chuông điện thoại di động của Tầm Thiên Hoan bỗng nhiên vang lên.

Tầm Thiên Hoan lập tức lấy điện thoại cầm tay ra, nhìn xem thì ra là dãy số quen thuộc, mỉm cười tiếp điện thoại: “Uy, em đến cửa ra vào của công ty, làm sao còn phải kiểm soát vậy chứ?”

Bắc Diệc Uy giật mình: “Em thật sự tới công ty?”

Tầm Thiên Hoan giương mắt nhìn trời: “Em tới công ty đi làm, việc này chẳng lẽ còn giả bộ à? Anh cứ tùy tiện sắp xếp một công việc gì đó cho em! Đúng rồi, không thể làm thư ký của anh, việc này quá không có ý nghĩa!”

“Được, được, được, nghe lời em, trước tiên em tới phòng tiêu thụ báo tên, trong lúc đó anh sẽ gọi cho phòng quản lý.”

Tầm Thiên Hoan câu môi nói: “Cám ơn!”

Cắt điện thoại đi, làm việc gì đối với cô cũng không có vấn đề, chỉ cần không cho cô có thời gian rảnh rỗi để suy nghĩ miên man thì tốt rồi.....

Trên mặt của cô là nét mặt tươi cười, trong nội tâm lại tràn đầy phiền muộn.....

Một năm qua, Tịch – suốt một năm không có tin tức, trong một năm này, cô từng có qua nhiều loại kì vọng: Cô từng đi tìm hắn, cô nghĩ hết các loại biện pháp nhưng không cách nào biết rõ hành tung của hắn, giống như Âu Dương Tịch đã bốc hơi khỏi thế giới vậy.....

Có bao nhiêu đêm cô ảm đạm rơi lệ, có bao nhiêu đêm cô không thể ngủ..... Trong đầu quanh quẩn đều là hình ảnh người kia, cười của hắn, ôn nhu của hắn, vẻ đẹp của hắn..... Hết thấy hết thấy..... Từ lúc bắt đầu là chờ mong, chờ đợi, rồi mê mang, và tuyệt vọng..... cả một quá trình dài đằng dặc, những ngày tháng đáng sợ.....

Chính là giống như có kỳ tích. Bây giờ cô thật sự có thể xác định: cho dù không có Tịch bên cạnh, cô vẫn có thể sống tiếp, có Bắc Diệc Uy làm bạn, có Tân Đồng bảo vệ, cô vẫn có thể sống tốt. Chỉ có điều, ở đâu đó trong tận đáy lòng vẫn cảm thấy thiếu chút gì đó..... Nhưng cuộc sống của cô không thể bởi vì thiếu khuyết một chút đó mà dừng lại.....

Cô từ trong tuyệt vọng lại tiếp tục tiến lên, lại là một Tầm Thiên Hoan!

Nửa năm trước, cô chuyển ra khỏi Bắc gia, một mình thuê phòng ở bên ngoài sống cũng rất thoải mái. Tầm Tân Đồng không có xuất ngoại, mà kiếm việc làm trong thành phố này, nghe nói làm cũng không tệ lắm, tất nhiên là Tầm Thiên Hoan rất mừng cho hắn.

Chỉ là quan hệ giữa cô và hắn, từ đầu đến cuối không có cách nào công khai được. Về phần Bắc Diệc Uy, cứ ba ngày hai lần, có nhà biệt thự to lớn vậy lại không ngừng chạy đến chỗ cô, mỗi lần đều có thể tìm được cô lý do khiến cô không cách nào lấy cớ từ chối.....

Tầm Thiên Hoan theo thói quen vén vén mấy sợi tóc trên trán, nhìn tòa nhà trước mắt, chuẩn bị sẵn sàng tiến về phía trước. Đảo mắt một vòng, Tầm Thiên Hoan dường như thấy một thân ảnh đã từng quen, điều này khiến cho Tầm Thiên Hoan chú ý, Tầm Thiên Hoan nghiêng mặt qua xem xét, vì quái lạ, người phụ nữ này — lại là Hứa Đan Ny!

Tầm Thiên Hoan kinh ngạc bật thốt lên: “Là cô?”

Hứa Đan Ny xinh đẹp phong tình, dáng người cao gầy xinh đẹp, ánh mắt nhìn Tầm Thiên Hoan có chút khinh miệt, nói: “Đã lâu không gặp.”

Tầm Thiên Hoan lập tức thu lại vẻ mặt kinh ngạc lúc đầu, mặt không biểu tình, lạnh lùng nói: “Thật sự là đã lâu không gặp.”

Đôi mắt xinh đẹp của Hứa Đan Ny liếc xéo Tầm Thiên Hoan: “Cô cũng đi làm ở đây?”

“Không phải cô cũng vậy chứ?”

“Tôi được nhận vào hai ngày trước, cô thì sao? Cô cũng được thông qua phỏng vấn?” thanh âm Hứa Đan Ny nhu mà quái dị: “Chắc không phải là do cô là chị dâu của tổng tài chứ, quan hệ này.....”

Tầm Thiên Hoan kinh ngạc, có chút không được tự nhiên, cố gắng giữ vững bình tĩnh nói: “Cái này mắc mớ gì tới cô sao? Hay là cô tự trông nom chính cô cho tốt đi!”

Mặt Hứa Đan Ny không thay đổi, cười mỉm nói: “Bất quá, ngẫm lại chắc là do mối quan hệ này cũng không sai, chứ chỉ bằng sức của cô thì làm sao có thể vào đây làm được?”

Tầm Thiên Hoan: “Đúng vậy, kết quả tôi vẫn vào được.”

Tầm Thiên Hoan hừ một tiếng, cô ta bất quá cũng chỉ là một tình nhân!

Hai người phụ nữ với hai phong thái khác nhau cùng bước vào tòa nhà, Tầm Thiên Hoan coi như không nhìn thấy Hứa Đan Ny, cứ đi tới, cô đã từng làm việc tại công ty nên tất nhiên là biết rõ bộ phận tiêu thụ, cô xác định mục đích tiêu hướng đến bộ phận tiêu thụ.....

Tầm Thiên Hoan đi mau, đi thông thả.....

Rất cục, cô nhịn không được nhìn Hứa Đan Ny bên cạnh, trong nội tâm không khỏi nghi hoặc, quái, cô ta đi theo cô làm gì chứ?

Đến khi hai người đồng thời đến bộ phận tiêu thụ –

Hai người phụ nữ đồng thời dừng lại, không hện mà cùng nhìn chăm chú đối phương, cùng nói: “Cô cũng ở bộ phận này!”

“Cô cũng làm ở phòng này?!”

.....

Sau đó, hai người cùng đi tới phòng quản lí, trên mặt Hứa Đan Ny cười như hoa, Tầm Thiên Hoan âm thầm nắm chặt tay, quay đầu đi, tận lực không để nhìn khuôn mặt cô ta nếu không cô sẽ nhịn không được mà hung hăng đánh một quyền lên khuôn mặt đắc ý kia!

Hứa Đan Ny nói một cách thâm trầm: “Tổng tài này cũng thật là, làm sao lại an bài cho cô chức vị này? Nhưng cũng coi như là thú vị, dù là chức vị cao tới đâu mà lại không có năng lực, để xem cô có thể ngồi bao lâu?”

Tầm Thiên Hoan âm thầm cắn răng, nhìn thoáng qua Hứa Đan Ny: “Cô cầm miệng cho tôi!”

Đôi mắt xinh đẹp của Hứa Đan Ny híp lại, trong thanh âm không có bất kì một tia tức giận nào: “Tầm Thiên Hoan, lần này tôi sẽ không so đo với cô, nhưng từ nay về sau cũng đừng quên, tôi là cấp trên của cô, lễ phép tối thiểu nhất cô không thể không hiểu?”

Cái gì cái gì?!

Hứa Đan Ny lại là chức vụ trợ lý?!

Mà cô, chỉ là một nhân viên nho nhỏ của bộ phận tiêu thụ mà thôi?!

Nói cách khác, từ nay về sau có công tác, cô còn phải xem sắc mặt Hứa Đan Ny?!

.....

121. Chương 119

Chương 119

Mới vừa vào nhậm chức đã phát hỏa! Huống chi hỏa này là do Hứa Đan Ny, đối mặt nhân sinh Tầm Thiên Hoan, thế nào một loại tâm lý, thế nào một cái quá trình, vậy không được biết rồi.....

Ngày đầu tiên, hai người đồng thời đi làm, coi như thuận lợi, Hứa Đan Ny cũng không có làm khó Tầm Thiên Hoan, chỉ là mỗi lần Tầm Thiên Hoan chứng kiến bộ dáng Hứa Đan Ny cao cao tại thượng, trong nội tâm lại tràn đầy khó chịu, không nói trước kia cô ta là người tình xấu xa của chồng mình mà chỉ nhìn vào hiện tại, như thế nào mà vừa vào làm cô ta đã đứng cao hơn mình?! Làm sao có thể không tức giận!

Bắc Diệc Uy này cũng thật đáng giận mà, như thế nào an bài không tốt, hết lần này tới lần khác an bài cho cô tại bộ phận tiêu thụ, mỗi ngày làm cho cô phải gặp Hứa Đan Ny làm cô ăn cơm đều cũng nuốt không trôi.

Lúc tan tầm, Tầm Thiên Hoan lập tức chuồn ra khỏi công ty, sớm rời đi nếu không nhìn Hứa Đan Ny, trong nội tâm sẽ không thoải mái.

Cô về tới nhà, vừa đi vào liền nghe thấy một hương vị thơm ngào ngạt, hít hít cái mũi, đi vào xem xét, chỉ thấy Tầm Tân Đồng đang từ trong phòng bếp đi tới, trong tay bưng một đĩa món ăn.

Tầm Thiên Hoan mỉm cười: “Sao hôm nay lại tới?”

Tầm Tân Đồng đặt món ăn xuống bàn, nói: “Bởi vì nhớ chị, cho nên em tan việc sớm một chút, làm cơm tối cho chị. Được rồi, chị chuẩn bị một chút, mau lại đây ăn cơm đi, để lâu sẽ không ngon.”

“Được,” Tầm Thiên Hoan vừa đi vừa nói: “Từ nay về sau không được làm như vậy, dù sao đi làm quan trọng hơn.”

“Không sao, trong công ty cũng... Chẳng có việc gì.”

.....

Tầm Thiên Hoan ngồi xuống bàn cơm, cầm lấy chiếc đũa, không...Chút nào thực nữ bắt đầu ăn.

Ăn một hồi, Tầm Thiên Hoan liếc nhìn Tầm Tân Đồng đang chăm chú nhìn mình nói: “Em không ăn sao?”

Tầm Tân Đồng cười cười: “Em nhìn chị ăn cũng thấy no.”

“Nhìn chị ăn, em có thể no sao?” Tầm Thiên Hoan nói: “Chị rất không tin tưởng lời này.”

“Em không ăn, nếu ăn no khi về nhà em sẽ không muốn ăn, mẹ sẽ hoài nghi, ha ha.”

Tầm Thiên Hoan tiếp tục ăn, nói: “Như vậy à.”

Tầm Tân Đồng cười, một lát sau lại nói: “Hai ngày trước mẹ đã đi tìm người để xem mặt cho chị.”

“Khụ, khụ, khụ.....”

Tầm Thiên Hoan vội vàng che miệng lại, thiếu chút nữa đã phun hết những thứ trong miệng ra ngoài, có thể thấy được cô giật mình đến cỡ nào.

Tầm Tân Đồng vội vã vỗ vỗ lưng cho cô thuận khí, nói: “Chị đừng kích động như vậy.”

Về mặt Tầm Thiên Hoan thành thật nhìn Tầm Tân Đồng hỏi: “Vậy em thấy như thế nào? Không phải là em thay mẹ tới đưa tin sao?”

Tầm Tân Đồng híp híp mắt, nói: “Mới không phải, mẹ tuyển chọn những người xứng đôi với chị, em liền thay chị nói mấy câu trước mặt mẹ. Sau đó mẹ đã bỏ cuộc, cho nên chị cứ yên tâm, từ nay về sau những chuyện như vậy sẽ không phát sinh lần nữa.”

Tầm Thiên Hoan thở ra: “Tốt quá, tốt quá, thời đại gì rồi mà còn xem mặt nữa chứ? Lúc trước hôn lễ kia còn không phải là một bài học rồi sao?”

Tầm Tân Đồng nói: “Em cũng nói với mẹ như vậy, vừa nghe xong mẹ không thể nói thêm được cái gì.”

“Cám ơn em, Tân Đồng.”

“Cám ơn cái gì? Như vậy, đối với em cũng có chỗ tốt không phải sao?”

Tầm Thiên Hoan cười: “Có phải cả đời em cũng không hy vọng chị lập gia đình hay không?”

Kỳ thật, mặc kệ Tầm Tân Đồng hy vọng thế nào, cô cũng không hề có ý định lập gia đình, đối với hôn nhân những thứ cô thấy chỉ là thất vọng mà thôi.

“Cả đời không lấy chồng thì thế nào?” Tầm Tân Đồng trịnh trọng nói: “Em cũng sẽ không lập gia đình!”

“Tốt lắm.” Trên mặt tuấn tú của Tầm Tân Đồng cười, nói: “Em nuôi chị cả đời!”

“Không cần!” Tầm Thiên Hoan liếc nhìn hẩn một cái nói: “Em phải kết hôn! Tương lai cũng không được nghĩ như vậy, hiện tại em chỉ mới hai mươi tuổi đầu, con đường phía trước của em còn dài mà.”

“Chuyện sau này sau này nói đi, ai biết từ nay về sau sẽ xảy ra chuyện gì chứ?” Tầm Thiên Hoan nâng sợi tóc trên trán Tầm Tân Đồng, nhẹ nhàng hôn xuống.

Tầm Thiên Hoan thở dài, có vài phần phiền muộn bồi hồi.....

Sau khi Tầm Thiên Hoan cơm nước xong, liền cùng Tầm Tân Đồng đem bát đũa dọn dẹp sạch sẽ mà thời gian vẫn còn sớm.

Lúc này, Tầm Tân Đồng sớm đã nhịn không được quay sang ôm hôn cô, Tầm Thiên Hoan lại thần nhiên mặc hẩn hôn, vẫn tiếp tục nói: “Tân Đồng, nếu em tìm được người con gái mình yêu mến, em định làm như thế nào?”

Động tác hôn của Tầm Tân Đồng dừng một chút, sau đó ngẩng đầu, trong ánh mắt tràn đầy hấp dẫn nói: “Không có khả năng, lòng của em, có lẽ là từ rất lâu trước đây đã bị người nào đó chiếm cứ hết thảy, những người khác hoàn toàn không thể chen vào.....”

Tầm Thiên Hoan nghe vậy không khỏi cười, đưa lên môi của mình, bắt đầu trình diễn một hồi cá nước thân mật.....

.....

Tầm Tân Đồng không lưu lại quá lâu, sau khi Tầm Tân Đồng rời đi, Tầm Thiên Hoan liền vào phòng tắm tắm rửa, thả vào một ít tinh dầu hoa hồng rồi thư thư phức phức tắm rửa, chớp mắt một lát.

Không biết qua bao lâu.

Tầm Thiên Hoan còn nằm ở trong bồn tắm, lại nghe tiếng chuông cửa vang lên.

Tầm Thiên Hoan đoán rằng chắc là Tầm Tân Đồng để quên vật gì đó nên quay trở lại? Nhưng mà không có khả năng này vì Tân Đồng có chìa khóa phòng của cô!

Như vậy, ngoại trừ Tân Đồng, chính là Bắc Diệc Uy.

Nghĩ đến cái tên này Tầm Thiên Hoan không khỏi nhú nhú mày, nghĩ đến con người này cô lại nhớ tới hôm nay Hứa Đan Ny vênh váo tự đắc như thế nào, từ đáy lòng cô chán ghét người phụ nữ này, có một người đàn ông bởi vì cô ta mà phải chết, phải chăng bây giờ còn muốn trêu chọc luôn em trai của hắn?

Tầm Thiên Hoan từ trong bồn tắm bước ra, xoa xoa thân thể, tùy ý choàng một cái áo ngủ đã sớm chuẩn bị trước. Sau đó nhàn nhả đi ra khỏi phòng tắm, để tóc dài gọn sang một bên, đi về phía cửa ra vào, mở cửa, lười biếng tựa tại một bên, nhìn người đàn ông cô đã sớm dự liệu được trước mắt này.

Tầm Thiên Hoan liếc xéo Bắc Diệc Uy, nói: “Bắc đại tổng tài đại giá quang lâm, không kịp từ xa tiếp đón!”

Bắc Diệc Uy nghe vậy không khỏi nhăn mày, nói: “Lời này nghe sao lạ lạ ấy.”

Tầm Thiên Hoan khiêu mi: “A, phải không? Tôi – Tầm Thiên Hoan cũng không có nhiều tâm địa gian xảo như vậy.”

Bắc Diệc Uy anh tuấn, ngũ quan khắc sâu mang theo khí chất cao sang, hấn cong môi: “Không cho anh vào sao?”

“Vào phòng ốc sơ sài của tôi chỉ sợ là làm mất thân phận Bắc đại tổng tài a..... Ngô.....”

Lời nói Tầm Thiên Hoan còn chưa xong, thân hình cao lớn của Bắc Diệc Uy đã nghiêng xuống, không để cho Tầm Thiên Hoan có bất kỳ cơ hội trốn tránh, ôm thân thể mềm mại của cô, hôn môi của cô, mút lấy ngọt ngào của cô.....

Tầm Thiên Hoan chỉ muốn thoát khỏi môi của hắn, ai ngờ lại bị một tay hắn chế trụ cái ót của cô, môi của cô chỉ có thể mặc hắn loay hoay, thân thể cũng bị hắn giữ chặt đều không nhúc nhích được, chỉ có đôi bàn tay nhỏ bé tựa nắm thành quyền, dùng hết khí lực đánh vào thân thể của hắn. Cô đánh không ngừng nhưng lại chẳng thể tác động gì đến hắn, mà ngược lại tay của cô lại bắt đầu ỉn ỉn đau..... Cuối cùng, cô bị hắn hôn đến khí lực cũng dần dần bị rút đi.....

Cô không nhớ rõ hắn đóng cửa lại như thế nào, sau đó lại đem cô tới trên giường như thế nào. Chỉ biết cô đã cùng hắn trên giường lăn qua lăn lại một phen, rốt cục tại một hồi cao trào qua đi, cô mới mang theo một mệt thân thể, giải thoát rồi.....

Tầm Thiên Hoan hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn, quay đầu đi chỗ khác, không để ý tới hắn.

Bắc Diệc Uy ở một bên, có chút lưu luyến hôn thân thể của cô, nói: “Bảo bối, em đang giận anh sao?”

Tầm Thiên Hoan hừ lạnh một tiếng: “Nào dám.”

Bắc Diệc Uy ngừng hôn cô, nằm ở trên giường, nhìn lên trần nhà nói: “Hứa Đan Ny, lúc trước anh cũng không biết cô ta sẽ đến công ty.”

“Lừa gạt ai đó?” Tầm Thiên Hoan hoàn toàn không tin: “Em cũng không phải là đứa trẻ ba tuổi!”

“Vì sao không tin anh?” Bắc Diệc Uy có chút không vui: “Anh đúng là tổng tài của công ty, nhưng trong hàng trăm nhân viên như vậy, nếu anh quản từng người một thì làm sao mà anh có thể làm cho xuể? Cô ta đến công ty phỏng vấn, từ trước đến giờ anh cũng chưa từng nghĩ cô ta sẽ đến công ty làm việc! Hôm nay, trong công ty vô tình nhìn thấy cô ta, anh mới biết được.”

Tầm Thiên Hoan cảm thấy hần nói xác thực hợp lý.....

Nhưng lập tức lại bỏ đi ý nghĩ tha thứ hần, hần nói như vậy là đem trách nhiệm đẩy đi không còn một mảnh, một ngày cô tràn đầy nộ khí, không phải bạch khí?

Không để ý tới hần, cô quyết định không để ý tới hần!!

122. Chương 120

Chương 120

Bắc Diệc Uy không có được thỏa hiệp, từ sau lưng ôm lấy cô, nói: “Được rồi, được rồi, bảo bối, em muốn như thế nào mới bằng lòng không giận anh?”

Tầm Thiên Hoan không vui nhú mày, đẩy tay của hần ra, nhưng lại bị hần bắt được cả hai tay.

“Thả em ra!”

“Đừng giận anh, được không?”

Âm thanh Tầm Thiên Hoan cứng ngắt nói: “Không được, phi thường không được!”

Bắc Diệc Uy hơi thở, xoay chuyển ánh mắt, nói: “ Hay là..... anh sa thải cô ta?”

Tầm Thiên Hoan sững sờ, vẫn không quay đầu lại, chỉ là trong thanh âm có chút khác thường: “Anh đành lòng sao?”

Bắc Diệc Uy nhượng mày: “Sao lại không đành lòng?”

“Người phụ nữ có thực lực như vậy, tương mạo xinh đẹp, anh đành lòng để cô ta rời đi như vậy?”

“Bảo bối, đừng nói lời ngốc, chỉ cần một câu nói của em.” Bắc Diệc Uy thành khẩn nói: “Anh lập tức có thể làm cho cô ta rời khỏi công ty!”

“Không được.” đôi mắt Tầm Thiên Hoan động lại, suy nghĩ sâu xa nói: “Anh không thể sa thải cô ta, em cũng không muốn bởi vì em mà ảnh hưởng thứ gì.....”

Nếu Bắc Diệc Uy thật sự sa thải Hứa Đan Ny, cô ta há có thể cam tâm, đến lúc đó chắc sẽ xảy ra nhiều việc?

“Anh có thể tùy tiện tìm lý do làm cho cô rời khỏi công ty.”

“Cái này cùng với sa thải cô ta chẳng phải giống nhau ah.” Tầm Thiên Hoan nói: “Nếu thật sự việc này không quan hệ với anh, em có thể tha thứ anh, nhưng anh cũng không cần phải vì em mà làm cho những nhân viên khác bất mãn..... Bởi vì có quan hệ với anh, em mới có thể vào Bắc thị, hiện tại em có chút khúc mắc.....”

“Suy nghĩ ngốc nghếch.....” Bắc Diệc Uy vén một nhúm tóc của cô lên, hít hít, một mùi thơm ngát bay vào mũi, hần nhẹ nói: “Bắc thị, anh là vì em mới giành lại, cho nên tính ra có thể nói Bắc thị là của em.....”

Tầm Thiên Hoan sâu kín thở dài, cô xoay người lại, chú thị khuôn mặt tuần tú của Bắc Diệc Uy, nhưng lại trầm mặc không nói tiếng nào.

Bắc Diệc Uy nhìn cô, lặng yên tới gần cô, khoảng cách hai người gần đến nỗi hô hấp của đối phương, khí tức của đối phương cũng có thể..... triền miên rõ ràng..... như thế.

Hô hấp của Bắc Diệc Uy càng ngày càng dồn dập, toàn thân cảm thấy căng cứng, xoay người đem Tầm Thiên Hoan áp tại dưới khuôn mặt..... Bàn tay tại trên thân thể mềm mại dần dần nóng bức, dục hỏa trong mắt hừng hực.....

Tầm Thiên Hoan cũng bị hấn hôn ý loạn tình mê, nhưng vẫn yêu kiều nói: “Hôm nay em hơi mệt.....”

Bắc Diệc Uy vuốt ve sợi tóc Tầm Thiên Hoan, ôm cô, nhịn không được lần lượt hôn cô..... Bàn tay nhiều lần tại thân thể mềm mại của cô xoa nắn..... Hấn cố gắng khống chế chính mình, chỉ là, càng lúc lại càng mê muội, say mê.....

Tầm Thiên Hoan cảm giác lý trí mình bị chìm ngập..... Nhưng mà, lý trí thúc đẩy thân hình cô dùng sức đẩy thân thể của hấn, nhịn không được còn nói: “Uy, đừng hôn..... Em van anh, hôm nay em thật sự quá mệt mỏi, đừng tra tấn em nữa được không?”

Cô mở to mắt, dùng ánh mắt cầu xin nhìn hấn chăm chú.....

Trước ánh mắt của cô, tất cả động tác của hấn trên người cô bỗng nhiên đình chỉ, dừng một chút, hấn nói với cô: “Không sao, bảo bối, được rồi, khuya hôm nay anh sẽ bỏ qua em, ha ha, nghỉ ngơi thật tốt đi.”

Hấn hít hít khí, từ trên người của cô ngồi dậy, xoay người một cái chân đã chạm đất, quay đầu lại hướng cô cười.

Cô cũng nhìn hấn, nói: “Tối nay anh đừng đi, ở lại với em đi.”

“Nói như vậy,” Hấn mỉm cười ghé sát vào cô, nói: “Em không giận anh?”

“Em.....” Tầm Thiên Hoan dừng lại, nói: “Ai nói? Đừng cho là em sẽ dễ dàng tha thứ anh như vậy, từ nay về sau nếu Hứa Đan Ny gây khó dễ cho em thì em sẽ đem tức giận trút lên người của anh, hừ!”

Ánh mắt Bắc Diệc Uy lộ ra cực độ đau thương: “A? Không phải em biến anh thành nơi trút giận chứ?”

“Tại sao lại không?”

Bắc Diệc Uy thở dài, nói: “Được rồi, nơi trút giận hay cái gối bông, anh đều nhận hết, ai kêu anh đã yêu em – Cô nhóc bướng bỉnh này chứ?”

Vừa nói hấn vừa nhéo nhéo gò má trên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, lộ vẻ sủng ái.

Đôi môi xinh khê bĩu ra, nhắm mắt lại, bình yên thiếp đi.....

Quả nhiên không ngoài sở liệu, đến ngày hôm sau đi làm, Hứa Đan Ny ra oai phủ đầu, phân phó cô một đống lớn công việc, tính ra những việc này đối với nhân viên bình thường cũng chẳng có gì đáng nói, nhưng là hôm qua mới cô vừa mới đến nhận việc, còn có rất nhiều thứ không hiểu, mà lại phân phó cô nhiều như vậy: phải hoàn thành công việc, còn phải đi tìm tư liệu, phải mặt dày đi hỏi những tiền bối khác!

Buổi trưa, tất cả đồng sự đã đi ăn cơm trưa, còn cô một mình vẫn đang bận rộn, đầu lưng không nói còn phải chịu đựng bụng đói kêu vang. Trước khi các đồng nghiệp trở về, cô phải làm tốt công việc, bằng không bởi vì cô không có làm tốt sẽ ảnh hưởng hiệu suất làm việc của những đồng nghiệp khác!

Chết tiệt!!

Tầm Thiên Hoan đem một đồng tư liệu hướng trên bàn ném, ai ngờ một số tư liệu rơi xuống mặt đất, Tầm Thiên Hoan hung hăng trừng mắt nhìn tư liệu tưởng tượng những tài liệu kia chính là Hứa Đan Ny đáng giận!

Trùng cả buổi, Tầm Thiên Hoan đứng dậy đang chuẩn bị giẫm, chân mới nâng lên, lại đột nhiên dừng giữ không trung. Không được, nếu giẫm những tư liệu này còn không phải sẽ phiền toái chính mình làm lại một lần nữa, nnd, Tầm Thiên Hoan nắm tay lại. Cuối cùng đem chân hung hăng dẫm vào không trung, sau đó tức giận ngồi xổm người xuống, đem những tài liệu kia nhặt lên, âm thầm cắn răng: Hứa Đan Ny, tuyệt đối sẽ không buông tha cô!!!

Nhặt những tài liệu kia lên, Tầm Thiên Hoan chậm rãi đứng lên, chán nản, thất vọng ngẩng đầu.....

Lại kinh ngạc nhìn thấy Bắc Diệc Uy đã tựa ở bên cạnh, ánh mắt thật sâu nhìn cô, hỏi: “Sao không đi ăn cơm?” —

Bị hấn nhìn thấy một màn này, Tầm Thiên Hoan cũng chẳng để tâm, cô chỉ nói: “Em muốn làm tốt toàn bộ công việc rồi mới ăn.”

Bắc Diệc Uy không khỏi nói: “Hay là đi ăn cơm trước đi? Cái này cũng không phải cái gì quá không được.”

“Đương nhiên, Tổng tài thì muốn làm việc gì bất cứ lúc nào cũng được. Nhưng đã là làm nhân viên Bắc thị, cầm tiền lương, đương nhiên phải làm tốt công việc của mình, không phải sao?”

Nói lời này không phải cô – Tầm Thiên Hoan, mà là không biết từ khi nào Hứa Đan Ny đã xuất hiện ở chỗ này!

Tầm Thiên Hoan nhanh chóng liếc Hứa Đan Ny, sau đó lại đem ánh mắt dời đi, ra vẻ đang chăm chú kiểm tra tư liệu, sau đó trả lời: “Trợ lý nói rất đúng.”

Hứa Đan Ny mị nhãn ném về phía Bắc Diệc Uy: “Ha ha, tổng tài ngài có gì dặn dò sao?”

Mặt Bắc Diệc Uy không đổi sắc, lạnh nhạt nhìn qua Hứa Đan Ny, không trả lời. Sau đó lại nhìn Tầm Thiên Hoan như là muốn nhìn xem đáy lòng cô suy nghĩ cái gì.

Thấy Bắc Diệc Uy không để ý mình, Hứa Đan Ny lại đem ánh mắt chuyển tới trên người Tầm Thiên Hoan, nói: “Thiên Hoan, nếu cô chưa làm xong, không cần để ý lời tôi nói đâu, tôi có thể tìm người khác làm là được, cô đừng làm nữa, ăn cơm quan trọng hơn a. Đi ăn cơm trước đi.”

Giả vờ đưa đẩy à, nếu không phải là giả vờ tốt bụng thì là cái gì?

Trong lòng Tầm Thiên Hoan tỏ ra xem thường, hừ lạnh. Trên mặt xinh đẹp tràn ngập ý cười, nhìn chăm chăm vào Hứa Đan Ny nói: “Cám ơn trợ lý quan tâm chăm sóc, bất quá không cần, nhiều đây công việc tôi vẫn có thể làm tốt.”

“Hiện tại đã sắp hết thời gian ăn cơm, các đồng nghiệp sẽ nhanh chóng đến đây để lấy số tư liệu của cô đang làm để sử dụng, làm thế nào mới tốt?”

Muốn giấu cợt cô sao!

Tầm Thiên Hoan mỉm cười, nói: “Yên tâm, trước khi các đồng nghiệp trở về, tôi sẽ làm tốt.”

Tầm Thiên Hoan khiêu chiến cùng Bắc Diệc Uy: “Tổng tài, ngài đi ăn cơm trước đi, tôi làm xong sẽ ăn, cũng sắp xong rồi.”

Trong ánh mắt Bắc Diệc Uy tối đen, thấp giọng: “Thiên Hoan..... Hoàn toàn không cần phải.....”

Tầm Thiên Hoan tràn đầy tự tin: “Tin tưởng tôi, tôi có thể làm tốt!”

Bắc Diệc Uy sững sờ.

Lúc này, Tầm Thiên Hoan không quên liếc Hứa Đan Ny dương dương đắc ý, thầm nghĩ: cô cũng nhớ kỹ cho tôi, tôi – Tầm Thiên Hoan cũng không phải là dễ khi dễ!

123. Chương 121

Chương 121: “Hàng đêm mất hồn” Lại xuất hiện

Một ngày công việc bề bộn, Tầm Thiên Hoan nén giận, rốt cục nhịn đến khi hết giờ làm. Sau khi tan tầm, Tầm Thiên Hoan đứng ở trên đường nửa ngày, không muốn về nhà nhanh như vậy, trong nội tâm có chút tức giận, cuối cùng dứt khoát trực tiếp đi quán bar.....

Một người tại quán bar không ngừng uống rượu, ly này tiếp ly kia.....

Cô nghĩ hoài mà không ra mình đã gây nên tội tình gì? Rõ ràng Bắc thị to lớn như vậy sao hết lần này tới lần khác cô cứ chịu lép vế trước Hứa Đan Ny!

Chính là.....

Có lẽ, cô cũng muốn chứng minh..... Thực lực chân chính của mình.....

Đắm chìm trong quán rượu âm nhạc ồn ào, Tầm Thiên Hoan dần dần cảm giác mình nhỏ bé, ánh sáng dị thường kia gần như muốn đem cô che dấu.....

Người pha rượu lại đặt thêm một ly lên trên quầy bar.

Tầm Thiên Hoan theo thói quen cầm lấy, ai ngờ một bàn tay khác cũng cùng lúc đó cầm lấy ly rượu. Thế là hai bàn tay cùng giữ lấy ly rượu.

Tầm Thiên Hoan không kiên nhẫn quay đầu đi, lại nhìn thấy khuôn mặt tuấn mỹ tuyệt thế, cười ưu nhã, đôi mắt mê người, ngũ quan xinh xắn, dáng người cao gầy, đây quả là một mỹ nhân, một đại mỹ nhân trong dáng hình người đàn ông, thậm chí so với Âu Dương Tịch càng muốn hơn một tầng, đây là một loại âm nhu mỹ.

Mặc dù đã gặp qua vô số mỹ nam, Tầm Thiên Hoan cũng không khỏi âm thầm sợ hãi, bất quá chỉ một lát mà thôi, ánh mắt Tầm Thiên Hoan rất nhanh liền hướng đến ly rượu. Bàn tay nhỏ bé thon dài bắt đầu dùng sức muốn đoạt ly rượu từ trong tay của hắn trở lại, mà lực đạo của bàn tay không kém phần xinh đẹp kia cũng không nhỏ, không đoạt được ly rượu Tầm Thiên Hoan tức giận trừng mắt nhìn mỹ nam tử. Nhưng mỹ nam kia lại đột nhiên duỗi tay còn lại ra trước tầm mắt của cô, vốn là có chút ít men say Tầm Thiên Hoan hoàn toàn không biết hắn có ý tứ gì, ánh mắt nhìn hắn không rời, mỹ nam tay kia đi lòng vòng trước mặt cô đến khi cô cũng muốn tỉnh cả rượu thì hắn thu hồi tay lại, nhưng mà tay kia cũng không buông lỏng ly rượu kia.....

Tầm Thiên Hoan rất khó chịu vội kếp ly rượu đến trước mặt, sau đó nhìn mỹ nam kia âm thanh lạnh lùng nói: “Ăn no rồi việc?”

“Lâu như vậy không gặp” Mỹ nam tử mỉm cười nói: “Chẳng lẽ không nhớ anh sao?”

Tầm Thiên Hoan cau mày, hiện tại ý thức cô có chút không rõ, nhưng cô có thể xác định rõ ràng cuộc đời mình chưa từng gặp qua người này thì làm sao có thể nhớ hắn?

Tầm Thiên Hoan khinh thường nói: “Muốn làm quen với tôi cũng không cần dùng phương thức này?”

Nói xong, Tầm Thiên Hoan không hề băn khoăn giờ ly rượu lên, uống một hơi cạn sạch.

Hắn nheo nheo mắt, nhìn chằm chằm vào cô không chuyển, nhìn rượu chậm rãi, chậm rãi chảy vào trong cơ thể của cô.....

Hắn cười: “Nghị Lâm, em vẫn giống như trước đây.”

Tầm Thiên Hoan liếc nhìn hắn, trong nội tâm không khỏi hừ lạnh, người này, nhìn dáng vẻ tuấn tú nhưng lại là hạng người như vậy?

Tầm Thiên Hoan làm giống hắn lúc nãy, duỗi ngón tay ra, để trước mắt hắn quơ quơ, sau đó nói: “Mất anh có vấn đề không, anh có mang kính sát trùng hay không?”

Người nọ không khỏi cười, nói: “Mất anh vẫn vô cùng tinh tường, thật đúng là không thể tưởng tượng nổi, Nghị Lâm, em trăm phương ngàn kế trốn anh, sao hôm nay lại không có chút cảnh giác nào với anh vậy? Đáng tiếc, rất đáng tiếc, kỳ thật cảm thấy trò chơi cũng có chút vui, sớm biết em sẽ dễ dàng ăn ‘Hàng đêm mất hồn’ như vậy thì trước kia anh cũng không cần phí nhiều tâm tư như vậy.”

Đối với lời nói của hắn, cô vẫn là không hiểu, cái này cái này cái này..... Cái gì cùng cái gì a?

Nghị Lâm? Đóa? Hàng đêm mất hồn?

Cô hiện tại có thể xác định hắn thật sự nhận lầm người, chính là..... Đêm đêm mất hồn là cái gì?

“Anh nói cái gì?” Tầm Thiên Hoan không khỏi duỗi một tay ra, vuốt ve trán của hắn, không khỏi nói: “Không có phát sốt, anh là từ bệnh viện tâm thần nào ra tới?”

Lời nói của Tầm Thiên Hoan làm mặt người nọ sững sờ, sau đó không khỏi bật cười, nhìn cô: “Nghị Lâm, em đừng nói là em không hiểu anh nói cái gì nha?”

Tầm Thiên Hoan vội vã giơ tay lên ngắt lời nói của hắn: “Uy, tiên sinh, anh là ai? Nghị Lâm là ai? Tôi cho anh biết, anh nhận lầm người, tôi không phải là Nghị Lâm gì đó đâu.”

“Thường Nghị Lâm, còn không phải?”

Tầm Thiên Hoan trừng liếc hắn: “Sao lại có người nhầm chán như vậy?”

Người nọ nhin không được cười lên một tiếng, nhìn không ra là vui hay là tức: “Em vẫn không nhận em là Nghị Lâm phải không?”

Tầm Thiên Hoan một chữ một chữ tinh tường nói: “Thiên Hoan, tôi gọi là Tầm Thiên Hoan!”

Hắn liếm cười, trịnh trọng nói: “Nghị Lâm, đừng đùa nữa.”

Trên thế giới, nào có chuyện trùng hợp như vậy?!

“Anh bị thần kinh à!” Tầm Thiên Hoan bật thốt lên mắng: “Bà đây hôm nay tâm tình không tốt, đừng đến chọc tôi!”

Ánh mắt người nọ càng sâu, thần sắc ngưng trọng, bỗng nhiên duỗi hai tay ra vươn tới Tầm Thiên Hoan, Tầm Thiên Hoan trở tay không kịp chỉ có kinh ngạc mở to mắt, hắn đem y phục của cô kéo, kéo đến chỗ vai, một vùng da non mịn sáng trắng hiện ra. Lập tức, trong mắt của hắn thần thái thay đổi liên tục, sau đó ngay khi người khác còn chưa phát hiện đến một màn này, hắn nhanh chóng kéo y phục của cô lên, đổi lấy là Tầm Thiên Hoan hung hăng quăng một cái bạt tai!

Tầm Thiên Hoan giáng 1 cái tát mà trên tay còn cảm thấy đau rát, hung hăng mắng: “Anh có phải muốn chết hay không?!”

Một cái tát của Tầm Thiên Hoan cũng không ngoài dự liệu của hắn, nhưng điều hắn không dự liệu được là trực giác của hắn, đây là lần đầu tiên trong cuộc đời của hắn – gây ra một chuyện cười lớn đến như vậy?

Hắn rõ ràng nhận lầm người!!

Rõ ràng là khuôn mặt giống hệt, rõ ràng là đồng dạng cá tính, thậm chí thanh âm cũng đều giống như đúc, không kịp suy nghĩ, hắn liền đi theo người phụ nữ này vào quán bar!

Chỉ là.....

Sai lầm này, hắn lại..... Không kịp vặn hỏi rồi.....

Hàng đêm mất hồn.....

Loại được này, đã bị cô uống hết!

Một loại xuân dược có tính chất kéo dài.....

124. Chương 122

Chương 122: Xuân dược có tác dụng trường kỳ

“Lưu Thiên Niệm!!”

Một thanh âm thanh thúy lại thêm vài phần phẫn nộ của một người con gái từ sau lưng mĩ nam vang lên, Tầm Thiên Hoan cùng người đàn ông kia đồng thời quay đầu lại.....

Tầm Thiên Hoan hơi có men say, khi thấy khuôn mặt ấy, cô dùng sức trừng mắt nhìn, chăm chú nhấm lại một hồi rồi mở ra lần nữa, lại nhìn gương mặt dường như quen thuộc lại lạ lẫm đó, sau đó trở nên ngẩn ngơ

Cô đang nằm mơ sao?

Hay là cô đang soi gương?

Hai khả năng này gần như là không thể, mặc dù có khả năng, nhưng ở lúc này lại là không có khả năng.

Tầm Thiên Hoan hung hăng néo néo bắp đùi của mình, rất đau! Cô, thì ra là chứng minh, tất cả những chuyện này, đều là sự thật! Trước mắt đích xác có một cô gái giống mình như đúc!

Kỳ thật, ba người vào lúc này cũng đã ngơ ngẩn, nhìn vào hai gương mặt giống nhau như đúc.

Ba người ngồi chung một bàn, ngồi ở đối diện Tầm Thiên Hoan ngoại trừ Lưu Thiên Niệm tuyệt mỹ kia ra còn có một thư kí giống y như đúc.

Tầm Thiên Hoan bưng chén lên, uống một hớp nhỏ, à, cô không dám uống rượu.

Buông ly xuống, Tầm Thiên Hoan hướng hai người đối diện cười cười, sau đó, đem ánh mắt cố định trên mặt cô bé, hỏi: “Chắc hẳn, cô chính là Nghi Lâm?”

Cô bé tên gọi Nghi Lâm kia, cũng có chút không được tự nhiên cũng nở nụ cười nói: “Tôi là Nghi Lâm.”

Sau đó cô gái hung hăng trừng mắt liếc nhìn chàng trai bên cạnh

Tầm Thiên Hoan cảm thán: “Thật đúng là không thể tưởng tượng nổi, không nghĩ tới trên thế giới này, còn có một người giống tôi như vậy!”

“Đúng vậy, vừa rồi tôi còn cho là mình đang nằm mơ.”

Tầm Thiên Hoan mỉm cười, nhìn hai người đối diện, chú ý nói: “Hai vị..... Là bạn?”

Nghi Lâm cười càng ngày càng không được tự nhiên, Tầm Thiên Hoan rõ ràng trông thấy cô đang cố gắng giữ khoảng cách với chàng trai bên cạnh, như là sợ chạm phải thứ bẩn thỉu gì đó, cô cười đầy bối rối:

“Tạm... Xem như thế đi. Chúng tôi từ nhỏ..... Cùng nhau lớn lên.”

Tầm Thiên Hoan lần nữa cảm thán lắc đầu, nói:

“Thật sự là không thể tưởng được, người cùng nhau lớn lên từ nhỏ cũng sẽ nhận lầm.....” Tầm Thiên Hoan bỗng nhiên dừng lại, giống như chợt nhận ra mình đã nói sai rồi lời nói xoay chuyển, thanh âm thanh thoát hướng Nghi Lâm cười nói: “Trên thế giới này, nếu thực sự yêu mến một người, cho dù là nhắm hai mắt cũng đều nhận ra đối phương Nghi Lâm, cô thấy tôi nói có đúng không?”

Tầm Thiên Hoan nhìn ra, Lưu Thiên Niệm này chắc chắn rất yêu mến Nghi Lâm!

Đúng vậy, cô nhìn gã tên Lưu Thiên Niệm này không thuận mắt, được rồi, cô thừa nhận, mắt cô có vấn đề!

Tầm Thiên Hoan vừa nói xong, Nghi Lâm lập tức vỗ tay: “Đúng, nói quá đúng!”

“Nếu là hai người yêu nhau, phải đối xử thật tình tôn trọng lẫn nhau, không hề có chút mục đích tính toán nhau, đặc biệt phải tôn trọng đối phương.....”

“Đúng vậy đúng vậy.....”

“Giữa hai người yêu nhau, phải nên.....”

“Đúng vậy đúng vậy.....”

Tầm Thiên Hoan lách ca lách cách nói một tràng.....

Nghi Lâm chỉ còn thiếu nước chạy nhanh đến ôm siết Tầm Thiên Hoan!

“Thiên Hoan, ai, tôi cảm thấy chúng ta không chỉ có hình dạng giống nhau, lại còn hợp nhau như vậy, sao chúng ta không quen nhau sớm một chút nhỉ?”

Chính xác, giữa hai người có loại cảm giác là gặp nhau quá muộn!

Hai cô gái kích động cười to, đem chàng trai cực kì tuấn mỹ bên cạnh bỏ sang một bên, không để ý tới.

Trong ấn ý của hai cô gái, rõ ràng nhằm vào Lưu Thiên Niệm hấn mà!

Thoải mái niềm nở một phen sau, Tầm Thiên Hoan đột nhiên thu lại nụ cười, nhìn chằm chằm vào Lưu Thiên Niệm, âm thanh lạnh lùng nói:

“Này.”

Lưu Thiên Niệm lúc này đối với Tầm Thiên Hoan cũng là không ấn tượng tốt gì, người phụ nữ này cũng quá hiển nhiên đi? Rõ ràng biết rõ hấn yêu mến Nghi Lâm, rõ ràng đang có mặt hấn, đổ ập xuống đem hấn chỉ trích một phen, âm thầm lẩn công khai giễu cợt công kích về hướng hấn! Tức giận đến mức hấn nghiến răng, đè xuống một bụng không vui, nhìn thấy Tầm Thiên Hoan, nói: “Chuyện gì?”

“Anh mới vừa nói tới cái gì..... Cái gì..... ‘Hàng đêm mất hồn’”

Nghe tên, đã biết không phải là cái thứ gì tốt!

Tầm Thiên Hoan vừa nói như vậy, Lưu Thiên Niệm còn chưa kịp lên tiếng, Nghi Lâm đã kinh ngạc nhìn chằm chằm vào Tầm Thiên Hoan nói: “Làm sao cô biết?”

Tầm Thiên Hoan liếc mắt dò xét Lưu Thiên Niệm: “Anh ta nói mà..... Đó là cái gì gì đó?”

Về mặt Nghi Lâm ngưng trọng hấn lên, nhìn Lưu Thiên Niệm thì thầm: “Này, anh không có đem thứ đó.....”

Về mặt Lưu Thiên Niệm tức thì phức tạp tay đặt ở trên môi, giả ho một tiếng, nói: “Cái kia.....”

Nghi Lâm nhìn về mặt của hấn, cảm thấy có điều bất thường, lập tức nói: “Lưu Thiên Niệm, anh sẽ không đem thuốc..... Cho cô ấy uống chứ?”

Nghe thanh âm Nghi Lâm sốt ruột như thế, làm Tầm Thiên Hoan cũng không khỏi nhíu mày.

Về mặt Lưu Thiên Niệm có chút ảo não, lông mày cau chặt, ậm ừ nửa ngày, mới nói: “Ban nãy anh ngộ nhận cô ấy là em.....”

Nghi Lâm kinh ngạc, trong mắt đúng là hối hận không cách nào vặn hỏi.

Trùng mắt nhìn Lưu Thiên Niệm, tức giận nói: “Gã chết tiệt này, anh rảnh rồi nghiên cứu mấy thứ đó làm gì? Muốn dùng em làm thí nghiệm cũng thôi đi, anh rõ ràng.....”

Lưu Thiên Niệm cúi đầu, trên gương mặt đẹp như tranh vẽ thoáng nét u sầu. Con người mà, khó tránh khỏi phạm sai lầm.....

“Các người đang nói cái gì? Đó là loại thuốc gì?!” Tầm Thiên Hoan suy đoán, nói: “Không phải là..... Xuân dược chứ?”

Nghi Lâm rất là mất tự nhiên xoay đầu lại nhìn Tầm Thiên Hoan.

Lưu Thiên Niệm cực kì bối rối ngẩng đầu nhìn cô.

Hai người đồng thời..... Nhẹ gật đầu!

Tầm Thiên Hoan vỗ bàn, lớn tiếng nói: “Cái gì?!”

Đã nói đến nước này rồi, Nghi Lâm nuốt nước miếng, tiếp tục nói: “Hơn nữa..... Lại là loại.... Có tính trường kỳ.....”

125. Chương 123

Chương 123

“Đưa giải dược cho tôi!”

Tầm Thiên Hoan vươn tay, lúc này hỏi Lưu Thiên Niệm nghĩ gì, đúng vậy, chính là thiếu nợ cô!

Lưu Thiên Niệm lắc đầu, bất đắc dĩ nói: “Không có, tôi nghiên cứu thuốc, chưa bao giờ nghiên cứu giải được. Hơn nữa, lần này, tôi cũng không biết phải làm như thế nào mới có thể giải, và, tôi hiện tại cũng không còn hứng thú nghiên cứu giải được.”

Đôi tay của Tầm Thiên Hoan tại run nhẹ, lông mi nháy dựng nháy dựng, ngực thật to phập phồng, sắc mặt, nhất thanh nhất bạch, ánh mắt kia, tựa hồ muốn đem trước mắt cái này tuần mỹ như hoa nam tử cho thiêu đốt, đáng hận a đáng hận, rất đáng hận!!!

Nghi Lâm nhìn Lưu Thiên Niệm thì thầm: “Này, không phải anh nói thuốc này thể giải sao?”

“Nói là nói như vậy.....” Lưu Thiên Niệm nhíu mày nói: “Chỉ là, anh vừa mới nghiên cứu chế tạo ra thứ này, anh lại bỏ thêm chút nguyên liệu, cho nên, khả năng giải là.....”

Tầm Thiên Hoan nhìn lên bàn, giơ lên một ly nước, hất lên trên mặt hắn, trên khuôn mặt tuần tú kia, rải đầy chất lỏng.....

Lưu Thiên Niệm nhắm mắt lại, bất động thanh sắc, không giận cũng không hận chất lỏng, dính dính từ gương mặt của hắn chậm rãi chảy xuống.....

Đáng hận mà!

Nghi Lâm nhất thời luống cuống, tranh thủ thời gian chạy vội đến bên cạnh Tầm Thiên Hoan, lôi kéo cánh tay của cô nói: “Thiên Hoan Thiên Hoan, cô đừng kích động, tuyệt đối đừng kích động, người luôn luôn sẽ có lúc say lầm, tôi thay anh ấy xin lỗi cô, cô tuyệt đừng.....” Trách anh ấy.....

Lời này, Nghi Lâm thật sự không thể nói ra khỏi miệng, tự dưng anh ta hạ độc với Tầm Thiên Hoan, bảo sao người ta không trách?

Tầm Thiên Hoan lạnh nhạt nhìn cô: “Không cần phải cái gì?”

Nghi Lâm không khỏi cúi đầu: “Tôi thay anh ấy.....”

Thân thể Tầm Thiên Hoan đỡ dần, ánh mắt nhìn Nghi Lâm có chút khác thường, cô nói: “Tại sao cô phải nói xin lỗi với tôi?”

“Tôi.....”

“Này, Nghi Lâm, lúc nào em lại thích nhận lỗi hết thế? Chuyện này, sai chính là anh, em nhận lỗi làm gì?”

Nghi Lâm hung hăng bịt miệng anh ta: “Anh câm miệng cho em!”

“Vốn là.....”

“Nhanh đi rửa mặt của anh đi, chán ghét!”

Lưu Thiên Niệm lúc này dường như mới kịp phản ứng, sờ lên mặt của mình, có chút không được tự nhiên, không thể không ôm mặt chạy vào bên trong Nhìn Lưu Thiên Niệm rời đi, Tầm Thiên Hoan thần sắc thay đổi, nhìn Nghi Lâm ngịch ngợm nói: “Cô yêu hấn anh ta đúng không?”

Ngoại trừ là yêu thích, bằng không, sao cô ấy có thể ra mặt thay anh ta chứ?

“A.....” Nghi Lâm hơi sững sờ, mặt không khỏi đỏ hồng, nói: “Cô nói bậy gì đấy?”

Tầm Thiên Hoan gõ lên trán của cô, nói: “Còn không thừa nhận!”

“Vốn.....”

“Đừng nói với là cô tôi không thích anh ta, cô như vậy còn muốn giấu diếm được tôi sao?” Tầm Thiên Hoan nói: “Cho nên, cô cũng đừng lừa chính mình nữa.”

Nghi Lâm có chút bối rối, không muốn lại tiếp tục đề tài này nữa, ngược lại hỏi: “Cô kết hôn chưa?”

Tầm Thiên Hoan buông buông tay, nhìn Nghi Lâm nói: “Nhìn tôi giống người đã từng kết hôn sao?”

Nghi Lâm lắc đầu, sau đó không khỏi thở dài.....

Tầm Thiên Hoan cong môi cười cười: “Nhưng mà, tôi đã có người trong lòng rồi.”

Nghi Lâm vẫn không thả lỏng nổi, nói: “Cô ngay cả kết hôn còn chưa có, cái loại xuân được đáng nguyên rửa này nên giải thể nào đây, hết lần này tới lần khác tên kia chưa bao giờ chịu nghiên cứu giải được, tức chết tôi, đây cũng là nguyên nhân tôi không dùng bản thân để làm thí nghiệm!”

Tầm Thiên Hoan còn có chút không dám tin: “Thật sự có xuân được sao?”

Nghi Lâm gật gật đầu: “Ừm.....”

“Chính anh ta nghiên cứu chế tạo?” ____

“Ừm, đã từng có người thí nghiệm qua, đích thật là có tính chất trường kỳ.” Nghi Lâm nói: “Bất quá, người phụ nữ kia sau khi mang thai thì tốt rồi.”

“Cô ấy tên gọi là gì? Hôm nào có cơ hội đến gặp cô ấy.”

“Hình như tên Đường Tố.”

“A.....”

“Cô sao vậy..... Hình như cô không quá lo lắng?”

“Cũng coi như không có gì phải lo lắng.....” Tầm Thiên Hoan thở dài, nói: “Tôi hiện tại có uống hay không cũng giống nhau thôi.”

Bắc Diệc Uy cùng Tầm Tân Đồng cơ bản buổi tối mỗi ngày cũng sẽ không buông tha cô..... Ai.....

“Có ý gì?”

Tầm Thiên Hoan kinh ngạc, tranh thủ thời gian nói: “Ngạch..... Không có gì.”

Sau khi rời khỏi quán bar, Nghi Lâm luôn mãi hướng Tầm Thiên Hoan xin lỗi nói: “Thiên Hoan, thật sự là ngại quá, tôi hiện tại cũng không biết nói cái gì cho phải, những điều này là do bởi vì tôi, nếu như không phải bởi vì tôi, cô sẽ không.....”

Tầm Thiên Hoan vội vã gơ hai tay lên đầu làm biểu tượng xin ngừng: “Được rồi được rồi, Nghi Lâm, tôi đã nói với cô vô số lần, chuyện này kỳ thật cũng chỉ do ngoài ý muốn, nể tình đáng vóc của tôi và cô giống nhau, và ta lại hợp ý như vậy chuyện này tôi sẽ không so đo.....”

Đúng vậy, cô đúng là nể tình Nghi Lâm mới không so đo cũng đã đàn ông gần như biến thái này, nếu không, cô nhất định sẽ cho tên này biết tay.

“Cám ơn cô.....”

Tầm Thiên Hoan thở dài, đem Nghi Lâm kéo đến một bên, xác định Lưu Thiên Niệm chắc chắn nghe không được, mới nhỏ giọng nói: “Kỳ thật, hiện tại đàn ông đẹp trai thì có rất nhiều, cô không cần phải.....”

Nghi Lâm cười, nói: “Người này rất đặc biệt.....”

Tầm Thiên Hoan sững sờ, cô ấy nói thật sự có lý, yêu mến một người, làm sao có thể phân biệt đúng sai?

Lắc đầu, mình thật sự là.....

Lưu Thiên Niệm không được tự nhiên nói: “Này, nha đầu, có thể đi chưa?”

Nghi Lâm tức giận đáp lại hần một câu: “Chờ chút không được a?”

Lưu Thiên Niệm thổi thổi sợi tóc trên trán.....

Hai người phụ nữ sau khi giúp nhau lưu lại số điện thoại di động, lúc này mới chuẩn bị rời đi.

Trước khi rời đi, Lưu Thiên Niệm quay đầu lại nhìn thoáng qua Tầm Thiên Hoan nói: “Kỳ thật..... Loại thuốc đó, có lẽ khoảng ba năm, hay năm năm có thể giải.....”

Tầm Thiên Hoan khinh khỉnh, cái này không phải nói nhảm sao!

126. Chương 124

Chương 124

“Hàng đêm mất hồn”.....

Tầm Thiên Hoan cảm thấy rất không dám tin, chính trong cơ thể của cô lại có một loại được như vậy?

Sau khi về đến nhà, Tầm Thiên Hoan lục lọi mở cửa phòng ra, trong phòng hoàn toàn yên tĩnh, tối như mực, mặc dù nhìn không thấy, nhưng sống đã lâu, hơn nữa tất cả bài trí trong này đều là chính mình xếp đặt, Tầm Thiên Hoan đối với căn phòng này rất là quen thuộc, cô không muốn bật đèn, cứ tối đen như vậy cũng tốt, tâm cũng có thể tĩnh, cô đi thẳng đến bàn trà, rót một chén, uống nước xong, thân thể tựa hồ cũng thoải mái nhiều hơn, chỉ là, bất quá một lát thời gian, cảm giác vừa nóng lên, Tầm Thiên Hoan không khỏi lại rót một chén, lại uống tiếp nhưng hoàn toàn không có chút tác dụng, thân thể vẫn đang rất nóng, cô hít thở một hơi thật sâu.

Xảy ra chuyện gì?

Tầm Thiên Hoan đột nhiên cảm giác lên, đề cao, thân thể lại đột nhiên bị một vòng tay ấm áp ôm lấy, thân thể Tầm Thiên Hoan vốn nóng đến mức không chịu được, lại bị ôm vào một vòng tay ấm áp như thế này, giống như lửa cháy đổ thêm dầu, dục hỏa hừng hực. hơi thở của Tầm Thiên Hoan hỗn hển dồn dập bàn tay nhỏ bé xoa bàn tỳ to lớn đang vòng nàng hông mình, muốn giật bàn tỳ kia ra, nhưng bị người đó nhanh hơn nắm chặt lấy, tay còn lại thông thả du di trên người cô.....

Mặc hần vuốt ve Tầm Thiên Hoan dựa vào trong ngực của hần:“Bắc Diệc Uy,, anh đến đây lúc nào?”

“Đã lâu rồi, vừa tan sở anh đến ngay, lần trước bị mất cái chìa khóa, anh tìm được rồi.” Bắc Diệc Uy hỏi:“Hôm nay sao về muộn vậy, em đi đâu?”

“Em đi đâu, anh cũng muốn quản luôn à?”

Hần tiến đến thì thầm bên tai nói:“Anh đang quan tâm em mà.”

“Em chỉ là đi ra ngoài giải sầu.”

“Hôm nay ủy khuất em rồi?” Bắc Diệc Uy nói: “Hoàn toàn không cần phải... Nếu em không thích người phụ nữ kia, sao lại phải nhẫn nhịn cô ta?”

“Em có thể cãi lại cô ta sao!”

Hần xoay người cô lại, đầu vẫn gác lên cổ cô, thấp giọng nói:“ Em giận dữ làm gì, chỉ chọc giận bản thân thôi, vì loại người đó mà tự giận mình, anh thấy rất đau lòng, anh cũng không muốn gặp mặt cô ta mà.”

“Anh đâu cần nịnh nọt em, mà nói mấy lời này chứ?”

Tầm Thiên Hoan mặc hần hôn, bởi vì hần bên cạnh, không ngừng hôn và vuốt ve cô, làm cho cô có cảm giác được thoải mái một ít.....

“Ừm..... Không đúng.”

“Cái gì?”

“Bởi vì người phụ nữ kia, anh của anh..... Mất rồi, em cho rằng anh nên dùng loại thái độ gì để đối với cô ta?” Giọng Bắc Diệc Uy lạnh như băng bỗng nhiên lời nói xoay chuyển, nói:“Anh nói với em những lời này, không chỉ muốn em thả lỏng bản thân, đừng vì người phụ nữ kia, mà làm ình tức tối.”

“Đừng nói nhảm, em mới không có.”

“Được, được được, không có là tốt rồi.....”

Bắc Diệc Uy cười, bắt đầu tiến hành triển miên, tiếng rên rỉ hòa lẫn thở dốc không ngừng vang lên, giai điệu tuyệt vời, nhịp điệu lay động.....

Một trận cá nước thân mật vừa xong, Tầm Thiên Hoan đổ mồ hôi nằm ở một bên, thân thể lại dường như còn có chút chưa đầy đủ, thúc đẩy cô lần nữa hôn lên thân thể Bắc Diệc Uy, hôn hân, trêu đùa điểm mẫn cảm của hắn.....

Bắc Diệc Uy bị cô làm cho hơi thở lần nữa hỗn loạn từ bị động hóa chủ động, xoa lên bầu ngực sữa căng mịn, hôn lên da thịt của cô, không khỏi nói:“Bảo bối, hôm nay em tựa hồ đặc biệt nhiệt tình.”

Trong cơn mơ hồ, Tầm Thiên Hoan biết rõ, cái này hẳn là tác dụng của xuân dược, muốn khống chế chính mình, lại không cách nào khống chế, dục vọng xâm nhập toàn thân của cô, cô thầm nghĩ muốn hắn.....

Hạ thân của cô còn ẩm ướt, khiến cho hắn tiến vào phi thường thuận lợi, một trận đút vào, rút ra mãnh liệt, thỏa mãn lẫn nhau dục vọng.....

Tầm Thiên Hoan cuối cùng cũng không có đem chuyện xuân dược nói cho hắn biết. Nên đã khiến hắn mừng rỡ một phen, nói:“Thật tốt, Thiên Hoan, lúc trước anh cứ nghĩ em hoàn toàn không cần anh, hiện tại xem ra không phải.”

127. Chương 125

Chương 125

Tầm Thiên Hoan thật ra có ý định đối phó với cô nàng đáng ghét Hứa Đan Ny, chỉ là, Bắc Diệc Uy trực tiếp sa thải cô ta! Kỳ thật anh làm như vậy, thật không có phiền toái gì, nhưng mà, không lâu sau, trong công ty không biết là ai tung ra tin đồn, nói cái gì mà Tầm Thiên Hoan cô dụ dỗ tổng tài, thổi gió bên gối, Hứa Đan Ny liền như vậy mà bị sa thải!

Bắc Diệc Uy đối những này ngược lại không sao cả, Tầm Thiên Hoan nhìn ra, quan hệ giữa cô và Bắc Diệc Uy, không phải anh muốn là mọi người đều biết sao?

Từ đó, đồng nghiệp trong công ty đối với cô ‘Vài phần kính trọng’, điều này làm cho Tầm Thiên Hoan cảm thấy chỉ cần trong công ty nhiều thêm một giây, thật áp lực sẽ làm cô không thể nào thở nổi.

Cuối cùng, cô vỗ vỗ tay, đem công việc chia ra, trực tiếp nhìn mọi người bằng ánh mắt trừng trừng, chạy vào văn phòng tổng tài, cửa chưa đóng, trong công ty một ít đồng nghiệp nhìn không được nhìn trộm xem, chỉ thấy Tầm Thiên Hoan đỉnh đặc ngồi lên ghế của tổng tài, hai tay chéo ngực, nói:“Này Diệc Uy, anh sống ra sao, em mặc kệ!”

Trên mặt chỉ cười không nói, lúc này chưa nhận ra là có phần vui vẻ, ánh mắt kia đầy thương yêu khi nhìn thấy Tầm Thiên Hoan, nói:“Được.”

Tầm Thiên Hoan liếc mắt nhìn, nói:“anh làm như vậy những chuyện này không phải muốn được kết quả như vậy sao?”

Bắc Diệc Uy, liếc mắt nhìn cô, cúi người xuống gương mặt anh tuần áp sát vào cô:“Em cứ nói đi? Bảo bối?”

Tầm Thiên Hoan nhìn anh, đột nhiên mỉm cười:“Anh có thể làm như vậy nhưng mà, chẳng qua, em hiện tại có một số điều kiện, từ nay về sau anh phải tăng lương cho em, hơn nữa là phải gấp đôi!”

Bắc Diệc Uy nhìn chằm chằm vào cô, mỉm cười:“Khẩu vị của người.....”

Tầm Thiên Hoan cướp đáp:“Rất lớn có phải không?” Tầm Thiên Hoan bỗng nhiên cười, nói:“Đúng rồi, khẩu vị của em rất lớn, ai bảo anh chạm phải Tầm Thiên Hoan em ?”

Bắc Diệc Uy không nhanh không chậm nói:“Ý của anh là.....”

Tầm Thiên Hoan không muốn nghe anh dong dài, thẳng thắn nói:“Một câu, có đồng ý hay không?!”

Bắc Diệc Uy lại nói:“Khẩu vị của người..... Sao nhỏ như vậy?”

Tầm Thiên Hoan nhìn Bắc Diệc Uy, hơi sững sờ, sau đó bĩu bĩu môi, không hề nói thêm gì.

Bắc Diệc Uy nhân cơ hội nhẹ nhàng vừa hôn trên mặt cô, vừa nói: “Đã nói với em rất nhiều lần, cả công ty hơn nửa người của anh đều là của em, em làm sao lại không nhớ chứ?”

Tuy không nghe rõ được bên trong nói gì, nhưng cũng vang ra được ít ỏi nhân viên đang rình rập ngoài này nghe lén

Như vậy xem ra, Tầm Thiên Hoan này, đích thật là nhân tình của tổng tài?! Thật không thể chối cãi mà! Trước kia cũng chỉ là nghe nói mà thôi, nhưng chỉ là cảm thấy buồn cười mà thôi, điều này sao có thể? Tổng tài là người đàn ông ưu tú như vậy, không chỉ có tài sự nghiệp rất rất thành công, tướng mạo cũng tuyệt đối là số một! Muốn người phụ nữ nào mà chẳng có? Chính là, mọi thứ sao lại thế này, đây là người phụ nữ không có một chút đặc điểm nào? Chẳng lẽ, đây là tình yêu?

Tầm Thiên Hoan không khỏi sờ sờ cánh tay, nói: “Bắc Diệc Uy, anh nói chuyện cũng đừng làm buồn nôn như vậy chứ?”

Bắc Diệc Uy tay đặt ở bả vai cô, thấp giọng lại cười nói: “Không có cách rồi, gặp được em, anh nhịn không được, em nói phải làm sao bây giờ?”

“Tốt lắm,” Tầm Thiên Hoan ra vẻ lạnh nhạt nói: “Anh cần phải nhớ kỹ lời anh vừa nói, bất kể là công ty của anh, còn có anh..... Thân thể anh, cũng là của em đó!”

Bắc Diệc Uy đầy yêu thương nói với cô: “Được, anh tuyệt đối sẽ nhớ kỹ, ha ha.”

“Ai,” Mặc dù Bắc Diệc Uy nói như vậy, Tầm Thiên Hoan cũng không khỏi than tiếc, nói: “Xem ra, từ nay về sau em nên ít đến công ty thôi, không chừng hiện tại không ít người biết quan hệ giữa chúng ta.”

“Vậy cũng tốt, cứ để cho bọn họ biết rõ địa vị của em trong công ty, đỡ phải em bị người ta ăn hiếp chịu oan uổng.”

Lời này, thật sự là tận đáy lòng Tầm Thiên Hoan, nói không ra cảm xúc, cô cười cười nói: “Có thể ...Đừng quá tốt với em hay không?”

Bắc Diệc Uy tràn đầy vui vẻ, nói: “Không thể nào, bởi vì đối tốt với em, thì ra anh cảm thấy rất hạnh phúc, nếu như em bị oan ức, em khó chịu, anh cũng sẽ vì vậy mà khó chịu, em hiểu chưa?”

Tầm Thiên Hoan cười: “Không hiểu.”

“Em dám?”

“Em có cái gì không dám?”

“Được, anh đây khiến cho em thử xem còn dám lần nữa không, ha ha a.....” Anh chọc chọc vào cô làm cho cô ngứa.

“Đừng mà..... Ha ha a.....”

Tầm Thiên Hoan kéo bức màn, mở cửa sổ ra, giang hai tay, hít thở thật sâu, nhắm mắt lại, khóe môi có chút cong lên.

Ánh mặt trời chiếu vào trên mặt, cực kỳ dễ chịu, không khí êm ả, tinh thần thoải mái.

Bỗng nhiên, một đôi tay ôm lấy eo cô từ phía sau, thân thể mềm mại của cô rơi vào khuôn ngực dịu dàng của ai đó, cô còn có thể nghe thấy được hơi thở nhàn nhạt, chỉ thuộc về Tân Đồng.

Tầm Thiên Hoan mỉm cười: “Em đã tỉnh?”

“A, thì ra em giả bộ ngủ.”

Tầm Tân Đồng mỉm cười nói: “Bởi vì em muốn nhìn chị dậy trước nhìn thấy em loại cảm giác này rất hạnh phúc.”

“Ừ, được, được, được, chỉ cần em vui vẻ, em muốn thế nào thì thế ấy.”

Tầm Tân Đồng cúi đầu gác ở trên bờ vai cô, nói: “Nếu như, cả đời này, hạnh phúc như thế này có thể luôn diễn ra như vậy, thì tốt biết bao nhiêu.....”

Cậu và cô trong lúc này tuyệt đối phải giữ bí mật này! Ngoại trừ Bắc Diệc Uy mặt ngoài trầm lặng, những người khác đều không biết, kể cả cha mẹ của bọn họ, đúng vậy, bất luận ai biết cũng được, nhưng mà, ngoại trừ cha mẹ, chuyện như vậy, làm sao cha mẹ có thể dễ dàng chấp nhận được?

Trên thế giới, làm sao gió không thể lọt tường?

Tuy nhiên, bây giờ bọn họ vẫn né tránh vấn đề này, nhưng mà, một ngày nào đó, sẽ lộ tẩy, sự thật vẫn vốn là sự thật.

Tầm Thiên Hoan thấp giọng nói: “Tân Đồng, nếu ba mẹ biết chuyện này, em..... Nên làm gì bây giờ?”

“Sao lại nghĩ đến em?” Tầm Tân Đồng hít hít không khí, nói: “Em, chị cũng không cần lo lắng, dù cho ba mẹ biết rằng chuyện này, cho dù bọn họ ngăn cản thế nào, thì bọn họ cũng không ngăn được lòng của em nếu như không thể cùng chị sống chung một chỗ..... Em tình nguyện..... Chết.”

“Không..... Không thể!” Tầm Thiên Hoan hoảng sợ nói: “Tân Đồng, dù cho có một ngày như vậy, em cũng không được làm chuyện điên rồ, em hiểu không? Em phải sống thật tốt, chỉ cần còn sống, còn sống thì có cơ hội.”

Tầm Tân Đồng nghe vậy mỉm cười, nói: “Ừm, hiện tại dù cho chết, em chết cũng không tiếc.”

Tầm Thiên Hoan hoảng hốt kêu lên: “Nếu em chết, vậy chị phải làm sao?”

Tầm Tân Đồng khẽ nói: “Em nói chỉ là nói ra điều lo sợ trong lòng em thôi, nhưng hiện tại em sẽ không làm chuyện gì cho chị khổ đâu.”

“Nhớ kỹ lời nói của em nhé.”

Tầm Tân Đồng tăng thêm lực cánh tay, ôm chặt lấy eo Tầm Thiên Hoan, sau một lúc lâu, cậu nói: “Thực xin lỗi, đều là bởi vì em, mà chị khó có thể đối mặt ba mẹ.....”

Tầm Thiên Hoan khẽ nhếch môi: “Làm sao có thể trách em được, muốn trách, thì trách những đạo lý cấm kị chết tiệt kia! Ha ha, chị không có trách ai hết!”

Cánh cửa vang lên tiếng gõ nhẹ. Ngoài cửa vang lên tiếng chuông dồn dập một cách lạ thường, trong lòng hai người trời lên đầy lo lắng, nhưng, Tầm Thiên Hoan dù không tự nguyện, cũng phải trực tiếp mặc đồ ngủ đi mở cửa.

128. Chương 126

Chương 126

Tầm Thiên Hoan nhẹ nhàng mở cửa phòng, hơi gió lạnh bên ngoài thổi đến, phật qua mái tóc cô. Cô ngửa mặt lên, ánh mắt khẽ giật, trong nháy mắt sắc mặt cô tái nhợt.

Yết hầu của cô như thất lại, sững sờ đứng tại chỗ một lúc lâu. Mãi cho đến khi Tầm Tân Đồng đi tới hỏi: “Thiên Hoan, ai thế?”

Hỏi xong, bước chân của Tầm Tân Đồng cũng dừng lại, kinh ngạc nhìn hai người đang đứng sững ở cửa.

.

“Mẹ.....”

Mẹ Tầm vừa nhìn thấy Tầm Tân Đồng, sắc mặt lập tức biến đổi: “Tầm Tân Đồng, con quả nhiên ở đây?”

Mẹ Tầm không hỏi gì trực tiếp đi thẳng vào trong phòng, tại đây quan sát mọi thứ, sau đó quay đầu lại chăm chăm nhìn hai chị em: “Tầm Thiên Hoan, con cũng rất giỏi a, lâu như vậy cũng không gọi điện thoại về nhà?”

Tầm Thiên Hoan hổ thẹn: “Mẹ.....”

“Không cần gọi tôi là mẹ, trong mắt của chị có phải hoàn toàn không có hai người lớn chúng tôi không ?!”

Tầm Thiên Hoan mặt mũi bật thốt lên: “Không phải.....”

“Vậy tại sao lâu như vậy cũng không gọi lấy một cuộc điện thoại về nhà, không có bất cứ tin tức gì?” Mẹ Tầm cau mày nói: “Vậy có phải..... Có cái gì không thể cho ai biết hay không? Ngay cả chúng tôi cũng không thể nói?!”

Tầm Thiên Hoan hoảng sợ: “Mẹ.....”

Tầm Tân Đồng không khỏi chen vào nói: “Mẹ..... Mẹ đừng như vậy với Thiên Hoan..... bình tĩnh nói chuyện!”

Mẹ Tầm liếc mắt nhìn Tân Đồng, nói: “Con câm miệng lại!”

Tầm Tân Đồng không thể làm gì khác đành đứng im một bên.

Mẹ Tầm lại chuyển chú ý tới trên người Tầm Tân Đồng, nói: “Nói đi, tôi không có về nhà, con chính là ở chỗ này?”

Tầm Tân Đồng không khỏi gục đầu xuống, trầm mặc.

“Con không phải nói không biết chị con ở nơi nào sao Tân Đồng?” Mẹ Tầm lạnh giọng nói: “Vậy rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?”

Tầm Thiên Hoan lúc này mới nói: “Là con bảo Tân Đồng không nói ẹ cùng ba ba biết.”

“Nói như vậy, kỳ thật hai chị em vẫn thường xuyên liên lạc? Bình thường Tân Đồng cả đêm không về nhà, đều là ở chỗ này cùng Thiên Hoan phải không?”

Tầm Thiên Hoan âm thầm cắn răng không biết nên nói cái gì.

Mẹ Tầm hít một hơi thật sâu, nhìn quần áo ngủ hai người đang mặc, rõ ràng chính là áo ngủ tình nhân, càng xem càng không vừa mắt, nói: “Nhìn hai đứa bây giờ có ra bộ dáng gì không, còn không mau đi thay y phục trên người!”

Mẹ Tầm nói như vậy, khiến Tầm Thiên Hoan và Tầm Tân Đồng đều nhất thời nhìn lại trang phục mình đang mặc, vì vậy, hai người đồng thời xoay người tiến đến gian phòng ngủ duy nhất.....

Bất quá mới đi được hai bước chân Tầm Thiên Hoan chợt khựng lại, có chút không được tự nhiên.....

Mẹ Tầm so với hai người càng phản ứng nhanh chóng hơn, ánh mắt quét một lượt, lập tức đi về hướng phòng ngủ. Đứng ở cửa ra vào, mẹ Tầm dường như rất sửng sốt, trong phòng là một chiếc giường đôi, trên giường còn lưu lại dấu vết rõ ràng của những chuyện điên loạn. Trong phòng vẫn còn cái gọi là áo mưa cùng quần áo của đàn ông...

Tầm Thiên Hoan đứng ở đó sững sờ, cũng không biết làm thế nào cho phải, cô gắt gao cầm lấy y phục của mình, nhìn biểu tình kích động của mẹ Tầm, lòng của cô đã run rẩy không thôi.....

Dường như mọi chuyện đều tới quá mức vội vàng, quá nhanh. Tựa như làm chuyện xấu một giây sau mọi người đều biết được, khiến đến bản thân rơi vào thế trở tay không kịp...

Trong lúc này, có rất nhiều nghi vấn được đặt ra, tại sao mẹ Tầm đột nhiên lại đến đây? Cô ở chỗ này ngoại trừ Bắc Diệc Uy cùng Tầm Tân Đồng căn bản không có ai khác biết. Bất quá, cả hai người Bắc Diệc Uy và Tầm Tân Đồng cô đều rất tín nhiệm, tin tưởng. Như vậy, mẹ làm sao biết cô ở chỗ này?. Hơn nữa, thời điểm mẹ xuất hiện ở cửa ra vào, ánh mắt bà có chút gì đó mơ hồ, dường như bà đã biết chút ít chuyện gì đó...

Vậy đã xảy ra chuyện gì?

Đương nhiên, khả năng duy nhất là có người đã mật báo!!!

Như vậy, là ai?

Nếu như là Bắc Diệc Uy, như vậy quá rõ ràng, tuyệt đối là không có khả năng. Tầm Tân Đồng cũng như thế, chỉ là hắn có quá nhiều tâm tư. Giờ phút này, hắn biết rõ đối với Tầm Tân Đồng, cô có bao nhiêu sợ

hải cùng khủng hoảng. Hấn ôm cô, an ủi cô nhưng hấn cũng không dám tự mình quyết định. Hiện tại, tựa hồ chỉ muốn nhiều động tác, sẽ càng sai không cách nào thu thập.

Mẹ Tầm quay lại nhìn Tầm Thiên Hoan, đáy mắt bà đã có chút tối lại, sắc mặt khó coi đến cực điểm, thanh âm không nghe ra là nộ là oán hay là hận, bà nói: “ Tầm Thiên Hoan, đây chính là cuộc sống hiện tại của con sao?”

Bao nhiêu vất vả, gian khổ nuôi nấng con gái, bà tự nghĩ rằng con gái thông minh, hiểu chuyện, nhưng chứng kiến chuyện hôm nay...

Tầm Thiên Hoan cúi đầu xuống tựa như chấp nhận chuyện cuối cùng cũng sẽ đến, kết quả chính là phải tự cô đối mặt.

Tầm Thiên Hoan lên tiếng:“Vâng.”

Mẹ Tầm quan sát tủ quần áo, bà run rẩy nói: “ Tầm Thiên Hoan ... cô đang ở với ai ở chỗ này?”

Tầm Thiên Hoan thành thật trả lời:“Chỉ có một mình con.”

“Đến bây giờ còn muốn nói dối?” Mẹ Tầm tiện tay cầm một bộ quần áo đàn ông ném thẳng xuống đất, giọng gắt lên: “Cái này là cái gì?!”

Tầm Thiên Hoan nhắm mắt lại, trong tích tắc đầu óc của cô tựa hồ đình trệ không hoạt động gì nữa. Thậm chí cô không thể nghĩ được gì, ngay đến việc đơn giản nhất là nghĩ ra một cái cớ cô cũng không mở miệng được. Cô không nói lời nào, mẹ Tầm lại thay cô nói:“Những thứ này là y phục của Tân Đồng phải không.”

Bà nhận ra, trong những bộ quần áo này có vài thứ chính là bà mua cho con trai, hiển nhiên bà rất quen thuộc.

Tầm Thiên Hoan kinh ngạc ngẩng đầu lên, ngực giống như bị vật gì đó làm cho tức nện, rất đau.

“Bình thường, Tân Đồng ở tại chỗ này.” Mẹ Tầm mặt không biểu tình, nói: “ Nhưng, trong nhà chỉ có một giường lớn...”

Tầm Thiên Hoan cùng Tầm Tân Đồng đều giật mình...

Mẹ Tầm bỗng nhiên nói: “Tân Đồng nằm ngủ trên ghế sa lon đúng không?”

Âm thanh mẹ Tầm ngoài sự nghi vấn dường như sâu sắc bên trong còn mang chút chờ mong khác thường.

Tầm Thiên Hoan có chút chột dạ nhìn mẹ Tầm, cô phi thường dứt khoát gạt đầu, nói:“Đúng.”

Có một số việc, kỳ thật trong nội tâm đều hiểu được, lại bởi vì không dám thừa nhận, cố tìm hết cớ này cớ nọ chỉ để giấu diếm được đến đâu thì đến, cuối cùng chỉ hi vọng có thể che giấu được sự thật ...

“Tốt lắm, Tầm Thiên Hoan, từ nay về sau cô sống như thế nào, tôi sẽ không xen vào nữa.” Mẹ Tầm nhìn về phía Tầm Tân Đồng nói: “Tân Đồng, chúng ta về nhà, từ nay về sau không có sự cho phép của tôi, không cho phép anh lại đến chỗ này!”

Ngữ khí của mẹ Tầm mang tính khẳng định cùng quyết liệt. Tầm Thiên Hoan cùng Tầm Tân Đồng đồng thời giật mình kinh ngạc!!

Trong lúc này, Tầm Thiên Hoan cảm thấy đau lòng không thôi.....

Cô đã nghĩ tới những kết quả sau khi sự tình bị bại lộ, nhưng cô không hề ngờ tới lại như thế này. Mẹ Tầm không có mắng cô một lời, thậm chí ánh mắt đều không có nhìn cô lấy một lần. Dường như, cố ý làm như vô tình đem cô bỏ qua một bên, sau đó loại bỏ, xóa đi sự tồn tại của cô...

Mẹ Tầm muốn cô thế nào cô cũng đều chấp nhận, bất kể là bà đánh mắng, thậm chí dùng phương pháp tàn nhẫn để trừng phạt cô. Nhưng mà, cô thật sự không muốn kết quả như thế này, sự bình tĩnh lạnh nhạt của bà lại khiến cô càng thêm đau đớn, nhức nhối. Nỗi đau thể xác có thể biến mất nhưng nỗi đau trong lòng thì không cách nào quên!.

Cô....Sẽ mất đi mẹ sao?

Tầm Tân Đồng lông mày dựng thẳng đứng lên, dứt khoát nói: “Mẹ, mẹ không thể làm như vậy!!”

“Tôi là mẹ anh, tôi vì cái gì không thể làm như vậy, tôi sinh anh nuôi anh, hiện tại yêu cầu chỉ có thể anh cũng không chịu làm theo sao?”

Tầm Tân Đồng không nhúc nhích, nói tiếp: “Mẹ, mẹ đã biết mọi chuyện? Không phải sao? Mẹ cũng biết, vì cái gì còn giả như không biết, muốn che giấu sự thật? Mẹ! Chuyện đã xảy ra muốn che giấu cũng không được. Mà đúng hơn, là tâm, xuất phát từ tâm thì có cách nào che giấu cho nổi...”

Rốt cuộc, mẹ Tầm không cách nào nghe tiếp nữa, bà giận dữ nói: “Anh câm miệng cho tôi, câm miệng, câm miệng!!!”

Tầm Thiên Hoan liền vội vàng kéo Tầm Tân Đồng, ý bảo hẩn bớt tranh cãi, hiện tại trong lòng mẹ Tầm rất kích động, nhiều lời cũng vô ích.

Khổ nỗi, đối với Tầm Tân Đồng mà nói, có nhiều chuyện giấu diếm quá lâu, một khi đã bị vạch trần, càng muốn dấu hẩn lại càng xúc động, nóng vội.

Trên khuôn mặt tuần tú của Tầm Tân Đồng, lúc này hai đầu lông mày đã nhíu chặt, tản ra một loại anh khí không thể khinh thường. Hẩn dứt khoát kiên quyết nói: “Mẹ, đúng vậy, con chính là yêu thích Thiên Hoan, hơn nữa bọn con đã ở cùng nhau!”

129. Chương 127

Chương 127

Những lời này của Tầm Tân Đồng khiến mẹ Tầm nghe mà khiếp sợ, sắc mặt đại biến, toàn thân phát run. Bà không thể làm gì ngoài việc trừng mắt gắt gao nhìn Tân Đồng, hơi thở càng lúc càng gấp gáp. Mắt nhìn thấy bà sắp đứng không vững, Tầm Thiên Hoan cùng Tầm Hân Đồng nhanh chóng tiến lên đỡ bà, Thiên Hoan không khỏi phát giận nhìn Tân Đồng, nói: “Tầm Tân Đồng, tạm thời nói bớt một hai câu không được sao!”

Về mặt Tầm Tân Đồng cũng rất lo nghĩ, nhưng những gì hẩn vừa nói ra hẩn không hề hối hận.

Tầm Thiên Hoan vỗ nhẹ nhẹ lưng mẹ Tầm cho thuận khí, trong nội tâm chính là không nói nên lời. Mẹ Tầm rất nhanh liền hồi phục, đơn giản bà gạt Tầm Thiên Hoan sang một bên, đứng thẳng thân thể, không khỏi tức giận thẳng tay cho Tầm Thiên Hoan một cái bần tay.

“Ba!” một thanh âm vang lên.

Tầm Tân Đồng bật thốt lên nói: “Mẹ!!”

Tầm Thiên Hoan mặt bị đánh nghiêng sang một bên, trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn lập tức sưng đỏ, dấu vết năm ngón tay hết sức rõ ràng, lửa đỏ trên khuôn mặt hẩn là rất đau. Tầm Thiên Hoan vừa ý thức được bàn tay đánh trên mặt mình nhất thời sửng sốt. Trên mặt nói không đau là giả, nhưng so với nỗi đau trong tâm chính là không tính cái gì. Tầm Thiên Hoan hít hít khí: “Nếu như đánh con có thể khiến tâm trạng mẹ dễ chịu một chút, như vậy mẹ cứ đánh đi.”

Tầm Tân Đồng nắm bả vai của Tầm Thiên Hoan, nhìn kỹ má trái của cô đã sưng đỏ lên một mảng, trên mặt hẩn vẽ đau lòng, hẩn không khỏi nói: “Mẹ, sao mẹ ra tay tàn nhẫn như vậy? Chị ấy dù nói thế nào cũng là...”

Mẹ Tầm nhìn hình ảnh lúc này của Tầm Tân Đồng và Tầm Thiên Hoan, nếu là trước kia, bà chỉ cho rằng đó à tình cảm chị em vô cùng tốt đẹp. Nhưng lúc này đây, nó như hạt cát vô cùng chướng mắt. Mẹ Tầm cảm tức nhìn hai người, cả giận nói: “Tầm Thiên Hoan, cô tỉnh lại đi, tỉnh táo lại đi, nó là em trai của cô, em trai đó cô hiểu không? Cô làm như thế này chính là hại hẩn, cô sẽ hại cả đời em trai cô đó!” Đồng thời

trong lúc nói chuyện, bà một bước tiến lên, nắm chặt tóc của Tầm Thiên Hoan, dùng sức đem cô cùng cánh tay của Tầm Tân Đồng kéo ra, Tầm Thiên Hoan như một cái tượng gỗ mặc bà xử trí, muốn làm gì thì làm.

“Mẹ, mẹ đang làm gì thế?!”

Tầm Tân Đồng tranh thủ thời gian ngăn cản mẹ Tầm, bắt lấy tay của bà.

Mẹ Tầm tức giận nói: “Tân Đồng, anh buông tay cho tôi!”

“Chuyện này không thể trách cô ấy” Tầm Tân Đồng đem vị trí ba người kéo ra cho ổn thỏa, nói : “Là con quần lấy cô ấy trước, là con, là con! Tại sao phải trút giận lên Thiên Hoan? Cho dù là mẹ, cũng không thể tùy tiện đánh người?”

Mẹ Tầm gần như nổi cơn thịnh nộ: “Phản, phản rồi, thật sự là phản rồi!!”

Tầm Thiên Hoan đỡ đỡ đứng ở đó, cô gục đầu xuống, thấp giọng nói: “Mẹ, mẹ muốn trách con như thế nào, con cũng không có lời gì để nói. Chỉ là, thân thể của mẹ không tốt, đừng tức giận ảnh hưởng đến thân thể.”

“Đừng tức giận ảnh hưởng đến thân thể?!” Mẹ Tầm như là nghe thấy được một chuyện cực kỳ buồn cười, nói: “Cô không thấy lời nói của cô là đối trá tới cực điểm sao? Tầm Thiên Hoan, cô không xứng với những gì tôi đối đãi với cô.....”

Tầm Thiên Hoan ngạc nhiên nhìn mẹ Tầm, lại không biết những lời bà vừa nói là có ý gì

Tầm Tân Đồng tỉnh táo nói: “Mẹ, con cảm thấy được chúng ta hẳn nên bình tĩnh nói chuyện.”

“Nói? Có cái gì để nói?!” Mẹ Tầm nhìn hai người, nói: “Không có gì hay để nói ngoại trừ một câu, các người từ nay trở đi hãy dừng hết mọi chuyện, còn có từ nay về sau không cho phép gặp mặt !”

Tầm Thiên Hoan ngược lại hút một hơi khí, dần dần thu tay lại.

Tầm Tân Đồng kinh hãi, bật thốt lên nói: “Mẹ, mẹ làm sao có thể như vậy?! Mẹ không biết là như vậy rất tàn nhẫn sao?”

“Tàn nhẫn?” Mẹ Tầm mặt không biểu tình nói: “Các người làm ra chuyện như vậy, không phải đối với cha mẹ các người tàn nhẫn hơn ư?”

“Mẹ.....” Tầm Thiên Hoan ngẩng đầu, thấp giọng nói: “Ngoại trừ nói xin lỗi, con không còn biết nói gì hơn nữa, bất quá, nếu như nói để cho con từ nay về sau không được gặp mặt Tân Đồng.... Con làm không được.....”

Tầm Tân Đồng kinh ngạc nhìn về phía Tầm Thiên Hoan, không có ngờ tới cô sẽ nói như vậy, trong nội tâm ít nhiều có chút an ủi, đồng thời, dũng khí đã gia tăng rồi không nhỏ.

“Cô.....” Mẹ Tầm tức giận đến cực điểm, ngón tay đưa ra chỉ thẳng tấp vào Tầm Thiên Hoan, nói: “Cô muốn làm tôi tức chết phải không?!”

Tầm Tân Đồng thúc thời nói: “Mẹ, con càng làm không được.”

“Mày, chúng mày.....” Mẹ Tầm vừa phẫn nộ vừa thương xót thảm thiết, đứng ở nơi đó, quá nhiều hận lại không thể làm gì khác, thân thể càng lúc càng run rẩy. Cuối cùng, bà cuối cùng nói ra: “Tốt, Tầm Tân Đồng, nếu anh không rời khỏi cô ta, mẹ đây sẽ chết cho anh xem! Không tin anh có thể thử!”

Tầm Thiên Hoan cùng Tầm Tân Đồng sửng sốt. Lúc này cả hai phi thường khẩn trương!

Tầm Tân Đồng tiến lên một bước, nói: “Mẹ, như vậy, người nên chết hẳn là con.”

Mẹ Tầm kinh ngạc mở to hai mắt! Nửa ngày nói không nên lời, ngực từng đợt co rút đau đớn, bà vô ý thức lấy tay che ngực, đầu một trận choáng váng.....

Đến khi Tầm Thiên Hoan kịp phản ứng mẹ Tầm đã ngất đi, cũng sắp ngã xuống đất.....

“Mẹ!”

Tầm Thiên Hoan đứng ở hành lang bệnh viện, lẳng lặng đứng ở đó, mặt không biểu tình, cúi đầu, nhìn không ra cô đang suy nghĩ gì, chỉ là mơ hồ trông thấy những ngón tay đang nắm chặt nhưng vẫn không ngăn được run rẩy.

Bên tai còn lơ mơ nhớ tới vừa mới bác sĩ vừa nói: Hiện tại, mẹ cô đã có tuổi, tim đã không mạnh khỏe, hôm nay té xỉu có thể thấy được bệnh tình khá nghiêm trọng, cho nên, trong khoảng thời gian này bất cứ giá nào cũng đừng để bà bị kích động, cố gắng tĩnh dưỡng cho tốt, nếu không.....

Không biết qua bao lâu..... Thẳng đến khi phòng bệnh mở ra, Tầm Thiên Hoan bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn lại.

Tầm Tân Đồng đứng ở cửa ra vào, ánh mắt đồng thời nhìn lại cô, rồi lập tức đi về hướng cô, nói: “Yên tâm đi, mẹ vừa mới ngủ rồi.”

Tầm Thiên Hoan có chút thở phào, âm thanh trầm thấp đáp lại: “Như vậy cũng tốt.”

Tầm Tân Đồng chăm chăm nhìn cô, bỗng nhiên duỗi ra hai tay, đem cô ôm vào trong ngực, nhẹ giọng an ủi nói: “Đừng lo lắng, chuyện này hết thấy đều đã qua.”

Tầm Thiên Hoan có chút không được tự nhiên, cánh tay chống đỡ bộ ngực của hắn, muốn ngăn cản khoảng các hai người tựa hồ hắn cảm giác được cô có chút bài xích, Tầm Tân Đồng đem cô ôm càng chặt.

Tầm Thiên Hoan chỉ còn cách tựa đầu chôn ở trong ngực của hắn, nói: “Tân Đồng, chị nghĩ chúng ta bây giờ hay là..... Cách một thời gian ngắn đừng gặp mặt.....”

Tầm Tân Đồng cả kinh, buông cô ra kinh ngạc nhìn cô chằm chằm: “Tầm Thiên Hoan! Chị nói cái gì?”

Tầm Thiên Hoan cúi thấp đầu, thấp giọng nói: “Hôm nay mẹ vì chuyện của chúng ta ngắt đi..... Thân thể mẹ hiện tại quá kém, nếu như bởi vì chuyện hai người chúng ta làm ẹ kích động, chị sợ.....”

“Đừng sợ, không có việc gì mẹ tuyệt đối sẽ không có việc ” Tầm Tân Đồng khấn trương nói: “Thiên Hoan, bất kể như thế nào, chúng ta cũng không tách ra được không? Bằng không, tôi sẽ chịu không nổi đâu, mặc kệ xảy ra chuyện gì, để cho hai chúng ta cùng nhau đối mặt.”

Tầm Thiên Hoan cắn môi, con mắt chưa xốt đứng dậy: “Chính là, mẹ..... Tôi thật sự không biết làm sao bây giờ, tôi thật không có nghĩ tới sự tình sẽ biến thành như vậy.....”

130. Chương 128

Chương 128

“Khụ khụ.....”

Tầm Tân Đồng ôm Tầm Thiên Hoan, chợt nghe một tiếng ho khan, hai người theo bản năng buông đối phương ra, ánh mắt đều hướng chủ nhân tiếng ho khan nhìn lại, xem xét, đúng là ba ba.

Tầm Tân Đồng cùng Tầm Thiên Hoan thoáng chốc không được tự nhiên, có chút cúi đầu.

Trên mặt ba ba bị nếp nhăn che kín, trông có vẻ hiền hơn rất nhiều, thật sâu dưới hốc mắt, đen không thấy đáy, âm thầm than nhẹ, không nói thêm gì, hỏi: “ Mẹ hiện tại thế nào?”

Tầm Tân Đồng trả lời: “Mẹ trong phòng bệnh, hiện đã ngủ rồi.”

“À, trong bệnh viện có ba rồi, hai người các chị có việc gì thì đi trước đi.”

Ánh mắt ba ba chỉ nhìn lướt qua hai người, sau đó thân hình mập mạp cất bước vào trong phòng bệnh, để lại hai người ngạc nhiên nhìn bóng lưng của ông.

Kỳ quái vì sao ba ba chứng kiến hai người bọn họ với quan hệ hiện tại lại có thể bình tĩnh như thế?

“Thiên Hoan, chị về nhà trước đi, em còn phải tới công ty một chuyến.”

“Ừm, vậy trên đường đi cẩn thận một chút.”

Tầm Tân Đồng lên tiếng “Àn”, bất quá mới đi hai bước, lại quay đầu trở lại nhìn Tầm Thiên Hoan có chút không yên lòng nói: “Nếu không, em cùng chị về nhà trước vậy.”

Tầm Thiên Hoan miễn cưỡng cười nói: “Không cần đâu, chị có thể tự mình trở về, đến công ty quan trọng hơn.”

“Nhưng mà.....”

“Không có nhưng gì hết, em đến công ty đi, không cần lo lắng cho chị, chị hiện tại trở về nhà, Bắc Diệc Uy nói hôm nay bảo mẫu sẽ đến.”

Mấy ngày hôm trước Bắc Diệc Uy có nói với cô sẽ có bảo mẫu tới chăm sóc cô, hơn nữa còn nhấn mạnh vị bảo mẫu này tuyệt đối sẽ khiến cô vui mừng!

Cô cũng muốn nhìn xem, bảo mẫu cũng chỉ là bảo mẫu, có gì có thể đem đến vui mừng chứ?

Trong phòng bệnh, ba Tầm ngồi xuống bên giường, nhìn vợ mình nằm trên giường, “Khụ” một tiếng, sau đó không nhanh không chậm nói: “Hiện tại không cần giả ngủ nữa, bọn nhỏ đều đi hết cả rồi.”

Âm thanh của ba Tầm vừa vang lên, hai mắt đang nhắm nghiền bỗng nhiên đều mở ra. Nhìn thấy ông, bà dựa vào giường cố hết sức ngồi dậy, vẻ mặt thất thần.

Ba Tầm bất đắc dĩ lắc đầu: “Bà đang làm gì thế? Làm thế này không phải khiến bọn nhỏ lo lắng không đâu sao?”

Mẹ Tầm nhin không được nổi giận: “Bọn chúng cũng sẽ lo lắng sao? Bọn chúng chỉ nói thế thôi, chúng không phải có quan hệ huyết thống à, sao còn dám làm ra loại sự tình này!”

Ba Tầm thở dài: “Nhưng mà, bọn chúng trên thực tế bọn họ cũng không phải có huyết thống quan hệ chị em mà, dù cho làm ra loại chuyện.....”

“Bọn chúng làm như vậy, là hủy hoại Tân Đồng đó! Tân Đồng hiện tại đều không có bạn gái! Từ nay về sau đứa nhỏ này phải làm sao bây giờ!”

Ba Tầm nhíu lông mày trầm mặc một lát, thấp giọng nói: “Kỳ thật đứa nhỏ Thiên Hoan kia cũng là vì do hai người chúng ta bức hôn mới phải gả đến Bắc gia...aizz, nếu không bởi chúng ta nó hiện tại cũng không phải thủ tiết....”

Mẹ Tầm hét lên: “Lúc trước chúng ta không phải suy nghĩ vì tương lai của nó sao, vốn định gả vào Bắc gia sẽ được hưởng vinh hoa phú quý cả đời, ai ngờ đến lại xảy ra chuyện đó.....”

“Cho nên mới nói, chuyện trên đời này, nên phát sinh không nên phát sinh cũng không phải chúng ta có thể dự liệu được, càng không khả năng hội mỗi sự kiện đều là chúng ta trong tưởng tượng tốt như vậy.....”

“Dù sao tôi cũng nhất định không đồng ý chuyện hai đứa nó ở cùng một chỗ !!”

“Bà đây không phải là đang làm khổ mình sao?” Ba Tầm nói: “Quan hệ chị em của chúng nó từ nhỏ đã rất tốt, nảy sinh tình cảm vượt quá tình cảm chị em cũng là chuyện đương nhiên. Tôi cảm thấy được nó chính là tuân theo tự nhiên, chúng ta thiếu chút nữa đã hủy Thiên Hoan, không thể lại từ trong tay của tôi hủy hoại hạnh phúc của Tân Đồng!”

Mẹ Tầm vội la lên: “Tôi hiện tại ngăn cản Tân Đồng, chính là nghĩ đến hạnh phúc từ nay về sau của nó. Ông nói hai người bọn chúng bên nhau thì có cái gì hạnh phúc chứ?”

Ba Tầm nói: “Có thể! dù sao cũng là chính bọn chúng tự tìm kiếm hạnh phúc rồi tự mình nắm giữ, Tân Đồng hiện tại đã trưởng thành, có một số việc, tự con nó có thể lo liệu và quyết định được, không cần chúng ta quan tâm, quan tâm quá mức cũng vô dụng? Bà cho rằng, bà có thể ngăn cản được bọn chúng?”

Mẹ Tầm bị lời nói này làm cho tức nghẹn, cuối cùng chỉ biết khăng khăng nói: “Dù nói thế nào, tôi vẫn là mẹ nó.....”

“Nhưng Tân Đồng cũng có suy nghĩ riêng của nó, bà có thể bắt ép được con sao?”

Tầm Thiên Hoan đi taxi về nhà. Đến nơi, lấy ra chìa khóa chuẩn bị mở cửa, đột nhiên cửa lại mở, xuất hiện ở cửa ra vào là khuôn mặt tuần mỹ đang mỉm cười.

Tầm Thiên Hoan giật mình sững sờ tại chỗ, thân thể tựa hồ chết lặng trong tích tắc, chìa khóa trong tay vì cô kinh ngạc rơi xuống, chạm đến mặt đất, phát ra âm thanh vang dội. Về mặt cô cứng đờ, đầu óc cũng ngưng trệ: “Chắc hẳn cô là tiểu thư Tầm Thiên Hoan?”

Lông mi cô run rẩy, môi khẽ nhếch, nửa ngày không nói một câu. Khi trống ngực bắt đầu khôi phục lại, trong đầu cô lóe ra rất nhiều ý niệm, có kinh ngạc, nghi hoặc, phiền muộn.....

“Xin chào, tôi gọi là Hoắc Hoa Tịch.....”

Người đàn ông đứng ở trong phòng kia, có một khuôn mặt tuần mỹ, dáng người thon dài gợi cảm, ánh mắt như tuyết nhìn chằm chằm vào cô, thanh âm dễ nghe, nói: “Xin chào, tôi là Hoắc Hoa Tịch.”

Sắc mặt cô có chút trắng bệch, trong thâm tâm tựa hồ có thật nhiều trong lời muốn nói, nhưng là, có lẽ bởi vì quá nhiều trong thứ muốn nói, toàn bộ vọt tới yết hầu lại bị chèn ép, ngăn cản, cuối cùng, không nói được cái gì.

“Chắc hẳn cô là tiểu thư Tầm Thiên Hoan?”

.....

Hai câu nói.

Hai câu này, trong vô số đêm, sau bao nhiêu thời gian mong ngóng chờ đợi, hẳn lại nói với cô chỉ hai câu này.....

Không biết cô sẽ sống bao lâu, mãi cho khi người đàn ông đứng trong phòng có chút không được tự nhiên, Tầm Thiên Hoan mới tìm trở lại âm thanh của mình: “Tịch.....”

Đối với phản ứng của cô, người nọ không để ý nhiều, vẫn nói: “Từ nay về sau, tôi chính là bảo mẫu của cô, mong giúp đỡ nhiều hơn a.”

“Bảo mẫu?!”

.....

Tầm Thiên Hoan đi theo sau lưng Hoắc Hoa Tịch truy vấn: “Anh là Tịch đúng không?”

Hoắc Hoa Tịch vừa đánh quét vệ sinh vừa nói: “Đúng vậy.”

“Âu Dương Tịch!”

“Hoắc Hoa Tịch!”

Vấn đề này, bọn họ đã hỏi nhau 30 lần rồi!!

Hay cho câu trả lời này!

Tầm Thiên Hoan tiến lên ôm lấy Hoắc Hoa Tịch từ phía sau lưng, gắt gao ôm, nói: “Mặc kệ anh là Âu Dương Tịch hay Hoắc Hoa Tịch, anh chính là Tịch! Tịch, vì cái gì anh lại không nhớ rõ em chứ?”

“Tôi nhớ được cô a.” Hắn mỉm cười nói: “Thời khắc nhìn thấy ảnh của cô, tôi có cảm giác giống như đã từng rất quen thuộc, cho nên, tôi đã nghĩ cách tiếp cận cô, hi vọng có thể giúp tôi khôi phục trí nhớ.”

“Tốt, hiện tại em sẽ nói cho anh biết,” Tầm Thiên Hoan mỉm cười nói: “Em, là người phụ nữ đời này anh yêu nhất, ngoại trừ em, ai anh cũng sẽ không yêu!”

Hắn thành linh đáp lại một câu: “Tôi còn yêu Emily.”

“Đó là em gái anh, em gái cùng anh trai không phải là yêu, đó là bắt đồng.....” Tầm Thiên Hoan mỉm cười đem thân thể Hoắc Hoa Tịch quay lại đối mặt với cô, đưa lên môi của mình, tại thời điểm anh kinh ngạc, cô

hôn anh hết lần này tới lần khác, hôn tới khi anh mặt đỏ tới mang tai, mới buông anh ra, ôn nhu nói: “Giữa em với anh là loại yêu này, tình yêu nam nữ!”

Khuôn mặt tuần mỹ của Hoắc Hoa Tịch nổi lên suy nghĩ phức tạp, cuối cùng anh lại cúi đầu không hề lên, tiếp tục duy trì sự trầm lặng, mà Tầm Thiên Hoan, thì một mực bên cạnh nói muốn giúp hấn ‘Khôi phục trí nhớ’.....

“Tịch, anh đã trở lại thật tốt.”

“Thiên Hoan, cô thả tôi ra trước đi, tôi muốn quét dọn, cẩn thận làm bẩn quần áo của cô.”

“.....”

“.....”

“Âu Dương Tịch, em cho anh biết, nếu anh đã trở lại, từ nay về sau sẽ không cho rời đi, hiểu không?”

“.....”

“Ai nha, em không có cho anh quét dọn, anh mau trả lời đi!”

“Được, tôi sẽ không đi đâu cả.”

“Một lời đã định!”

“Một lời đã định!”

.....

Trong 10 phút, Bắc Diệc Uy lái xe cấp tốc chạy tới đây.

Vừa vào cửa, Tầm Thiên Hoan đã vội vàng hỏi: “Bắc Diệc Uy, Tịch rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?”

Tầm Thiên Hoan ám chỉ người vừa mới ra khỏi nhà nói muốn đi mua thức ăn, cái người tự xưng là bảo mẫu tên Hoắc Hoa Tịch.

Bắc Diệc Uy cười thoải mái: “Ah, em nói anh ta sao, anh ta là bảo mẫu của em.”

“Anh ấy là Âu Dương Tịch!”

Bắc Diệc Uy mỉm cười: “Cũng thế thôi.”

“Anh làm sao tìm được anh ấy? Hơn nữa, tại sao phải đem anh ấy tìm trở về?” Bắc Diệc Uy không phải không biết rõ, người đàn ông cô yêu nhất chính là Âu Dương Tịch!

Bỗng nhiên, Bắc Diệc Uy vươn tay, xoa xoa mi tâm của cô, nhẹ nhàng nói: “Bởi vì, chỉ có sự xuất hiện của anh ta, anh mới có thể vĩnh viễn xóa đi nỗi ưu thương của em.”

Tầm Thiên Hoan ngạc nhiên!

Ưu thương..... Đau lòng.....

Đúng vậy, cô thừa nhận mọi chuyện đã qua từ rất lâu rồi nhưng vì Âu Dương Tịch mà rất nhiều đêm cô đều khóc mà tỉnh lại..Một người đứng yên lặng ở phía trước cửa sổ cả người bao phủ bởi vẻ ưu thương

“Như vậy, anh tìm anh ấy trở về, anh muốn làm thế nào?”

Bàn tay của Bắc Diệc Uy chạy từ lòng mày của cô, đến cổ sau đó duỗi cánh tay dài đem cô ôm vào trong ngực, nói: “ Em nói thử xem?”

Tầm Thiên Hoan chu môi, mắt đảo tròn nói: “ Em đương nhiên tùy anh rồi~ anh ấy đi hay ở, là do anh quyết định mà.”

Bắc Diệc Uy mỉm cười khê cong khóe môi.

Tầm Thiên Hoan nhẹ nhàng đẩy Bắc Diệc Uy ra: “Đúng rồi, anh mau nói cho em nghe đi, anh ở nơi nào tìm được anh ấy?”

“Là trùng hợp thôi, em gái của Âu Dương Tịch vì muốn tìm em nên chạy đến công ty của anh làm việc, nghĩ biện pháp muốn tiếp cận anh. Âu Dương Tịch lại đến công ty tìm cô ta, nhưng anh ta sống chết không thừa nhận mình là Âu Dương Tịch, còn nói không biết anh, thế nên anh mới biết anh ta bị mất trí nhớ.”

“Vậy anh vì cái gì muốn anh ấy làm bảo mẫu của em?” Tầm Thiên Hoan trừng mắt nhìn Bắc Diệc Uy: “Anh là cố ý đúng không?”

“Làm gì có, anh chỉ thấy anh ta sau khi nhìn thấy tầm hình của em, lại cùng lúc biết anh đang tìm bảo mẫu, chính anh ta yêu cầu muốn làm!”

“Thật sự?”

Bắc Diệc Uy cười: “Lừa em là con chó nhỏ!”

.....

Mấy tháng sau.

Thời gian ăn cơm tối

Hoắc Hoa Tịch đem đồ ăn bày trên bàn. Sau đó đem tạp dề tháo xuống, lau lau tay.

Bên trong cửa phòng ngủ đồng thời mở ra. Tầm Thiên Hoan đi trước ra ngoài, phía sau chính là Bắc Diệc Uy.

Về mặt Tầm Thiên Hoan tựa như một con mèo nhỏ lưỡi biếng, mắt có chút híp lại, giang hai cánh tay ra ngáp ngủ, Bắc Diệc Uy đi phía sau xoa xoa vai cho cô, nói: “Vừa rồi ngủ còn chưa thoải mái?”

Tầm Thiên Hoan nhìn về phía sau liếc mắt một cái nói: “Còn không phải do anh làm hại.”

Bắc Diệc Uy cười có chút tà ý, ghé vào bên tai cô thầm thì: “Từ nay về sau anh sẽ ôn nhu, được chưa?”

“Lần nào anh chẳng nói thế?”

Vừa nói chuyện Tầm Thiên Hoan đã đi đến bàn ăn, nhìn nhiều món ăn ngon như vậy mắt cô bỗng nhiên như phát sáng, nuốt nuốt nước miếng, sau đó nhìn về phía Âu Dương Tịch nói: “Tịch, anh vất vả rồi...”

Nói xong, cô tiến đến ôm lấy Tịch, sau đó còn ở trên mặt của anh hôn hôn mấy cái, nói: “Tịch thật tốt.....”

Cái ôm và hôn này của Tầm Thiên Hoan quả thực làm cho Hoắc Hoa Tịch lắp bắp kinh hãi, có chút không được tự nhiên, trong nội tâm không khỏi có chút hương vị ảm áp lạ thường...

Hoắc Hoa Tịch đưa ánh mắt ôn nhu nhìn cô, nói: “Cô trước đi rửa mặt rồi hãy đến ăn cơm.”

“Ừ..... Nhé.....”

Liên tục gạt đầu sau, lại hôn lại anh cái nữa.

Hoắc Hoa Tịch sững sờ, rồi bất giác nở nụ cười.

.....

Đang chuẩn bị ăn cơm, chuông cửa đột nhiên vang lên, Hoắc Hoa Tịch đang đứng dậy đi mở cửa thì Tầm Thiên Hoan đè vai anh lại nói: “Để em đi cho.”

Cửa mở, lập tức xuất hiện gương mặt tuần tú nhưng lộ rõ vẻ mệt mỏi của Tầm Tân Đồng. Nhưng là, khi vừa nhìn đến Tầm Thiên Hoan thời khắc này lập tức trần ra ý cười, rồi lập tức ôm lấy cô nói: “Rất cực cũng nhìn thấy chị, thật tốt.....”

Nhìn ra sự mệt mỏi của hắn, Tầm Thiên Hoan để mặc Tân Đồng ôm, hỏi: “Làm sao vậy?”

Hắn thở dài một hơi, buông lỏng cô ra, mỉm cười nói: “Thiên Hoan, đêm nay cho em ở lại đây nhé? Hôm nay đi làm em đã bị một ngày khó chịu, em cũng không muốn về nhà đối mặt với mẹ, cả đêm em đều ngủ không được!”

“A.....” Tầm Thiên Hoan ngây ngốc.

Hắn cũng muốn ở tại đây?

Trong mắt Tầm Tân Đồng hiện lên một vòng giao hoạt: “Chị không nói lời nào chính là đáp ứng!”

Tầm Thiên Hoan xấu hổ.....

Bắc Diệc Uy vừa mới mặt dày mày dạn nài nỉ cô cho hắn ở lại chỗ này một đêm nha.

Đêm nay, cô làm thế nào để qua khỏi đây?

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/doc-sung-chi-dau>